

Ông Xã Quái Quỷ, Xem Ai Sợ Ai

Contents

Ông Xã Quái Quỷ, Xem Ai Sợ Ai	4
1. Q.1 - Chương 1: Ngày Hôn Lễ	4
2. Q.1 - Chương 2: Hôn Lễ Khác Thường	5
3. Q.1 - Chương 3: Bà Nội Đáng Yêu	7
4. Q.1 - Chương 4: Bất Nhất Hoắc Thương Châu	8
5. Q.1 - Chương 5: Cự Tuyệt Tàn Khốc	9
6. Q.1 - Chương 6: Chọc Giận Hoắc Thương Châu	10
7. Q.1 - Chương 8: Ai Dám Động Đến Ta, Ta Cho Thành Thái Giám Luôn!	11
8. Q.1 - Chương 9: Kế Sách Của Bà Nội (xin Giữ Kín)	12
9. Q.1 - Chương 10: Hấn Bị Hạ Được	13
10. Q.1 - Chương 11: Hấn Bị Hạ Được 2	14
11. Q.1 - Chương 12: Bà Nội Hiểu Lắm	16
12. Q.1 - Chương 13: Phòng Khám Ngoại Khoa	17
13. Q.1 - Chương 14: Thắng Thiên – Mạc Nhan Say Rượu	18
14. Q.1 - Chương 15: Thắng Thiên – Tình Huống Đột Xuất	19
15. Q.1 - Chương 16: Thắng Thiên – Có Chiêu Ninh Mặc Bẫy	20
16. Q.1 - Chương 17: Thắng Thiên – Rơi Vào Miệng Sói	21
17. Q.1 - Chương 18: Thắng Thiên – Một Hồi Nửa Sê Hết Nóng.	22
18. Q.1 - Chương 19: Thắng Thiên – Điểm Yếu Của Hấn	24
19. Q.1 - Chương 20: Ngọc Sáng – Vô Cùng Hấp Dẫn	25
20. Q.1 - Chương 21: Ngọc Sáng – Giúp Cô Giải Thuốc	26
21. Q.1 - Chương 22: Mập Mờ Giằng Co	27
22. Q.1 - Chương 23: Giúp Anh Vui	28
23. Q.1 - Chương 24: Ngại Quá, Đụng Phải Anh	29
24. Q.1 - Chương 25: Hấn Là Bạch Hiên Dật	30
25. Q.1 - Chương 26: Không Được Để Ý Người Phụ Nữ Của Mình	31
26. Q.1 - Chương 27: Cậu Vốn Không Phải Người Tốt	32
27. Q.1 - Chương 28: Em Tìm Về Đúng Vị Trí Của Mình	33
28. Q.1 - Chương 29: Hoắc Thị - Hẹn Gặp	34
29. Q.1 - Chương 30: Hoắc Thị - Vô Tình Nghe Được	35
30. Q.1 - Chương 31: Hoắc Thị - Tôi Đã Nhìn Nhầm Người	36
31. Q.1 - Chương 32: Cảm Ơn Anh Đã Cứu	37
32. Q.1 - Chương 33: Chết Vì Sĩ Diện	39
33. Q.1 - Chương 34: Anh Muốn Theo Đuổi Em	40
34. Q.1 - Chương 35: Tặng Hầm U Ấm	41
35. Q.1 - Chương 36: Thả Hò Về Rừng Chưa Hấn Là Việc Xấu	42
36. Q.1 - Chương 37: Hai Người Miệng Cứng Lòng Mềm	43
37. Q.1 - Chương 38: Gượng Cười	44
38. Q.1 - Chương 39: Băng Và Lửa Được Luyện Thành Như Thế	45
39. Q.1 - Chương 40: Thực Hiện Các Quy Định Của Hợp Đồng	46
40. Q.1 - Chương 41: Không Muốn Thấy Em Rơi Lệ	47
41. Q.1 - Chương 42: Sáng Sớm Đã Cãi Nhau	48

42. Q.1 - Chương 43: Em Bán Mình	49
43. Q.1 - Chương 44: Thật Giả Hoắc Thương Châu	51
44. Q.1 - Chương 45: Đố Kỵ Ư	52
45. Q.1 - Chương 46: Ai Là Người Đả Thương	53
46. Q.1 - Chương 48: Ở Lại Với Em	54
47. Q.1 - Chương 49: Lại Tưởng Bỏ	55
48. Q.1 - Chương 50: Làm Người Ta Giật Cả Mình.	56
49. Q.1 - Chương 51: Phụ Nữ Như Em Không Có Nhiều	57
50. Q.1 - Chương 52: Nghe Lời, Đừng Lộn Xộn	58
51. Q.1 - Chương 53: Cùng Ăn Bữa Tối	60
52. Q.1 - Chương 54: Nghe Được Chuyện Không Nên Nghe	61
53. Q.1 - Chương 55: Không Được Làm Việc Tốt	62
54. Q.1 - Chương 56: Lễ Phục Màu Trắng	63
55. Q.1 - Chương 57: Tiệc Rượu Xa Hoa	64
56. Q.1 - Chương 58: Tình Huống Đây Là Thế Nào?	65
57. Q.1 - Chương 59: Khiêu Vũ Không Tự Nhiên	67
58. Q.1 - Chương 60: Cường Hôn	68
59. Q.1 - Chương 61: Ta Cho Người Một Phút	69
60. Q.1 - Chương 62: Bắt Được Tiểu Tam (kẻ Thứ 3/ Bỏ Nhí)	70
61. Q.1 - Chương 63: Dạy Dỗ Tiểu Tam	71
62. Q.1 - Chương 64: Em Có Quan Tâm Không	72
63. Q.1 - Chương 65: Biến Hóa Trong Lòng	73
64. Q.1 - Chương 66: Đồng Thời Đả Kích	73
65. Q.1 - Chương 67: Cần Đi Nếu Điều Đó Làm Em Thoải Mái	74
66. Q.1 - Chương 68: Không Ra Tay	75
67. Q.1 - Chương 69: Tĩnh Lặng Đến Đáng Sợ	76
68. Q.1 - Chương 70: Chọc Giận Hấn	77
69. Q.1 - Chương 71: Khốn Khổ Nhớ Lại (1)	79
70. Q.1 - Chương 72: Khốn Khổ Nhớ Lại (2)	79
71. Q.1 - Chương 73: Thiên Mộng Tuyết Xuất Hiện	80
72. Q.1 - Chương 74: Thiên Mộng Tuyết Xuất Hiện(2)	81
73. Q.2 - Chương 75: Nửa Đêm Gọi Điện	82
74. Q.2 - Chương 76: Buổi Đấu Giá (1)	83
75. Q.2 - Chương 77: Buổi Đấu Giá (2)	84
76. Q.2 - Chương 78: Buổi Đấu Giá (3)	85
77. Q.2 - Chương 79: Buổi Đấu Giá (4)	87
78. Q.2 - Chương 80: Lạc Đường	88
79. Q.2 - Chương 81: Đùng Ép Tôi Hận Anh	89
80. Q.2 - Chương 82: Tất Cả Đều Đã Hết	90
81. Q.3 - Chương 83: Thành Công Trở Về	91
82. Q.3 - Chương 84: Cũng Đã Thay Đổi	92
83. Q.3 - Chương 85: Gặp Lại Cố Nhân	93
84. Q.3 - Chương 86: Không Phải Oan Gia Đã Không Đụng Đầu	94
85. Q.3 - Chương 87: Quan Tâm Khiến Ta Đau Lòng	95
86. Q.3 - Chương 88: Cố Quên	96
87. Q.3 - Chương 89: Cả Đời Tôi Cũng Không Thể Ở Cùng Anh	97
88. Q.3 - Chương 90: Tức Giận Quát Tháo Trong Cơn Mưa	98
89. Q.3 - Chương 91: Mất Khống Chế	99
90. Q.3 - Chương 92: Núi Băng Tan Chảy? Hoắc Thương Châu Cũng Biết Nói Đùa?	100
91. Q.3 - Chương 93: Không Khí Ấm Muội	101
92. Q.3 - Chương 94: Cô Ấy Vĩnh Viễn Là Của Tôi	102
93. Q.3 - Chương 95: Thiên Mộng Tuyết Uy Hiếp	104
94. Q.3 - Chương 96: Âm Mưu Của Thiên Mộng Tuyết (1)	105
95. Q.3 - Chương 97: Âm Mưu Của Thiên Mộng Tuyết (2)	106

96. Q.3 - Chương 98: Có Chuyện Xảy Ra	108
97. Q.3 - Chương 99: Xuất Đầu Lộ Diện	109
98. Q.3 - Chương 100: Có Thể Phản Bội Không	110
99. Q.3 - Chương 101: Có Muốn Báo Thù Không	111
100. Q.3 - Chương 102: Muốn Đuổi Đi Mà Không Được.	111
101. Q.3 - Chương 103: Một Câu Nói Thức Tỉnh Trí Nhớ	113
102. Q.3 - Chương 104: Hai Người Đàn Ông Tranh Đấu	114
103. Q.3 - Chương 105: Ăn Sống Nuốt Tươi	115
104. Q.3 - Chương 106: Người Bí Ẩn	119
105. Q.3 - Chương 107: Tình Nhân Bí Mật	124
106. Q.3 - Chương 108: Kế Hoạch Bắn Thử	128
107. Q.3 - Chương 109: Kế Hoạch Mập Mờ	132
108. Q.3 - Chương 110: Vụng Trộm	137
109. Q.3 - Chương 111: Thì Ra Là Thế	140
110. Q.3 - Chương 112: Mạc Nhan Và Lôi Ảnh	144
111. Q.3 - Chương 113: Lại Một Khúc Trầm Luân	146
112. Q.3 - Chương 114: Chủ Động Dâng Hiến	150
113. Q.3 - Chương 115: Đoán Ra Được (1)	153
114. Q.3 - Chương 116: Lại Bị “làm Thịt”	157
115. Q.3 - Chương 117: Ai “làm Thịt” Ai	159
116. Q.3 - Chương 118: Sấm Sét Giữa Trời Quang	164
117. Q.3 - Chương 119: Giấy Xét Nghiệm	169
118. Q.3 - Chương 120: Hoắc Thanh Lăng Xuất Hiện	174
119. Q.3 - Chương 121: Là Hiểu Lâm Ừ?	177
120. Q.3 - Chương 122: Sự Thật (1)	180
121. Q.3 - Chương 123: Sự Thật (2)	182
122. Q.3 - Chương 124: Một Sợ Hãi Một Vui Mừng	187
123. Q.3 - Chương 125: Lôi Ảnh Và Hứa Cần Dương	188
124. Q.3 - Chương 126: Mập Mờ...	190
125. Q.3 - Chương 127: Anh Yêu Em	192
126. Q.3 - Chương 128: Ai Chết Trong Tay Ai	194
127. Q.3 - Chương 129: Có Chuyện Gì Lừa Dối Tôi Phải Không	197
128. Q.3 - Chương 130: Thiếu Chút Thì Lộ Ra	199
129. Q.3 - Chương 131: 131: Ngủ, Chứ Em Nghĩ Làm Gì?	200
130. Q.3 - Chương 132: Anh Nhìn Thấy Ma Hả?	202
131. Q.3 - Chương 133: Tự Làm Tự Chịu	206
132. Q.3 - Chương 134: Chết Cũng Muốn Kéo Cái Đệm Lưng	208
133. Q.3 - Chương 135: Gặp Lại A Đường Thúc	210
134. Q.3 - Chương 136: Sự Thật (1)	211
135. Q.3 - Chương 137: Sự Thật (2)	213
136. Q.3 - Chương 138: Chúng Ta Cưới Lại Đi	215
137. Q.3 - Chương 139: Chuyện Gì Phải Đến Sẽ Đến	216
138. Q.3 - Chương 140: Vô Tình Làm Hại Người Khác	218
139. Q.3 - Chương 141: Tình Thế Căng Thẳng	220
140. Q.3 - Chương 142: Mất Con	222
141. Q.3 - Chương 143: Không Nhìn Được Thấu Lòng Nhau	223
142. Q.3 - Chương 144: Sập Bẫy	225
143. Q.3 - Chương 145: Con Dao Đó	227
144. Q.3 - Chương 146: Tất Cả Đều Kết Thúc	228
145. Q.3 - Chương 147: Lôi Ảnh Bị Bắt	230
146. Q.3 - Chương 148: Kế Hoạch Sát Nhập	232
147. Q.3 - Chương 149: Gỡ Bỏ Nỗi Băn Khoăn	234
148. Q.3 - Chương 150: Bị Xử Tù	235
149. Q.3 - Chương 151: Tôi Sẽ Đợi Anh Ấy	237

Ông Xả Quái Quỷ, Xem Ai Sợ Ai

Giới thiệu

Cô và hắn chính xác là chuyện như vậy, không ai ngờ rồi số phận sẽ rẽ ngang, người này lại vô tình c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-quai-quy-xem-ai-so-ai>

1. Q.1 - Chương 1: Ngày Hôn Lễ

Cảnh xuân tươi đẹp, gió thổi nhẹ nhàng, mùa này được xem như thời khắc tốt nhất để giữ vững tình yêu, nhưng đối với một số người, đây chẳng qua cũng là một mùa nhàm chán.

A Thị

Khách sạn 5 sao Ngọc Sáng là sản nghiệp dưới cờ tập đoàn Hoắc Thị tiếng tăm lừng lẫy, phong cách kiến trúc Châu Âu xa hoa, sừng sững ở đại sảnh là một đài phun nước cao gần 30 thước làm rung động lòng người, những thứ này đều tượng trưng cho sự cao quý. Hôm nay, ở đây diễn ra một hôn lễ có một không hai.

Trong phòng trang điểm của cô dâu

Cô dâu ngồi trước gương, mặc kệ thợ trang điểm muốn làm sao thì làm, một ngày vui lớn như thế mà cô dâu mới này cứ buồn buồn, trên mặt chẳng có nổi một nét vui mừng.

Thợ hóa trang vừa đánh phấn hồng cho cô vừa nói: “Cố tiểu thư, đừng căng thẳng, cô dâu nghiêm trang quá cũng không xinh đâu”.

Chiêu Ninh nhếch khóe miệng gượng cười, phù dâu bạn thân Mạc Nhan không nhịn được bấm vào eo cô, ý bảo cô chú ý một chút.

Chiêu Ninh cúi gằm đầu mím môi, bất luận thế nào cô cũng không vui nổi, thực sự không cách nào chấp nhận sự thật là mình sẽ phải lập gia đình, nhất là sẽ phải cùng một người đàn ông xa lạ cùng giường chung gối, đây quả là vấn đề khó khăn.

“Ninh Ninh, đừng than thở nữa, nếu đã quyết định, cứ vui vẻ đối mặt đi. Dù sao lấy được một người giàu có, tiền thuốc thang của bác gái sẽ không cần lo nữa.” Mạc Nhan biết Chiêu Ninh chẳng qua là bất đắc dĩ, tâm bất cam, tình bất nguyện cho nên chỉ có thể an ủi cô nghĩ đến những điều tốt đẹp.

“Nhan Nhan, mình thấy sợ, người đàn ông này mình chưa gặp bao giờ, ngộ nhỡ là kẻ... Mình nên làm gì đây?” Chiêu Ninh lòng đầy lo lắng, vì phí phẫu thuật của mẹ mà ngay lập tức đáp ứng yêu cầu của lão bà kia, không nghĩ đến chuyện hôn nhân của mình, nhưng bây giờ khi mẹ đã ổn định, chân chính đối mặt với hôn lễ thì cô có chút sợ hãi.

“Nhan Nhan, mình muốn...” Trong đầu Chiêu Ninh đột nhiên thoáng qua một ý tưởng, cô cười tà nói thầm với Mạc Nhan

Ở chung với nhau nhiều năm, Mạc Nhan lập tức hiểu ý, vội vàng cắt đứt câu nói của Chiêu Ninh. Châm chước mấy giây, ghé tai Chiêu Ninh nói một câu.

Sắc mặt Chiêu Ninh lập tức thay đổi, xịu xuống.

“Bác gái còn đang nằm trong viện”. Đúng vậy, Nhan Nhan nói không sai, ý tưởng vừa manh nha trong lòng Chiêu Ninh chỉ vì câu nói này chợt tan vỡ, vì mẹ, cô có nhắm mắt cũng phải tiếp tục cuộc hôn lễ này.

“Cố tiểu thư, đẹp lắm!”

Thợ trang điểm cuối cùng đã hoàn thành việc trang điểm cho cô dâu, từ 5 giờ sáng đã phải ngồi ở đây, Chiêu Ninh thật sự không hiểu được sao lại phải mất thời gian đến thế. Làm vợ của kẻ nào đó... Không phải là vì mong chờ hạnh phúc, cùng người mình yêu đi vào lễ đường, đây chẳng qua là một hôn lễ miễn cưỡng, nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt, nhiều năm về sau Chiêu Ninh đều nhớ về hôn lễ này như vậy.

Chiêu Ninh đứng lên, chân tê cứng, Mạc Nhan phải đỡ cô đi tới cửa.

Hôn lễ sắp bắt đầu

...

“Chủ tịch! Anh nên lên đường rồi ạ” Lôi Ảnh đứng sau lưng Hoắc Thương Châu, nhìn anh chần chừ không muốn thay quần áo, hôn lễ nửa giờ nữa bắt đầu rồi, anh lo lắng không biết ngài chủ tịch có bỏ trốn hay không.

Hoắc Thương Châu ở trong thư phòng, mặc một bộ quần áo ở nhà đứng bên cửa sổ nhìn ra xa, bà nội lần này thực sự muốn lấy mạng anh mà, biết rõ ràng trong lòng anh người con gái ấy vẫn tồn tại, lại dùng chính thân thể mình ra uy hiếp. Thấy bà nội bệnh nặng, Hoắc Thương Châu đành theo lời khuyên của thầy thuốc mà đáp ứng bà, nếu không...

“Tôi biết rồi, lấy quần áo ra đi” Hoắc Thương Châu lạnh lùng mở miệng, lời cho phép nghe đầy buồn bực.

Hoắc Thương Châu, chủ tịch tập đoàn Hoắc Thị, lúc 18 tuổi, cha mẹ không may đều mất, sống nương tựa vào bà nội. Sản nghiệp của Hoắc gia vô cùng đồ sộ, không chỉ nổi danh trên thương trường mà trong giới xã hội đen cũng hô phong hoán vũ. Tính tình vốn ôn tồn nho nhã nhưng 3 năm trước bỗng nhiên trở nên tàn bạo khát máu, không ai dám chọc vào cũng chẳng dám đến gần.

Thay quần áo xong, Hoắc Thương Châu mở cửa phòng.

Mái tóc ngắn đen bóng xoăn tự nhiên, cặp lông mày rậm, khuôn mặt anh tuấn ít nói cười, sống mũi cao, đôi môi mỏng mím chặt, trông mát lạnh lùng nhìn lướt qua cửa đợi thuộc hạ.

“Đi thôi”, nói xong Hoắc Thương Châu đi thẳng xuống lầu, thuộc hạ đã thành thói quen liền bước theo sau, Lôi Ảnh đi ngay sau anh, còn những người khác theo chân họ.

2. Q.1 - Chương 2: Hôn Lễ Khác Thường

Bà nội Hoắc vô cùng vui vẻ tất bật chào hỏi các vị khách quý trong khách sạn, mặc dù đã 70 tuổi nhưng so với trước đây, phong độ vẫn không hề giảm sút. Vì Hoắc gia, vì cháu nội duy nhất, Bà nội Hoắc đã tốn không ít sức lực, để cháu nội đồng ý hôn sự này, bà đã phải ra một đòn sát thủ.

Khách khứa đã đông đủ, sắp đến giờ cử hành hôn lễ, Bà nội Hoắc có chút nóng ruột, giờ này Thương Châu vẫn còn chưa tới. Vừa lúc đó, một đoàn người xuất hiện trước cửa, Bà nội Hoắc định thần nhìn lại, đến rồi. Tâm trí lơ lửng của bà giờ mới coi như hạ xuống mặt đất.

“Đứng phía sau sân khấu, đợi Thiếu phu nhân đi lên” Bà nội Hoắc dặn dò hộ vệ bên cạnh.

“Xin mời mọi người ngồi vào chỗ để hôn lễ được bắt đầu” Bà nội Hoắc mời mọi người ngồi vào chỗ, lúc này cha xứ đã đứng trên sân khấu, Hoắc Thương Châu cũng đi về hướng đó, Lôi Ảnh sắp xếp cho đoàn người tản thành hai hàng đứng hai bên, bảo vệ cho hôn lễ diễn ra suôn sẻ.

Bản hành khúc dành cho hôn lễ vang lên, nửa phút sau ánh sáng trong phòng tối dần, đèn flash tập trung ở đầu thảm đỏ, rèm cửa màu hồng phấn từng lớp được kéo ra, tiếng nhạc nhẹ nhàng êm ái, Chiêu Ninh bám cánh tay cậu đi ra hội trường, một tràng vỗ tay lập tức vang lên.

Một thân hình yêu kiều trong màu áo cưới trắng tinh vô cùng lung linh hấp dẫn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, sống mũi thẳng, làn da trắng nõn nà, đôi môi mấp máy, đôi mắt to trong sáng với hai hàng mi như cánh bướm trông giống một thiên thần.

“Cô dâu xinh quá”

“Đúng vậy, thật xứng đôi”

Tiếng bàn luận rối rít, Bà nội Hoắc ngồi bên dưới nghe được càng vui vẻ trông thấy.

Cố Chiêu Ninh sinh ra trong một gia đình bần hàn khôn khó, năm nay mới 19 tuổi, lúc 12 tuổi cha bị bệnh qua đời, 1 năm trước mẹ lại bị viêm thận, mọi chi phí sinh hoạt đều đổ lên đầu cô, cô ngược lại kiên cường hơn người, vì bệnh tình của mẹ đành bỏ học, vốn là một học sinh xuất sắc, đột nhiên nghỉ thầy giáo cũng cảm thấy rất tiếc. Một ngày làm công ba ca duy trì kế sinh nhai của cả nhà cùng tiền viện phí của mẹ nhưng vẫn không đủ, đến căn nhà duy nhất cũng đã mang cầm nhưng nửa năm còn lại cũng không biết sẽ ra sao, nếu không gặp được bà nội Hoắc, mẹ của cô chắc không có tiền tiếp tục chữa trị.

Chiêu Ninh đi gần đến đầu kia thảm đỏ cũng nhìn rõ vẻ lạnh lùng của Hoắc Thương Châu, người đàn ông này quả thật rất đẹp trai! Nhưng trong ánh mắt anh ta lại có một tia khinh thường nhìn mình? Chiêu Ninh vốn cũng không phải người sợ phiền phức, ánh mắt lạnh lùng của Hoắc Thương Châu không dọa được cô, Hoắc Thương Châu càng nhìn cô, cô cũng chăm chăm nhìn anh.

Hai người đang đấu mắt thì cậu của Chiêu Ninh đưa tay cô đặt vào tay Hoắc Thương Châu, mặc dù Hoắc Thương Châu đeo găng tay trắng, nhưng Chiêu Ninh vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay của người đàn ông này, giống như một ngọn lửa vọt thẳng vào đáy lòng Chiêu Ninh.

“Hai con quay về phía ta”, lời nói của cha xứ cắt đứt cái nhìn của hai người, Hoắc Thương Châu cùng Chiêu Ninh xoay về phía cha xứ.

“Hoắc Thương Châu tiên sinh, con có nguyện ý lấy tiểu thư Chiêu Ninh xinh đẹp bên cạnh làm vợ, thề cả đời chung thủy, dù mạnh khỏe hay đau ốm, dù phú quý hay nghèo hèn cũng sẽ yêu thương cô?”

Hoắc Thương Châu im lặng mấy giây, lòng dạ Chiêu Ninh thấp thỏm, cô khẩn cầu: Không phải chứ? Đại ca! Ngàn vạn lần xin anh đừng nói không đồng ý vào lúc này! Mất mặt chết.

“Con đồng ý”

Ba từ ngắn gọn không chỉ khiến Chiêu Ninh thở phào nhẹ nhõm mà những người ngồi bên dưới đang toát mồ hôi hột thay cô cũng vậy.

“Tiểu thư Cố Chiêu Ninh, con có đồng ý lấy Hoắc Thương Châu tiên sinh anh tuấn bên cạnh làm chồng, thề cả đời chung thủy, dù mạnh khỏe hay đau ốm, dù phú quý hay nghèo hèn cũng sẽ yêu thương anh?”

“...”

Một khoảng yên lặng, khiến mọi người lại thót tim, nhưng là cô dâu lại cố tình.

“Con đồng ý”

Chiêu Ninh chẳng qua là ăn miếng trả miếng, vừa rồi Hoắc Thương Châu dọa cô gần chết cho nên cô cũng phải dọa lại anh ta một chút.

Quả nhiên, sự im lặng Chiêu Ninh có tác dụng, cô vừa nói dứt lời Hoắc Thương Châu bắt đầu nhìn kỹ cô, mang theo một tâm trạng phức tạp.

“Cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau”

Mạc Nhan mặc một bộ lễ phục màu đỏ từ ghế ngồi đi lên, cô nhìn Chiêu Ninh cười vui vẻ bởi vì Hoắc Thương Châu xem ra thật sự là một người đàn ông tốt.

Sau khi hai người đeo nhẫn cho nhau, cha xứ hài lòng gật đầu tuyên bố “Chúa phù hộ các con, amen”

Khi cha xứ kết thúc buổi lễ, mọi người bắt đầu dùng tiệc, Chiêu Ninh kéo Hoắc Thương Châu xuống dưới đến từng bàn mời rượu cảm ơn...

3. Q.1 - Chương 3: Bà Nội Đáng Yêu

“Mẹ, con không ở đây mẹ phải nhớ uống thuốc theo lời dặn của bác sĩ nhé, tháng sau có thể làm phẫu thuật được rồi.”

“Ừ, mẹ biết rồi, mẹ biết rồi”

“Vâng” Chiêu Ninh cúp điện thoại thở phào một cái, hôm nay là ngày thứ 2 sau lễ cưới, hôm qua Hoắc Thương Châu cả đêm không về, mà cô cũng chẳng thất vọng ngược lại rất thoải mái ngủ, vốn đang lo lắng phải đối phó với cuộc sống thế nào sau ngày cưới, nhưng xem ra Hoắc Thương Châu có vẻ không thích cô, như vậy cô càng yên tâm, đối với cái tặng bằng Hoắc Thương Châu bộ mặt khó ưa này cô cũng chẳng hứng thú gì.

Chiêu Ninh dậy rất sớm, cô vốn quen với việc dậy sớm, chưa thích nghi với sinh hoạt của một thiếu phụ nhân, cô xuống nhà định giúp làm đồ ăn.

Vào phòng bếp, cô thấy vú Vương đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng.

“Thiếu phụ nhân, cô vào đây là gì? Mau đi ra ngoài, bữa sáng vẫn chưa xong, cô nên đi ngủ thêm một lúc, lát nữa tôi gọi cô”. Mới 5 giờ sáng, thấy Chiêu Ninh đi vào vú Vương rất kinh ngạc, bà cũng còn vừa mới dậy, thế nào mà còn tân hôn, thiếu phụ nhân đã dậy sớm như vậy.

“Vú Vương? Cháu tới xem có giúp được việc gì không?” Chiêu Ninh vung ống tay áo ngủ, chiếc áo ngủ cổ hình cánh sen, có hình một chú mèo này do chính cô mang tới, không có áo này cô không ngủ được. Xắn tay áo, Chiêu Ninh nhìn quanh phòng bếp xem có gì để làm không.

Vú Vương yêu mến nhìn Chiêu Ninh, giờ đã là một Phụng Hoàng nhưng một chút kiêu ngạo cũng không có, lại chạy đến đây đòi bà cho làm việc.

“Không cần không cần, tôi làm được rồi, thói quen ăn uống của lão phu nhân chỉ có tôi biết rõ”. Vú Vương cũng đã hơn 50 tuổi, 3 đời hầu hạ Hoắc gia, 18 tuổi đã đi theo Lão phu nhân, sau đó là Phu nhân còn hiện tại là thiếu phụ nhân, vú Vương vẫn cảm thấy mình thật may mắn, Lão phu nhân và Phu nhân cũng rất hiền lành, đối đãi với bà rất tốt, đây cũng chính là nguyên nhân bà đã làm ở đây được mấy chục năm trời, bây giờ nhìn thiếu phụ nhân cũng thật là người thân thiện.

“Cháu đến đây rồi, vú cứ dạy, cháu sẽ làm, làm cái gì cũng được, cháu muốn hiếu kính với bà nội” Chiêu Ninh làm nũng nịu tay vú Vương, cô chưa bao giờ hiếu mấy cái thứ quy tắc này, cô chỉ muốn cảm ơn bà nội Hoắc, theo cô, chân thành chính là lời cảm ơn tốt nhất.

Vú Vương nhìn bộ dạng Chiêu Ninh không khỏi bật cười, không từ chối được, bà đành vội vàng gật đầu “Được rồi, nhưng chỉ lần này thôi nhé Thiếu phụ nhân.” Vú Vương dơ ra một ngón tay.

Chiêu Ninh thấy vú Vương đồng ý cũng dơ một ngón tay ra “Lần đầu tiên!”

Hai người, vú Vương giao việc, Chiêu Ninh theo chỉ thị làm, tiếng nói cười rôm rả, hoàn thành một bữa sáng phong phú.

“Bà nội, bà dậy rồi ạ”

Đúng 7 giờ, bà nội Hoắc ra khỏi giường, thấy Chiêu Ninh mặc tạp dề bận rộn bưng mâm từ trong phòng bếp ra.

“Ừ, vú Vương đâu rồi?” Bà nội Hoắc cười hỏi, bà thấy kỳ lạ khi Chiêu Ninh ở đây nấu cơm còn vú Vương đi đâu rồi?

Chiêu Ninh đi tới đỡ bà ngồi vào ghế, sau khi bà ngồi, Chiêu Ninh cũng kéo ghế ngồi cạnh, không trả lời mà bưng bát cháo đưa về phía bà nội Hoắc “Bà nội, bà nếm thử chút đi”, Chiêu Ninh nghịch ngợm cười, một chút căng thẳng cũng không thấy, nhưng bà nội Hoắc lại rất thích cái điệu bộ này của cô.

Bà nội Hoắc nhìn bát cháo có nhiều màu sắc, đầu tiên là nhú mỳ, sau đó thấy khuôn mặt mong chờ của Chiêu Ninh, bà cầm thìa xúc một miếng.

“Ngon không ạ?”

“Ừ, ngon lắm” ăn thêm một miếng, bà nội Hoắc lại thêm vài miếng, cháo này quả thật là rất ngon.

“Lão phu nhân, thiếu phu nhân mất 1 tiếng đồng hồ nấu đấy, cô nói muốn cho bà nội Hoắc thay đổi khẩu vị” vú Vương bưng sữa tươi từ phòng bếp đi ra, nhìn bà nội đang vui vẻ húp cháo.

“Thật à? Cháu dâu giỏi quá”, bà nội giơ ngón tay cái tán dương Chiêu Ninh

Chiêu Ninh ôm cánh tay bà hóm hỉnh gật đầu, chủ tớ ba người vừa nói vừa cười, đúng lúc này cánh cửa phòng khách cách đó không xa nặng nề được mở ra...

4. Q.1 - Chương 4: Bất Nhất Hoắc Thương Châu

Chiêu Ninh đang tươi cười đột nhiên xịu mặt, dường như không muốn thấy mặt người đang vào liền úp mặt xuống bàn.

Bà nội Hoắc nhìn bộ dạng khó giải thích của Chiêu Ninh rồi nhìn sang thẳng cháu nội đến đêm tân hôn cũng không thêm ở nhà bỗng nhiên cụt hứng buông chén đĩa khoanh tay trước ngực, hai con mắt vui vẻ vừa rồi chuyển thành nghiêm trang.

Vú Vương nhìn tiểu thiếu gia đi tới cũng không dám nói nhiều, chỉ chào hỏi Hoắc Thương Châu một tiếng “Thiếu gia, cậu về rồi”, nói xong bà vội bưng bát đĩa vào nhà bếp.

Hoắc Thương Châu liếc mắt nhìn Chiêu Ninh nằm trên bàn quay đầu đi chỗ khác, không thèm để ý. Ngược lại đi đến bên cạnh bà nội Hoắc: “Bà nội, bà ăn sáng xong chưa?” Hoắc Thương Châu ôm lấy bà nội Hoắc, anh biết bà nội đang tức giận, bác sĩ nói nhất định không được để bà kích động.

“Ăn rồi” Bà nội Hoắc không nhìn thẳng cháu, tức giận nói

Hoắc Thương Châu hắng giọng một cái, thấy Chiêu Ninh còn nằm đây chưa chịu đi, định ngủ hay sao? Anh định nhắc nhở Chiêu Ninh biết ý một chút, nhưng Chiêu Ninh vẫn cứ kiên trì.

“Con tối hôm qua đi đâu?” Bà nội Hoắc mở miệng hỏi, nói gì thì nói đêm tân hôn cũng không thể đi ra ngoài, ngộ nhờ gặp mấy tay săn ảnh có phải hôm nay đây mặt báo ra không.

“Trong bang có chút việc, cho nên...” Hoắc Thương Châu ấp a ấp úng.

Bà nội Hoắc bị chọc cười, thẳng cháu bà bình thường máu lạnh vô tình, nhưng thật ra chỉ bà mới biết thực ra nó như đứa trẻ to xác, nội tâm luôn thiếu cảm giác an toàn. Vừa nghe câu nói này của Hoắc Thương Châu, bà nội Hoắc biết ngay là đang nói láo. Trên thương trường, cậu đầu đá không gì không làm được, nhưng trước mặt bà nội, chỉ cần nói dối là ấp a ấp úng.

“Bà nội, con lên tầng nghỉ chút!” Chiêu Ninh thật sự không ở thêm được nữa, cô cảm thấy nếu tiếp tục cái tư thế này, cái cổ sẽ gãy mất. Bất đắc dĩ, cô vội vã đứng lên, chào bà nội Hoắc rồi chạy như bay lên tầng. Nhanh như chim yến vào một cái chạy hết mười mấy bậc thang. Lôi Ảnh đang nói chuyện với thuộc hạ trong phòng khách, thấy bóng dáng nhanh nhẹn kia không khỏi cười thầm.

Lúc này, Hoắc Thương Châu có cảm giác mình bị bỏ qua, anh là ôn dịch chắc? Có cần thiết phải nhanh chóng né tránh như thế? Thậm chí không thèm nhìn một cái, cái cô dâu can đảm trong hôn lễ hôm qua đi đâu mất rồi?

“Bà nội, con về thăm bà một chút, giờ con phải ra sân bay đi Hàn Quốc, bà nội Hoắc nhớ ăn uống đúng giờ, 1 tuần sau cháu về”

Bà nội Hoắc biết Hoắc Thương Châu rất bận, lần này bà không đùa bỡn với tính khí của thằng cháu nội, định nói nhưng lại thôi, nhìn Hoắc Thương Châu, phút cuối mới mở miệng “Được, 1 tuần sau trở lại, lập tức về nhà cho bà nội Hoắc”

Hoắc Thương Châu thấy bà nội Hoắc nội cười, anh cũng cười, chỉ có trước mặt bà nội, anh mới biết cười, không đúng, còn có một cô gái nữa... Một người anh hết lòng bảo vệ... chỉ tiếc...

“Chủ tịch!”

Lôi Ảnh cắt đứt suy nghĩ của Hoắc Thương Châu, anh thơm 1 cái lên má bà nội Hoắc nội rồi rời phòng khách.

“Đi thôi”

Anh nói với Lôi Ảnh rồi bước ra khỏi nhà, anh và Lôi Ảnh rất ăn ý, đến mức chỉ cần một ánh mắt cũng đủ biết đối phương muốn gì. Đây là nguyên nhân Lão gia cho Lôi Ảnh tới Hoắc gia cùng thiếu gia huấn luyện, chính là để sau này anh có thể trợ lực cho thiếu gia.

5. Q.1 - Chương 5: Cự Tuyệt Tàn Khốc

Chiêu Ninh biết Hoắc Thương Châu mấy ngày nay đi công tác tâm tình rất tốt, bởi vì tối thiểu 1 tuần này cô không cần lo lắng nữa đêm anh đột nhiên xuất hiện trong phòng.

Chiêu Ninh xách cháo gà đến bệnh viện cho mẹ, vừa vào cửa đã thấy Lục Doãn Thịnh, Chiêu Ninh nhìn vẻ mặt anh có thể đoán anh đã biết chuyện mình kết hôn.

“Lục Doãn Thịnh, sao anh lại tới đây?” Chiêu Ninh giả vờ không biết mang bình giữ nhiệt để xuống cạnh giường cười nhìn mẹ. “Mẹ, hôm nay mẹ thấy thế nào? Trông có vẻ tốt hơn đó”.

Hoắc gia cho người đặc biệt chăm sóc mẹ Chiêu Ninh thay cô, chính là để bà nội Hoắc được chăm sóc tốt nhất mà không khiến Chiêu Ninh phải mệt.

“Ừ, tốt lắm, tiểu Lục tới lâu rồi, các con đi ra ngoài hàn huyên chút đi”. Lục Doãn Thịnh cùng con gái bà cùng học cấp 2 với nhau, tình cảm vẫn rất tốt, nhưng bà cũng hiểu con gái mình, Chiêu Ninh chỉ đối xử với Lục Doãn Thịnh như anh em bạn bè, chỉ có Lục Doãn Thịnh là khác... Bây giờ con gái cũng đã kết hôn, hai người cũng đến lúc nói chuyện thẳng thắn với nhau rồi.

Chiêu Ninh cảm thấy mẹ nói rất đúng, cô đúng là nên nói chuyện một chút với Lục Doãn Thịnh. Nhiều năm qua, tình cảm của Lục Doãn Thịnh đối với mình như thế nào cô làm sao không biết, có điều không muốn phá vỡ mối quan hệ hàng xóm, lại nghĩ lúc đó nhỏ tuổi, chờ lớn lên anh sẽ yêu thương cô gái khác, nhưng nghe chừng đến lúc này anh vẫn không từ bỏ.

Lục Doãn Thịnh theo sau Chiêu Ninh, hai người đi ra khoảng sân của bệnh viện, Chiêu Ninh ngồi xuống một chiếc ghế băng, vỗ vào vị trí bên cạnh ý bảo anh ngồi, hai người vốn thân quen nên có thể hiểu ý, cô cũng không thích làm bộ làm tịch, muốn đem mọi chuyện nói cho rõ ràng.

“Ninh Ninh, anh biết em định nói gì, nhưng... Kể cả biết em đã kết hôn, anh vẫn không cách nào từ bỏ” Lục Doãn Thịnh ngồi bên cạnh Chiêu Ninh thừa nhận mình vô cùng thích cô. Cao to đẹp trai, bao nhiêu cô gái chạy theo, nhưng anh cũng không biết từ khi nào anh đã bắt đầu yêu Chiêu Ninh, cô gái vốn cùng mình xưng anh – em. Hơn nữa cô càng khiến anh thất vọng khi đối với anh chưa bao giờ vượt qua tình bạn.

“Ai dè! Làm gì nghiêm túc thế. Ai cho anh quên em? Anh mà quên em là em liều chết tim anh!” Chiêu Ninh ôm vai Lục Doãn Thịnh, cố ý ra vẻ tự nhiên.

Lục Doãn Thịnh bất đắc dĩ lắc đầu, bộ dạng của cô vẫn như cũ không thay đổi, mỗi lần đề cập đến vấn đề nhạy cảm này, cô lại chuyển sang đề tài khác.

“Được rồi! Mặc thiếu nữ xinh đẹp em đây đã lập gia đình, nhưng quan hệ giữa chúng ta không hề thay đổi, anh nói có đúng không? Chiêu Ninh thu tay lại hoa tay múa chân, rồi dùng cả vai dựa vào Lục Doãn Thịnh đang cúi đầu im lặng.

Cha của Lục Doãn Thịnh là cán bộ ngoại giao cao cấp, hiện đang làm ở Đại Sứ Quán Anh quốc, mẹ là cán bộ Kiểm sát, gia đình rất tốt, Chiêu Ninh không muốn vì mình là làm ảnh hưởng đến quan hệ gia đình Lục Doãn Thịnh, bởi vì cha mẹ anh cũng không thích cô, mà Chiêu Ninh cũng chưa bao giờ tiếp nhận sự giúp đỡ của anh.

“Ha ha! Em thật không biết ngược”, Lục Doãn Thịnh biết việc này đã không thể còn thay đổi, vậy cũng tốt, nếu không làm được người yêu thì làm bạn tốt cũng không tồi. Người yêu có thể sẽ có lúc chia tay, nhưng bạn tốt thì không bao giờ, Lục Doãn Thịnh tự an ủi lòng mình, anh chậm rãi quay sang nhìn khuôn mặt Chiêu Ninh, kia gò má hồng như ánh mặt trời, hơi thở ấy, sự bướng bỉnh, quật cường, ương ngạnh của cô, tất cả tất cả... vẫn luôn làm anh xao động

6. Q.1 - Chương 6: Chợ Giận Hoắc Thương Châu

Ở nhà quá nhàm chán Cố Chiêu Ninh nhìn một vòng căn phòng của Hoắc Thương Châu. Toàn một màu tro, thảo nào anh ta lạnh lùng như thế, trông phòng cũng chẳng hề có tí sức sống nào.

“A” Cố Chiêu Ninh nghĩ ngay đến một việc quan trọng, cô lập tức thay quần áo phi như bay ra ngoài.

“Bà nội, con đi ra ngoài chút nha” Trong lúc vội vàng, không quên chào bà nội Hoắc đang ngồi xem TV ngoài phòng khách.

“Con nhỏ này...” Bà nội Hoắc bắt đầu đi lắc đầu, tiếp tục xem TV.

Chợ Bắc Môn

Đây là nơi tập hợp các hộ kinh doanh gia đình, tất cả các cửa hàng lớn nhỏ đếm không xuể, cũng là nơi có nhiều hàng hóa, dịch vụ đang dạng nhất mà giá lại rẻ.

Cố Chiêu Ninh nhìn một lượt các cửa hàng thấy hoa cả mắt, hồng phấn, vàng, tím, xanh cô đều thích, rốt cuộc nên chọn màu gì đây.

Đi dạo một vòng, rốt cuộc Cố Chiêu Ninh tìm được một hàng, nhìn qua so với các nhà khác chất vải rèm cửa tốt hơn, giá tiền cũng có phần rẻ hơn, cô bỏ qua các màu khác lựa rèm cửa sổ màu hồng, đặt kích thước như đã hỏi vú Vương, Cố Chiêu Ninh thanh toán tiền đặt cọc rồi hẹn sáng hôm sau tới lấy.

Cố Chiêu Ninh còn cao hứng chọn ga giường màu trắng sữa bên trên đều là hoa văn cánh đào màu hồng nhạt, cùng một lô đồ linh tinh khác thành một đồng lớn.

Bọc lớn bọc nhỏ từ chợ đi ra, tài xế vội vàng đỡ trên tay Cố Chiêu Ninh.

Mệt chết đi được! Cố Chiêu Ninh ngồi trong xe không ngừng thở hổn hển, sớm biết thế này mang theo túi băng tới. Hộ vệ Hoắc gia Cố Chiêu Ninh đều gọi là túi băng, bởi vì họ chẳng lộ ra cảm xúc gì cả.

Về đến nhà, Cố Chiêu Ninh thấy Bà nội Hoắc kinh ngạc nhìn cô mua một đồng đồ, cô liền uống một hơi hết cốc nước rồi kể cho bà nội nghe.

“Bà nội, con muốn đổi lại màu sắc trong phòng”

“Ừ... Hả?” Bà nội Hoắc gật đầu một cách máy móc rồi đột nhiên giật mình nhìn về phía Cố Chiêu Ninh, việc lớn rồi, lần này nên làm gì? Bà lại không thể nói không được, nhưng nếu để cô thật sự thay đổi màu sắc trong phòng thì... Theo tính khí thẳng thắn cháu trai, sẽ tuyệt đối không tha cho đứa nhỏ này.

“Bắt đầu làm việc” Không chờ bà nội Hoắc nội đồng ý, Cố Chiêu Ninh vội vàng phân công người hầu trong nhà cùng nhau làm. Vách tường và ghế salon trong phòng Hoắc Thương Châu màu trắng sữa, tạm thời

không cần động tới, những thứ khác cô một mực đổi hết. Cô còn mua mấy cái gối ôm nhỏ họa tiết hoạt hình để trên ghế salon, trên giường lớn cũng mua cái cái to hình ghế Teddy.

Ngày hôm sau, rèm cửa được mang tới, Cố Chiêu Ninh vội vàng sai người thay, đổi xong Cố Chiêu Ninh nhìn lại kết tác của mình, chống nạnh cười hài lòng.

“Thiếu gia đã về”, một cô hầu nữ chạy vào báo cáo cho Cố Chiêu Ninh, họ đều sợ hãi không biết thiếu gia có chấp nhận việc này không, trước kia phòng ngủ của thiếu gia, ngày cả một khung ảnh cũng không cho phép họ thay đổi, nếu nhìn thấy phòng như thế này... sẽ thế nào đây?

“Về thì về! Không phải sợ! Có ta bảo kê” Cố Chiêu Ninh vỗ ngực buông một lời thề son sắt.

Hoắc Thương Châu trở về liền nghe bà nội nói Cố Chiêu Ninh đã dọn dẹp lại phòng, nhìn bà nội âm ỉ là anh biết không có cái gì tốt đẹp rồi, Hoắc Thương Châu khí thế hùng hăng đi lên tầng, Lôi Ảnh biết thiếu gia đang nổi giận, anh đổ mồ hôi hột thay cho cái người cả gan kia. Nếu cô thật động vào đồ vật quý báu nhất của thiếu gia xem như mạng nhỏ của cô khó giữ rồi, Lôi Ảnh vô cùng lo lắng vội vã đi theo Hoắc Thương Châu đi lên...

7. Q.1 - Chương 8: Ai Dám Động Đến Ta, Ta Cho Thành Thái Giám Luôn!

“Chuyện gì xảy ra đây? Hả?” Hoắc Thương Châu vừa bước vào cửa đã nhìn thấy một phòng toàn màu hồng phấn, anh đương nhiên là biết Cố Chiêu Ninh làm, chỉ có điều anh căn bản không muốn nói chuyện với cô, trực tiếp mắng mỏ cô hầu gái đang đứng run bắn gần đấy.

“Anh lớn tiếng cái gì? Là tôi làm đấy!” Cố Chiêu Ninh khoanh tay nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tức giận của Hoắc Thương Châu, chẳng qua là đổi một ít đồ, có cần phải hung dữ đến thế?

“Cô?... Cô là cái thứ gì? Ai cho phép cô động vào phòng của tôi?” Hoắc Thương Châu nhíu mày, được lắm cái cô nằng cả gan này, anh không tìm cô tính sổ, cô ngược lại chủ động tìm tới.

“Tôi không phải là thứ gì á... Tôi là người! Người đương nhiên là có quyền tự chủ rồi, với lại đây cũng là phòng của tôi!” Cố Chiêu Ninh căn bản không sợ anh, cho rằng cô dễ bị dọa à? Cả ngày chỉ biết bày ra khuôn mặt thú vị dạy dỗ người khác, đàn ông kiểu gì!

“Người đâu! Lôi người đàn bà chanh chua này ra ngoài cho ta”

“Xem ai dám động đến ta a! Cần thận ta cho biến thành thái giám!” Cố Chiêu Ninh nhấc một chân lên ghế, tay chỉ vào đám người đang đứng sau lưng Hoắc Thương Châu.

Hoắc Thương Châu vô cùng giận, nhưng đối với một cô gái, anh cũng không thể động thủ, nhưng nhìn một lúc anh cũng cảm thấy bức, người đâu từ đầu tới chân chẳng có tí nữ tính nào, thật không biết bà nội sao lại chọn cô.

Bọn thuộc hạ không người nào dám động đây, có ai không biết thiếu phu nhân này là do lão phu nhân lựa chọn. Cần nhắc một hồi, chân đã bước ra cũng đành rút lại.

“Được lắm!” Hoắc Thương Châu nửa ngày không thấy tên nào động đây, anh quay đầu nhìn Lôi Ảnh, ngay cả hắn ta cũng cúi đầu, thế là bọn họ không dám, vậy anh phải tự thân vận động rồi.

Hoắc Thương Châu cười tà ác, từng bước từ từ tiến lại gần Cố Chiêu Ninh...

Cố Chiêu Ninh luống cuống, ánh mắt người đàn ông này thật... Anh ta định làm gì? Muốn có ý đồ gì với cô? Thu hồi bộ dạng oai phong lẫm liệt vừa rồi, Cố Chiêu Ninh chợt dạ bắt đầu lùi về phía sau, tay còn gắt gao túm cổ áo mình.

“Anh anh anh... muốn làm gì? Anh đừng có tới đây...Tối nữa là tôi hét lên đấy.” Cố Chiêu Ninh thấy sắp bị bức chết nhìn chằm chằm Hoắc Thương Châu, lòng vô cùng ngổn ngang. Cô cái gì cũng không sợ chỉ sợ anh ta không nói gì, rốt cuộc muốn làm gì a? Cảm giác đã chạm vào vách tường, Cố Chiêu Ninh nhắm chặt

mắt, quay đầu sang một bên, cô cảm thấy Hoắc Thương Châu đứng rất gần mình, ngay cả hơi thở của anh cô cũng cảm nhận được.

Lôi Ảnh chứng kiến màn này, môi mấp máy, phẩy tay bảo đám người đằng sau đi ra ngoài, anh cũng lui ra khỏi phòng.

Thì ra cô cũng biết sợ? Không phải vừa mới rồi còn bày ra bộ dạng không sợ trời không sợ đất, Hoắc Thương Châu lúc này mới nhìn kỹ Cố Chiêu Ninh, khuôn mặt trắng nõn không thua gì bột nước, đôi mi như cánh bướm trên đôi mắt nhắm chặt. Khóe miệng Hoắc Thương Châu nhếch lên, thấy vài sợi tóc của Cố Chiêu Ninh lòa xòa trước mặt, anh vươn tay vén ra sau tai giúp cô.

Cố Chiêu Ninh hồi hộp muốn chết, mặc dù không phải lần đầu tiên thấy Hoắc Thương Châu, trong hôn lễ anh còn đứng trước mặt cha sử hôn lên mặt cô, cô cũng không hồi hộp đến thế, Cố Chiêu Ninh! Đứng vững! Đứng vững!

“Cô gái này! Miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo a?” Hoắc Thương Châu buồn cười nhìn cô nàng luống cuống muốn chết lại còn cố chống, lạnh nhạt khiêu khích.

Đúng lúc này, Cố Chiêu Ninh cảm thấy mình bị bế lên... Cô hoảng sợ mở mắt, nhìn Hoắc Thương Châu đang bế mình đi về phía giường.

8. Q.1 - Chương 9: Kế Sách Của Bà Nội (xin Giữ Kín)

Chẳng mấy chốc đã tối, bà nội Hoắc bảo vú Vương chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn, Hoắc Thương Châu đã lâu không về ăn cơm, cưới xong cũng chưa cùng Cố Chiêu Ninh ăn một bữa, bà nội Hoắc hôm nay thông đồng với vú Vương, chờ sau khi ăn tối mới biết.

“Gọi thiếu gia xuống ăn cơm” Bà nội Hoắc nói với Lôi Ảnh.

“Dạ”

“Không cần, bà nội, con tối rồi” Hoắc Thương Châu xoa cổ chậm chạp từ trên cầu thang đi xuống.

Làm cho Cố Chiêu Ninh một phen hoảng hốt, thì ra anh ta mặc đồ thể thao lại đẹp trai như vậy? Cả cây thể thao màu xám trắng, còn có mũ nhìn qua như ánh mặt trời, Chiêu Ninh cảm thấy anh mặc như thế này còn đẹp hơn âu phục.

“Bà nội” Hoắc Thương Châu đi tới cạnh bà nội, cúi người hôn lên má bà, đây là thói quen của anh.

“Tốt lắm, ăn cơm đi, đây là bữa cơm đầu tiên kể từ khi con kết hôn” trong giọng điệu của bà nội Hoắc mang theo một chút bất mãn, bà là giận thẳng cháu nội lạnh nhạt với Cố Chiêu Ninh.

Hoắc Thương Châu làm sao nghe không hiểu, chẳng qua anh làm bộ không nghe thấy “Lôi Ảnh, ngồi đi”. Hoắc Thương Châu vậy vậy.

“Đúng vậy, nhìn bà già này, quên mất cả Lôi Ảnh”. Bà nội Hoắc đột nhiên nhớ ra Lôi Ảnh còn chưa ngồi xuống, từ nhỏ Lôi Ảnh cũng lớn lên bên cạnh bà, bà cũng yêu thương cậu, hôm nay nếu không phải vì dục đồ thẳng cháu đích tôn, bà liên tiếp vỗ vỗ đầu mình, sao lại quên được Lôi Ảnh chứ.

“Dạ thôi, bà nội, con còn có việc phải xử lý, con xin phép đi trước” Lôi Ảnh cười lắc đầu.

“Là việc đó?” Hoắc Thương Châu đột nhiên nhìn Lôi Ảnh.

“Vâng” Lôi Ảnh gật đầu

“Vậy đi đi”

“Bà nội, thiếu phu nhân, tôi xin phép” Lôi Ảnh lễ phép chào hỏi.

“Ừ đi đi... nhớ ăn cơm, đừng có làm mệt mỗi quá” bà nội Hoắc ngồi trên ghế nói với Lôi Ảnh.

“Vâng” nói xong liền xoay người đi.

Cố Chiêu Ninh vẫn không nói gì, mím miệng chờ ăn cơm.

Lúc ăn cơm, chỉ có bà nội Hoắc và Cố Chiêu Ninh nói chuyện, Hoắc Thương Châu căn bản không hề mở miệng, chỉ lăm lăm ăn, bà nội Hoắc cũng không thèm để ý, bởi vì ăn cơm xong ắt có kịch hay. Nghĩ tới đây bà nội Hoắc không nhịn được cười trộm, thuận tiện nháy mắt với vú Vương đang đứng ở cửa bếp, vú Vương thấy lão phu nhân nháy mắt cũng cười gật đầu.

“Bà nội, con ăn xong rồi, con còn có việc lên thư phòng trước”. Trong tay Hoắc Thương Châu còn có đề án chưa hoàn thành, anh luôn tự mình hoàn thiện những thứ này, nói đến cạnh tranh anh có rất ít đối thủ.

“Đi đi” bà nội Hoắc trả lời.

Hoắc Thương Châu rời bàn ăn trở về thư phòng.

Bà nội Hoắc nhìn Cố Chiêu Ninh có vẻ buồn bực, ăn cơm cũng không nói gì, chuyện chiều nay bà cũng đã nghe nói, hai đứa mới cưới ở chung một buồng lại không xảy ra chuyện gì, bà thấy thật kỳ quái. Bà thật sự không có giải pháp nào cho thằng cháu này, trừ đứa con gái kia, nó thực sự không thể tiếp nhận người khác sao? Nghĩ đến đây bà thật tức, không được, bà không thể để mặc cho Hoắc Thương Châu tiếp tục như vậy, vì thế đã nghĩ ra một diệu kế.

“Ninh Ninh, ăn cơm nước xong về phòng nghỉ ngơi đi, Thương Châu xem ra tối nay bận đến khuya rồi, đừng chờ nó”

“Dạ” Ai muốn chờ anh ta? Bận đến khuya... Chẳng lẽ tối nay anh ta lại ngủ cùng phòng với mình? Nghĩ tới đây, Cố Chiêu Ninh lo lắng muốn chết, nhưng cô lại không dám nói gì, dù sao đã kết hôn rồi, ngủ cùng phòng là chuyện bình thường.

Sau khi ăn cơm xong, Cố Chiêu Ninh đi lại trong phòng, làm sao bây giờ, lần này phải làm sao? Suy nghĩ hồi lâu, Cố Chiêu Ninh cảm thấy chỉ có một cách, phải đi ngủ sớm, khi Hoắc Thương Châu về phòng thấy cô ngủ rồi sẽ không làm gì cô, Cố Chiêu Ninh nghĩ chiều nay không tệ, vì vậy vội vàng chui vào trong chăn, nhắm chặt mắt.

Nằm bao nhiêu lâu vẫn không ngủ được, Cố Chiêu Ninh có lẽ mệt mỏi quá, từ từ đi vào giấc mộng...

9. Q.1 - Chương 10: Hấn Bị Hạ Được

Hoắc Thương Châu ngồi trong văn phòng sửa sang lại công văn, có lẽ là quá mệt mỏi, anh xoa xoa hai huyệt thái dương.

Cốc, cốc, cốc

“Mời vào”

Vú Vương nghe tiếng đi vào, trong tay bưng ly sữa bò, cười híp mắt đi về phía Hoắc Thương Châu.

“Vú Vương”

“Thiếu gia, đây là sữa lão phu nhân chuẩn bị, cậu uống đi”. Vú Vương đem sữa tươi đến trước mặt Hoắc Thương Châu.

Hoắc Thương Châu uống một hơi hết sạch, đã nhiều năm anh có thói quen mỗi đêm uống một cốc sữa, cho nên tối nay anh cũng không phòng bị gì...

Vú Vương thấy Hoắc Thương Châu uống một hơi, lòng không khỏi hồi hộp, cảm xúc không cười hỉ hả đi ra ngoài.

Không bao lâu, Hoắc Thương Châu cảm thấy cả người nóng bừng, anh không mặc nhiều quần áo lắm sao lại nóng như vậy... Càng ngày càng thấy nóng ran khiến Hoắc Thương Châu đứng ngồi không yên, khát quá, sao lại thế này? Hoắc Thương Châu cầm cốc nước trên bàn uống, trán không ngừng đổ mồ hôi, hô hấp cũng trở nên gấp rút.

Hoắc Thương Châu lão đảo đứng lên đi ra khỏi thư phòng, anh muốn đi tắm, từ từ sờ lần về đến phòng mình, hiển nhiên anh quên mất Cố Chiêu Ninh ở trong phòng, âm thầm vào tắm rửa sạch sẽ, nhưng cảm giác nóng ran ngâm trong nước ấm dịu càng trở nên nghiêm trọng, anh lão đảo sờ tới giường nằm lên.

Cố Chiêu Ninh ngủ như heo chết không biết gì, cô có cảm giác giường trở nên hẹp nên lật người, tư thế ngủ của cô thật xấu, Chiêu Ninh thuận tiện đưa tay chân gác lên người Hoắc Thương Châu.

Hoắc Thương Châu sững sốt, lúc này mới nhớ ra Cố Chiêu Ninh, nhưng lúc này không cách nào cự tuyệt, cánh tay mềm mại đang đặt lên ngực trần của anh, một lúc anh thấy thân thể mình biến hóa, anh muốn cô! Đây là thứ duy nhất tồn tại trong tâm trí anh lúc này.

Trong bóng tối, Hoắc Thương Châu dùng đôi tay nóng bỏng sờ lên mặt Cố Chiêu Ninh, hôn lên đó, tiếp đó bắt ngờ đem Cố Chiêu Ninh đè dưới thân mình.

“Ưm” Cố Chiêu Ninh phiền toái kêu lên một tiếng, một tiếng này không ảnh hưởng, toàn bộ ý chí của Hoắc Thương Châu cuối cùng bị phá vỡ, bàn tay anh bắt đầu không an phận di chuyển trên người Cố Chiêu Ninh.

Đôi môi ngọt như mật kia khiến Hoắc Thương Châu muốn ngừng không được, anh bắt đầu cởi quần áo Cố Chiêu Ninh...

Cố Chiêu Ninh ngày càng có cảm giác không giống như nằm mơ, cô cố gắng làm ình tỉnh lại, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, Cố Chiêu Ninh mở to mắt, cô mơ hồ thấy cái gì như gương mặt Hoắc Thương Châu, anh ta đang hôn mình, hơn nữa tay còn đặt ở...

Cố Chiêu Ninh dùng tất cả sức lực của mình không đẩy được Hoắc Thương Châu ra, cô bắt đầu hốt hoảng... Không thể! Không thể! Ít nhất... Cô còn chưa hề chuẩn bị. Nhưng cô vì sao một chút cũng không ghét nụ hôn của Hoắc Thương Châu. Cố Chiêu Ninh kéo quần ngủ của mình thật chặt, đẩy hẳn ra không được, ít nhất có thể giữ được mình.

“Cho ta!” Giọng khàn khàn có chút ma mị, vừa dịu dàng vừa có chút ra lệnh không cho kháng cự, Hoắc Thương Châu rất bất mãn với hành động của Cố Chiêu Ninh, anh không nhanh được, anh cảm giác mình sắp nổ tung.

“Anh làm gì đấy?” Cố Chiêu Ninh rốt cuộc có cơ hội mở miệng, cô thở hổn hển, nhìn cái khuôn mặt người đàn ông chỉ muốn quên đi này, cô có chút không nhận ra.

“Tôi bảo cô buông tay ra!” Hoắc Thương Châu vội vàng muốn giải quyết cái cảm giác nóng ran này, anh không nhịn được.

Cố Chiêu Ninh nổi giận, làm gì có kẻ nào như thế! Thái độ gì đây? Bây giờ hẳn đang dùng sức mạnh, cô cũng làm bộ không vừa “Anh đứng lên cho tôi! Đứng lên!”

Cố Chiêu Ninh dùng tay ra sức xô Hoắc Thương Châu, Hoắc Thương Châu không phòng bị bị đẩy sang một bên...

10. Q.1 - Chương 11: Hẳn Bị Hạ Được 2

Cố Chiêu Ninh vội vàng đứng lên, nhưng không ngờ bị Hoắc Thương Châu lần nữa hung hăng kéo trở lại.

“A! Đồ đáng chết! Buông tôi ra!” Cố Chiêu Ninh gào lên, cô dùng sức đánh vào vai Hoắc Thương Châu, nhưng mấy cái hoa tay múa chân của cô không có chút tác dụng nào với Hoắc Thương Châu, anh từ nhỏ đã được huấn luyện, thân thể cường tráng như sắt thép, đôi mắt đầy sương mù nhìn chằm chằm Cố Chiêu Ninh, đưa đôi tay của cô ghì chặt trên đầu giường.

“Cho ta đi...” Lần này giọng anh hết sức dịu dàng, có lẽ là cảm thấy vừa rồi thô bạo với Cố Chiêu Ninh có chút đau lòng.

Cố Chiêu Ninh im lặng, người đàn ông cao ngạo không ai bì nổi lúc này đang dùng giọng cầu xin để nói với cô, cô có nghe làm không? Cố Chiêu Ninh nhờ ánh trăng thấy ánh mắt của Hoắc Thương Châu có cái gì bất thường. “Anh làm sao vậy?” Cô bất an hỏi, mặc cho người kia vẫn đang không ngừng dồn dập thở gấp.

“Không biết... Nhưng là, ta hiện tại rất khó chịu”. Hoắc Thương Châu liếc mắt lắc đầu, anh không biết mình bị làm sao, đã từng bao nhiêu phụ nữ muốn leo lên giường của anh mà anh đều không động lòng, mà sao hôm nay, anh lại nực cười đi năn nỉ một người chả giống phụ nữ điểm nào.

“Anh bỏ tay ra, tôi xem một chút, anh quả thật bị làm sao rồi”

Hoắc Thương Châu cố nén buông lỏng tay, ngã nằm bên cạnh Cố Chiêu Ninh, Cố Chiêu Ninh vặn đèn ngủ, quan sát Hoắc Thương Châu, cả khuôn mặt đỏ bừng, rõ ràng là mùa xuân mà trên đầu anh không ngừng đổ mồ hôi, Cố Chiêu Ninh sờ sờ trán Hoắc Thương Châu thì thấy nóng quá.

“Anh bị sốt rồi!” Cố Chiêu Ninh đơn thuần cho là anh bị phát sốt, vì vậy cô vội vã xuống giường chuẩn bị đi gọi người, lại bị Hoắc Thương Châu tóm chặt tay.

Hoắc Thương Châu lắc đầu một cái, là Cố Chiêu Ninh nhắc nhở anh, anh quả thật có cái gì rất lạ, suy nghĩ hồi lâu, hay là tại uống cốc sữa tươi kia, là bà nội! Đột nhiên nhớ ra vú Vương nói, là bà nội chuẩn bị, hiển nhiên là câu có hàm ý. Hoắc Thương Châu liền hiểu, là bà nội yêu quý nhất của anh làm ra, đáng chết!

“Nhưng anh như vậy không được a... Anh đang sốt đó” Cố Chiêu Ninh không hiểu nhìn Hoắc Thương Châu khó chịu.

“Không, không phải, bây giờ giúp ta làm một việc” Hoắc Thương Châu khó khăn mở miệng.

“Anh nói đi, chỉ cần không phải làm gì đó với tôi” Cố Chiêu Ninh vẫn còn sợ túm chặt cổ áo mình, cô hoàn toàn không biết Hoắc Thương Châu bị bỏ thuốc.

“Giúp ta xả nước lạnh ra bồn tắm”

“Nhưng mà...”

“Mau!” Hoắc Thương Châu thật sự không muốn nói nhảm, cái cô gái này đến tột cùng còn giả bộ ngây ngô, nếu phải đợi thêm mấy giây, anh không dám đảm bảo có thể nằm nói chuyện với cô như thế.

“Được...được” Cố Chiêu Ninh vội vàng chạy vào phòng tắm.

Hoắc Thương Châu khó khăn đứng lên từ từ đi tới phòng tắm, nhìn bóng dáng yêu kiều đang bận rộn trong đó, anh chỉ muốn đến ôm chặt lấy cô, nhưng anh đang cố nhịn, anh không thích cưỡng ép người khác, càng không đi cưỡng bức Cố Chiêu Ninh, bởi vì anh căn bản không để mắt tới cô. Hôm nay chỉ là do tác dụng của thuốc, tác dụng của thuốc. Hoắc Thương Châu tự nói với lòng mình.

“Được rồi” Cố Chiêu Ninh đứng lên đang chuẩn bị chạy đến, lại thấy Hoắc Thương Châu đứng ở cửa phòng tắm nhìn mình bằng ánh mắt kinh dị, cô nhỏ giọng nói một câu, đã sớm đánh mất oai phong.

“Ra ngoài đi...” Hoắc Thương Châu một tay kéo Cố Chiêu Ninh vắng ra ngoài, ra sức đóng chặt cửa phòng tắm, khóa lại.

“Ui, ... anh không sao chứ?” Cố Chiêu Ninh không yên lòng, cô vỗ vỗ cửa, người đàn ông này thật quái thai, bị bệnh không đi gặp bác sĩ lại tắm nước lạnh? Phương pháp kỳ quái.

“Không sao, cô ngủ đi, không cần để ý đến ta” Hoắc Thương Châu ngồi liệt ở bồn tắm, bắt lực tụt áo ra.

“Thế còn anh?”

“Yên tâm, ta sẽ không quấy rầy cô, chuyện tối nay đừng nói ra ngoài”

Hai người kỳ quái nói chuyện với nhau qua cánh cửa, cả hai đều hiểu ý tứ trong lời nói của đối phương, Cố Chiêu Ninh thở phào một cái yên tâm trở lại giường nằm xuống, nhưng cảm giác của nụ hôn kia vẫn còn, cô cảm thấy trên môi mình vẫn lưu lại mùi vị của Hoắc Thương Châu, cô căn bản môi không muốn suy nghĩ nhiều, nếu anh ta không khiến mình quan tâm, vậy thì cô cũng không cần để ý...

Hoắc Thương Châu ngâm mình trong bồn nước lạnh như băng, cảm giác kia mới bắt đầu được hóa giải, đầu gối lên hai cánh tay nằm trong bồn tắm như đang suy nghĩ chuyện gì...

11. Q.1 - Chương 12: Bà Nội Hiếu Lành

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa đánh thức Cố Chiêu Ninh, cô dụi mắt nhập nhèm ngồi dậy, chưa kịp tỉnh táo nghĩ lại chuyện tối qua cô hơi đổ mặt, buồn cười là cô lại nằm mơ, hơn nữa giấc mơ lại chân thực đến thế, cô có cảm giác một đôi bàn tay lạnh như băng vuốt ve gương mặt mình, nhưng vì quá mệt, không cách nào mở mắt. Hoắc Thương Châu ... Đột nhiên Cố Chiêu Ninh nghĩ đến Hoắc Thương Châu đang bị bệnh vẫn còn ở trong phòng tắm.

Không kịp xỏ dép cô phi như bay về phòng tắm, Cố Chiêu Ninh gõ cửa nửa ngày mà bên trong tuyệt không có một chút phản ứng, cô lo lắng không hiểu Hoắc Thương Châu có xảy ra chuyện gì không, không kiên nhẫn thêm được cô vịn nắm đấm cửa, không khóa? Cô nhớ tối qua Hoắc Thương Châu đã khóa trái cửa kia mà. Quả nhiên, mở cửa ra, Cố Chiêu Ninh thấy bên trong không có một bóng người, tất cả đều ở đúng vị trí giống như anh chưa từng đi vào chỗ này.

Dưới nhà

“Lão phu nhân, con đã gõ cửa rồi”. Cô hầu gái báo cáo với bà nội Hoắc trong phòng ăn.

“Ừ, được... Tốt lắm”. Bà nội Hoắc cười không khép được miệng, bà vừa gật đầu vừa cười.

“Bà nội” rửa mặt xong Cố Chiêu Ninh vẫn chưa lấy lại tinh thần, đêm qua ngủ muộn như thế, lại bị Hoắc Thương Châu làm cho giật mình, cô ngủ quên mất trời sáng lúc nào không biết, Cố Chiêu Ninh cúi gằm mặt thì thầm kêu bà nội, sau đó đi tới bàn ăn, đặt cằm trên bàn.

Bà nội Hoắc nhìn Cố Chiêu Ninh càng cười vui vẻ, thì ra mọi cử động của Cố Chiêu Ninh trong mắt bà đều thành ý khác. Bà nội Hoắc để đĩa xuống, kéo tay Cố Chiêu Ninh cười híp mắt hỏi “Tối qua... có thích ứng không?” Bà nội Hoắc không biết nên hỏi làm sao, bà cảm thấy nên tế nhị một chút.

Đột nhiên bị hỏi như vậy, Cố Chiêu Ninh có chút ngỡ ngàng, bà nội hỏi vậy là có ý gì? Cô không hiểu chớp chớp mắt nhìn bà nội, cảm giác bà đang cười rất tươi... Cô không biết nói thế nào, nhưng có cảm giác rợn tóc gáy. “Dạ... bình thường ạ” Cố Chiêu Ninh cho là bà nội hỏi cô ở chung phòng với Hoắc Thương Châu có thích ứng hay không, cô lại không thể trả lời không, đành miễn cưỡng nói bình thường.

Lần này đến lượt bà nội Hoắc trợn tròn mắt “Phải không? Tuổi trẻ bây giờ thật lợi hại, ha ha, ha ha, bình thường”, bà nội lúng túng nhìn vú Vương đứng đằng sau, vú Vương nín cười đến đỏ cả mặt, bà nội cho là thằng cháu đích tôn đã giảng hòa nên cười khan. “Ăn cơm ... ăn cơm đi”.

Bà nội Hoắc như bóng cao su xì hơi, vốn nghĩ thể trạng Hoắc Thương Châu rất tốt, thế mà cháu dâu lại nói bình thường, bà nội Hoắc cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, bất đắc dĩ nhìn Cố Chiêu Ninh đang ăn cơm lắc đầu một cái.

“À, Thương Châu đâu? Vẫn còn ngủ à?” bà nội Hoắc có ý hỏi.

“Đi rồi ạ” Cố Chiêu Ninh nhấp một hớp cháo ngắt đầu trả lời

“Đi rồi? Đi khi nào? Bà nội Hoắc thất kinh.

“Con không biết, khi con dậy anh ấy đã không còn ở nhà” Cố Chiêu Ninh phớt bỏ trả lời, Hoắc Thương Châu hình như có bảo cô không được đem chuyện tối hôm qua nói với ai, cô cũng không phải người rộng miệng, nếu anh ta không cho nói cô cũng chẳng thêm quan tâm.

“Thế à... thằng nhỏ này” bà nội Hoắc càng tin tưởng hai đứa đã chính thức là vợ chồng, nghe giọng tút tút của cháu dâu liền cười vui vẻ.

“Chủ tịch, ngài có sao không?” Lôi Ảnh thấy Hoắc Thương Châu đứng bên cửa sổ không ngừng ho khan.

“Không sao, khụ khụ” Hoắc Thương Châu chau mày lại lắc đầu một cái, cả đêm ngâm nước lạnh, lại đang đầu xuân, khí trời lạnh như vậy, may là thể trạng anh còn tốt, phải người khác chắc đã nằm ở bệnh viện.

Đột nhiên nghĩ đến bộ dạng ngủ say của Cố Chiêu Ninh, đôi mày đang nhíu của Hoắc Thương Châu giãn ra, cô ngủ miệng hơi hé, khóe lại còn có nước giải giống y như trẻ con. Hoắc Thương Châu sáng sớm 4 giờ

chuẩn bị đi nhớ ra tối qua đi tắm để đồng hồ ở đầu giường, anh định ra lấy, không ngờ bị tư thế ngủ cực xấu của Cố Chiêu Ninh hấp dẫn, chính anh cũng không hiểu sao lại giờ tay sờ soạng mặt cô...

“Chủ tịch, buổi chiều có một hội nghị có cần hủy không ạ?” Lôi Ảnh thấy Hoắc Thương Châu không ngừng ho khan sợ anh không chủ trì nổi hội nghị này.”

“Ừ, vậy đi, chiều ta về nhà một chuyến” Hoắc Thương Châu đột nhiên nghĩ ra ý tưởng về nhà, ngay cả bản thân cũng bị làm cho hết hồn, đột nhiên đổi lời nói “Thôi, buổi chiều ta đi xem qua bang một chút” rồi đi tới bàn làm việc.

Lôi Ảnh nhìn thấy thay đổi ở Hoắc Thương Châu, anh hiểu được... Chỉ là chủ tịch không thích biểu đạt bản thân, đối mặt với tình cảm vẫn luôn là người yếu, rõ ràng không phải rất ghét, lại phải làm bộ cả đời không định qua lại với đối phương, Lôi Ảnh bắt đầu đi lắt đầu.

12. Q.1 - Chương 13: Phòng Khám Ngoại Khoa

“Bà nội, con muốn ra ngoài một lúc” Cố Chiêu Ninh mặc một chiếc áo lông trắng rộng, phía dưới mặc một chiếc quần jean bó màu xanh da trời, đi giày vải họa tiết vẽ tay, tóc dài tết sau gáy, khuôn mặt mộc không trang điểm.

“Đi bệnh viện à? Gửi lời bà nội hỏi thăm mẹ con nhé” Bà nội Hoắc đang tưới hoa trong vườn, thấy Cố Chiêu Ninh đi tới, tạm thời để bình nước xuống.

Cố Chiêu Ninh khẽ mỉm cười, bà nội thật là tốt bụng, còn nhớ đến mẹ cô, Cố Chiêu Ninh cười cười “bà nội, con biết rồi”, hôn lên mặt bà nội Hoắc một cái, Cố Chiêu Ninh vui vẻ hẹn gặp lại bà nội Hoắc, đi qua phòng khách xách cặp lông chao gà đi ra ngoài.

Tài xế chở Cố Chiêu Ninh đến cổng sau bệnh viện, cô liền kêu đi về phía đằng trước, cô định ở bệnh viện ẹ ăn, nhưng đến phòng bà vẫn còn đang ngủ, cô thận trọng để cặp lông chao xuống rồi sang phòng làm việc của bác sĩ.

“Bác sĩ Trương”

“Cô đến đây à?” Bác sĩ Trương đang chỉnh lý bệnh án, thấy Cố Chiêu Ninh mỉm cười. Bác sĩ Trương năm nay 25 tuổi, còn quá trẻ đã làm trưởng khoa ngoại, tuy mẹ cô hiện tại không phải do anh trực tiếp chữa trị nhưng anh vẫn luôn chăm sóc mẹ con cô cho nên Cố Chiêu Ninh muốn hôm nay có thời gian đến thăm anh một chút.

“Ngồi đi” Trương Dịch Dương nhìn Cố Chiêu Ninh nói.

Cố Chiêu Ninh không một chút câu nệ, đi tới mép bàn ngồi xuống, lấy trong túi ra một thanh socola đưa cho Trương Dịch Dương “Này... cho anh”

“Đây là hồi lộ à?” Trương Dịch Dương nhìn Cố Chiêu Ninh tính tình trẻ con cười nói, lúc này anh đang dùng ánh mắt hết sức dịu dàng nhìn cô.

“Ha ha! Anh cứ đùa, cái này hồi lộ thế nào, cùng lắm là lấy lòng chút thôi” Cố Chiêu Ninh khoát tay cười lớn, anh ta thật biết đùa.

Trương Dịch Dương nhìn chăm chú, không tự chủ thốt ra một câu “Ừ, đã sớm bị lấy lòng rồi”.

“Sao cơ” Cố Chiêu Ninh không nghe thấy lời nói thăm của anh nên ngừng cười, phớt tình hỏi.

“À không... không có gì” Đột nhiên phát hiện mình nói điều không nên nói, Trương Dịch Dương thu hồi tầm mắt hốt hoảng che giấu.

Cố Chiêu Ninh mỉm môi, rõ ràng nói đúng là cái gì, sao lại xấu hổ thế, không thể không nói Cố Chiêu Ninh rất cao, vẻ mặt rõ ràng quá dị thể này bảo sao cô lại không phát hiện.

Cố Chiêu Ninh liếc mắt nhìn đồng hồ, 4 rưỡi rồi, mẹ cũng nên dậy. Cố Chiêu Ninh đứng lên “Bác sĩ Trương, em đi trước, có thời gian sẽ tiếp tục nói chuyện phiếm với anh, bye bye”, Cố Chiêu Ninh vừa đóng cửa vừa thò một cái đầu cười, nghịch ngợm khoát tay.

Trương Dịch Dương cười gật đầu một cái, anh còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Cố Chiêu Ninh, khi ấy cô mới 16 tuổi, gầy tong teo yếu ớt, công mẹ bị bệnh vào viện. Năm ngoái, anh vừa ngồi vào vị trí trưởng khoa, đúng ngày anh định đi họp, tới hành lang bệnh viện lại gặp Cố Chiêu Ninh đang công mẹ, bộ dạng lo lắng. Lúc này bệnh viện nhiều bệnh nhân, không có ai để ý đến bóng dáng nhỏ nhỏ của cô. Trương Dịch Dương vội vàng đưa mẹ cô vào phòng cấp cứu, khi tiểu cô nương kia cười với anh, tim anh đột nhiên rung động. Trong hai năm qua, anh chứng kiến mọi gian truân vất vả của cô, nhưng cô mỗi ngày đều lạc qua như một đứa trẻ, Trương Dịch Dương phát hiện, anh đã yêu cô gái này không có thuốc gì chữa được...

13. Q.1 - Chương 14: Thắng Thiên – Mạc Nhan Say Rượu

“Mẹ...” Cố Chiêu Ninh vừa vào cửa liền nhìn thấy mẹ đang ăn cháo gà, cô hộ lý bên cạnh thấy Chiêu Ninh đi vào cười khanh khách cầm bình nước ấm ra khỏi phòng bệnh.

“Con đi đâu thế” Trang Duy Y cười nhìn Chiêu Ninh, đặt bát xuống.

“Con đến phòng bác sĩ Trương, hỏi xem mẹ có ổn không? Tháng sau phải làm phẫu thuật rồi, còn có 20 ngày, mẹ nhất định phải giữ gìn thật tốt nhé” Cố Chiêu Ninh nghĩ mẹ sắp phải mổ, vừa vui vừa sợ, giải phẫu ghép thận rất nguy hiểm, nên cô rất sợ”

“Con gái ngốc, mẹ nhất định sẽ thật tốt”. Trang Duy Y thấy con gái lo lắng, bà vuốt tóc cô an ủi. “Phải rồi, con bây giờ đã lập gia đình, ở nhà chồng nhất định phải biết điều đấy.” Trang Duy Y đời này tiếc nuối nhất là không thể đến lễ cưới của con gái, bởi vì sức khỏe của bà thời điểm đó rất kém, bác sĩ không đồng ý cho bà đi ra ngoài.

“Mẹ... Con biết rồi, bà nội rất quý con” Cố Chiêu Ninh làm nũng chui vào ngực mẹ, cảm nhận sự ấm áp của mẹ.

Trang Duy Y không nói gì, chỉ cười nhẹ nhàng, thật ra bà cũng biết sức khỏe của mình thế nào, có thể... đi vào phòng giải phẫu rồi sẽ không ra được nữa.

Reng reng reng, điện thoại của Cố Chiêu Ninh vang lên, cô đứng ra khỏi ngực mẹ trả lời “Này, Nhan Nhan”

“Ừ, Ninh Ninh, có thời gian không, mình có rất nhiều điều muốn nói với cậu” Giọng Mạc Nhan mang theo tiếng nức nở.

Cố Chiêu Ninh thấy giọng Mạc Nhan hơi lạ, cô nhìn mẹ rồi đứng lên ra khỏi phòng bệnh “Sao vậy? Cậu đang khóc đấy à?” Cố Chiêu Ninh lo lắng hỏi.

“Đừng hỏi, tối gặp nhau mình nói, đúng rồi, cậu phải đi giúp mình đấy”

Cố Chiêu Ninh bị làm khó rồi, dù sao đã kết hôn, bất kể Hoắc Thương Châu có về nhà hay không, cô cũng không thể đêm khuya chạy ra ngoài, chỉ có điều Mạc Nhan hình như có chuyện thật, Cố Chiêu Ninh quyết định “Được rồi, mấy giờ? Ừ biết rồi”. Cố Chiêu Ninh cúp điện thoại, do dự chốc lát, bấm số điện thoại Hoắc gia.

“Bà nội, tối nay con ở với mẹ muộn một chút nhé”

“Được, lúc nào về ta bảo tài xế đến đón con”

“Không cần đâu ạ, con tự bắt xe về” Cố Chiêu Ninh vừa nghe bà phải xe tới đón vội vã cự tuyệt, nếu đến thật thì lộ mất”

“Vây cũng được, ở với mẹ lâu một chút” Bà nội Hoắc cười nói

“Vâng ạ, cảm ơn bà nội”

Cúp điện thoại, Cố Chiêu Ninh gửi tin nhắn cho Mạc Nhan, sau đó quay người vào phòng bệnh.

Buổi tối 8 giờ, Cố Chiêu Ninh đúng hẹn đến một quầy rượu quán bar tên Thắng Thiên, con nhỏ Mạc Nhan, sao lại hẹn tới chỗ này? Cố Chiêu Ninh có chút tức giận đi vào.

Tiếng nhạc đình tai như óc cùng ánh đèn mờ tối lập lờ khiến Cố Chiêu Ninh không kịp thích ứng, cô lần đầu tiên tới nơi như thế này, một chỗ tụ tập xa hoa trụy lạc, mùi vị nồng nặc, toàn những kẻ sa đọa, vài đôi nam nữ ngang nhiên ôm nhau, không cần nhìn Cố Chiêu Ninh cũng biết.

Cố Chiêu Ninh vất vả tìm một vòng mới thấy một bóng dáng ngồi gần quầy rượu, trông có vẻ đã say.

“Nhan Nhan! Đừng uống nữa!” Cố Chiêu Ninh đi lên cướp ly rượu trong tay Mạc Nhan”, cô không hiểu rõ, rốt cuộc là chuyện gì mà cô lại một mình tới nơi này uống tới như vậy, tức giận nhìn Mạc Nhan, cô bực là không thể tát một cái cho cô tỉnh lại.

“Hả? Ha ha, cậu tới rồi... bảo bối!” Mạc Nhan quay bộ mặt say khướt sang nhìn Cố Chiêu Ninh, thân thể còn lắc lắc như thể mất trọng tâm.

14. Q.1 - Chương 15: Thắng Thiên – Tình Huống Đột Xuất

“Ừ, mình tới đây! Mình dẫn cậu đi” Cố Chiêu Ninh thấy bộ dạng say khướt của Mạc Nhan, không nỡ trách cứ, xem ra cô vừa khóc, rốt cuộc là chuyện gì, đoán là tối nay không thể biết được.

Cố Chiêu Ninh nhìn những kẻ ở đây chẳng hề thuận mắt, những thứ khác không nói, cô vừa bước chân vào một lúc, không biết bao nhiêu ánh mắt đàn ông nhìn cô chằm chằm, không nên ở chỗ này lâu, Cố Chiêu Ninh không thể không nói, nếu quả thật có người xấu, cô liền game over rồi, dù sao bên cạnh còn mang theo một người say đến bất tỉnh nhân sự này.

“Tiểu thư... uống vài chén nhé” một gã trung niên bỉ ổi bưng ly rượu nhìn Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh hung hăng trợn mắt nhìn đối phương, cô căn bản không muốn nhìn, sợ nhìn lâu sẽ ói mất, khoắc tay Mạc Nhan đang say khướt lên vai mình cô chuẩn bị đi, không ngờ bị gã kia chặn lại.

“Sao? Còn giả bộ đoan trang gì. Uống với anh một chén!” Gã này có vẻ bị bê mặt, nhìn về phía sau lưng Cố Chiêu Ninh, hóa ra hắn còn đồng bọn, xem ra là được cá cược.

Cố Chiêu Ninh không muốn mang tiếng gây chuyện, có câu, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, cô cầm ly rượu của gã đàn ông kia uống một hơi “Uống xong rồi, phiền anh nhường đường một chút” Cố Chiêu Ninh tức giận nhìn gã đàn ông trước mặt không hề nhúc nhích.

“Đi luôn à em... Chơi thêm chút nữa đi, xem ra bạn em đã chơi nhiều rồi” gã đàn ông thấy Cố Chiêu Ninh uống một hơi hết sạch cười âm hiểm, hắn sờ sờ cằm, làm bộ ta không tránh đẩy người làm gì ta.

Mạc Nhan lúc này nắc cục một cái, ánh mắt lơ đãng nhìn đối phương, cười lạnh, cầm ly rượu vừa uống dở trên quầy bar hất vào mặt gã.

“Con điếm này! Muốn chết à? ĐM Tao ày biết mặt. Dám hất tao à? Gã kinh hãi, không nghĩ lại có kẻ đột nhiên chen ngang, vội vàng lau rượu trên mặt trên người, vứt khăn xuống đất, giơ một nắm đấm chuẩn bị cho Mạc Nhan một cú.

“Ông dám à? Bà cô này nhìn đã lâu! Nhìn cái đạo đức bản thủ của ông đi! Muốn của tôi? Ông lỗ 20 năm rồi!” Cố Chiêu Ninh sao để hắn nguyên ý, cô vội vả đẩy Mạc Nhan sang người một tên bồi bàn vừa chạy tới, xấn tay áo, hung tợn nhìn chằm chằm gã kia, cô sợ gì hắn.

“Mày... ĐM! Trúng tà à?” Gã nhìn Cố Chiêu Ninh không một chút sợ hãi, lại dám càn khịa mình, nhất thời nhìn những ánh mắt xung quanh có chút sợ hãi, nhưng lại không nuốt trôi vẻ mặt này, hắn kéo kéo cổ áo bước về phía Cố Chiêu Ninh.

Lúc này, trên tầng 2 của quán bar, một đôi mắt u ám đang nhìn chằm chằm cảnh này, hắn nhìn đã lâu, thấy gã kia quăng ly rượu về phía sau cô gái còn bước lại sát cô, anh cảm thấy rất có thiện chí với cô gái này.

“Giải quyết đi”

“Dạ”

Lời nói có ý rất rõ ràng, người đàn ông phía sau liền đi xuống dưới.

Người này tiếp tục tựa trên lan can xem kịch hay, lúc này trong sân nhảy một tia sáng chiếu trên người anh, đó là một người mình đồng da sắt, ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, giống tượng Hy Lạp, ánh mắt lạnh lùng có vẻ cuồng dã không câu nệ, vô cùng hấp dẫn. Cả người anh toát lên vẻ đẹp đẽ, lại phát ra một loại uy nghiêm của vua chúa, nét tà ác trên khuôn mặt anh tuần lúc này chứa một nụ cười phóng túng.

Tầng dưới

Lão đàn ông vươn tay, bàn tay này hôm nay không đánh không được, đang định ra tay thì bị một lực mạnh tóm lại.

“Vị tiên sinh này... Giữa bao nhiêu người động thủ với một cô gái xinh đẹp không được hay lắm” A Đông hung hăng giữ cánh tay gã đàn ông, sau đó bình thản nói một lẽ tự nhiên.

Gã kia bị đau cắn răng vẫn nhắm mắt gào “ĐM mày là thằng nào! Sao động đến việc của ông mày?”

“Ông chủ của bọn ta nói, bữa rượu của tiên sinh hôm nay chúng tôi mời, về sau không hoan nghênh ông quay lại” A Đông hất tay gã đàn ông, khinh bỉ nhìn hấn nhấn nhó.

Nghe mấy lời này, gã đàn ông sợ tới mức lùi lại mấy bước, dần dần gật đầu “Ngượng quá, ngượng quá, ta không biết!” Hấn dường như lăn một vòng chạy vội đến chỗ của mình.

Cố Chiêu Ninh thấy gã kia lẩm bẩm mấy câu đám đồng bọn liền hốt hoảng bỏ đi, cô có chút nhẹ nhõm, ông chủ quán bar này bản lĩnh lại lớn như vậy?

15. Q.1 - Chương 16: Thắng Thiên – Cố Chiêu Ninh Mặc Bầy

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Sau khi gã kia đi, A Đông cười lạnh một tiếng, sau đó xoay người nhìn Cố Chiêu Ninh.

“Không có... Không sao, cảm ơn anh” Cố Chiêu Ninh cảm thấy không thoải mái, người cô bắt đầu nóng lên, cảm giác xa lạ này khiến cô không biết làm sao, lúc này nhất định phải đưa Mạc Nhan ra khỏi đây. Cố Chiêu Ninh xoay người kéo Mạc Nhan từ trên người tên bồi bàn trước khi đi vẫn không quên cảm ơn anh ta.

“Tiểu thư, đừng đi vội, ông chủ của chúng tôi muốn gặp cô” A Đông lúc này qua bộ đàm được ông chủ chỉ thị, vì vậy hấn vội vàng lui về phía sau hai bước ngăn cản Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh lúc đầu sửng sốt, sau đó suy nghĩ một chút, dù sao người ta cũng giúp mình một chuyện lớn, tối thiểu cũng nên nói tiếng cảm ơn. “Vâng, được”, thân thể cô càng lúc càng khó chịu, Cố Chiêu Ninh cố gắng không biểu hiện vẻ dị thường của mình.

A Đông cảm thấy Cố Chiêu Ninh có gì bất thường, vội vã đỡ lấy Mạc Nhan trong ngực cô, đưa hai người lên tầng.

Đi tới chỗ ông chủ, A Đông đặt Mạc Nhan nằm trên ghế salon, sau đó nói thềm vài câu vào tai ông chủ, thấy người kia đầu tiên nhíu mày, sau lại thành cười tà mị.

“Xin chào, ông chủ, hôm nay cảm ơn anh” Cố Chiêu Ninh không định ngồi xuống, cô chỉ muốn nói lời cảm ơn, người đàn ông này thật đúng là đẹp trai, xem ra cũng tầm hơn 20 tuổi, không khác Hoắc Thương Châu là mấy, diện mạo cũng một chín một mười.

“Tiểu thư mời ngồi, không cần gọi tôi là ông chủ, cô có thể gọi là Hứa Cần Dương, không biết tiểu thư tên gì?” Hứa Cần Dương hai tay đặt trên ghế sofa, quan sát Cố Chiêu Ninh trước mặt, cô gái này vô cùng giản dị, ăn mặc không hề tân trang, gương mặt cũng trắng nõn như trứng gà, không hề trang điểm, chỉ có điều... mặt cô ngày càng đỏ.

“Không cần, tôi chỉ muốn nói cảm ơn, tôi tên là Cố Chiêu Ninh”. Cố Chiêu Ninh cảm thấy hô hấp của mình ngày càng trở nên dồn dập, cô cho rằng nguyên nhân là do quán bar này quá oi bức, cô nhất định phải đưa Mạc Nhan đi ngay lập tức.

“Cố Chiêu Ninh? Tên rất hay, Cố tiểu thư có hứng thú uống hai chén không?” Hứa Cần Dương đùa giỡn nhắc lại tên cô, anh ngồi thẳng dậy, cầm chai rượu lên rót”

“Ngại quá, tôi không uống nữa” Cố Chiêu Ninh vừa uống một ly rồi, hiện tại đầu cô đã choáng váng, thật sự cô không uống được nữa, nếu cô uống thêm một ly e rằng hôm nay cùng Mạc Nhan ngủ luôn ở đây.

“Ha ha... được rồi” Hứa Cần Dương để ly rượu xuống, anh đứng lên đến gần Cố Chiêu Ninh, xem ra cô gái này chẳng chống đỡ được bao lâu nữa, anh không thể phủ nhận, Cố Chiêu Ninh giống như một đóa hoa đương sắc, hơn nữa còn là loại hiếm, anh nhìn một đám phụ nữ trang điểm kiêu diễm trước Cố Chiêu Ninh không chút hứng thú.

Cố Chiêu Ninh lúc này đã mất tinh thần, cô sao lại nghĩ muốn ôm người đàn ông không quen biết trước mặt, cảm giác lạ lẫm này càng ngày càng mãnh liệt, mắt thấy người tên Hứa Cần Dương từng bước tiến lại gần mình, mùi hương nhẹ nhàng trên người anh ta cũng bay vào mũi cô, cô chỉ muốn lập tức ôm lấy anh ta, nhưng không thể được, còn một chút ý thức, Cố Chiêu Ninh siết chặt đôi tay mình.

Hứa Cần Dương cũng không tin cô gái này còn có thể chống chọi bao lâu, anh biết cô vừa uống một ly rượu có bỏ thuốc nên mới như vậy, đúng là một cô gái đơn thuần, tùy tiện nói uống rượu là uống, cái này không trách được anh...

Đang lúc anh ta tiến gần Cố Chiêu Ninh, điện thoại của cô vang lên...

Cố Chiêu Ninh vội vàng móc điện thoại, rời đi sự chú ý của mình.

“Ồ...”

“Thiếu phu nhân, cô đang ở đâu? Sao âm ỉ như vậy?” Lôi Ảnh vừa trở về Hoắc gia định lấy đồ giúp thiếu gia, thấy bà nội đang ăn cơm, không thấy Cố Chiêu Ninh. Ra khỏi Hoắc gia, anh cố ý gọi điện cho cô, trẻ thế này ở bên ngoài thật không an toàn. Kết quả sau chục hồi chuông anh mới nghe được âm thanh âm ỉ bên kia.

“Tôi ... tôi ... tôi ở Thắng Thiên” Cố Chiêu Ninh sắp hỏng mắt, cái loại cảm giác trống không thật sắp hại cô, cô ngồi xổm xuống giật tóc mình, khó khăn nói.

“Thắng Thiên...” Hồng rồi. Lôi Ảnh nghe thấy từ Thắng Thiên cảm thấy không ổn, hơn nữa giọng nói của Cố Chiêu Ninh rất lạ, anh vội vã tăng tốc độ xe, chiếc xe màu đen trong nháy mắt hút khỏi cửa Hoắc gia.

16. Q.1 - Chương 17: Thắng Thiên – Rơi Vào Miệng Sói

Lôi Ảnh cực nhanh phi trên đường lớn, vẻ lạnh lùng trên mặt bị lo lắng, nóng nảy che mất, trên đường đi anh không ngừng bấm còi, đột nhiên, điện thoại của anh vang lên...

“Uy”

“Lôi Ảnh, sao còn chưa tới”

Là Hoắc Thương Châu, Lôi Ảnh vừa nghe thấy giọng Hoắc Thương Châu mới nhớ ra thiếu gia sai anh về lấy hồ sơ, buổi tối công ty tăng ca cần họp, lần này nguy rồi...

... “Chủ tịch...”

Hoắc Thương Châu chờ trong phòng họp có chút nóng nảy, anh chau mày nói điện thoại, ngón tay không ngừng gõ lên mặt bàn, thấy Lôi Ảnh ấp a ấp úng như thế, Hoắc Thương Châu không khỏi bực mình “Nhanh lên”

“Chủ tịch! Thiếu phu nhân có thể đang gặp phiền toái” anh biết Hoắc Thương Châu muốn cúp điện thoại, trong tình thế cấp bách vội nói ra, bất kể thiếu gia có quan tâm hay không anh cũng phải nói.

Đang định cúp điện thoại, Hoắc Thương Châu đột nhiên nghe những lời này, anh vội vã đứng lên nói vào điện thoại “Cô ấy ở đâu!”...

Thăng Thiên

Hứa Cần Dương đỡ Cố Chiêu Ninh đang ngồi chồm hổm run run trên mặt đất dậy, ôm vào ngực mình, quay về phía A Đông nháy mắt, A Đông lập tức xoay người đi vào bên trong.

Cố Chiêu Ninh thật sự là không nhịn được nữa, cô giống như vớ được phao cứu mạng liền ra sức liếm ngực Hứa Cần Dương, cô cảm thấy mình như bị bắt lửa, không thể thở nổi.

“Đừng vội, Cố tiểu thư” Hứa Cần Dương nâng cằm Cố Chiêu Ninh, cười tà mị, hần quan sát cô gái đang bị thuốc phát tác lại có thể quyến rũ đến vậy, ánh mắt mê ly có ý cầu khẩn, đôi môi lúc này bị cô cắn đã hồng đỏ, ghim kẹp tóc bị cô giật tung hết xuống, mái tóc dài đen mượt bung ra sau gáy, khiến cho vẻ nữ tính của cô tăng lên không ít. Quả nhiên là báu vật trời sinh.

Hứa Cần Dương ôm Cố Chiêu Ninh, hần hiện tại không gấp gáp, hần muốn cho Cố Chiêu Ninh cả đời không thể quên.

A Đông từ phòng trong đi ra, nhìn Hứa Cần Dương gật đầu một cái, hần một tay ôm lấy Cố Chiêu Ninh, đi về phía trong phòng.

Lúc này, vì quá khó chịu Mạc Nhan muốn ới, nôn cũng không được, cô mở hé mắt, thấy một người đàn ông cao lớn ôm Cố Chiêu Ninh đi, cô lấy hết sức đứng dậy khỏi ghế salon, nhưng hai chân mềm vô lực, cô vô ý ngã quỵ gối trên sàn...

Hai người đàn ông từ hai điểm khác nhau lên đường, nhưng thái độ giống nhau, hai người bọn họ đều lo lắng ột cô gái.

Xe rất nhanh dừng ở cửa Thăng Thiên, lúc này Lôi Ảnh vẫn chưa thấy Hoắc Thương Châu nên anh xông vào Thăng Thiên trước.

Ánh đèn trong phòng mờ mờ, hơn nữa lại quá nhiều người, Lôi Ảnh căn bản không thể tìm được Cố Chiêu Ninh, anh tìm rất cẩn thận, tất cả những người có mái tóc kiểu nữ sinh anh đều nhìn đến, xuyên qua sản nhảy vẫn không tìm thấy. Lúc này Lôi Ảnh có chút nóng nảy, anh bấm số điện thoại của Cố Chiêu Ninh, nhưng không có ai bắt máy...

Anh lo lắng nhìn toàn bộ quán bar, đang nhìn đến lan can tầng 2, anh thấy Mạc Nhan đang nằm đó bộ dạng như muốn ới, Lôi Ảnh vội vàng chạy lên ...

“Mạc tiểu thư! Mạc tiểu thư! Thiếu phu nhân nhà tôi đâu?” Lôi Ảnh ngồi xổm xuống, đỡ bả vai Mạc Nhan.

“Tiểu thư? Thiếu phu nhân? Anh là ai a?” Mạc Nhan nhìn người đàn ông trước mắt mơ hồ không nhận ra, cô cười khanh khách.

“Tôi là Lôi Ảnh! Cố Chiêu Ninh đâu?” Lôi Ảnh bắt lực, nói chuyện với một kẻ say thật phí sức, nhưng chỉ có Mạc Nhan ở đây, Cố Chiêu Ninh đi đâu rồi? Một linh cảm xấu! Nếu Cố Chiêu Ninh không gặp chuyện, Mạc Nhan sao lại ở đây, Cố Chiêu Ninh chắc chắn là không ném một mình cô ở nơi này.

17. Q.1 - Chương 18: Thăng Thiên – Một Hồi Nửa Sẽ Hết Nóng.

“Ninh Ninh... Ninh Ninh... Lôi Ảnh! Vừa có một người đàn ông ôm Ninh Ninh đi” Mạc Nhan cố gắng mở mắt, vừa nhìn quả nhiên là Lôi Ảnh, cô vội vã nói ra điều mình vừa thấy.

“Có biết đi đâu không?” Lôi Ảnh vừa nghe có đàn ông, anh vội vàng hỏi, khuôn mặt lạnh lùng lập tức tái mét.

“Bên kia, anh nhanh đi cứu cô ấy”. Mặc dù say, nhưng trong lòng cô đối với một số việc vẫn còn tỉnh, lúc còn một chút tỉnh táo, cô kịp nhìn thấy người đàn ông kia ôm Cố Chiêu Ninh về phía nào.

Lôi Ảnh đặt Mạc Nhan ngồi lên ghế salon rồi vội vã đi vào hướng hành lang, ở đây có rất nhiều phòng, rốt cuộc là ở phòng nào? Chạy một đường, cuối cùng anh thấy A Đông đứng gần 1 phòng! A Đông bây giờ chẳng phải là nên ở cùng Hứa Cần Dương sao? Tại sao đứng ở cửa phòng canh chừng, chẳng lẽ...

Lôi Ảnh vội vàng đi lên trước, tuy nói Hoắc Thị và Hứa Thị bề ngoài quan hệ không tệ, thật ra sau lưng đã giằng co nhau nhiều năm rồi, mà Lôi Ảnh đối với Hứa Thị cũng có thành kiến lớn, cuộc sống thâm hiểm của anh tất cả là do Hứa đào mang tới!

“Người định làm gì?” A Đông vẻ mặt vô cảm ngăn Lôi Ảnh.

“Tránh ra!” Lôi Ảnh thấy A Đông ngăn cản, trầm giọng nói như ra lệnh.

“Lôi Ảnh! Đáng lý tôi mời anh, nhưng hôm nay... Anh thật quá đáng rồi! Đây là không gian của ông chủ tôi, anh định làm gì?!” A Đông thấy đáng về một mực muốn xông vào của Lôi Ảnh, giọng hấn cũng cao lên mấy lần.

A Đông là sát thủ máu lạnh nổi danh, nhưng hấn chỉ là thứ 3, ngoài Hoắc Thương Châu, Lôi Ảnh là thứ nhất, hấn chỉ là thứ 2, không cách nào vượt qua Lôi Ảnh, đây cũng là điều sỉ nhục đối với hấn.

Hai người giằng co chừng 20 giây, thấy hấn còn ngang ngạnh, nháy mắt rút súng ở bên hông. Hai người cùng lúc rút súng, nhưng A Đông chậm một nhịp, tay hấn định rút súng đã bị một tay Lôi Ảnh túm chặt, không biết lúc nào đã đi tới phía sau hấn.

“Nói cho người biết! Bên trong là thiếu phu nhân nhà ta! Nếu xảy ra chuyện gì, cái mạng người không giữ được!” Lôi Ảnh đứng sau vừa cầm súng dí vào huyệt thái dương A Đông vừa nói.

A Đông im lặng, lúc này không phải thời điểm ra vẻ anh hùng, hơn nữa Lôi Ảnh nói bên trong là Thiếu phu nhân? Chẳng lẽ là thiếu phu nhân của Hoắc gia... Xem ra thiếu gia của hấn lần này tìm nhầm mối.

....

Bên trong phòng, Hứa Cần Dương nhìn cô gái nằm trên giường không ngừng giãy dụa, hấn đứng bên cạnh sờ sờ cằm, từ từ cởi quần áo của mình. Áo vest... cavat... áo sơ mi...

“Đừng!” Một tiếng súng vang lên, khóa cửa bật ra, Lôi Ảnh vọt vào trong.

“Gì đây! Ta không nhìn nhầm chứ?” Mới vừa cởi xong áo sơ mi, đang tính cởi quần, tay còn chưa đụng đến khóa thì thấy Lôi Ảnh đứng đằng sau giật cầm súng xông vào.

“Bụp” Một đấm vào mặt, Lôi Ảnh khiến Hứa Cần Dương đang đứng bên giường lăn quay ra đất.

“Người tự đâm đầu vào chỗ chết...?” Hứa Cần Dương ôm mặt đứng lên giận dữ.

“Chủ tịch Hứa! Tôi sợ kẻ tìm đến cái chết không phải là tôi” Lôi Ảnh đi đến bên giường bế Cố Chiêu Ninh lên “Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?”

“Nóng quá... nóng quá...” Lôi Ảnh thấy cổ áo lông đã bị chính cô xé rách tan tành, anh vội vàng đặt Cố Chiêu Ninh xuống, cởi áo khoác của mình trùm lên người cô, sau đó bế cô ra cửa.

Hứa Cần Dương sững sốt, cô gái này là Thiếu phu nhân của Hoắc gia... Ha ha, như thế thật tốt, tối nay một đấm này hấn tạm thời chịu đựng, chỉ có điều... không quá lâu nữa hấn sẽ đòi lại cả lãi.

“Nóng quá... tôi thật là khổ sở” Chưa từng trải qua, Cố Chiêu Ninh chỉ biết biểu đạt ra như thế, cô không biết phải hình dung cái cảm giác này như thế nào, chỉ có thể bất lực vừa khóc vừa nói. Điều này làm cho chân mày Lôi Ảnh nhíu chặt, nhìn bộ dạng khó chịu của Cố Chiêu Ninh, anh có cảm giác lòng mình cũng như bị thứ gì găm vào.

“Thiếu phu nhân, một lúc nữa sẽ hết nóng” Ánh mắt Lôi Ảnh đột nhiên trở nên dịu dàng...

18. Q.1 - Chương 19: Thắng Thiên – Điểm Yếu Của Hắc

Lôi Ảnh đang chú ý Cố Chiêu Ninh thâm tình khẩn thiết không thấy Hoắc Thương Châu đang hùng hổ nắm quả dấm đứng ở cửa.

“Thiếu gia...” Lôi Ảnh ngẩng đầu giật mình thấy Hoắc Thương Châu mặt đờ đờ sắc khí nhìn vợ mình trong ngực anh, Lôi Ảnh không biết thiếu gia xuất hiện lúc nào, mà... biểu hiện vừa rồi của anh có phải cũng bị nhìn thấy.

“Hô! Đây chẳng phải là Hoắc thiếu gia hay sao, hôm nay thật là lạ” Hứa Cần Dương mặt cười tà nhìn Hoắc Thương Châu xuất hiện ở cửa, hắc không biết, nguy hiểm đang từng bước từng bước đến gần hắc.

Hoắc Thương Châu hít một hơi thật sâu, một nháy mắt, anh móc súng lục ra chìa thẳng về hướng Hứa Cần Dương.

“Thiếu gia!” Lôi Ảnh sợ Hoắc Thương Châu trong lúc nóng giận sẽ giết chết Hứa Cần Dương. Mặc Dù anh rất ghét Hứa Thiên, nhưng dù sao Hứa Cần Dương cũng là con trai độc nhất của hắc, thế lực của Hứa Thiên cũng không lường được, nếu hôm nay giết hắc, chỉ sợ Hoắc Thương Châu không thoát nổi tội giết người. Lôi Ảnh bế Cố Chiêu Ninh vội vàng chặn Hoắc Thương Châu lại.

“Lừa giận thật lớn! Ta muốn Hoắc thiếu gia đừng quên, đây là địa bàn Hứa gia?” Hứa Cần Dương cũng có vẻ không sợ, hắc vỗ tay một cái, trong nháy mắt sau lưng Hoắc Thương Châu xuất hiện một bang xã hội đen, dẫn đầu là A Đông đang cầm súng dí vào gáy Hoắc Thương Châu.

“Vậy sao? Nhưng... Hứa thiếu gia có vẻ cũng không biết người của Hoắc gia ta rồi”, vừa nói Hoắc Thương Châu vừa lên đạn, không khí trong này nhất thời trở nên ngột thở.

Lôi Ảnh vì đang bế Cố Chiêu Ninh, anh căn bản không ra tay ngăn lại được, bất đắc dĩ chỉ có thể dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Hoắc Thương Châu.

“Khó chịu quá, Hoắc Thương... Châu, ôm lấy em đi, em khó chịu quá” Cô gái trong ngực Lôi Ảnh lúc này đã tới cực điểm, trên trán mồ hôi không ngừng nhỏ giọt, chính câu nói của cô nhất thời đã hóa giải bầu không khí này.

Hoắc Thương Châu lập tức cất súng, nhận lấy Cố Chiêu Ninh trong tay Lôi Ảnh, anh liêu mạng đi qua hòng súng đang chìa vào anh, đi qua như không hề có bọn họ, mà đám xã hội đen thấy Hứa Cần Dương không động đậy cũng rồi rít nhường đường.

Lôi Ảnh nhìn A Đông một cái, sau đó đi theo Hoắc Thương Châu ra ngoài.

“Thiếu gia! Có phải là quá dễ dãi với hắc?” A Đông nhìn khóe miệng Hứa Cần Dương rỉ máu, hắc cảm thấy kỳ quái, thiếu gia không thể nào dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy.

“Người biết cái gì!” Hứa Cần Dương giận dữ mắng mỏ A Đông, xoay mặt nhìn cửa bị phá híp mắt cười lạnh.

“Tối thiểu... Lần này ta tìm được điểm yếu của Hoắc Thương Châu”, Hứa Cần Dương sâu kín nói.

“Ngài nói là... cô gái kia? Nhưng Hoắc Thương Châu không phải nổi danh máu lạnh sao?” A Đông đã từng dùng hai phụ nữ bên cạnh Hoắc Thương Châu để uy hiếp anh, nhưng Hoắc Thương Châu một mực không xuất hiện.

“Lần này khác rồi, người còn phải học nhiều một chút. Chỉ có điều... không có mệnh lệnh của ta, không được làm tổn thương cô gái kia” Hứa Cần Dương mặc quần áo vào, hất cằm lên, nghiêm túc dặn dò.

A Đông nghe lời này hơi sững sờ, sau đó gật đầu “Dạ”

...

Hoắc Thương Châu bế Cố Chiêu Ninh lên xe, nhanh chóng nổ máy rời khỏi Thắng Thiên.

Lôi Ảnh đỡ Mạc Nhan say rượu đứng tại chỗ nhìn chiếc xe kia từ từ chìm vào bóng đêm, tim anh hơi đau, nhìn mãi không thôi...

Dọc đường đi, Cố Chiêu Ninh ngồi bên ghế lái phụ cũng không ngừng nghỉ, tay cô liên tục lục lọi trên chính thân mình, Hoắc Thương Châu biết cô rất khó chịu, loại cảm giác này mấy ngày trước anh đã nếm phải, không nghĩ rằng hôm nay cô lại bị người ta bỏ thuốc.

Không thể về nhà, đây là ý nghĩ đầu tiên của Hoắc Thương Châu, nếu bà nội Hoắc nội thấy, thế nào cũng hỏi ngắn hỏi dài. Vì vậy Hoắc Thương Châu vội vàng lái về hướng Ngọc Sáng...

19. Q.1 - Chương 20: Ngọc Sáng – Vô Cùng Hấp Dẫn

Dọc đường đi, Hoắc Thương Châu bị Cố Chiêu Ninh không ngừng làm phiền, cô như rắn nước cứ dính vào người anh, hại anh mấy lần suýt đâm xe.

Hoắc Thương Châu mang Cố Chiêu Ninh đến Ngọc Sáng, đây là sản nghiệp của Hoắc Thị, nơi này có phòng riêng của anh, Hoắc Thương Châu bế Cố Chiêu Ninh đến đây thu hút không ít ánh mắt, tất cả mọi người rối rít bàn luận.

Thang máy dừng ở tầng cao nhất, phòng riêng cao cấp nhất, Hoắc Thương Châu vất vả móc thẻ mở cửa phòng. Vào trong phòng, anh đặt Cố Chiêu Ninh trên giường lớn, vốn định đi tắm rửa, nhưng không ngờ Cố Chiêu Ninh gắt gao ôm cổ anh không chịu buông tay.

“Em khó chịu khó, khó chịu quá” Cố Chiêu Ninh thần trí mơ màng lăm lăm, tác dụng của thuốc đã đạt đến cực điểm, có thể nhìn đến lúc này đã không hề dễ dàng.

“Ngoan nào, anh đi tắm đã” Hoắc Thương Châu vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa của Cố Chiêu Ninh, thay cô xoa cái trán ướt mồ hôi, dùng giọng cực kỳ dịu dàng nói với cô.

“Không cần... cứu em” Cố Chiêu Ninh bị loại cảm giác lạ lẫm này hành hạ không chịu được, cô chỉ biết hiện tại cô khát khao nhìn người đàn ông trước mặt, thân thể như bị đào rỗng, hô hấp không ngừng dồn dập.

Cố Chiêu Ninh không ngừng giãy dụa khiến cơ thể Hoắc Thương Châu cũng phát sinh biến hóa, anh không thể không thừa nhận, Cố Chiêu Ninh lúc này vô cùng cuốn hút, cổ áo mở rộng, vì hô hấp dồn dập mà ngực phập phồng, mồ hôi trên người dưới ánh đèn phát ra ánh sáng mê người, thân thể trẻ trung không ngừng mời gọi, anh cũng là một người đàn ông bình thường, đối mặt với Cố Chiêu Ninh như vậy, cổ họng anh không khỏi giật giật.

“Em khẳng định chứ?” Hoắc Thương Châu vừa vuốt ve cái trán Cố Chiêu Ninh, vừa cực kỳ dịu dàng thì thầm bên tai cô.

“Ừ...” Cô căn bản không hiểu Hoắc Thương Châu có ý gì, theo bản năng ừ một tiếng.

“Mở mắt ra, nhìn rõ anh là ai” Hoắc Thương Châu khẽ nhắc đầu lên, giọng cũng trở nên khàn khàn, phần nhạy cảm đã bắt đầu phản ứng, anh muốn cô, nhưng anh phải cho Cố Chiêu Ninh biết anh là ai.

Cố Chiêu Ninh từ từ mở mắt ra, đôi mắt có hàng mi cánh bướm vụt sáng, yếu ớt nhìn người đàn ông trước mặt “Hoắc ... Hoắc ...”

Cô khổ sở tưởng chừng sắp khóc, mắt ngấn nước, không phải do ý thức rõ ràng mà là trong vô thức cô gọi ra họ của anh. Nói được một nửa, cô gắt gao cắn môi ươn người, thật sự là chịu không nổi, cô cảm thấy mình cũng sắp muốn chết.

“Gọi anh là Thương Châu” Hoắc Thương Châu đang nghe Cố Chiêu Ninh gào không thành câu, khóe miệng nở ra một nụ cười mê người, anh bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, vừa cởi ra hai cúc Hoắc Thương Châu đột nhiên ngừng lại, anh đem đôi bàn tay vừa vòng quanh cổ anh của Cố Chiêu Ninh đặt ở ngực mình “Cởi giúp anh”

Cố Chiêu Ninh nghe xong lời nói của Hoắc Thương Châu, tay cô run run bắt đầu cởi, một cúc hai cúc, cô dùng tốc độ cực nhanh cởi áo Hoắc Thương Châu ra, mặc dù cô không biết vì sao muốn cởi cúc, mặc dù không khí này có chút ngại ngùng, nhưng từ trong tiềm thức cô tự nói với mình cần Hoắc Thương Châu. Cho nên, tất cả thẹn thùng hay bị làm khó cô đều không bận tâm.

Hoắc Thương Châu nhanh chóng cởi áo Cổ Chiêu Ninh, nhìn thân thể trắng nõn không tì vết của cô, anh mỉm cười, anh cũng từng qua đêm với vô số phụ nữ, nhưng anh có cảm giác mình chưa từng thưởng thức qua một thân thể nào như thế này.

Hoắc Thương Châu cởi nốt trở ngại cuối cùng trên cơ thể mình rồi ôm Cổ Chiêu Ninh vào ngực “Em thật không hối hận chứ?” Mặc dù biết rõ còn hỏi, nhưng Hoắc Thương Châu vẫn muốn có đáp án từ miệng Cổ Chiêu Ninh.

20. Q.1 - Chương 21: Ngọc Sáng – Giúp Cô Giải Thuốc

“Ừm...” Lúc mọi trói buộc trên cơ thể bị tuột đi, Cổ Chiêu Ninh cảm thấy lạnh lạnh, một cảm giác thoải mái, chưa hết cô chau mày lại thở dốc vì kinh ngạc, sau đó khẽ nói một tiếng.

Cổ Chiêu Ninh khẽ cắn môi, đây là hành động khiêu chiến đàn ông mạnh mẽ nhất, cô căn bản không biết chính mình chọn giận anh.

Hoắc Thương Châu vốn muốn từ từ đi, nhưng lại bị Cổ Chiêu Ninh ngu ngốc châm lửa như vậy khiến anh như bị hạ độc hoàn toàn vô phương cứu chữa, khuôn mặt anh tuần lạnh lùng hơi ngấn ra, tiếp theo hung hăng phủ lên miệng Cổ Chiêu Ninh, Cổ Chiêu Ninh cực kỳ trúc trắc, điều này làm cho Hoắc Thương Châu cảm thấy cô còn là một trinh nữ.

Hoắc Thương Châu tay không ngừng hoạt động trên thân thể Cổ Chiêu Ninh, hai người dán chặt lấy nhau, cho đến khi anh cảm thấy cô đã hoàn toàn được chuẩn bị kỹ mới dùng một sức.

“Á...” Cổ Chiêu Ninh đột nhiên ngẩng đầu lên, một tiếng hét chói tai, một cơn đau chạy thẳng vào đáy lòng, cô biết đã hoàn toàn mất đi chính mình, nước mắt mang theo chút không cam tâm, nước mắt trong chớp lát rơi xuống.

Trong nháy mắt, Hoắc Thương Châu cảm thấy mình đâm rách thứ gì, đột nhiên ngừng, nhìn bộ dạng cô nước mắt nhạt nhòa, Hoắc Thương Châu có chút hối hận, thì ra... cô thật sự cái gì cũng không hiểu, cô vẫn là một cô gái trinh. Hoắc Thương Châu có chút hối hận vì vừa rồi đã hoài nghi cô 19 tuổi chắc cũng từng qua lại với bạn trai, nhưng sao cô lại trong sáng như vậy, Hoắc Thương Châu đưa tay lau nước mắt cô.

“Dừng! Xin anh” một tia tự ái, kiêu ngạo cuối cùng, Cổ Chiêu Ninh quay mặt sang không để Hoắc Thương Châu đụng chạm, cô thật như nhuốc, trong tình huống này đã mất đi thứ mình trân quý nhất.

Hoắc Thương Châu thấy Cổ Chiêu Ninh tránh né có chút đau lòng cùng phiền muộn, đau lòng vì nước mắt của cô, nhưng lại buồn vì cô đối với anh còn mâu thuẫn. “Em hối hận?” Hoắc Thương Châu nhẫn nhịn, anh không muốn khiến Cổ Chiêu Ninh khổ thêm nữa, anh sẽ không tiếp tục, anh thà để mình chịu khổ còn hơn làm tổn thương cô.

Hoắc Thương Châu không biết mình trở nên thương hoa tiếc ngọc như thế từ khi nào, trước kia anh căn bản sẽ không băn khoăn những thứ này, cũng không vì bất kỳ một người phụ nữ nào cảm thấy đau lòng, trừ một người... mà Cổ Chiêu Ninh là thứ hai..

Cổ Chiêu Ninh không lắc đầu cũng không gật đầu, không nói lời nào cũng không phủ nhận, điều này nói lên cái gì? Là hối hận thật sao? Hoắc Thương Châu chuẩn bị rời khỏi thân thể cô, anh không đến mức đi cưỡng bức một cô gái nông nổi.

Đang lúc anh chuẩn bị rời khỏi cô, đột nhiên, đôi bàn tay run rẩy chộp lấy hai cánh tay anh. “Không...”. Anh sắp rời ra khiến Cổ Chiêu Ninh bất an, cô không cố giữ được mặt mũi của mình rồi, cô chỉ biết nếu tiếp tục như thế cô thật chết mất.

Hoắc Thương Châu khẽ mỉm cười, anh lại lần nữa cúi đầu, thì thầm vào tai Cổ Chiêu Ninh “Còn đau không? Có thể bắt đầu chưa?” thật dịu dàng, dịu dàng đến chính bản thân anh cũng không tin được.

Cổ Chiêu Ninh cắn cắn môi, vẫn đau một chút, nhưng cảm giác thoải mái nhiều hơn, tuy Hoắc Thương Châu không động đậy, nhưng lúc anh vừa muốn rời cô trong nháy mắt cô cảm thấy không thể ngừng được, Cổ Chiêu Ninh nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy vậy, Hoắc Thương Châu cũng không gấp gáp, anh bắt đầu từ từ từ từ, cho đến khi vẻ mặt khổ sở của Cố Chiêu Ninh hoàn toàn biến mất, Hoắc Thương Châu bắt đầu một vòng tấn công mới...

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trên người, vô số sao đêm nay đặc biệt lấp lánh...

21. Q.1 - Chương 22: Mập Mờ Giăng Co

Reng reng reng... Một hồi chuông dồn dập khiến Cố Chiêu Ninh tỉnh giấc, cô khó nhọc mở mí mắt nặng trĩu, lại phát hiện tiếng chuông đã kết thúc, cô cảm thấy giường có tiếng động, đột nhiên cảm thấy có gì đó! Đêm hôm qua... đêm hôm qua...! Từng đoạn ngắn hiện lên trong đầu, cô biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên không nhớ ra là xảy ra với ai.

Buồn khổ, xấu hổ nhất thời ập vào lòng, Cố Chiêu Ninh cắn cắn môi, cô cũng không nhúc nhích sợ người bên cạnh phát hiện cô đã tỉnh, bây giờ nên làm gì? Xong rồi, cô đã thất thân, sao cô cảm thấy như mình vừa làm việc gì sai trái? Rõ ràng người đàn ông kia được lợi, sao cô lại cảm thấy ngượng ngùng?

“Em tỉnh rồi à? Sao không nói gì? Quấn chặt như vậy không thấy mệt à?”

Đang lúc cô chuẩn bị tìm người đàn ông kia để nói chuyện, đột nhiên sau lưng vang lên âm thanh quen thuộc... Là Hoắc Thương Châu! Cái tên đao phủ này! Lại dám sàm sỡ cô? Cố Chiêu Ninh nhất thời nổi giận, nhưng lại ngại vì mình còn chưa mặc gì, cô bực mình xoay người nguyên rủa một tiếng “Khốn kiếp”

“Khốn kiếp? Em biết rõ lại cố ý giả vờ hồ đồ đấy à?” Hoắc Thương Châu cười cười, mang theo một chút đùa giỡn nhìn bóng lưng Cố Chiêu Ninh, điện thoại của anh vừa kêu lên, sợ làm phiền đến Cố Chiêu Ninh cho nên anh liền tắt đi, hiện tại chuyện gì cũng không thể quấy rầy anh. Vừa quay người liền thấy Cố Chiêu Ninh đang ôm chặt lấy người, anh liền biết cô đã tỉnh. Nhưng không nghĩ cô nửa ngày không thêm nói một câu, vì vậy anh đành mở miệng trước, không ngờ cô lại mắng anh. Đêm qua là cô cầu xin anh, thế mà giờ lại cần ngược lại một cái.

“Biết rõ cái đầu anh á! Tôi không muốn sống!” Cố Chiêu Ninh nghĩ tới đoạn quan trọng nhất, Hoắc Thương Châu thì thầm bên tai hỏi cô xác định không hối hận, cô hình như trả lời... ừ??? Cố Chiêu Ninh nhất thời cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, liền tranh thủ kéo chăn qua đỉnh đầu, chôn cả người trong đó.

Hoắc Thương Châu bị Cố Chiêu Ninh hoàn toàn chọc cười, anh phát hiện, thực ra thì Cố Chiêu Ninh cũng không hoàn toàn hồng бет, trừ tính tình nóng nảy, nói chuyện lớn tiếng. Thật ra thì... cũng tốt vô cùng, nhất là... Tối hôm qua, tuy nói Cố Chiêu Ninh dụ dỗ anh, nhưng từ lúc bắt đầu, anh phát hiện ra mình rất có hứng thú với cơ thể cô, lần đầu tiên là cô yêu cầu, khi tác dụng thuốc trên người Cố Chiêu Ninh đã giảm, Hoắc Thương Châu lại muốn ngừng mà không được, đến khi trời gần sáng, anh mới bỏ qua cho Cố Chiêu Ninh đã sớm mệt mỏi nằm sấp xuống.

“Hả? Anh không hiểu?” Hoắc Thương Châu hăng hái hỏi ngược lại.

“Tất cả đều không hiểu!!” Cố Chiêu Ninh ở trong chăn kêu to, chân vẫn không ngừng giãy đạp trong chăn.

Hoắc Thương Châu cùng đắp một cái chăn với cô, Cố Chiêu Ninh động đậy như vậy không khỏi đụng chạm da thịt anh, cơ thể lại đột nhiên phản ứng ‘Vậy... anh liền để cho em hiểu’ Hoắc Thương Châu kéo chăn qua đầu mình, mạnh mẽ kéo Cố Chiêu Ninh vào lòng, cơ thể Cố Chiêu Ninh cũng làm phản, lúc này bốn mắt nhìn nhau, hô hấp đều trở nên dồn dập.

Cố Chiêu Ninh nhìn chằm chằm Hoắc Thương Châu nửa ngày, anh thật đẹp trai, như thể lần đầu tiên nhìn rõ ràng gương mặt này. Khi Hoắc Thương Châu khẽ mỉm cười, Cố Chiêu Ninh mới phát hiện tư thế của hai người lúng túng đến cỡ nào. Cô vội vã che mặt mình, vì một đôi tay không che được hai bộ phận quan trọng, dứt khoát che mặt đứng lên.

“Nhiều lần như vậy rồi, vẫn còn xấu hổ à? Người em anh chưa xem qua chắc?”

“A.....! Im ngay!” Cố Chiêu Ninh thấy Hoắc Thương Châu lại có thể nói ra những lời đó vội vã kêu to, cô thật không có mặt mũi nào nhìn anh! Cô nhớ tới qua có uống rượu của lão già đó, say rượu liền không thoải mái, chẳng lẽ... Đây chính là bị bỏ thuốc như trong tiểu thuyết? Nhưng là, cô rõ ràng nhớ cô với Nhan Nhan

ở chỗ của chủ quán cơ mà, Hoắc Thương Châu xuất hiện lúc nào, xong đời! Thất thân còn chưa tính, bây giờ còn làm trò cười cho anh ta.

22. Q.1 - Chương 23: Giúp Anh Vui

“Hả? Làm cũng làm rồi, còn không dám thừa nhận? Đêm qua là ai quấn lấy anh không thả ra?” Hoắc Thương Châu chuyển sang đùa giỡn Cố Chiêu Ninh càng ngày càng có hứng thú, anh dùng một tay chống giường, một tay kéo Cố Chiêu Ninh xuống, mắt tươi cười nhìn cô.

“Vậy anh muốn thế nào!” Cố Chiêu Ninh mặt hồng giống cổ khỉ, cô hận không thể tìm được vết nứt nào chui vào, nhưng hai người đều đang trên giường, hơn nữa... Thân cũng không một mảnh vải. Cố Chiêu Ninh không dám nhìn xuống, cô cố gắng liếc chết nhìn chằm chằm mắt Hoắc Thương Châu.

Hoắc Thương Châu thấy Cố Chiêu Ninh nhìn mình, anh quay sang chậm rãi tới gần cô... đặt lên môi cô một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó rất thâm ý nhìn Cố Chiêu Ninh sưng sốt “Hôm qua anh giúp em lâu như vậy, bây giờ... đến lượt em” nói xong không kịp để Cố Chiêu Ninh phản ứng, lần nữa đặt môi anh lên môi cô.

“Oái” xong rồi, Cố Chiêu Ninh nghĩ trong lòng, cô liền chống cự nhưng một chút tác dụng cũng không có. Hơn nữa, cô phát hiện mình không ghét Hoắc Thương Châu làm thế, thậm chí có chút mê luyến, dần dần không còn chống cự, cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vòng tay qua cổ anh, mùi hương nhẹ nhàng xông vào mũi cô, mùi vị nà thuộc về Hoắc Thương Châu, cô cảm thấy mình say.

Một nụ hôn thật lâu, Hoắc Thương Châu thấy Cố Chiêu Ninh đã an tĩnh lại, thậm chí còn biết phối hợp, vì vậy anh mở mắt nhìn Cố Chiêu Ninh đắm đuối “Cô gái này... Bắt đầu từ hôm nay, em chỉ thuộc về anh” tuyên bố quyền lợi của mình, đây là lĩnh vực không ai có thể tranh đoạt.

Những lời này không ít thì nhiều khiến cho Cố Chiêu Ninh trong lòng gợn sóng. Bắt đầu từ hôm nay... Như vậy, ngày hôm qua coi là cái gì? “Á”, đang suy nghĩ không ngờ bị Hoắc Thương Châu hung hăng lần nữa đoạt lấy, cô muốn hỏi câu này rốt cuộc có ý gì, nhưng rất nhanh bị khoá cảm xa lạ kia thay thế, hai người như cá với nước, ai cũng không thể rời bỏ ai...

...

“Chủ tịch, có chuyện rồi” Lôi Ảnh nhận được điện thoại của thư ký biết Hoắc Thương Châu đến phòng làm việc, vội vàng chạy đến công ty, buổi sáng anh gọi điện còn bị dập máy, Lôi Ảnh như kiến bò trên chảo nóng, anh tìm đến Hoắc gia nhưng bà nội Hoắc nội nói không thấy anh về, vì vậy... anh liền biết chủ tịch cùng Cố Chiêu Ninh ở cùng nhau, như vậy thuộc hạ không muốn cũng biết.

“Xảy ra chuyện gì? Sao vội vàng hấp tấp như thế?” Hoắc Thương Châu nhìn Lôi Ảnh.

Lôi Ảnh giật mình, thấy Hoắc Thương Châu cười anh hoàn toàn kinh hãi, tâm tình chủ tịch hôm nay đặc biệt tốt, anh không muốn phá vỡ, nhưng là chuyện khẩn cấp. Khẽ sưng sốt mấy giây, Lôi Ảnh đi tới bên cạnh Hoắc Thương Châu, nói thầm mấy câu vào tai anh.

Quả nhiên, trong nháy mắt sắc mặt Hoắc Thương Châu thay đổi, trở lên lạnh lùng, anh im lặng không lên tiếng, đến bên cửa sổ nhìn bầu trời đằng trước, hít muện hơi thật sâu “Chuyện gì phải tới sẽ tới”

“Nhưng...” Lôi Ảnh định nhắc nhở cái gì, nhưng lại bị ánh mắt Hoắc Thương Châu cắt đứt.

Hoắc Thương Châu nghe Lôi Ảnh trình bày xong xoa người nhìn anh một cái, đi tới bên cạnh vỗ vai anh “Không cần lo lắng, sẽ không có ai động được vào cô ấy” Hoắc Thương Châu nhẹ nhàng nói ra những lời này, Lôi Ảnh tin, Hoắc Thương Châu nói được sẽ làm được, đây chính là nguyên nhân những năm gần đây anh luôn ở thế bất bại. Chỉ có điều, chuyện này... không phải chuyện đùa. Trong lòng Lôi Ảnh vẫn có chút lo lắng.

23. Q.1 - Chương 24: Ngại Quá, Đụng Phải Anh

Từ sau ngày đó, Cố Chiêu Ninh không gặp lại Hoắc Thương Châu, cô vẫn như bình thường, mỗi ngày đến bệnh viện với mẹ một lúc, sau đó tài xế đến đón cô về nhà. Còn Mạc Nhan, về sau gọi điện cô mới biết, đêm đó cô thất tình, yêu nhau 2 năm, bạn trai lại lén lút quan hệ với cô gái khác bị cô bắt quả tang. Mạc Nhan tức vì cô tát cô gái kia một cái, tên người yêu liền tát lại cô, còn nói không yêu cô. Đêm đó cô chỉ muốn tìm Cố Chiêu Ninh hàn huyên một chút, nhưng không nghĩ là uống nhiều thế, cô chỉ mơ hồ nhớ là Lôi Ảnh đưa cô về nhà cho nên nhờ Cố Chiêu Ninh gửi lời cảm ơn Lôi Ảnh.

Cố Chiêu Ninh đi trong hành lang bệnh viện, nghĩ tới chuyện của Mạc Nhan, tên đàn ông đó thật bạc tình, tình cảm hai năm không bằng một kẻ thứ ba, nghĩ tới đây, cô đột nhiên nhớ tới Hoắc Thương Châu, mặc dù đã thực sự thành vợ chồng nhưng sau đêm đó đã một tuần lễ cô chưa gặp anh, liệu có phải anh cũng có cô gái nào đó bên ngoài không? Cố Chiêu Ninh vừa đi vừa nghĩ ngợi đến nỗi đâm sầm phải một người.

“Ai ui!” Cố Chiêu Ninh vội vàng vượt vượt cánh tay mình, nghiêng đầu nhìn, cô vừa va phải người ta, hơn nữa trái cây văng đầy trên sàn, Cố Chiêu Ninh vội vàng nói “thật xin lỗi” rồi ngồi chồm hổm cùng người kia nhặt trái cây.

“Ngại quá đâm phải anh”, nhặt quả táo cuối cùng, Cố Chiêu Ninh vừa nói xin lỗi vừa ngẩng đầu nhìn người kia.

Cô thoả mái trong bộ quần áo ngủ còn người đàn ông vừa đứng lên, cao chừng mét 8, so với cô hơn nửa cái đầu, tóc đen gọn gàng, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, tóm lại trong một từ... đẹp trai!

“Không sao, là tôi không chú ý, không phải lỗi của cô”, người đàn ông nở một nụ cười như ánh mặt trời.

Cố Chiêu Ninh thấy đối phương nói như vậy càng thêm ngượng, người này cùng lắm khoảng 23-24 tuổi, so với Hoắc Thương Châu cũng đẹp trai không kém, chỉ là hai phong cách khác nhau, người này có đôi mắt biết cười, còn Hoắc Thương Châu thì không, trừ... ngày đó. Nghĩ tới đây, Cố Chiêu Ninh vì suy nghĩ xấu xa của mình mà tự đổ mặt.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Anh ta nhỏ nhẹ hỏi.

“Không sao không sao!” Cố Chiêu Ninh thoáng chút xấu hổ, cuống quýt né tránh ánh mắt của anh ta.

“Nhưng, tôi có sao” Lời nói của anh ta khiến Cố Chiêu Ninh kinh ngạc.

“...” Cố Chiêu Ninh không nói gì, cũng không hiểu gì, chớp mắt nhìn anh.

Anh ta chỉnh đốn lại áo khoác của mình, chiếc áo khoác màu trắng dính một mảng cháo lớn, anh ta khẽ mỉm cười với Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh thuận thế nhìn, lúc này mới nghĩ đến lúc va vào nhau, cháo gà trong tay cô hẳn đã đổ lên người anh ta “Ồi ngại quá, thật xin lỗi, thật xin lỗi”. Cố Chiêu Ninh vội vàng lấy khăn giấy lau áo cho anh ta, cô không biết phải làm gì khác.

“Lau không hết được” Anh ta từ tốn nói ra một câu.

Cố Chiêu Ninh biết làm sao bây giờ, cô lấy ví ra, định bồi thường cho người đàn ông này, dù sao cũng là lỗi của mình.

“Đây là sản phẩm số lượng hạn chế” Anh ta dường như hiểu ý định của cô, lúng túng cười một tiếng.

Lần này cô không nghĩ được cái gì, phải làm sao đây, số lượng hạn chế... Nghĩa là không mua được. Mẹ nói! Trời mới biết sao cô lại xui xẻo như vậy! Đều tại Hoắc Thương Châu, nếu không phải nghĩ đến anh ta mà phân tâm, thì sao cô lại chịu họa lớn như vậy. “Vậy làm sao bây giờ? Nếu không, anh cởi ra, tôi giặt giúp anh” Cố Chiêu Ninh chỉ nghĩ được biện pháp này.

Anh ta suy nghĩ mấy giây, không nói gì, cởi áo khoác của mình đưa cho Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh nhận lấy áo khoác, cười cười xấu hổ toan qua đi.

“Đợi chút... tiểu thư, để lại số điện thoại của cô đi” giọng anh ta vang lên sau lưng cô, Cố Chiêu Ninh lúc này mới nghĩ tới mình thật đáng xấu hổ, số điện thoại cũng không để lại mà mang áo của người ta đi, còn là sản phẩm số lượng có hạn nữa! Đáng chết, người ta sẽ nghĩ thế nào?

“Tôi tên là Bạch Hiên Dật, đây là số điện thoại của tôi”, như thể đã sớm chuẩn bị, anh ta móc ra danh thiếp của mình đưa cho Cố Chiêu Ninh “Nên gọi cô như thế nào?”

“Cố Chiêu Ninh, tôi để lại số điện thoại cho anh” Cố Chiêu Ninh cúi gằm đầu nói, định đọc số điện thoại của mình.

“Không cần, tôi tin cô, xong thì gọi điện cho tôi”, nói xong nhanh chóng bước đi, anh ta còn quay đầu ra dấu tay cho Cố Chiêu Ninh nhớ gọi điện.

Hôm nay thật là xui xẻo, Cố Chiêu Ninh mím miệng, nhìn bóng lưng anh ta khuất sau khúc quanh, thở dài ôm chiếc áo khoác trắng đi về phòng bệnh của mẹ.

24. Q.1 - Chương 25: Hắc Là Bạch Hiên Dật

Câu lạc bộ đêm Ngọc Sáng là khu vực sầm uất nhất của A Thị, là A Thị nổi danh nhất vùng, cạnh trang ngang bằng với nó là Thắng Thiên. Câu lạc bộ này có 12 tầng, tầng một là lễ tân, tầng hai là sân khấu, từ tầng 3 trở lên là phòng nghỉ, tầng 11 và 12 là phòng VIP. Hoắc Thương Châu và Lôi Ảnh ngồi nói chuyện trong phòng VIP trên tầng 12. “Hi man” Nghe tiếng, hai người đồng thời nhìn ra phía cửa phòng, thấy một khuôn mặt cười nham nhở, hai hàng lông mày rậm chuyển động lên xuống, vì nụ cười mà cong lên như vầng trăng sáng trên bầu trời đêm. Làn da trắng tón lên đôi môi hồng đào, ngũ quan thanh tú, khuôn mặt hoàn mỹ, đặc biệt là đôi bông tai kim cương sáng lóa khiến anh đẹp tựa ánh mặt trời... “Hiên Dật?” Hoắc Thương Châu vừa mừng vừa nghi nhìn Bạch Hiên Dật, khó khăn nở một nụ cười. “Sao? Dạo này ổn chứ?” Bạch Hiên Dật và Hoắc Thương Châu nắm tay rồi ôm nhau một cái. “Lôi Ảnh, đã lâu không gặp” Bạch Hiên Dật nhìn thấy Lôi Ảnh phía sau, nhíu mày hỏi thăm. Lôi Ảnh cũng lễ phép gật đầu một cái “Dật thiếu gia” “Nhóc con về lúc nào, không thấy lên tiếng chào hỏi gì” Sau đó Bạch Hiên Dật nói rất nhiều, Hoắc Thương Châu đến quầy rượu lấy hai, đưa cho Bạch Hiên Dật một rồi cùng ly còn lại uống cạn. “Cho cậu bất ngờ! Mình biết cậu ở đây, cho nên... liên mò tới, thế nào? Vẫn cô đơn à?” Bạch Hiên Dật quay về phía Hoắc Thương Châu, cười xấu xa. “Đã kết hôn...” Hoắc Thương Châu lập tức thay đổi gương mặt, có chút xấu hổ, lúc làm lễ cưới là anh bị cưỡng ép cho nên không thông báo cho bạn bè, nên cảm thấy có lỗi. “Cái... cái gì? Kết cái gì? Kết hôn?” Bạch Hiên Dật chớp chớp mắt, không thể tưởng tượng được, anh nghi ngờ tại mình có vấn đề, nhưng nhìn Hoắc Thương Châu rồi nhìn sang Lôi Ảnh, thấy Lôi Ảnh âm thầm gật đầu một cái, như vậy đây đúng là sự thật. Hoắc Thương Châu không nói gì, nhếch môi đi thẳng tới ghế salon ngồi xuống, đốt một điếu thuốc, lười biếng tựa vào lưng ghế, thổi ra một làn khói... “Chắc chắc chắc! Ngày Hoắc thiếu gia đã nghĩ thông từ lúc nào thế? Còn nữa, lại dám không ỉnh biết” Bạch Hiên Dật không có ý định ngừng lại, anh vỗ tay đi đến ngồi xuống cạnh Hoắc Thương Châu, đoạt lấy điếu thuốc của anh dập tắt. Hoắc Thương Châu nhếch khóe miệng, bắt đầu đi lắc đầu. “Cậu biết làm gì, nói một hai câu không rõ ràng được, à mà cậu dối xì tai từ khi nào thế?” Hoắc Thương Châu nhìn chiếc áo vest trắng trên người Bạch Hiên Dật đùa bỡn. Bạch Hiên Dật lập tức bị Hoắc Thương Châu đánh lạc hướng, anh nhìn lại quần áo của mình “Có vấn đề gì à?” Rất bình thường đây chứ, thói quen phong cách phóng khoáng với hai màu trắng đen. “Giorgio Armani đây sao?” Hoắc Thương Châu biết anh chỉ luôn mặc nhãn hiệu này, hơn nữa rất kén cá chọn canh, đa số đều do mình thiết kế. “Cái này... Lúc đến bệnh viện không cẩn thận bị một cô gái va vào dính bẩn, cho nên cô ấy cầm đi giặt” Bạch Hiên Dật nhún vai, xác thực chiếc áo này là tiện thể mua ở một shop cạnh bệnh viện, bị Hoắc Thương Châu nói như thế, anh càng thấy không vừa mắt chiếc áo này. “À? Từ lúc nào có sở thích này thế? Có phải là để ý người ta rồi không?” Hoắc Thương Châu cũng từng là một người đàn ông phóng túng, thủ đoạn nhỏ này chẳng lẽ lại qua được mắt anh. Bạch Hiên Dật bị bóc mẽ có chút ngượng ngùng, gãi đầu “Không có! Chỉ là cô bé kia rất khác người” Ánh mắt Bạch Hiên Dật có nét triu mến. Hoắc Thương Châu cười cười, Bạch Hiên Dật... một người mẫu tầm cỡ quốc tế, phụ thân là chủ tịch công ty giải trí Kerry cao cấp nhất nước. Mà anh không thích được người khác tôn trọng vì có người bố như thế, cho nên tốt nghiệp trung học liền ra nước ngoài du học, tự thân vận động tiến vào làng giải trí.

25. Q.1 - Chương 26: Không Được Để Ý Người Phụ Nữ Của Mình

Hoắc Thương Châu cười cười, sau đó nhấp một hớp rượu. Khác biệt! Xem ra Cố Chiêu Ninh là cô gái càng khác biệt hơn? Nghĩ đến Cố Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu lấy lại tinh thần, mấy ngày này không biết cô làm gì, đã lâu chưa gặp, trong lòng Hoắc Thương Châu có chút nhớ nhung.

“Thương Châu! Kết hôn từ bao giờ? Hôm nào dẫn đến ình xem mặt” Bạch Hiên Dật tò mò, cầm ly rượu tựa vào ghế salon cột nhả liếc nhìn Lôi Ảnh đứng một bên lại nhìn Hoắc Thương Châu.

“Chưa được một tháng, hử...? Cậu từ khi nào lại có hứng thú với người phụ nữ của mình vậy?” Hoắc Thương Châu không liếc Hiên Dật, bưng ly rượu lên lắc lắc thứ chất lỏng màu nâu nhạt.

“Người phụ nữ của cậu? Mình không nghe lầm đấy chứ?” Bạch Hiên Dật phun rượu ra ngoài, rút mấy tờ giấy lau miệng nhìn Hoắc Thương Châu không thể tin được. Anh quá tò mò rồi, càng nghe Hoắc Thương Châu nói, anh càng tò mò, rốt cuộc cô gái kia là người như thế nào mà thu phục được lòng của tảng băng Hoắc Thương Châu, trừ Thiên Mộng Tuyết, chưa từng thấy anh ta nhắc đến những từ này.

“Không sai, là người phụ nữ của mình... Được rồi, không nói chuyện này nữa” Hoắc Thương Châu cầm ly rượu cùng một cái vào ly Bạch Hiên Dật, nhìn gương mặt tò mò của anh, Hoắc Thương Châu cũng không muốn phải chia sẻ việc này, bạn tốt nhất cũng không được.

.....

Cố Chiêu Ninh đưa cơm ẹ xong liền trở về nhà, mang theo cái áo khoác đó, len lén nhét vào một cái túi lớn, cô không biết cái áo này lại có giá trị ngoài sức tưởng tượng của cô như thế, nếu không có đánh chết cô cũng không nhét vào túi xách như một cái khăn lau như vậy.

Về đến nhà, sau khi ăn cơm tối, tán gẫu với bà nội một chút, liền cáo mệt về phòng. Trong phòng tắm, Cố Chiêu Ninh lấy tất cả xà phòng, thuốc tẩy lớn nhỏ, bắt đầu giặt. Mất bao nhiêu công sức mới gột xong mảng canh bám vào, cầm lên một chiếc áo nhả nhúm, Cố Chiêu Ninh vui vẻ toét miệng cười, cô đặc ý, không quan tâm đến chuỗi dấu hiệu bằng tiếng anh, ném vào máy sấy. Thế là xong!

“Xin chào, tôi là...”

“Tôi biết cô là ai”

Cố Chiêu Ninh bấm số điện thoại, chưa kịp nói xong liền bị đối phương cắt lời.

“Vâng, ngại quá, tôi đã giặt xong áo, lúc nào có thể đưa được cho anh?” Cố Chiêu Ninh thấy máy sấy đã ngừng, cô sợ làm mất thời gian của người khác cho nên tranh thủ trả lại sớm cho anh lúc nào hay lúc ấy, nghe tiếng bên đầu kia điện thoại như vậy, Cố Chiêu Ninh cảm giác mình gọi điện không đúng lúc, đang định nói hôm nào thì đầu dây bên kia lên tiếng.

“Bây giờ đi, tôi đang ở Ngọc Sáng, cô đến đây nhé”

“Ngọc Sáng?” Ngọc Sáng, đó không phải là Khách sạn của Hoắc Thương Châu à... Đến khách sạn, ngất!

“Ừ, câu lạc bộ Ngọc Sáng” Bạch Hiên Dật đột nhiên nghĩ đến Ngọc Sáng còn có khách sạn, vỗ đầu liếc nhìn Hoắc Thương Châu nói tiếp.

“À, được” Câu lạc bộ, ngẫm lại thì ngày đó chẳng qua là sơ suất, hôm nay chỉ mang áo trả cho anh ta rồi về, chắc không có chuyện gì. Cố Chiêu Ninh lấy áo khoác trải lên cầu là bắt đầu là...

Cô cẩn thận là phẳng, hong một lúc, bắt đầu thay quần áo, buộc tóc thành đuôi ngựa sau gáy, gấp áo khoác của Bạch Hiên Dật vào túi, đi ra khỏi phòng.

Lặng lẽ xuống nhà, không thấy bà nội và vú Vương ở đó, Cố Chiêu Ninh vội nhẹ nhàng chạy ra cửa, từ từ mở rồi khẽ khàng đóng lại. “Hò! Đã xong”, chạy trốn thành công cô làm động tác chiến thắng rồi bước ra ngoài.

26. Q.1 - Chương 27: Cậu Vốn Không Phải Người Tốt

Cúp điện thoại, Bạch Hiên Dật nhìn màn hình cười một lúc lâu.

“Xem ra, mùa xuân của cậu đến rồi” Hoắc Thương Châu thấy bộ dạng Bạch Hiên Dật như vậy liền xoa đôi môi, nhìn anh cười một vẻ đang xem kịch vui.

“Làm trò! Haizz! Mình không biết lúc nào thì mới lấy được vợ đây” Bạch Hiên Dật phát tay, tựa vào ghế salon.

“Lần này về bao lâu?” Hoắc Thương Châu vừa nhìn Lôi Ảnh ý bảo anh ngồi xuống, vừa nói với Bạch Hiên Dật.

“Không có kế hoạch... Lần này về muốn nghỉ ngơi mấy ngày, mệt quá” Bạch Hiên Dật nhắm mắt lại.

Thương Châu không nói gì, cười cười...

Khoảng nửa tiếng trôi qua

Cố Chiêu Ninh đến cửa Ngọc Sáng, cô bấm điện thoại “Xin chào, tôi đang đứng trước cửa Ngọc Sáng, phiền anh ra ngoài lấy áo giúp tôi”

Bạch Hiên Dật cúp điện thoại nhìn Hoắc Thương Châu bất đắc dĩ lắc đầu “Mình đi xuống một tí, có thể cô ấy sợ mình là người xấu”

“Cậu vốn không phải là người tốt” Hoắc Thương Châu lạnh lùng cười giỡn Bạch Hiên Dật

“Cậu... bạn tôi” Bạch Hiên Dật liếc Hoắc Thương Châu một cái, đâm nhẹ vào ngực anh. Sau đó đứng lên, rút tay vào túi quần đi ra ngoài.

Cố Chiêu Ninh đứng ở cửa ra vào, cầm túi xách trước mặt, cúi đầu đi đi lại lại.

“Cố tiểu thư” Bạch Hiên Dật nhìn thấy Cố Chiêu Ninh mặc một chiếc áo da ngắn, quần jean ôm sát liền chạy tới.

“Bạch tiên sinh, ngại quá, bắt anh xuống đây” Cố Chiêu Ninh đưa túi cho Bạch Hiên Dật, sau đó liên tiếp nói xin lỗi, đáng lẽ cô phải tự mình đưa vào, nhưng vì vết xe đổ trước đây, cô vẫn kị với những nơi như quán bar.

“Làm gì khách khí thế, đừng gọi tôi là Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh, gọi là Hiên Dật được rồi”, Bạch Hiên Dật nghe không quen, cười nhìn Cố Chiêu Ninh, gò má trắng nõn đầy vẻ áy náy, đứng ngoài này đã lâu, bây giờ là mùa xuân, buổi tối vẫn rất lạnh, nhìn đôi môi cô tái đi, Bạch Hiên Dật không khỏi nhíu mày.

“Thế thật không phải, Bạch tiên sinh, tôi đi trước” Cố Chiêu Ninh bình thường cũng thoải mái với bạn bè không kiêng nể, nhưng trước mặt người lạ cô không muốn biểu hiện ra sự ngốc nghếch của mình cho nên nhìn tổng thể cũng là người khéo léo.

“Đợi chút!” Bạch Hiên Dật nhìn có chút mất hồn, anh vội vàng búng tay với đệ tử ở bãi đỗ xe sau lưng, ý bảo đưa xe của anh tới, không bao lâu sau xe đã dừng trước mặt hai người. “Tôi đưa cô về” Bạch Hiên Dật mở cửa xe cho Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh nhìn Bạch Hiên Dật do dự, vội vàng khoát tay “Không cần, tôi tự về được”.

“Sao? Cô sợ tôi không phải là người tốt à? Trông tôi rất xấu ư?” Bạch Hiên Dật thất vọng cười nhẹ nhìn Cố Chiêu Ninh, anh không muốn Cố Chiêu Ninh giữ khoảng cách với mình như vậy, thật là đả kích, khiến anh có cảm giác thất bại mà trước giờ chưa từng có.

“Không phải, không phải, tôi không có ý đó, tôi còn có việc, xin phép đi trước” Cố Chiêu Ninh biết “càng tỏ càng đen”, vì vậy vừa thấy xe taxi, cô vội vàng lên xe, mở cửa sổ phát tay về phía Bạch Hiên Dật ý chào.

Bạch Hiên Dật đứng bên xe nhìn chiếc taxi xa dần, cười cười... Có ý tứ, thật là một cô gái khác biệt. Bạch Hiên Dật đóng cửa xe, chuẩn bị quay lại Ngọc Sáng, liền bị một người vỗ vai.

“Dọa chết người a!” Bạch Hiên Dật giật mình, xoay người nhìn thấy Hoắc Thương Châu cùng Lôi Ảnh đứng đằng sau, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vì cậu nhìn mê mẩn quá” Hoắc Thương Châu lạnh lùng nói, sau đó khước miệng nhếch lên “Cô gái khác người đấy à?”

Hoắc Thương Châu lắc đầu một cái, im lặng, thấy xe tới, Lôi Ảnh mở cửa xe, anh ngồi vào quay cửa kính xuống nói với Bạch Hiên Dật “Hiên Dật, mình có chuyện phải xử lý, đi trước nhé, nhớ gọi điện”

“Được rồi, mọi người bận đi đi, mình rảnh rồi không quấy rầy” Bạch Hiên Dật nhún vai một cái, làm dấu OK, ngồi vào xe, chiếc xe màu trắng nhanh chóng biến mất khỏi cửa Ngọc Sáng.

“Chân mệnh nữ thần của ta! Thương Châu, mình xong rồi, hình như mình yêu cô ấy rồi” Bạch Hiên Dật liếc nhìn phía chiếc xe vừa biến mất, che mắt mí mắt nói.

Hoắc Thương Châu quay cửa kính xe “Trở về nhà”...

27. Q.1 - Chương 28: Em Tìm Về Đúng Vị Trí Của Mình

Cố Chiêu Ninh thận trọng đi vào Hoắc gia, thấy vú Vương không có trong phòng khách, cô từ từ cởi giày, chuẩn bị đi chân không lên lầu, đúng lúc này, cửa chính sau lưng mở ra, cô nhất thời hóa đá...

“Em ở đây làm gì?” Hoắc Thương Châu vừa vào đã thấy Cố Chiêu Ninh chân đất, ngăn người đứng đằng trước, chân mày không khỏi nhăn lại.

“Á,... em...em có làm gì đâu, ha ha, ha ha.” Cố Chiêu Ninh nghe thấy giọng Hoắc Thương Châu trong nháy mắt đỏ mặt, đến bây giờ cô vẫn không quên được chuyện hôm đó, có chút xấu hổ cô xoay người, đứng đưa hai cánh tay, ra vẻ đang rèn luyện thân thể nhưng mắt không dám nhìn Hoắc Thương Châu, chỉ liếc anh một cái rồi nhanh chóng tránh ánh mắt sắc bén của anh.

Hoắc Thương Châu cầm lấy một đôi dép đi tới trước mặt Cố Chiêu Ninh “Muộn thế này, em còn đi đâu?”

Cố Chiêu Ninh cảm giác khoảng cách giữa mình và Hoắc Thương Châu ngày càng gần, theo bản năng lui về phía sau hai bước “Anh không cần bận tâm, em có quyền tự do của em mà”

Hoắc Thương Châu một tay kéo Cố Chiêu Ninh, ôm vào ngực “Tránh cái gì? Anh sẽ thịt em chắc”. Hoắc Thương Châu nhìn cô không vui.

“Sẽ” Cố Chiêu Ninh nghĩ thầm, mím miệng lẩm bẩm, đã bị anh ăn rồi!

Hoắc Thương Châu khế nhếch miệng, sau đó làm động tác dọa Cố Chiêu Ninh phát sợ. Anh ngồi xổm xuống, nâng chân cô lên, xỏ dép vào cho cô sau đó đứng lên nhìn, Cố Chiêu Ninh lập tức thu hồi ánh mắt ở trên người anh về “Đi vào, nếu không sẽ cảm lạnh”. Ánh mắt trong phút chốc trở nên hiền dịu, anh yên lặng nhìn Cố Chiêu Ninh, không có bất kỳ vẻ mặt gì, chỉ thể thôi cũng đủ thổi bùng lên ngọn lửa trong lòng người ta.

“Ai bảo anh xen vào! Em không thích đi dép!” Cố Chiêu Ninh đỏ mặt nói xong liền vung chân, hai chiếc dép bắn ra xa, cô có chút hối hận, nhưng cô chỉ hốt hoảng nhìn một chút rồi quay người đi. Sàn nhà quả thật là lạnh, chẳng qua là cô không quen thấy Hoắc Thương Châu như vậy, anh sẵn sàng như thế Cố Chiêu Ninh sẽ rất hạnh phúc, cô không biết hạnh phúc kéo dài bao lâu, hôn nhân này chẳng qua là một màn giao dịch, cô không muốn cuối cùng ra đi trong đau đớn.

“Tại sao không dám nhìn anh!” Giọng nói trầm ấm của Hoắc Thương Châu vang lên, lần đầu tiên anh xỏ dép ột cô gái, cũng là lần đầu tiên cô gái này lại không nhận tình cảm của anh, anh ghét loại cảm giác này, đặc biệt lúc Cố Chiêu Ninh tránh né, anh rất hốt hoảng.

“Không vì sao cả, em chỉ là tìm về đúng vị trí của mình” Cố Chiêu Ninh hời hợt nói một câu, cất bước lên tầng, trở về phòng ném mình vào bồn tắm.

Hoắc Thương Châu sững sốt hồi lâu, vị trí của mình... vị trí của mình...Anh cười như nhạo báng, ánh mắt vốn hiền dịu trở nên lạnh băng, xoay người đi ra khỏi nhà...

Ngồi vào trong xe, điện thoại của Hoắc Thương Châu vang lên, “Được... chờ anh”, Hoắc Thương Châu nhẹ nhàng nói, đầu bên kia là giọng phụ nữ, Hoắc Thương Châu quay kính xe xuống, ngẩng đầu nhìn đèn trong phòng Cổ Chiêu Ninh vẫn sáng. Cổ Chiêu Ninh, là em đẩy anh đến với người phụ nữ khác... Nghĩ đến những lời nói vừa rồi của Cổ Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu liền tức giận, anh vất vả lắm mới bắt đầu không ghét cô, vất vả lắm mới có cảm giác muốn tiếp nhận cô, tối nay cũng vì cô mới trở về, vậy mà...

Hoắc Thương Châu quay khóa, cửa sổ chậm rãi khép lại. Anh nổ máy, xe cực nhanh biến mất, trên cửa sổ tầng 2, một bóng đen xuất hiện.

Cổ Chiêu Ninh vén rèm cửa, nhìn chiếc xe dần dần biến mất, cắn cắn môi “Cổ Chiêu Ninh! Chớ dại dột!” Cô ra sức vỗ đầu mình, buông rèm cửa sổ...

28. Q.1 - Chương 29: Hoắc Thị - Hẹn Gặp

Hoắc Thị

“Chủ tịch, giám đốc Hứa nhất định đòi gặp ngài” thư ký gõ cửa, được phép, bước vào.

“Anh ta đâu?” Hoắc Thương Châu để bút xuống.

“Trong phòng họp ạ” thư ký vội vàng trả lời. Ai cũng biết con trai Hứa Thị và Hoắc Thị đối đầu, trắng trợn đến đây rắp tâm gì ai cũng biết, cô chỉ là một thư ký quen sao có thể ngăn lại Hứa Cần Dương, đành nói dối Chủ tịch không có ở đây, Hứa Cần Dương không có ý định bỏ đi, vì vậy hắn tự tiện ngồi chờ ở phòng họp. Thư ký không thể làm gì khác đành báo cáo, không biết chủ tịch có trách cô không.

“Tôi biết rồi, đi xuống đi” Hoắc Thương Châu nhẹ nhàng nói, thư ký lúc này mới hết thấp thỏm, cúi đầu đi ra.

Hoắc Thương Châu gấp hồ sơ, cầm điện thoại lên “Lôi Ảnh, đi họp”. Cúp điện thoại, Hoắc Thương Châu đứng dậy cài cúc áo đi ra ngoài.

Trong phòng họp

“Giám đốc, anh nói xem chúng ta đợi thế này... hắn có đến không?” A Đông đứng trong đám người phía sau Hứa Cần Dương, hắn ngồi gác chân lên ghế không ngừng gõ ngón tay lên bàn.

Nghe A Đông nói xong, Hứa Cần Dương cười tà mị nói “Sẽ đến, thậm chí còn lập tức”

“Giám đốc Hứa quả thật đã tính toán kỹ”, Hứa Cần Dương vừa dứt lời, Hoắc Thương Châu cùng Lôi Ảnh đã xuất hiện tại phòng họp, Hoắc Thương Châu đến ngồi tại ghế chủ tịch nhìn Hứa Cần Dương.

Hứa Cần Dương tươi cười, để chân xuống, vòng vo làm thân “Tôi đã đến đây rồi, nhất định phải gặp được anh” Hứa Cần Dương đặt tay trên bàn, thân thể hơi nghiêng về phía trước, tà mị cười cười.

“Ra vậy? Giám đốc Hứa muốn gì?” Hoắc Thương Châu nhíu mày, tựa lưng vào ghế, khoanh tay trước ngực, Hứa Cần Dương tìm đến làm gì, trong lòng anh biết rõ.

Hứa Cần Dương thu hồi thân thể, phủi quần áo tựa lưng vào ghế nhìn Hoắc Thương Châu “Lần trước là hiểu lầm, Hứa mỗ đắc tội với người của Hoắc gia, nhất định phải tới chịu tội rồi, có điều... anh làm vậy có phần tuyệt tình quá?” Hứa Cần Dương nói xong, ánh mắt có chút hiểm độc.

“Giám đốc Hứa nói gì, Hoắc mỗ chưa hiểu” Cặp mắt Hoắc Thương Châu khẽ biến hóa, anh nhún vai ra vẻ nghe không hiểu những lời nói bình thường của Hứa Cần Dương.

“Vậy sao? Đêm hôm kia, đám hàng tại bến tàu của A Đông không phải do anh làm chứ?” Mặt Hứa Cần Dương có chút co quắp, nhìn Hoắc Thương Châu mặt cười nhưng trong lòng không hề.

“Hàng? Giám đốc Hứa đùa gì thế, Hoắc mỗ thật không hiểu anh đang nói gì?” Hoắc Thương Châu dùng miệng kéo một điều thuốc, Lôi Ảnh giúp anh châm lửa.

Hứa Cần Dương biết Hoắc Thương Châu nhất định sẽ không thừa nhận, đêm hôm trước hắn buôn lậu một lượng lớn súng ống đạn dược, không ngờ vừa mới chất lên thuyền liền bị một nhóm lạ mặt cướp mất, người dưới tay hắn thương vong thảm hại, ngay cả cảnh sát cũng bắt đầu vào cuộc. Thật ra hắn không khẳng định việc này do Hoắc Thương Châu làm, nhưng trừ Hoắc Thương Châu không có kẻ nào dám động vào hắn, vì không có chứng cứ, nếu Hoắc Thương Châu phủ nhận, hắn cũng không biết làm gì, nhưng hôm nay đến không phải muốn Hoắc Thương Châu thừa nhận, nhưng chỉ cần nhìn biểu hiện của anh, hắn đã xác định chuyện này chính là Hoắc Thương Châu làm.

Hứa Cần Dương chậm rãi đứng lên, cài cúc áo rồi lạnh lùng nhìn Hoắc Thương Châu cười gượng “Được lắm, coi như Hứa mỗ mạo muội, Hoắc thiếu gia đừng để trong lòng” Hứa Cần Dương đưa tay ra.

Hoắc Thương Châu nhìn chằm chằm cánh tay Hứa Cần Dương đang giơ ra “Giám đốc Hứa chất vấn xong rồi sao? Đã muốn đi rồi à?” Anh cũng không bắt tay hắn, ngồi trên ghế nhìn Hứa Cần Dương đùa giỡn.

Hứa Cần Dương mất mặt có chút khó nhịn, A Đông vừa định tiến lên một bước liền bị hắn ngăn lại, mà Lôi Ảnh cũng tiến lên một bước, hếch cằm lạnh lùng nhìn chằm chằm A Đông.

“Xem ra, người của Giám đốc Hứa chưa hiểu quy củ” Hoắc Thương Châu cười lạnh một tiếng, xoay ghế nhìn chằm chằm A Đông, cái nhìn này khiến A Đông sợ hãi, né tránh không dám ngẩng đầu.

“Thuộc hạ của tôi về tôi sẽ dạy dỗ lại, không biết Hoắc thiếu gia còn chuyện gì không?” Hứa Cần Dương nhìn A Đông một cái rồi xoay mặt nhìn Hoắc Thương Châu.

“Hứa tổng có vẻ rất hứng thú với người phụ nữ của tôi?” Hoắc Thương Châu đặt tay trên tay ghế, điều thuốc trong tay cháy sắp hết.

Hứa Cần Dương ngẩn người, xem ra Hoắc Thương Châu đối với người phụ nữ này rất chú trọng, nghĩ tới đây hắn cười tà... “Hoắc thiếu gia đừng hiểu lầm, đều là đàn ông, anh cũng hiểu. Quan trọng tôi cũng không biết đó là người phụ nữ của anh, nếu không đã không động vào cô ta” Hứa Cần Dương cười tà, trong lòng đã sớm có tính toán.

29. Q.1 - Chương 30: Hoắc Thị - Vô Tình Nghe Được

“Tĩnh tĩnh” thang máy lên đến tầng cao nhất của Hoắc Thị, Cố Chiêu Ninh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần jean bó chẽn, một đôi giày thể thao trắng, tóc dài buông sau gáy toát lên vẻ giản dị phóng khoáng. Trong tay ôm một hộp cơm hình hoạt họa.

Cô cảm thấy hai ngày trước mình đã không phải, mấy ngày nay cũng không gặp được Hoắc Thương Châu, ở bệnh viện về cô nghe bà nội Hoắc nói Thương Châu mới về, anh như thể chọn lúc cô không ở nhà để về, Cố Chiêu Ninh cảm thấy có thể ngày đó mình đã thật quá đáng, một người đàn ông không ai bì nổi như vậy lại xỏ dèp cho cô, quan tâm đến cô, cô đã không cảm kích còn nổi giận với anh.

“Xin hỏi... Hoắc Thương Châu có ở đây không?” Cố Chiêu Ninh đến trước bàn thư ký lễ phép hỏi.

“Cô có hẹn trước không?” Thư ký nhìn Cố Chiêu Ninh, trông rất quen mắt nhưng không nhớ đã gặp ở đâu, lễ phép hỏi lại.

“Không, tôi là...”

“Ôi trời! Chủ tịch phu nhân, ngại quá, vừa rồi tôi không nhận ra” thư ký đột nhiên nhớ ra đã gặp cô trong lễ cưới, hôm đó cô trang điểm khác với hôm nay nên thư ký nhất thời không nhận ra.

“Không sao, Thương Châu có ở đây không?” Cố Chiêu Ninh gọi Thương Châu nghe rất không tự nhiên, thư ký cũng nhận ra, gọi cả tên họ ra vậy có vẻ xa lạ.

“Chủ tịch ở phòng họp”

“Đang họp sao?” Cố Chiêu Ninh cười, trông cô không có dáng vẻ của một Chủ tịch phụ nhân, trông vẫn như học sinh.

“Không phải, đang tiếp Giám đốc Hứa của Hứa Thị” thư ký thấy Cố Chiêu Ninh một chút kiêu ngạo cũng không có, thản nhiên cười nói.

Giám đốc Hứa...Hứa Thị... “Tôi tên là Hứa Cần Dương” Nhất thời Cố Chiêu Ninh nghĩ đến người đàn ông đã cứu cô đêm đó, những thứ khác cô không nhớ được, cô còn chưa cảm ơn người ta, Cố Chiêu Ninh gật đầu cười “Phòng họp ở đâu?”

“Chủ tịch phụ nhân”

“Cứ gọi tôi là Ninh Ninh”

“...” Thư ký ngây người

“Thôi, nói cho tôi biết ở đâu” Cố Chiêu Ninh phát phát tay.

“Ở đây... đi phía trước rẽ trái, phòng cuối cùng” thư ký ngạc nhiên, không biết nên nói gì nhưng cảm thấy nếu Chủ tịch không phải đang họp cũng không dận đường cho ai quấy rầy.

“Thanks” Cố Chiêu Ninh nhú mày cười vui vẻ, chạy chậm theo hướng thư ký chỉ.

Rẽ trái đến phòng cuối cùng, Cố Chiêu Ninh thấy ngay phòng trước mặt bên trên ghi rõ phòng họp, cô nhẹ nhàng đi về phía ấy, cửa hơi hé, vừa đặt tay lên khóa cửa, Cô lập tức bị thu hút bởi đoạn hội thoại bên trong, theo bản năng đứng yên, tay vẫn để chỗ cũ.

“Vậy sao? Tôi lại có cảm giác Giám đốc Hứa hoàn toàn có hứng thú với cô ấy? Lúc tôi chạy đến, mắt anh vẫn không hề rời” Hoắc Thương Châu hứng thú nói với Hứa Cần Dương.

“Hoắc thiếu gia chắc không để mắt đến thế chứ? Chẳng lẽ... Hoắc thiếu gia lạnh lùng vô tình lại động lòng rồi? Tôi nghe nói hôn sự này anh không cam tâm tình nguyện” Hứa Cần Dương không muốn tiếp tục bị dắt mũi, nếu Hoắc Thương Châu đã nói toẹt ra như vậy, hẳn cũng không có ý định tránh.

Tin tức của Giám đốc Hứa thật nhanh, đối với Hoắc mỗ lại quan tâm như vậy” Hoắc Thương Châu gõ tay trên thành ghế, Lôi Ảnh đứng một bên nắm chặt quả đấm, chân mày nhíu lại.

“Chủ tịch Hoắc, nếu anh không muốn hôn sự này, sao tôi lại không thể để ý đến” Hứa Cần Dương ngồi xuống, nếu muốn chơi, hẳn cũng theo đến cùng.

“A? Tốt lắm, chờ đến lúc tôi chơi chán rồi sẽ thông báo cho Giám đốc Hứa” Hoắc Thương Châu thờ ơ nói.

Ngoài cửa, Cố Chiêu Ninh nghe thấy rõ ràng, cô không nghĩ là Hoắc Thương Châu lại nói những điều như thế, chân như bị buộc mấy ngàn vòng sắt nặng, khiến cô không thể động đậy, tay ôm hộp cơm bắt đầu run rẩy, nước mắt cũng thi nhau rơi xuống.

“Bịch” Hộp cơm nhất thời rơi xuống đất.

“Ai đấy!” Lôi Ảnh nghe thấy động tĩnh, tiến lên hai bước mở cửa phòng họp, thấy Cố Chiêu Ninh hai mắt ngấn nước đỏ hoe đứng đó, cứng đờ nhìn anh “Thiếu... thiếu phụ nhân”

30. Q.1 - Chương 31: Hoắc Thị - Tôi Đã Nhìn Nhầm Người

Hoắc Thương Châu bất ngờ dừng tay lại, tại sao cô lại! Tuy nhiên anh chỉ dừng lại chốc lát, sau đó lại khôi phục vẻ lạnh lùng như cũ, khinh khỉnh nhìn Hứa Cần Dương.

Mà Hứa Cần Dương lại như thể đang xem kịch hay, cười tà nhìn Hoắc Thương Châu.

Lôi Ảnh nhất thời không biết phải làm gì, anh chau mày, ánh mắt đầy thương cảm, đau lòng nhìn Cố Chiêu Ninh. Ánh mắt cô như bầu trời trong suốt, lại giống mặt biển thâm trầm, nước mắt không ngừng trào ra nhưng vẫn duy trì vẻ kiêu ngạo.

“Hoắc Thương Châu, tôi quả là đã nhìn nhầm anh rồi!” Cố Chiêu Ninh thấy Hoắc Thương Châu đến một lời giải thích cũng không có, cô chỉ hi vọng những gì mình vừa nghe thấy không phải là sự thật, cô ước gì mình chưa hề tới đây, cô tình nguyện bị lừa gạt cho đến khi ra đi, không muốn tiếp nhận thực tế tàn nhẫn này. Cô rơi lệ quay đi.

“Thiếu phu nhân!” Lôi Ảnh kêu lên, chuẩn bị đuổi theo.

“Lôi Ảnh! Để cô ấy đi” Hoắc Thương Châu cúi kính nói với Lôi Ảnh, hai tay bóp chặt thành ghế cố gắng nhẫn nhịn.

Hứa Cần Dương không nghĩ tới việc này, Hoắc Thương Châu không phải rất quan tâm cô gái kia sao? Vì sao một chút phản ứng cũng không có, ngay cả Lôi Ảnh đuổi theo anh hần cũng ngăn lại, chẳng lẽ là hần nhầm? Điểm yếu của Hoắc Thương Châu không phải Cố Chiêu Ninh? Nghĩ tới đây, Hứa Cần Dương ngừng cười “Ngại quá, Chủ tịch Hoắc Thương Châu, vừa vui đùa hơi thái quá” Hứa Cần Dương gọi một tiếng Chủ tịch Hoắc Thương Châu “Vậy Hoắc phu nhân ...”

“Không cần để ý, tôi đối với cô ấy không có hứng thú” Hoắc Thương Châu cắt đứt lời nói của Hứa Cần Dương “Nếu Giám đốc Hứa không còn chuyện gì, vậy tôi không tiễn” Hoắc Thương Châu giơ mắt nhìn Hứa Cần Dương.

“À, vâng vâng... hôm nay thật ngại quá, ngày khác tôi sẽ nói rõ với Hoắc phu nhân” Hứa Cần Dương tiếp tục dò xét.

“Không cần, tôi hi vọng cô ấy sẽ chủ động từ bỏ cuộc hôn nhân này” Lời nói của Hoắc Thương Châu nhất thời khiến Lôi Ảnh sửng sốt, không dám lên tiếng, nhìn chằm chằm gò má Hoắc Thương Châu như đang nhìn một kẻ xa lạ.

“Vậy được, tôi xin cáo từ” Hứa Cần Dương nói xong đứng lên, cùng A Đông ra khỏi phòng họp, đến cửa thấy hộp cơm rơi trên đất, tiện chân đá văng vào tường, kêu bộp một tiếng.

Hoắc Thương Châu nhíu mày nhìn chằm chằm hộp cơm bị Hứa Cần Dương đá cho đến khi hần rời hần, con người sắc lạnh.

“Chủ tịch! Tôi không hiểu!” Lôi Ảnh dường như mang theo chút tức giận cả gan hỏi, không hiểu tại sao chủ tịch lại làm như vậy.

“Anh bây giờ không cần hiểu, tôi làm vậy là có nguyên nhân, không ngờ cô ấy lại đến” Hoắc Thương Châu nhúc nhúc xoa huyết thái dương, Cố Chiêu Ninh xuất hiện ngoài dự kiến của anh, anh nghĩ đến ánh mắt tuyệt vọng khi nãy của cô, anh biết nhưng không dám nhìn, sợ rằng mình không khống chế được sẽ đi giải thích với cô, nhưng anh không thể. Nhưng nếu sau này giải thích, liệu cô có tin không? Nghĩ tới đây Hoắc Thương Châu càng cảm thấy nhúc nhúc.

Đứng dậy, đi đến cửa phòng họp, nhặt hộp cơm của Cố Chiêu Ninh mang tới, Hoắc Thương Châu thận trọng nâng niu trong tay, lấy khăn giấy lau lớp bụi bên ngoài, mở ra bên trong còn có thức ăn cô làm.

Cảnh này lọt vào mắt Lôi Ảnh, bây giờ anh mới hiểu được, có lẽ đây cũng là một biện pháp không tệ, nhưng cũng vô cùng mạo hiểm.

Hoắc Thương Châu ôm hộp cơm đi về phía phòng mình, Lôi Ảnh theo sau không nói một câu.

31. Q.1 - Chương 32: Cảm Ơn Anh Đã Cứu

Cố Chiêu Ninh chạy như bay ra khỏi Hoắc Thị, chặn một chiếc taxi, ngồi lên thở dốc.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Những lời nói của Hoắc Thương Châu vẫn vang trong đầu cô, chơi chán... chơi chán... Hoắc Thương Châu, sao anh có thể như vậy, thì ra anh cũng ghê tởm như bất kỳ tên đàn ông nào! Cố Chiêu Ninh nước mắt không ngừng rơi là chã.

“Tiểu thư, cô đi đâu?” Tài xế không dám mở miệng nhưng đến đầu đường đành phải hỏi.

“Đi thẳng về phía kia” Cố Chiêu Ninh thút thút nói.

Tài xế cũng không biết làm gì đành đi theo hướng cô chỉ.

Cố Chiêu Ninh quay kính xe xuống, gió tấp vào mặt, cô không hiểu sao mình lại để ý chuyện đó, rõ ràng chỉ là hôn nhân trên hợp đồng, tại sao khi Hoắc Thương Châu nói câu đó cô lại đau thế này, tại sao ngày ấy anh lại nói từ giờ sẽ là người phụ nữ của anh, rốt cuộc là sao?

Xe dần dần đi vào trung tâm thành phố, Cố Chiêu Ninh nhìn thấy một cửa hàng đồ uống, mỗi lần không vui cô thường tới đây “Dừng xe”

Tài xế dừng xe vào lề đường, Cố Chiêu Ninh trả tiền xuống xe, lau nước mắt, xách túi đi vào cửa hàng đồ uống.

“Chào mừng quý khách”, chủ cửa hàng nhiệt tình chào hỏi, Cố Chiêu Ninh khẽ cười gật đầu, sau đó tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, nơi này dễ dàng nhìn phong cảnh bên ngoài, cô thích như vậy, nhìn dòng người, xe cộ qua lại còn mình lẳng lặng ngồi suy nghĩ.

“Cho tôi ly nước cam” gọi xong đồ uống, Cố Chiêu Ninh một tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ đắm chìm.

....

Bạch Hiên Dật ăn mặc phóng khoáng, đội mũ lưỡi trai, đeo một đôi kính lớn, hai tay đút túi quần cúi đầu đi trên đường, không muốn ai nhận ra mình nên mới hóa trang kỹ như thế. Nghe tiếng động âm âm trước mặt, Bạch Hiên Dật theo bản năng liếc nhìn, lại thấy một bóng dáng quen thuộc đang bị mấy tay áo đen vây quanh.

“Mời tiểu thư đi cùng chúng tôi một chuyến”

“Tôi không quan tâm các anh là ai! Tôi không đi là không đi”

Bạch Hiên Dật thấy Cố Chiêu Ninh không nhận được hết lên với mấy tên kia, nhìn là biết Cố Chiêu Ninh đang gặp phiền toái, thấy không ít kẻ đi đường đang đứng nhìn chăm chăm, Bạch Hiên Dật gỡ kính mắt, kéo mũ thấp xuống mặt, chạy về phía đó.

“Tiểu thư, vậy đừng trách chúng tôi không khách khí” tên dẫn đầu nháy mắt với hai thằng bên cạnh, bọn chúng đang chuẩn bị áp tải Cố Chiêu Ninh đi.

“Các người muốn làm gì? Tôi nói cho các người biết, giữa ban ngày ban mặt đừng có làm loạn” Cố Chiêu Ninh thủ hai nắm đấm trước ngực, bộ dạng sẵn sàng đánh nhau, thực ra trong lòng cũng hoang mang, mình là con gái sao có thể thoát khỏi tay ba gã đàn ông, nhanh chóng đảo mắt xung quanh, thấy một khoảng không, đang định nhấc chân chạy thì nghe thấy tiếng kêu rên của một tên bị đánh.

Chỉ thấy một người đàn ông cao lớn chụp một chiếc mũ lưỡi trai đấm một phát vào mấy tên xã hội đen, ba kẻ mặc vest đen không hề chuẩn bị mỗi người dính một quyền, Cố Chiêu Ninh còn không kịp nhìn thấy khuôn mặt người đang giúp mình, đã bị anh ta kéo chạy theo.

“Đứng lại” Ba tên xã hội đen nhảu kêu phía sau, Cố Chiêu Ninh cười ngặt nghẽo, y như trong phim tình cảm lãng mạn.

Cố Chiêu Ninh lè lưỡi một cái với mấy tên đang nằm bò trên đất rồi mặc cho người đàn ông kia kéo mình chạy bạt mạng.

Không biết chạy bao lâu đến khi không nghe thấy tiếng gào thét sau lưng, Cố Chiêu Ninh cũng đã mệt đến mức không thể chạy tiếp, người đàn ông này là ai mà có thể chạy như vậy ‘Không được, không được’ Cố Chiêu Ninh xua xua cánh tay không bị giữ, hai người chui vào một con hẻm nhỏ, Bạch Hiên Dật mới dừng lại, Cố Chiêu Ninh thở hổn hển cúi gập người.

“Chúng ta lại gặp nhau?”

Nghe thấy một giọng nam giới cực kỳ êm ái, Cố Chiêu Ninh ngẩng đầu lên, anh ta đã bỏ cái mũ xuống, đợi khi anh đeo kính lại, Cố Chiêu Ninh mới miệng chữ O “Là anh? Bạch...” nhất thời không nhớ ra tên anh ta, cô chau mày.

“Bạch Hiên Dật”, Bạch Hiên Dật bắt đắc dĩ lắc đầu, một tay chống nạnh, 1 tay vuốt tóc về phía sau (mặc dù tóc ngắn, nhưng vừa mới đội mũ, trang điểm lại).

“A đúng rồi, thật cảm ơn anh” Cố Chiêu Ninh vỗ tay, tiếp tục thở, sau đó vuốt vuốt ngực, chỉ về phía Bạch Hiên Dật “Sao anh lại ở đây” Cố Chiêu Ninh ngây ngốc hỏi.

32. Q.1 - Chương 33: Chết Vì Sĩ Diện

Đây là câu hỏi ngớ ngẩn nhất Bạch Hiên Dật từng nghe, anh cười trả lời: “Sao anh lại không thể ở đây?”

Cố Chiêu Ninh cắn cắn môi, phải rồi, vấn đề này thật sự nhạt nhẽo, A Thị lớn như vậy, sao người ta lại không thể ở đây chứ, ngu ngốc quá! Cố Chiêu Ninh cảm thấy hơi ngượng ngùng, gượng cười xấu hổ, sau đó ngẩng thẳng lên “Cảm ơn, lại nợ ân tình anh rồi, tôi đi trước” Cố Chiêu Ninh toan chạy đi.

“Nhưng mà, Cố tiểu thư có phải đã đắc tội với ai không?” Bạch Hiên Dật suy nghĩ, một cô gái sao lại đắc tội với Hứa Thị, tên thủ lĩnh vừa rồi anh biết, trước kia đã từng gặp qua vài lần, chính là thuộc hạ của Hứa đao bang A Đông.

“Không có? Tôi có thể đắc tội ai được chứ” Cố Chiêu Ninh cũng không biết là thế nào, vừa rồi đang ngồi trong cửa hàng đồ uống, đột nhiên bị ba người mặc vest đen nói gì mà ông chủ họ muốn mời cô đi uống trà, cô sao có thể đi đâu được, cô có nhận lời mời của ông chủ nào đâu. Đùa gì chứ, cô tính bỏ đi, vừa ra đến cửa liền bị mấy tên kia quây lại, nói vài câu, Cố Chiêu Ninh đang định bỏ chạy thì Bạch Hiên Dật xuất hiện.

“Vậy sao? Vậy em cũng nên cẩn thận, được chứ? Anh không ngại làm cận vệ 24 giờ của em” Bạch Hiên Dật đi tới bên Cố Chiêu Ninh, khoác tay lên vai cô, nói năng ngọt xớt.

“Anh buông tay ra đi! Tôi không cần hộ vệ! Vừa rồi nếu anh không xuất hiện, tôi đã cho bọn chúng biết tay” Cố Chiêu Ninh đập vào cánh tay Bạch Hiên Dật đặt trên vai cô, liếc anh một cái, sống chết nói, cô không nghĩ tới, màn kịch lúc này đều lọt vào mắt Bạch Hiên Dật rồi.

Bạch Hiên Dật xì một cái che miệng bật cười.

“Cười cái gì? Anh không tin à? Không tin tôi quay lại đánh cho anh xem” Cố Chiêu Ninh vén tay áo lên, ra vẻ lâm vào tình thế bất buộc, chuẩn bị đi ra khỏi hẻm.

“Được được, anh tin, anh tin” Bạch Hiên Dật thấy Cố Chiêu Ninh chuẩn bị ra ngoài thật, cô nhóc này chết vì sĩ diện. Bạch Hiên Dật lập tức buông vũ khí đầu hàng, ngộ nhờ cô đi, một mình anh không đánh nổi ba người, lúc này chẳng qua thừa dịp bọn chúng đều đang chú ý tới Cố Chiêu Ninh liền rat ay.

“Là tôi nói thật” Cố Chiêu Ninh nghiêm túc nhìn Bạch Hiên Dật, thấy anh cười ham hiểm, nhất định là đang xem thường cô, cô cái gì cũng không sợ, chỉ sợ người khác xem nhẹ.

“Thật thật, anh tin mà” Bạch Hiên Dật giơ hai tay lên, anh hoàn toàn phục cô gái này rồi.

“Được rồi, nể mặt anh, tôi tạm thời tha cho bọn chúng” Cố Chiêu Ninh nhón chân, kéo tay áo xuống, bộ dạng hết sức ngạo mạn.

Bạch Hiên Dật trong nháy mắt hóa đá, có còn nể mặt anh không? Ha ha! Cô gái này thật biết đùa!

Bụng Cố Chiêu Ninh tự nhiên sôi lên, cô lúng túng vuốt, nuốt một ngụm nước bọt, bận rộn cả buổi sáng làm điểm tâm cho Hoắc Thương Châu, buổi trưa cũng chưa ăn gì mang cơm tối cho anh ta, bất thành linh nghe thấy những lời đó, cô tức giận không muốn ăn gì, vừa rồi lại chạy lâu như thế, giờ cảm thấy rất đói.

“Chưa ăn cơm ư?” Bạch Hiên Dật nhíu mày, quan tâm hỏi.

“Chưa” Cố Chiêu Ninh lắc đầu.

“Đi! Vì cô tha cho bọn chúng, tôi mời cô một bữa” Bạch Hiên Dật đeo kính đội mũ vào, rất tự nhiên cầm tay Cố Chiêu Ninh kéo ra khỏi ngõ hẻm.

“Ui! Anh cứ như thế không làm sao nhận ra? Trời nhiều mây thế này mà anh đùa kiểu gì còn đeo kính râm! Anh ỉn là mình ỉn à...” Cố Chiêu Ninh bị Bạch Hiên Dật kéo đi, ở phía sau không ngừng nói, người đàn ông này chân dài thật, một bước gấp đôi khiến cô cứ bị lồi đi. Cô bất bình quở trách Bạch Hiên Dật.

Bạch Hiên Dật ngẩng đầu đi, nụ cười không hề tắt, hôm nay mặc dù thời tiết không đẹp, nhưng tâm tình của anh lại rất tốt, mặc kệ cô gái sau lưng không ngừng nói, vẫn tự nhiên kéo cô đi.

33. Q.1 - Chương 34: Anh Muốn Theo Đuổi Em

“Này, rốt cuộc đi đâu vậy?” Cố Chiêu Ninh chịu hết nổi, anh ta cương bức cũng phải có mức độ chứ, lồi qua đi ra đường đến nửa ngày rồi còn chưa nghĩ ra đi đâu ăn, cô đói đến mức sâu trong bụng cũng bò cả ra rồi.

“Cũng phải, anh lâu rồi chưa về đây, nơi này thay đổi quá, hay là em đề xuất chỗ nào đi” Bạch Hiên Dật dừng lại, nhẹ miệng ra về tính toán.

“Trời ạ!” Cố Chiêu Ninh bị đánh bại, những lời này sao anh ta không nói sớm đi. Lúc này đến bánh bao cô cũng ăn sạch được. “Ở đây đi” Cố Chiêu Ninh thấy đằng trước không xa có một nhà hàng nhỏ, cô hưng phấn chỉ, nước miếng cũng sắp chảy ra.,

“Không được! Anh nói mời em một bữa tiệc lớn” Bạch Hiên Dật lập tức từ chối, anh chưa bao giờ ăn ở cái quán nhỏ thế này, anh không quen, hơn nữa khách ở đây hỗn tạp, ngộ nhỡ bị phát hiện thì thảm. Vì vậy anh cúi gằm mặt kéo Cố Chiêu Ninh về phía sau.

“Đại ca... anh quyết định xong chưa?” Cố Chiêu Ninh thật sự hết chịu nổi, ăn một bữa cơm thôi mà sao khó khăn thế? Sớm cũng không nhớ anh nói một bữa tiệc lớn gì, nghĩ đến việc bỏ ra một đồng tiền để ăn, chân cô cũng mềm nhũn!

“Đến rồi!” Bạch Hiên Dật dừng trước cửa một khách sạn, mặc dù không bằng khách sạn của Hoắc Thương Châu nhưng trông cũng không kém mấy, nơi này cách Ngọc Sáng quá xa, mà cô gái sau lưng có vẻ như mệt sắp gục xuống rồi, vì vậy anh kéo Cố Chiêu Ninh khuôn mặt còn đang kinh ngạc đi vào.

Bạch Hiên Dật muốn một phòng riêng, Cố Chiêu Ninh nói ở đại sảnh được rồi, vì vậy hai người tranh cãi trước mặt quản lý khách sạn đến nửa ngày, cuối cùng vẫn bị Bạch Hiên Dật lôi vào phòng riêng.

Bạch Hiên Dật ngồi đối diện với Cố Chiêu Ninh, anh nhất định không bỏ mũ với kính ra, như vậy cũng tốt, ít ra anh có nhìn trộm cũng không bị cô phát hiện. Nhìn cô gái trước mặt không hề e thẹn nâng má chờ món ăn, Bạch Hiên Dật thất thần nhìn cô đến tận khi nhân viên phục vụ tới phá vỡ sự yên tĩnh.

“oa oa, đồ ăn trông ngon quá, tôi ăn thử nhé” Mọi gò bó bị Cố Chiêu Ninh vứt ra đằng sau, cô chính là người như vậy, không bao giờ đưa mình vào ngõ cụt, chỉ cần yên lặng suy nghĩ một lúc, mọi u sầu đều tan biến hết. Vừa rồi ngồi ở cửa hàng đồ uống, cô cũng đã nghĩ thông, không sao cả, cuộc hôn nhân này dù sao cũng chỉ là vì cứu mẹ mà đáp ứng, nói thẳng ra là bán mình cho Hoắc Thương Châu.

Cố Chiêu Ninh ăn hết miếng này đến miếng khác, vừa ăn vừa hết lòng khen ngon, còn Bạch Hiên Dật lặng lẽ ngồi nhìn cô cười, thậm chí món ăn cũng quên khuấy.

“Sao anh không ăn” Cố Chiêu Ninh vẫn chưa quên Bạch Hiên Dật, thức ăn ngon nhiều như vậy mà anh ta không ăn, ngồi như thế ệt ra.

“Em ăn đi, anh không đói” Bạch Hiên Dật lấy lại thần trí, buông đũa xuống, hai tay chống cằm nhìn chằm chằm Cố Chiêu Ninh, dĩ nhiên không để cô phát hiện, đầu anh nghiêng qua một bên, Cố Chiêu Ninh còn tưởng anh đang nhìn ra nơi khác, nhưng đôi mắt thâm thúy dưới cặp kính đen vẫn không hề rời khỏi người cô.

Cố Chiêu Ninh ăn uống no nê, hài lòng xoa dạ dày rồi ngửa đầu thở dài “No chết mất”

Lần đầu tiên thấy một cô gái trước mặt anh không hề ra vẻ đoan trang ăn uống cuồng nhiệt như vậy; lần đầu tiên anh nghe một cô gái nói một câu no chết mất thật thà như thế; những người phụ nữ anh từng tiếp xúc trước đây đều hết sức làm bộ.

“Ăn uống no nê rồi, chúng ta đi thôi” Cố Chiêu Ninh lau miệng, toan đứng dậy.

“Anh muốn theo đuổi em”

Cố Chiêu Ninh trừng mắt nhìn, vừa định rời khỏi ghế lại ngồi xuống “Anh... nói lại xem nào” Cố Chiêu Ninh lấp bắp hỏi.

“Anh nói, anh muốn theo đuổi em” Lần này nghe rõ chứ? Bạch Hiên Dật chưa bao giờ nói chuyện nghiêm túc với một cô gái như thế, anh nhìn Cố Chiêu Ninh, trong lòng có chút vội vã, một cao thủ tình trường lúc này sợ hãi bị cự tuyệt, trước nay chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng đây là Cố Chiêu Ninh, anh hết sức băn khoăn.

34. Q.1 - Chương 35: Tầng Hàm U Âm

“Đợi đã đợi đã” Cố Chiêu Ninh vươn tay ngăn lời anh lại sau đó bẻ ngón tay, miệng mấp máy. Sau đó cô nhìn Bạch Hiên Dật “Bạch tiên sinh, chúng ta mới gặp nhau có ba lần mà”

“Thế thì sao?” Bạch Hiên Dật thay đổi tư thế, tựa lưng vào ghế.

“Không phải... Ý của tôi là” Cố Chiêu Ninh không nghĩ Bạch Hiên Dật có thể nói một chuyện như vậy, nhất thời không nói mạch lạc được.

“Sao?” Bạch Hiên Dật nhếch khóe môi chờ đợi Cố Chiêu Ninh nói tiếp.

Cố Chiêu Ninh trừng mắt nhìn, kết hôn với Hoắc Thương Châu rồi, lại bị anh không cho nói ra, không được nhắc tên anh với người khác, chẳng lẽ nói mình đã kết hôn lại không nói chồng mình là ai, Bạch Hiên Dật lại nghĩ cô chính anh.

“Tôi đã kết hôn” suy nghĩ hồi lâu, Cố Chiêu Ninh vẫn cứ nói ra, nếu anh có hỏi cô cũng nói đại một người, chẳng nào anh cũng không biết.

“Em bao nhiêu tuổi rồi?” Bạch Hiên Dật không vì lời nói của Cố Chiêu Ninh mà cứng lưỡi.

“19”

“A”

A là cái ý gì.

“Anh có ý gì” Hiên Dật nghe cô 19 tuổi cười càng vui vẻ, 19 tuổi thì sao, chẳng lẽ không thể kết hôn?

“Không có gì, được rồi, hôm nay đến đây đã, chúng ta đi thôi” Bạch Hiên Dật tính toán trong lòng, 19 tuổi kết hôn, đùa kiểu gì thế, lấy cớ không chấp nhận nổi, nói có bạn trai rồi còn tin được. Anh nghĩ Cố Chiêu Ninh ngay lập tức khó mà tiếp nhận mình, không sao, anh sẽ từ từ.

“Được rồi” Cố Chiêu Ninh cho là Bạch Hiên Dật nói cho có, đàn ông phong lưu thường thế, thấy không ngon lành sẽ tự giãn ra, chắc anh ta chỉ muốn dò xét. Nghĩ tới đây, Cố Chiêu Ninh liền liên tưởng đến Hoắc Thương Châu, cũng chỉ là vui đùa một chút mà thôi! Cái xã hội này, đàn ông như thế không ít.

Nói xong, Cố Chiêu Ninh theo Bạch Hiên Dật đi ra ngoài.

Đến cửa hàng rượu, Bạch Hiên Dật nói thuê xe đưa cô về, Cố Chiêu Ninh từ chối, vẫn như lần trước chặn một chiếc taxi nhanh chóng lên xe đi mất.

Bạch Hiên Dật vẫn nhìn xe chạy xa dần, thấy đã khuất tầm mắt, anh móc điện thoại ra bấm...

Cố Chiêu Ninh gọi điện cho Mạc Nhan, trong lòng cô rối bời, lúc này không muốn về nhà, hôm nay Mạc Nhan nghỉ ở nhà nên cô đến đó.

Hắc bang

Hắc bang có một căn cứ ở ngoại ô thành phố, nhìn qua có vẻ giống một biệt thự bình thường nhưng thực ra còn có tầng hầm.

Trong căn hầm u ám, mùi máu tươi nồng nặc, kèm theo tiếng kêu rên thất thanh của một người đàn ông, ai nghe thấy đều muốn dựng tóc gáy.

Đêm qua, một phòng VIP của Câu lạc bộ Ngọc Sáng đột nhiên gây chuyện, liên tục gây phiền toái, còn động thủ, đập rất nhiều thứ, đánh bị thương mấy thuộc hạ của Lôi Ảnh. Nhận được điện thoại, ngay lập tức Lôi Ảnh cùng Hoắc Thương Châu rời khỏi một hội nghị chạy về Ngọc Sáng, lúc về đến bọn chúng liền bỏ chạy, 2 tên bị tóm.

“Nói! Kẻ nào chỉ điểm cho bọn mày” Lôi Ảnh cởi áo khoác, áo sơ mi trắng vậy đầy vết máu, hai mắt u ám nhìn chăm chăm hai kẻ bị đánh thương tích đầy mình, tay hung hăng vịn cầm một thanh, phát ra âm thanh răng rắc, rõ ràng là bị vỡ xương. Tên này bị đau nhằn mày, cắn hai hàm răng đầy máu.

“Có chí khí” Lôi Ảnh buông tay ra, lấy khăn bông thuộc hạ đưa sau lưng lau tay.

Tới trước mặt thằng bên cạnh, quan sát một hồi, hai chân hắn như sắp nhũn ra, anh cười lạnh quay đầu lại, móc súng lục dí vào trán thằng không chịu mở miệng ban nãy. “Pằng!” Một tiếng súng vang lên, kẻ đó chết ngay tại chỗ.

35. Q.1 - Chương 36: Thả Hồ Về Rừng Chưa Hẳn Là Việc Xấu

Lôi Ảnh cầm khăn bông chùi vết máu trên mặt, sau đó đi đến trước mặt tên còn lại, vô tình cố ý vuốt họng súng, giả bộ lên đạn, lên cò, gọn gàng linh hoạt, tốc độ cực nhanh.

Tên này sớm đã sợ tới mức tè ra quần, thấy đồng bọn bị bắn chết, run rẩy cầu khẩn “Xin đừng giết tôi, xin đừng giết tôi”

Lôi Ảnh nhếch nhếch khóe miệng, cầm súng dí vào trán hắn.

“Đợi chút” Trong bóng tối vang lên một giọng nói trầm âm.

Một bóng người xuất hiện, làn da màu gạo, khuôn mặt góc cạnh, anh tuấn lạnh lùng, trông mắt đen thâm thúy, trong ánh đèn mờ ảo toát lên vẻ đáng sợ.

“Dạ” Lôi Ảnh thu hồi súng, Hoắc Thương Châu đứng lên khỏi ghế, chậm rãi bước đến.

Hoắc Thương Châu xỏ vào một đôi găng tay trắng, chậm rãi đi về phía tên đàn ông đang run rẩy “Tao ày một cơ hội, xem mày có biết quý trọng không”. Lời nói lạnh như băng, chữ nào chữ nấy như trùy giáng.

“Tôi quý trọng, quý trọng” tên này nói xong cảm lạnh, hấn sợ tới mức hồn sắp lìa khỏi thân.

“Chắc mày cũng thấy rồi, chí khí... sẽ có lúc hại chết người” Hoắc Thương Châu xoay người nhìn chăm chăm mặt hắn. “Mày chỉ cần nói, cấp trên của mày là thằng nào”. Mấy kẻ thế này, cùng lắm là chết, trong các bang xã hội đen, hầu như liên lạc một tuyến, bọn chúng không biết được rốt cuộc kẻ nào giật dây, nhưng chỉ cần một tên mở mồm, từng mắt xích sẽ từ từ bị tóm.

“Tôi... tôi chỉ biết hắn được gọi là Thất ca, những thứ khác tôi không rõ, tôi thề là nói thật”, tên này hai tay bị treo ngược, chân không ngừng run, vết thương trên người cũng không khiến hắn bận tâm nữa, so với người vừa tra khảo và nổ súng, người trước mắt còn đáng sợ hơn.

Hoắc Thương Châu cười nhạt rồi dùng ngón tay nâng cằm hắn lên, nhìn thẳng vào mắt hắn “Sau này trở về, việc gì cần nói phải nói, việc gì không nên nói thì...” Hoắc Thương Châu cố ý kéo dài âm lượng.

“Tôi hiểu, hiểu! Chỉ cần anh nói một câu, tôi nguyện nhảy vào nước sôi lửa bỏng”. Lời nói này không chắc đảm bảo, nhưng hắn cần bảo vệ tính mạng mình trước chỉ có thể cam đoan như vậy.

Hoắc Thương Châu hài lòng gật đầu, khẽ phẩy tay, hai người tiến lên cởi dây thừng, lôi tên kia ra ngoài

Sau khi hắn bị đưa đi, Hoắc Thương Châu vứt găng tay, đốt một điếu thuốc, vẻ mặt đắm chiêu.

“Chủ tịch, anh làm như vậy...” Lôi Ảnh có chút bần khoản, thể khác gì thả hổ về rừng, đã giết một tên lại để tên khác chạy khác gì nói cho đối phương biết mình đã giết người của chúng. Cũng không phải sợ đối phương, chẳng qua không muốn mang phiền toái cho Hoắc Thị, dù sao cũng đang thời kỳ hưng thịnh, bang xã hội đen là do chủ tịch tiền nhiệm một tay tạo ra, hiện tại Hoắc Thương Châu một tay đảm nhiệm cả trắng lẫn đen, nếu đối phương tuồn ra tin tức gì bất lợi, sẽ là một đòn đả kích đối với Hoắc Thị.

“Yên tâm đi, ta có ý đồ của mình, thả hổ về rừng chưa hẳn đã là việc xấu” Hoắc Thương Châu tràn đầy lòng tin, anh không bao giờ làm những chuyện không cần thiết, càng không thể gây tổn hại cho Hoắc Thị.

“Tôi biết rồi” Lôi Ảnh đại khái hiểu, đi theo anh nhiều năm như vậy, tác phong làm việc của Hoắc Thương Châu anh biết, anh làm như vậy chắc chắn có ý đồ, về sau khắc biết.

Hoắc Thương Châu thở dài, vứt bỏ tàn thuốc, nhét tay vào túi, nói với Lôi Ảnh “Xử lý thằng này đi” rồi đi về hướng cầu thang.

“Xử lý” Lôi Ảnh nói với 2 thuộc hạ, sau đó cởi áo sơ mi nhuộm máu nhét vào cái xác kia, sau đó cũng rời khỏi tầng hầm.

36. Q.1 - Chương 37: Hai Người Miệng Cứng Lòng Mềm

Hoắc Thương Châu trở về nhà đã 9h tối, từ cửa sau vào không thấy phòng khách có ai liền đi lên tầng, vào phòng ngủ không thấy Cố Chiêu Ninh, lông mày nhíu lại. Đã trễ thế này, cô đi đâu còn chưa về?

Vừa ra khỏi phòng thì gặp vú Vương đi ra từ phòng bà nội, Vú Vương thấy Hoắc Thương Châu về, bà tươi cười nhẹ nhàng hỏi “Thiếu gia ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, à... cô ấy đâu?” Hoắc Thương Châu chỉ vào phòng mình.

Vú Vương biết Hoắc Thương Châu muốn hỏi Cố Chiêu Ninh, bà cũng hiểu là thiếu gia quan tâm thiếu phu nhân, vì vậy cười nói “Thiếu phu nhân tối nay không về, cô ấy ở nhà bạn, lão phu nhân đã đồng ý rồi”.

“À, không sao, vú đi nghỉ đi” Hoắc Thương Châu gạt đầu nhìn vú Vương.

“Vâng, thiếu gia nghỉ sớm đi” Vú Vương nói xong liền đi xuống dưới nhà.

Hoắc Thương Châu đến gõ cửa phòng bà nội.

“Vào đi” Bà nội Hoắc đang ngồi tựa vào đầu giường, vừa nghe cũng biết là Hoắc Thương Châu.

“Bà nội” Hoắc Thương Châu đến bên giường hôn lên trán bà nội, sau đó ngồi lên giường trông có vẻ chán nản.

Bà nội Hoắc vừa nhìn đã biết Hoắc Thương Châu đang suy nghĩ gì, bất đắc dĩ lắc đầu, thằng nhỏ này cái gì cũng tốt, nhưng chuyện gì cũng giữ trong lòng, rõ ràng rất quan tâm đến con bé Cố Chiêu Ninh, nhưng một câu mạnh miệng cũng không dám hỏi. Bà nội Hoắc thở dài, buồn cười mà không dám cười, liếc Hoắc Thương Châu một cái: “Con đang lo lắng cho con bé à”

“Không có” Hoắc Thương Châu bị bà nội nhìn thấu tâm can, nhưng có chết cũng không chịu thừa nhận, lắc đầu một cái, hốt hoảng quay đi, trước mặt bà nội anh không nói dối được.

“Hay lắm, hai đứa các con, có gì mà không thể nói được, con bé Ninh Ninh kia thật là khá, sáng dậy bận rộn cho tới trưa, bồng cả tay, không thèm ăn cơm mang bữa điểm tâm chạy đến chỗ con, con đi đâu tìm được một đứa như nó”. Bà nội Hoắc không ngừng khen Cố Chiêu Ninh tốt, thằng nhóc này sao lại không thấy chứ.

Tay bị bỏng ư? Buổi trưa cũng chưa ăn cơm? Nghĩ đến một hộp đầy bánh kem, Hoắc Thương Châu cắn răng. Đáng chết! Cô vì sao không biết chăm sóc bản thân, nhất thời, những câu nói ai oán của Cố Chiêu Ninh lúc trưa vọng lại trong đầu, cô ấy phải thất vọng đến cỡ nào.

“Haizz, thằng nhóc này, vội vàng hấp tấp cái gì?” Thấy Hoắc Thương Châu đột nhiên đứng lên đi ra ngoài, Bà nội Hoắc biết anh muốn làm gì, nhưng nó có biết Cố Chiêu Ninh ở đâu? Vì vậy liền gọi Hoắc Thương Châu lại.

“Con có việc, bà nội con đi nhé” Hoắc Thương Châu không nói mình muốn đi tìm Cố Chiêu Ninh, từ biệt bà nội rồi mở cửa đi.

“Nó ở nhà con bé Mạc Nhan” Hoắc Thương Châu không chịu hỏi, bà đành tự nói ra.

Hoắc Thương Châu âm thầm cười, sau đó đóng cửa.

“Haizz, đúng là oan gia” bà nội Hoắc thở dài, thấy hai đứa này đều là miệng cứng, lòng mềm, sợ sau này phải trải qua không ít chuyện, bà nội Hoắc nằm xuống tắt đèn.

Hoắc Thương Châu ra khỏi nhà, Mạc Nhan... Anh biết Mạc Nhan là bạn thân của Cố Chiêu Ninh, anh đã từng gặp, hôm trước ở Thắng Thiên, Lôi Ảnh đưa cô ấy về. Lôi Ảnh! Như vậy Lôi Ảnh nhất định biết nhà cô, anh bấm điện thoại gọi Lôi Ảnh.

“Này, Lôi Ảnh, nhà Mạc Nhan ở đâu?” Hoắc Thương Châu thấy Lôi Ảnh nhắc máy vội vàng hỏi.

“Được rồi, thế nhé” cúp điện thoại, Hoắc Thương Châu nhanh chóng nổ máy xe, biến mất trong bóng đêm mịt mờ...

37. Q.1 - Chương 38: Gượng Cười

Mạc Nhan bưng nước trái cây tới phòng khách, nhìn Cố Chiêu Ninh đang xem phim hoạt hình cười ha hả, còn cô thế nào cũng cười không nổi. Cố Chiêu Ninh là như vậy, có chuyện gì buồn cũng giấu trong lòng, sau đó ôm khoai tây chiên ngồi xem TV, trông có buồn cười không, những lúc cô cười liên tục là Mạc Nhan biết cô không vui.

“Được rồi, cười đủ chưa? Cười cả buổi chiều, cậu không mệt mình cũng phát mệt” Mạc Nhan nhìn không nổi nữa, để nước trái cây xuống, cầm điều khiển tắt TV.

“Ồ, đừng tắt, đang hay mà” Cố Chiêu Ninh vừa ăn khoai tây chiên, vừa cười, thấy Mạc Nhan tắt TV tỏ vẻ bất bình.

“Nghe đây... nhà cậu không có TV à, không phải đến đây chỉ để xem TV đấy chứ?” Mạc Nhan tức giận ngồi xuống bên cạnh Chiêu Ninh, cướp lấy khoai tây chiên của cô.

“Này, cậu đang chê mình phiền phức đấy à?” Cố Chiêu Ninh ôm Mạc Nhan, tựa đầu vào bả vai cô, miệng nói khác với suy nghĩ trong lòng.

“Sao cậu biết? Mình hiểu thừa cậu, thành thật khai ra. Có phải có chuyện gì không vui?” Mạc Nhan xoay mặt nhìn Cố Chiêu Ninh. Cô sao có thể ghét Cố Chiêu Ninh. Mặc dù hơn Cố Chiêu Ninh 4 tuổi nhưng Chiêu Ninh luôn trong vai người bảo vệ, nhớ ngày trước học cùng trường, cô học lớp 12 tính tình nhút nhát nên thường bị mấy đứa con gái lớp dưới bắt nạt. Cô cũng là tiểu thư nhà giàu nên luôn bị bọn chúng trấn lột. Có lần bị Cố Chiêu Ninh bắt gặp, nhấc tấm dạy dỗ cho đám kia một bài học, đó là lần đầu hai người gặp nhau. Sau đó, vì nói chuyện hợp nhau nên trở thành bạn thân. Trong ấn tượng của Mạc Nhan, Cố Chiêu Ninh chính là kiểu có thể vì bạn không tiếc mạng sống, nhưng mình gặp chuyện không vui lại gượng gượng một mình, chỉ sợ người khác lo lắng.

“Không có!” Cố Chiêu Ninh như em gái ôm Mạc Nhan đung đưa, nhưng mặt lại chẳng có vẻ gì đang vui.

“Thôi, cậu không nói mình hỏi cũng vô ích”. Mạc Nhan lắc đầu thở dài.

Cố Chiêu Ninh vừa định mở mồm nói gì thì chuông vừa vang lên...

“Ai thế không biết? Muộn thế này rồi” Mạc Nhan nhìn Cố Chiêu Ninh, đáng vẻ băn khoăn.

“A, chết rồi, hay là người yêu cậu?” Cố Chiêu Ninh nhăn nhó chỉ vào Mạc Nhan.

“Cậu đi luôn đi” Mạc Nhan ném gối vào Cố Chiêu Ninh, đứng dậy đi ra cửa.

Cố Chiêu Ninh nhìn Mạc Nhan mím mím môi, bả vai sụp xuống như đang suy nghĩ điều gì, nín lấy gối ôm.

“Tới đây, tới đây” Mạc Nhan không biết ai mà như quỷ đòi mạng, bấm chuông không ngừng ấn chuông, nhìn qua lỗ cửa, cô thấy Hoắc Thương Châu mặt rất nghiêm túc. Mẹ ơi! Cứu tinh tới rồi. Mạc Nhan nhìn Cố

Chiêu Ninh, không nói cho cô biết Hoắc Thương Châu tới, trực tiếp mở cửa “Chào anh đẹp trai”, cô khoát tay áo chào hỏi anh.

Hoắc Thương Châu nở một nụ cười nhạt tượng trưng, lễ phép gật đầu “Cô ấy có ở đây không”, biết Cố Chiêu Ninh ở đây nhưng vẫn hỏi.

“Có” Mạc Nhan nhanh chóng gọn nhẹ trả lời, lách người cho Hoắc Thương Châu đi vào rồi đóng cửa.

Cố Chiêu Ninh không có tí khái niệm nào Hoắc Thương Châu sẽ tới, tự nhiên thấy một bóng đen đứng trước mặt mình che mất ánh sáng theo bản năng ngẩng đầu, nhất thời trợn mắt rồi lại lập tức cụp mi.

“Về nhà” hai chữ gọn gàng, không dư thừa, giọng anh hết sức dịu dàng lại mang chút oai phong của vua chúa đang ra lệnh, như thể không cho phép Cố Chiêu Ninh cự tuyệt.

“Không về!” Cố Chiêu Ninh quay mặt không thèm nhìn Hoắc Thương Châu, anh tới đây bảo cô về làm gì, đây có phải nhà cô đâu? Từ lúc trưa nghe thấy mấy câu anh nói, Cố Chiêu Ninh cảm thấy Hoắc gia giống như một nhà tù, cô không muốn nghĩ mình biết rõ mang vãn muốn chui vào. Thế mà lúc này Hoắc Thương Châu lại đứng đây, anh làm vậy có ý gì? Anh dùng thân phận gì mà tới yêu cầu cô.

Hoắc Thương Châu thở sâu liếc nhìn Mạc Nhan, Mạc Nhan liếc nhìn anh cười, sau đó khoát tay kiêu tạm biệt rồi đi vào phòng ngủ. Hoắc Thương Châu quay mặt lại nhìn Cố Chiêu Ninh đang âm ỉ một cách gượng ép, anh biết cô đang rất thương tâm, nhưng những lời kia đâu sao cũng là vì tốt cho cô, chỉ có điều giờ giải thích liệu cô có tin không?

.....

38. Q.1 - Chương 39: Băng Và Lửa Được Luyện Thành Như Thế

“Anh nói lại lần nữa, về nhà” Hoắc Thương Châu nâng cao âm lượng, hiển nhiên có chút tức giận.

“Tôi nói không về là không về! Hoắc tiên sinh, chúng ta chẳng qua là hôn nhân hợp đồng, làm phiền ngài đại giá đến đây rồi. Yên tâm! Tôi sẽ không nói với bà nội, không làm khó anh, 1 năm sau hợp đồng hết hiệu lực, tôi sẽ tự ra đi” Cố Chiêu Ninh nhét gối sang một bên, bất mãn trong lòng đột nhiên bộc phát, cô gào lên trước mặt Hoắc Thương Châu, không để ý sắc mặt anh khó coi đến cỡ nào, nói xong còn gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt anh.

Anh rốt cuộc coi tôi là cái gì?

Liệu có phút giây nào anh thích tôi không?

Trong lòng anh có để ý đến cuộc hôn nhân này không?

Những lời anh nói lúc trưa rốt cuộc là thật hay không?

Đây mới là những lời Cố Chiêu Ninh muốn nói, nhưng cô lại không nói được, cô không muốn làm cho chính mình thảm hại, lại càng không muốn trách móc Hoắc Thương Châu như một oán phụ, đây là ranh giới cuối cùng của cô, lòng tự trọng của cô.

“Đây là những lời từ đáy lòng em sao?” Hoắc Thương Châu nghe thấy những lời ấy trở nên ngậy ngốc, thì ra cô chỉ coi hôn nhân này là một hợp đồng, cô chỉ thực hiện những nội dung của bản hợp đồng ấy. Hoắc Thương Châu suy nghĩ, có lẽ nào cô ấy giận nên mới nói ra những lời này, cho nên mới hỏi cô như vậy, anh nghĩ những gì cô nói không phải là thật lòng.

“Phải! Tôi và anh nửa xu quan hệ cũng không có. À, không phải, quan hệ của chúng ta đúng là giao dịch tiền bạc” Cố Chiêu Ninh tiếp tục, nói xong cô có chút hối hận, có phải mình quá đáng quá không, nhưng nghĩ đến những lời nói lúc trưa của anh, cô càng quá trớn tiếp tục bổ sung “Làm theo hợp đồng”. Nói xong Cố Chiêu Ninh nghiêng đầu sang chỗ khác, mắt nhắm lại.

“Được, vậy chúng ta làm theo hợp đồng” anh không nói gì thêm lời Cố Chiêu Ninh ra ngoài.

“Oái! Anh làm gì thế! Buông tôi ra” Cố Chiêu Ninh dùng tay kia cố gỡ tay Hoắc Thương Châu ra, nhưng sức anh quá lớn, gắt gao lôi đi không cho cô một cơ hội chống cự. Cố Chiêu Ninh đến giày cũng không kịp đổi bị Hoắc Thương Châu lôi ra khỏi nhà Mạc Nhan “Túi xách của tôi! Giày của tôi!” Cố Chiêu Ninh gào thét có vẻ có tác dụng, Hoắc Thương Châu dừng lại, đang định lôi Cố Chiêu Ninh gõ cửa, đã thấy Mạc Nhan mở cửa ném giày cùng túi xách của cô ra.

“Bái bai” Nói xong vội vàng đóng cửa lại.

Cố Chiêu Ninh nghĩ thầm, rốt cuộc cô là bạn của ai đây? Đồ đểu! Mình thật không biết nhìn người rồi! Cố Chiêu Ninh cam chịu số phận đi. Mạc Nhan, chờ đấy, mình sẽ lột da cậu.

Hoắc Thương Châu cúi đầu nhét túi quần vào cổ Cố Chiêu Ninh, sau đó cầm giày tiếp tục kéo cô ra ngoài.

Anh mở cửa xe, ném cả người lẫn giày vào trong, khóa cửa lại, anh vòng sang bên kia không để ý người ngồi sau đang gào thét, nhanh chóng nổ máy.

“Hoắc Thương Châu! Anh thật là khốn kiếp! Anh thả bà cô này xuống ngay! Anh là đồ quái vật mặt lạnh! Anh dừng ngay xe lại cho tôi!” Cố Chiêu Ninh ngồi phía sau không an phận chửi rủa.

Hoắc Thương Châu như điếc tiếp tục lái xe, liếc qua gương chiếu hậu thấy dáng vẻ phát điên của Cố Chiêu Ninh, anh lại thấy tốt biết bao. Làm theo hợp đồng, được thôi! Như vậy bắt đầu từ hôm nay, anh cứ dựa vào hợp đồng mà làm.

Anh lập tức thực hiện điều 1 hợp đồng: Trách nhiệm của bên nữ, phải tuân thủ nghiêm ngặt chuẩn mực đạo đức, thực hiện nghĩa vụ của một người vợ.

Hoắc Thương Châu lúc này mới phát hiện, bà nội lập ra cái hợp đồng không tệ chút nào, khéo miệng cong cong, tầm mắt vẫn hướng thẳng phía trước.

Mọi người đi qua đi lại chiếc xe đều không thể phát hiện bên trong đang diễn ra một cuộc chiến tranh của băng và lửa. Thì ra, băng và lửa như thế mà luyện thành.

39. Q.1 - Chương 40: Thực Hiện Các Quy Định Của Hợp Đồng

Xe của Hoắc Thương Châu dừng ở Hoắc trạch, anh mở cửa xe, bên kia Cố Chiêu Ninh đã sớm xuống xe chuẩn bị bỏ chạy, Hoắc Thương Châu mấy bước đuổi theo, lôi cô đi vào trong nhà.

Từ cửa sau đi vào phòng chỉ nghe thấy giọng phụ nữ gào thét “Hoắc Thương Châu! Anh không phải là người! Anh là ma quỷ! Buông tôi ra! Tôi nguyện rửa anh không sinh được con, nguyện rửa anh cả đời không tìm được vợ!”

Vú Vương nghe tiếng động khoác áo ra khỏi phòng, thấy cảnh như vậy, kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn Hoắc Thương Châu kéo Cố Chiêu Ninh lên tầng, còn Cố Chiêu Ninh đằng sau không ngừng dùng túi xách quật vào người anh mà lạ là anh không hề nổi giận. Vú Vương bất đắc dĩ lắc đầu, quay vào phòng nhẹ nhàng đóng cửa.

Bà nội Hoắc vẫn chưa ngủ, nghe thấy tiếng la hét của Cố Chiêu Ninh, sau đó ầm một tiếng cửa cách âm trong phòng đóng lại, bà nội Hoắc cười kỳ dị rồi đi ngủ.

“Ai ui!” Cố Chiêu Ninh bị Hoắc Thương Châu tàn bạo quăng lên giường, cô nhú mày giận dữ ngút trời nhìn Hoắc Thương Châu đứng trước mặt mình. “Anh định làm gì?” Cố Chiêu Ninh đột nhiên ý thức được có gì đó kỳ lạ, ánh mắt kia...

“Làm gì nữa? Thực hiện hợp đồng” Hoắc Thương Châu tháo cà vạt, vứt lên sàn nhà, sau đó cởi áo vest, không nói gì bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

“Anh anh anh đừng làm loạn! Tôi cho anh biết! Từ giờ không cho phép anh chạm vào tôi!” Cố Chiêu Ninh sợ tới mức liên tiếp lê ngược thân, cho đến khi chạm vào đầu giường vẫn mạnh mẽ chỉ thẳng Hoắc Thương Châu.

“A? Không phải em bảo anh làm theo hợp đồng sao” Hoắc Thương Châu cảm thấy bộ dạng Cố Chiêu Ninh rất buồn cười, anh nhếch miệng, cởi áo sơ mi lộ ra bộ ngực rắn chắc, và cánh tay cơ bắp. Anh từng bước từng bước đi về phía Cố Chiêu Ninh.

“A! Tôi không nói cái này” Cố Chiêu Ninh hét ầm lên cắt đứt lời nói của Hoắc Thương Châu. Cô đột nhiên đỏ mặt, mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể Hoắc Thương Châu, nhưng lần trước cô bị bỏ thuốc, còn lần này, lần này... Hoắc Thương Châu đột nhiên như vậy như bộ dạng con sói, còn cô là con mồi của anh ta, loại cảm giác này thật tồi tệ.

“Ừ” Môi đột nhiên bị bịt lại, Cố Chiêu Ninh có cảm giác mình bị trượt xuống, lúc này mới mở to mắt, đôi mắt kiên định của Hoắc Thương Châu đang ở trước mắt, nhìn mình chăm chăm, hơn nữa... anh ta còn đang hôn mình. Tay Hoắc Thương Châu kéo xuống, Cố Chiêu Ninh bị ngã ra, cứ ngồi lên kéo xuống, tư thế cực kỳ ám muội.

Nụ hôn của anh như thế là sao, Cố Chiêu Ninh có chút say mê rồi, cô dần dần hết giãy giụa, chủ động đổi mặt anh. Cô cảm giác mình cần bản không có cách nào cự tuyệt, mặc dù có thể anh ta không yêu mình, có lẽ đối với anh ta mình chỉ là một thứ đồ chơi, nhưng lúc này cô không có cách nào kháng cự, nụ hôn của anh như một viên độc được bọc đường, biết rõ là vạn kiếp không trở lại nhưng không ngăn cản được lớp đường ngọt dụ hoặc bên ngoài.

Thấy Cố Chiêu Ninh không giãy giụa nữa, Hoắc Thương Châu nhú mảy buông ra, anh tiếc nuối nụ hôn của cô, mùi hương của cô khiến anh không thể thoát ra được, vốn chỉ muốn dạy dỗ cái miệng hay quát tháo này, nhưng bây giờ anh cảm giác mình như mình cắt cổ, rốt cuộc phải buông cô gái điêu ngoa này ra.

Đem hai chân cô vắt lên hai bên eo mình, Hoắc Thương Châu không cách nào khống chế được mình nữa, eo vừa chuyển động... “Ừ” thân thể Cố Chiêu Ninh khê cương lên...

Không còn nghi ngờ, đây là gián tiếp dụ dỗ, thấy Cố Chiêu Ninh đã thích ứng, Hoắc Thương Châu ghé vào tai cô thì thầm “Em không trốn thoát được đâu”, sau đó động thân thêm cái nữa.

Cố Chiêu Ninh muốn bác bỏ lời anh, nhưng cảm giác trống rỗng tê dại trong nháy mắt khiến cô cắn chặt răng, nhắm mắt lại không muốn nhìn Hoắc Thương Châu. Cô bị rơi vào tay giặc, tất nhiên trong tình hình huống này còn có thể tiếp nhận cái “yêu” của anh, một chút tự ái cũng dần dần phai mờ.

“Nhìn anh!” Hoắc Thương Châu tức giận thấy nhóc này nhắm mắt lại, anh phải dạy dỗ cô dám nguyên rửa mình không lấy được vợ! Hừ.

“Không nhìn, không nhìn, không nhìn, cũng không nhìn... Á” Cố Chiêu Ninh lắc đầu gào to, không ngờ lại bị Hoắc Thương Châu xâm nhập trừng phạt, khiến cô chống đỡ không được, theo bản năng đưa tay vòng qua cổ anh, sợ mình không cẩn thận bị vứt ra ngoài.

Hoắc Thương Châu mạnh mẽ tiếp xúc phía dưới mềm mại, hai tay chống hai bên thân thể Cố Chiêu Ninh, trong hai tròng mắt thâm thúy hẹp dài có một tầng sương mù lượn lờ, anh say mê nhìn Cố Chiêu Ninh “Cô gái mạnh mẽ này” nói xong, liền cúi đầu đặt môi lên môi cô...

Ngoài cửa sổ, mưa xối xả như trút nước, trong nháy mắt bao phủ cả thành phố...

Bên trong phòng, một cảnh kiều diễm.

Từng đợt từng đợt thở dốc, họ quần quýt lấy nhau...

40. Q.1 - Chương 41: Không Muốn Thấy Em Rơi Lệ

Sáng sớm hôm sau, Cố Chiêu Ninh mở mắt quay lưng lại phía Hoắc Thương Châu, nhắc cánh tay anh đang ôm eo mình, đứng dậy mặc quần áo.

Hoắc Thương Châu đã sớm mở mắt nhìn bóng lưng Cố Chiêu Ninh, cảm thấy cô bé này muốn bỏ chạy, anh cười xấu xa một tiếng, sau đó một tay kéo Cố Chiêu Ninh trở lại.

“Đủ rồi! Hoắc Thương Châu anh rốt cuộc muốn làm gì?!” Lần nữa ngã vào ngực Hoắc Thương Châu, Cố Chiêu Ninh giùng giàng giận dữ mắng mỏ, trời đánh, sao anh ta đã tỉnh rồi. Còn phải thế nào nữa? Cô đã

rơi vào tay giặc, hoàn toàn trao trái tim cho hắn rồi, sao hắn không thương mình, còn không chịu thả mình. Hay là, lẽ nào... hắn chơi chưa đủ, không phải hắn đã nói mình chỉ là một thứ đồ chơi mà thôi. Cô không muốn khóc, không muốn như một kẻ bị chồng ruồng bỏ trước mặt hắn oán trách, nhưng mà... tâm cô đau quá, nhất là sau đêm qua, cô hận mình, hận mình đã không kiên cường.

“Khóc à?” Hoắc Thương Châu thấy cơ thể Cố Chiêu Ninh run rẩy, tim anh cũng như bị bóp nghẹt, chau mày lại, khẽ xoay người Cố Chiêu Ninh nhìn thẳng vào mắt cô.

Nhìn cô mắt đầm lệ, ánh mắt Hoắc Thương Châu trở nên mơ hồ, con ngươi dần nhạt màu, giơ tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô “Biết không? Điều anh không muốn thấy nhất chính là em khóc” giọng anh hết sức dịu dàng.

Tất cả đều rất chân thật, nhất cử nhất động của anh khiến Cố Chiêu Ninh cảm thấy thật hạnh phúc, nhưng những hạnh phúc mong manh này ngày mai có thể biến thành bong bóng bay đi, cô nhìn vào đôi mắt Hoắc Thương Châu, cảm nhận bàn tay ấm áp đang sờ lên gò má mình, sụt sịt mũi ngừng khóc, nói giọng khàn khàn “Tại sao?” Mặc dù biết đáp án có thể không như mình muốn, nhưng cô vẫn muốn hỏi.

Câu hỏi này thực sự làm khó Hoắc Thương Châu.

Cảm giác với Cố Chiêu Ninh suốt cuộc là loại gì, anh cũng không rõ ràng.

Từ khi Thiên Mộng Tuyết chết, tim anh cũng đã đóng chặt, anh luôn ngụy trang mình một bề ngoài vô cùng lạnh lùng, chính là không muốn bị thứ cảm xúc kia tàn phá tâm can.

Nhưng... Cố Chiêu Ninh xuất hiện, cô làm rối loạn cuộc sống của anh, anh bắt đầu nhớ thương, đổ kỵ, tâm tính cũng trở nên thiếu bình tĩnh. Anh không muốn đối mặt, bởi vì anh nghĩ rằng không ai có thể thay thế người con gái kia trong trái tim anh, vĩnh viễn...

Hoắc Thương Châu rút tay về, ngồi dậy mặc quần áo, anh không trả lời Cố Chiêu Ninh, bởi vì không muốn lừa dối cô, bởi vì không xác định được tình cảm với cô, vì không biết phải trả lời thế nào.

Cố Chiêu Ninh mấp máy miệng, nước mắt lại một lần nữa tuôn rơi, cô lặng lẽ xoay người, như thể đang cười nhạo chính mình. Cố Chiêu Ninh, mày quả thật là một đứa ngu ngốc.

Một lúc sau, giọng Hoắc Thương Châu ở đằng sau vang lên “Ngủ thêm chút nữa đi, lát nữa xuống ăn sáng”

Cố Chiêu Ninh không để ý đến, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hoắc Thương Châu khẽ thở dài, khoác một áo vest trắng rồi đi ra khỏi phòng.

Rầm, sau khi nghe tiếng đóng cửa, Cố Chiêu Ninh ngồi dậy tựa vào đầu giường, cầm điện thoại lên bấm số...

“Nhan Nhan này, mình nghĩ kỹ rồi, mình muốn đi học tiếp...” Cô không thể tiếp tục như thế này, Hoắc gia cho cô rất nhiều tiền, thậm chí cả đời này không cần làm nhưng... nghỉ học vẫn làm cô luyến tiếc, hơn nữa cô không muốn cả ngày ở nhà chờ đợi, cô mới 19 tuổi, cô muốn đến trường.

41. Q.1 - Chương 42: Sáng Sớm Đã Cãi Nhau

Giờ ăn sáng

Hoắc Thương Châu và Cố Chiêu Ninh ngồi đối diện nhau, bà nội ngồi ở ghế giữa cười rất sảng khoái.

“Bà nội... con có việc muốn nói” Cố Chiêu Ninh suy nghĩ hồi lâu rồi để bát đĩa xuống, cô nhìn bà nội Hoắc với vẻ bối rối khó nói nên lời.

“Con nhóc này, nói đi” bà nội Hoắc nhướn mày nhìn bộ dạng Cố Chiêu Ninh lời ra đến miệng còn nuốt lại mà lo lắng

“Con muốn đi học” Cố Chiêu Ninh lí nhí.

“Cái gì? Bà nghe không rõ, con nói lại xem” giọng Cố Chiêu Ninh quá nhỏ nên bà nội Hoắc không nghe rõ, rướn thân về phía trước hỏi lại.

Hoắc Thương Châu cũng ngừng động tác uống sữa tươi, ngược mắt nhìn Cố Chiêu Ninh, định nói gì lại thôi, hắng giọng một cái.

Cố Chiêu Ninh nhìn Hoắc Thương Châu, sau đó hít sâu một hơi nói với bà nội Hoắc “Con muốn đi học ạ”

“Không được”

“Được”

Giọng bà nội Hoắc cùng Hoắc Thương Châu đồng thời cất lên, Cố Chiêu Ninh ngây dại, Hoắc Thương Châu mặt tỉnh bơ nói không được, bà nội lại tươi cười đáp ứng ngay, thế này... đương nhiên là nghe bà nội rồi.

“Bà nội, bà đồng ý rồi ạ? Con cảm ơn bà” Cố Chiêu Ninh ôm cổ bà nội, hoàn toàn vứt lời nói của Hoắc Thương Châu sang một bên, lúc này biến anh thành một người tàng hình.

“Em...” Hoắc Thương Châu vô cùng tức giận, cô này gan lớn thật, tối qua còn cầu xin anh tha cho, lúc này lại không thèm liếc anh một cái? Rầm một tiếng. Hoắc Thương Châu dậm lên bàn. “Anh nói không được là không được” Hoắc Thương Châu lần nữa lên giọng.

“Muốn chết à? Làm ta giết cả mình” Bà nội Hoắc đang nói với Cố Chiêu Ninh, đột nhiên bị Hoắc Thương Châu làm cho hết hồn, bà ôm ngực vỗ vỗ “Ninh Ninh đi học là chuyện tốt, con phản đối cái gì” bà nội Hoắc liếc thẳng cháu đích tôn.

“Bà nội... bà không biết, dù sao, con cũng không đồng ý” con người Hoắc Thương Châu nhìn chằm chằm Cố Chiêu Ninh, còn Cố Chiêu Ninh căn bản không thèm chấp, đang nhìn bà nội Hoắc nội, đặc ý gạt đầu, rõ ràng là chọc tức anh mà.

“Này...” Bà nội Hoắc có chút do dự. “Ninh Ninh, con không đi có được không” Bà nội Hoắc cố gắng thuyết phục Cố Chiêu Ninh, tính khí Hoắc Thương Châu bà hiểu rất rõ, một khi đã quyết định thì không bao giờ thay đổi được.

“Bà nội... bà nội...” Cố Chiêu Ninh bắt đầu phát huy chiến thuật, cô sà vào ôm lấy bà nội giãy dụa làm nũng.

“Được rồi được rồi, bà nội đồng ý là được” Bà nội Hoắc bị Cố Chiêu Ninh nài nỉ không có đường lui, bắt đắc dĩ lắc đầu, hai đứa này tính khí thật đúng là muốn chết. Haiz, không có cách nào khác, đành phạt ý một đứa, bà nội Hoắc liếc mắt nhìn thẳng cháu đích tôn, thấy Hoắc Thương Châu đang hung hăng nhìn chằm chằm Cố Chiêu Ninh, bà cười cười “Thương Châu, chuyện này cứ quyết định như vậy đi”, tuy nói Hoắc Thương Châu tính khí cứng rắn, nhưng có bà ở đây, đồ hấn dám làm phản, vừa rồi chẳng qua muốn cho cháu mình một chút mặt mũi, bây giờ nhìn lại không thể tiếp tục.

“Bà nội! Bà không thể dung túng cho cô ấy như vậy!” Sắc mặt Hoắc Thương Châu dịu đi một chút, nói nhẹ nhàng với bà nội, không phải anh không muốn cho Cố Chiêu Ninh đi học, chỉ có điều bên ngoài loạn như vậy, anh lại không thể cả ngày ngồi bên cô, hơn nữa tính tình cô lại thân thiện, không có chút đề phòng nào với người khác, anh sợ lại xảy ra chuyện giống vụ bỏ thuốc lần trước.

Thật ra thì, quan trọng nhất là... trong trường học có rất nhiều con trai, diện mạo Cố Chiêu Ninh như vậy, khó tránh khỏi bị người khác để ý. Không được! Mình không thể để thằng con trai nào mơ tưởng tới vợ mình.

“Lý do gì? Anh nói đi, rốt cuộc dựa vào ... cái gì? Sao em không thể đi, chúng ta tuy đã kết hôn, nhưng em vẫn có quyền tự do. Anh yên tâm, anh không cần bỏ tiền, tự em bỏ tiền đi học” Cố Chiêu Ninh dùng lý lẽ rất chính đáng nói với Hoắc Thương Châu. Cái tên chết tiệt này, anh nói không được thì không được à, tôi lần này không được lần khác phải được! Xem người làm gì nào.

42. Q.1 - Chương 43: Em Bán Mình

“Được rồi, được rồi, sáng sớm ngày ra, hai đứa im lặng cho bà” bà nội Hoắc cười ngặt nghẽo, Hoắc Thương Châu cũng có ngày cãi nhau với người khác. Còn cô cháu dâu này, thật là đáng yêu. Bà nội Hoắc cười rồi vẫy hai tay về phía đôi vợ chồng son đang bưng bưng lửa giận bên bàn ăn.

“Hứ” Cố Chiêu Ninh thấy bà nội nói thì liếc Hoắc Thương Châu một cái rồi giận dữ ngồi xuống, quay mặt đi chỗ khác.

“Rồi, tôi mặc kệ được chưa? Cô muốn làm gì thì làm!” Hoắc Thương Châu mím môi giận dữ gật đầu một cái, quăng lại những lời này rồi quay người đi ra khỏi phòng ăn.

Bà nội Hoắc lúc này không biết nên vui hay nên giận, Hoắc Thương Châu tự nhiên xuống nước, quả là đáng buồn cười. Trong trí nhớ của bà nội Hoắc, trừ bà nội luôn phải nghe lời, còn đối với người khác, chưa bao giờ.

“Được rồi, con nhỏ này, nó đồng ý rồi, con còn tức giận cái gì?” Bà nội Hoắc nhìn Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh chậm rãi xoay người rồi đột nhiên cười to đắc ý, làm tay chữ V với bà nội. Cô thắng lợi rồi, ha ha ha.

“Con nhỏ này” bà nội Hoắc Thương Châu sợ hết hồn, thế mới biết nó không hề tức giận. Xem ra, con nhỏ này cũng đối phó với thằng cháu đích tôn của mình vài lần rồi.

Bữa sáng chẳng vui về gì kết thúc ở đây, chính xác là có Hoắc Thương Châu không vui.

Anh giận dữ ra khỏi nhà, đi về phía xe. Sau khi lên xe, dùng sức vỗ lên tay lái “Cố Chiêu Ninh! Cô được lắm! Chờ đấy mà xem!”

Nói xong, nổ máy, chạy đi...

Cố Chiêu Ninh sau khi ăn cơm xong, nấu một chút canh ẹ rồi vui vẻ đi đến bệnh viện. Cô rất thích thiết kế, ước mơ của cô chính là có một ngày được mặc trang phục do chính tay mình thiết kế, cho nên cô quyết định tham gia một khóa cao đẳng một tháng, trong khoảng thời gian này muốn bù lại toàn bộ chương trình đã bỏ lỡ.

“Cố Chiêu Ninh”

Cố Chiêu Ninh vừa bước vào viện thì nghe có tiếng gọi mình, cô quay đầu nhìn thì hóa ra là bác sĩ Trương, cô đi về phía anh cười cười “Chào anh, bác sĩ Trương”. Cố Chiêu Ninh coi Trương Dịch Dương như một người anh trai thân thiết, không bao giờ ngại trang bản thân, trước mặt anh như một đứa con nít chưa lớn, ngôn ngữ cử chỉ tự nhiên tùy ý, đây cũng là một trong những nguyên nhân Trương Dịch Dương thích cô.

“Mấy ngày rồi không thấy em, phải rồi, anh vừa hỏi qua chuyện phẫu thuật với bác gái trước khi tiến hành” Trương Dịch Dương khẽ mỉm cười với Cố Chiêu Ninh rồi đi vào vấn đề. Phẫu thuật ẹ Cố Chiêu Ninh được sắp xếp vào ngày kia, vốn định hôm nay gọi điện báo cho cô, vừa đúng lúc gặp mặt, cho nên...

“Thế ạ? Thật tốt quá! Cái đó... tỷ lệ thành công là bao nhiêu ạ?” Cố Chiêu Ninh lúc đầu nhảy lên vui sướng, sau đó lại nhú mày có chút lo lắng nhìn bác sĩ Trương.

“Phẫu thuật thì không có chuyện gì quá lớn, chủ yếu là sau khi được phẫu thuật, cơ thể có chống lại bộ phận được cấy ghép hay không” Bác sĩ Trương nói ra sự thật, dù sao những chuyện thế này không thể giấu diếm.

Thế nghĩa là, kể cả phẫu thuật thành công cũng chưa chắc đã sống được. Cố Chiêu Ninh tự giải thích lời của bác sĩ Trương trong lòng, nhất thời cô mất đi sức hoạt bát, cúi đầu ủ rũ suy nghĩ.

“Sao rồi? Đừng quá lo lắng, tỉ lệ này rất nhỏ, thể trạng bác gái cũng không tệ lắm, hơn nữa ghép cả đôi hiệu quả cũng rất cao” thấy Cố Chiêu Ninh lo lắng, Trương Dịch Dương an ủi.

Cố Chiêu Ninh lắc đầu một cái “Anh không cần lo lắng cho em, em không sao” Cô miễn cưỡng cười, sau đó nghĩ đến mẹ, mấp máy miệng “Cảm ơn anh, bác sĩ Trương, em đi trước nhé”

“Anh... vẫn còn một vấn đề muốn hỏi em...” Trương Dịch Dương ấp a ấp úng. Vấn đề này anh đã chôn thật lâu trong lòng, vẫn chưa có cơ hội hỏi.

“Anh nói đi, làm gì ấp a ấp úng như vậy?” Cố Chiêu Ninh cười, vỗ vỗ cánh tay anh.

“Chi phí phẫu thuật của mẹ em... là ở đâu ra”. Anh hỏi, rốt cuộc đã hỏi, anh đã từng đoán qua hàng vạn đáp án, nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán của riêng anh. Nhà có 4 bức tường, Cố Chiêu Ninh đã từng không có tiền thuốc thang ẹ, tại sao chỉ trong thời gian ngắn lại có một khoản tiền lớn như vậy.

Nụ cười của Cố Chiêu Ninh trong nháy mắt ngừng lại. Cô nên nói sao? Nên nói là mình đã bán mình để lấy tiền phẫu thuật ẹ. Suy nghĩ một lúc, cô cảm thấy không việc gì phải giấu giếm, vì vậy cười cười “Em bán mình”

“Ừng” một tiếng, lời nói của Cố Chiêu Ninh nháy mắt nổ tung trong đầu anh, việc này anh cũng từng nghĩ tới, nhưng cũng là đáp án anh không mong đợi nhất. Lúc này Cố Chiêu Ninh chính miệng nói ra, anh nên làm gì? Anh không thể nói được nữa. Hai quả đấm bắt tri bắt giác nắm chặt hai bên thân run rẩy, sắc mặt cũng tối tệ.

43. Q.1 - Chương 44: Thật Giả Hoắc Thương Châu

“Tại sao” Trương Dịch Dương cúi đầu, không còn hơi sức. Tại sao lại làm thế, nếu khó khăn có thể nói với anh, anh cũng từng nghĩ sẽ trả tiền hộ cô, nhưng chưa kịp nói ra, cô đã mang mình đi bán. Rốt cuộc là tại sao?

“Vì mẹ” Cố Chiêu Ninh rất rõ ràng nói, không có gì giấu diếm, sự thật là như thế, nhưng sao nhìn Trương Dịch Dương lại kỳ lạ như thế, anh như là đang tức giận, Cố Chiêu Ninh vội vàng bổ sung “Nhưng mà không sao..., chồng em đối với em rất tốt” Cố Chiêu Ninh cười nói.

Chồng... Cô ấy đã kết hôn? Hóa ra là như vậy, cũng may, nếu cô thực sự hạnh phúc thì anh có thể nói được gì. Trương Dịch Dương cứ nghĩ bán mình là...

“Đối tốt với em là được rồi, em đi đi” Trương Dịch Dương dừng suy nghĩ của mình lại, sau đó cười với Cố Chiêu Ninh.

“Vâng, bái bai bác sĩ Trương” Cố Chiêu Ninh khoát tay, sau đó quay đi. Vừa xoay người, khuôn mặt tươi cười của cô trầm xuống. Cô biết tấm lòng của Trương Dịch Dương, nhưng không thể tiếp nhận, cô vẫn coi anh như anh trai, cô giả vờ không biết vì không muốn mất đi tình bạn giữa hai người.

Trương Dịch Dương nhìn bóng lưng Cố Chiêu Ninh, màu nâu ấy tràn ngập trong mắt anh. Cuối cùng, tình yêu của anh không thể nào được Cố Chiêu Ninh chấp nhận, chưa kịp sinh ra đã bị bóp chết.

.....Tuyển phân cách.....

“Mẹ” Cố Chiêu Ninh đẩy cửa thò đầu vào thấy mẹ đang ngồi nói chuyện phiếm với người hộ lý trên giường. Cô ranh mãnh đóng cửa đi vào.

Hộ lý nhìn Cố Chiêu Ninh cười rồi nhận bình giữ nhiệt trên tay cô đặt lên tủ.

Cố Chiêu Ninh ngồi bên giường mẹ, cười khúc khích “Mẹ thế nào, chuẩn bị xong chưa?”

“Cái gì chuẩn bị xong chưa, con nhóc này nói gì thế?” Trang Duy bị câu nói điên cuồng của con gái làm sững sốt.

“Mẹ, con nói ẹ một tin tốt, ngày kia mẹ sẽ làm phẫu thuật” Cố Chiêu Ninh cười ranh mãnh, sau đó nắm tay mẹ đặt lên khoe miệng, phẫu thuật xong, nếu mẹ có thể mạnh khỏe ở bên cạnh mình, cô muốn tâm sự một chuyện với mẹ.

“Vậy sao?”

“Vâng, còn vừa nghe bác sĩ Trương nói thế” Cố Chiêu Ninh gật đầu mạnh.

“Trông con vui chưa kìa, còn chưa biết có thành công hay không” Trang Duy Y buông tay Cố Chiêu Ninh, xoa xoa đầu con gái.

“Phì phì phì! Không ẹ nói xui xẻo như vậy. Mẹ nhất định sẽ rất tốt” Cố Chiêu Ninh đột nhiên giận tái mặt, nghiêm túc nhìn mẹ.

Trang Duy cười to “Được... lời nói của con gái bảo bối là đúng nhất, mẹ nhất định sẽ thật tốt, sau này còn chờ con mang bầu cháu ngoại” Trang Duy Y vẫn cho rằng Cố Chiêu Ninh đã tìm được bến đỗ cuộc đời, chàng con rể bà đã gặp một lần xem ra rất xứng đôi với con gái.

“Mẹ!...” Cố Chiêu Ninh xấu hổ cau mày nhìn mẹ, mẹ tự nhiên lại nói thế.

“Làm sao? Đây là chuyện bình thường. Con rể không tệ, mẹ tin tưởng nó sẽ đối tốt với con” Trang Duy Y cười với Cố Chiêu Ninh, nó còn biết ngượng ngùng, xem ra từ lúc kết hôn cũng trưởng thành lên nhiều.

Không tệ? Đầu Cố Chiêu Ninh muốn vỡ! Trước khi cưới, cô chưa hề gặp qua Hoắc Thương Châu, vì muốn ẹ một câu trả lời thỏa đáng, cho nên kéo Lôi Ảnh đến diễn vai anh chồng Hoắc Thương Châu. Kiểu này về sau nhìn thấy Hoắc Thương Châu thật, mẹ sẽ nghĩ thế nào?

Cố Chiêu Ninh cười lạnh “Đúng rồi, mẹ... hai ngày tới con sẽ ở lại bệnh viện với mẹ”. Mặc dù cô vẫn rất tin mẹ sẽ bình yên trở về, nhưng dù sao cũng có nguy hiểm, cô muốn ở cùng mẹ, chỉ sợ có thể sẽ không được nói chuyện cùng mẹ nữa.

44. Q.1 - Chương 45: Đố Kỵ Ư

“Con nhỏ ngốc này” ôm Cố Chiêu Ninh vào lòng, Trang Duy Y thương tâm rơi lệ, bà làm sao không biết cô đang nghĩ gì, bản thân bà cũng sợ, cũng lo lắng, sợ không thể tiếp tục được cười nói với con gái.

“Mẹ...” Cố Chiêu Ninh cố nén không cho nước mắt chảy ra, ôm lấy mẹ, thật chặt...

Điện thoại đúng lúc này vang lên, Cố Chiêu Ninh sực tỉnh ngồi dậy, móc điện thoại ra, là Lôi Ảnh... Cô đứng dậy nói với mẹ “Mẹ, con đi nghe điện thoại”, nói xong cô đi ra ngoài “Anh Lôi Ảnh à, có chuyện gì?”

“Thiếu phu nhân, cô bây giờ đang ở bệnh viện à?” Lôi Ảnh gọi điện thoại trong phòng Hoắc Thương Châu, là Hoắc Thương Châu bảo anh gọi. Anh thực sự là không biết làm gì với thiếu gia, rõ ràng trong lòng đã thỏa hiệp, nhưng lại không chịu làm theo, muốn hẹn vợ ăn cơm còn bắt anh gọi điện, làm cho anh gọi điện cũng không tự nhiên.

“Vâng, sao vậy? Cố Chiêu Ninh trả lời.

“À, ... lúc nào thì về, tôi đón cô”. Lôi Ảnh không biết nên nói gì, thiếu gia dặn không được nói với Cố Chiêu Ninh đây là ý của anh. Đây là quả làm khó Lôi Ảnh, bởi vì anh căn bản không quen hẹn hò với phụ nữ.

“Không cần đâu, ngày kia mẹ tôi làm phẫu thuật, cho nên 2 ngày tới tôi sẽ ở lại trong viện. Đúng rồi, Lôi Ảnh, lúc đó anh qua đây một chút được không, dù sao trước khi cưới tôi bảo với mẹ anh là chồng tôi, bà muốn gặp lại anh” Cố Chiêu Ninh có chút khó xử với Cố Chiêu Ninh.

Anh là chồng tôi, những lời Cố Chiêu Ninh vừa nói ra làm cho Lôi Ảnh ngơ ngẩn “Vâng, thiếu phu nhân”

“Vậy tôi cúp máy nhé” nói xong, cô cúp điện thoại đi vào phòng bệnh.

“Thiếu gia” Lôi Ảnh cúp điện thoại xong chậm rãi xoay người thấy Hoắc Thương Châu đang thất thần, ngây mặt, đôi mắt đầy mong chờ. Anh cố gắng nói một tiếng thiếu gia, cố gắng che dấu sự rung động của nội tâm mình.

“Nói gì?” Hoắc Thương Châu mặc dù rất tò mò đợi, nhưng vẫn nói ra không có tí nhiệt độ.

“Thiếu phu nhân nói mẹ cô ấy ngày kia làm phẫu thuật, hai ngày tới không về nhà” Lôi Ảnh cúi đầu nói, thiếu gia còn không biết anh đã đóng vai cậu ấy đi gặp mẹ Cố Chiêu Ninh, không biết phải nói ra thế nào.

“Ừ, tôi cũng nên đến thăm, vẫn còn chưa gặp mặt” Hoắc Thương Châu xoay người nhìn ra cửa sổ, lời nói ý vị sâu xa.

Những lời này làm Lôi Ảnh kinh sợ, anh ta vừa nói muốn gì? Vậy... mẹ Cố bên kia biết làm thế nào?

“Sao không nói gì, anh thấy tôi làm thế là sai à?” Anh hỏi Lôi Ảnh đang đứng đằng sau.

“Không... thật ra thì... Thiếu gia... anh ra mặt” Lôi Ảnh quyết định nói rõ với Hoắc Thương Châu, ngộ nhỡ thiếu gia đến đó thật, chuyện lại trở nên phức tạp.

“Sao?” Hoắc Thương Châu không hiểu ý của Lôi Ảnh, xoay người lại nhìn anh nhẹ nhàng hỏi “Có ý gì?”

Lôi Ảnh mấp máy môi, nhìn Hoắc Thương Châu “Thật ra trước đám cưới của anh và thiếu phụ nhân, bà nội để tôi thay anh ra mắt mẹ cô ấy” Lôi Ảnh vừa nói vừa quan sát biểu hiện của Hoắc Thương Châu, anh cũng không tưởng tượng được thiếu gia lại bình tĩnh như vậy, anh ta nhìn mình với ánh mắt hơn cả lạnh lùng.

“Hà? Sao giờ anh mới nói cho tôi biết?” Không biết làm sao, đang nghĩ đến bộ dạng Lôi Ảnh và Cố Chiêu Ninh cùng đi gặp mẹ Cố Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu đổ kỵ không dám nói.

“Dạ! Lôi Ảnh biết sai rồi. Nhưng, thiếu gia, anh không thể đi được.” Lôi Ảnh phản đối, đôi mắt u buồn nhìn Hoắc Thương Châu.

“Anh thay thế tôi?” Con người Hoắc Thương Châu phát ra ánh lạnh, đôi mắt hẹp dài nhìn Lôi Ảnh chằm chằm.

“Lôi Ảnh không dám, nhưng thiếu gia... Thiếu phụ nhân vừa nói, mẹ Cố muốn gặp lại tôi, à không, anh” Lôi Ảnh không biết nên giải thích thế nào, hình như càng nói càng loạn, Cố Chiêu Ninh vừa mới nói mẹ cô muốn gặp lại anh trên danh nghĩa Hoắc Thương Châu, thật ra tóm lại là thiếu gia hay là Lôi Ảnh.

45. Q.1 - Chương 46: Ai Là Người Đả Thương

“Lôi Ảnh” Hoắc Thương Châu trầm giọng nghiêm nghị kêu tên anh.

“..” Lôi Ảnh không nói gì.

Hoắc Thương Châu xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau thốt lên một câu “Được, nếu cô ấy nói anh đi, vậy anh đi đi”. Anh một lần nữa thỏa hiệp, dù sao cuộc phẫu thuật này cũng không phải chuyện nhỏ, ngộ nhỡ lại làm mẹ cô kích động trước khi lên bàn mổ, Cố Chiêu Ninh sẽ hận anh đến chết.

“Dạ” Lôi Ảnh thấy thiếu gia thỏa hiệp, thở phào nhẹ nhõm, Hoắc thiếu gia đã thay đổi, không còn là một kẻ máu lạnh vô tình nữa.

.....Tuyển phân cách.....

Cuối cùng cũng tới ngày phẫu thuật, Cố Chiêu Ninh chờ ở cổng bệnh viện thật sớm, Lôi Ảnh gọi điện nói anh đang trên đường đến.

Cố Chiêu Ninh sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, đứng ở cổng viện đi qua đi lại.

Trong chốc lát, một chiếc xe hơi màu đen dừng ở cổng bệnh viện, Cố Chiêu Ninh vội vàng đi tới, vốn chỉ nghĩ là Lôi Ảnh không ngồi người bước xuống đầu tiên lại là Hoắc Thương Châu, Cố Chiêu Ninh chết chân tại chỗ, không biết làm sao.

“Anh... sao lại tới đây?” Cố Chiêu Ninh kinh ngạc hỏi một câu rất ngu ngốc, sau đó thấy Lôi Ảnh từ ghế phụ đi xuống, cửa sau lưng Hoắc Thương Châu mở vẫn còn một người. “Bà nội”. Đã 3 ngày nay Cố Chiêu Ninh không gặp bà nội, mấy ngày ở trong viện bà đều sai người mang quần áo đến cho cô tắm rửa, cô không nghĩ hôm nay bà nội Hoắc cũng tới.

“Con nhỏ này” Bà nội Hoắc ôm ấp Cố Chiêu Ninh, nở một nụ cười hiền hậu.

“Tất cả chuẩn bị xong chưa?” Bà nội Hoắc buông Chiêu Ninh ra sửa lại mái tóc bị gió thổi rối bời của cô, nhẹ nhàng cười hỏi. Hôm nay là ngày quan trọng nhất đối với người sinh ra cô, cũng là việc đại sự của Hoắc gia. Hoắc Thương Châu không còn cha mẹ, cho nên bà nhất định phải tới.

“Vâng, chuẩn bị xong rồi ạ, bác sĩ nói đợt lát nữa thận Genichi đến sẽ lập tức mổ” Cố Chiêu Ninh miễn cưỡng cười cười, cô rất lo lắng, cũng rất cuống quýt. Cô cười cười với Lôi Ảnh đang đứng gần đó, dù sao anh cũng giúp đỡ cô không ít; nhìn lại một chút Hoắc Thương Châu đứng bên phải rồi quay đi.

“Được rồi, chúng ta vào thôi” Hoắc Thương Châu hắng giọng một cái, anh không chịu được vẻ lạnh lùng của Cố Chiêu Ninh, sầm mặt đi vào đầu tiên.

Cố Chiêu Ninh đột nhiên phản ứng, không phải chứ, anh ta đi vào chẳng phải là lộ hết sao. “Ui, Hoắc Thương Châu, anh chờ một chút” Cố Chiêu Ninh buông bà nội, vội vàng đuổi theo Hoắc Thương Châu “Anh không thể vào được” Cô chắn trước mặt, nghiêm túc nhìn anh.

“Yên tâm, Lôi Ảnh đã nói cho ta biết rồi” Hoắc Thương Châu kéo Cố Chiêu Ninh ra, anh biết cô lo lắng gì, cái gì quan trọng cái gì không anh còn phân biệt được, đây không phải lúc tranh xem ai mới đúng là Hoắc Thương Châu. Anh thản nhiên nhìn Cố Chiêu Ninh rồi thẳng hướng vào bệnh viện.

Cố Chiêu Ninh sững sờ tại chỗ nhìn bóng lưng Hoắc Thương Châu, anh ta cũng biết rồi, thì ra anh ta thực sự không quan tâm đến mình, mình tự ôm một tia ảo tưởng để giờ tan vỡ. Anh lại có thể hào phóng tặng thân phận của mình cho Lôi Ảnh, còn nói ra như một sự hiển nhiên, không một chút ý tứ, Cố Chiêu Ninh đã hi vọng biết bao anh sẽ giận dữ mắng mỏ cô một phen, nhưng anh không hề, tất cả đều chẳng qua là cô tự mình đa tình mà thôi. Cô chau mày, mím môi, mắt mắt nhìn bóng lưng anh.

Bà nội Hoắc thở dài, vỗ vỗ vai Cố Chiêu Ninh, Chiêu Ninh quay đầu lại cười cười rồi đi vào.

46. Q.1 - Chương 48: Ở Lại Với Em

Hoắc Thương Châu đợi ngoài cửa cũng không biết bao lâu thì thấy một nhóm người mặc blouse trắng đi tới.

“Chủ tịch Hoắc”

“Viện trưởng Lữ”

Người đàn ông trung niên dẫn đầu thấy Hoắc Thương Châu nhất thời kinh ngạc, lúc đầu là Hoắc lão phu nhân gọi điện tới muốn nhờ chăm sóc tới một bệnh nhân nhiều hơn, không ngờ Chủ tịch Hoắc Thị luôn không thể che mặt hôm qua gọi điện, hơn nữa hôm nay còn đặc biệt đến đây, có thể thấy bệnh nhân này quan trọng như thế nào. Viện trưởng ngoài vinh hạnh còn cảm thấy áp lực lớn lao, đầu thậm chí đổ mồ hôi.

“Làm phiền ông” Hoắc Thương Châu vỗ vỗ vai viện trưởng Lữ, nói ý vị sâu xa.

“Chủ tịch Hoắc nói gì vậy, đây là trách nhiệm của chúng tôi” Viện trưởng Lữ nhìn bàn tay trên bả vai, cả người bỗng cứng ngắc. Tin đồn chủ tịch Hoắc Thị là kẻ máu lạnh, chưa bao giờ nói hơn 1 câu với ai, lại khách khí với mình như vậy, còn dùng kính ngữ, việc này khiến Lữ viện trưởng đâm đương không nổi, liên tục gật đầu”

“Được, vậy thì phiền rồi, vào đi thôi” Hôm nay người mổ chính là viện trưởng, Lữ viện trưởng trước đây là chuyên gia về thận, lần này ông mổ chính cũng là ý của Hoắc Thương Châu, hôm qua anh vì chuyện của mẹ Cố Chiêu Ninh mà mở miệng nhờ vả, đây là chuyện trước nay chưa hề có. Mặc dù không phải cầu xin, nhưng cũng là lần đầu.

Viện trưởng cười, gật đầu một cái, mang theo mấy vị chuyên gia sau lưng đi vào phòng bệnh...

“Cố phu nhân, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đến phòng phẫu thuật” Viện trưởng cực kỳ khách khí, nói với người trên giường bệnh, sau đó mới phát hiện Hoắc lão phu nhân cũng tới, liền vội vàng tiến lên chào hỏi “Hoắc lão phu nhân”. Hôm nay ông vô cùng khấn trương, các gì cũng không dám đắc tội.

“Lữ viện trưởng, làm phiền ông rồi” Bà nội Hoắc đứng lên khách khí với viện trưởng”

“Bà nói quá rồi” viện trưởng có chút đâm đương không nổi, người của Hoắc gia hôm nay ai nấy đều khách sáo, khiến ông ngại chết”

Cố Chiêu Ninh và Lôi Ảnh đứng ở một bên, mấy y tá đi tới bên giường, đặt Trang Duy Y nằm xuống gối, đẩy giường ra ngoài.

Cả đoàn người theo sau đi ra, Hoắc Thương Châu đang đứng ngoài tựa vào tường, thấy mọi người ra liền đứng thẳng lên, mặc dù lúc này vẫn không thể nói ra mình là Hoắc Thương Châu, nhưng đối với người mẹ vợ này anh cũng vô cùng coi trọng.

Đi theo sau Lôi Ảnh và Cố Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu mím môi không nói gì, mình như thể một người tang hình bị Cố Chiêu Ninh bỏ rơi, mà từ đằng sau anh có thể thấy Cố Chiêu Ninh và Lôi Ảnh trông rất xứng đôi, loại cảm giác này hành hạ anh gần như phát điên.

Rất nhanh, Trang Duy Y được đẩy vào phòng phẫu thuật, vì Cố Chiêu Ninh rất lo lắng, viện trưởng lại phải giải thích lại: Cuộc phẫu thuật này phải mất 24 giờ, quá trình giải phẫu không quá nguy hiểm, quan trọng là sau khi cấy ghép, cơ thể có bài trừ thận mới hay không thôi.

Nghe lời viện trưởng, lòng Cố Chiêu Ninh dịu xuống một nửa, ít nhất mẹ cô sẽ an toàn ra, như thế cũng đủ rồi.

“Bà nội, bà về trước đi, con ở đây chờ” Khi cửa phòng phẫu thuật khép lại, Cố Chiêu Ninh kéo tay bà nội Hoắc, bà nội đã lớn tuổi rồi, hơn nữa cách đây không lâu còn bệnh nặng, cô rất lo cho cơ thể bà nội, không muốn lúc này bà cũng ngã xuống.

“Được rồi, con nhỏ này, để Hoắc Thương Châu ở lại đây với con đi” bà nội Hoắc biết Cố Chiêu Ninh lo lắng, bà gạt đầu một cái, mỉm cười với cô. Liếc sang Hoắc Thương Châu đứng bên cạnh, lúc này bà còn không quên cho hai đứa cơ hội ở chung với nhau.

“Không cần... Anh ấy rất bận” Cố Chiêu Ninh ngậy người nửa ngày, nhìn Hoắc Thương Châu mặt lạnh đứng đó, lúng túng nói với bà nội.

“Con nhỏ ngốc này, hiện nay không có việc gì quan trọng hơn mẹ con, nó có thể có việc gì, nếu có việc bảo Lôi Ảnh giúp là được” Bà nội Hoắc chỉ tiếc rên sất không thành thếp nhìn Hoắc Thương Châu, tất cả đều cho hấn cơ hội, sao lại như khúc gỗ nằm ỉ ở đó, thật đỡ không nổi.

“Vâng, bà nội về đi, con ở lại đây” Hoắc Thương Châu biết ý bà nội, mặc dù không thích bà nội bảo anh thì có việc gì, việc của anh một đồng lớn đang chờ xử lý, nhưng lúc này anh cũng biết anh muốn ở đây với Cố Chiêu Ninh, ngại vì bị cô cự tuyệt, anh vốn định nói tiếp lại bị cô chẹn họng, lúc này bà nội lên tiếng, không chờ Cố Chiêu Ninh lại nói không cần..., vội vàng mở miệng đáp ứng.

Cố Chiêu Ninh không nghĩ Hoắc Thương Châu lại đồng ý ở lại với mình, suy nghĩ hồi lâu cô cam chịu, quay mặt sang nhìn Hoắc Thương Châu ...

47. Q.1 - Chương 49: Lại Tưởng Bỏ

“Tốt lắm, như thế đi” Bà nội Hoắc thấy cả hai đều đồng tình thì tươi cười vui vẻ, vỗ vỗ tay Cố Chiêu Ninh. Bà biết trong lòng hai đứa cháu đều có nhau, nhưng tại sao lại không thể chung sống hòa thuận như các cặp vợ chồng bình thường, vấn đề này đến giờ bà cũng chưa nghĩ thông, có lẽ cần thêm thời gian, dù sao hai người cũng có tình cảm với nhau sau khi đã kết hôn.

“Lôi Ảnh, chuyện ở công ty...”

“Chủ tịch cứ yên tâm giao cho tôi” Lôi Ảnh biết Hoắc Thương Châu muốn nói gì, cắt đứt câu nói, gạt đi sự lo lắng của anh.

Quả nhiên là trợ thủ đắc lực nhất, Hoắc Thương Châu gạt đầu một cái với Lôi Ảnh.

Lôi Ảnh đỡ bà nội Hoắc ra về, trước khi đi còn quay đầu nhìn Cố Chiêu Ninh, khẽ gạt đầu như muốn an ủi khích lệ. Cố Chiêu Ninh cũng nhẹ nhàng gạt đầu mỉm cười với anh.

Sau khi bà nội Hoắc và Lôi Ảnh đi, Cố Chiêu Ninh chợt cảm thấy mất tự nhiên, vì ở đây chỉ còn cô với Hoắc Thương Châu, mặc dù hai người đã chính thức có quan hệ với nhau, lại không chỉ một lần, nhưng cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Hoắc Thương Châu, đành đảo mắt nhìn xung quanh.

Hoắc Thương Châu ngồi trên ghế băng quan sát phản ứng của Cố Chiêu Ninh không rời mắt. Cô như một con nhím, trong lòng mặc dù rất sợ nhưng luôn nguy trang không để người khác nhìn thấu nội tâm của mình, anh sao không biết. Những năm gần đây, anh cũng không để cho ai chạm được vào lòng mình. Nghĩ lại, hóa ra anh và cô lại giống nhau đến thế, Hoắc Thương Châu khẽ mỉm cười.

Cố Chiêu Ninh cúi đầu đi đi lại lại. Hai người đều không ai nói với ai câu nào, cô đang nghĩ không biết làm sao để phá tan bầu không khí kỳ quái này, đúng lúc thấy Hoắc Thương Châu đang cười, cho nên cô chống nạnh tới gần “Cười cái gì mà cười! Cười chán chưa? Lúc này anh còn cười được” Cố Chiêu Ninh tự dưng quát tháo, mặc dù đây không phải là điều cô muốn làm, chẳng hiểu vì sao tự nhiên lại buột miệng nói ra như vậy.

Hoắc Thương Châu giận lại càng cười “Anh đang cười người khác”, tựa lưng vào ghế, anh nhìn chằm chằm Cố Chiêu Ninh.

“Được rồi, lúc này em không muốn gây gổ với anh” Cố Chiêu Ninh trừng mắt nhìn, vừa rồi còn ngạo mạn nghếch cằm trong phút chốc đã cúi xuống. Cô ngồi xuống ghế bên cạnh Hoắc Thương Châu, không quên để một chỗ trống lớn, duy trì khoảng cách giữa hai người.

Hoắc Thương Châu ngừng cười, đứng lên không nói câu gì, đi ra hành lang.

“Đồ hẹp hòi” Cố Chiêu Ninh cho là Hoắc Thương Châu bỏ đi, mặc dù rất hối hận vừa rồi lại to tiếng, nhưng anh ta có cần thiết phải hẹp hòi đến vậy không? Cố Chiêu Ninh bành mồm làm mặt quỷ với bóng lưng của Hoắc Thương Châu.

Một lúc sau, bóng Hoắc Thương Châu lại xuất hiện trong tầm mắt cô, trong tay cầm hai cốc nước...

“Của em này” Vừa rồi thấy môi Chiêu Ninh hơi khô, anh đoán là cô khát nước, vì vậy chạy đi mua cho cô một cốc nước chanh, anh nhớ là mấy lần đều thấy cô uống loại này, có lẽ là đồ uống cô thích nhất.

“Cảm ơn” Cố Chiêu Ninh chưa kịp phản ứng thì anh đã đưa cốc nước đến trước mặt cô, thì ra không phải anh tức giận mà là chạy đi mua nước uống, Cố Chiêu Ninh nhất thời cảm thấy ngượng ngùng, vừa rồi còn quy cho anh là kẻ hẹp hòi. Nhận lấy cốc nước, cô mở nắp ra... nước chanh. “Anh... cũng thích uống cái này à?” Cố Chiêu Ninh đang nghĩ liệu có phải Hoắc Thương Châu cũng thích uống thứ này nên nhân tiện mua ình một cốc không.

“Anh chỉ uống cà phê” Anh ngồi trên ghế không nhìn Cố Chiêu Ninh chỉ lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

“Ra vậy” Thì ra đây là anh ta mua riêng ình, sao anh ta lại biết là mình thích uống nước chanh. Mặc dù đây là một chuyện nhỏ nhặt, nhưng cũng có ý nghĩa to lớn đối với Cố Chiêu Ninh.

“Đừng hiểu lầm, chẳng qua là cảm thấy con gái thường thích uống nước chanh” Hoắc Thương Châu nói như không có chuyện gì xảy ra. Anh nhìn thái độ như bị làm khó của Cố Chiêu Ninh, đại khái đoán được suy nghĩ của cô.

“À” Cố Chiêu Ninh ngây ngốc như có chút mất mát. Người vãn ngu ngốc như thế nữa sao? Cứ giàu trí tưởng bở như vậy người sẽ chết mất. Cố Chiêu Ninh lúng túng cúi đầu, hai người tiếp tục im lặng..

48. Q.1 - Chương 50: Làm Người Ta Giật Cả Mình.

Đây là một sự chờ đợi quá dài, mới được 12 giờ mà Cố Chiêu Ninh cảm giác như một thế kỷ, bây giờ đã là 12 giờ đêm, cả đêm qua không ngủ, lúc này cô cảm giác không chống đỡ nổi, ngồi trên ghế gác không ngừng.

Hoắc Thương Châu thấy bộ dạng của Cố Chiêu Ninh không ngừng nhú mày, cô nhóc này cả ngày không ăn gì, làm hại anh cũng chưa có gì vào bụng. Hoắc Thương Châu thấy đôi mắt nặng trĩu của Cố Chiêu Ninh đã nhắm lại, đầu gật gù, anh ngồi gần lại, cởi áo khoác đắp lên cho cô, còn đặt đầu cô lên vai mình, xem ra tối qua chắc là không ngủ được, anh ngồi thẳng lưng dựa vào ghế, vén vài sợi tóc xõa xuống mặt cô.

Cố Chiêu Ninh cảm giác có một cái gối thật thoải mái, khẽ tựa mình, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Hoắc Thương Châu rút tay ra, ôm cô vào trong lồng ngực, thấy bộ dạng say ngủ của cô anh cười thầm. Chỉnh lại áo khoác đắp trên người cô, sau đó tựa đầu vào tường nhắm mắt, khoé miệng vẫn mang theo một nụ cười thần nhiên...

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi vào, Cố Chiêu Ninh dụi dụi mắt, nhìn áo khoác trên người mình, nghe nhịp tim đều đều của anh, cô mỉm cười, từ trong ngực anh chậm chạp đứng dậy, cô quay đầu nhìn Hoắc Thương Châu đang ngủ say, cả đêm anh ngồi nguyên như thế sao? Mặc mỗi một chiếc áo sơ mi mỏng manh anh không sợ lạnh ư? Nghĩ đến đây, Cố Chiêu Ninh vừa giận vừa bực, không biết tự lo cho bản thân gì cả, cô lấy áo khoác của anh đắp lên người anh.

“Anh cứ nghĩ em sẽ hôn anh một cái” Hoắc Thương Châu mắt nhắm chu miệng ra, lúc cô đứng dậy anh cũng đã tỉnh, chẳng qua anh giả bộ ngủ, không nghĩ cô lại nhìn mình chằm chằm như vậy cho nên tự đứng muốn trêu đùa cô.

Cố Chiêu Ninh vừa đắp áo khoác liền bị anh làm cho hết hồn. “Muốn chết à? Dậy rồi còn giả bộ” Cố Chiêu Ninh vỗ mạnh 1 cái vào ngực Hoắc Thương Châu, sau đó ngồi thẳng lên thở phì phì, xoay mặt không thèm để ý tới anh.

“Thế nào... thẹn quá hóa giận rồi sao.” Hoắc Thương Châu mỉm cười, mặc áo khoác vào, vừa chỉnh trang vừa nói.

Cố Chiêu Ninh không nói gì, liếc Hoắc Thương Châu một cái “Mấy giờ rồi nhỉ, sao vẫn chưa xong”, cô nhìn về hướng phòng phẫu thuật vẫn đang sáng đèn.

Hoắc Thương Châu nhìn đồng hồ đeo tay “7 rưỡi, chắc phải hai tiếng nữa mới xong”.

“Haizz” Chiêu Ninh không nhìn anh, chờ đợi thật dài đằng đẳng, không biết mẹ ra sao.

“Đi ăn một chút gì đi”

“Không đói bụng” Cố Chiêu Ninh nhỏ giọng, lắc đầu một cái

Hoắc Thương Châu đứng lên liền kéo Cố Chiêu Ninh ra ngoài, thật không muốn sống nữa sao, người đã gầy rồi, còn định nhịn đói để thành cái gì? Nhẹ nhàng không ưa đành phải mạnh bạo.

“Ái ái... anh làm gì thế? Em nói không đói rồi, em muốn chờ mẹ ra ngoài” Cố Chiêu Ninh giùng giàng.

“Nhưng anh đói” Hoắc Thương Châu không buông tay, mạnh mẽ kéo Cố Chiêu Ninh vào thang máy, đến cantin của bệnh viện, ráng chịu đựng một chút, nếu đi ra ngoài, Cố Chiêu Ninh thế nào cũng không ăn lấy một miếng.

Cố Chiêu Ninh đang giãy giụa bỗng nhiên im lặng, anh ấy kêu đói, đúng thật, cả ngày hôm qua cùng với mình không ăn gì, đói là đúng rồi. Dù sao cũng còn 2 tiếng nữa, nghe theo anh vậy.

Chẳng mấy chốc đến cantin, rất nhiều ánh mắt nhìn Hoắc Thương Châu, mấy cô y tá trẻ thấy anh từ cửa vào đã quăng ra ánh mắt ái mộ, lại còn đỏ mặt. Cố Chiêu Ninh bất đắc dĩ lắc đầu, toàn là những kẻ háo sắc.

Hoắc Thương Châu tìm một bàn hai chỗ ngồi, xem như những người khác không tồn tại, để Cố Chiêu Ninh ngồi xuống nói “Anh đi mua cơm” rồi sải bước về phía bán đồ ăn.

49. Q.1 - Chương 51: Phụ Nữ Như Em Không Có Nhiều

“Đây...” Điện thoại của Hoắc Thương Châu đổ chuông, hiện tên Lôi Ảnh, anh nghe máy.

“Thiếu gia, bên kia đã có động tĩnh, kẻ gọi là Thất ca đó đã bị người của chúng ta để mất” Lôi Ảnh trong điện thoại nghiêm túc báo cáo.

“Tốt lắm, theo dõi chặt chẽ, còn nữa... Hôm nay cho dù có việc gì cũng đừng gọi điện cho tôi” Hoắc Thương Châu hài lòng với những lời của Lôi Ảnh, sau đó chau mày căn dặn qua điện thoại. So với những thứ này Cố Chiêu Ninh quan trọng hơn.

“Dạ”

Hoắc Thương Châu cúp điện thoại, bê thức ăn về phía Cố Chiêu Ninh.

“Ai da” trên đường, một cô y tá bưng một cốc đồ uống đậm phải Hoắc Thương Châu, cô kêu lên làm nũng, sau đó còn làm bộ bị đâm đến ngã ra đất, vốn nghĩ Hoắc Thương Châu sẽ đỡ cô dậy, sau đó sẽ nói thật ngại đâm vào cô... nhưng ngược lại là một ánh mắt lạnh như băng, cô sợ tới mức không biết phải làm sao, vội vàng quay đầu lại phía mấy cô y tá khác. Đám y tá thấy tình huống không ổn cũng tản ra, để mặc cô một mình không biết phải ứng đối ra sao.

“Không muốn chết thì cút đi cho tôi! Đẹp cái tiết mục thôi nát này đi” Hoắc Thương Châu lạnh lùng nhìn cô y tá đang ngồi dưới đất đang ra vẻ diêm dâm đáng yêu. Loại con gái thế này anh đã gặp nhiều, đã chịu đựng đủ rồi! Anh thu hồi ánh mắt khinh thường, thấy đồ uống không dây lên người, bỏ qua cô y tá tiếp tục đi.

Tất cả những người xung quanh nhìn cô y tá bằng con mắt giễu cợt, lần này cô quá mất mặt, không nhận được nước mắt chảy xuống, chật vật đứng dậy chạy ra cửa.

“Anh làm gì mà dữ vậy. Dù sao người ta cũng là phụ nữ” Cách đó không xa, Cố Chiêu Ninh nhìn thấy tất cả, cô thấy nữ y tá ngã ra đất, không nghĩ là do cô ta cố ý.

“Ăn đi” Hoắc Thương Châu lười không muốn giải thích, anh không muốn vì một con y tá ngu ngốc mà ăn mất ngon.

“Eo! Dã man...” Cố Chiêu Ninh cố ý kéo dài âm điệu, nghe cũng biết cô có ý gì.

Hoắc Thương Châu rất tức giận, nhưng anh cũng không phẩy tay áo bỏ đi, ngược lại chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Cố Chiêu Ninh ngồi đối diện, đưa đũa đến trước mặt cô, sau đó tự nhiên bắt đầu ăn.

Cố Chiêu Ninh cũng không cãi nhau với cô như tưởng tượng, cũng đành cầm đũa lên ăn.

Một bữa cơm, hai người đều không nói nhiều, nhưng đều có tâm sự, chủ đề cũng giống nhau, anh đang đoán xem cô nghĩ gì, còn cô ngoài việc lo lắng ẹ cũng đang đoán xem anh nghĩ gì.

Ăn cơm xong, Hoắc Thương Châu lau miệng, sau đó nhìn vào khoe miệng Cố Chiêu Ninh, đưa tay...

“Anh định làm gì?” Cố Chiêu Ninh sợ né sang bên cạnh, không phải là trả thù cô lúc nãy nói như vậy chứ.

Hoắc Thương Châu tiếp tục động tác bị đứt quãng, lấy hạt gạo dính ở mép Chiêu Ninh xuống, quơ quơ trước mặt cô “Con gái tham ăn như em đúng là hiếm có” chính xác là anh chưa từng gặp qua.

“Đồ xấu xa, các người là xã hội thượng lưu, tôi chỉ là dân chúng bình dân, làm sao dám so với các thiên kim tiểu thư, bảo tôi làm thế chi bằng giết tôi đi”. Bản tính cô như vậy, nghĩ đến mấy nàng thiên kim tiểu thư ngay cả cười cũng không để lộ rằng cô thấy ghét, có tiền thì đã làm sao? Cuộc sống có vài chục năm ngắn ngủi, sao phải nhìn mặt người khác mà sống, trừ vật chất ra, có mấy khi được vui vẻ. Tính cô là thế, không cần sống dè nén như vậy.

“Ha ha” Hoắc Thương Châu bị bộ dạng của cô chọc cười, anh cũng chỉ đùa một chút, không nghĩ cô lại phản ứng mạnh như thế. Cô không biết, chính vì sự ngay thẳng, không điệu bộ của cô mới thu hút sự chú ý của anh sao?

Cố Chiêu Ninh ngây ngốc, Hoắc Thương Châu đang cười sao, lại còn cười khúc khích... Tiếng cười rất dễ nghe. Cô ngơ ngác nhìn anh đến mất hồn...

Hoắc Thương Châu thấy Chiêu Ninh nhìn mình chằm chằm liền ngừng cười, lập tức trở nên nghiêm túc, nhìn đồng hồ đứng dậy “Đến lúc rồi, đi thôi”.

“Y! Anh là tin dự báo thời tiết đấy à” Cố Chiêu Ninh ở đằng sau hét lên, cái tên này thật là, nói thay đổi cái là thay đổi ngay, so với dự báo thời tiết đúng là chẳng sai, cười một cái thì chết à? Cố Chiêu Ninh mắt húng quẹt mồm cũng đi theo ra khỏi cantin.

50. Q.1 - Chương 52: Nghe Lời, Đừng Lộn Xộn

Sau một ngày đêm lo lắng chờ đợi, cuối cùng đèn đỏ trên cửa phòng phẫu thuật cũng đã tắt, Cố Chiêu Ninh và Hoắc Thương Châu vội vàng chạy đến bên cửa, Trang Duy Y được đẩy ra khỏi phòng.

“Mẹ... mẹ...” Cố Chiêu Ninh vội vàng gọi.

Hoắc Thương Châu tiến về chỗ viện trưởng bắt tay “Ông vất vả rồi, tình hình thế nào?”

So với chúng tôi dự đoán tình hình còn tốt hơn, chỉ có điều phản ứng hậu phẫu vẫn là vấn đề nan giải mà y học chưa can thiệp được, cho nên nhất định phải phối hợp thật tốt” viện trưởng đem toàn bộ tình hình nói lại với Hoắc Thương Châu.

“Vâng, tôi biết rồi” Hoắc Thương Châu gật đầu một cái, liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt đang nằm trên giường của Trang Duy Y.

“Vẫn chưa hết thuốc mê nên bệnh nhân chưa tỉnh” Viện trưởng thấy Cố Chiêu Ninh không ngừng gọi liền giải thích với cô.

“Cảm ơn viện trưởng, cảm ơn” Cố Chiêu Ninh kích động rơi nước mắt, cô cứ tưởng... bị dọa chết mất.

“Được rồi, bệnh nhân cần nghỉ ngơi, tôi sẽ bố trí người theo dõi liên tục, mọi người cứ yên tâm về nghỉ ngơi đi”. Viện trưởng thấy hai người có vẻ mệt mỏi, nể thân phận của Hoắc Thương Châu, ông chịu trách nhiệm chăm sóc hậu phẫu cho Trang Duy Y vô điều kiện.

“Không, tôi muốn ở lại với mẹ tôi” Cố Chiêu Ninh lắc đầu.

“Tiểu thư...”

“Cô ấy là vợ tôi” Hoắc Thương Châu bổ sung

“A, a Hoắc phu nhân” Viện trưởng ban đầu có phần sửng sốt, im bất, sau đó vội vàng khách khí “Hoắc phu nhân, cô ở đây cũng không giải quyết được việc gì, hơn nữa bệnh nhân cần thêm thời gian để tỉnh lại, có tỉnh cũng cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không thể nói chuyện nhiều, cô như vậy... tôi e là...” Viện trưởng toát mồ hôi lạnh, thì ra đây là mẹ vợ chủ tịch Hoắc, vậy thì bệnh viện của họ thật không dám chậm trễ.

“Đúng đó, đừng lộn xộn! Đi về với anh” Hoắc Thương Châu hiểu ý viện trưởng, đến bên cạnh kéo Cố Chiêu Ninh còn y tá đẩy mẹ vợ anh đi.

“Phải đấy, Hoắc phu nhân, cô yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc chu đáo, ngày mai cô tỉnh, đảm bảo bà sẽ khỏe mạnh như rồng hổ” viện trưởng vội vàng bổ sung lời nói của Hoắc Thương Châu.

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả, nghe lời anh” Hoắc Thương Châu cau mày, lạnh lùng nói rồi ôm Cố Chiêu Ninh vào lòng vuốt vuốt tóc cô.

“Mau đưa bệnh nhân vào phòng bệnh, cử người theo dõi 24 giờ”. Viện trưởng ra lệnh ấy y tá, các cô gật đầu đẩy Trang Duy Y đi. Mọi người đều ý thức được bệnh nhân này quan trọng thế nào, không ai dám chậm trễ.

“Viện trưởng, làm phiền ngài, vậy chúng tôi đi trước”. Hoắc Thương Châu ôm Cố Chiêu Ninh còn đang ngăn người, gật đầu với viện trưởng.

Đây là kiểu đả ngộ gì vậy, Chủ tịch Hoắc Thị ở tít trên cao tại sao lại cung kính với mình như vậy, ông vừa mừng vừa lo giật giật khóe miệng, chết lặng gương cười, không biết là mơ hay là thực “Không khách khí không khách khí” Viện trưởng liên tiếp cung kính.

Hoắc Thương Châu ôm Cố Chiêu Ninh đi, cả đường đi, người trong ngực không có bất kỳ phản kháng nào, cũng không nói chuyện., chỉ ủ rũ cúi đầu. Hoắc Thương Châu biết cô đang lo lắng, nhưng cô cũng cần phải nghỉ ngơi, về sau còn phải chăm sóc lâu dài, nếu cô cứ như vậy, anh e rằng cô sẽ không chịu nổi,

“Sao vậy, nói gì đi, chẳng giống em gì cả” Hoắc Thương Châu vừa lái xe vừa len lén liếc cô gái bên cạnh im lặng khiến anh phát điên, nếu tiếp tục như vậy, anh cảm thấy mình sẽ ngã trước cả người kia.

“Em kể chuyện cười cho anh nghe nhé” Cố Chiêu Ninh đột nhiên ngừng đầu, sau đó làm mặt cười với Hoắc Thương Châu.

Cô làm Hoắc Thương Châu sợ hết hồn, có cần thiết phải như vậy không, lúc thì không nói lời nào, lúc lại khiến người ta không chịu nổi, tốc độ biến hóa này quả nhanh quá. Hoắc Thương Châu càng nhìn càng thấy bất thường, cảm giác như cô đang cố nguy trang mình, anh nắm lấy bàn tay cô đặt đang để trên đùi, mắt vẫn nhìn đường, nói sâu xa “Không cần, anh chỉ muốn thấy con người thật của em, không cần nguy trang, cũng không cần giấu nỗi lòng mình, anh thích một Cố Chiêu Ninh vui vẻ thì cười to mà buồn thì la khóc”.

Những lời này của Hoắc Thương Châu khiến cô cảm động, cũng không kìm nén được ức chế trong lòng liền khóc thổn thức “Anh biết không, từ lúc bé em đã mất ba, chỉ có mẹ để nương tựa, em thực sự sợ sẽ mất bà ... Em biết là cuộc phẫu thuật này không nói lên điều gì, sau đó mới là đáng sợ. Em sợ lo lắng của mình sẽ biến thành sự thật, em phải làm sao... huhuhu” Cố Chiêu Ninh vừa khóc vừa nói.

Hoắc Thương Châu đột nhiên cảm thấy bí từ, anh không biết phải an ủi cô thế nào, nên kéo cô vào ngực mình để cô khóc cho thỏa, khóc được... là tốt rồi.

51. Q.1 - Chương 53: Cùng Ăn Bữa Tối

Cơ thể của mẹ Cố Chiêu Ninh hồi phục rất nhanh, mỗi ngày cô đều đến bệnh viện với mẹ. Cố Chiêu Ninh mua một căn hộ ở A Thị, phòng tuy không lớn, nhưng cô và mẹ đều rất thích bởi cảm giác có gia đình quan trọng hơn cả.

Thoảng một cái đã nửa tháng trôi qua, trước kia Cố Chiêu Ninh đi học, thầy giáo rất quý mến, giờ thấy cô muốn tốt nghiệp trung học, cũng vui thay cho cô. Trong nửa tháng này, cô ngoài chăm sóc mẹ, cũng học rất nhiều, bởi vì đã bỏ qua nhiều bài cho nên trong nửa tháng này phải học bù tất cả. Hoắc Thương Châu mấy ngày mới về một lần, để tránh quấy rầy cô, mỗi lần về lại ngủ ở phòng khách.

Rốt cuộc cũng đến kỳ thi tốt nghiệp, Cố Chiêu Ninh còn đủ sức bước vào trường thi, làm bài xong trong lòng cô cảm thấy lo lắng, không biết kết quả ra sao. Sau một thời gian dài chờ đợi, cuối cùng cô đã được tốt nghiệp, còn được đại học thiết kế chuyên nghiệp tuyển chọn.

“Thật tốt quá” Cố Chiêu Ninh đóng cửa lại, cầm giấy báo trúng tuyển trên tay nhảy tung tung như một đứa trẻ.

“Thi đậu rồi à?” Bà nội từ trên tầng đi xuống liền nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của Cố Chiêu Ninh.

“Vâng ạ, bà ơi con thi đậu rồi” Cố Chiêu Ninh chạy đến ôm lấy bà, vui vẻ khoe.

“Tốt lắm, nói cho Thương Châu biết đi, nó nhất định muốn biết kết quả”. Bà nội nói với Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh vừa nghe nhắc đến Hoắc Thương Châu. Đúng rồi, đã lâu chưa gặp anh ấy, không biết anh ấy có vui không nhỉ? Chẳng phải anh ấy phản đối chuyện mình đi học đại học đây thôi.

“Con nhỏ ngốc” bà nội Hoắc lôi Cố Chiêu Ninh đến bên ghế sofa, cầm điện thoại lên bấm rồi đưa cho cô, thấy vẻ mặt kinh ngạc của Cố Chiêu Ninh, bà kiên định gật đầu.

“Alo”

Điện thoại truyền đến giọng nói dễ nghe của Hoắc Thương Châu

“À... anh có bận không?” Cố Chiêu Ninh vội vàng cầm điện thoại, áp a áp ứng không đi vào trọng điểm.

“Ừ... đang xử lý vài hồ sơ” Hoắc Thương Châu nghe thấy giọng Cố Chiêu Ninh, nhẹ nhàng chậm rãi trả lời.

“À, không sao” Cố Chiêu Ninh không định tiếp tục nói, sợ ảnh hưởng công việc của anh, dù sao chuyện này lúc nào nói cũng được.

“Hay là... buổi tối ra ngoài ăn cơm đi” Hoắc Thương Châu thấy giọng Cố Chiêu Ninh không được vui vẻ, đã mấy ngày không gặp, tối nay tạm thời gác lại viện ở quán bar, đi gặp Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh vốn đã định đặt ống nghe xuống lại kéo về “Vâng được”. Cô nhìn đáng vẻ cười kỳ quặc của bà nội, đỏ mặt chấp nhận.

Vừa cúp điện thoại thì di động của cô đổ chuông, thấy tên Mạc Nhan cô vui vẻ nhận “Alo, Nhan Nhan!”

“Choáng nha, nghe là biết cậu thi đậu rồi, hại mình nửa ngày lo lắng, không thềm nói cho người ta biết” Mạc Nhan oán trách trong điện thoại.

“Mình cũng vừa mới nhận được, đang định gọi cho cậu” Cố Chiêu Ninh thấy bà nội tránh đi, ngồi lên ghế salon nói chuyện với Mạc Nhan.

“Khao đề” Mạc Nhan nhạo báng.

“Được, nhưng hôm nay không được”

“Tại sao?”

“Vì mình có hẹn rồi” thật dài dòng, người ta có chồng rồi có phải như người đầu? Cố Chiêu Ninh nghĩ trong đầu.

“Ừ, đã hiểu, vậy mình mời cậu đi uống nước, chắc không ảnh hưởng tới cuộc hẹn của cậu? Ai ui, mình nhớ cậu quá đi” Đã lâu lắm không gặp Cố Chiêu Ninh, cô có vẻ rất nhiều điều muốn nói, bây giờ mới 2h chiều, ra ngoài uống trà chắc không trễ hẹn bữa tối.

3h, cô đúng hẹn xuất hiện ở chỗ Mạc Nhan báo, thấy Mạc Nhan đã đến, cô xuống xe bảo tài xế đi về trước rồi hưng phấn chạy đến ôm chầm lấy Mạc Nhan.

“Con nhóc chết tiệt này, sao gầy thế” Mạc Nhan đẩy Cố Chiêu Ninh ra, trách cứ cô không chịu ăn uống, chăm sóc bản thân.

“Nào có, vẫn cường tráng như trước” Cố Chiêu Ninh làm bộ cong cánh tay, khoe cơ bắp.

“Ngốc ạ, thôi vào đi”

“Không phải uống trà sao?” Thấy Mạc Nhan lôi mình vào một quán café rất lịch sự, cô có vẻ ngạc nhiên.

Mạc Nhan không nói gì, tự nhiên lôi cô đi, sau khi ngồi xuống một chiếc ghế dài mới nói “Uống trà... không phải gu của mình” Mạc Nhan từ trước đến giờ không thích uống trà, giờ tay gọi phục vụ, gọi hai chén Lam Sơn.

“Thế nào, cậu với anh ấy tốt chứ?” Mạc Nhan quan tâm, nghe Chiêu Ninh nói tối nay có hẹn, cô cho rằng hai người đã thực sự vén mây đen thấy mặt trời, chẳng lẽ núi băng kia đã tan?

“Vẫn thế” Cố Chiêu Ninh cầm đầu uống caphe, nhẹ nhàng trả lời.

“Vẫn thế là thế nào, mình thấy anh ấy đối với cậu rất tốt” vẫn thế là cái thế loại gì, con nhóc này chuyện gì cũng không muốn nói, khiến cô tò mò chết.

52. Q.1 - Chương 54: Nghe Được Chuyện Không Nên Nghe

“Còn có thể thế nào” Cố Chiêu Ninh liếc cô một cái, tự nhiên lại hỏi chuyện này, giữa bọn họ thế nào, trong lòng cô cũng không biết rõ, có lúc Hoắc Thương Châu khiến cô có cảm giác rất yêu cô, nhưng cũng có lúc làm cho cô thấy mình như tàng hình. Loại quan hệ này khiến ột người chưa từng yêu như cô rối loạn, cô cũng không muốn nghĩ đến, chờ đến khi hợp đồng hết thời hạn, hai người sẽ trở thành người xa lạ như chưa hề có mối quan hệ gì.

“À” Mạc Nhan hiểu, cảm thán một câu rồi cúi đầu uống café. Nhưng lại như đã bỏ qua mất chuyện cần hỏi, cô ngẩng đầu lên “Vậy sau này cậu định thế nào? Có phải cậu đã yêu anh ấy không?” Theo trực giác, lúc Cố Chiêu Ninh nói đến Hoắc Thương Châu, cô có vẻ thất thần.

“Phụt” Ngụm café suýt chút nữa thì phun ra, Cố Chiêu Ninh vội vàng rút giấy ăn lau miệng, cố gắng nuốt xuống. “Tiểu thư! Đừng đùa chứ? Mình mà yêu anh ta á? Núi băng đấy! Mình đang đứng dưới mái hiên, làm sao có thể không cúi đầu” Cố Chiêu Ninh không muốn thừa nhận, một khi đã thừa nhận, sau này cô sẽ khổ sở hơn.

“Được rồi, anh ta đẹp trai thế, tâm địa sắt đá, đúng là người thép, đáng tiếc” Mạc Nhan chống cằm buồn bã nhìn Cố Chiêu Ninh, con nhóc này thật không may.

Cuộc nói chuyện của hai người cô tình rơi vào tai một người đàn ông ngồi sau tấm bình phong.

Hoắc Thương Châu nói chuyện điện thoại với Cố Chiêu Ninh xong, đặt một chỗ ăn tối, anh nghĩ muốn uống một ly caphe, một mình đi ra ngoài lại trùng hợp là khách quen của quán caphe nổi danh này. Thật tình cờ, đang định đi rửa tay lại nghe được giọng Cố Chiêu Ninh, ma xui quỷ khiến anh lại dừng chân, đứng sau một tấm bình phong, không thấy cô nhưng câu nói không yêu anh khiến anh liên tưởng tới bộ dạng cô. Mặt xanh mét, tay siết chặt quả đấm, Hoắc Thương Châu vô cùng giận dữ, xoay người đi ra khỏi quán café, ngồi vào trong xe, anh bấm số điện thoại của Cố Chiêu Ninh.

“Anh ta đấy” Cố Chiêu Ninh thấy điện thoại hiện tên Hoắc Thương Châu, thì thầm nói, nhắc tào tháo, tào tháo đến. Hăng giọng một cái cô ấn phím trả lời ‘Alo’

“Tối nay anh có việc” tình bơ nói một câu, qua cửa kính, anh nhìn Cố Chiêu Ninh ngồi trong quán café đối diện bên đường.

“Ừm, vậy anh làm đi” Cố Chiêu Ninh rất thất vọng, nhưng không biểu hiện ra, bình tĩnh trả lời, không có một chút do dự oán trách nào cả.

“Ừ” cúp điện thoại, Hoắc Thương Châu nheo mắt giận dữ liếc nhìn cô, sau đó nổ máy rời đi không thèm quay đầu lại.

“Không tới?” Mạc Nhan nghe Cố Chiêu Ninh nói cũng đoán được cuộc hẹn tối nay bị hủy bỏ.

Cố Chiêu Ninh nhìn con bạn xấu xa này, người ta không đến mà vui vẻ đến vậy “Đúng vậy, đại tiểu thư, tối nay mời cậu một bữa đại tiệc” Cố Chiêu Ninh tức giận nói rồi lại cười liếc cô một cái.

“Tốt quá! Ta muốn ăn món đắt tiền nhất” Mạc Nhan liền vội vàng gạt đầu, rốt cuộc đã tóm được phải làm thịt đến nơi đến chốn, dù sao bây giờ Cố Chiêu Ninh đường đường là phu nhân chủ tịch Hoắc Thị rồi.

.....

Hoắc Thương Châu càng nghĩ càng phát cáu, dọc đường đi không biết đã nói bao nhiêu từ “đáng chết”, nghĩ đến những lời cô nói, hơn nữa trong điện thoại lại không chút do dự đáp ứng, Hoắc Thương Châu cảm giác mình thật là ngu, cô chẳng qua kết hôn với mình cũng vì tiền mà thôi. Tại sao mình lại phải thay đổi cái nhìn của cô, bây giờ chẳng phải nên quay lại thái độ ban đầu.

53. Q.1 - Chương 55: Không Dưng Làm Việc Tốt

“Bà nội, con sẽ nhớ bà lắm”

Bà nội Hoắc vài ngày trước nhận được điện thoại của chú Thương Châu định cư bên Anh nên muốn sang đó một thời gian ngắn. Ở đây không khí trong lành, thích hợp cho người già dưỡng lão, dù sao Hoắc Thương Châu cũng bận rộn không thể chăm sóc bà nội chu đáo. Bà cũng thấy quan hệ của hai người cũng có vẻ tốt rồi, cũng muốn cho hai đứa trẻ chút không gian riêng tư, vì vậy mang theo vú Vương đi Anh.

“Được rồi, nếu nhớ thì sang với bà” Bà nội Hoắc hiền từ nhìn Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh hé miệng gạt đầu một cái, ngẩng lên thì thấy Hoắc Thương Châu đi tới, Những ngày qua không biết vì sao cô cảm thấy Hoắc Thương Châu đã thay đổi, không quan tâm thậm chí nhìn cô cũng bằng ánh mắt lạnh lùng, cô có làm gì đắc tội anh chứ.

“Đi thôi” Hoắc Thương Châu không thèm để ý Cố Chiêu Ninh, đi tới bên cạnh bà nội, ôm bà đi về phía xe. Đối với Cố Chiêu Ninh, anh không có cách nào quên được những gì cô nói hôm đó. Sau khi hai người tiễn bà nội, Hoắc Thương Châu không nói câu nào với cô, quay người ra khỏi sân bay, chỉ có Lôi Ảnh gọi “Thiếu phu nhân, đi thôi”. Lôi Ảnh cũng chẳng biết thiếu gia rốt cuộc thế nào, chẳng phải đã động lòng với Cố Chiêu Ninh ư, tại sao mấy ngày nay không hề nói tới cô, chỉ chăm chú xử lý công việc, nhà cũng rất ít khi về.

Cố Chiêu Ninh gạt đầu, đi sau Lôi Ảnh ra khỏi sân bay, ra đến xe, Lôi Ảnh mở cửa cho cô nhưng Hoắc Thương Châu bên trong lại nói “Lôi Ảnh, lên xe, chúng ta về công ty”.

Cố Chiêu Ninh và Lôi Ảnh cùng ngăn ra tại chỗ, một lúc sau Cố Chiêu Ninh mới lúng túng nhìn Lôi Ảnh “Tôi tự bắt xe về được rồi”.

Lôi Ảnh nhìn hai người, cũng chẳng biết nên làm thế nào, thấy Hoắc Thương Châu nhìn mình, anh đóng cửa lại chặn một chiếc taxi cho Cố Chiêu Ninh. Hoắc Thương Châu qua cửa kính đen nhìn chiếc taxi từ từ chạy đi xa, đến khi Lôi Ảnh lên xe mới thu hồi tầm mắt.

“Đi thôi” Lôi Ảnh nói với tài xế lái xe rời khỏi sân bay...

“Alo” Được nửa đường, điện thoại của Cố Chiêu Ninh đổ chuông, liếc mắt nhìn là Bạch Hiên Dật.

“Xin hỏi có phải Cố Chiêu Ninh, Cố tiểu thư không?” Bạch Hiên Dật cố ý hỏi rất khách sáo như người dẫn chương trình radio.

“Được rồi, anh có chuyện gì nói đi” Thực ra Cố Chiêu Ninh cũng không biết từ lúc nào đã thành bạn của Bạch Hiên Dật, hai người mặc dù không gặp nhau nhiều nhưng Bạch Hiên Dật cho cô cảm giác như một người bạn lâu năm. Nghe thấy giọng làm bộ của Bạch Hiên Dật, Cố Chiêu Ninh tức giận.

“Được rồi, buổi tối rảnh không? Anh mời em ăn cơm” Bạch Hiên Dật khôi phục giọng điệu bình thường.

Cố Chiêu Ninh cười nhạt “Vô sự hiển ân tình (tự dưng làm việc tốt), không phải kẻ gian cũng là trộm cướp”.

“Cô bé này, nói gì mà oan cho anh thế” Bạch Hiên Dật làm bộ oan ức. “Anh thề, chỉ đơn thuần ăn một bữa cơm thôi mà”. Thực ra anh hẹn với Hoắc Thương Châu buổi tối tham gia tiệc rượu nhân dịp khai trương chi nhánh công ty Hoắc Thương Châu, anh nói thế nào cũng phải chống đỡ cho gia chủ, tham gia loại tiệc này không mang theo bạn gái còn ra thể thống gì, nhưng nghĩ tới nghĩ lui chỉ có Cố Chiêu Ninh là thích hợp nhất.

“Có gì thì nói thẳng, không là tôi cúp máy đây” Cố Chiêu Ninh cũng không ngốc, cô biết chắc chắn Bạch Hiên Dật có chuyện gì, nếu không sẽ không giữ giọng điệu này.

“Thật thật” Bạch Hiên Dật ra sức khẳng định.

“Được thôi, anh nói đi... mấy giờ?” Sau khi cúp điện thoại, Cố Chiêu Ninh nói với tài xế “Quay lại, đến Bách Đại” Bách Đại là Trung tâm thương mại thuộc A Thị, Bạch Hiên Dật muốn cô chọn hộ quần áo, được rồi, là bạn bè cô cũng không việc gì phải từ chối đề nghị này của anh, huống hồ cô về nhà một mình cũng chán.

54. Q.1 - Chương 56: Lễ Phục Màu Trắng

“Chủ tịch, bữa tiệc tối nay, anh có muốn...”. Lôi Ảnh đi vào phòng làm việc, thử dò xét. Tối nay chi nhánh của Hoắc Thị khai trương nên tổ chức một bữa tiệc, lẽ ra chủ tịch nên mang theo phu nhân, nhưng vừa rồi ở sân bay anh lại đương nhiên bỏ rơi thiếu phu nhân, không hiểu là có ý gì. Lôi Ảnh cảm thấy Hoắc Thương Châu nên đưa vợ đi cùng.

“Lôi Ảnh... Anh chỉ cần làm những thứ tôi giao, những chuyện khác không hì vọng anh can dự vào, hiểu không?” Hoắc Thương Châu đặt bút xuống, quét ánh mắt lạnh lùng qua Lôi Ảnh, anh biết ý Lôi Ảnh muốn hỏi tối có mang Cố Chiêu Ninh đi cùng không, nhưng anh không muốn, cũng không cần. Muốn thì anh kiếm một cô bạn gái tốt hơn mang đi, sao phải là Cố Chiêu Ninh. Kết hôn thì đã sao? Tuy nói khách khứa tham gia tối nay cũng từng đến hôn lễ của anh, thì đã sao nào? Sao nhất định phải mang theo Cố Chiêu Ninh.

Lôi Ảnh cúi đầu, nhỏ giọng trả lời ngắn gọn ‘Dạ’, nghe cũng đủ thấy anh không vui mừng gì.

Hoắc Thương Châu thở dài một cái, trông mắt quét qua điện thoại, cầm lên bấm một dãy số “Là tôi, tối nay 8h tôi sai người đến đón cô”

Lôi Ảnh biết đây nhất định không phải gọi điện cho Cố Chiêu Ninh. Anh biết tính Hoắc Thương Châu, chỉ cần anh quyết định chuyện gì không ai có thể thay đổi, anh không nói gì, khẽ khom người ra khỏi phòng làm việc của Chủ tịch.

Hoắc Thương Châu lạnh lùng nhìn Lôi Ảnh đóng cửa sổ, chốc trở nên chán nản. Nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi, Cố Chiêu Ninh... tại sao em phải xuất hiện trong thế giới của anh...

.....

Bách Đại

Cố Chiêu Ninh đi qua đi lại với Bạch Hiên Dật đến cả ngày, bây giờ mới biết thế nào là lợi hại. Chân anh ta vốn rất dài, bước thì nhanh, vốn tự mình rất khỏe rồi, giờ mới phát hiện, người đàn ông trước mắt này căn bản chẳng biết mệt mỏi là gì. Hơn nữa... có vẻ... ít nhất... cho đến lúc này, Cố Chiêu Ninh mất chí khí cúi gằm đầu đi theo anh như kẻ mất hồn.

Lại thêm mấy cửa hàng, Cố Chiêu Ninh thật sự không chịu nổi nữa. Bách Đại lớn như vậy, Bạch Hiên Dật bất kể shop đồ nam hay đồ nữ cũng không bỏ qua, rốt cuộc muốn mua cái gì a. ‘Rốt cuộc anh chọn xong chưa’ Cố Chiêu Ninh đã hoàn toàn mệt mỏi, dùng hơi sức cuối cùng để hỏi.

“Ừ... chả khác gì mấy, đi thôi” Bạch Hiên Dật nhìn xung quanh, không chút để ý gật đầu. Anh cũng mệt mỏi, nhưng mà đang cố tình kéo dài thời gian, nếu không anh sợ Cố Chiêu Ninh khó khăn lắm mới hẹn ra được chạy trốn mất.

“Á... ôi trời ơi” Thấy Bạch Hiên Dật lại lôi mình quay lại, Cố Chiêu Ninh ngửa mặt lên trời thở dài, đời này cô có hai chuyện hối hận nhất: Thứ nhất là cưới Hoắc Thương Châu, nghĩ đến cái kẻ nóng lạnh bất thường này cô lại oán hận; thứ hai chính là Bạch Hiên Dật, một tên đàn ông có khả năng đi shopping kinh hơn cả phụ nữ...

Bạch Hiên Dật đầu tiên dẫn Cố Chiêu Ninh đến khu dành cho nam giới, vừa để giết thời gian cũng nhanh chóng chọn được phong cách ưa thích của mình. Vẫn là vest trắng, Cố Chiêu Ninh rất ít khi thấy người mặc đồ vest trắng lại đẹp như vậy. Bạch Hiên Dật thay quần áo xong đi về phía cô, cười xấu xa, hai hàng lông mày rậm cũng cong lên như ánh trăng sáng tỏ trong trời đêm.

“Thế nào, nhìn xấu vậy?” Bạch Hiên Dật đặc biệt thích trêu chọc Cố Chiêu Ninh, giơ tay lắc lư, cười xấu xa nhìn cô.

“Anh mới xấu ấy” Cô vừa nhìn quả thật có chút thất thần, cô nghĩ qua, nếu như không có Hoắc Thương Châu, cô có thể đã thích Bạch Hiên Dật. Bị bắt quả tang, Cố Chiêu Ninh vội vàng né tránh ánh mắt Bạch Hiên Dật.

“Được rồi, anh đùa thôi” thấy Cố Chiêu Ninh đỏ mặt, Bạch Hiên Dật cười cười, xoay người đi tới quầy tính tiền.

Sau đó, cô cùng anh lại đến một shop đồ nữ, được sự giới thiệu của nhân viên, Bạch Hiên Dật chọn một bộ váy cùng màu với bộ của mình. Cố Chiêu Ninh cũng cảm thấy rất đẹp, nhưng cô không ngờ lại bị Bạch Hiên Dật ra sức đẩy vào phòng thay đồ, anh ta nói nếu cô không thay anh ta sẽ vào thay hộ. Cố Chiêu Ninh gắng gượng mặc bộ váy ngắn không thể ngắn hơn được nữa.

“Xong chưa? Còn mè nheo là anh xô cửa đi vào đấy?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nhạo báng của Bạch Hiên Dật, Cố Chiêu Ninh qua khe cửa nhìn thấy anh đang đứng rất gần, nghe thấy anh muốn xông tới, cô đành cắn môi từ từ mở cửa phòng thay đồ...

55. Q.1 - Chương 57: Tiệc Rượu Xa Hoa

Cố Chiêu Ninh vừa đi ra, vẻ mặt Bạch Hiên Dật lập tức trắng bệch như xác chết, nụ cười dịu dàng lưu luyến, bộ váy trắng trên người Cố Chiêu Ninh như dành riêng cho cô, có thể nói là hoàn mỹ, dáng người cô trong bộ lễ phục này càng thêm lung linh hấp dẫn.

“Kỳ cục quá à?” Cổ Chiêu Ninh cười khan hai tiếng, phá tan cái không khí ngột ngạt này, ánh mắt không hề che dấu của Bạch Hiên Dật lướt trên toàn thân cô. Trên dưới đều khó chịu, 1 tay che phần ngực thiếu vải, 1 tay kéo gấu váy không thể ngắn hơn được nữa, trong lòng thầm oán trách: Không hiểu ai thiết kế ra cái bộ váy này? Cho người mặc đây sao? Mặc dù trước đây đã từng xem các minh tinh trên truyền hình ăn mặc như vậy, nhưng khóa lên người cô cứ cảm giác như đang không mặc gì, hơn nữa ánh mắt của Bạch Hiên Dật cứ chăm chăm trên người mình, cô lại càng bối rối.

“Không hề... rất đẹp” Bạch Hiên Dật khôi phục tinh thần, khẽ mỉm cười, cũng không hề tiếc lời khen ngợi Cổ Chiêu Ninh.

“Đúng vậy, bộ váy này như thể đặt riêng cho cô vậy” Nhân viên bán hàng vội vàng tán dương.

Bạch Hiên Dật gật đầu cười, sau đó vỗ tay một cái, nhân viên bán hàng đi đến, anh móc thẻ đưa cho cô “Lấy cái này”.

“Hả?” Cổ Chiêu Ninh tròn tròn hai mắt, không phải là mua cho cô thật chứ? Tại sao cô phải mặc cái thứ kỳ quái này, một linh cảm không hay ập đến, cô quay đầu chuẩn bị đi vào phòng thay đồ cởi ra, không ngờ lại bị Bạch Hiên Dật lập tức lôi ra ngoài.

“Vừa hay đến giờ, không kịp thay nữa” Bạch Hiên Dật cười xấu xa, nhân viên bán hàng trả lại thẻ cho Bạch Hiên Dật, toan gói quần áo của Cổ Chiêu Ninh lại thì Bạch Hiên Dật đã ra lệnh “Quần áo đó bỏ đi”. Nói xong lôi Cổ Chiêu Ninh ra khỏi cửa hàng. Cổ Chiêu Ninh dọc đường đi không ngừng trách cứ Bạch Hiên Dật là tên lừa gạt! Lãng phí! Bạch Hiên Dật căn bản không thèm để ý, lôi cô đi chọn một đôi giày cao gót, đôi giày thể thao của cô cũng tự nhiên vứt bỏ. Sau đó còn đi làm tóc, mua đồ trang sức.

Khi Cổ Chiêu Ninh đã trang điểm xong xuôi, Bạch Hiên Dật ngoài kinh ngạc chỉ có kinh ngạc hơn, quả thật là quá đẹp. Cổ Chiêu Ninh đương nhiên mất hứng, liên tục quệt mồm, nói phải về nhà, cô thật hối hận lại đồng ý đến đây, thấy anh ta ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy, còn mình... Quả thật là lộn xộn, Cổ Chiêu Ninh cảm thấy có chuyện không ổn, nhưng giờ phản ứng thì đã muộn.

8h tối, Bạch Hiên Dật cùng với Cổ Chiêu Ninh xuất hiện ở tiệc rượu... Bữa tiệc được tổ chức ở một biệt thự tư nhân, nơi này được bố trí hết sức xa hoa, sân cỏ màu xanh biếc trải rộng bát ngát cùng rất nhiều hoa lưu ly, phía trên đèn đóm sáng choang không có vẻ gì là buổi tối. Giữa sân cỏ là một biệt thự 3 tầng phong cách Châu Âu, bên ngoài cũng đầy đèn neon sáng chói, nơi thế này lần đầu tiên Cổ Chiêu Ninh nhìn thấy, cô cũng không biết bữa tiệc này là Hoắc Thương Châu tổ chức, cũng không nghĩ buổi tối nay sẽ gặp phải chuyện gì.

Khi cô cùng Bạch Hiên Dật xuất hiện, không ít người quảng ánh mắt về phía họ, làm cho Cổ Chiêu Ninh hết sức bối rối.

“Không phải lo lắng, đây chỉ là một bữa tiệc bạn bè thôi” Bạch Hiên Dật nhẹ ôm lấy Cổ Chiêu Ninh đang hết sức luống cuống, nói nhỏ bên tai cô, dọc đường đi gặp không ít người quen, anh hàn huyên mấy câu rồi dẫn cô về phía hội trường chính.

“Tôi không lo lắng” Cổ Chiêu Ninh làm bộ bình tĩnh, sự thật hai bàn tay nắm chặt đã ướt mồ hôi. Cô vốn tưởng là một bữa cơm đơn giản, lại thành ra Bạch Hiên Dật kéo cô đến một bữa tiệc lớn như vậy. Cô đã kết hôn cùng Hoắc Thương Châu, lại công khai xuất hiện cùng một người đàn ông khác đến tiệc rượu như vậy có vẻ không được?”

“Hiên Dật”....

Giọng một người đàn ông sau lưng họ vang lên, Cổ Chiêu Ninh cứng đờ tại chỗ. Vừa định giải thích gì đó cho Bạch Hiên Dật, không ngờ lại nghe được một giọng nói không thể quen thuộc hơn.

56. Q.1 - Chương 58: Tình Huống Đây Là Thế Nào?

Bạch Hiên Dật không để ý đến thái độ thay đổi của Cổ Chiêu Ninh, anh tự nhiên xoay người, cười với người đang tiến đến “Thương Châu”

Xong rồi, quả thật là anh ta, hơn nữa nghe cách xưng hô có vẻ như hai người rất quen thuộc? Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ??? Mặt Cổ Chiêu Ninh chảy dài, trong lòng thầm oán Bạch Hiên Dật. Nếu không phải do hắn, mình cũng không phải rơi vào cảnh lúng túng như thế này. Chỉ có điều, bây giờ cô nên làm gì? Không quay đầu lại... cũng sẽ bị Bạch Hiên Dật lôi qua, nghĩ một chút đành phải thẳng thắn thôi. Vì vậy, cô cũng thật nhanh xoay người, nặn ra một nụ cười rồi vẫy tay chào Hoắc Thương Châu “hi hi”

“Em?... Tại sao lại ở đây” Hoắc Thương Châu nhìn thấy Cổ Chiêu Ninh hốt hoảng.

“Hai người biết nhau à?” Bạch Hiên Dật nhìn hai người, ngây ngốc hỏi.

“Không biết”

“Không biết”

Hai người trăm miệng một lời đáp, sự ăn ý này khiến người ta phần nộ.

Hai người cũng kinh ngạc liếc nhìn nhau, tựa như không hài lòng với câu trả lời của đối phương.

Cổ Chiêu Ninh: Choáng nha, lại còn nói không biết mình? Hoắc Thương Châu, mi là tên khốn kiếp! Cứ chờ đây...

Hoắc Thương Châu: Được lắm, nhanh như thế đã tìm được núi dựa, có phải là hận không thể ly hôn ngay với ta được? Cổ Chiêu Ninh, người tính toán lầm rồi! Người chờ đây...

Hai người cứ giằng co như vậy mất mấy giây, đột nhiên một giọng nữ ngọt ngào cắt đứt “Thương Châu...”

Quay lại phía phát ra giọng nói, một cô gái chừng 20 tuổi ăn mặc kiêu diễm, trang điểm đậm thể hiện rõ sự ngạo mạn, đang lắc lắc cái hông như rắn nước tiến về phía Hoắc Thương Châu.

“Em tìm anh lâu rồi đấy” Cô gái tự nhiên đưa tay khoác lên cánh tay Thương Châu, thân mật làm nũng.

Cổ Chiêu Ninh mím môi giận dữ nhìn cô ả, đồ hồ ly tinh! Từ này bùng nổ trong đầu Cổ Chiêu Ninh, hận không thể đi lên cho cô ả một cái bạt tai, nhưng lúc này cô làm sao làm được thế. Nhìn ra Hoắc Thương Châu, hắn còn cười lạnh với cô, sau đó cố tình ôm thân mật cô ả.

“Sao rồi? Nhanh như vậy đã muốn anh?” Hoắc Thương Châu thân mật thì thầm bên tai ả kia, âm lượng cũng không lớn không nhỏ, vừa đủ cho Cổ Chiêu Ninh nghe thấy.

“Oạch...” Bạch Hiên Dật rùng mình, lần đầu tiên anh thấy Hoắc Thương Châu buồn nôn như vậy, cảm giác chiều này không thích hợp với anh ta.

Còn Cổ Chiêu Ninh đã sớm tức điên, cô buồn bã nhìn đôi cặp nam nữ này.

“Thiếu gia” Lôi Ảnh lúc này tới cũng thật đúng lúc, anh định nói với thiếu gia có thể bắt đầu bữa tiệc, nhưng vừa đi vào khu vực này anh cũng thấy không khí xung quanh lạnh toát.

Anh đi tới bên trái Cổ Chiêu Ninh, còn Bạch Hiên Dật ở bên phải cô, gần đến nơi theo lễ phép gật đầu định chào hỏi khách, ai ngờ lại thấy Cổ Chiêu Ninh, hơn nữa còn đứng cùng một người đàn ông khác. Rốt cuộc ở đây đang có chuyện gì, ai nói cho anh biết với?

“Thiếu... Á... thiếu gia, có thể bắt đầu tiệc rồi” vừa định gọi thiếu phu nhân, chân anh bị gót giày nhọn của Cổ Chiêu Ninh nặng nề dẫm xuống không dám gọi ra. Dĩ nhiên, những người khác cũng không phát hiện được, ngoại trừ Hoắc Thương Châu. Nhất cử nhất động của cô anh đều chú ý theo dõi.

“Hiên Dật, đây là người cậu gọi là nữ thần sao? Người lần trước cậu nói đến ấy?” Hoắc Thương Châu nhớ lúc Bạch Hiên Dật trở về, đến Ngọc Sáng tìm anh, ở cửa CLB hắn nói vừa gặp nữ thần của mình. Cũng chính đêm đó, anh vừa về tới cửa nhà thì gặp Cổ Chiêu Ninh. Bây giờ mới nghĩ ra, người mà Bạch Hiên Dật nói chính là Cổ Chiêu Ninh.

“Đúng, thế nào? Không tệ phải không?” Bạch Hiên Dật rất tự nhiên ôm bả vai Cổ Chiêu Ninh, Cổ Chiêu Ninh cũng chỉ khẽ ngắc một cái, bắt gặp ánh mắt khinh thường của cô ả đứng bên cạnh Hoắc Thương Châu, cô không thêm phản kháng. Như vậy mới trả đũa đôi nam nữ kia.

Hình ảnh châm chọc làm sao, bạn thân nhất đang ôm vợ mình, như cười vào mặt mình cũng cười nhạo Cố Chiêu Ninh, hấn co kéo khóe miệng. “Vóc người quả không tệ” nghe có vẻ giống nói đùa, nhưng từ miệng Hoắc Thương Châu nói ra, mặt Cố Chiêu Ninh đỏ dừ, cô biết Hoắc Thương Châu có ý gì.

57. Q.1 - Chương 59: Khiêu Vũ Không Tự Nhiên

Lôi Ảnh không biết hình huống lúc này là cái gì, nhưng thấy ánh mắt cảnh cáo của Cố Chiêu Ninh, anh cũng đoán được bảy tám phần, dứt khoát lựa chọn im lặng đứng sau lưng Hoắc Thương Châu.

“Được rồi, mình có việc đi trước” Hoắc Thương Châu nói với Bạch Hiên Dật, ôm cô ả bên cạnh đi tới hội trường chính.

Cố Chiêu Ninh cắn môi nhìn đôi nam nữ bỏ đi, sau đó cảm thấy bả vai vẫn đang bị Bạch Hiên Dật ôm, cô quay lại liếc mắt một cái, tặng anh một cái cùi chỏ vào sườn.

“Ai ui” Bạch Hiên Dật không nghĩ Cố Chiêu Ninh tung chiêu này, ôm bụng nhăn nhó nhìn cô.

“Đáng đời! Ai cho anh lợi dụng tôi” Cố Chiêu Ninh thở phì phì.

Bạch Hiên Dật ngồi thẳng lên, cười xấu xa “Đây không phải lợi dụng, em vốn là người phụ nữ của anh” Bạch Hiên Dật không che dấu chút nào nói lên suy nghĩ trong lòng mình, còn mang theo một chút xấu hổ.

Cố Chiêu Ninh mím môi nhìn Bạch Hiên Dật, còn nói được những lời này? Bị người hại chết rồi, có biết không?!

.....

8 rưỡi, bữa tiệc khai mạc.

Tối nay là tiệc khai trương chi nhánh công ty Hoắc Thị, khách mời ngoài lãnh đạo các ban ngành còn có cổ đông và nhân viên chi nhánh công ty, cho nên cần bản không ai biết thân phận Cố Chiêu Ninh. Mà trong mắt bọn họ, Bạch Hiên Dật và cô rất xứng đôi, Hoắc Thương Châu và Dư Na cũng thế. Chỉ có Lôi Ảnh yên lặng chứng kiến như có điều suy nghĩ.

Các lãnh đạo có liên quan từng người đọc diễn văn xong, Hoắc Thương Châu xuất hiện trên sân khấu, Cố Chiêu Ninh đứng cách anh không xa, không hề chớp mắt nhìn người đàn ông đang đứng nói. Kể từ khi biết Hoắc Thương Châu tới giờ, cô cảm thấy mình cần bản không hiểu gì về anh, mấy lần có cảm giác sắp đến gần với thế giới của anh, thậm chí cảm thấy trong lòng Hoắc Thương Châu có cô. Nhưng người đàn ông đang đứng trên sân khấu kia thực tế cách cô rất xa. Anh mở tiệc rượu, cô không hề biết, nếu không phải Bạch Hiên Dật bám dai dẳng, tối nay cô cũng không xuất hiện ở đây, mà thôi, bạn gái Hoắc Thương Châu cũng không phải là mình, hấn ở bên ngoài còn có người phụ nữ khác.

Một chút xíu hi vọng xa vời trong lòng cũng đành buông xuôi, Cố Chiêu Ninh cảm thấy mình không thể tiếp tục bị cuốn vào những thế.

9 rưỡi, âm nhạc vang lên, điệu nhảy đầu tiên của bữa tiệc...

Không chút trì hoãn, Bạch Hiên Dật kéo Cố Chiêu Ninh đi vào sàn nhảy, Hoắc Thương Châu cũng dắt Dư Na vào.

Ca khúc này khá dài, Cố Chiêu Ninh vẫn không làm sao rời được tầm mắt khỏi đôi nam nữ thân mật kia, bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, không phải vì bối rối mà vì trong lòng cô ghen tị. Phải, cô ghen tị với cô gái Hoắc Thương Châu đang ôm chặt, cô đổ kị đôi bàn tay từng nắm tay cô thật chặt, giờ đang nắm tay người con gái khác, mặc dù biết tự mình làm mình khó chịu, nhưng cô không làm sao bình tĩnh lại được.

Trong sàn nhảy, ai cũng chìm đắm trong điệu nhảy, không ai để ý đến hai cặp đôi tưởng rất hòa hợp này thật ra lại không phải như thế.

Lúc thấy Bạch Hiên Dật thì thầm bên tai Cố Chiêu Ninh, bàn tay đang nắm tay Dư Na của Hoắc Thương Châu bóp chặt, Dư Na bị đau cau mày “Thương Châu, anh làm em đau đó”. Ánh mắt vô tội nhìn người

đàn ông mình rất ngưỡng mộ, cô có nằm mơ cũng không nghĩ được người đàn ông trong mơ đó tối nay lại chủ động hẹn mình. Vỡ được cơ hội này, cô muốn biểu hiện thật tốt, khiến Hoắc Thương Châu yêu mình.

Hoắc Thương Châu lạnh lùng liếc cô một cái, buồn bã nhún mày.

Cho đến khi điệu nhảy kết thúc, thấy Cố Chiêu Ninh đi về phía nhà vệ sinh, Hoắc Thương Châu cũng không kìm nén được, bỏ mặc Dư Na còn đang kinh ngạc đi theo Cố Chiêu Ninh.

58. Q.1 - Chương 60: Cường Hôn

Ra khỏi nhà vệ sinh, Cố Chiêu Ninh hít sâu một hơi, tự nói với mình: Sẽ nhanh chóng kết thúc thôi, không cần phải khẩn trương. Cố Chiêu Ninh không quen mang giày cao gót, cho nên bước đi cũng không được tự nhiên, cô nện từng bước nhỏ định đi về phía Bạch Hiên Dật, cô muốn về nhà, thêm một giây nữa cũng không đợi được.

“Á...” Trong phút chốc, Cố Chiêu Ninh có cảm giác mình bị giật lại, nhanh chóng bị lôi vào một căn phòng tối tăm, chưa kịp phản ứng, cô lại thấy có người hôn mình. Đôi tay bị kẹp trên vách tường, Cố Chiêu Ninh ra sức giãy giụa nhưng bất lực, người đàn ông kia hôn càng ngày càng ngang ngược, cô thấy đau môi, rên lên một tiếng. Lúc này, cô lại cảm thấy người kia hôn ngày càng dịu dàng, đến khi đèn trong phòng sáng, người kia mới rời khỏi môi mình. Hoắc Thương Châu! Tròng mắt lạnh lùng của anh ta đang nhìn mình chằm chằm, con người thâm thúy phát ra tia sắc lạnh khiến Cố Chiêu Ninh rung mình.

“Anh làm gì thế! Buông em ra!” Cố Chiêu Ninh rất bối rối nhưng cố che giấu, rốt cuộc ai mới là người gây chuyện, sao lúc này nhìn cô như thể đang xin lỗi anh vậy. Sao anh ta lại nhìn mình bằng ánh mắt đó.

“Thả cô ra ư? Để cô thân mật chàng chàng thiếp thiếp với kẻ khác?” Bàn tay ghì tay Cố Chiêu Ninh càng chặt, khiến cô không khỏi nhún mày. Thấy vẻ mặt nhăn nhó của cô, Hoắc Thương Châu thương tình giảm bớt một chút.

“Anh thì tốt hơn chỗ nào? Muốn đùa cợt đi tìm bạn gái của anh! Chiêu này không có tác dụng với tôi” Cố Chiêu Ninh đã tức giận lắm rồi, lại bị Thương Châu cắn thêm một cái, cô vốn định giải thích lại nuốt vào, gào lên với anh.

Hoắc Thương Châu không hề chớp mắt, nhìn chằm chằm Cố Chiêu Ninh hồi lâu, thời gian lúc này như ngừng lại, hai người cũng không nói gì. Sau một hồi lâu, Hoắc Thương Châu buông tay Cố Chiêu Ninh, kéo cửa phòng ra, đang đi ra anh bỗng chốc dừng bước, đang tựa trên tường thấy Hoắc Thương Châu dừng lại, theo bản năng Cố Chiêu Ninh cảm thấy căng thẳng, cô tưởng Hoắc Thương Châu lại chuẩn bị làm gì mình.

“Tự giải quyết cho tốt” Không quay đầu lại, Hoắc Thương Châu ném ra mấy chữ rồi đi ra khỏi phòng.

Cố Chiêu Ninh đang suy nghĩ những lời này có ý gì, nhưng không nghĩ ra, xoay xoay cổ tay ra khỏi phòng.

Lúc cô đi đến hội trường chính, Hoắc Thương Châu đang ôm hông cô gái kia nói chuyện xã giao với khách. Hoắc Thương Châu rốt cuộc anh là hạng người gì? Tại sao rõ ràng thân mật với người phụ nữ khác như vậy, vừa rồi lại cùng tôi làm chuyện như thế, anh chẳng qua là ghen tị với Bạch Hiên Dật, tự ái vì người vợ trên danh nghĩa của mình lại ở cùng với một tên đàn ông khác?

“Sao lại đi lâu như vậy” Lời nói dịu dàng của Bạch Hiên Dật cắt đứt suy nghĩ của Cố Chiêu Ninh, cô miễn cưỡng cười với anh nói “Em không được khỏe, đi về trước”

Bạch Hiên Dật thấy sắc mặt Chiêu Ninh không tốt, khẽ gạt đầu “Để anh đưa em về”. Nói xong, anh nắm tay cô đi về phía Hoắc Thương Châu.

“Thương Châu, bọn mình về trước” Bạch Hiên Dật lên tiếng chào hỏi Hoắc Thương Châu, dù sao tối nay cũng là anh mời đến, không nói tiếng nào bỏ đi thì không hay.

“Ừ...” Hoắc Thương Châu đầu tiên sững sốt, sau đó đưa mắt nhìn Cố Chiêu Ninh, bình thản đáp lời Bạch Hiên Dật.

Cố Chiêu Ninh từ đầu đến cuối không ngẩng đầu, cô không muốn thấy bọn họ thân mật, với mình đó là cả một sự châm chọc.

59. Q.1 - Chương 61: Ta Cho Người Một Phút

Định đưa Cố Chiêu Ninh về nhà, nhưng được nửa đường cô lại nói nhao nhao muốn tự mình về, bắt lực trước sự cố chấp của cô, Bạch Hiên Dật đành chặn một chiếc taxi.

Về đến nhà, Cố Chiêu Ninh giận dữ vứt túi xách trên ghế salon, quăng giày thỏ phi phò lên trên tầng, về phòng ngủ, phi ngay vào phòng tắm.

Ngâm mình trong bồn tắm, Cố Chiêu Ninh thối phồng bọt xà phòng, cô có cảm giác mình vừa nằm mơ, cô vẫn nhớ mình từng nói sẽ không yêu đơn phương ai cả, có yêu ai thì cũng là hai người yêu nhau, nhưng bây giờ, cô lại nuốt lời... Cô hoàn toàn đã yêu cái tên không nên yêu, mọi kế hoạch tốt đẹp trước mắt đã vỡ tan tành.

Đúng là trò chơi tình ái, người ta cứ tiến thì mình giạt lùi, người ta lùi thì mình lại tiến, rốt cuộc ai mới là kẻ chiến thắng? Không có đáp án...

.....

Hắc bang

Cái tên được gọi là Thất ca đã bị tóm, mấy ngày trước tên A Cường được thả lần trước đã gửi một tin nhắn cho Lôi Ảnh.

Lúc thuộc hạ của Lôi Ảnh ủa vào phòng, tên Thất ca đang hăng hái cùng một mù đàn bà XXOO. Chưa kịp phản ứng lấy súng dưới gối ra đã bị thuộc hạ của Lôi Ảnh nhanh hơn một bước dí súng vào gáy.

Hoắc Thương Châu ngồi trong chỗ tối, trầm giọng lạnh lùng với kẻ đã bị đánh gần chết “Còn không định mở mồm sao?”

“Phi!” Tên thất ca có vẻ cứng xư, dùng sức tàn hướng về phía Hoắc Thương Châu nhổ một bãi nước bọt, chỉ có điều không làm sao tới được người hấn, tận cùng hung ác nhìn chăm chăm về phía bóng tối, như muốn nhìn rõ bộ dạng người đàn ông kia.

Bốp, một đả thủ giáng cho hấn một cái tát nặng nề, khoe miệng hấn tóe máu “Muốn chết sao? Hả?” Đả thủ bốp chặt cằm hấn.

“Tao có chết cũng sẽ không nói” Hấn vốn là đầu trộm đuôi cướp, đắc tội với không ít người, nhưng trộm cũng có chí khí, hướng chỉ là xã hội đen, cái bọn chúng coi trọng nhất là chí khí cùng sự trung thành, nếu hôm nay hấn khai ra ông chủ của mình, cũng có nghĩa từ nay về sau không có cách nào sống yên ổn, quan trọng hơn còn liên lụy tới người thân.

“À? Vậy mày có muốn nghe vợ con người nói một chút không?” Trong bóng tối, Hoắc Thương Châu mang theo một ý đùa giỡn.

“Người rốt cuộc là ai? Sao muốn động vào người thân của ta!” Thất ca nháy mắt mất đi lý trí, vùng vẫy như giấy chết, cặp mắt đỏ ngầu.

Quả nhiên, Lôi Ảnh đã điều tra, tên Thất ca này bình thường làm nhiều việc ác, tuy nhiên lại hết sức bảo vệ gia đình, đối với vợ con càng yêu thương. Vừa rồi Hoắc Thương Châu còn thấy trong mắt hấn chứa đựng nước mắt.

“Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ cho người một khoản tiền, mang theo vợ con đến một nơi không ai biết làm lại cuộc sống.” Lần này Hoắc Thương Châu hạ một đòn cuối, gần đây, luôn có người cầm súng đi theo anh, không tìm được kẻ núp trong bóng tối, sớm muộn cũng sẽ xảy ra đại loạn.

“Ta cho người một phút để nghĩ, trước đó nghe một chút cái này” thấy thái độ của tên này có chút giãn ra, Hoắc Thương Châu nắm lấy thời cơ, ấn nút máy ghi âm.

“A Thất! Anh hãy khai ra hết đi... Sau này chúng ta mang theo con cao chạy xa bay, chẳng lẽ anh muốn mẹ con em cả ngày vì anh lo lắng đề phòng? Con còn nhỏ, anh thật muốn sau này nó mỗi ngày đều sống trong sợ hãi ư?”

“Ba... huhuhu”

Ghi âm kết thúc, Hoắc Thương Châu thu hồi máy lại.

“Người đã làm gì với họ! Đã làm gì!” Nghe xong đoạn ghi âm, Thất ca không kìm được vừa trào nước mắt vừa gào thét.

“Ta chưa làm gì cả, chỉ cần người phối hợp cho tốt, ta sẽ thực hiện lời hứa của mình” Hoắc Thương Châu thản nhiên nói, không khó để nghe được anh chắc chắn đến cỡ nào.

Một giây trôi qua, A Thất bị trói trên giá gỗ hình chữ thập cúi đầu như đang phải đưa ra một quyết định khó khăn. Hết một phút, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nước, sự giận dữ vừa rồi đã biến mất, hắn bình tĩnh nhìn nơi bóng tối cắn răng hít thật sâu “Ta nói!”...

60. Q.1 - Chương 62: Bắt Được Tiểu Tam (kể Thứ 3/ Bò Nhí)

“Tra được chưa?” Hứa Cần Dương đứng bên cửa sổ, ngón tay kẹp một điếu thuốc vừa châm, chân mày khóa chặt như đang suy nghĩ.

“Rồi... đây là địa chỉ” A Đông đưa cho Hứa Cần Dương một tờ giấy.

Nhìn thấy mảnh giấy, chân mày Hứa Cần Dương dần ra, một nụ cười tà ác nở trên khuôn mặt tuần tú. Hoắc Thương Châu, dám đối nghịch với ta, xem ta cho người tan xương nát thịt.

Hứa Cần Dương dập điếu thuốc, không chớp mắt nhìn A Đông “Chuyện này đừng để lộ, ta tự có tính toán”

“Dạ” A Đông gật đầu.

Hoắc Thương Châu ... người phụ nữ của người, ta muốn đoạt! Hứa Cần Dương cười càng gian tà hơn, nét mặt còn mang theo nét độc ác, đôi con người màu nâu mê người trở nên đen tối.

Thù hận, căm thù là ma quỷ, xui khiến con người đi vào ngõ cụt. Đáng sợ hơn, mọi người lại không ý thức được sự tồn tại của nó, quay đi quẩn lại, cuối cùng sẽ nuốt mất linh hồn ai?

.....

Cố Chiêu Ninh đến nhà mới đốc thúc việc lắp đặt thiết bị, lúc về đến nhà phát hiện giày của Hoắc Thương Châu để ngoài cửa, còn có một đôi giày cao gót của phụ nữ, cô nhất thời không biết phải phản ứng thế nào. Cô bỏ giày nhìn xung quanh phòng khách, phòng bếp không thấy bóng dáng Hoắc Thương Châu, cô nhẹ nhàng đi lên tầng 2, tiến về phía phòng ngủ. Cửa khép, cô định đẩy cửa vào thì nghe tiếng con gái nũng nịu bên trong “Ghé quá đi... Thương Châu... Em muốn”

Dựa vào đâu! Ở bên ngoài tìm hoa đuổi bướm chưa đủ hay sao lại còn dám mang về nhà, hơn nữa là phòng ngủ của 2 người! Cố Chiêu Ninh thật muốn xông vào, hung hăng cho con mụ đàn bà đang nũng nịu kia 2 cái bạt tai, tay đã đặt trên tay nắm cửa lại rút về. Đột nhiên nghĩ đến lời nói trước khi đi của Hoắc Thương Châu trong căn phòng đêm đó “Tự giải quyết cho tốt”, hôm nay anh ta làm như vậy chẳng qua chỉ muốn cô sập bẫy, sau đó tự giết chết chính mình. Kìm nén cảm xúc, Cố Chiêu Ninh hít một hơi thật sâu, cô không thể bị đánh bại! Nghe những âm thanh chói tai trong phòng, Cố Chiêu Ninh mấp máy môi, như người không có việc gì tự nhiên đẩy cửa phòng.

Lỡ tai Hoắc Thương Châu rất nhạy bén, anh cảm thấy Cố Chiêu Ninh ở đây, tiếp tục ra vẻ thân mật, không ngừng vuốt ve người phụ nữ kia khiến cô ta cười khúc khích.

Cố Chiêu Ninh nhìn hai kẻ trong chăn, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, cô bình tĩnh đi đến ghế salon cách giường không xa ngồi xuống, cảm quả táo cắn một miếng “Không tệ”. Nghe có vẻ như khen quả táo, cũng có ý giễu cợt hai kẻ trên giường.

“Á!...” Cô ả đang hưởng thụ trên giường nghe thấy giọng Cố Chiêu Ninh, sợ tới mức choáng váng, đây chẳng phải nhà của Hoắc Thương Châu sao? Thế nào... thế nào lại đột nhiên có phụ nữ? Chăm chú nhìn lại, đây chẳng phải là cô bạn gái Bạch Hiên Dật mang theo hay sao? Sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Hoắc Thương Châu hạ khóa miệng, sau đó làm bộ giận dữ quay đầu nhìn Cố Chiêu Ninh không nói gì.

“Không cần để ý đến tôi, các người cứ tiếp tục... tường thuật trực tiếp đầy kích thích nha, tiền cũng chưa chắc xem được? Uầy, quả thực là quá hăng hái rồi!” Cố Chiêu Ninh vắt chân chéo quảy, vẫn tiếp tục gặm táo.

Không thể nghĩ tới Cố Chiêu Ninh lại bình tĩnh đối mặt với sự tính toán chu đáo của Hoắc Thương Châu đến vậy, anh tức giận như có tảng đá ngàn cân đè xuống, mắt Cố Chiêu Ninh nhìn chằm chằm trở nên sâu không lường được.

“Thương Châu... Cô gái này... Cô ta...” Dư Na không nghĩ đến tình huống này, cô còn chưa ăn được Hoắc Thương Châu, tại sao Cố Chiêu Ninh lại đột nhiên xuất hiện. Rất nhiều nghi vấn trong lòng, cô thẹn quá kéo chăn kéo cao lên che ngực.

“Cô đi đi!” Lúc nói câu này, mắt vẫn nhìn Cố Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu giận dữ xuống giường, hong vắn quần một chiếc khăn màu trắng, bỏ lại hai người đàn bà nội Hoắc đi vào phòng tắm. Dư Na sung sướng tưởng hân đang nói với Cố Chiêu Ninh, nở ra một nụ cười chiến thắng, nhìn cô với bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

61. Q.1 - Chương 63: Dạy Đỗ Tiểu Tam

Cố Chiêu Ninh nhú mày xem thường, tiếp tục gặm táo.

Dư Na thấy cô không hề có ý rời đi, vẻ mặt lập tức sầm xuống, giận dữ nhìn cô, tay vẫn nắm chặt cái chăn “Cô không có liêm sỉ à? Không nghe thấy Thương Châu nói cô đi đi hay sao?” Như vợ cả gầm lên với Cố Chiêu Ninh.

“Ha ha ha ha, sao ta nghe như có tiếng chó sủa thể nhỉ?” Cố Chiêu Ninh đột nhiên cười to, ánh mắt có nét đùa giỡn nhìn con mụ đàn bà đang thở phì phò trên giường.

“Cô! Cô dám chửi à?” Không nghĩ Cố Chiêu Ninh đương nhiên khiêu khích mình, còn thăm chửi mình là chó. Dư Na lần đầu tiên trong đời bị làm nhục như thế, cô gầm thét lên.

“Kẻ nào có phản ứng là chửi kẻ đó”, Cố Chiêu Ninh đem quả táo ăn dở ném vào thùng rác, rút một tờ giấy ăn vừa lau tay vừa cười nhìn Dư Na tức đến nổi mặt mày biến dạng.

Dư Na nhất thời không nói được gì. Không để ý Cố Chiêu Ninh vẫn còn ở đấy, nhắc chăn lên, người còn mặc nguyên bộ đồ lót đi xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo.

“Chặc chặc chặc! Xem ra hiện trường trực tiếp hôm nay không xem được” Cố Chiêu Ninh nhìn Dư Na đang mặc quần áo lắc đầu than thở. Hai người đều mặc đồ ra khỏi chăn, xem ra cô đến sớm, hai người chưa xảy ra chuyện gì. Nghĩ tới đây, Cố Chiêu Ninh đột nhiên cảm thấy dễ chịu trong lòng.

“Cô làm gì đấy! Tại sao lại xông tới đây? Cô quả là mụ đàn bà táng tận lương tâm! Tôi cảm thấy buồn thay cho Bạch Hiên Dật, lại tìm tình một kẻ thay đổi thất thường như cô” Dư Na căn bản không cách nào tiếp nhận lời nói của Cố Chiêu Ninh, đột nhiên nghĩ đến Bạch Hiên Dật, cô như bắt được chuỗi nói với Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh bắt đầu dĩ lắc đầu, xem ra cô gái này không biết gì, vì vậy cô chậm rãi đứng dậy, vỗ tay một cái, đi tới bên cạnh, quan sát Dư Na một vòng “Tiểu Tam thường rêu rao như vậy à? Nằm trên giường của ta, ôm người đàn ông của ta, lại còn ra vẻ đại nghĩa nói ta thị phi”. Cô chưa bao giờ nghĩ mấy cảnh Chánh thất (vợ chính thống) cùng Tiểu tam so chiêu trên TV lại xảy ra với mình, mặc dù hôn nhân của cô với Hoắc Thương Châu chỉ là hợp đồng, nhưng hiện tại mình còn là Hoắc phu nhân, dĩ nhiên cô muốn mượn cơ hội này phát huy một lần.

“Cái gì?... Cô! Cái mụ đàn bà này rốt cuộc đang nói lung tung gì!” Ý thức được lời nói của Cố Chiêu Ninh, má Dư Na đỏ bừng, cô ta vừa nói gì, giường của cô ta, đàn ông của cô ta? Hoắc Thương Châu kết hôn khi nào mà cô lại không biết. Lừa đảo! Nhất định là lừa đảo. Cô chột dạ ập a ập ứng.

“Này nhé, tiểu thư Tiểu tam, là lỗi tại cô có vấn đề hay lời nói của tôi chưa đủ rõ ràng?” Cố Chiêu Ninh ra vẻ giật mình, chậm rãi nâng cằm Dư Na, đưa mặt lại gần, Dư Na theo bản năng nhắm chặt mắt, con mụ này rốt cuộc muốn làm gì. Cố Chiêu Ninh cười, sau đó nói từng chữ rõ ràng “Tôi, nói, lại, Hoắc Thương

Châu, là, người, đàn, ông, của, tôi” Nói xong, cô nhẹ nhàng buông tay, đứng tại chỗ nghiêng đầu cười với bộ mặt kinh ngạc của Dư Na.

“Cô! Cô thật là quá đáng” Không biết vì quá ghen tị hay vì bộ dạng mình bây giờ quá ngu ngốc đúng như Cố Chiêu Ninh nói là thân phận Tiểu tam, Dư Na nóng giận hất tay Cố Chiêu Ninh.

Bốp một tiếng, trong phòng nhất thời tĩnh lại, tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng ngưng...

62. Q.1 - Chương 64: Em Có Quan Tâm Không

Hoắc Thương Châu ở trong phòng tắm thực ra cũng không có tắm, tiếng nước chảy chẳng qua là cố ý vắn ra còn anh đang cố sức nghe mọi động tĩnh bên ngoài. Lúc anh nghe được một tiếng bốp, vội vàng kéo cửa phòng tắm đi ra. Hai người phụ nữ đứng trong phòng khiến anh ngẩn người.

Thì ra... Vốn tưởng bàn tay kia rơi trên mặt Cố Chiêu Ninh, nhưng anh lại thấy gò má Dư Na sưng đỏ, hẳn rõ 5 dấu ngón tay. Tay trái Cố Chiêu Ninh siết chặt tay phải Dư Na, một sợi tóc cũng không hao tổn đang nhìn chăm chăm đối phương. À thì ra Dư Na muốn ra tay với Cố Chiêu Ninh nhưng không thành, ngược lại còn bị Cố Chiêu Ninh hung hăng quăng ột cái tát. Hoắc Thương Châu đột nhiên rất muốn cười, Dư Na đùng phải Cố Chiêu Ninh thật là xui xẻo. Len lén cười, sau đó ra về tức giận đến kéo hai cô gái ra, đứng sau lưng Dư Na mà nói “Cố Chiêu Ninh! Cô thật là quá đáng”. Nhìn cứ như thể anh đang bất bình thay cho Dư Na thật, thực tế chỉ cần nhìn kỹ sẽ thấy anh căn bản không có tâm tình giúp Dư Na, chẳng qua chỉ muốn chọc giận Cố Chiêu Ninh mà thôi.

Nhưng lúc này Cố Chiêu Ninh làm gì còn tâm trạng suy nghĩ kỹ, khi cô thấy Hoắc Thương Châu thay mặt Dư Na chỉ trích mình, cô cảm thấy trái tim bị rỉ máu, hơn nữa Dư Na còn tranh thủ chui vào ngực Hoắc Thương Châu than khóc “Thương Châu... Thương Châu! Cô ta gạt em phải không, cô ta không phải là vợ anh phải không?” Đôi mắt đầm lệ ngẩng đầu nhìn Hoắc Thương Châu, bị ánh mắt lạnh như băng của anh làm cho ngớ người.

Thực ra trong lòng Hoắc Thương Châu lúc này chẳng có tí hứng thú nào với Dư Na, nhưng ngại Cố Chiêu Ninh vẫn đứng đây, nên anh chịu đựng đưa tay lau nước mắt cho cô “Ngoan... Em về trước đi, lúc khác anh sẽ giải thích”

Những lời này khiến lòng Dư Na ngổn ngang, xem ra thực sự cái cô Cố Chiêu Ninh này và Hoắc Thương Châu có gì với nhau, nhưng cũng biết rõ lúc này không thể được vui đùa tiên, bởi vì Hoắc Thương Châu cũng không giống mấy gã đàn ông vầy quanh cưng chiều dụ dỗ cô, nếu vậy cô cũng chẳng lao tâm khổ tứ muốn đoạt được anh như thế, cho nên, Dư Na đành mím môi gật đầu “Vâng, em nghe anh”. Nói xong, Dư Na quay đầu ném cho Cố Chiêu Ninh một ánh mắt ‘cứ chờ xem’ rồi tức giận bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Cố Chiêu Ninh vẫn đang nhìn ra cửa còn ánh mắt nóng bỏng của Hoắc Thương Châu thì nhìn cô chăm chăm, không chịu yếu thế cô cũng quay lại nhìn anh.

“Em muốn biết giữa anh và cô ta...” Hoắc Thương Châu cảm thấy tức giận thế là đủ rồi, nhìn thấy ánh mắt mắt mát mát của Cố Chiêu Ninh anh quyết định thỏa hiệp, chỉ cần cô thừa nhận có quan tâm đến anh, cho dù là lừa gạt cũng được. Ôm một tia hi vọng, Hoắc Thương Châu chậm rãi tiến đến gần, đưa tay định vuốt ve gò má ửng hồng của Cố Chiêu Ninh, cô vì tức giận mà má hồng lên sao? Nhưng, còn chưa chạm đến nơi, bàn tay anh đã bị cô nhấn tâm đẩy ra.

“Tôi không quan tâm Hoắc Thương Châu, tôi nói lại lần nữa, tôi sẽ tìm về đúng vị trí của mình, nhưng cũng xin anh bớt phóng túng, bất kể anh bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ, hãy tôn trọng hợp đồng giữa chúng ta, đừng tùy tiện đem tình nhân về nhà!” Cố Chiêu Ninh vô cùng tức giận, nếu anh bảo vệ Dư Na như vậy, cần gì lúc cô ta đi lại phải nhìn tôi với ánh mắt như thể rất quan tâm thế, lại còn nói những lời dịu dàng như vậy, điều này làm Cố Chiêu Ninh rất khó chịu. Nếu không yêu cô, cần gì hết lần này đến lần khác khiến cô ảo tưởng, sao không đối xử với cô thật lạnh lùng để cô có thể hoàn toàn từ bỏ.

63. Q.1 - Chương 65: Biến Hóa Trong Lòng

Không khí ngày càng ngột ngạt. Hoắc Thương Châu vẫn đắm đuối nhìn Cố Chiêu Ninh, ánh mắt từ si mê đến lạnh lùng, tay lại nắm chặt hai quả đấm.

Ruột cuộc tình cảm mà anh dành cho cô là cái gì, có phải là tình yêu hay không? Nhưng Thiên Mộng Tuyết là người phụ nữ anh quan tâm nhất, mặc dù đã rời bỏ thế giới này, nhưng trong lòng anh vẫn khắc sâu hình bóng ấy. Không! Anh chỉ là nhất thời rung động, ngoài Thiên Mộng Tuyết, anh không thể yêu bất kỳ người phụ nữ nào! Ở Cố Chiêu Ninh, anh chẳng qua là tìm được một cảm giác khó chinh phục mà thôi.

Một giây trôi qua, Hoắc Thương Châu chỉ đứng tại chỗ nhìn Cố Chiêu Ninh với ánh mắt vô cùng phức tạp không hề chớp. Còn Cố Chiêu Ninh lại tự phục hồi tâm tình ỉn, quay lưng về phía Hoắc Thương Châu, nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh như một tảng băng lạnh, cho dù quay lưng cũng đủ làm Cố Chiêu Ninh buốt giá.

Rùng mình một cái, Cố Chiêu Ninh đến bên sofa xách túi “Tôi đi trước”. Không thể đợi thêm phút nào nữa, cô cố gắng kiềm chế sự hốt hoảng của mình, cúi đầu vòng qua Hoắc Thương Châu đi ra.

“Đi đâu? Tìm Bạch Hiên Dật ư?” Với Bạch Hiên Dật, Hoắc Thương Châu chưa bao giờ có ý kiến gì, nhưng sao người bạn thân nhất này lại yêu vợ của anh, mà Cố Chiêu Ninh hình như cũng có ý tứ với hắn, điều này khiến Hoắc Thương Châu bắt đầu thấy đổ kỵ.

“Hoắc Thương Châu! Không phải ai cũng vô liêm sỉ như anh”. Vốn đã oan ức, lại nghe Hoắc Thương Châu vô cớ chửi bới khiến cô càng thêm tức giận, hất tay Hoắc Thương Châu đột nhiên kéo tay mình, cô ném cho anh một ánh mắt khinh thường.

“Vô liêm sỉ?” Cô ấy còn nói mình vô liêm sỉ? Nhìn người phụ nữ ngày càng to gan trước mặt, Hoắc Thương Châu cảm thấy mình đúng là vô phương cứu chữa rồi. Cô là người đầu tiên dám hống hách, lại dám chửi mình vô liêm sỉ, nếu là trước đây, có lẽ anh đã không do dự lấy mạng cô, nhưng lúc này mặc dù rất tức giận, anh cũng không thể làm gì, bởi vì đơn giản cô là Cố Chiêu Ninh Chiêu Ninh? Cười lạnh, Hoắc Thương Châu một tay kéo Cố Chiêu Ninh vào ngực mình, ôm chặt lấy cô ở trong lòng.

“Anh buông ra!” Vô liêm sỉ! Đúng là kẻ vô liêm sỉ! Vừa mới rồi còn cùng với người phụ nữ khác, bây giờ lại trở mặt muốn sàm sỡ cô, Cố Chiêu Ninh thấy Hoắc Thương Châu thật bẩn thỉu, cô không nên để anh ta đụng chạm vào mình. Đẩy Hoắc Thương Châu ra, cô thở hổn hển rồi lao đảo chạy ra khỏi phòng ngủ.

Hoắc Thương Châu căn bản không dùng sức, nếu không Cố Chiêu Ninh chẳng có cách nào thoát khỏi bàn tay anh, đến lúc này, dù cho Cố Chiêu Ninh có phản bội mình, dù cho cô nói rất nhiều lời trái ý anh, nhưng chỉ cần một ánh mắt vô tội tức giận đã có thể động tới trái tim anh, vừa rồi ở trong vòng tay mình, anh thấy cô run rẩy, chẳng lẽ cô ấy sợ mình sao? Không! Anh không muốn cô sợ mình, vì vậy, anh đè nén lửa giận trong lòng mà buông cô ấy ra.

Sau khi chạy ra khỏi Hoắc Trạch, Cố Chiêu Ninh chạy đến bên đường lớn vẫy tay bắt xe.

Ngồi lên taxi, cô quay đầu liếc nhìn Hoắc gia, ánh mắt có chút mất mát nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, cũng vừa hay, điện thoại của cô lại đổ chuông.

Nhìn thấy tên Trương Dịch Dương, Cố Chiêu Ninh trả lời “Chào bác sĩ Trương”

Có khi phải đến một phút, Cố Chiêu Ninh không nói chuyện mà chỉ nghe tiếng Trương Dịch Dương nói trong điện thoại... Sau khi anh nói xong, Cố Chiêu Ninh ngây dại, điện thoại từ từ trượt khỏi tay cô, nước mắt cũng không nhận được chảy xuống.

64. Q.1 - Chương 66: Đồng Thời Đả Kích

Trong phòng cấp cứu, toàn bộ các trưởng khoa và y tá trưởng đều có mặt. Trang Duy Y tái nhợt nằm trên bàn mổ, chụp ống dưỡng khí, hô hấp và nhịp tim rất yếu.

Các bác sĩ không dám chậm trễ, viện trưởng càng nôn nóng, tất cả đều chú tâm cấp cứu.

Một bóng dáng mảnh khảnh như bay lao tới, nhìn đèn phòng mổ đang sáng, Cổ Chiêu Ninh mở hơi khẽ nhai, thở không ra hơi, không còn tí sức trượt trên cánh cửa. Cô vừa nhận được điện thoại thông báo mẹ cô có hiện tượng suy thận, đã được đưa vào phòng mổ.

“Cổ Chiêu Ninh? Là em thật à, sao em lại ở đây?” Bạch Hiên Dật hôm nay đến đón người xuất viện, đang làm thủ tục thì thấy một bóng giống Cổ Chiêu Ninh chạy như bay, không chút suy nghĩ anh liền chạy theo, nhưng không kịp thang máy của cô. Anh nhìn tầng thang máy dừng lại rồi chạy thang bộ lên, tìm nửa ngày mới thấy Cổ Chiêu Ninh đang ngồi bệt trước cửa phòng mổ.

Khi Cổ Chiêu Ninh mặt đầy nước mắt quay lại nhìn, lòng Bạch Hiên Dật như có ngàn vết dao đâm vào, trông cô rất thương tâm, một cô gái xinh đẹp lại khóc sụt sùi như vậy làm người ta phải chú ý. Bạch Hiên Dật cau mày ngồi xổm xuống, không nói gì ôm lấy cô, có lẽ lúc này cô không cần lời an ủi, chỉ đơn giản cần một cái ôm thật chặt, anh nguyện ý làm người đó.

Tựa vào ngực Bạch Hiên Dật, Cổ Chiêu Ninh không kìm nén được khóc òa... vô cùng thương tâm. Cô biết suy thận là như thế nào, nhưng không hiểu vì sao chỉ trong 2 ngày ngắn ngủi mẹ cô lại có hiện tượng này, cô hận mình đã không ở bên cạnh mẹ.

Khóc rất lâu, Cổ Chiêu Ninh như mệt lả, tiếng khóc bây giờ chỉ còn những cái nấc nức nở.

“Bạch Hiên Dật, mẹ em sẽ không sao phải không?” Vì khóc nhiều mà giọng cô trở nên khàn đặc run rẩy, như một đứa trẻ dựa vào ngực Bạch Hiên Dật, hai tay siết chặt cổ áo anh, có lẽ chỉ như vậy cô mới thấy một chút cảm giác an toàn.

Thì ra là, mẹ cô xảy ra chuyện.

Mặc dù không biết đó là chuyện gì, nhưng anh biết đó không phải là một loại tiểu phẫu. Anh nhíu mày, ôm Cổ Chiêu Ninh chặt hơn. “Không sao, nhất định sẽ không sao” khẽ vuốt tóc cô, Bạch Hiên Dật hết sức dịu dàng an ủi.

Thời gian như ngừng lại, Bạch Hiên Dật cũng không kéo Chiêu Ninh dậy mà chỉ quỳ một chân, ngồi chồm hổm trên đất cùng cô, mặc dù chân đã quỳ đến tê dại, anh cũng không hề nhíu mày một cái.

Hai tiếng trôi qua, đèn phòng mổ tắt.

Cổ Chiêu Ninh vội vàng bò dậy quệt nước mắt chờ mẹ ra ngoài. Bạch Hiên Dật cũng đứng lên theo, chân đã không còn cảm giác, một tay anh tì trên vách tường cố nén chịu.

Sau một phút, cửa phòng mổ từ từ mở ra, viện trưởng dẫn đầu dáng vẻ nặng nề, sau lưng là một đám đông các bác sĩ vẻ mặt đều ủ rũ.

Còn cần phải nói gì nữa? Cổ Chiêu Ninh nhìn rõ những biểu hiện ấy. Không, cô không tin. “Không! Không! Mẹ! Mẹ ơi!” Cô biết kết quả nhưng không muốn tin, mẹ cô không thể chết! Nhất định không thể chết được.

“Hoắc phu nhân! Xin bình tĩnh! Cô như vậy càng khiến mẹ cô đau khổ hơn” Viện trưởng ngăn Cổ Chiêu Ninh đang định xông vào. Bạch Hiên Dật thấy cô kích động cũng kéo cô lại.

“Viện trưởng! Ông có ý gì? Mẹ tôi chưa chết phải không?” Cổ Chiêu Ninh vội vàng kéo hai tay áo viện trưởng lắc liên tục, cô muốn tìm một tia hi vọng trong lời nói của ông, ánh mắt ầng ậc nước nhìn chăm chăm viện trưởng như cầu xin câu trả lời.

65. Q.1 - Chương 67: Cẩn Đi Nếu Điều Đó Làm Em Thoải Mái

Nhìn bộ dạng lo lắng của Cổ Chiêu Ninh, viện trưởng không nói được nên lời, thở dài thật sâu.

“Viện trưởng?” Cổ Chiêu Ninh ngẩn người, đây rốt cuộc là có ý gì? Sao vẻ mặt của Viện trưởng lại như thế kia? Rõ ràng vừa nãy ông còn nói mẹ cô còn sống.

“Hoắc phu nhân, cô vào gặp mẹ một chút đi, chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng e rằng không qua nỗi tonight!” Suy nghĩ một hồi, viện trưởng vẫn quyết định nên nói thật với cô, dù sao chuyện này cũng không thể giấu giếm, với vai trò một bác sĩ, ông cũng không thể làm thế.

Ừng ừng! Như sét đánh giữa trời quang, Cố Chiêu Ninh kiên cường đến mấy cũng không tiếp nhận nỗi cú sốc này, lập tức ngất xỉu.

“Hoắc phu nhân”

“Cố Chiêu Ninh”

Cô không nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Không biết thực hay mơ, cô thấy cha mẹ đứng cùng một chỗ mỉm cười với mình, cô gọi, nhưng họ không hề lên tiếng, cô lao về phía họ nhưng họ mỗi lúc một rời xa... ngày càng xa cho đến khi hoàn toàn biến mất.

“Cha! Mẹ!” Cô giật mình tỉnh dậy khỏi cơn mê, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển quan sát bốn phía, sao cô lại nằm trên giường bệnh, vừa rồi cô chẳng phải...

“Em tỉnh rồi”

Một giọng nói quen thuộc từ cửa truyền đến, Hoắc Thương Châu sắc mặt nặng nề đi vào, trên tay còn đeo băng tang. Không còn khả năng suy nghĩ, Cố Chiêu Ninh nhất thời không hiểu, nghi hoặc nhìn về phía Hoắc Thương Châu.

Đợi đã...! Anh ta đeo tang! Vậy...

“Ai cho anh đeo cái này! Bỏ xuống cho tôi!” Cô gào thét, lão đảo bò từ trên giường xuống, đi về phía Hoắc Thương Châu thò tay muốn kéo băng tang của anh ra. Mẹ cô không thể chết! Làm sao chết được! Bất luận như thế nào, Cố Chiêu Ninh cũng không thể chấp nhận nỗi sự thật này, cô còn mua nhà mới ẹ, vừa mới sửa sang xong, mẹ cô chưa được hưởng một ngày hạnh phúc, sao có thể chết được.

“Bình tĩnh một chút! Mẹ đã đi rồi! Em nên chấp nhận thực tế” Hoắc Thương Châu giơ cánh tay đeo tang, tay kia ôm Cố Chiêu Ninh giúp cô bình tĩnh lại.

“A.....Không! Sao có thể thế được!” Cố Chiêu Ninh với không tới cánh tay đeo tang của Hoắc Thương Châu giơ lên, cô đâm thùm thụp vào ngực anh, cô chết mất, người thân duy nhất còn lại trên đời của cô cũng đã bỏ cô mà đi, sau này cô sống tiếp thế nào đây. Cô vốn định chạy về nhà thay bộ quần áo đến bệnh viện thăm mẹ, chỉ vì Hoắc Thương Châu mang phụ nữ về nhà làm trì hoãn thời gian của cô, nếu không cô đã có thể nhìn thấy bà lần cuối! Nghĩ đến đây cô rất hận Hoắc Thương Châu, cô ôm cả cánh tay anh mà hung hăng cắn.

“Ai...” Hoắc Thương Châu cắn răng chịu đau rên lên một tiếng.

Anh đang ở nhà thì nhận được điện thoại của viện trưởng cuống quýt chạy đến bệnh viện, nhìn Cố Chiêu Ninh ngất xỉu, Bạch Hiên Dật đang ở bên cạnh cô. Anh đem toàn bộ sự thật nói cho Bạch Hiên Dật biết, Bạch Hiên Dật kinh ngạc lại như mất mát rồi đi, không lâu sau thì mẹ cô ngừng thở, mà Cố Chiêu Ninh vẫn chưa tỉnh lại. Hoắc Thương Châu khẩn trương làm các thủ tục tang lễ, một ngày không ngủ lại lo lắng cho Cố Chiêu Ninh đã ngất đúng một ngày chưa tỉnh. Lúc ở cửa nghe thấy giọng Cố Chiêu Ninh, vội vàng lao vào phòng bệnh. Thấy ánh mắt thất thần cùng khuôn mặt tái nhợt của cô, anh rất đau lòng.

So với anh, lúc này Cố Chiêu Ninh còn đau hơn.

Đột nhiên, anh cảm thấy hối hận vì hôm qua đã đối với cô như thế. Nghe giọng nói nức nở của cô, lòng mày anh nhúu lại, cắn đi, nếu điều đó làm em thoải mái hơn, anh cũng cam chịu.

66. Q.1 - Chương 68: Không Ra Tay

“Tại sao! Đều là tại anh! Tôi hận anh hận anh!” Lúc trong miệng nồng nặc mùi máu tươi, Cố Chiêu Ninh mới ngừng cắn, nhìn cánh tay toé toét máu của anh, cô quay ngược lại vài bước, vò đầu bứt tóc mình rồi gầm lên với anh.

Hoắc Thương Châu thở phào nhẹ nhõm, chỉ nhẹ nhàng sờ qua tay áo vết thương đau rỉ máu, cũng không quá mức để ý. Nhìn dáng vẻ bất cần của Cố Chiêu Ninh, anh biết cô còn có thể cắn anh thêm cái nữa, nhưng anh không sợ, từ từ đi đến bên tường, ôm Cố Chiêu Ninh vào lòng “Khóc được là tốt rồi, em muốn

hận anh thì hận đi, anh không quan tâm em cần anh bao nhiêu cái, nếu như... có thể làm em thoải mái”, vô cùng dịu dàng, Hoắc Thương Châu nói ra những lời êm ái.

Cố Chiêu Ninh hơi ngẩn người, không giãy giụa cũng thôi không mất khống chế mà cắn anh, chỉ òa khóc.

.....

Tin Trang Duy Y qua đời, Cố Chiêu Ninh không thể báo cho Bà nội, bởi vì nếu bà biết nhất định sẽ về nước, cơ thể bà vốn không tốt, hơn nữa tuổi cũng đã cao, không chịu được việc đi lại nhiều, huống hồ cô cũng không muốn bà lo lắng.

Tang lễ không tổ chức long trọng bởi vì người thân của cô cũng đều mất liên lạc, khi mẹ cô còn sống, thái độ của người thân thế nào cô cũng đã hiểu thấu, lúc này cô cũng không cần những kẻ vô tình đó, chỉ cần cô với mẹ là được rồi.

Toàn bộ phòng khách lớn của Hoắc Trạch phủ khăn lụa trắng, chính giữa là khung ảnh Trang Duy Y tươi cười, bên dưới là bình tro cốt, 4 phía là đồ lễ viếng.

Cố Chiêu Ninh mặc áo tang, quỳ gối trước bàn tang, Hoắc Thương Châu thì vừa quỳ vừa không chớp mắt nhìn Cố Chiêu Ninh.

Lôi Ảnh cùng một đoàn người mặc vest đen, đi giày và cà vạt đen quỳ sau họ cúi đầu mặc niệm.

Mẹ, lên thiên đường, ba mẹ nhất định phải hạnh phúc cùng nhau nhé. Yên lặng thương tiếc, một giọt nước mắt rơi xuống ngực Cố Chiêu Ninh.

Quỳ một ngày, Hoắc Thương Châu không phải không quỳ nổi mà nhìn thấy trạng thái mệt mỏi của Cố Chiêu Ninh, anh thấy đau thương.

Anh đứng dậy, đỡ bả vai Cố Chiêu Ninh “Đi nghỉ một chút đi, anh ở đây được rồi” Hoắc Thương Châu hiền nhiên xem mình và Cố Chiêu Ninh là người một nhà, anh là chồng cô, đương nhiên anh phải chủ trì.

Nửa ngày, Cố Chiêu Ninh không hề nhúc nhích, chỉ máy móc ném tiền giấy vào chậu than. Hoắc Thương Châu không thể để cô tự hành hạ mình như thế, trên mặt cô thấy rõ sự mệt mỏi. Rốt cuộc phải làm sao cô mới biết thương mình.

Rốt cuộc cô đang tự hành hạ mình hay là hành hạ anh?

Hoắc Thương Châu nhất thời không thể nghĩ thông được, thấy cô không chịu đứng dậy, anh liếc mắt với Lôi Ảnh.

Lôi Ảnh đầu tiên ngăn ra, sau đó từ từ đi đến sau lưng, chém tay vào gáy cô.

Hoắc Thương Châu không thể ra tay, vì vậy mới nhờ Lôi Ảnh, nhưng anh không thể biết Lôi Ảnh làm như vậy với một tâm trạng hết sức rối rắm, đau lòng.

Trong nháy mắt, Cố Chiêu Ninh ngã vào ngực Hoắc Thương Châu, anh bế cô lên tầng.

Anh đặt cô lên giường trong phòng ngủ, đắp chăn cho cô, lau khô những giọt nước mắt còn sót lại, nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên trán. Nhìn Cố Chiêu Ninh đang ngủ say, anh dùng hai ngón tay gỡ đôi chân mày cô vẫn đang nhíu lại. Sau đó đóng cửa đi ra khỏi phòng ngủ.

67. Q.1 - Chương 69: Tĩnh Lặng Đến Đáng Sợ

Có lẽ quá mệt mỏi, Cố Chiêu Ninh ngủ thẳng một đêm không mộng寐.

Ba ngày

Ngày chôn cất Trang Duy Y, mưa phùn lất phất, bầu trời âm u, mây đen phủ kín, như cũng muốn yên lặng đưa tiễn bà.

Trên nghĩa địa, đoàn người mặc đồ đen, che ô đen, Hoắc Thương Châu đứng bên cạnh Cố Chiêu Ninh nhìn tấm bia mộ không khỏi thở dài suy nghĩ, anh vẫn chưa bày tỏ thân phận của mình mà mẹ vợ đã ra đi, trong lòng cảm thấy nuối tiếc.

Cố Chiêu Ninh nhìn ảnh mẹ trên bia mộ, không ngừng nước mắt. Từ giờ trở đi, cô thực sự đơn côi trên cõi đời rồi.

Mọi thứ đã xong, Hoắc Thương Châu ôm bả vai Cố Chiêu Ninh “Đi thôi”

Lưu luyến không rời, cô bị Hoắc Thương Châu ôm cả người kéo đi...

Trên đường về, cô nhận được một tin nhắn.

‘Cố Chiêu Ninh, anh biết lúc này em rất đau khổ, anh hi vọng người bên cạnh em chính là anh, nhưng... anh không thể. Thương Châu là bạn thân của anh từ thời niên thiếu, tính cách cậu ấy anh hiểu rất rõ, cậu ấy thực sự rất quan tâm đến em. Anh đi đây... hi vọng em được hạnh phúc. Biết em là hạnh phúc lớn nhất đời anh, anh hi vọng khi quay trở về, em sẽ lại nở nụ cười rạng rỡ như trước đây.’

Là Bạch Hiên Dật, lúc cô đọc tin nhắn, Hoắc Thương Châu cũng thấy được. Cố Chiêu Ninh chỉ hơi nhủu mày, cất điện thoại tiếp tục đi về phía trước.

.....

Thời gian này, Cố Chiêu Ninh đột nhiên thay đổi, kệ cho Hoắc Thương Châu làm gì nói gì cô cũng xem như anh không tồn tại, cứ ngồi lì bên cửa sổ nhìn ra ngoài, điều này làm Hoắc Thương Châu lo lắng. Anh muốn cô thà như ngày trước không ngừng cãi vã với anh. Sự im lặng đáng sợ của cô lúc này khiến anh hoảng hốt.

Mỗi ngày, Hoắc Thương Châu vẫn đi đến công ty, nhưng trước khi hết giờ đều về nhà với cô, anh cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn cô. Khoảng một tuần lễ như vậy, anh bắt đầu phát hoảng.

Lôi Ảnh gợi ý cho anh một điều, là cô bạn thân Mạc Nhan. Ngày ngày Lôi Ảnh đều một tắc không rời Cố Chiêu Ninh, thiếu gia dạn dò như vậy, cho nên anh thấy mỗi lần cô nhận điện thoại của Mạc Nhan thì trong mắt sẽ có chút thần sắc, có lúc còn cười. Vì vậy anh nói với Hoắc Thương Châu, nhờ Mạc Nhan đến ở với cô một thời gian.

Hoắc Thương Châu cảm thấy rất đúng, vì vậy bảo Lôi Ảnh liên hệ với Mạc Nhan và cô cũng答应 ngay lập tức.

Mạc Nhan chuyển vào Hoắc trạch.

Thời gian này, Hoắc Thương Châu thỉnh thoảng mới về thăm Cố Chiêu Ninh, nhưng ngày nào cũng gọi điện cho Mạc Nhan hỏi tình hình của cô.

“Anh ấy gọi đây” Mạc Nhan cúp điện thoại, nhìn Cố Chiêu Ninh vừa tưới hoa ngoài sân đang đi vào.

“À” Một tiếng không thể lạnh lùng hơn, như thể không liên quan gì, cô vòng qua phòng khách đi vào phòng bếp rót chén nước.

Mạc Nhan bắt đầu dĩ lạc đầu, cô đến đây đã hơn 1 tuần, bác gái qua đời cũng hơn 20 ngày rồi, Cố Chiêu Ninh tuy nói đã dần dần khôi phục nhưng mỗi lần nhắc đến Hoắc Thương Châu, cô xem như thể người không quen biết. Mạc Nhan nhận thấy, chẳng qua cô đang cố che dấu nội tâm, bởi vì hễ nhắc đến anh, mắt cô sẽ không tự nhiên ngó lơ xung quanh.

“Ninh Ninh...”

“Nhan Nhan, chúng ta đi dạo phố đi, ngay bây giờ cũng được” Cố Chiêu Ninh cắt đứt lời Mạc Nhan, mẹ cô đã mất gần 1 tháng, cô cũng dần dần chấp nhận sự thật này, không thể cứ thế mà chán chường gục ngã, còn không tới 1 tháng nữa cô đã phải đi học. Mẹ đã đi rồi, cô phải sống cho thật tốt không phải sao?

68. Q.1 - Chương 70: Chọc Giận Hấn

Phòng Chủ tịch Hoắc Thị

Mấy ngày nay, cổ phiếu của Hoắc Thị không ngừng rớt giá, Hoắc Thương Châu nhìn con số giảm một nửa không khỏi cau mày. Rốt cuộc kẻ nào đứng đằng sau chuyện này, sợ rằng Hứa Cần Dương không thoát khỏi có liên quan. Nếu hắn đã bắt đầu hành động, vậy anh cũng không thể ngồi đợi chết, lúc này, sự cạnh tranh giữa hai người đã thực sự chính thức, hơn nữa còn ở vào giai đoạn gay cấn.

Lúc Hoắc Thương Châu cùng Lôi Ảnh ra khỏi cửa Hoắc Thị thì bị một đám người ẩn náu sẵn ở đó bao vây. Chưa kịp phản ứng thì đám người này đã quăng về phía anh một đồng câu hỏi.

“Chủ tịch Hoắc, xin hỏi ngài có cảm nghĩ gì khi cổ phiếu của Hoắc Thị không ngừng rớt giá? Có phải do ảnh hưởng của việc tung ra sản phẩm mới?”

“...”

Các câu hỏi dồn dập đổ tới, Hoắc Thương Châu lạnh lùng không nói câu gì, bảo vệ anh đi tới xe, Lôi Ảnh mở cửa, chưa kịp ngồi lên anh đã bị một câu hỏi làm cho giật mình.

“Nghe nói chủ tịch Hoắc đã kết hôn, nhưng vẫn luôn giữ bí mật, hơn nữa mẹ vợ anh đã qua đời cũng bị phong tỏa tin tức, có phải có nội tình gì trong đó, liệu có liên quan gì đến việc rớt giá cổ phiếu lần này?”

“Đúng vậy, nghe nói người anh kết hôn đã từng là bạn gái của người mẫu Bạch Hiên Dật, ngay cả Giám đốc Hứa cũng tham dự, tại sao lại không biết tin tức gì của anh?”

Từng câu hỏi đều chĩa vào Cố Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu ngừng bước lên xe, cắn răng, đôi mắt lạnh lùng lảng tránh, anh không xoay người, thản nhiên nói với Lôi Ảnh “Giải quyết mấy người này đi” Quyết không cho phép kẻ nào nói láo về Cố Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu giận giữ lên xe.

Lôi Ảnh đóng cửa xe lại, mấy hộ vệ vẫn đang chặn đám ký giả đồ xô tới, sau khi xe rời khỏi Hoắc Thị, Lôi Ảnh quét ánh mắt qua thẻ tên đeo trên ngực những người vừa đặt câu hỏi, ánh mắt hung dữ như thợ săn ghi nhớ những kẻ này.

Các ký giả bị ánh mắt của Lôi Ảnh làm cho sợ hãi đâm nghẹn lời, thấy Hoắc Thương Châu đã rời đi, còn Lôi Ảnh thì nhìn như muốn giết người, bọn họ cũng không thể tiếp tục truy vấn, tuy nói Hoắc Thị là một tập đoàn kinh doanh, nhưng cũng có lời đồn đại Hoắc Thị còn tiếp quản cả băng xã hội đen, mà Lôi Ảnh còn là một trong hai tay sát thủ. Thà cứ tin là có, mọi người đều chỉ vì công việc, không muốn mất mạng, người nọ nói tiếp người kia bỏ đi.

Lôi Ảnh ghé vào tai một tên xã hội đen nói vài câu.

Tên này gật đầu một cái, sau đó mang theo mấy người nhanh chóng lên đường.

Tối đó, Hoắc Thương Châu ngồi trong phòng khách bang hội, hai chân vắt chéo, ngón tay gõ nhẹ trên tay vịn ghế salon, xem tin tức trên TV, khóe miệng không khỏi cong lên.

“Hôm nay, phóng viên các tờ báo lớn bị tấn công, các thiết bị trong tòa soạn cũng bị đập nát, cảnh sát đang điều tra vụ này, các tòa soạn báo đều nói không thấy biết lai lịch kẻ gây ra, mà máy ảnh cùng toàn bộ thiết bị in ấn cũng đã bị hủy hoại...”

Khi tin tức phát đến đây, Hoắc Thương Châu cầm điều khiển tắt TV, gãi gãi lông mày, khuôn mặt tuấn tú lộ ra vài nét mệt mỏi.

“Chủ tịch! Đã giải quyết xong” Lôi Ảnh báo cáo với Hoắc Thương Châu, buổi chiều anh tìm mấy tên lạ mặt trong bang đến các tòa soạn, máy móc, thiết bị in ấn cùng toàn bộ bài viết bị tiêu hủy, ngoài ra còn cảnh cáo kẻ nào dám tiết lộ nửa câu đều sống không qua đêm nay.

“Ừ, thấy rồi, làm tốt lắm”, Hoắc Thương Châu nhắm mắt lại, thản nhiên nói. Thấy Lôi Ảnh một hồi lâu không lên tiếng cũng không đi ra, anh biết vẫn chưa hết chuyện “Còn có chuyện gì?”

“Cái này... có chuyện này tôi không biết phải nói thế nào” Lôi Ảnh khổ sở nhìn Hoắc Thương Châu, vừa rồi trong lúc chạy về đây, anh thấy một người trên đường! Không dám chắc có đúng không, cho nên không biết phải nói thế nào.

69. Q.1 - Chương 71: Khốn Khổ Nhớ Lại (1)

“Nói đi” Anh hiểu rất rõ Lôi Ảnh, ập a ập ứng như vậy chắc chắn có chuyện.

“Tôi thấy... tiểu thư Thiên Mộng Tuyết”, giọng Lôi Ảnh có chút ngập ngừng, dù sao chuyện này đối với chủ tịch mà nói là một đòn trí mạng, ban đầu anh đã phí bao sức lực đi tìm thi thể Thiên Mộng Tuyết, nhưng như đá ném xuống biển rộng không một chút sủi tăm.

Khoảng thời gian đó, Hoắc Thương Châu chán chường đến mức không thèm nhìn cả Lôi Ảnh, ngày ngày dùng rượu giải sầu, vất vả lắm mới đi qua được quãng đường ấy, bây giờ nói ra điều này chẳng khác nào rắc muối vào vết thương chưa lành.

Nhưng đúng là anh đã nhìn thấy, lúc lái xe về, anh thấy một người hoàn toàn giống Thiên Mộng Tuyết đi qua vạch sang đường, anh lập tức ngăn người, phục hồi tinh thần anh lập tức dừng xe bên đường, nhưng khi anh chạy sang đến nơi thì không còn nhìn thấy nữa. Chẳng lẽ là ảo giác ư? Nhưng xuất hiện trước mặt anh vô cùng chân thực. Thiên Mộng Tuyết trước kia cũng thích mặc quần dài màu trắng, tóc dài thẳng tắp rủ xuống bên hông, chính mái tóc này Hoắc Thương Châu thích nhất, Lôi Ảnh vẫn nhớ những điều đó. Cho nên anh cảm thấy Thiên Mộng Tuyết vẫn chưa chết.

Choang, ly rượu trong tay Hoắc Thương Châu rơi xuống đất vỡ tan, sau vài giây sững sờ, Hoắc Thương Châu bật dậy khỏi ghế salon, đôi tay run rẩy nắm vai Lôi Ảnh, nhìn anh nghi ngờ “Anh nói... Thiên Mộng Tuyết?!” Không thể tin nổi, anh muốn nghe Lôi Ảnh nhắc lại một lần.

Lôi Ảnh gật đầu, nói lại từ đầu đến cuối chuyện anh đã gặp cô tối nay.

Hoắc Thương Châu lùi về sau mấy bước, chau mày “Cô ấy chưa chết... Cô ấy đã trở lại? Cô ấy thật sự chưa chết?”, vừa như vui là vừa như không, Hoắc Thương Châu lẩm bẩm rồi cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Lôi Ảnh đuổi sát theo anh, nhưng đến cửa thì bóng xe kia đã cực nhanh biến mất.

.....

Xe lao như tên, từng chuyện xưa cùng Thiên Mộng Tuyết như những thước phim tái hiện lại trong đầu anh.

Lần đầu gặp cô, anh mới 15 tuổi

Ngày đó, cha anh dắt theo một cô bé vào nhà, vừa trên tầng đi xuống, Hoắc Thương Châu liền bị cô gái thanh tú, sạch sẽ này hấp dẫn. Mái tóc dài, da trắng thướt tha, giống như tiên nữ giáng trần. Từ đó, trong lòng Hoắc Thương Châu đã nảy mầm. Khoảng thời gian ấy, cha cô đi công tác vùng khác, mẹ lại xảy ra chuyện nên Thiên Mộng Tuyết ở tạm nhà anh để đi học. Một khoảng thời gian ở chung, hai người đang trong giai đoạn dậy thì phát sinh tình cảm. Khi cha cô trở về đón cô đi, hai người đều lưu luyến không rời.

Sau đó, cha Thiên Mộng Tuyết tử vong khi đang thi hành nhiệm vụ, mẹ cô cũng lập tức tái giá. Thiên Mộng Tuyết như biến mất khỏi tầm mắt anh.

Khi anh 18 tuổi, Thiên Mộng Tuyết 19, lần nữa xuất hiện trong lễ tang của bố mẹ anh, cô an ủi chăm sóc anh. Cũng chính thức đến ở Hoắc trạch.

.....

70. Q.1 - Chương 72: Khốn Khổ Nhớ Lại (2)

Hai người ngày càng gần gũi, tuổi đều đang xuân, trong một đêm mưa gió, Thiên Mộng Tuyết chạy sang phòng anh vì sợ tiếng sấm, hai người cùng ngủ một giường, thân thể đang dậy thì của Hoắc Thương Châu phát sinh phản ứng, hai người vô tình hữu ý mà ăn trái cấm.

Sau đó, Hoắc Thương Châu tiếp nhận Hoắc Thị và bang hội. Thiên Mộng Tuyết cũng quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh anh với tư cách là bạn gái. Như cá gặp nước, tuổi trẻ sức lớn, Hoắc Thương Châu chính đón lại đội ngũ trong bang, vì thế cũng đắc tội không ít người. Năm Hoắc Thương Châu 21 tuổi, Thiên

Mộng Tuyết bị tấn công trên đường, vì đắc tội quá nhiều người nên anh cũng không thể xác định ai đã bắt cóc Thiên Mộng Tuyết.

Sau đó, đối phương bắt Hoắc Thương Châu giao toàn bộ vật liệu, súng ống của Hắc Bang. Anh hùng hồn đáp ứng, tuy nhiên ở địa điểm đối phương hẹn gặp anh đã sớm mai phục chặt chẽ, anh không dễ gì để kẻ làm thương tổn người phụ nữ anh yêu nhất lại còn dám uy hiếp anh. Khi đối phương mang theo Thiên Mộng Tuyết đến điểm hẹn, anh thấy trên mặt cô bị rạch hai đường dài, bọn chó này dám hủy hoại dung nhan của cô? Trong cơn tức giận, Hoắc Thương Châu mất đi lý trí. Anh tranh thủ cơ hội đoạt lại Thiên Mộng Tuyết đẩy tới bên Lôi Anh, nhưng anh không ngờ, đối phương chẳng xem người trong tay anh ra gì, vì vậy một cuộc chiến đẫm máu nổ ra.

Anh trơ mắt nhìn Thiên Mộng Tuyết trúng thương ngã trên vũng máu, nhưng không thể mang cô đi vì hai bên đang giao chiến kịch liệt.

Khi trở về anh bị thương, phải tiếp nhận trị liệu, khi tỉnh lại liền liệu mạng bị thương điên cuồng tìm kiếm Thiên Mộng Tuyết, thế nhưng cô như đá chìm xuống biển không một chút tăm tích.

Hôm nay, anh lại nghe tin về cô, ba năm... Khi anh đã dần thoát khỏi hồi ức quá khứ và đã ngừng trách móc bản thân thì cô lại trở về. Anh không biết tâm tình của mình lúc này ra sao. Nghe tin cô còn sống, anh thực sự vui vẻ nhưng lại không sung sướng như anh tưởng tượng.

Xe rất nhanh về đến Hoắc Trạch

Ngẩng đầu thấy ánh sáng trong phòng ngủ, Hoắc Thương Châu có phần sửng sốt, sao anh lại lái xe về đây, rõ ràng anh muốn đến chỗ Thiên Mộng Tuyết để tìm kiếm cô. Nhưng ma xui, quỷ khiến thế nào lại muốn đến thăm Cố Chiêu Ninh một chút.

“Đáng chết!” Không hiểu nổi suy nghĩ của chính mình, Hoắc Thương Châu phát điên đập mạnh tay xuống tay lái, con người hóa lạnh, anh nổ máy biến mất trong bóng đêm.

Xe dừng ở một khu nhà cũ kỹ, ngẩng đầu nhìn khung cửa sổ quen thuộc, đèn sáng, như vậy đúng là cô đã trở lại. Đây là nơi khi Thiên Mộng Tuyết ở khi còn sống, trước kia anh thường một mình lái xe đến đây rồi ngồi trong xe ngủ hết đêm. Nhưng kể từ khi Cố Chiêu Ninh xuất hiện, anh không đến đây nữa, rốt cuộc cô đã về lúc nào? Năm đó cô chạy đi đâu suốt ba năm?

Tay chậm rãi đưa về phía khóa cửa, do dự có nên xuất hiện hay không, hết mở ra lại đóng vào, cuối cùng anh xuống xe, tựa vào cửa đốt một điếu thuốc nhìn lên khung cửa sổ sáng đèn.

Khi điếu thuốc cháy hết, anh di tàn thuốc dưới chân, bây giờ không phải lúc trốn tránh, đã tới thì nên vào, những gì anh nợ sẽ trả lại cho cô, còn Cố Chiêu Ninh lúc này anh không muốn nghĩ đến. Anh hạ quyết tâm đi vào khu nhà cũ...

71. Q.1 - Chương 73: Thiên Mộng Tuyết Xuất Hiện

Reng reng

“Ai đấy” Thiên Mộng Tuyết nghe thấy tiếng chuông cửa, không có tiếng trả lời, đang nằm đọc sách trên salon, đi về phía cửa, nhìn qua mắt mèo cũng không thấy ai, nghĩ ai bấm nhầm cô quay trở lại ghế salon, nhưng chưa bước được một bước lại nghe tiếng chuông kêu.

“Ai vậy?” Cô hỏi rất cảnh giác.

“Là anh”

Hai tiếng ngắn gọn với giọng nói quen thuộc mà cô luôn nhớ đến, Hoắc Thương Châu! Vội vàng mở cửa phòng, hai người chăm chú nhìn nhau, không nói câu gì.

“Thương Châu...” Thiên Mộng Tuyết nghẹn ngào, nước mắt ngân ngấn. Cô vừa trở về ngày hôm nay, định nghỉ ngơi một ngày, mai sẽ đi tìm anh, không ngờ anh ngay lập tức xuất hiện, như vậy, anh còn rất yêu cô? Nếu không vì sao có thể biết cô đã quay lại.

“Thương Châu!” Người cô ngày đêm mong nhớ xuất hiện trước mặt, không thể kìm nén được nỗi nhớ nhung trong lòng, cô nhào đến ôm lấy anh, vùi đầu vào ngực anh thút thít khóc “Em nhớ anh, rất nhớ anh”, cô không phát hiện ra Hoắc Thương Châu lúc này lại vô cùng lúng túng.

Thiên Mộng Tuyết vừa mở cửa, khuôn mặt vẫn hoàn mỹ không chút dấu vết, chẳng phải cô bị rạch sao? Thấy cô hoàn hảo đứng trước mặt, nội tâm anh lại bị kích động, nhưng sự kích động này lại chỉ dừng lại như gặp một người thân lâu ngày. Lúc Thiên Mộng Tuyết ôm anh, anh cũng không sung sướng như đã tưởng, có khi còn đau lòng nhiều hơn.

Hai người ngồi trên ghế salon, Thiên Mộng Tuyết rót cho Thương Châu chén nước, sau đó ngồi đối diện, nhìn anh “Mấy năm qua... anh ổn không?”

“Ừ... Em thì sao? Năm đó... anh cứ nghĩ” Hoắc Thương Châu nhẹ nhàng trả lời, sau đó thần sắc có chút mất tự nhiên.

Thiên Mộng Tuyết buột miệng cười cắt đứt lời nói của anh “Anh cũng cho rằng em đã chết sao?”

Nàng cười vẫn mê người như thế, chỉ khác năm xưa không còn vẻ tinh khiết, có lẽ những năm qua cô đã thay đổi, Hoắc Thương Châu nhấp một ngụm trà, sau đó quan sát Thiên Mộng Tuyết có phần xa lạ. Hai người có lẽ vì mấy năm không gặp trở nên có chút xa cách, lúc này anh đột nhiên không biết phải nói gì.

Cô thấy Hoắc Thương Châu không được tự nhiên, ba năm, thời gian này đủ ột người thay đổi, nhưng cô không quan tâm đến những thứ này, chỉ cần trong lòng anh vẫn có cô, thế là được, như tự giấu cột mình, cô nói “ Em cũng cho rằng mình sẽ chết, nhưng, ông trời lại thương tình, phát súng kia không trúng vào tim mà chệch một ít, đến khi tỉnh lại thì bốn phía không một bóng người, em đã dùng hết chút sức lực còn lại để bò ra ven đường rồi ngất xỉu, đến khi mở mắt lại lần nữa đã được cứu”. Thấy Hoắc Thương Châu không nói gì chỉ nhìn mình, cô cụp mắt xuống vừa cười vừa nói “Nghe có vẻ hoang đường phải không? Như trong phim vậy.”

Hoắc Thương Châu nhẹ nhàng lắc đầu, khẽ mỉm cười “Không, anh rất vui vì em đã khỏe mạnh trở lại, nhưng mặt em...” Không thấy vết sẹo nào?

“Cái này... ba năm nay em không xuất hiện chính là vì thế, em ra nước ngoài dùng tiền cha để lại để phẫu thuật thẩm mỹ. Ban đầu bác sĩ nói vết rạch rất sâu, không thể khôi phục lại như trước, nhưng kỳ tích đã xuất hiện, ngay cả bản thân em cũng sợ hết hồn. Nhưng nếu anh nhìn kỹ sẽ phát hiện màu da ở hai chỗ này hơi khác”. Thiên Mộng Tuyết tới gần Hoắc Thương Châu, ngón tay anh run run vuốt ve khuôn mặt đã từng bị thương, như thể không muốn đụng vào khiến cô nhớ lại mà sợ hãi.

72. Q.1 - Chương 74: Thiên Mộng Tuyết Xuất Hiện(2)

Lúc này Hoắc Thương Châu mới nhìn rõ quả nhiên có hai vết dài màu da khác so với nước da trắng hồng của cô. Căn bản từ lúc vào anh cũng chưa nhìn kỹ Thiên Mộng Tuyết nên chưa phát hiện thấy sự khác biệt này.

Thiên Mộng Tuyết nhìn thấy sự thương hại trong đôi mắt thâm thúy mê người của Hoắc Thương Châu mà cảm thấy sợ hãi, cầm tay anh đặt lên má “Chỗ này” , cô cảm thấy tay anh cứng ngắc, vì vậy từ từ kéo xuống đặt bàn tay anh lên ngực “Còn chỗ này nữa, những vết thương khắc vào cơ thể không xóa đi được, nhưng em không hối hận vì đã yêu anh” cô dịu dàng nhìn ánh mắt sững sờ của Hoắc Thương Châu.

Nhịp tim của cô dồn dập nơi bàn tay, nhìn hai gò má ửng hồng, hô hấp lại có phần gấp gáp, Hoắc Thương Châu vội vàng rút tay về “Thật xin lỗi, vì năm đó anh quá bột bột cho nên mới gây cho em những tổn thương này, xin lỗi em”, anh gặp người, hai khuỷu tay chống lên đùi, đôi bàn tay không ngừng xoa, cúi đầu nhẹ giọng nói. Anh ta từng yêu Thiên Mộng Tuyết, nhưng lúc này hỏi anh cảm giác với cô là gì, anh thật không biết.

“Anh sao vậy? Thương Châu, em không trách anh”, tưởng rằng Hoắc Thương Châu sẽ hôn mình, cô đã gửi tới anh tín hiệu thương nhớ, không nghĩ được anh lại rút tay về. Là ảo giác của cô sao? Sao cô lại cảm thấy như anh không còn yêu mình?

“Thật xin lỗi, Gặp lại em khỏe mạnh thế này là tốt rồi, anh đi trước, mai sẽ tới thăm em”. Anh sao vậy? Không phải anh đang cự tuyệt một thân hình anh từng si mê đấy chứ, nhưng khi anh chạm vào Thiên Mộng Tuyết, trong đầu lại hiện lên một đoạn cùng Cố Chiêu Ninh trên giường. Anh bị điên rồi sao? Điên thật rồi! Vì muốn che dấu nội tâm đang giãy giụa của mình, không muốn Thiên Mộng Tuyết nhìn thấy đầu mối, anh vội vã từ biệt cô rồi đứng dậy xoay người đi.

“Thương Châu!” Thiên Mộng Tuyết đã nghĩ đúng, Hoắc Thương Châu thực sự có chuyện giấu cô, đột nhiên sợ sẽ mất anh, vội vàng ôm lấy lưng anh “Đừng đi! Em sợ lắm, em sợ nếu bỏ anh ra anh sẽ không quay lại, sẽ mất anh. Ba năm qua em ngày đêm nhớ tới anh, vì chỉ muốn hoàn hảo xuất hiện trước mặt anh chứ không muốn như ma quỷ quay về khiến anh thương hại, nhưng em cảm thấy anh đã thay đổi, có phải anh không còn yêu em nữa không?” Không muốn bị thương hại? Những lời của Thiên Mộng Tuyết thật ra đều nhắc nhở Hoắc Thương Châu đền bù cho những gì cô đã phải hi sinh.

Phải, ban đầu cô thực sự nghĩ vậy, nhưng bây giờ bất kể phải dùng đến thủ đoạn gì, cô cũng phải giữ Hoắc Thương Châu ỉnh.

Từng câu từng chữ găm vào lòng Hoắc Thương Châu, đúng vậy, đối với một người con gái như thế nào, anh sao có thể cự tuyệt, đây là người con gái anh đã từng yêu thương nhất. Đã từng?! Vậy còn bây giờ? Hoắc Thương Châu bị chính ý nghĩ của mình làm cho hết hồn, chẳng lẽ là anh thật sự không còn yêu Thiên Mộng Tuyết nữa? Khẽ ngửa đầu thở dài, hai tay anh đặt lên vòng tay của Thiên Mộng Tuyết trên hông mình “Không, em sẽ không mất anh”, những năm gần đây, tất cả tâm nhiệm trong lòng anh chẳng phải giây phút đoàn tụ này sao? Nhưng bây giờ anh lại không nghĩ như vậy nữa.

73. Q.2 - Chương 75: Nửa Đêm Gọi Điện

Cố Chiêu Ninh đã lâu không thấy Hoắc Thương Châu, mặc dù miệng luôn cứng rắn, mặt không biến sắc nhưng trong lòng cô lại vô cùng nhớ anh.

Anh có ăn cơm ngon không?

Anh có ngủ tốt không?

Hôm nay tin tức cô nhìn thấy, anh có thể vì chuyện công ty mà không ngủ được không?

Cố Chiêu Ninh trần trọc, cô mở đèn ngủ, cầm điện thoại ấn dãy số quen thuộc của Hoắc Thương Châu, mím môi do dự.

Rốt cuộc có nên gọi điện hỏi thăm anh không? Những ngày qua, cô dần dần cảm nhận sự chăm sóc của Hoắc Thương Châu, ngày ngày đều gọi điện hỏi Mạc Nhan tình hình của cô, nhưng tại sao hôm nay lại không gọi, anh đang làm gì? Cố Chiêu Ninh rất muốn biết, vì tin tức giá cổ phiếu của Hoắc Thị rất giá, cô thật lo lắng cho anh.

Do dự mãi, cuối cùng Cố Chiêu Ninh quyết định gọi...

.....

Ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ rơi vào bên trong, trên giường Hoắc Thương Châu đang ôm Thiên Mộng Tuyết, cô đã ngủ say còn anh không thể nào ngủ được.

Anh cảm giác mình nợ người con gái này rất nhiều, nhưng lúc này không biết phải trả lại thế nào, vừa rồi cô níu giữ, anh không thể cự tuyệt, nhưng anh lại không thể tiếp tục những ngày ngọt ngào triền miên cùng cô như trước kia, điều duy nhất anh có thể làm là ôm lấy cô ngủ.

Đôi mắt nhìn qua cửa sổ, mặc dù ôm Thiên Mộng Tuyết trong lòng nhưng đầu anh lại nghĩ về một người con gái khác...

Đúng lúc này, điện thoại của anh đổ chuông

Muộn thế này rồi, ai có thể gọi? Sợ đánh thức Thiên Mộng Tuyết, anh với tay lên tủ đầu giường định tắt điện thoại, nhưng theo bản năng lại nhìn vào màn hình. Cố Chiêu Ninh!

Cô ấy gọi điện ình, Hoắc Thương Châu hoài nghi liệu mình có nhầm hay không, Cố Chiêu Ninh chưa bao giờ chủ động gọi điện ình, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ đến đây, Hoắc Thương Châu bất chấp Thiên Mộng Tuyết còn đang nằm trong ngực mình, nhấn nút trả lời.

“Alo”

“...” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Cố Chiêu Ninh lại không biết phải nói gì, cô im lặng một lúc.

“Alo? Cố Chiêu Ninh! Nói đi” Lo lắng không biết cô có xảy ra chuyện gì không, Hoắc Thương Châu rút tay ra, thấy không đánh thức Thiên Mộng Tuyết, anh tiến về phía phòng vệ sinh, giọng thì thào.

“À... Em... Em không quấy rầy anh chứ” Giọng nói của Hoắc Thương Châu rất nhỏ, Cố Chiêu Ninh biết bên cạnh anh có người, xem ra cô lại tự ảo tưởng, anh bây giờ đang ôm người khác, còn mình thì lo lắng cho anh một cách ngớ ngẩn.

“Không có, trẻ thế này em còn gọi điện không phải có chuyện gì chứ?” Hoắc Thương Châu nghe giọng Cố Chiêu Ninh không có gì khác thường mới giãn chân mày, dịu dàng hỏi thăm.

“Không có, em xem tin tức” rất lo lắng cho anh, những lời này Cố Chiêu Ninh lại không nói ra được.

“Em quan tâm đến anh sao?” Hoắc Thương Châu cười nhạt, cô gái này vẫn còn mạnh mẽ. Chỉ có điều, sự quan tâm này khiến anh cảm thấy thoải mái. Cứ tưởng lúc này cô không thêm để ý đến mình, thế mà chỉ cần nghe tin tức đã chủ động gọi điện.

“...” Lời anh nói khiến Cố Chiêu Ninh ngẩn người, đúng vậy, là em quan tâm đến anh, thế nhưng anh có cần sự quan tâm này không? Cố Chiêu Ninh tự hỏi lòng, như tự giễu cợt mình khề nhếch khóe miệng “Anh cả nghĩ rồi, em cũng chỉ hỏi thăm như bạn bè bình thường thôi”.

Bạn bè bình thường? Cô xem anh chỉ như những người bạn khác, đây là gián tiếp nhắc nhở quan hệ của bọn họ sao?

Hoắc Thương Châu đột nhiên thấy mất mát, cũng thấy tức giận, tay nắm chặt điện thoại như muốn bóp nát nó. “Được, anh hiểu rồi, anh không có việc gì, em ngủ sớm đi” không đợi Cố Chiêu Ninh nói thêm, anh tắt máy, tay bịt miệng ra khỏi phòng vệ sinh.

.....

74. Q.2 - Chương 76: Buổi Đầu Giá (1)

Thấy cô gái trên giường đang say ngủ, Hoắc Thương Châu chỉ hơi nhíu mày rồi nằm xuống nhìn trần nhà rồi dần dần nhắm mắt lại không nghĩ nữa.

Lúc Hoắc Thương Châu nhắm mắt, đồng thời mắt Thiên Mộng Tuyết mở ra, vừa rồi cô đều nghe thấy, Cố Chiêu Ninh... Cái tên xa lạ, cô chưa hề thấy Hoắc Thương Châu vội vàng lại dịu dàng với người con gái nào như vậy, chẳng lẽ anh thật sự đã thích người khác sao? Cô không cho! Hoắc Thương Châu chỉ là của một mình cô.

Nghĩ đến đây, cô cố ý trở mình lật qua lật lại, như một người đang mơ ngủ ôm lấy Hoắc Thương Châu, thế này cô mới yên tâm Hoắc Thương Châu thuộc về mình, sẽ không buông tay nữa.

.....

Mấy ngày liền, Hoắc Thương Châu bận xử lý chuyện công ty, sự cố rớt giá cổ phiếu lần này là do có kẻ tung tin đồn nhảm, nói Hoắc Thị ngoài mặt có vẻ tiềm lực hùng hậu, thật ra trong nội bộ lại hoàn toàn ngược lại, còn nói công ty đang trốn thuế.

Qua nửa tháng trời, các bên liên quan đều nhảy vào điều tra vấn đề thuế trong nội bộ Hoắc Thị, Hoắc Thương Châu cũng rất phối hợp công bố căn cứ mọi khoản thu chi. Những lời đồn ruốc cuộc đã được các bên liên quan hợp báo phản bác, mặc dù biết kẻ nào đứng đằng sau nhưng Hoắc Thương Châu chưa lập tức đánh trả. Vì sự dă kích lần này, Hoắc Thị cần một khoảng thời gian nữa để khôi phục hình ảnh, lúc này không thể để xảy ra bất kỳ điều xấu nào nữa.

Buổi tối, anh muốn tổ chức một buổi đấu giá, lúc này đã thay xong quần áo chuẩn bị cùng Lôi Ảnh lên đường.

“Thiếu gia, có nên đưa thiếu phu nhân đi cùng không?” Trong khoảng thời gian này, thiếu gia thường xuyên ra vào nhà Thiên Mộng Tuyết tiểu thư, cũng không trở về Hoắc Trạch, điều này khiến Lôi Ảnh bất bình thay cho Cố Chiêu Ninh.

“Không cần, gọi điện cho Thiên tiểu sư, bảo cô ấy đi cùng tôi” vừa cài cúc áo, anh vừa nói với Lôi Ảnh.

Lôi Ảnh ngăn ra, chuyện tình của Thiên Mộng Tuyết và thiếu gia vài năm trước mọi người đều biết, sau khi cô mất tích, giới truyền thông cũng từng phỏng đoán rồi rít, lần này chủ tịch đi cùng cô khác gì trước giới truyền thông lần nữa công bố quan hệ của hai người, mà người mất tích lâu như vậy lại xuất hiện, chính là một tin cực nóng đối với giới truyền thông. Vậy còn Cố Chiêu Ninh thì sao? Lôi Ảnh nhìn Hoắc Thương Châu không nói.

“Tôi không muốn nói thêm lần thứ hai” Hoắc Thương Châu đảo mắt nhìn Lôi Ảnh, anh biết Lôi Ảnh đang che chở cho Cố Chiêu Ninh, điều này khiến anh không thoải mái, nhìn Lôi Ảnh một cái, anh tự mình đến bàn, nhấn số gọi cho Thiên Mộng Tuyết.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Thương Châu liếc nhẹ Lôi Ảnh rồi đi thẳng ra ngoài cửa.

Khi xe anh đỗ dưới nhà Thiên Mộng Tuyết thì cũng đúng lúc cô đi ra, vẫn là màu trắng, cô mặc một chiếc váy liền có đuôi, tóc vẫn xoa sau lưng như dáng vẻ Hoắc Thương Châu thích, nhìn cô cũng biết đã rất tỉ mỉ trang điểm.

“Thương Châu” Thiên Mộng Tuyết lên xe rất vui vẻ, buổi đấu giá từ thiện tối nay sẽ rất đáng nhớ, lần này anh dẫn cô đi hẳn là tuyên bố mối quan hệ của họ với giới truyền thông, xem ra, Hoắc Thương Châu vẫn yêu mình, về phần cái cô Cố Chiêu Ninh đó, chắc chẳng qua là người Hoắc Thương Châu gửi gắm tình cảm trong những ngày xa cô.

Thiên Mộng Tuyết là một cô gái thông minh, đối với chuyện riêng của Hoắc Thương Châu cô không hỏi tới, cô biết một người đàn ông thành đạt sẽ có sức hấp dẫn lớn, đặc biệt người vừa trẻ tuổi đẹp trai lại vừa nhiều tiền như Hoắc Thương Châu rất ít, cô muốn giả bộ ngây thơ, có thể mới giữ được Hoắc Thương Châu. Bởi vì đàn ông thường không thích phụ nữ quá thông minh.

“Ừ, hôm nay rất đẹp” Hoắc Thương Châu mỉm cười hôn lên mu bàn tay Thiên Mộng Tuyết. Nếu Cố Chiêu Ninh mà mặc như thế này, sẽ còn xinh đẹp hơn.

Cố Chiêu Ninh, trời ạ. Anh tự nhiên lại nghĩ đến cô.

Mất tự nhiên buông tay Thiên Mộng Tuyết, anh hướng ra đằng trước nói “Lái xe”

75. Q.2 - Chương 77: Buổi Đấu Giá (2)

Hoắc gia quả thật rất kỳ cục, trừ vú Vương ra thì chẳng còn người giúp việc nào nữa, việc quét dọn nấu cơm là do nhân viên tạp vụ theo giờ đến làm, sau khi vú Vương và bà nội đi thì nhà cũng chỉ còn lại mình Cố Chiêu Ninh.

Hôm nay Mạc Nhan ra ngoài, trong lúc rảnh rỗi Cố Chiêu Ninh ngồi trên salon liếc qua quyển tạp chí, điện thoại của cô lúc này cũng đổ chuông.

Thấy số gọi tới là “private number”, cô nghi ngờ trả lời “Alo, ai vậy?”

“Cố Chiêu Ninh, Cố tiểu thư” Bên kia đầu dây là giọng một người đàn ông xa lạ.

“Phải, anh ai?” Cố Chiêu Ninh nhẹ nhàng hỏi.

“Tôi là Hứa Cần Dương, cô còn nhớ chứ?”

Hứa Cần Dương! Không phải người đàn ông đã cứu cô đêm đó, bây giờ cô vẫn chưa hiểu rõ cuộc hôm đó đã xảy ra những chuyện gì, đối với Hứa Cần Dương, cô chỉ ý thức được đúng một điều là anh ta đã cứu

minh. Tuy lần sau nghe được câu chuyện của anh ta và Hoắc Thương Châu, nhưng cũng chỉ dừng ở chỗ anh ta có hứng thú với mình. Vậy hôm nay anh ta gọi tới có chuyện gì.

“Hứa tiên sinh, có chuyện gì không?” Cố Chiêu Ninh hỏi một câu không quá thân thiện, trực giác mách bảo cô Hứa Cần Dương chắc chắn có mục đích gì.

“Không có gì, tôi chỉ muốn nhờ Cố tiểu thư giúp ột việc thôi” Trong điện thoại cất lên tiếng cười nhạt nhẽo, khiến Cố Chiêu Ninh càng thêm nghi ngờ, muốn cô giúp một tay, giúp cái gì mới được.

“Sợ rằng... không được, tôi chỉ là một người phụ nữ không có địa vị gì, e là không giúp được cho Giám đốc Hứa”

“Chuyện này, Cố tiểu thư có thể giúp được”

Nghe câu nói của Hứa Cần Dương, Cố Chiêu Ninh hơi ngạc nhiên, sau vài giây sững sốt cô thần nhiên nói “Anh nói đi, nếu có thể coi như tôi trả nợ ân tình cho anh”

Hứa Cần Dương ngồi vắt chân trong phòng làm việc, ngón tay gõ trên bàn, nụ cười rất nham hiểm “Ha ha, tôi biết Cố tiểu thư là người trọng tình, thật ra cô không cần phải dè chừng như vậy, tôi sẽ không yêu cầu gì quá đáng, chỉ muốn mời cô tối nay đi cùng tôi đến một buổi đấu giá.”

Buổi đấu giá? Tại sao lại muốn cô đi! Có phải hẳn muốn làm gì với Hoắc Thương Châu hay không? Hẳn rõ ràng biết mình là vợ Hoắc Thương Châu “Ngại quá, tối nay tôi đi cùng chồng rồi”, suy nghĩ một hồi, Cố Chiêu Ninh vẫn tìm lý do cự tuyệt.

“Ồ? Nhưng sao tôi nghe nói Hoắc Thương Châu mang theo bạn gái vốn là người yêu cũ nhỉ?” Hứa Cần Dương nghe thấy lời nói láo của Cố Chiêu Ninh, không nhịn được cười, cô gái này quá đơn thuần, anh cũng không chắc phải gọi điện cho cô thế nào? Thật ra Hứa Cần Dương vẫn cho tai mắt bám sát Hoắc Thương Châu, chuyện anh tối nay sẽ đến buổi đấu giá cùng Thiên Mộng Tuyết được xác định nên mới gọi điện cho Cố Chiêu Ninh.

Thật anh, anh làm như vậy cũng chẳng phải muốn gây bất lợi gì to lớn cho Hoắc Thương Châu, mà chỉ muốn nhân cơ hội này đẩy quan hệ của anh ta và Cố Chiêu Ninh càng trở nên gượng gạo. Chính anh cũng không biết vì sao đối với một Cố Chiêu Ninh không thể bình thường hơn lại gây hứng thú đến thế, anh muốn có cô, hơn nữa còn mong muốn mãnh liệt. Bất kể vì mối thù với Hoắc Thương Châu hay là từ tấm lòng mình, anh chỉ muốn tìm cách chiếm được cô, tối nay chính là cơ hội tuyệt vời.

“...”

Trong điện thoại, Cố Chiêu Ninh im lặng, người yêu cũ của Hoắc Thương Châu... Mặc dù biết anh ta bên ngoài chắc chắn có phụ nữ, nhưng hôm nay nghe chính miệng Hứa Cần Dương nói, lòng cô vẫn đau nhói.

“Dù thế thì tôi cũng không đi, tôi sẽ không ngu đến mức xuất hiện trước mặt người yêu cũ của chồng” Cố Chiêu Ninh tự cười nhạo mình, nhạt nhẽo trả lời Hứa Cần Dương.

“Không không, giới truyền thông không biết sự tồn tại của cô, hôm nay cũng là cơ hội tốt để cô bộc lộ bản thân, tôi biết cô cũng không phải là tự nguyện cưới chủ tịch Hoắc, nếu anh ta quang minh chính đại mang theo người phụ nữ khác, sao cô lại ngồi chờ chết, chẳng lẽ... cô sợ sao?”

Cô sợ ư? Lần trước bắt được Tiểu Tam còn hung hăng dạy dỗ cô ta, hôm nay Hoắc Thương Châu lại dắt theo Tiểu Tam nữa, rốt cuộc cô nên làm gì, nhất thời cô cũng cảm thấy mơ hồ.

Đến lúc này cô cũng không biết, người phụ nữ Hoắc Thương Châu đưa đi cùng tối nay có phải là Tiểu Tam mà cô đã bắt được hôm trước hay không...

76. Q.2 - Chương 78: Buổi Đấu Giá (3)

“Thế nào? Vừa có thể trả lại ân tình cho tôi, vừa chà xát nhuệ khí của bọn họ, Cố tiểu thư không từ chối chứ?” Thấy Cố Chiêu Ninh rất lâu im lặng, Hứa Cần Dương có thể thấy là cô đã dao động, mới thừa thắng xông lên, tiếp tục cổ động.

“Được!” Cổ Chiêu Ninh cảm thấy đã đến lúc kết thúc, cô không muốn tiếp tục từ từ thất vọng, có lẽ mượn Hứa Cần Dương khiến cho Hoắc Thương Châu ghét mình, quan hệ của hai người cũng có thể hoàn toàn kết thúc. Sau một hồi do dự cô đồng ý.

“Tốt lắm, Cổ tiểu thư không cần chuẩn bị gì, 10p nữa chờ tôi ở cửa”. Hứa Cần Dương đã sớm chuẩn bị kỹ càng, cúp điện thoại, anh lập tức đứng dậy rời phòng làm việc. Suốt đường đi, anh cười, nụ cười không phải thâm hiểm xảo trá mà là nụ cười của một người đàn ông dịu dàng.

Cổ Chiêu Ninh nhìn thấy xe của Hứa Cần Dương dưới cổng liền đi theo anh tới một trung tâm thiết kế, nhà thiết kế để cô chọn lễ phục, phối giày và trang sức phù hợp, thợ cũng bắt đầu trang điểm cho cô.

Lúc Cổ Chiêu Ninh ra khỏi phòng hóa trang, thấy ánh mắt ca ngời của Hứa Cần Dương, cô gượng cười với anh.

“Không tệ, thật khiến cho khung cảnh trước mắt sáng lên”, Hứa Cần Dương tự nhiên ngắm nhìn Cổ Chiêu Ninh, chiếc váy ôm màu trắng chân trần càng khiến thân hình săn chắc của cô thêm hấp dẫn, phần tóc mái dày được vắn lên đỉnh đầu lộ ra vầng trán hoàn mỹ, đuôi tóc cũng làm xoăn nhẹ thả sau gáy, khuôn mặt trái xoan có má lúm đồng tiền đang cười tủm tỉm. Đôi lông mày lá liễu trên khuôn mặt trắng hồng, hai con mắt long lanh đen láy, dưới chiếc mũi dọc dừa là đôi môi đỏ mọng như trái anh đào khiến Hứa Cần Dương thất thần.

“Đi thôi” Cổ Chiêu Ninh bị ánh mắt sấm soi của anh ta làm mất tự nhiên, lúng túng đứng tại chỗ nói.

“Được!” Lần này ý định muốn chiếm được Cổ Chiêu Ninh bằng bất cứ giá nào của Hứa Cần Dương càng thêm chắc chắn.

.....

Tại buổi đấu giá

Sản phẩm đấu giá hôm nay hoàn toàn là những mẫu thiết kế ngọc trai của các danh gia, phóng viên các đài báo đã ổn định vị trí, nửa trên hoàn toàn là chỗ ngồi của khách quý, nửa phía dưới là chỗ của các ký giả.

Hoắc Thị và Hứa Thị vốn là hai tập đoàn lớn nhất, cũng là khách mời trọng tâm của buổi đấu giá hôm nay.

“Đợi đã...! Tôi không muốn ngồi cùng chỗ với anh ta” Từ trên đi xuống, Cổ Chiêu Ninh liếc thấy bóng lưng Hoắc Thương Châu ở hàng ghế đầu tiên, bên cạnh anh còn một người phụ nữ, chỉ cần nhìn mái tóc dài phủ sau lưng cô cũng có thể khẳng định đây không phải là Tiểu Tam mà cô bắt gặp hôm trước, thấy cô ta thì thâm thân mặt bên tai Hoắc Thương Châu, Cổ Chiêu Ninh cắn cắn môi dừng bước nói với Hứa Cần Dương.

“Được!” Không hiểu sao Hứa Cần Dương lại không muốn tự tuyệt ý muốn của Cổ Chiêu Ninh, đứng ở hàng ghế thứ 6, anh nói vào tai người ngồi gần đó nhất.

Thấy người kia gật đầu mỉm cười cung kính đứng dậy mang theo bạn gái tiến lên hàng ghế thứ nhất đang còn trống.

“Ngồi ở đây được không?” Hứa Cần Dương hai tay đút túi mỉm cười với Cổ Chiêu Ninh.

Cổ Chiêu Ninh gật đầu ngồi xuống, tầm mắt không thể nào rời khỏi hai bóng người trên hàng ghế thứ nhất.

“Chào mừng quý khách đã bớt chút thời gian tới tham dự buổi đấu giá từ thiện tối nay, buổi lễ xin được bắt đầu”, MC vừa tuyên bố xong trên sân khấu, hai cô gái trẻ liền đưa ra sản phẩm đấu giá đầu tiên.

Đó là một bộ trang sức gồm một đôi khuyên tai và một chiếc dây chuyền ngọc trai. Nhìn qua cũng biết là đồ xa xỉ. Sản phẩm đấu giá được trưng bày trên sân khấu, người chủ trì cuộc đấu giá cầm búa đứng bên cạnh cúi chào khán giả “Bộ trang sức này có xuất xứ từ bảo tàng Vista, giá khởi điểm là 100 vạn, mỗi bước giá là 5 vạn, xin mời bắt đầu”

Bên dưới, mọi người bắt đầu gõ búa giá, Cổ Chiêu Ninh thấy Hoắc Thương Châu không có động tĩnh gì, chỉ ngồi yên nhìn.

“Thích không?” Cổ Chiêu Ninh thấy Hứa Cần Dương hỏi bên tai.

Cô không có thói quen thân mật với anh ta như thế, dịch ra một chút cô lắc đầu, tại sao lại muốn hỏi cô có thích hay không, cô chẳng qua cũng chỉ đóng giả làm bạn gái anh ta, tự nhiên thấy Hứa Cần Dương hỏi vậy, cô cảm thấy không được tự nhiên.

77. Q.2 - Chương 79: Buổi Đấu Giá (4)

Khi buổi đấu giá gần kết thúc, Cố Chiêu Ninh mới phát hiện, cho tới giờ Hoắc Thương Châu vẫn chưa hề giơ bảng, mà người ngồi bên cạnh cô cũng thế, ruốt cuộc bọn họ làm sao, chẳng lẽ nhất định phải đến buổi đấu giá này à?

Nhưng khi sản phẩm đấu giá cuối cùng được mang ra, mọi người đều sáng mắt, Cố Chiêu Ninh không hiểu gì về trang sức, cho nên cũng không ý thức được cái gì, nghe mọi người xung quanh bàn tán cô mới biết đây là một món đồ quý.

“Thưa quý vị, sản phẩm đấu giá cuối cùng trong buổi tối hôm nay là một bộ trang sức của Vương Phi thời La mã cổ đại, là ngọc của một loại trai dưới biển sâu, đây là một loại trai rất hiếm, mỗi năm chỉ có thể tìm được khoảng 5 viên, hiện nay loài này đã tuyệt chủng, chiếc dây chuyền duy nhất trên thế giới này được tạo thành từ 68 viên ngọc quý vừa nói, có tên là Tuyết Ngưng, xin mời bắt đầu đấu giá. Giá khởi điểm là 2000 vạn, bước giá 100 vạn.

Lần này Cố Chiêu Ninh thấy Hoắc Thương Châu giơ bảng giá.

“Vâng, vị tiên sinh này 2100 vạn”

“Vị này 2200 vạn”

Trên sân khấu, người chủ trì đang đọc các mức giá, bên dưới, Cố Chiêu Ninh nhìn bóng lưng Hoắc Thương Châu ngẩn người. Lúc này cô cảm thấy trên tay mình có thêm thứ gì. Là bảng đấu giá, vài giây nghỉ ngơi, Cố Chiêu Ninh ngược mắt nhìn Hứa Cần Dương bên cạnh.

Hứa Cần Dương nhếch miệng cười “Phía dưới là tên em”, căn bản không để ý, mức giá đã lên tới 3000 vạn, mà ở đây, anh ta thản nhiên để mình giơ bảng. Ba chục triệu đấy, châu báu có quý đến đâu đi nữa thì cũng mua về làm cái gì? Ai dám đeo ra cửa.

“Giơ đi” Hứa Cần Dương vừa nói vừa cầm tay cô giơ lên.

“Vâng, tiểu thư này trả 3500 vạn” 35 triệu đã là mức ra giá cao nhất kể từ lúc bắt đầu, không ai muốn bỏ ra khoản tiền nhiều hơn để mua nó, cho nên tất cả đều đưa mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh Hứa Cần Dương. Không nghĩ ngờ gì cô thấy người phụ nữ kia nhìn mình với ánh mắt hâm mộ, tiếp theo cử động của cô khiến Cố Chiêu Ninh hết hồn.

Cô ta đang kéo Hoắc Thương Châu, anh ta mới đầu không phản ứng gì lúc này cũng quay đầu lại.

Trong phút chốc, bốn mắt nhìn nhau, cô thấy trên mặt Hoắc Thương Châu hiện lên sự kinh ngạc, rồi nhanh chóng lạnh lùng quay đầu.

Lúc người chủ trì chuẩn bị gõ búa, Hoắc Thương Châu giơ bảng giá đồng thời trả “4000 vạn”

Toàn hội trường xôn xao, 4000 vạn a, không ai nghĩ được thứ trang sức này có thể lên đến 4000 vạn, người chủ trì trên sân khấu cũng toát cả mồ hôi.

Ngay lập tức, tay cô lại giơ lên “5000 vạn”, là Hứa Cần Dương, lại một lần nữa ánh mắt mọi người đổ dồn về phía cô, chỉ có Hoắc Thương Châu không quay đầu lại, anh giơ một tay “5800 vạn”

Lại một cảnh xôn xao.

Lần này, Cố Chiêu Ninh ghì tay Hứa Cần Dương xuống, cắn môi lắc đầu với anh một cái, cũng kỳ quái, Hứa Cần Dương cũng không trách cứ cô hay là không thêm để ý tới cô tiếp tục giơ bảng giá, anh ta chỉ âm ỉ cười một tiếng rồi im lặng nhìn lên phía trước.

“5800 vạn lần cuối cùng!” Cộp cộp! Búa đầu giá được gõ xuống. Hoắc Thương Châu đã mua được món đồ này. Cô nhìn thấy cô gái kia đang vui vẻ cười, rồi quay đầu nhìn Cố Chiêu Ninh đang nghĩ miên man với một ánh mắt đặc ý.

Cô không muốn tiếp tục ở lại, vội vã đứng dậy, vở hài kịch này thế là đủ rồi, Hứa Cần Dương bảo cô đến kích thích Hoắc Thương Châu, nhưng rõ ràng kết quả là Hoắc Thương Châu xem cô như không tồn tại, chỉ nhìn cô một cái mà thôi. Đã như vậy, cô còn gì mà không thoải mái nữa.

Hứa Cần Dương đi theo cô ra khỏi hội trường, đến ven đường lớn, Cố Chiêu Ninh đột nhiên xoay người “Giám đốc Hứa, cảm ơn anh, tôi về trước đây”. Cảm ơn anh ta, phải, cảm ơn anh đã cho tôi thấy mình nhỏ bé cỡ nào, cảm ơn anh đã khiến cô hiểu mình đã tự tưởng tượng mơ hồ biết bao.

Mới đi được mấy bước, cô lại thấy cánh tay mình bị kéo mạnh, cô tưởng Hứa Cần Dương, nhưng khi quay đầu lại là khuôn mặt tức giận của Hoắc Thương Châu, ánh mắt ấy như muốn ăn thịt cô cho hả giận.

78. Q.2 - Chương 80: Lạc Đường

Cố Chiêu Ninh kinh ngạc khi thấy người kéo mình không phải Hứa Cần Dương mà là Hoắc Thương Châu, nhìn anh có vẻ tức giận, vô cùng tức giận. Tròng mắt đen thâm thúy nhuộm một màu đỏ. Cô không hiểu, rõ ràng anh ta đã làm chuyện có lỗi với mình, sao lại làm như thể cô mới là dâm phụ bị bắt quả tang.

“Đi về với anh” cánh tay bị Hoắc Thương Châu đau buốt, cứ tưởng anh ta sẽ nói với cô một tràng những lời khó nghe, sau đó mang theo người phụ nữ đằng sau nghênh ngang bỏ đi, thế mà anh ta một câu cũng không hỏi, mạnh mẽ lôi cô đi.

“Đợi đã...! Không thấy cô ấy không muốn sao?” Hứa Cần Dương hét lên với Hoắc Thương Châu, đang định tới giảng lại cô thì bị Lôi Ảnh ngăn lại “Tránh ra!” Hứa Cần Dương cay cú nhìn Lôi Ảnh đang bóp cổ mình.

Hoắc Thương Châu thấy hơi mất mặt, anh buông tay Cố Chiêu Ninh bước dài đến giật tay Hứa Cần Dương “Ta i biết! Hiện tại không tới lượt mi nói bất kỳ chuyện gì về cô ấy”

Hai người đàn ông giằng co, còn có Lôi Ảnh, Thiên Mộng Tuyết, và cô... nhìn qua mới châm chọc buồn cười cỡ nào, may là các phóng viên còn đang bận phỏng vấn trong hội trường, nếu không cảnh tượng này sẽ lên trang nhất các báo ngày mai.

“Đủ rồi” Cô không nhìn nổi nữa, không muốn châm ngòi mâu thuẫn ở nơi này, dù sao cũng là chuyện riêng giữa cô và Hoắc Thương Châu, cô thấy Thiên Mộng Tuyết kia đang nhìn mình với ánh mắt kinh dị, Cố Chiêu Ninh không chút hoang mang lãnh đạm liếc nhìn cô, sau đó đến giữa 3 người đàn ông kéo bọn họ ra, cô nhìn Hoắc Thương Châu một cái rồi xoay người nói với Hứa Cần Dương “Giám đốc Hứa, cảm ơn anh, đây là chuyện riêng giữa tôi với anh ấy, tôi sẽ tự giải quyết”

Cô có thể giải quyết sao? Cô định giải quyết như thế nào? Trong lòng cô cũng không biết, trong cuộc hôn nhân này, cô chỉ đứng ở một vị trí thấp hèn nhất, bản hợp đồng kia khiến cô mất mát không chỉ quyền lợi, nhưng hiện tại cô chỉ muốn chấm dứt... Thật lòng.

“Đi thôi” không biết phải làm sao, cô kéo tay Hoắc Thương Châu, có lẽ... Cô chỉ muốn kéo anh cho cô gái kia nhìn. Cảm thấy tay Hoắc Thương Châu lúc đầu cứng nhắc hạ xuống, sau đó lại siết chặt không có phản kháng.

Anh ta nên phản kháng mới đúng chứ? Cô gái kia sắp khóc rồi, mà anh cũng đang đau lòng nhìn cô ta?

Nhưng Hoắc Thương Châu không hất tay cô để đến bên cô gái kia như cô tưởng tượng, ngược lại nói với Lôi Ảnh “Đưa cô ấy về nhà, hiểu chưa?” Một ánh mắt, Cố Chiêu Ninh nhìn thấy, ánh mắt này không phải là đơn giản đưa cô ấy về nhà, có lẽ chỉ có Lôi Ảnh hiểu được ý của anh.

“Dạ!” Lôi Ảnh giận dữ liếc mắt nhìn Hứa Cần Dương, sau đó đến trước mặt Thiên Mộng Tuyết không biết nói câu gì, Cố Chiêu Ninh thấy cô ấy che miệng nhanh chóng chạy ra khỏi đại sảnh.

“Giám đốc hứa, chào anh” Cảm thấy có lỗi, Cố Chiêu Ninh xấu hổ cười cười với Hứa Cần Dương rồi mặc cho Hoắc Thương Châu kéo mình đi, quay đầu lại, cô thấy trong mắt Hứa Cần Dương toát ra vẻ mất mát.

Suy nghĩ của anh, cô biết, chỉ có điều cô không đáp ứng được, cũng không muốn đáp ứng, trong lòng cô đã tràn ngập tình yêu cùng oán giận, hai thứ này hành hạ cô đến sắp không thể chịu nổi, người đàn ông đang nắm chặt tay cô là một người ưu tú, chói sáng như vậy, chỉ có điều vĩnh viễn không thuộc về mình, còn mình thì đã mang hết tâm trí bán anh ta...

79. Q.2 - Chương 81: Đừng Ép Tôi Hận Anh

Về đến nhà, Hoắc Thương Châu như là vừa lười vừa kéo cô vào phòng ngủ, hung hăng vứt xuống giường, Cố Chiêu Ninh đứng dậy muốn lý luận với anh, nhưng cô lại nhìn thấy một cảnh khiến cô vừa sợ vừa xấu hổ.

Hoắc Thương Châu nhanh chóng cởi áo khoác, cởi cúc áo sơ mi, một cúc, hai cúc, ba cúc...

“Anh làm gì thế?” Tín hiệu nguy hiểm, cô biết anh đang nghĩ gì. Cô muốn trạch trốn, lồm ngồm bò ra khỏi giường.

Chưa kịp sờ đến tay nắm cửa, liền bị Hoắc Thương Châu kéo trở lại, ép chặt, cô liều mạng đánh anh “Anh là tên khốn kiếp! Anh buông tôi ra, đừng đụng vào tôi”

“Vậy ai có thể đụng vào em? Hứa Cần Dương à? Em có hiểu hần không? Có biết hần là...?”

“Đủ rồi! Tôi không muốn hiểu ai hết! Nhất là anh! Càng hiểu rõ tôi càng thấy ghê towmr~!” Cố Chiêu Ninh đột nhiên không giãy dụa nữa, cô hung hăng quăng cho Hoắc Thương Châu một cái bạt tai, cô dễ dàng thấy anh ta cắn bản không bằng một tên cận bã, lúc này có tư cách gì nói xấu một người đàn ông khác trước mặt cô.

Hoắc Thương Châu không thể tin nổi một bên mặt của mình vừa bị cô ột cái tát, ánh mắt càng thêm tàn bạo, anh tức giận ghì chặt hay tay cô trên gối, không để ý cô giãy giụa, điên cuồng gặm cắn trên môi, vành tai và cổ nàng....

“Đủ rồi! Đủ rồi! Hoắc Thương Châu, đừng ép tôi phải hận anh” Cả hai tay, hai chân đều không thể động đậy, cô liều mạng trốn tránh lại càng tiện lợi cho anh, cô như một con thú mất lý trí ném ra một câu như vậy, quả nhiên Hoắc Thương Châu dừng lại.

Cô nhìn thấy đáy mắt anh như bị thương, cô cắn môi không nói nữa, khoảng cách giữa hai người rất gần, ngay cả tiếng thở rất khẽ cũng nghe thấy được, nhưng trong lòng cô khoảng cách lại thật xa...

“Em... không muốn anh động vào em?”

Cô không ghét, một chút cũng không ghét, nhưng cô ghét bị anh cưỡng chế cử động trong tình huống này, hai người có quá nhiều trở ngại, cô bắt đầu kháng cự. “Phải! Tôi thấy anh thật... bẩn”

Nói xong, cô hối hận, hai mắt Hoắc Thương Châu bắt đầu ảm đạm, nhẹ nhàng ưu thương hiện trong đáy mắt. Anh ta đang quan tâm đến mình sao? Sao cô lại cảm thấy như vậy, nhưng phải giải thích thế nào về người phụ nữ kia, anh bỏ mấy chục triệu mua Tuyết Ngưng không phải để mua sự vui vẻ của cô ta sao?

“Được... tôi hiểu”

Hiểu cái gì? Cố Chiêu Ninh nhìn Hoắc Thương Châu đã đứng dậy, cô rất muốn giải thích không phải như vậy, nhưng Hoắc Thương Châu sẽ tin hay sao? Giải thích rồi thì có ích gì?

Rầm! Cửa phòng bị đẩy ra, nước mắt Cố Chiêu Ninh cũng rơi xuống, anh bỏ đi, cũng xé nát lòng cô, anh ấy không thuộc về mình, ngay từ đầu cô cũng biết, nhưng tại sao tim lại đau như vậy, như ngàn vạn kiến đang thi nhau đốt vào.

Ngày ngày trôi qua, Cố Chiêu Ninh không gặp lại Hoắc Thương Châu, cô xem tin tức trên TV thấy cô, Hoắc Thương Châu còn cô gái đó gọi là Thiên Mộng Tuyết.

Thiên Mộng Tuyết... Tuyết Ngưng, ha ha, khó trách vì sao anh ta lại ném số tiền lớn như vậy để mua bộ trang sức kia, thì ra là có ý tứ.

Đẩy cửa phòng sách của Hoắc Thương Châu, gian phòng này cô chưa từng tới, lần này ma xui quỷ khiến thế nào cô lại vào thư phòng của anh, vuốt ve cái bàn hàng đêm anh đọc sách, cái ghế còn lưu lại hơi thở như anh vẫn đang ngồi đây nghiêm túc làm việc. Nghĩ đến thất thần, Cố Chiêu Ninh kéo ghế ngồi xuống.

Trên bàn sách bày biện đơn giản, gian phòng này anh không cho cô vào, rốt cuộc là có bí mật gì. Bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, Cố Chiêu Ninh lúi lôm một bên gần kéo, một quyển sổ lập tức đập vào mắt cô.

80. Q.2 - Chương 82: Tất Cả Đều Đã Hết

Trong một quán café có cái tên “Hữu gian café quán”, Cố Chiêu Ninh đang ngồi trong góc, bưng ly café thoải nhẹ, tâm mắt rơi bên ngoài cửa sổ.

Bên lề đường, một chiếc xe hơi màu đen dừng ở cửa, cánh cửa từ từ mở ra, một người đàn ông cao ráo lọt vào tầm mắt cô. Thấy anh, cô đặt tách café xuống, cho đến tận khi anh bước vào quán, tầm mắt cô mới thu hồi, ngồi thẳng lên.

“Em đến lâu à?” Hoắc Thương Châu nhanh chóng tìm được chỗ Cố Chiêu Ninh ngồi. Anh ngồi xuống, gọi một ly Blue mountain, rồi hỏi Cố Chiêu Ninh một câu.

“Không, tôi cũng vừa tới” Cố Chiêu Ninh nhẹ nhàng lắc đầu, rõ ràng ngồi rất gần, sao vẫn thấy khoảng cách giữa hai người thật xa, ngay cả lời nói cũng cảm thấy lạnh nhạt.

Hoắc Thương Châu khẽ mấp máy môi “Được, hôm nay anh hẹn em ra đây là có mục đích”

Không biết vì sao, Cố Chiêu Ninh lại có một linh cảm xấu, đột nhiên Hoắc Thương Châu đến cũng làm cho lòng cô dao động.

Giương mắt nhìn anh, một tờ giấy anh đã xem qua được đẩy về phía cô, nhìn thấy tựa đề ngay trang đầu tiên, cô cứng người, đơn ly hôn.

“Đưa cho em ký cái này”, âm thanh tàn khốc ấy rơi vào lỗ tai Chiêu Ninh, ký, cô có thể lựa chọn không hay sao? Đáp án dĩ nhiên là không, cứng đờ hồi lâu, Cố Chiêu Ninh âm thầm hít một hơi, nhận giấy phút anh đưa, không chút suy nghĩ ký tên, sau đó thanh thoát chia ra trước mặt Hoắc Thương Châu “cầm đi!” . Xách túi, đứng dậy chỉ mất vài giây, nhưng Cố Chiêu Ninh như dùng hết hơi sức, vì cô nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng của chính mình, tay chân cũng bắt đầu không nghe lời, cô biết ngày này rồi sẽ đến, chỉ không biết rằng khi nó đến cô sẽ cảm thấy đau lòng, mất mát như thế.

Hoắc Thương Châu tựa như không lường được phản ứng này, bình thường Cố Chiêu Ninh không nghe lời như thế, bảo cô ký liền ký, cứ tưởng cô sẽ không đồng ý, hoặc chỉ cần hỏi anh lý do, anh cũng sẽ không trở nên bất lực như thế này.

Nhìn tờ giấy hai người đã ký tên, Hoắc Thương Châu thở dài não nề.

Trở lại Hoắc Trạch, Cố Chiêu Ninh vội vàng thu quần áo, lúc đến cô mang cái gì, lúc đi cũng không mang thêm một thứ nào khác.

Kéo theo chiếc vali nhỏ, Cố Chiêu Ninh nhìn lại phòng khách thật rộng của Hoắc gia, nơi này cô đã ở mấy tháng, nơi cô sẽ cả đời không thể quên, cay đắng có, ngọt bùi cũng có. Cảm thấy sống mũi cay cay, Cố Chiêu Ninh chặn lại rồi xoay người ra khỏi Hoắc Trạch.

Ngồi trên taxi, Cố Chiêu Ninh lấy điện thoại gọi cho Mạc Nhan, cũng đúng lúc này, xe Hoắc Thương Châu và taxi chạm nhau ở chỗ ngoặt...

“Alo, NhanNhan, khi nào cậu về? Lần trước mình nói với cậu sẽ đến trường học, mình chuẩn bị đi đây” Cố Chiêu Ninh dừng lại mấy giây “Không sao, tất cả đã hết rồi, khi nào cậu về nói chuyện sau”

Mạc Nhan đi công tác ở nơi khác, Chiêu Ninh có chìa khóa nhà cô, nhà mới vẫn chưa sửa xong, cho nên cô đến nhà Mạc Nhan ở tạm mấy ngày.

Hoắc Thương Châu đến chậm một bước, bước vào phòng ngủ trống rỗng, anh phát hiện tất cả đồ đạc của Cố Chiêu Ninh đã biến mất, chỉ còn lại chiếc nhẫn cưới lạc lõng trên tủ đầu giường.

Sao phải khổ sở? Chẳng qua là vợ trên hợp đồng mà thôi, bây giờ ai về nhà đấy chẳng phải tốt rồi sao? Cầm chiếc nhẫn thuộc về Cố Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu ngồi ở đầu giường suy nghĩ miên man...

81. Q.3 - Chương 83: Thành Công Trở Về

Năm năm sau, tại sân bay

“Ninh Ninh! Mình ở đây” Mạc Nhan ở cửa đón khách thấy Cố Chiêu Ninh từ bên trong đi ra vui sướng vẫy vẫy cánh tay.

Cố Chiêu Ninh cũng vẫy tay với Mạc Nhan, mặc một chiếc sơ mi caro đơn giản, bên dưới là quần jean bó, chân đi một đôi dép lê La Mã. Thay đổi nhiều nha, trưởng thành không ít, Mạc Nhan nhìn thấy Cố Chiêu Ninh, sống mũi cay cay.

“Nhóc ngốc nghếch, khóc cái gì?” Cố Chiêu Ninh đi tới, bỏ kính xuống, thấy Mạc Nhan nước mắt rơi là chã, cô đưa tay lau đi.

“Cậu thay đổi rồi”. Mạc Nhan nức nở, 5 năm, Cố Chiêu Ninh đã không còn như xưa, trước đây nếu thấy cô khóc, Cố Chiêu Ninh sẽ mắng té tát đến khi cô dừng lại, còn hôm nay cô lại trấn tĩnh lau nước mắt ình như vậy, cô ấy thật đã đổi khác, đẹp hơn.

“Không phải con người luôn thay đổi hay sao! Được rồi, đi thôi.” Cố Chiêu Ninh cười cười, vừa kéo tay Mạc Nhan đi vừa hỏi thăm cuộc sống của cô trong mấy năm qua.

Cứ như vậy, Cố Chiêu Ninh cùng Mạc Nhan trở về căn phòng đã mua ẹ trước đây, bỏ những tấm vải trắng đang phủ lên đồ đạc, hai người cười nói rồi bắt đầu quét dọn lại. Sau cả một buổi chiều bận rộn, hai người mệt mỏi lần trên ghế salon.

“Thật tốt... Chúng ta lại có thể ở cùng nhau” Mạc Nhan cầm tay Chiêu Ninh giơ lên trời, cười vui vẻ.

Cố Chiêu Ninh thản nhiên cười: “Cậu... vẫn chưa kết hôn, mình hơi giạt mình đấy.” 5 năm, Mạc Nhan hơn cô 3 tuổi, tức là đã 28 mà vẫn chưa kết hôn đúng là khiến cô giạt mình.

Mạc Nhan liếc Cố Chiêu Ninh: “Cậu thì không à, cậu còn trở về, mình cũng rất giạt mình.” Nghĩ tới đây, Mạc Nhan đột nhiên ngồi dậy: “Con nhóc chết tiệt này! Đi 5 năm trời, không một lần liên lạc với người ta, lương tâm của cậu người chó ăn mất rồi à? Trở lại, còn biết gọi điện cơ đấy? Người có biết lúc đi không nói lời nào làm người ta lo lắng lắm không?” Mạc Nhan vừa nói vừa khóc.

Cố Chiêu Ninh vội vàng ngồi dậy, con nhóc này lại đa sầu đa cảm, cũng 28 tuổi đầu rồi vẫn như con nít: “Không phải mình đã về rồi hay sao? Ban đầu cảm thấy thật có lỗi với cậu, cậu tìm trường ình mà mình lại không đi học, xin lỗi nhé.” Cô vốn định chờ Mạc Nhan tìm một trường nào tốt để học, nhưng khi đó tâm tình không tốt, lại không biết phải nói thế nào với Mạc Nhan, chỉ muốn được yên tĩnh, không nghĩ lại đi tận 5 năm, nếu không phải công ty LM thành lập chi nhánh mà cô là nhà thiết kế chính kiêm CEO ở đây thì chắc cô cũng chưa trở về.

Ngẫm một lúc, thời gian quả trôi thật nhanh, thoáng một cái đã 5 năm trời, suy nghĩ lúc đó của cô quả là ngây thơ.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, cậu vốn đã xấu xí rồi”

“Hi”

Mạc Nhan cười, trước đây cô khóc, Cố Chiêu Ninh đều nói cô như vậy, bây giờ vẫn thế, Mạc Nhan liếc Cố Chiêu Ninh rồi nhận lấy khăn giấy từ tay cô lau nước mắt: “Ninh Ninh, trong lòng cậu vẫn có anh ta sao?” Mạc Nhan đột nhiên nghiêm túc, thận trọng hỏi một câu.

Nụ cười của Cố Chiêu Ninh đột nhiên cứng đờ, hồi lâu, cô buông Mạc Nhan, ánh mắt nhìn phía trước “Ai kia?”

“Đương nhiên là anh ta! Chồng cũ của cậu!” Mạc Nhan biết Cố Chiêu Ninh đang giả vờ.

“Không có... Mình đã hết rồi.” Đây là lần đầu tiên cô gián tiếp thừa nhận với Mạc Nhan trước kia từng yêu Hoắc Thương Châu, vậy mà hôm nay, lòng cô cũng đã khép lại, có phải anh đã kết hôn rồi không? Có khi có con rồi cũng nên.

82. Q.3 - Chương 84: Cũng Đã Thay Đổi

“Chủ tịch!” Trong phòng làm việc, Lôi Ảnh phá vỡ không khí im lặng, khuôn mặt điển trai của anh trông có vẻ khó khăn.

Hoắc Thương Châu đứng bên cửa sổ, không cần nhìn cũng có thể đoán được nét mặt của Lôi Ảnh: “Chuyện gì phải gấp thế?” 5 năm qua, Hoắc Thương Châu dường như càng trở nên trầm lặng.

“Cái đó... tiểu thư Thiên Mộng Tuyết vẫn la hét đòi gặp anh”

5 năm, kể từ khi Cố Chiêu Ninh đi, Hoắc Thương Châu dường như biến đổi, hết như thời điểm Thiên Mộng Tuyết mất tích. Mặc dù mỗi ngày ở bên Thiên Mộng Tuyết, nhưng Lôi Ảnh có thể nhận ra nụ cười của anh không nở từ nội tâm, mỗi lần ở cùng Thiên Mộng Tuyết, Hoắc Thương Châu như đang miễn cưỡng làm việc mình không thích, vì cái gì cũng chỉ như trả nợ cho cô.

Thời gian thật nhanh, Thiên Mộng Tuyết bắt đầu chán ghét anh, cô tức giận nói muốn chia tay. Mà Lôi Ảnh không ngờ được, khi Thiên Mộng Tuyết nói ra điều này, biểu lộ của Hoắc Thương Châu như trút được gánh nặng. Anh không giữ lại, mặc cô rơi nước mắt bỏ đi.

Lôi Ảnh cũng không ngờ, chỉ 3 ngày sau, Thiên Mộng Tuyết lại chạm mặt anh ở Hoắc Thị.

“À...” Một chữ nhạt nhẽo, Hoắc Thương Châu đứng sau lưng anh biết bao mệt mỏi.

“Vậy anh...” Lôi Ảnh không hiểu, phải làm gì với người vẫn đứng ở cửa ra vào?

“Nói cho cô ấy biết, tôi sẽ làm theo mong muốn để cô ấy về trước.” Cái Thiên Mộng Tuyết muốn không phải là một trang giấy sao? Một cuộc hôn nhân xiềng xích mà thôi, bây giờ anh cũng đã mệt mỏi lắm rồi, cũng không thể chịu đựng được sự âm ỉ của cô, anh cũng cưới một lần rồi, cũng chỉ là thêm một lần nữa thôi.

“Vâng...”. Lôi Ảnh như muốn nói thêm gì nữa nhưng lại không thể nói nên lời, im lặng đi ra khỏi phòng.

“Thiên tiểu thư, cô về trước đi, chủ tịch nói sẽ đáp ứng yêu cầu của cô”. Lôi Ảnh thực sự không ưa Thiên Mộng Tuyết, cho dù là khách sáo nói với cô cũng có thể thấy ánh mắt không hề vui vẻ.

“Thật ư?”

“Thật”

Thiên Mộng Tuyết cười vui vẻ, cô cắn cắn môi, gật đầu với Lôi Ảnh: “Tôi biết rồi, nói anh ấy tối nay đến nhà tôi.” Nói xong, cô xoay người đi.

Lôi Ảnh đứng tại chỗ thờ dài, đôi tay đút trong túi quần, lông mày nhíu chặt.

.....

“Cố tổng (Tổng giám đốc Cố), đây là lịch trình sắp tới, mời chị xem qua”, thư ký cầm một văn kiện đi vào.

“Cảm ơn”. Cố Chiêu Ninh ngẩng đầu nhận lịch trình, lật lật mấy tờ đột nhiên cô nghĩ: “Phải rồi, Trang phục dạ hội Miss 5h chiều nay sai người mang đến, nhớ nhắc kéo trễ.” Cố Chiêu Ninh nghiêm nhiên đã thành công với vai trò người thiết kế, mới trở về mấy ngày, cô đã liên tục nhận được các đơn đặt hàng, mà cô cũng không từ chối.

“Vâng, Cố tổng, tối nay có một bữa tiệc, Lạc phu nhân làm sinh nhật, bà ấy mời chị nhất định tham gia.” Thư ký đột nhiên nhớ ra, sau đó xoay người nói với Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh cười nhẹ: “Tôi biết rồi.” Lạc phu nhân là khách hàng đầu tiên của cô từ lúc trở về, vì vô cùng thích thiết kế của cô, cho nên hai người từ chuyện vấy vốc chuyển sang nói chuyện cuộc sống.

Như bạn thân lâu ngày không gặp, Cố Chiêu Ninh cũng thích Lạc phu nhân không hề ngạo mạn như những phu nhân cao quý khác. Giữa hai người không câu nệ tuổi tác, một thứ cảm giác thoải mái. Sinh nhật của bà, cô cũng muốn tham gia.

83. Q.3 - Chương 85: Gặp Lại Cố Nhân

Buổi tối, Cố Chiêu Ninh thay trang phục, đúng giờ có mặt ở tiệc sinh nhật Lạc phu nhân.

“Cố tiểu thư, cô đến rồi” Lạc phu nhân thấy Cố Chiêu Ninh, vui vẻ tiến đến tiếp đón.

Cố Chiêu Ninh uyển chuyển cười một tiếng: “Vâng ạ, chúc mừng sinh nhật Lạc phu nhân”. Cố Chiêu Ninh ôm Lạc phu nhân theo phong cách phương tây.

“Cảm ơn.” Lạc phu nhân trả lời, hai người mặt đối mặt.

“Lạc phu nhân”

Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng Cố Chiêu Ninh, cô ngẩn người.

“Thương Châu à, cậu đến rồi” Lạc phu nhân không nhận ra nét kỳ dị của Cố Chiêu Ninh, vội vã chào hỏi Hoắc Thương Châu.

Là anh ấy, đúng là anh ấy, không nghĩ được sau 5 năm lại gặp nhau trong tình cảnh này, Cố Chiêu Ninh cảm thấy cho đến tận bây giờ, cô vẫn không thể trốn tránh nội tâm của mình.

“Lạc phu nhân”

“Đây là... thiếu thư Thiên Mộng Tuyết phải không?” Lạc phu nhân thấy Thiên Mộng Tuyết, suy nghĩ một lúc mới nhớ ra tên. “Hoan nghênh cô” Lạc phu nhân bắt tay Thiên Mộng Tuyết một cái.

Bóng lưng này... rất quen thuộc, Hoắc Thương Châu nhìn thấy lưng Cố Chiêu Ninh, hai hàng lông mày của anh chau lại, là cô ấy thật sao?

Cố Chiêu Ninh đứng tại chỗ một hồi lâu, thì ra Thiên Mộng Tuyết cũng đến, không được, cô không thể trước mặt Lạc phu nhân mà chính diện gặp gỡ hai người này. Vì vậy, cô sai bước chân, không nói một tiếng với Lạc phu nhân đi vào hội trường.

“Thương Châu? Thương Châu?” Thiên Mộng Tuyết kéo tay anh.

“Ừ?” Cô gái kia thật sự rất giống Cố Chiêu Ninh, nhưng, trừ thân hình ra, những thứ khác kể cả tư thế lại hoàn toàn không giống. Hoắc Thương Châu hồi phục tinh thần nhìn Thiên Mộng Tuyết.

“Chúng ta vào thôi” Thiên Mộng Tuyết cười nhạt.

“Được”. Hai người chào hỏi Lạc phu nhân xong liền đi vào trong.

Cố Chiêu Ninh thật vất vả mới tìm được một chỗ khuất, vừa định ngồi xuống lại nhìn thấy một người cô cũng không muốn nhìn.

“Thật sự là em ư? Cố Chiêu Ninh?” Hứa Cần Dương, lúc Cố Chiêu Ninh đến, anh đã nhìn thấy ngay, chỉ có điều kiểu tóc của cô thay đổi, càng trở nên quyến rũ, nữ tính. Vì vậy anh đi theo cô vào đây, khi cô quay mặt ra, anh mới xác định đúng là cô rồi.

“Ồ, Giám đốc Hứa, thật trùng hợp”. Cô phát hiện ra, thế giới thật nhỏ, những người kia vòng đi vòng lại lại gặp nhau ở một bữa tiệc sinh nhật nhỏ thế này. Cô thật không ngờ, trong tiệc sinh nhật của Lạc phu nhân, hai nhân vật lớn như vậy lại đều đích thân tham gia.

“Đúng vậy, đã 5 năm rồi? Em thế nào?” Hứa Cần Dương cười, đây là cô gái anh thương nhớ từ lâu, giờ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt anh.

Lúc đầu quả thật anh vì nhất thời xúc động muốn động đến Cố Chiêu Ninh, nhưng sau đó là vì Hoắc Thương Châu, thật đáng chết là đến khi Cố Chiêu Ninh đột nhiên biến mất, anh mới phát hiện mình đã yêu cô gái này từ lúc nào.

“Vâng, rất tốt, còn anh?” Cố Chiêu Ninh nhận một ly rượu người phục vụ mang tới cùng ly với Hứa Cần Dương.

“Vẫn như vậy, như lần đầu tiên thấy cô uống rượu ở Thảng Thiên” Lúc cô uống rượu thật đẹp, Hứa Cần Dương đột nhiên nghĩ đến cô gái giận dữ uống rượu ngày đó, ngốc nghếch bị bỏ thuốc mà không biết gì, hôm nay đã hoàn toàn thành một người phụ nữ. Thời gian đã thay đổi tất cả, dáng vẻ của cô bây giờ đã không còn một chút dấu vết của ngày xưa.

“Đúng vậy, khi đó tôi thật ngốc, ha ha” cô tiếp tục uống một hớp, vì cô nhìn thấy ở chỗ xa xa Thiên Mộng Tuyết đang ngả vào người Hoắc Thương Châu.

84. Q.3 - Chương 86: Không Phải Oan Gia Đã Không Đụng Đầu

“Xin chào, chủ tịch Hoắc” Lạc tiên sinh thấy Hoắc Thương Châu đi tới vội vàng nghiêng đón.

Ai chẳng biết thực lực của Hoắc Thương Châu, ngay cả một lão thương nhân như ông cũng phải kính anh ba phần.

“Lạc tiên sinh”. Hoắc Thương Châu sánh vai Thiên Mộng Tuyết đến trước mặt, ôn tồn nho nhã chào hỏi ông.

Thiên Mộng Tuyết khẽ mỉm cười, lịch sự trang nhã.

Lúc này khách khứa đã đến đông, Lạc phu nhân cũng đi vào, bà đi đến bên cạnh chồng gật đầu với Hoắc Thương Châu và Thiên Mộng Tuyết.

Lúc này Thiên Mộng Tuyết mới chú ý tới lễ phục mà Lạc phu nhân mặc, thanh nhã mà không kém phần hoa lệ, cô vẫn có sở thích thu thập váy dạ hội, chiếc váy hôm nay bà mặc cũng là kiểu cô rất thích nhưng không tìm thấy, cô mở miệng hỏi: “Lạc phu nhân, lễ phục của bà hôm nay rất đẹp, không biết là vị danh gia nào thiết kế.”

Lạc phu nhân nghe thấy lời tán dương của Thiên Mộng Tuyết cười vui vẻ, bà nhìn lại chiếc váy của mình sau đó ngẩng đầu: “Cái này à... là cái duy nhất, là một nhà thiết kế rất tốt may đo cho tôi.” Nói đến Cố Chiêu Ninh, Lạc phu nhân không giấu được thiện cảm, bà rất thích bộ lễ phục này, cũng rất kinh ngạc một nhà thiết kế còn trẻ như vậy đã có con mắt rất độc đáo.

Thiên Mộng Tuyết cười cười: “Hôm nào nhất định phải giới thiệu cho tôi với nhé.”

“Không cần phải chờ, hôm nay cô ấy cũng tới.” Nói xong, Lạc phu nhân bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Cố Chiêu Ninh, cuối cùng thấy cô và Hứa Cần Dương đang chuyện trò vui vẻ trong một góc phòng, bà thuận thể chỉ qua: “Kia, chính là cô ấy”.

Hoắc Thương Châu và Thiên Mộng Tuyết cùng nhìn sang, Thiên Mộng Tuyết ngay lập tức cũng chưa nhận ra Cố Chiêu Ninh, nhưng Hoắc Thương Châu chỉ cần một cái liếc mắt đã thấy.

Quả nhiên là cô ấy! Cô ấy đã trở lại... Cô ấy đã thay đổi... Đứng bên cạnh cô là Hứa Cần Dương!

“Cô ấy là Cố tiểu thư mới ở nước ngoài về, là nhà thiết kế chính của LOVER chi nhánh Trung Quốc. Tuổi quá trẻ mà lại giỏi giang, quả là một thiên tài”. Lạc phu nhân vừa nhìn vừa tán dương Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh đang nói chuyện với Hứa Cần Dương lại vô tình thấy mấy người bên kia đang nhìn mình có phần sững sốt, Hoắc Thương Châu nhìn thấy cô, quả nhiên cô không thể tránh được.

Hứa Cần Dương cũng như nhìn rõ cái gì, anh quay lại liếc một cái rồi đến bên cạnh ôm lấy bà vai Cố Chiêu Ninh: “Chúng ta qua đó đi, dù sao cũng là người quen cũ, chào hỏi một chút. Hà?” Cánh tay trên bà vai cô vỗ nhẹ nhẹ.

Cố Chiêu Ninh ngó người nhìn Hứa Cần Dương, đúng vậy, cô biết anh ta đang giải vây giúp mình, mấp máy môi gật đầu.

Cảnh đó rơi vào mắt Hoắc Thương Châu khiến anh không vừa mắt, cho tới bây giờ anh đều không thể chấp nhận một người đàn ông khác đứng bên cô, Hoắc Thương Châu nghĩ muốn đến lời Hứa Cần Dương ra, nhưng ngại nơi công cộng, lại là sinh nhật Lạc phu nhân, anh đành nín nhịn.

Cố Chiêu Ninh bước từng bước gian nan, khi gần đến chỗ Hoắc Thương Châu, cô cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

“Vị này là...” Thiên Mộng Tuyết lúc này mới thấy rõ ràng, đây không phải là cô gái năm đó sao? Không nghĩ được cô ta âm hồn không tan lại trở về. Như bản năng, cô kéo chặt tay Hoắc Thương Châu.

“Tới đây, tôi giới thiệu, đây là Cố Chiêu Ninh, Cố tiểu thư. Còn đây là Giám đốc Hứa”. Lạc phu nhân đứng ở giữa không phát hiện ra không khí kỳ dị, bà tươi cười giới thiệu. “Còn đây là chủ tịch Hoắc và tiểu thư Thiên Mộng Tuyết”

“Giữa chúng tôi không cần giới thiệu, tôi với Chủ tịch Hoắc vốn quen biết đã lâu”. Hứa Cần Dương nhường mày, không hề chớp mắt nhìn Hoắc Thương Châu.

“Xin chào... chủ tịch Hoắc, Thiên tiểu thư”. Cố Chiêu Ninh chào hỏi một cách gượng gạo, tầm mắt vẫn đang ở trên trần nhà.

85. Q.3 - Chương 87: Quan Tâm Khiến Ta Đau Lòng

Thiên Mộng Tuyết thấy ánh mắt nóng bỏng của Hoắc Thương Châu đang nhìn chăm chăm Cố Chiêu Ninh, vội vàng chuyển hướng: “Ha ha, Cố tiểu thư, xin chào, cô còn trẻ mà đã thành công như vậy, tôi thật ghen tị.” Thiên Mộng Tuyết vươn tay ra, cười gượng gạo.

Cố Chiêu Ninh cười nhạt, cũng rộng rãi bắt tay Thiên Mộng Tuyết, sau đó nhanh chóng rút ra, không ngờ nửa đường bị Hoắc Thương Châu kéo lại, cô đột nhiên chuyển ánh mắt khó hiểu sang Hoắc Thương Châu.

Mặt anh ta không chút thay đổi, lúc Cố Chiêu Ninh nhìn, khóe miệng anh nở một nụ cười lảng tránh: “Cố tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt, thật là không khéo, không thành sách”

“Thì ra mọi người đều biết nhau... Ha ha, vậy các bạn cứ trò chuyện, chúng tôi qua bên kia chào hỏi.” Lạc phu nhân có vẻ đã phát hiện không khí bất thường ở đây, hết kinh ngạc, bà cùng Lạc tiên sinh tránh đi.

Phút chốc, nơi này chỉ còn 4 người họ, không khí khẩn trương, lúng túng, Cố Chiêu Ninh muốn đi nhưng hai chân lại phản chủ, không nhấc nổi một bước.

“Chúng ta sang bên kia đi”. Thiên Mộng Tuyết ném một cái nhìn khinh bỉ về phía Cố Chiêu Ninh, thoát một cái đã quay lại phía Hoắc Thương Châu với nét mặt dịu dàng.

“Ừ”. Hoắc Thương Châu vẫn nhìn chăm chăm Cố Chiêu Ninh đang cúi đầu, trả lời Thiên Mộng Tuyết rồi đi ra.

Sau khi Hoắc Thương Châu đi, Cố Chiêu Ninh mới xem như thở phào nhẹ nhõm, tất cả đều đã kết thúc, sao kẻ đàn độn mi lại còn để ý đến vậy. Cố Chiêu Ninh trong lòng tự mắng mỗ bản thân.

“Em thấy không thoải mái à? Có muốn anh đưa em về trước không?” Hứa Cần Dương rất lịch sự buông lỏng tay, anh không muốn mượn cơ hội chiếm đoạt Cố Chiêu Ninh, bởi vì lúc này anh đã không còn như trước.

“Vâng, cảm ơn”. Cô cũng muốn đi thật, cho nên gật đầu một cái với Hứa Cần Dương.

Sau khi chào hỏi Lạc phu nhân, bà còn quan tâm hỏi cô có chuyện gì không. Cố Chiêu Ninh tìm mọi cách giải thích sau đó mới theo Hứa Cần Dương ra ngoài, lúc đi qua Hoắc Thương Châu, cô thấy anh ta cũng không nhìn mình, vì vậy vội vàng bước nhanh chân.

“Cảm ơn anh”. Xe dừng ở bờ biển, là Cố Chiêu Ninh nói muốn đến đây, hít thở không khí trong lành, vì vậy Hứa Cần Dương đi cùng với cô.

“Giữa chúng ta không cần phải khách sáo như vậy.: Hứa Cần Dương đưa một lon bia cho Cố Chiêu Ninh, cô do dự không nhận khiến anh buột miệng cười: “Sợ anh bỏ thuốc em sao?”

Cố Chiêu Ninh đỏ mặt, vội vã lắc đầu, sau đó nhận lấy lon bia, nhấp một ngụm: “Giám đốc Hứa, anh đã từng đặc biệt để ý đến ai chưa?”

Đột nhiên bị cô hỏi như vậy, động tác uống bia của anh chậm lại, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhấp một hớp: “Trước kia thì không, nhưng giờ có”. Anh nhìn biển rộng, khẽ mỉm cười.

Cố Chiêu Ninh không hiểu được ý tứ của Hứa Cần Dương, cô lại hỏi tiếp: “Anh thấy đau khổ sao?”

“Đau khổ... Khi biết người trong mắt cô ấy không phải là anh, anh rất đau khổ.” Hứa Cần Dương chậm rãi quay sang nhìn Cố Chiêu Ninh, cô rất đẹp, gió biển lướt qua thổi tung má tóc của cô, vẻ mặt tràn đầy tâm sự kia khiến người ta thương tiếc.

“Đúng vậy, thì ra cảm giác của chúng ta giống nhau, cạn chén” Cố Chiêu Ninh có cảm giác vừa tìm được tri kỷ, lời Hứa Cần Dương nói chính là cảm giác của cô lúc này, vì vậy cô vội vã quay đầu lại cười với anh.

“Em thật ngốc”. Sau khi cạn chén, Hứa Cần Dương thản nhiên vuốt tóc cô.

“Anh cũng rất đại”. Cố Chiêu Ninh cười, hai kẻ ngu ngốc nhất trên đời đang uống rượu cùng nhau, thật buồn cười.

86. Q.3 - Chương 88: Cố Quân

“Cười cái gì” Hứa Cần Dương nhếch miệng, thấy Cố Chiêu Ninh cười không đứng dậy nổi rất tò mò.

Ai ngờ, sau khi cười lại thấy cô im lặng, sau vài giây, anh thấy thân thể cô đang cúi gập thì thoảng run lên, cô đang khóc.

Hai người ngồi trên bờ cát, Cố Chiêu Ninh tựa mặt lên đầu gối khẽ khóc, trái tim cô vô cùng đau.

5 năm, chẳng phải tất cả đã quay về lúc khởi đầu sao? Tại sao lòng cô lại không trở về được, vĩnh viễn không bao giờ trở về?

Hứa Cần Dương tính kéo cô vào ngực mình, cởi áo khoác lên người rồi vỗ nhẹ vào lưng cô: “Không cần giả bộ kiên cường, quên anh ta đi, hẳn không xứng với em.” Những lời này, anh nói ra từ nội tâm, âm thầm cạnh tranh với Hoắc Thương Châu lâu như vậy, nhưng anh phát hiện, kể từ khi cô đi, mình đã thay đổi, Hoắc Thương Châu cũng đã thay đổi, ý định của bọn họ đều giống nhau đặt ở Cố Chiêu Ninh. 5 năm qua, mặc dù vẫn tranh đấu, nhưng đều chỉ là những chuyện vặt vãnh, chưa bao giờ chân chính chiến tranh công khai.

Nhưng Hứa Cần Dương có cảm giác bắt đầu từ hôm nay, giữa anh và Hoắc Thương Châu sẽ thực sự là quyết đấu.

“Tôi rất muốn quên, nhưng không thể, 5 năm, tôi tưởng đã quên anh ấy, nhưng tại sao khi anh ấy vừa xuất hiện, lòng tôi đã rối loạn, tại sao lúc anh ấy xuất hiện cùng cô gái đó, tôi thấy mình như bị giáng một búa.” Cố Chiêu Ninh lắc đầu, cô đem toàn bộ nỗi lòng giãi bày với Hứa Cần Dương, cô cảm giác nếu mình không nói ra được thì sẽ chết rất thảm.

“Em thật ngốc”. Bây giờ tất cả những gì anh có thể làm là để cô giải bày, anh không cách nào an ủi, cũng không biết phải an ủi ra sao, bởi vì những lời Cố Chiêu Ninh nói cũng chính là những lời trong lòng anh, sao anh không ngốc cho được? Anh và cô đều giống nhau, vốn tưởng đã quên cô gái này, nhưng khi cô xuất hiện, anh cũng thấy tim mình thổn thức.

Anh nâng khuôn mặt Cố Chiêu Ninh, không kìm hãm được hôn lên bờ mi ướt át của cô, sau đó dịu dàng nói: “Nếu chúng ta đều là những người bị vứt bỏ, vậy chúng ta dựa vào nhau được không?” Cố Chiêu Ninh tròn mắt không hiểu, anh bổ sung: “Đến với anh, chúng ta từ từ thử tiếp nhận nhau, sau đó quên đi người cần quên”. Anh lần nữa hôn cô, lần này là môi.

Cố Chiêu Ninh giật mình không biết phản ứng thế nào.

Hứa Cần Dương cảm thấy đôi môi cô khép chặt, vì sợ mà run lên, anh chậm rãi ngẩng đầu: “Chúng ta sẽ thử đến với nhau, anh sẽ không cưỡng bách em”

Đúng vậy, có lẽ chỉ có cách này mới có thể quên đi Hoắc Thương Châu, sau một hồi gian nan vật vã, cô nhìn Hứa Cần Dương gật đầu. Sau đó bị Hứa Cần Dương kéo vào trong ngực, cô òa khóc, khóc thật to, truy điệu ột tình yêu tan vỡ.

Gió biển thổi, sóng biển từng đợt xô bờ cát hòa với tiếng khóc của cô.

Đến 12 giờ, Cố Chiêu Ninh mới để Hứa Cần Dương đưa về nhà, khi mở cửa phòng, ánh trăng ngoài cửa sổ soi bóng một người ngồi trên sofa làm cô sợ tới mức hét toáng lên: “A……..”

“Em về rồi.” Người ngồi trên ghế sofa đồng thời mở miệng.

Cố Chiêu Ninh nghe thấy giọng nói quen thuộc, đang chuẩn bị bật đèn thì đã bị người kia kéo về phía ghế salon.

“Anh làm gì thế?” Cô ngã trên ghế, phát hiện người đàn ông này cũng đè lên, cô vừa đẩy vừa hét lên giận dữ.

87. Q.3 - Chương 89: Cả Đời Tôi Cũng Không Thể Ở Cùng Anh

Dưới ánh trăng, Cố Chiêu Ninh cố nhìn xem trên nét mặt cương nghị của Hoắc Thương Châu lúc này có bao nhiêu thối tha, anh ta dựa vào cái gì mà vào nhà mình, đột nhiên nghĩ đến: “Anh vào bằng cách nào?” Cố Chiêu Ninh căm tức nhìn Hoắc Thương Châu, đôi tay đang bị anh siết chặt, cố gắng cũng không thể nhúc nhích.

“Đương nhiên là đi từ cửa vào” Hoắc Thương Châu buồn cười nhìn Cố Chiêu Ninh, tại sao cô dịu dàng như hồ nước với Hứa Cần Dương mà vừa nhìn thấy anh lại như thú dữ tránh cơn lũ lụt, điều này khiến anh không thích chút nào.

Những người phụ nữ của anh, cho dù anh không cần nữa cũng không cho phép Hứa Cần Dương động vào.

“Anh!”. Đột nhiên nhớ ra lúc mua căn phòng này, cô để một chiếc khóa dự phòng ở Hoắc gia, lúc đi quên mang theo.

Cố Chiêu Ninh cắn môi không nói, cô không biết còn có lời nào có thể nói với Hoắc Thương Châu.

Người đàn ông này cô yêu, nhưng anh ta đã có người phụ nữ khác, cần gì phải đến chỗ cô tìm niềm vui?

Đau lòng! Giận dữ! Cố Chiêu Ninh đột nhiên ngẩng đầu hung hăng cắn một cái vào tay Hoắc Thương Châu.

“Á...” Hoắc Thương Châu đau quá chau mày, hai mắt nhắm nghiền nghiêng răng thật chặt.

“Còn không buông ra! Anh nhìn lại đi! Đây là nhà tôi!” Cố Chiêu Ninh thấy vẻ mặt khổ sở của anh không cần nổi nữa, nhả ra tiếp tục hét vào mặt anh.

Người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì? Cô đã bị dồn đến đường cùng.

Cô đã tránh né suốt 5 năm.

Tại sao người hấn yêu không phải là cô mà lại cứ đến tìm cô.

“Ninh Ninh...” Hoắc Thương Châu thấy khóe mắt Cố Chiêu Ninh rơi lệ, anh cảm thấy tim đau nhói. Nhưng với Thiên Mộng Tuyết, anh phải có trách nhiệm.

Phải, ngay từ lúc cô đi, anh đã phát hiện Cố Chiêu Ninh trong lòng mình đã hằn sâu dấu vết.

Nhưng lúc cô xuất hiện, anh lại không có dũng khí ôm cô vào lòng.

Vậy thì, chính anh cũng không rõ ràng rốt cuộc là thế nào.

Cố Chiêu Ninh tin rằng, những gì cô thấy đều là giả dối.

Bởi vì dưới ánh trăng cô thấy đôi mắt Hoắc Thương Châu ngấn nước, còn nhỏ xuống mắt cô.

Sao anh lại dịu dàng đến thế, lần đầu tiên gọi cô là Ninh Ninh, Cố Chiêu Ninh thấy sợ, Hoắc Thương Châu vì cô mà rơi nước mắt sao?

“Ninh Ninh, thật xin lỗi, anh biết lúc này có nói gì thì em cũng không tin, nhưng chỗ này của anh rất đau.” Hoắc Thương Châu đặt tay Chiêu Ninh lên ngực mình: “Anh không thể cho em một lời hứa, bởi vì với Mộng Tuyết, anh không cách nào rũ bỏ trách nhiệm, nhưng anh lại không thể rời xa em.” Anh đau khổ lắc đầu, lo sợ bất an bộc lộ nội tâm: “Đừng rời bỏ anh được không?”

Đây là cái gì? Không thể rời xa cô? Nhưng phải có trách nhiệm với Mộng Tuyết?

Cô càng ngày càng không hiểu, rốt cuộc Hoắc Thương Châu là người thế nào, sao lại có thể tàn nhẫn nói ra được những lời như thế.

“Anh đau ư? Ha ha! Thật buồn cười Hoắc Thương Châu ... Tôi chịu không nổi anh” Cố Chiêu Ninh im lặng rơi lệ, nghe những lời nói của Hoắc Thương Châu mà tim cô như bị xé nát, cô cả nghĩ: Anh có trách nhiệm với cô ta, vậy còn tôi? Kêu thì tới, đuổi thì đi? Vậy rốt cuộc tôi là cái gì?

Nhưng cô không hỏi, muốn dứt là dứt, không nên ôm bất kỳ ảo tưởng nào nữa, đây cũng chính là điều Hứa Cần Dương nói với cô, lần này cô thực sự đã hiểu vì sao anh lại nói Hoắc Thương Châu không xứng với cô.

Cố Chiêu Ninh giận dữ nhìn chằm chằm Hoắc Thương Châu, như thể nghiền răng nghiền lợi quăng ra một câu: “Cả đời tôi cũng không thể ở cùng với anh!”. Nói xong câu ấy, thế giới của cô dường như cũng sụp đổ.

88. Q.3 - Chương 90: Tức Giận Quát Tháo Trong Cơn Mưa

Hoắc Thương Châu giật mình, ánh mắt vô cùng phức tạp, những lời Cố Chiêu Ninh vừa nói như ngàn vạn mũi dao đâm vào tim khiến anh đau đớn.

“Anh buông tôi ra đi” Cố Chiêu Ninh rất lâu không thể đẩy được Hoắc Thương Châu ra, cau mày lạnh lùng.

Anh đứng dậy buông cô, ngồi trên ghế salon cúi đầu không nói, không ai biết anh đang nghĩ gì.

Cố Chiêu Ninh xoay xoay cổ tay, đứng dậy đi tới cửa bật đèn rồi mở cửa phòng: “Chủ tịch Hoắc, ngài có thể đi” Cô vô cảm nhìn bóng lưng Hoắc Thương Châu, lạnh lùng nói.

Hoắc Thương Châu cười lạnh một tiếng, sau đó đứng lên đi về phía Cố Chiêu Ninh, còn cô theo bản năng lùi về sau cửa hai bước, chỉ sợ anh lại làm tiếp chuyện gì. Hoắc Thương Châu nhìn Cố Chiêu Ninh không hề chớp mắt, cũng không nói gì cho đến khi tới cửa, nhìn cô lần cuối rồi đi ra ngoài.

Sau khi Hoắc Thương Châu đi, Cố Chiêu Ninh lập tức đóng cửa lại, dựa lưng vào cánh cửa từ từ trượt xuống, cho đến khi chạm xuống mặt sàn lạnh băng mới cuộn mình lại.

Trong lòng thật không muốn, không đành lòng, nhưng lúc này cô không thể nào tiếp nhận Hoắc Thương Châu, bất kể đêm nay là anh thật lòng thổ lộ hay nhất thời nổi hứng, cô đều không cách nào đón nhận, dù sao bên cạnh anh còn Thiên Mộng Tuyết.

Nhưng anh nói phải có trách nhiệm với Thiên Mộng Tuyết, rốt cuộc trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể khiến một kẻ lạnh lùng vô tình như Hoắc Thương Châu lại chấp nhận hứa hẹn với một người phụ nữ như vậy....

Đột nhiên, ngoài trời đổ mưa xối xả, Cố Chiêu Ninh vội vàng đứng lên đóng cửa sổ.

Cũng theo bản năng, cô nhìn xuống dưới, cô ở tầng 6, có thể thấy rõ ràng Hoắc Thương Châu đang đội mưa đi ra xe.

Anh ta là kẻ ngu ngốc hay sao? Cứ như thế sẽ bị ốm! Cố Chiêu Ninh cắn môi, tuyến phòng ngự trong lòng giờ khắc này hoàn toàn sụp đổ.

Mặc cho cô nguy trạng thế nào, lời nói cả đời này không thể qua lại với Hoắc Thương Châu cô cũng đã nói, nhưng thấy một Hoắc Thương Châu hồn xiêu phách lạc như vậy, cô lại không nhịn được.

Xỏ dép, vội vàng cầm dù lao như bay ra khỏi phòng.

Hoắc Thương Châu vẫn đang chìm đắm trong hình ảnh cự tuyệt của Cố Chiêu Ninh, thực tế anh cũng không trách cô, vì người buông tay đầu tiên chính là anh, cô hận anh cũng đúng, chỉ có điều tim vô cùng đau.

Nếu như Thiên Mộng Tuyết không trở về, anh và Cố Chiêu Ninh sẽ hạnh phúc chứ? Đáng chết, anh lại đang mong Thiên Mộng Tuyết không trở lại. Ý nghĩ đáng sợ này khiến anh rung mình.

Mưa to xối sạch mặt đường, ướt sũng người anh, khiến anh rút cuộc đã hiểu rõ tim mình, trong lòng anh đã không còn Thiên Mộng Tuyết, mà chỉ có ngập tràn Cố Chiêu Ninh, sự thay đổi này không biết từ lúc nào, có lẽ... kể từ khi Cố Chiêu Ninh xuất hiện trong cuộc sống của anh.

“Anh là kẻ đàn à? Không thấy trời mưa sao?” Không biết từ lúc nào, Cố Chiêu Ninh đã che một chiếc ô xanh trên đầu anh, vì mưa quá lớn, Cố Chiêu Ninh gần như hét lên.

Hoắc Thương Châu ướt lướt thướt, anh dừng lại nhìn khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Cố Chiêu Ninh không nói gì.

“Nói chuyện với anh anh không nghe thấy à? Sao anh lại đàn như vậy! Tôi mặc kệ anh” Cố Chiêu Ninh giận dữ nhìn Hoắc Thương Châu, sau đó đẩy anh mấy cái rồi nhét chiếc ô vào tay anh định quay đầu bỏ đi.

“Đừng đi! Ninh Ninh, anh biết rõ là anh khờ! Nhưng... Lúc này anh không biết phải làm sao!” Dường như cùng lúc, Hoắc Thương Châu vớt chiếc ô, kéo Cố Chiêu Ninh ôm chặt vào lòng, đã bao lâu rồi sau cái ôm đầu tiên, anh nhớ mùi vị, nhớ cảm giác ấy, anh không muốn buông tay nữa.

89. Q.3 - Chương 91: Mất Không Ché

Cảm thấy người trong ngực vẫn đang giãy giụa, Hoắc Thương Châu lại mở miệng: “Em biết không? Bây giờ chính anh cũng không nhận ra, anh điên rồi, những năm em đi anh vô cùng hối hận, nếu có thể phát hiện sớm hơn một chút, anh nhất định sẽ không để em ra đi”.

Mưa ngày càng lớn... Cả con đường chỉ có hai người đứng, mặc cho nước mưa xối xả.

Cố Chiêu Ninh nghe thấy những lời của Hoắc Thương Châu dần nổi lên cơ thể, cô chậm rãi vươn tay ôm lấy anh, nhỏ giọng lắp bắp: “Tại sao lại đối xử với em như vậy? Tại sao! Tên khốn kiếp anh!” Không thể kìm hãm nội tâm ức chế, Cố Chiêu Ninh lại lần nữa bị giam hãm bởi sự dịu dàng của Hoắc Thương Châu.

Kể cả ngày mai Hoắc Thương Châu sẽ rời bỏ cô thì giờ khắc này cô cũng không muốn buông tay....

“Phải! Là anh không tốt, anh... yêu em” Hoắc Thương Châu áp vào bên tai Cố Chiêu Ninh, lần đầu tiên nói ba chữ kia, ba chữ này anh chưa từng nói với ai, kể cả Thiên Mộng Tuyết.

Xa xa, bên trong một chiếc Limousine.

“Nhìn thấy chưa? Đây chính là người đàn ông của cô, bây giờ đang ôm vợ cũ của mình”. Người đàn ông cầm ly rượu đỏ nhìn người phụ nữ đối diện đang giận run người nói một câu đùa cợt.

Tầm mắt của Thiên Mộng Tuyết không thể nào rời khỏi Hoắc Thương Châu và Cố Chiêu Ninh, cô hận! Hận Cố Chiêu Ninh đột nhiên xuất hiện, hận Hoắc Thương Châu đã phản bội cô. Vì vậy, tay nắm cửa cô tính đi xuống chất vấn hai kẻ đó một phen.

“Chớ dại dột, cô đột nhiên xuất hiện như vậy, sẽ càng làm Hoắc Thương Châu ghét cô hơn”. Rất đúng lúc cùng với giọng nói kia cất lên, tay anh ta cũng ngăn lại động tác muốn xuống xe của cô.

Đúng vậy, Thiên Mộng Tuyết kích động quá đã quên, ngay từ lúc mới trở về, cô đã cảm thấy Hoắc Thương Châu không còn yêu mình, nhưng cô không buông ra, vì vậy vẫn giả bộ không biết. Cho đến khi biết sự tồn tại của Cố Chiêu Ninh, cô nhiều lần lặp đi lặp lại những gì cô đã phải trải qua, nhắc nhở Hoắc Thương Châu đừng quên cô đã vì ai mà suýt mất mạng.

Quả nhiên, cô giữ được Hoắc Thương Châu bên mình, nhưng lại không bao giờ nghĩ tới, cho dù người phụ nữ này đi, trái tim Hoắc Thương Châu cũng không trở lại, mỗi lần gặp, ánh mắt Hoắc Thương Châu nhìn cô chỉ có đau lòng mà không có thương yêu.

5 năm, cô vẫn nỗ lực để tìm về quá khứ, cho dù không thể quay về chỉ cần Hoắc Thương Châu đồng ý cưới mình cũng được, vì vậy cô muốn đính hôn với anh. Hoắc Thương Châu đã đồng ý, nhưng ngay thời khắc này, Cố Chiêu Ninh lại trở về.

Ngay lúc tối, nhìn cách Hoắc Thương Châu để ý mọi biểu hiện của Cố Chiêu Ninh, cô cũng biết, Hoắc Thương Châu vẫn còn yêu cô ta.

Không thể nào nghĩ được, anh ta lại đi tìm đến với cô ta.

Đây không phải Hoắc Thương Châu sẽ lập tức vứt bỏ cô sao? Mà nếu cô lúc này xuống xe xuất hiện trong tầm mắt hai người đang ngọt ngào kia, cô tin rằng, Hoắc Thương Châu tuyệt đối sẽ giận dữ, sau đó không chút do dự từ bỏ mình.

“Tôi nên làm gì?” Cô bất lực hỏi một câu như vậy, bất kể người đàn ông này có mục đích gì, cô cũng không cần biết, lúc này cô chỉ muốn giữ được Hoắc Thương Châu bên mình, thế là đủ.

“Thiên tiểu thư, cô thông minh như vậy nên biết phải làm gì. Muốn buộc được một người đàn ông không yêu mình, phải nắm được chuôi của hắn.” Người đàn ông nhẹ nhàng nâng khóe miệng ẩn chứa một nụ cười gian tà.

Nắm được chuôi? Hoắc Thương Châu đã lâu không đụng vào cô? 5 năm qua, cho dù có gần gũi cũng là lúc anh uống say, miệng cũng gọi tên cô gái kia, cô làm sao nắm được chuôi của anh?

Thiên Mộng Tuyết khuôn mặt buồn khổ nhăn nhu, đây quả là một ý hay, nhưng cũng là vấn đề khó giải quyết.

90. Q.3 - Chương 92: Núi Băng Tan Chảy? Hoắc Thương Châu Cũng Biết Nói Đùa?

“Thế này... anh đi tắm trước đi” Cố Chiêu Ninh cầm khăn bông lau quần áo trên người, cả hai cùng ướt nhẹp đứng ở phòng khách, cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Hoắc Thương Châu đang nhìn mình kỹ lưỡng, Cố Chiêu Ninh vô cùng gượng gạo.

Hoắc Thương Châu liếc cũng biết ý Cố Chiêu Ninh, anh cười nhạt, tới bên cạnh kéo cô về phía phòng ngủ.

“A! Hoắc Thương Châu, anh làm gì thế?” Thấy Hoắc Thương Châu lôi kéo, cô hơi luống cuống, không phải anh ấy muốn cùng tắm với mình chứ? Mặt cô bỗng đỏ ửng như con nít chưa biết mùi đời.

“Em nghĩ anh xong rồi sao?” Kéo vào phòng ngủ, anh dựa Cố Chiêu Ninh vào tường, nhìn bộ dạng không biết làm sao của cô Hoắc Thương Châu nhất thời thấy buồn cười, giống như hai người lại quay về ngày trước, anh khóa Cố Chiêu Ninh trong vòng tay mình, nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Cố Chiêu Ninh lập tức đỏ mặt tía tai, mắt không ngừng chớp: “Mặc kệ anh á! Tránh ra” Không khí quá mức kỳ quái, ám muội, Cố Chiêu Ninh đem khăn bông trùm lên mặt Hoắc Thương Châu sau đó đẩy anh ra vội vã chạy vào phòng tắm.

Hoắc Thương Châu nở nụ cười lấy khăn bông trên mặt xuống, trên đó còn lưu lại mùi hương của Cố Chiêu Ninh, anh cảm thấy lúc này thật là hạnh phúc.

Trong phòng tắm nhanh chóng dội xuống tiếng nước chảy, Hoắc Thương Châu tựa bên cánh cửa nói với Cố Chiêu Ninh đang tắm trong phòng: “Đi tắm không mang theo quần áo, có phải em chờ anh mang cho em không?” Anh thích trêu chọc Cố Chiêu Ninh, như lúc ban đầu, muốn nhìn cô đã không biết làm sao còn giả bộ phẫn khích.

“Ái...” Phải rồi, lúc này cô quá vội vàng, không mang theo quần áo, bây giờ làm sao đi ra ngoài? Hoắc Thương Châu đáng chết, sao bây giờ mới nhắc cô, nhìn cô xấu hổ rất vui hay sao? “Anh... đi ra phòng khách chờ em! Em tắm xong đến lượt anh!” Cố Chiêu Ninh bắt lực nói.

“Được rồi, em nhanh lên một chút, anh sắp ốm rồi”. Hoắc Thương Châu xoay người cô ý đóng mạnh cửa.

Cố Chiêu Ninh nghe thấy tiếng đóng cửa thở phào nhẹ nhõm, tâm tình thoải mái, vừa tắm vừa ngâm nga.

Tắm xong, cô dùng khăn quấn người rồi ra khỏi phòng.

“A...!” Thấy Hoắc Thương Châu đứng bên cửa sổ, cô thét lên một tiếng, nhất thời luống cuống tay chân không biết phải đi đâu, đành sững sờ tại chỗ.

Hoắc Thương Châu buồn cười lắc đầu, từ từ tiến đến che miệng cô lại: “Ai không biết lại tưởng trong nhà có sói.”

Cố Chiêu Ninh ngừng kêu, tuy quan hệ của hai người trước kia không phải nông cạn, nhưng đã 5 năm rồi. Lúc này đứng trước mặt anh, Cố Chiêu Ninh cảm thấy thật kỳ cục, cô một tay che ngực, tay kia cầm tay Hoắc Thương Châu bỏ ra, đỏ mặt kêu to: “Đúng là có sói! Chính là anh”

“Phải, hơn nữa... là đầu sắt đấy!” Hoắc Thương Châu đột nhiên kéo Cố Chiêu Ninh vào ngực, cố ý thì thầm bên tai cô.

Một câu nói của Hoắc Thương Châu khiến Cố Chiêu Ninh á khẩu, lúc nào thì núi băng cũng biết nói đùa, chẳng lẽ núi băng ngàn năm tan chảy? Không phải chứ? Cố Chiêu Ninh không tin được đây là lời nói của Hoắc Thương Châu, kinh ngạc ngẩn đầu nhìn anh.

Hoắc Thương Châu cũng cúi đầu nhìn cô, không khí nhất thời trở nên kỳ quái, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, hô hấp của Hoắc Thương Châu cũng trở nên gấp gáp.

91. Q.3 - Chương 93: Không Khí Ấm Muội

“Đúng rồi! Em đi đun nước gừng” Lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai, Cố Chiêu Ninh đẩy Hoắc Thương Châu ra. Quấn chiếc khăn tắm đáng chết, cô cuống quýt chạy vào phòng ngủ. Đến cửa vẫn không quên quay đầu nói với Hoắc Thương Châu: “Anh tắm nhanh lên”. Nói xong, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Hoắc Thương Châu cười cười, nhìn mình ướt nhẹp thật dơ dáy, nhưng thiếu chút nữa không khống chế được bản thân.

Bất đắc dĩ lắc đầu, lau mặt một cái đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, Cố Chiêu Ninh vội vàng tìm quần áo.

Cố Chiêu Ninh thật đánh giá cao năng lực của mình, càng sợ lại càng loạn, cô run rẩy tìm được quần áo, còn lo lắng Hoắc Thương Châu lúc này sẽ nhào tới.

Rốt cuộc cô cũng mặc xong đồ, vội vàng vàng đi chuẩn bị canh gừng, nhưng ngay khi cô đến bên phòng tắm, cửa mở ra.

Cố Chiêu Ninh nhất thời không biết phản ứng ra sao, sững sờ tại chỗ, một bước cũng không nhúc nhích.

“Ồ, em ngăn người ở đó làm gì? Lôi Ảnh tới, đi mở cửa!” Nhà Cố Chiêu Ninh không có quần áo của anh, lúc cô tắm, anh gọi điện bảo Lôi Ảnh mang đến. Vừa nhận được tin nhắn Lôi Ảnh đang ở ngoài cửa, nhưng không ai mở.

Cứ nghĩ Cố Chiêu Ninh ở phòng khách, sao lại không nghe được tiếng chuông? Nhưng vừa mở cửa phòng tắm đã thấy cô ngơ ngác ngẩn người đứng đó, còn không dám nhìn anh.

Cô càng như vậy, anh càng thấy buồn cười, phải nén cười mới nói được một câu như thế.

Nhưng khi anh thấy Cố Chiêu Ninh đóng sai cúc áo, chân mày nhíu lại “À! Cài lại cúc áo ” Nói xong, rầm một cái đóng cửa phòng tắm lại.

Cố Chiêu Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Hoắc Thương Châu không cho là cô đang nhìn trộm chứ? Đó không phải là mất hồn rồi? Hình như Hoắc Thương Châu nói cúc áo cô cài chưa đúng, mới cúi đầu nhìn, trời ơi! Cúc ngực của cô không cài? Vừa rồi chẳng phải là...

Đỗ bưng cả mặt, cô vội vã cài cúc áo chạy ra khỏi phòng ngủ.

Mở cửa, Lôi Ảnh đang đứng bên ngoài, đây cũng là lần đầu tiên gặp lại Lôi Ảnh sau 5 năm, cô rõ ràng thấy Lôi Ảnh nhìn cô kinh ngạc, vì vậy mỉm cười với anh “Đã lâu không gặp”

“Thiếu... đã lâu không gặp”. Lôi Ảnh định gọi thiếu phu nhân, nhưng cô đã ly hôn với Hoắc Thương Châu. Anh đến địa chỉ thiếu gia bảo, không nghĩ lại là nhà Cố Chiêu Ninh, hơn nữa cô vừa trở về, thiếu gia đã ở cùng cô ở một chỗ. Ruột cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

“Vào nhà ngồi đi” Cố Chiêu Ninh mở cửa để một khoảng trống cho Lôi Ảnh vào.

“Không, không cần, đây là đồ của thiếu gia”. Lôi Ảnh vội vàng phất tay, 5 năm qua Cố Chiêu Ninh thay đổi rất nhiều, lúc mới tới Hoắc gia, cô thật bé bỏng, luôn gọi mình là anh đẹp trai, lần nào cũng chọc cho anh đỗ bưng mặt cô mới bỏ qua. Vậy mà hôm nay cô đứng trước mặt anh có vẻ lạnh nhạt, người cũng cứng chặc hơn nhiều.

“Vào đi, may quá anh đem quần áo tới cho anh ấy, tôi thấy bất tiện quá”. Cố Chiêu Ninh kéo Lôi Ảnh vào phòng, chỉ vị trí phòng ngủ cho anh.

Lôi Ảnh cúi đầu gật một cái: “Vâng”. Anh cảm thấy rất kỳ quái, nhưng không nói được. Vì vậy anh cầm quần áo đi vào phòng Cố Chiêu Ninh chỉ.

“cộc cộc” Lôi Ảnh gõ cửa phòng tắm.

“Anh... Lôi Ảnh? Sao lại là anh?” Cứ tưởng Cố Chiêu Ninh, anh đang định tiếp tục trêu cô, nhưng nhìn thấy Lôi Ảnh, anh lập tức nghiêm túc.

92. Q.3 - Chương 94: Cô Ấy Vĩnh Viễn Là Của Tôi

“Cái đó... Cố tiểu thư nói, cô ấy không tiện đưa quần áo cho anh, nên... tôi mới vào”. Lôi Ảnh đại khái nhìn thấu mấy phần, vì vậy lúng túng giải thích, lúc này anh cực kỳ hối hận đã nhận lời Cố Chiêu Ninh vào đưa quần áo.

“Cố tiểu thư?” Hoắc Thương Châu thấy Lôi Ảnh gọi Chiêu Ninh như vậy có phần không vui, nhưng đó là sự thật, anh liếc nhìn Lôi Ảnh nói tiếp “Nên gọi như vậy, không sai”

Lôi Ảnh lúng túng cười, nhanh chóng đi ra khỏi phòng ngủ tới phòng khách.

Thấy bóng dáng Cố Chiêu Ninh bận rộn trong bếp anh đã mất hồn, cứ lảng lảng đứng nhìn.

5 năm, cái gì khiến cô thay đổi nhiều như vậy, trước kia cô cũng thích bận rộn trong phòng bếp như thế này, mỗi lần anh về lấy đồ cho thiếu gia đều bắt gặp Cố Chiêu Ninh ở trong phòng bếp len lén làm bộ dạng này nọ.

Khi đó phòng bếp luôn bị cô làm rối loạn, Lôi Ảnh từng nghe bà nội Hoắc nói qua, Cố Chiêu Ninh có làm gì cũng không sao, nhưng quá trình nấu cơm cũng không dám khen.

Lúc này, nhìn dáng vẻ nấu cơm rất thành thực của cô, Lôi Ảnh quả thật không dám so sánh với Cố Chiêu Ninh luôn nóng mình đốt phòng bếp ngày nào.

“Nhìn cái gì đấy?” Không biết từ lúc nào, Hoắc Thương Châu đã xuất hiện sau lưng Lôi Ảnh, giọng nói trầm thấp vang lên.

“Không” Lôi Ảnh vội vàng hoàn hồn, cúi đầu trả lời.

Nhìn vẻ vội vàng che giấu của Lôi Ảnh, anh không phải không biết trong lòng Lôi Ảnh nghĩ gì, anh ta cũng thích Cố Chiêu Ninh, ngay từ đầu anh biết, chỉ có điều khi đó anh không để ý, nhưng nhìn vẻ mặt quan tâm của Lôi Ảnh lúc này, anh thấy không thoải mái.

Hoắc Thương Châu vừa lau tóc, vừa đến ngồi xuống ghế sofa, nhìn bóng dáng Cố Chiêu Ninh trong phòng bếp nhếch khóe miệng: “Cô ấy thay đổi vậy sao?”

Những lời này nghe giống đang hỏi Lôi Ảnh, Lôi Ảnh cũng không biết Hoắc Thương Châu đột nhiên sao lại hỏi thế, không biết có nên trả lời hay không.

“Cô ấy càng trở nên hấp dẫn anh vậy sao?” Hoắc Thương Châu lần nữa lên tiếng, con ngươi lạnh lẽo ngẩng lên nhìn Lôi Ảnh đang đứng bên sofa.

Lôi Ảnh biết Hoắc Thương Châu đã nhìn thấu lòng mình, anh cũng không muốn trốn tránh, vì anh hiểu rõ nói dối Hoắc Thương Châu hậu quả còn thảm hơn thừa nhận, vì vậy anh gật đầu “Vâng”

Hoắc Thương Châu nghe thấy câu trả lời, ý vị sâu xa thả dài gật đầu, lười biếng dựa trên ghế salon, không để ý Lôi Ảnh vẫn đang nhìn bóng dáng bận rộn của Cố Chiêu Ninh.

Một lúc sau, đang suy đoán tâm tư Lôi Ảnh, Hoắc Thương Châu lần nữa mở miệng: “Nhưng mà, Lôi Ảnh, cô ấy vĩnh viễn là của tôi”. Một câu nói đầy hàm ý, anh đang tuyên bố quyền lợi của mình, cũng là nhắc nhở quan hệ giữa Lôi Ảnh và Cố Chiêu Ninh.

Đối với Lôi Ảnh, Hoắc Thương Châu cũng không dùng quyền lợi của mình lấn át anh, tuy Lôi Ảnh bên ngoài là trợ thủ đắc lực, nhưng thực tế Hoắc Thương Châu coi anh như một thành viên Hoắc gia, không vì cái gì, chỉ đơn giản là họ cùng nhỏ lớn lên cùng nhau, cùng vào sinh ra tử.

“Tôi biết rõ”. Lôi Ảnh nói câu này với một vẻ mặt mát mẻ.

Anh không bao giờ nghĩ sẽ có được Cố Chiêu Ninh, anh biết, bất kể kết quả của đoạn tình cảm này giữa Hoắc Thương Châu và Cố Chiêu Ninh thế nào, anh cũng không thể lấy được cô. Anh chỉ muốn im lặng nhìn Cố Chiêu Ninh, như thế là đủ rồi.

“Lôi Ảnh! Ngồi đi... đứng làm gì?” Cố Chiêu Ninh bưng canh gừng ra, cô không chú ý giữa Lôi Ảnh và Hoắc Thương Châu có chút tế nhị, chỉ đương nhiên mời Lôi Ảnh ngồi.

Thấy biểu cảm của Lôi Ảnh, Cố Chiêu Ninh cho là anh ngại vì Hoắc Thương Châu ở đây, cho nên cô mấp máy môi không vui đem canh gừng đặt trước mặt Hoắc Thương Châu xong, đến bên Lôi Ảnh kéo anh ngồi ở bên kia ghế salon: “Đây là nhà tôi, hôm nay anh là khách của tôi! Ngồi đi”

Lúc nói lời này, cô còn liếc Hoắc Thương Châu một cái.

Hoắc Thương Châu vẻ mặt vô tội buông cánh tay ra.

“À, tôi phải đi rồi, tôi còn có việc chưa xử lý xong”. Lôi Ảnh rất thức thời đứng lên, anh cũng không muốn là mối lửa châm ngòi cho sự gây gổ của bọn họ, hướng về phía Cố Chiêu Ninh chào hỏi xong như một làn khói biến mất khỏi nhà cô.

“Ai...” Cố Chiêu Ninh đang định gọi lại, Lôi Ảnh đã sớm ra khỏi nhà, cô mím môi lắc đầu.

Cố Chiêu Ninh ngồi xuống, bưng bát canh gừng của mình lên uống..., không chú ý khuôn mặt Hoắc Thương Châu khó coi thế nào.

Đến khi uống xong, cô mới phát hiện Hoắc Thương Châu căn bản không nhúc nhích, chỉ một môi nhắm mắt dựa vào thành ghế, không biết đang nghĩ gì.

“Ý! Sao anh không uống?” Cố Chiêu Ninh khẽ gọi, phát hiện Hoắc Thương Châu không chút phản ứng, vì vậy cô ngồi sang bên cạnh Hoắc Thương Châu, giơ tay đặt lên trán anh.

Đầu hơi nóng, chắc là sốt nhẹ rồi, Cố Chiêu Ninh vội vàng đứng lên định đi lấy thuốc cho anh, chưa kịp đứng đã bị Hoắc Thương Châu kéo vào trong ngực.

Đã lâu Cố Chiêu Ninh không nhìn thấy dáng vẻ của anh khi nhắm mắt, lúc này dựa vào khuôn mặt thật gần, sống mũi cao cương nghị, làn môi mỏng khẽ mím lại cũng khiến cô lưu luyến.

“Anh buông tay ra..., anh sốt rồi, để em đi lấy thuốc cho”. Lúc Hoắc Thương Châu mở mắt nhìn, cô đỏ mặt vội vàng hồi phục tinh thần, giùng giàng đứng lên.

“Không cần, anh không uống thuốc, ngủ một giấc là được rồi!” Hoắc Thương Châu có chút mệt mỏi nói, tay vẫn không buông Cố Chiêu Ninh.

Ngủ? Ách, ý là anh sẽ qua đêm ở đây?

“Đừng nhìn, đêm nay anh sẽ không rời khỏi đây” Hoắc Thương Châu như tên vô lại tựa vào ghế salon làm ra vẻ rất nhứt đầu.

“Được rồi, em đỡ anh vào phòng”. Nghĩ rằng Hoắc Thương Châu đã bị cảm, cô cùng lắm ở phòng khách một đêm cũng không sao.

Vì mẹ cô sớm qua đời, nên Cố Chiêu Ninh chỉ mua một chiếc giường trong phòng ngủ, phòng khách bỏ trống. Tối nay Hoắc Thương Châu ở lại thì nhất định phải nằm trong phòng ngủ rồi.

Hoắc Thương Châu gật đầu, đưa cánh tay khoác lên vai Cố Chiêu Ninh, khuôn mặt ẩn chứa một nụ cười.

“Được rồi, anh ngủ đi”. Đặt Hoắc Thương Châu nằm xuống, Cố Chiêu Ninh đi tới tủ cầm chăn gối cho Hoắc Thương Châu.

“Còn em? Ra phòng khách ngủ ư?” Hoắc Thương Châu thiếu chút nữa tức chết, cô gái này sao lại cố chấp như vậy, chẳng lẽ cô không biết mình muốn ôm cô ấy sao?

“Dĩ nhiên, không thì em ngủ ở đâu?” Vừa nói xong, Cố Chiêu Ninh hối hận muốn chết, thể này không phải là gián tiếp nói cho Hoắc Thương Châu nhận hay sao?

“Tối đây!” Hoắc Thương Châu giọng điệu hoàn toàn không cho phép Cố Chiêu Ninh cự tuyệt, anh tựa vào đầu giường vẫy vẫy tay.

Cố Chiêu Ninh cũng biết, cho nên mới hối hận những lời vừa nói, ôm chăn gối đứng nguyên tại chỗ: “Anh có gì cứ nói, nước ở đầu giường, anh khát tự rót uống..., em mệt rồi, mai còn phải đi làm”. Nói xong, hoảng hốt chạy trốn.

Hoắc Thương Châu nhìn cửa phòng đóng lại, trong mắt đầy tức giận, nhưng lúc này cũng không còn hơi sức, mí mắt cũng nặng, nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Nằm trong phòng khách, Cố Chiêu Ninh nhìn trần nhà nghĩ ngợi, nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra, cô không sao ngủ được.

Hoắc Thương Châu yêu cô thật chứ?

Còn Thiên Mộng Tuyết phải làm sao?

Anh nói rồi, anh không bỏ được mình, nhưng lại không thể vứt bỏ Thiên Mộng Tuyết, vậy cô phải làm sao bây giờ?

Tất cả như những thước phim tua lại trong đầu cô, không có đáp án, hiện tại cô không thể rời bỏ Hoắc Thương Châu, nhưng cô lại không muốn trở thành một Tiểu Tam đáng chết giữa Hoắc Thương Châu và Thiên Mộng Tuyết.

Còn Hứa Cần Dương, Phải. Cô nhớ là đã đồng ý cho Hứa Cần Dương thử lui tới, đối mặt với người đàn ông đó, cô phải làm sao?

“Phiền chết phiền chết được” Cố Chiêu Ninh kéo chăn trùm lên đầu, ở trong chăn phiền não giãy dụa.

93. Q.3 - Chương 95: Thiên Mộng Tuyết Uy Hiếp

Trời tờ mờ sáng thì Cố Chiêu Ninh có cảm giác mình đang được ôm, kẻ đang ôm mình cô vô cùng lưu luyến vì vậy cô thích cái cảm giác được cọ xát trong ngực người đó say sưa ngủ, lẽ nào vì đêm qua ngủ muộn quá mà bây giờ không thể nào mở mắt.

Hoắc Thương Châu ôm Cố Chiêu Ninh đặt lên giường, ngăn người ngắm bộ dạng say ngủ của cô.

Lúc ở bên cô, thời gian luôn trôi thật nhanh, thoáng một cái đã hết đêm, anh lưu luyến không muốn rời khỏi cô, nhưng mở điện thoại thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ của Thiên Mộng Tuyết.

Anh biết trách nhiệm của mình vẫn còn đó, với Cố Chiêu Ninh đành phải tổn thương cô.

“Hãy tin anh, trái tim anh luôn luôn thuộc về em”. Nồng nàn nói với Cố Chiêu Ninh sau đó đặt lên khuôn mặt đang ngủ say một nụ hôn nồng ấm.

Cố Chiêu Ninh khẽ cựa mình, trên mặt hiện lên một nụ cười thỏa mãn.

Không thể rời mắt khỏi Cố Chiêu Ninh, phải đến nửa giờ, anh cứ ngồi như vậy không chớp mắt. Cho đến khi nhận được tin nhắn của Thiên Mộng Tuyết: Nếu trong vòng một giờ nữa em không thấy anh, em sẽ vĩnh viễn biến khỏi tầm mắt của anh, vĩnh viễn!

Hoắc Thương Châu biết cái từ vĩnh viễn này có ý gì, từ trước đến nay anh không thích bị người khác uy hiếp, nhưng anh đã nợ Thiên Mộng Tuyết rất nhiều..., anh không thể vứt bỏ lương tâm, nhúu chặt lông mày lộ ra một ánh mắt buồn bã, cất điện thoại, ra khỏi nhà Cố Chiêu Ninh.

Cửa phòng vừa đóng lại, nước mắt trào ra từ khóe mắt Cố Chiêu Ninh.

Cuối cùng Hoắc Thương Châu vẫn đi, cô đã biết trước nhưng sao cảm giác lúc này lại tồi tệ như thế? Chậm rãi mở mắt, cô sờ lên gương mặt Hoắc Thương Châu vừa hôn, trên đó vẫn còn lưu lại mùi vị của anh.

Cô xoay người, thút thít khóc.

Lúc trở về Hoắc Trạch đã 7 giờ sáng, Hoắc Thương Châu chạy thẳng lên phòng ngủ, chỉ sợ Thiên Mộng Tuyết sẽ làm ra chuyện ngu ngốc gì.

Đẩy cửa phòng, cô đang cuộn tròn trên salon gần cửa sổ, trên mặt đầy ngổn ngang những tấm ảnh của cô mà anh đã trân trọng nhiều năm, lúc này đã bị Thiên Mộng Tuyết xé tan tành.

“Em làm cái gì vậy” Anh nổi giận với cô.

Khuôn mặt trắng trẻo của Thiên Mộng Tuyết đã có nét mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng, cô cả đêm không ngủ ư? Hoắc Thương Châu nhìn Thiên Mộng Tuyết như vậy lại cảm thấy thông cảm, hít thở sâu nén tức giận, anh bước qua đồng hồ báo thức đến bên cạnh cô: “Sao lại không ngủ được.”

Thiên Mộng Tuyết nghe thấy lời Thương Châu thì òa khóc, cô quay đầu ôm lấy hông anh: “Tại sao cả đêm anh không về? Tại sao? Em không thể chịu đựng được người anh ôm không phải là em! Anh âm thầm yêu người khác em có thể cố chịu, nhưng em không thể sống nếu anh rời bỏ em!” Cô rất muốn nói đã nhìn thấy anh cùng Cố Chiêu Ninh vào căn nhà đó không quay ra, cô biết một đêm dài sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện, lúc về nhà đã không nhận được gọi anh rất nhiều lần, nhưng anh lại hoàn toàn tắt máy.

Cô cứ ngồi nhìn như thế, nhìn ra xa, hi vọng nhìn thấy xe anh xuất hiện trong bóng tối, nhưng cuối cùng vẫn không thấy gì. Do đó cô đã gửi một tin nhắn hỏi anh ở đâu, biết rõ nhưng vẫn hỏi vì cô muốn nghe thấy anh trả lời.

Nhưng tin nhắn đó như đá chìm xuống biển, cô không thể chịu được cảnh Hoắc Thương Châu ôm Cố Chiêu Ninh ngủ, nhưng lại không thể bắt trí tưởng tượng của mình dừng lại, cứ như vậy ngồi đến sáng.

Cho đến khi cô nhận được báo cáo tin nhắn đã gửi, Hoắc Thương Châu bật máy rồi. Cô lập tức nghĩ đến một phương pháp mà chính cô cũng ghét, uy hiếp. Quả nhiên, chỉ nửa tiếng đồng hồ, Thương Châu đã xuất hiện.

94. Q.3 - Chương 96: Âm Mưu Của Thiên Mộng Tuyết (1)

Hoắc Thương Châu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt tràn đầy tâm sự, anh đã hơn một lần tự hỏi mình ruột cuộc còn tình cảm với Thiên Mộng Tuyết hay không, chẳng lẽ chỉ còn lại trách nhiệm? Mà phần trách nhiệm không mang theo tình yêu này, sắp bóp nghẹt anh, làm như vậy ruột cuộc để chuộc tội hay là đẩy hai người xuống vực sâu vạn trượng.

Anh khẽ thở dài, đôi tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, anh thích nhất là mái tóc dài của cô, mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi: “Em ngốc quá, anh chỉ bận việc công ty, đừng suy nghĩ bậy bạ.” Anh không biết phải giải thích thế nào với Thiên Mộng Tuyết, hiện tại chỉ có thể làm vậy.

Thiên Mộng Tuyết nghe thấy những lời này liền ngừng khóc. Nhất thời uất ức, lòng găm đầy cảm hận, giờ này Hoắc Thương Châu còn lừa dối cô, cô đã tận mắt thấy tất cả, thế mà anh lại lừa cô.

“Vâng, em suy nghĩ lung tung rồi, em đã nấu canh cho anh, ở trong nồi, để em đi lấy.” Thiên Mộng Tuyết đẩy Hoắc Thương Châu ra, chùi mắt, thản nhiên nói kèm theo một nụ cười.

“Được...” Hoắc Thương Châu vẫn đang sốt nhẹ, anh hơi nhức đầu nhưng không nói, tắt đi nụ cười miễn cưỡng, anh nằm xuống giường.

Thiên Mộng Tuyết vừa ra đến cửa phòng đã thấy Hoắc Thương Châu nằm trên giường, lòng thầm quyết định, ý niệm đáng sợ trong lòng nảy sinh, khiến cô không kìm hãm được một nụ cười giả tạo.

Hoắc Thương Châu cầm điện thoại di động, nhìn số điện thoại của Cố Chiêu Ninh, anh nghĩ cô gọi điện vì buổi sáng anh đi mà không nói với cô một tiếng, không biết cô có suy nghĩ nhiều hay không.

Nhìn màn hình nhấp nháy thật lâu mà không thể trả lời, đúng lúc Thiên Mộng Tuyết bưng bát canh đi vào.

Hoắc Thương Châu vội vã bấm số điện thoại Lôi Ảnh, tránh cho Thiên Mộng Tuyết suy nghĩ lung tung: “Alo, Lôi Ảnh, hôm nay tôi không đến công ty, ừ, thế nhé”. Cúp điện thoại, Thiên Mộng Tuyết đi tới đầu giường.

Hoắc Thương Châu cố chịu nhận lấy bát cháo gà, tự nhiên anh cảm thấy buồn nôn, lúc yếu người anh sợ nhất là mùi dầu mỡ, nhưng thấy bộ dạng Thiên Mộng Tuyết như vậy, anh lại không nỡ từ chối, đành nhận lấy không do dự uống một hơi cạn sạch.

“Anh nghỉ ngơi đi, trông anh rất mệt” Cầm chiếc bát không, Thiên Mộng Tuyết cười thầm đứng dậy không nói thêm gì quay người đi ra.

Hoắc Thương Châu cảm thấy cô có vẻ kỳ quái, nhưng nhất thời không đoán được ở chỗ nào.

Anh cảm thấy mí mắt ngày càng nặng, chỉ muốn ngủ.

Thiên Mộng Tuyết đứng ngoài cửa, qua khe hở nhìn thấy Hoắc Thương Châu đã nằm xuống mới yên tâm đem chiếc bát về phòng bếp.

Ra tới phòng khách, cô cầm điện thoại ấn một dãy số: “Alo, tôi đồng ý, cứ làm theo lời anh.” Cúp điện thoại, đôi mày nhíu chặt đã từ từ giãn ra, trên mặt hiện lên một nụ cười âm u.

Cô đến phòng ngủ ngồi xuống đầu giường, vuốt ve gò má Hoắc Thương Châu đã say ngủ tự lẩm bẩm: “Thương Châu, bắt luận em làm gì, anh chỉ cần nhớ rằng, đó là vì em quá yêu anh”. Cô chậm rãi áp mặt xuống ngực Hoắc Thương Châu, nghe tiếng tim đập đều đều, khóe mắt rơi xuống một dòng nước.

Do dự chột lát, Thiên Mộng Tuyết ngồi dậy, chậm rãi đưa tay cởi cúc áo sơ mi của anh, từng chiếc, từng chiếc một.

Hoắc Thương Châu lúc này ngủ say hoàn toàn không biết gì, người con gái anh yêu trước kia đã hoàn toàn thay đổi, anh không bao giờ còn nhìn thấy được một Thiên Mộng Tuyết đơn thuần lương thiện nữa, không biết ngày mai điều gì đang chờ đợi anh.

95. Q.3 - Chương 97: Âm Mưu Của Thiên Mộng Tuyết (2)

Nhức đầu! Ngay khi tỉnh dậy Hoắc Thương Châu thấy cảm giác này, theo bản năng anh muốn đưa tay xoa trán, nhưng cánh tay hình như có người gối lên, Hoắc Thương Châu liếc nhìn, Thiên Mộng Tuyết đang vui trong khuỷu tay của anh say ngủ.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Anh chỉ nhớ ngày hôm qua phát sốt nên đầu choáng váng, sau khi uống một bát cháo gà liền đi ngủ, sau đó thể nào một chút ấn tượng cũng không nhớ.

Nhưng nhìn hai người trần trụi như vậy nằm cạnh nhau, Hoắc Thương Châu có linh cảm xấu.

“Anh tỉnh rồi?” Thiên Mộng Tuyết khẽ ngẩng đầu cười một cái, nụ cười thấm vào ruột gan.

Hoắc Thương Châu kéo lên cánh tay, lời nói có phần tự trách: “Ừ, tối hôm qua...”

“Đáng ghét!” Thiên Mộng Tuyết làm bộ xấu hổ quần chăn đứng lên, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Hóa ra là thật, nhìn biểu hiện của Thiên Mộng Tuyết như vậy anh cũng biết tối qua xảy ra chuyện gì. Trước kia anh cũng từng như vậy, bình thường không cách nào làm tình với Thiên Mộng Tuyết, nhưng khi say, anh sẽ coi cô như Cố Chiêu Ninh. Nhưng ngày hôm qua, anh không hề uống rượu, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, tại sao một chút cũng không nhớ nổi?

Chẳng lẽ... Anh bị ám đầu?

Khoan đã...! Anh chợt nhớ đến một chi tiết nhỏ.

Anh mơ hồ thấy, Thiên Mộng Tuyết nằm trên người anh tự cười, cô ấy cũng đụng chạm.

Ra vâng, anh thực sự nhớ chuyện gì đã xảy ra.

Hoắc Thương Châu vỗ vỗ gáy ra vẻ hối tiếc.

“Sao rồi? Còn đau đầu không?” Thiên Mộng Tuyết tắm xong đi ra, thấy Hoắc Thương Châu vỗ đầu, cô cuống quýt đến bên quan tâm hỏi han.

Hoắc Thương Châu tránh bàn tay Thiên Mộng Tuyết đang kéo mình, xoay người một cái quần ga giường. “Anh không sao. Lát nữa anh đến công ty, hôm nay về trễ, đừng chờ anh.” Hoắc Thương Châu không thể nói thêm lời nào với Thiên Mộng Tuyết, dù sao trong lòng anh người này đã không còn là Thiên Mộng Tuyết ngày nào nữa.

Có lúc anh đột nhiên cảm thấy sao mình lại ghét Thiên Mộng Tuyết, hoàn toàn ghét, ghét cô sao trước kia lại đến nhắc nhở anh chịu trách nhiệm.

Nhưng cuối cùng cũng đều là lỗi của anh, cho dù anh có máu lạnh đi nữa, đối mặt với một cô gái một lòng một dạ như vậy, anh cũng không thể vô tình vô nghĩa.

Nhưng trong mắt Thiên Mộng Tuyết lúc này đã hoàn toàn khác, cô biết rõ rõ, mình dù cách nào cũng không trốn được trái tim Hoắc Thương Châu, cho nên bây giờ cô chỉ muốn có người thân thể anh.

Bất kể phương pháp gì, kể cả sau này chết phải xuống địa ngục cô cũng cam lòng. Ngồi bên giường, nhìn thùng rác đầy những bức ảnh bị xé nát, có tấm chụp chung với Hoắc Thương Châu, cô cười, ánh mắt nén lệ, như tự chế giễu mình.

Nhớ lại những khoảng khắc từng ly từng tý vẫn ở trong đầu mình.

Cô hơn Hoắc Thương Châu một tuổi, lần đầu gặp đã bị anh hấp dẫn, từ lúc 16 tuổi cô đã quyết định sau này sẽ trở thành vợ anh.

Nhưng tất cả đã bị phá hủy vào 8 năm trước, vì sự tùy hứng của Hoắc Thương Châu mà cô suýt mất mạng. Điều này cho tới giờ cô cũng không hề trách anh, bởi cô cho rằng Hoắc Thương Châu vẫn yêu cô mà không nghĩ được trong 3 năm cô khổ cực anh lại đem lòng yêu người con gái khác.

Điều này, cô quyết không cho phép, cô không cho phép tình cảm của mình có chỗ nào sút mẻ.

Đôi tay nắm chặt mảnh chăn đến phát run, từ ngày hôm nay, người con gái đơn thuần ngốc nghếch ấy sẽ không còn tồn tại.

Thiên Mộng Tuyết lau nước mắt, đến bên sofa định xách túi ra ngoài, ngang qua phòng tắm, cô liếc nhìn, ánh mắt như hận như oán, cười lạnh một tiếng, xoay người ra khỏi phòng.

96. Q.3 - Chương 98: Có Chuyện Xảy Ra

“Thiếu gia! Tôi qua phía cảnh sát tới lục soát một nhóm người đang hút heroin, không biết kẻ nào chỉ điểm, hơn nữa bọn họ đều khai là chúng ta bán, quản lý đã bị bắt”. Lôi Ảnh chờ Hoắc Thương Châu ở công ty, vừa thấy anh đến liền báo cáo tình hình tối qua.

Đột nhiên xảy ra chuyện nhưng điện thoại của Hoắc Thương Châu lại tắt máy, anh chỉ có thể đi thăm dò xem có chuyện gì nhưng phía cảnh sát rất kín miệng, không chừa cho anh chút mũi nào.

“Vậy sao? Được lắm, rốt cuộc đã rat ay” Hoắc Thương Châu nhún nhẹ mày, vẻ mặt khinh khỉnh, rốt cuộc, kẻ giấu mặt kia đã mất kiên nhẫn.

“Bây giờ phải làm sao? Tôi đã phái người ngăn chặn, nhưng vụ này khá lớn, báo chí đã bắt đầu đưa tin.” Lôi Ảnh đưa báo hôm nay cho Hoắc Thương Châu xem.

Hoắc Thương Châu nhìn qua những dòng tít cổ động chữ nổi ngay trang nhất mà cau mày, nhưng trong nháy mắt, anh đã khôi phục lại vẻ bình thản lãnh đạm, vò các tờ báo quăng vào thùng rác bên cạnh, quay đầu nói với Lôi Ảnh: “Trước hết, anh đi giải quyết các tòa soạn báo, bắt luận thể nào cứ dẹp tin tức từ giới truyền thông trước, phía cảnh sát, tôi sẽ tự lo”

“Dạ” Nhận được mệnh lệnh Lôi Ảnh lập tức hiểu ý, anh nhanh chóng lên xe rô ga phóng đi.

Hoắc Thương Châu đứng tại chỗ hít một hơi thật sâu sau đó cũng lên xe của mình.

Trong đồn cảnh sát, nhân viên nơi này cũng tắt bật cả buổi sáng, không ngừng nhận được điện thoại của giới truyền thông và người dân, loay hoay bề đầu sứt trán.

Trong khi bọn họ đang loay hoay tìm cách đối phó thì Hoắc Thương Châu cao lớn xuất hiện trong đại sảnh.

“Chủ tịch Hoắc Thương Châu?” Cảnh sát đội trưởng đang chuẩn bị đến chỗ cục trưởng thảo luận thì gặp Hoắc Thương Châu, anh không thể tin được Hoắc Thương Châu lại tự mình xuất hiện ở đây.

“Xin chào, đội trưởng Hình” Hoắc Thương Châu quan hệ rất tốt với những người trong đồn cảnh sát này, nhìn một cái đã nhận ra Hình Thiên Lỗi, mới không lâu trước đây phá được một vụ trọng án.

“Tôi muốn gặp cục trưởng Lã”. Hoắc Thương Châu bắt tay đội trưởng hình, từ tốn nói mục đích của mình.

Hình Thiên Lỗi trong nháy mắt phục hồi tinh thần, dần dần gật đầu: “Được được, tôi dẫn anh đi”. Anh không phải không biết lai lịch Hoắc Thương Châu, cho dù năng lực cảnh sát có lớn hơn nữa, cũng không dám đắc tội với vị thần Hoắc Thương Châu. Hướng hồ vụ án đang điều tra mới chỉ từ khẩu cung của mấy kẻ kia mà không có cách nào chứng minh số thuốc phiện này do Ngọc Sáng cung cấp.

Hoắc Thương Châu đi theo đội trưởng Hình Thiên Lỗi, mặt không biểu lộ cảm xúc gì, loại khí phách này khiến cho cả cảnh sát cũng phải chùn bước.

Tới phòng làm việc của Cục trưởng, Hình Thiên Lỗi được sự cho phép dẫn Hoắc Thương Châu đi vào.

“Ôi trời, ngọn gió nào đem chủ tịch Hoắc đến đây thế này?” Cục trưởng Lữ cũng thuộc dạng lão làng rồi, đắc tội hạng người gì cũng có thể nhưng đừng đắc tội Hoắc Thương Châu, chỉ có điều lần này sự việc hơi âm ỉ, đồn cảnh sát mới được điều về một người mới, kẻ này không biết ăn gan gì mà lại lớn mật chạy đến Ngọc Sáng lục soát. Kiểm tra xác suất đã tìm thấy thuốc phiện, hơn nữa còn ghi nhớ rất rõ vì là người đầu tiên chạy vào, không biết kẻ nào để lộ tin tức.

Lúc ông nhận được điện thoại thấy rất nhức đầu, vừa không thể đắc tội Hoắc Thị, vừa bị giới truyền thông oanh tạc cuồng loạn, bắt buộc dĩ đành phải áp giải người quản lý về đây.

Nhưng sáng nay nhận được nhiều điện thoại như vậy, ông biết chuyện này nghĩ cho kỹ là không thể nào.

Sau một đêm tra hỏi, mấy người kia vẫn không chịu khai ra, vẫn một mực nói là Ngọc Sáng bán heroin cho họ, lần này cục trưởng Lữ đau đầu rồi, làm cảnh sát nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ông gặp phải một vụ án khó giải quyết như thế.

97. Q.3 - Chương 99: Xuất Đầu Lộ Diện

“Lữ cục trưởng, hôm nay là tôi bị gió độc tràn tới” Hoắc Thương Châu không chút khách khí ngồi xuống ghế salon, tựa vào lưng ghế từ tốn nói, Lữ cục trưởng lúc này hiển nhiên không có chuyện là đang giả bộ để lừa anh, còn có thể uống trà với trưởng đồn cảnh sát sao? Anh không có thời gian rảnh. Vì vậy Hoắc Thương Châu đi vào trọng tâm nói với cục trưởng Lữ.

“Ai, chủ tịch Hoắc.... Việc này đột ngột quá, chúng ta đều là giải quyết việc chung, mặc dù không đủ chứng cứ, nhưng giới truyền thông đã làm um lên rồi, anh cũng biết... chúng tôi không thể làm khác được.” Cục trưởng Lữ ngồi xuống bên kia ghế salon, thủ thế với đội trưởng Hình, sau khi hắt đi, giọng nói của ông lập tức mềm nhũn, ông biết chuyện này khiến Hoắc Thương Châu bất mãn, nhưng không nghĩ anh sẽ tự xuất đầu lộ diện.

“Điều này tôi không quan tâm, hôm nay tôi phải mang được người của mình ra khỏi đây, không có chứng cứ, các ông không có quyền giam giữ” Hoắc Thương Châu không hề chớp mắt, ném cho cục trưởng Lữ một cái nhìn áp lực, lời nói ra hiển nhiên không có phép cãi lại.

Cục trưởng Lữ vội vàng xoa mồ hôi trên trán, ông biết sự vụ lần này chính là một sự khảo nghiệm lớn cho bản thân, ông cũng không muốn lúc này từ bỏ địa vị danh tiếng để về nhà nghỉ ngơi.

Lần này ông bị làm khó thật rồi.

“Chủ tịch Hoắc, đừng để ý lời nói của tôi, tôi cũng chỉ là giải quyết việc chung. Hay là, anh chờ sau 48 tiếng đến bảo lãnh.” Ông hiện tại chỉ ôm một tia hi vọng cuối cùng là Hoắc Thương Châu lùi một bước, như vậy mọi người đều yên ổn.

Hoắc Thương Châu nhếch mép lắc đầu: “Cục trưởng Lữ, tôi tin rằng ông hiểu rất rõ cách làm việc của tôi, tôi đã đến thì nhất định phải làm xong, Ngọc Sáng không thể thiếu Lý Kinh Lý.”

Câu nói này khiến cục trưởng Lữ im bật, có câu cầu thần bị thần làm khó, còn không, cục trưởng Lữ bắt đầu thấy bất lực.

“Cục trưởng Lữ, tôi cũng không muốn làm khó ông, phía giới truyền thông, tôi đảm bảo chỉ cần một ngày, mọi tin tức bất lợi về Ngọc Sáng sẽ không còn, ông chỉ cần thả người của tôi, tôi xin đảm bảo vị trí này của ông sẽ vững vàng.” Anh sao không biết trong lòng lão hồ ly này đang tính toán cái gì, dĩ nhiên, lời nói của anh cũng không phải là lừa gạt, anh đã nói là làm, mọi việc sẽ được giải quyết trong vòng một ngày.”

“Thật chứ?”

“Dĩ nhiên”

Nhìn dáng vẻ khó tưởng tượng nổi của Cục trưởng Lữ, Hoắc Thương Châu khẳng định lại một lần.

Thế thì tốt rồi, có Hoắc Thương Châu giải quyết, vị trí của ông sẽ coi như được bảo vệ.

Tính toán nửa ngày, cục trưởng Lữ quyết định đứng dậy: “Được, tôi sẽ gọi điện”

Hoắc Thương Châu khẽ gật đầu, ẩn chứa một nụ cười mờ nhạt.

Tốc độ của Lữ quả thật không bình thường, Hoắc Thương Châu theo dõi đồng hồ không quá 10p, Lý Kinh Lý đã được dẫn tới trước mặt anh.

“Tốt rồi, làm phiền cục trưởng Lữ quá, chúng tôi đi trước.” Hoắc Thương Châu đứng lên cài cúc áo vest, lướt nhìn Lý Kinh Lý rồi nói với cục trưởng Lữ.

“Vây... nhờ chủ tịch Hoắc Thương Châu nhanh chóng giải quyết”. Cục trưởng Lữ vẫn không quên nhắc nhở Hoắc Thương Châu đáp ứng lời cam kết với ông.

“Đương nhiên rồi”

“Được, tôi tiễn anh.” Cục trưởng Lữ thở phào nhẹ nhõm.

“Thôi khỏi, ông cứ làm việc đi. Xin chào” Hoắc Thương Châu cự tuyệt, sau đó không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi phòng làm việc của cục trưởng, Lý Kinh Lý theo sát sau lưng anh.”

Thật ra thì, Lý Kinh Lý cũng rất căng thẳng, sai lầm lần này cũng do lỗi của anh, không biết khi trở về Hoắc Thương Châu sẽ xử lý mình thế nào, cho nên anh vẫn lo lắng cúi đầu, trán đổ mồ hôi lạnh.

98. Q.3 - Chương 100: Có Thể Phản Bội Không

“Chủ tịch Hoắc...” Vừa đi ra cửa, Hoắc Thương Châu liền dừng bước, Lý Kinh Lý biết việc không ổn, vội vàng kêu một tiếng.

Hoắc Thương Châu mấp máy môi, chậm rãi xoay người nhìn Lý Kinh Lý: “Không phải căng thẳng, sự việc lần này không phải do anh”

Anh không nghe nhầm chứ? Hoắc Thương Châu từ lúc nào trở nên thế này... Trong ấn tượng của anh, bất kỳ lúc nào Ngọc Sáng gặp chuyện không hay, Hoắc Thương Châu đều ít nhiều nổi giận, đây là lần đầu tiên hắn thương cảm anh, anh còn nghi ngờ liệu mình có nghe nhầm không hay là đầu chủ tịch có vấn đề?

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái đó, hai ngày tới anh có thể nghỉ phép, chuyện chưa giải quyết xong, tốt nhất anh không nên ra ngoài.” Hoắc Thương Châu nhìn thấy suy nghĩ của Lý Kinh Lý, anh cười nhạt vỗ vai anh ta.

Không sai, trước đây bất kể chuyện gì xảy ra anh đều cảm thấy người phụ trách không khỏi liên quan, nhưng lần này anh biết rõ là có người đã âm mưu, nếu không vì sao lại có sự xuất hiện của giới truyền thông? Hơn nữa cảnh sát còn đến rất đúng lúc.

Chuyện thế này, anh cũng không dám chắc có thể kịp thời xử lý, hướng hồ là Lý Kinh Lý.

“Chủ tịch Hoắc... xin đừng đuổi việc tôi! Tôi tuyệt đối trung thành với anh”. Lý Kinh Lý vừa nghe thấy Hoắc Thương Châu muốn cho anh nghỉ, sợ tới mức hai chân nhũn ra, chẳng lẽ chủ tịch muốn sa thải anh? Không thể được, anh đã hơn 30, 12 năm cống hiến cho Ngọc Sáng, trong nhà còn có mẹ già bị liệt trông chờ vào anh mua thuốc, vợ anh cũng lo chăm sóc mẹ già cho nên gánh nặng gia đình hoàn toàn đổ lên vai anh.

“Yên tâm đi, tôi... sẽ không sa thải anh.” Hoắc Thương Châu cười kỳ kỳ, lực đặt trên bả vai Lý Kinh Lý cũng tăng thêm, như thể nhìn rõ điều gì.

Anh cũng cảm thấy một chuyện kỳ lạ, chuyện này cũng vừa mới nghĩ ra, anh hi vọng suy nghĩ của mình là sai lầm.

“Lên xe đi” Hoắc Thương Châu lên xe trước, sau đó nói với Lý Kinh Lý vẫn đang đứng ngẩn người.

Lúc này Lý Kinh Lý mới phục hồi tinh thần, khẩn trương lên xe.

Sau khi đưa anh ta về nhà, Hoắc Thương Châu trở về Hắc bang.

“Thiếu gia, đã làm xong”. Lôi Ảnh cả ngày nay ra vào các tòa soạn, sau khi giải quyết tốt mọi việc vội vàng chạy về Hắc bang, thấy Hoắc Thương Châu đã ngồi đó xem TV.

“Tốt lắm, nhanh hơn tôi tưởng”. Hoắc Thương Châu xem tin tức trực tiếp, đó là một đài truyền hình có sức ảnh hưởng lớn nhất ở A Thị, đài này đưa tin sự việc ở Ngọc Sáng ngày hôm qua đều là do kẻ khác ác ý quấy rối làm mê hoặc quần chúng chứ hòng hủy hoại danh tiếng của Ngọc Sáng.

Xem xong, Hoắc Thương Châu hài lòng ấn nút tắt TV, khóe miệng ẩn chứa nụ cười.

“Lôi Ảnh”. Hoắc Thương Châu ngồi trên ghế salo vắt chân chầm một điếu thuốc.

“Dạ!” Lôi Ảnh đến bên cạnh Hoắc Thương Châu cúi đầu trả lời.

“Có phải anh cũng có cảm giác, hắn đã rat ay?” Hoắc Thương Châu đột nhiên nói một câu ý tứ sâu xa.

Lôi Ảnh mấp máy môi, cau mày suy nghĩ hồi lâu: “Dạ, tôi cảm giác khoảng cách giữa hắn với chúng ta ngày càng gần”.

Hoắc Thương Châu cười cười, đứng lên nhìn Lôi Ảnh không chớp mắt, hồi lâu mở miệng: “Anh có thể phản bội tôi không?” Gần đây không ngừng xảy ra những chuyện lật lọng, có vẻ như tình cờ, nhưng Hoắc Thương Châu biết trong này nhất định có nội gián, anh không biết phải tin tưởng ai, kể cả Lôi Ảnh.”

Câu nói này làm Lôi Ảnh ngơ ngẩn, anh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Hoắc Thương Châu, hồi lâu trả lời.

99. Q.3 - Chương 101: Có Muốn Báo Thù Không

“Không thể!” Anh khẳng định. Ngay từ khi Hoắc gia nhận nuôi anh vì Hoắc Thương Châu, anh đã hạ quyết tâm, cả đời này sẽ không phản bội, cho dù Hoắc Thương Châu muốn lấy mạng anh, anh cũng sẽ vì việc nghĩa mà hi sinh tính mạng.

“Vậy anh có muốn báo thù cho cha mẹ mình không?” Hoắc Thương Châu nhẹ nhàng cười, xoay người đến bên tủ rượu rót hai ly rượu mạnh, đến bên cạnh đưa cho Lôi Ảnh một ly.

Bàn tay nắm ly rượu của Lôi Ảnh run lên, cho đến giờ anh vẫn không nguôi mong mỏi muốn báo thù cho cha mẹ, chỉ có điều thời cơ chưa tới.

Sau một hồi, Lôi Ảnh uống một hớp cạn ly rượu, thở dài thật sâu nhìn Hoắc Thương Châu: “Tôi sẽ nghĩ”

Hoắc Thương Châu có vẻ hài lòng với câu trả lời này, một nụ cười thoáng hiện, anh uống cạn sau đó nói nhỏ vài câu bên tai Lôi Ảnh.

“Hiểu chưa?”

“Cái này...” Nghe xong những lời của Hoắc Thương Châu, mặt Lôi Ảnh biến sắc, anh không biết thiếu gia nói vậy là có ý gì, về mặt anh vẫn cực kỳ bình tĩnh. Lôi Ảnh nghĩ, bất kể lý do là gì, nếu thiếu gia để cho anh làm vậy, anh sẽ làm, Lôi Ảnh hạ quyết tâm gặt đầu một cái “Tôi hiểu rồi”

Ngoài cửa sổ, mưa bụi mịt mù, mấy ngày nay Cố Chiêu Ninh lao vào làm việc để che giấu tâm sự, cô không muốn nghĩ đến Hoắc Thương Châu, nhưng mỗi khi yên tĩnh cô lại không nguôi nhớ về anh, kể từ ngày anh rời nhà cô, đã một tuần cô chưa gặp lại anh, cảm giác thật tệ.

Xuống tầng dưới, Cố Chiêu Ninh thấy một chiếc xe đỗ ở cửa, cửa sổ cũng đang chậm rãi được quay xuống, Hứa Cần Dương ngồi bên trong cười với cô.

Cố Chiêu Ninh miễn cưỡng đáp lại nụ cười, những ngày này, Hứa Cần Dương thực sự giống một người bạn trai, mỗi ngày tan làm đều đến gặp cô, nhưng anh ta càng như vậy, Cố Chiêu Ninh càng thấy thẹn trong lòng, cô rõ ràng đồng ý thử qua lại với anh nhưng sự xuất hiện đột ngột của Hoắc Thương Châu khiến lòng cô rối bời.

Cô đi gần đến xe, Hứa Cần Dương cũng dịu dàng xuống mở cửa cho cô.

Sau khi hai người lên xe, anh nhìn cô mỉm cười, vẫn là nụ cười tà mị khiến Cố Chiêu Ninh rùng mình.

“Sao trông em mệt mỏi thế? Gần đây bận lắm sao?” Hứa Cần Dương biết cho đến giờ cô vẫn chưa chính thức tiếp nhận mình, nhưng anh đang cố gắng, cho đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên anh có kiên nhẫn với phụ nữ như vậy, nhưng anh biết trong lòng mình Cố Chiêu Ninh vô cùng đặc biệt, anh không vội vàng muốn “ăn sạch” cô, mà muốn cô cam tâm tình nguyện tiếp nhận mình.

“Vâng, công ty dạo này tương đối bận, có mấy đơn hàng lớn”. Lời quan tâm của Hứa Cần Dương khiến Cố Chiêu Ninh dần dần buông lỏng, cô xem anh như một người bạn, không hề pha tạp chất, cô cũng từng muốn thử tiếp nhận xem sao, cho nhau một cơ hội.

100. Q.3 - Chương 102: Muốn Đuổi Đi Mà Không Được.

“Cái đó... Hứa Cần Dương, hôm nay em mời anh ăn cơm”. Những ngày này, cô đổi cách xưng hô từ Giám đốc Hứa thành Hứa Cần Dương, đây là giới hạn thấp nhất cô có thể làm rồi, Hứa Cần Dương từng nói đùa, anh hy vọng lúc còn sống được nghe cô gọi một tiếng Cần Dương, như vậy anh có chết cũng nhắm mắt. Khi đó Cố Chiêu Ninh buột miệng cười, cô không biết đây không phải đùa mà là suy nghĩ thật lòng của anh.

“Ô, hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây sao? Chắc chắc, anh cứ nghĩ em đang cố né tránh anh.” Hứa Cần Dương liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu, thấy Cố Chiêu Ninh đang mỉm cười, anh thích nhìn cô cười, cảm giác này còn ngọt ngào hơn ăn mật.

“Cũng không biết được! Đi thôi”

“Được” Hứa Cần Dương nổ máy.

Cố Chiêu Ninh len lén nhìn gò má Hứa Cần Dương, anh nói không sai, những ngày qua cô đúng là trốn tránh, nhưng cũng bởi vì vậy mà cô phát hiện mình đã nợ anh quá nhiều, một bữa cơm không đủ xóa bỏ cảm giác áy náy trong lòng, nhưng cô cũng đang thật lòng suy nghĩ cách để tiến lại gần anh.

“Hứa Cần Dương chúng ta ra phố ăn quà vặt được không?” Cố Chiêu Ninh đột nhiên có ý tưởng này, cô đã từng gợi ý Hoắc Thương Châu dẫn cô đi ăn nhưng chưa có dịp, nơi đó có một quán lẩu cô rất thích.

“Ừ, được, em muốn đi đâu chúng ta đi đấy, em là chủ chi mà” Hứa Cần Dương lập tức đáp ứng, tầm mắt nhìn phía trước đường, nụ cười có phần đùa cợt.

Cố Chiêu Ninh cười, cô không thể phủ nhận cảm giác ở bên cạnh Hứa Cần Dương cũng giống như Bạch Hiên Dật, cô dễ dàng bị chọc cười, còn Hoắc Thương Châu chỉ mang đến cho cô bận tâm và đau lòng, nhưng chính cảm giác này lại khiến cô thương nhớ, khiến Hoắc Thương Châu cứ găm vào lòng cô, đuổi đi không được.

Lúc này, Hứa Cần Dương bật nhạc, ca khúc “Đuổi đi không được” thật đúng với tâm trạng của cô.

Có phải không

Tình cảm anh bỏ lại

Em vẫn còn cố chấp

Em lật tìm trong trí nhớ

Một hơi ấm còn sót lại của anh

Gió thổi tóc rối bời trên con đường hoài niệm hạnh phúc

Em sống bất lực

Hốt hoảng chạy theo anh trong cơn mơ

Để giạt mình trong đêm khuya tĩnh giấc

Một mình cô đơn

“Đổi bài khác đi”. Cố Chiêu Ninh đột nhiên muốn khóc nhìn ra ngoài cửa xe, sực sực nói với Hứa Cần Dương. Cô không muốn làm hỏng bầu không khí, không muốn tiếp tục suy nghĩ về Hoắc Thương Châu.

Hoắc Thương Châu bây giờ đã xa rời cuộc sống của cô.

“Sao thế? Bài hát này hay đấy chứ? Ca khúc chủ đề của bộ phim ‘Tình nguyện’, anh đã xem trên TV, rất cảm động.” Hứa Cần Dương mặc dù đổi bài hát, nhưng vẫn hỏi Cố Chiêu Ninh. Anh biết cô đang nghĩ tới Hoắc Thương Châu, nhưng anh muốn cô chấp nhận thực tế.

Cố Chiêu Ninh nhìn ra ngoài cửa xe cười nhạt, nụ cười vô hồn nhạt nhẽo.

“Em không biết, anh còn xem phim thần tượng đấy” Cố Chiêu Ninh quay mặt lại trêu chọc, như cô gái đánh giá không chết 5 năm trước.

“Không biết phải làm gì, thật sự quá nhàm chán”. Hứa Cần Dương nhìn khuôn mặt ủ rũ của Cố Chiêu Ninh nhún vai cười nói rồi quay lại tiếp tục lái xe không quên bồi thêm một câu. “Về sau, có em rồi sẽ không nhàm chán nữa”

Những lời này của anh, Cố Chiêu Ninh cảm nhận được tấm lòng, vẻ mặt ấy vô cùng nghiêm túc, trong ánh mắt còn mang nét chờ đợi, nhưng cô nên nói gì?

Cô không dám nhận lời, cô không thể cho Hứa Cần Dương một lời hứa, một khi đã nói ra không dễ dàng lấy lại, cho nên cô im lặng, tiếp tục quay ra cửa xe ngắm mưa phùn.

Hứa Cần Dương không thấy Cố Chiêu Ninh nói gì có chút thất vọng, anh liếc nhìn cô như có nhiều suy nghĩ.

101. Q.3 - Chương 103: Một Câu Nói Thức Tỉnh Trí Nhớ

Hoắc Thương Châu đang lái xe về nhà, ở ngã tư gặp đèn đỏ nên dừng lại.

Lơ dang nhìn ra bên ngoài.

Anh vô cùng sửng sốt, trong chiếc xe đối diện, Cố Chiêu Ninh đang ngồi, cô đang cười đùa với người đàn ông bên cạnh, mà kẻ đó không phải ai khác lại chính là Hứa Cần Dương.

Chết tiệt! Cô lại ngang nhiên gặp gỡ Hứa Cần Dương. Chẳng lẽ cô không biết hắn là một tên khốn kiếp tội ác tày trời trao? Lần trước ở Thắng Thiên, nếu không nhờ Lôi Ảnh chạy tới kịp thời, chỉ sợ cô đã mất đi sự trong sạch.

Đang tức giận nhìn hai người thì Hứa Cần Dương xi nhan rẽ trái, mà anh đang ở làn đường đi thẳng không biết phải làm sao đành quay đầu.

Anh bám theo xe Hứa Cần Dương, nhưng lại không may mất dấu.

“Chết tiệt!” Hoắc Thương Châu dừng xe bên đường, tức giận nện một quả đấm xuống tay lái.

.....

Khi anh về nhà, Thiên Mộng Tuyết đang nằm ngủ trên sofa. Sợ đánh thức cô, anh nhẹ nhàng đóng cửa, đến bên sofa, cởi áo khoác đắp lên cho cô, xem ra sắc mặt cô không tốt, có vẻ như rất mệt mỏi.

“Anh về rồi à?” Cô cảm nhận được Hoắc Thương Châu khóa áo lên mình, mở mắt cười nhạt.

Anh ngồi bên ghế đối diện, thấy Thiên Mộng Tuyết tỉnh, anh vuốt mặt một cái nói “ừ”

Giữa bọn họ chẳng lẽ đã đến mức không còn lời gì để nói? Tại sao Hoắc Thương Châu luôn lãnh đạm với mình như vậy. Nghĩ mình vì anh mà hi sinh rất nhiều, không phải người phụ nữ nào cũng làm được như thế.

Thiên Mộng Tuyết thấy mình thật đáng thương, đã bỏ ra nhiều như vậy nhưng so với Cố Chiêu Ninh cô vẫn không có một chút giá trị, thật không cam lòng.

Trì hoãn cảm xúc, cô ngồi dậy vào phòng bếp bưng một ly café đặt trước mặt Hoắc Thương Châu: “Trông anh rất mệt mỏi? Có chuyện gì sao?” Biết rõ người đàn ông này vì Cố Chiêu Ninh mà phiền muộn, nhưng cô vẫn không nhận được muốn hỏi,

“Không có gì, cơm nước xong rồi sao?” Hoắc Thương Châu lắc đầu, bưng ly café lên vừa uống vừa nhìn cô.

“Em chưa nấu, chúng mình ra ngoài ăn được không? Em muốn ăn đồ Ý, trước đây anh cũng không chịu đi cùng em.” Thiên Mộng Tuyết đến ngồi bên cạnh Hoắc Thương Châu, kéo kéo cánh tay rồi dựa vào ngực anh làm nũng.

Em muốn đi ăn lẩu....

Ở phố ăn vặt mùi vị không tệ nha.....

Lời nói này nghe thật quen, anh nhớ Cố Chiêu Ninh đã từng muốn anh dẫn đi ăn lẩu ở phố quà vặt, nhưng anh chưa bao giờ tới ăn ở mấy cái quán lụp xụp đó, anh cảm thấy mấy chỗ đó không được vệ sinh nên không đáp ứng cô.

Đột nhiên! Anh nhớ ra Hứa Cần Dương rẽ về hướng phố ăn vặt đó. Chẳng lẽ bọn họ đến đây?

Không để ý đến Thiên Mộng Tuyết, anh thoát khỏi tay cô, cầm áo khoác chạy ra ngoài.

“Thương Châu!” Thiên Mộng Tuyết bắt lực lắm lắm, cắn môi bật cả máu, buồn bã nhìn bóng lưng đã biết mất khỏi cửa.

Suốt dọc đường đi, Hoắc Thương Châu gọi điện cho Cố Chiêu Ninh nhưng cô không bắt máy, cuối cùng còn ngang nhiên tắt nguồn. “Chết tiệt!” Hoắc Thương Châu thấy Cố Chiêu Ninh không nhận điện thoại của mình vô cùng tức giận, đạp chân ga gầm rú lao về phía phố ăn vặt.

102. Q.3 - Chương 104: Hai Người Đàn Ông Tranh Đấu

Khi anh lái xe tiến dần đến phố ăn vặt, trong bãi xe đúng là thấy xe của Hứa Cần Dương! Họ quả thật tới đây, nhưng con phố này dài như vậy, quán lẩu cũng có mấy cái, rốt cuộc là chỗ nào?

Anh cố lục tìm trong trí nhớ xem có dấu vết nào không, một hồi lâu, suy nghĩ của anh vẩn vơ dừng lại ở khoảnh khắc anh phẩy tay áo bỏ đi, khi đó anh cũng không thèm hỏi Cố Chiêu Ninh cửa tiệm kia tên là gì.

Vì vậy, anh quyết định chờ! Anh sẽ chờ đến khi hai người xuất hiện.

Lúc này, mưa đã tạnh, Hoắc Thương Châu xuống xe, đứng tựa vào cửa hút thuốc chờ đợi.

Rốt cuộc, sau khi dập tàn điếu thuốc thứ 5, thì đằng xa xuất hiện bóng dáng quen thuộc, con mắt lạnh lùng của Hoắc Thương Châu nhìn chằm chằm vào Cố Chiêu Ninh đang vừa cười vừa nói với Hứa Cần Dương, cho đến khi Cố Chiêu Ninh nhìn thấy anh kinh ngạc đứng lại.

Anh không thể chịu được cảnh cô xị mặt khi nhìn thấy anh, tại sao có thể cười cười nói nói với hắn còn với mình lại như thấy kẻ địch.

Lúc này Hoắc Thương Châu sải bước dài đi đến trước mặt hai người, nắm lấy tay Cố Chiêu Ninh không nói gì lời về hướng xe mình.

Lúc này, Cố Chiêu Ninh chưa kịp định thần tình huống này là thế nào thì tay còn lại đã bị Hứa Cần Dương nắm chặt.

Hai người đàn ông giằng co một cô gái, ánh mắt đối phương nhìn nhau căm thù. Cảnh này thu hút không ít ánh mắt của người đi đường, mọi người đều xì xầm suy đoán, dĩ nhiên cũng có người hết sức ghen tị với Cố Chiêu Ninh, bởi vì hai người đàn ông đều ưu tú phi phàm.

“Buông tay ra!” Hứa Cần Dương gắt gao nhìn Hoắc Thương Châu, khuôn mặt tức giận trở nên trầm lặng lạnh lùng.

“Lời này phải là tôi nói mới đúng!” Hoắc Thương Châu cũng không kém trưởng Hứa Cần Dương. Nếu Hứa Cần Dương nhìn rất đáng sợ, thì Hoắc Thương Châu chẳng khác gì ma quỷ, cả người toát ra sự nguy hiểm khiến người xung quanh không rét mà run.

Cố Chiêu Ninh bị hai người nắm hai cổ tay cũng chết lặng, bọn họ đang làm gì đây? Chẳng lẽ không biết lực tay mình rất mạnh hay sao? Vì vậy, cô dùng toàn bộ hơi sức hét lên giận dữ: “Các người đều bỏ tay tôi ra!” Đây là lần đầu tiên trong đời cô tức giận đến vậy.

Lúc này, người xung quanh đều dừng lại, đứng nhìn từ xa.

Cố Chiêu Ninh cũng không để ý đến sự tranh chấp của hai người đàn ông, xoay xoay cổ tay rồi bỏ đi.

Tại sao Hoắc Thương Châu còn xuất hiện, vì sao vẫn còn chưa bỏ qua mình? Giờ này anh nên dồn mọi tâm tư vào Thiên Mộng Tuyết mới đúng chứ? Tại sao cứ lúc ẩn lúc hiện như vậy?

“Ninh Ninh” Hoắc Thương Châu hung hăng trợn mắt nhìn Hứa Cần Dương rồi vội vàng đuổi theo.

Mà Hứa Cần Dương cũng không chịu yếu thế ngăn cản Hoắc Thương Châu đến gần Cố Chiêu Ninh, anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói với Hoắc Thương Châu: “Anh còn không buông tha cho cô ấy? Không phải anh đã quên rồi đấy chứ? Cô ấy đã không còn con quan hệ gì với anh!”

Phải, Hứa Cần Dương nói không sai, cô với Hoắc Thương Châu không còn quan hệ gì. Nghe thấy những lời ấy, Cố Chiêu Ninh vừa đi vừa cắn môi rơi nước mắt.

Bụp! Đột nhiên, Cố Chiêu Ninh nghe thấy một tiếng động vội dừng bước quay đầu lại, cô sợ ngây người, hoàn toàn không nghĩ đến tình cảnh này, nhìn thấy hình ảnh trước mặt, cô trợn tròn mắt...

103. Q.3 - Chương 105: Ăn Sống Nuốt Tươi

Đây là nơi công cộng đây, hai người đàn ông đánh nhau thu hút một đoàn người, Cố Chiêu Ninh không biết phải làm sao, người xung quanh không ngừng nói muốn báo cảnh sát, lúc này cô biết phải bênh ai?

Dừng lại hồi lâu, Cố Chiêu Ninh mới sực ý thức được tình huống, vội vàng chạy tới: “Dừng đánh, dừng đánh nữa!” Không biết tiếng động vừa rồi là ai đánh ai, cũng không biết ai là người động thủ trước, Cố Chiêu Ninh chỉ biết cần phải lập tức ngăn cản, vì cô biết, một khi cảnh sát tới, đường đường hai “tổng giám đốc” cùng bị bắt vào đồn thì lỗi của cô rất lớn.

“Tôi nói dừng đánh nữa!” Hứa Cần Dương đang định vung một quyền thì Cố Chiêu Ninh đã quên mình chắn trước người Hoắc Thương Châu.

“Em...” Ngay từ đầu, Cố Chiêu Ninh đã che chở cho Hoắc Thương Châu, anh và Hoắc Thương Châu thân thủ không phân biệt, vừa rồi không phải cô đột nhiên xuất hiện kéo thì sao Hoắc Thương Châu có thể vung một đấm vào mặt anh. Thế mà bây giờ cô ấy lại ngang nhiên quên mình chắn trước mặt Hoắc Thương Châu, chẳng lẽ cô không biết, nếu cú đấm này không kịp thời dừng lại, thì cô sẽ linh đủ hay không?

Hứa Cần Dương biết mình đã hoàn toàn thua trước Hoắc Thương Châu, nhưng anh không cam lòng, tại sao tên đó lại được Cố Chiêu Ninh che chở như vậy, cho dù thương tích đầy người, cô vẫn yêu Hoắc Thương Châu sâu đậm như thế.

“Hứa Cần Dương, xin anh đừng đánh!”

“Em tránh ra!” Hoắc Thương Châu từ lúc nào lại cần một người con gái xin tha ỉnh? Vừa rồi nếu không phải anh đang dồn mọi tâm trí vào cô thì Hứa Cần Dương sao có thể đẩy anh xuống đất, lúc này Cố Chiêu Ninh lại xin tha cho anh? Chẳng phải là quá buồn cười rồi?

Hoắc Thương Châu đẩy Cố Chiêu Ninh ra, không nghĩ rằng lực lại quá lớn, cô ngã trên mặt đất.

Anh liền vội vàng tiến lên: “Em không sao chứ?” Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất kiểm tra Cố Chiêu Ninh, đảm bảo cô không bị thương tích gì mới thôi.

“Mày thật không phải đàn ông! A” Lúc này, hỏa khí của Hứa Cần Dương càng lớn, một sải bước đến túm cổ áo, đấm một phát vào mặt Hoắc Thương Châu.

“Đủ rồi! Tôi nói đủ rồi!” Cố Chiêu Ninh thấy hai người không hề có ý định dừng lại, cô ngồi dưới đất gào lên, còn chưa đủ xấu hổ hay sao? Xung quanh nhiều người đang nhìn như vậy, chẳng lẽ bọn họ phải đến đồn cảnh sát mới cam tâm?

Hứa Cần Dương biết Cố Chiêu Ninh để ý ánh mắt người xung quanh, anh nhổ một bãi nước bọt mang theo cả máu, hung tợn nhìn một lượt xung quanh rồi chống nạnh: “Tất cả cút đi cho tao! Nhìn cái gì!” Giọng nói kia, ánh mắt kia khiến những người xung quanh hết hoảng lẫn ra.

Hoắc Thương Châu không nói lời nào, ôm lấy Cố Chiêu Ninh đang ngồi khóc dưới đất bế về hướng xe.

Khi Hứa Cần Dương quay đầu lại thì Hoắc Thương Châu đã bế Cố Chiêu Ninh lên xe, anh đứng tại chỗ nhìn xe đi xa dần cũng không đuổi theo mà đôi con ngươi nổi lên sắc lạnh.

Dọc đường đi, Cố Chiêu Ninh vui đầu không nói gì, Hoắc Thương Châu má trái sưng đỏ, khỏe miệng còn dính vết máu, xe lao ngày càng nhanh về phía nhà Cố Chiêu Ninh.

Hoắc Thương Châu ôm Cố Chiêu Ninh từ trên xe xuống, anh không nói chuyện, cô cũng không giãy giụa, chỉ cúi đầu không nhìn anh. Mở cửa bật đèn, đặt cô lên ghế salon, tự nhiên cởi áo khoác dính đầy bụi đất.

Anh ta lại tới, lại ngang nhiên đến nhà của mình, Cố Chiêu Ninh từ từ ngẩng đầu lên, tính đuổi anh đi, nhưng nhìn thấy khuôn mặt bị thương của Hoắc Thương Châu, cô kêu lên: “Anh là kẻ ngu ngốc à? Sao anh lại làm thế? Anh cho rằng mình là ai? Lại có thể như thằng cón đồ đánh nhau trên đường!” Cô vừa

khóc vừa đến trước mặt Hoắc Thương Châu, dầm thềm thụp lên người anh: “Anh đi đi, đi đi, cái tên đàn độn này, đừng để tôi nhìn thấy anh nữa, tôi không cần anh!” Cô khóc không thành tiếng, nói xong câu cuối cùng liền nức nở.

Hoắc Thương Châu nhìn bộ dạng mất khống chế của Cố Chiêu Ninh vô cùng đau lòng, vừa rồi anh đã sai, anh không chịu nổi cảnh Hứa Cần Dương tự mình là đúng, vì vậy đã động thủ, hung hăng quăng một đấm vào gò má hấn.

Cô gái trước mặt mặc dù ngoài miệng đang chửi rửa kháng cự mình, nhưng Hoắc Thương Châu cảm thấy thật ra cô ấy đang đau lòng vì mình.

Một tay kéo Cố Chiêu Ninh vào ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu cô.

“Tại sao còn tới làm phiền tôi? Tôi thật vất vả mới buông được anh, thật vất vả mới không suy nghĩ về anh thêm nữa, tại sao anh lại còn đến trêu chọc tôi?” Cố Chiêu Ninh giãy giụa khóc thút thít trong lòng anh, cô không thể chịu nổi, rõ ràng không thể ở cùng nhau, tại sao còn muốn cô khổ sở như thế.

“Tại sao lại muốn bỏ anh? Tại sao không muốn nhớ anh? Không! Anh muốn em không bỏ được, muốn em nghĩ đến anh! Không cho người đàn ông nào khác đụng vào em” Anh ôm cô chặt hơn, anh lại có lỗi rồi ư? Sáng hôm đó về đến nhà thấy bộ dạng tự làm khổ mình của Thiên Mộng Tuyết, lúc anh phát hiện cùng nằm trên giường với cô anh cũng nghĩ sẽ buông tha Cố Chiêu Ninh, cứ như thế mà cưới Thiên Mộng Tuyết, thế nhưng ngày nào anh cũng từng giây từng phút nhớ đến Cố Chiêu Ninh, anh không thể nào quên, không thể tặng cô cho người nào khác.

Anh đã nợ một người con gái, đã bỏ lỡ một lần, nhưng với Cố Chiêu Ninh, anh không muốn buông tha, cũng không muốn rời xa cô nữa.

“Hu hu hu! Anh là tên khốn kiếp! Hoắc Thương Châu, anh không phải là người” Miệng không ngừng chửi mắng nhưng đôi tay phản bội đã ôm chặt lưng Hoắc Thương Châu, cảm nhận sự ấm áp của anh.

“Phải! Anh biết rồi, anh biết rồi!” Anh chỉ có thể đồng ý với cô, bởi vì anh biết rõ tính cô, nếu lúc này phản bác lại, nhất định sẽ bị cô nhằn tâm đuổi ra ngoài.

Tình đã sâu đậm không cần quá nhiều ngôn ngữ cũng cảm nhận được đối phương muốn gì.

Cố Chiêu Ninh cảm thấy ngực Hoắc Thương Châu bắt đầu nóng lên, đầu tiên cô ngăn người sau đó ngược nhìn ánh mắt mê hoặc của Hoắc Thương Châu.

“Ninh Ninh” Cố hòng anh khô lại, hô hấp cũng ngày càng dồn dập, ân cần nhìn những giọt nước mắt cùng vẻ oan ức của Cố Chiêu Ninh, cô gái này không biết cô bây giờ mê hoặc đến cỡ nào sao? Nuốt nước miếng một cái, Hoắc Thương Châu khàn khàn gọi tên cô.

“Hả?”

Chết tiệt! Cô gái này quả thật hay là... đùa với lửa! Cô lại ngang nhiên vuốt ve sau lưng anh, Hoắc Thương Châu thực sự không khống chế nổi, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Nụ hôn triền miên kéo dài cho đến khi anh cảm thấy người trong ngực mềm nhũn ra mới thôi.

Chưa xong, anh kéo Cố Chiêu Ninh ra nhìn cô không chớp mắt: “Cả đời này, anh sẽ không để em rời bỏ ai, vĩnh viễn không cho!” Nói xong, bế bổng cô đi về hướng phòng ngủ”

Cố Chiêu Ninh như cô gái chưa biết mùi đời cuộn tròn trong ngực anh. Cô biết lúc này Hoắc Thương Châu muốn làm gì, cô cũng muốn, đối mặt với người đàn ông mình yêu, có người phụ nữ nào giữ được vẻ thờ ơ.

Thế là đủ, chỉ cần anh yêu cô là đủ rồi.

Cảm thấy Hoắc Thương Châu yêu mình sâu đậm. Cảm giác bứt rứt quăng hết cả đi! Cô lúc này chẳng quan tâm đến Thiên Mộng Tuyết nào hết, tình yêu trước mắt cô không thể nhường nhịn, không thể rộng rãi đẩy Hoắc Thương Châu ra khỏi cửa.

Lúc này cô rất hạnh phúc, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

“Đừng động đây!” Hoắc Thương Châu đặt cô lên giường sau đó đè lên, Cố Chiêu Ninh đẩy anh ra, nghiêm túc nói: “Trước hết em bôi thuốc cho anh, trông anh bây giờ xấu lắm.” Nói xong cô cười.

Hoắc Thương Châu cũng cười, phải rồi, mặt anh còn đang sưng, khoe miệng hình như còn dính cái gì, anh đứng dậy ngoan ngoãn ngồi ở bên giường, nhìn Cố Chiêu Ninh vội vàng tìm thuốc, anh thấy thật hạnh phúc.

Anh nghĩ nếu anh gặp Cố Chiêu Ninh sớm hơn một chút, trước Thiên Mộng Tuyết, có phải anh sẽ không phải gánh cái trách nhiệm chết tiệt kia?

Ban đầu Cố Chiêu Ninh xuất hiện như một cơn hồng thủy, khi đó anh còn rất tức bà nội, nhưng bây giờ, anh rất cảm ơn bà nội đang ở nước ngoài đã dẫn Cố Chiêu Ninh đến bên anh, khiến ột người trước nay không có cảm giác phải thay đổi rất nhiều.

“Anh đang nghĩ gì, cười ngốc như vậy” Cố Chiêu Ninh cầm tấm bông dính đầy cùn, đang định lau vết máu trên miệng Hoắc Thương Châu thì nhìn thấy anh cười ngây ngô.

“Không có gì, anh thấy hạnh phúc quá”. Hoắc Thương Châu cầm tay Cố Chiêu Ninh.

Cô cười, cô cũng thấy rất hạnh phúc, cô hi vọng thời gian sẽ dừng lại ở khoảnh khắc này, bởi vì cô sợ hạnh phúc này quá ngắn ngủi, y như lúc Thiên Mộng Tuyết đột nhiên xuất hiện.

“Được rồi, bỏ tay ra, để em bôi thuốc.” Cố Chiêu Ninh đánh vào tay Hoắc Thương Châu, bắt đầu lau vết máu cho anh.

Xử lý từng chút từng chút vết thương, còn đem đá bọc vào khăn mặt trùm lên gò má sưng đỏ của anh, nhìn anh nhú mày, cô dừng lại, quan tâm hỏi: “Em làm đau anh à? Có phải đau lắm không?”

Hoắc Thương Châu kéo tay cô ra, vừa hôn lên mu bàn tay vừa nhẹ nhàng lắc đầu: “Không đau, chỉ có điều... anh không nhìn được” Anh cười xấu xa rồi lấy khăn bông trên tay Cố Chiêu Ninh ném đi, lấy môi phủ lên miệng cô.

“Anh! Đáng ghét chết đi”. Cố Chiêu Ninh không nghĩ Hoắc Thương Châu lại nói được những lời mắc cỡ như vậy, cô đỏ mặt quay mặt không cho Hoắc Thương Châu hôn.

“Ừ, vẫn luôn đáng ghét.” Nói xong cường chế quay mặt cô lại mà hôn.

Lần này, cô không phản kháng nữa, cánh tay vòng qua cổ, đáp lại nụ hôn của anh.

Thấy cô đáp lại, tay anh bắt đầu không an phận, theo sợi tóc trượt xuống cổ rồi xương quai xanh, môi cũng từ từ trượt xuống, một đường đến đôi gò bồng đảo mềm mại.

“Ừ...” Cố Chiêu Ninh nhắm mắt, cắn môi, đã lâu không quan hệ, cô có vẻ gượng gạo, thân thể cũng đang căng thẳng run lên.

Cúc áo cô, từng chiếc từng chiếc bị anh thuần thực cởi ra, ngọn đồi trắng nõn trong nháy mắt hiện ra trước mắt, Hoắc Thương Châu ngày càng mất kiểm chế, trong thân thể cực nhanh vụt lên một cây nóng bỏng, anh thuần thực ném áo sơ mi của cô đi, nhìn dáng vẻ hưởng thụ và xấu hổ của Cố Chiêu Ninh, anh cười ầm áp: “Giúp anh”

“Hử?” Cô mơ hồ không biết Hoắc Thương Châu có ý gì.

“Cởi cho anh”. Nụ cười Hoắc Thương Châu càng thêm hấp dẫn, giọng nói trầm ấm lộ rõ cảm giác không kiểm chế được, kéo tay cô đặt trên ngực mình.

Cố Chiêu Ninh cảm thấy đầu óc trống rỗng, cảm giác quen thuộc trên cơ thể lại ủa về, cái cảm giác trống rỗng khiến cô không cách nào suy nghĩ, theo bản năng từ từ cởi áo Hoắc Thương Châu.

Anh đặt tay trái trên gáy cô, âu yếm nhìn ánh mắt mê hoặc của cô đang vụng về giúp mình cởi cúc áo, anh thực sự không nhịn nổi, theo đà này, cô định làm đến sáng mai sao?

Nắm lấy tay Cố Chiêu Ninh, anh thuần thực tự cởi áo mình ném đi.

Không đầy nửa phút, hai người đã không còn mảnh vải che thân.

Ngồi nỏ trường to khiến hô hấp của anh ngày càng gấp rút, ghé vào tai cô thì thầm: “Em cũng đang nghĩ thế, phải không?” Thuận thể cắn vành tai cô.

Một cảm giác tê dại như kiến cắn tỏa trên người cô “Ừm...”. Lý trí sớm đã đảo lộn, giờ phút này hoàn toàn sụp đổ, cô ôm thân hình nóng bỏng của Hoắc Thương Châu thật chặt, đầu khẽ nâng lên, khuôn mặt ửng đỏ mê người.

“Em thật đẹp” Hoắc Thương Châu biết cô đang mời gọi, vì vậy khi đặt tay vào đầm nước kia, anh nhìn Cố Chiêu Ninh cười ấm áp, sau đó xâm nhập sâu vào cô.

“A...” Sự thỏa mãn đột ngột này khiến cô không thích ứng kịp, thân thể trở nên căng thẳng, lông mày chau lại.

Hoắc Thương Châu cũng cảm thấy nơi đó chật đến nỗi anh có cảm giác ngất đi, anh biết thân thể Cố Chiêu Ninh nhất thời vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp nạp mình, dừng lại một chút, thưởng thức đôi môi đang cắn chặt run rẩy của cô.

“Em...” Cố Chiêu Ninh biết mình hơi thất bại, ai bảo Hoắc Thương Châu lại lợi hại như thế, cô căn bản không chịu đựng được anh đột nhiên lại to cứng như vậy.

“Không cần nói, anh sẽ yêu em thật nồng nàn”. Anh mỉm cười, ánh mắt yêu thương nhìn Cố Chiêu Ninh đang cố nén rơi lệ.

“Ừm... vâng” Cố Chiêu Ninh không dám nhìn anh, khẽ nâng đầu hôn lên miệng anh như chuồn chuồn lướt nước, đang định nằm xuống không ngờ bị anh khống chế đầu, ngẫu nhiên hôn.

Triền miên ân ái, Hoắc Thương Châu cũng không còn khống chế nổi, được cô cho phép, anh bắt đầu điên cuồng đoạt lấy.

Đôi tay Cố Chiêu Ninh túm chặt gối, chiếc giường lớn cũng phụ trợ phát ra những tiếng kéo kẹt kéo kẹt

“Ừm... Cố Chiêu Ninh, đồng ý với anh! Em vĩnh viễn là của anh!” Hoắc Thương Châu đang say mê hết sức vẫn không quên xác định lãnh địa của mình, anh không cho cô rời khỏi anh, vĩnh viễn không cho. Anh đột nhiên dừng động tác, chịu đựng xung động, nghiêm túc nhìn cô.

“Thương Châu... em yêu anh”. Đột nhiên dừng lại khiến Cố Chiêu Ninh ngại ngùng, nhẹ nhàng cựa thân thể, miệng hỏn hển, khó khăn nói ra.

Hoắc Thương Châu lúc này mới hài lòng tiếp tục, càng lúc càng mãnh liệt.

Một câu em yêu anh đủ để nói lên tất cả.

Trên giường, hai người yêu nhau cam kết với nhau, chiếc giường vẫn không ngừng phụ họa những tiếng kéo cà kéo kẹt.

Lúc này ngoài cửa sổ, sau cơn mưa mây đen đã tan dần, lộ ra ánh trăng sáng ngời, sao lấp lánh đầy trời, có vẻ sáng hơn mọi ngày.

Trong phòng, đang diễn ra một việc nguyên thủy của con người, một sự hài hòa, một cảnh tuyệt đẹp.

Một lần rồi lại một lần vui vẻ kết thúc, Hoắc Thương Châu thỏa mãn ôm Cố Chiêu Ninh trầm lặng tiến vào giấc ngủ.

Cả đêm, hai người đều say sưa ngủ đến khi tiếng chuông điện thoại phá tan hình ảnh hài hòa này.

Nghe thấy tiếng chuông, Hoắc Thương Châu xoay người trả lời điện thoại “Alo”

“Thương Châu, anh ở đâu? Tại sao chưa về?”

Là Thiên Mộng Tuyết, cô dường như đang khóc, giọng nghẹn ngào, Hoắc Thương Châu nhíu mày. Nghe thấy giọng Thiên Mộng Tuyết, theo bản năng anh liếc nhìn Cố Chiêu Ninh vẫn đang say sưa ngủ, nhỏ nhẹ nói: “Chúng ta ra ngoài gặp nhau đi”.

“Được...” Thiên Mộng Tuyết dường như có một linh cảm xấu, Hoắc Thương Châu hẹn cô ra ngoài gặp mặt mà không phải ở nhà, rốt cuộc là có ý gì? Nhưng trốn tránh không phải là biện pháp, cần phải đối mặt. Cô khổ sở cười một tiếng.

“Anh về đi”. Quay lưng về phía Hoắc Thương Châu, Cố Chiêu Ninh đã tỉnh từ lâu, cô nghe thấy giọng phụ nữ trong điện thoại là biết giấc mộng đẹp này cuối cùng cũng sẽ tan tành, Hoắc Thương Châu sẽ rời bỏ cô, đôi tay cô siết chặt gối, những giọt nước mắt nóng bỏng chảy xuống.

Hoắc Thương Châu đầu tiên ngẩn ra, sau đó để điện thoại xuống, từ từ ôm lấy lưng Cố Chiêu Ninh, dịu dàng nói: “Em tỉnh rồi ư?”. Môi anh vuốt ve lưng cô, lưu luyến hương vị của cô.

“Hoắc Thương Châu, anh có thể đi rồi.” Cô không để ý đến lời nói của Hoắc Thương Châu, giọng nói lần này có chút cứng rắn, như mang theo ghen tức.

Hoắc Thương Châu đã hiểu, anh xoay người Cố Chiêu Ninh lại, thấy khóe mắt đầy nước của cô mà đau lòng.

Cô bé đáng ghét, rõ ràng không muốn anh đi vẫn giả bộ không quan tâm đẩy anh đi, rốt cuộc Cố Chiêu Ninh đang nghĩ gì? Hoắc Thương Châu không đoán ra, anh hơi tức giận nhìn cô, hôn lên khóe mắt đầy nước, lạnh lùng nói: “Anh nói rồi, không cho em đuổi anh đi nữa”

Nhưng mà, nhưng mà anh chẳng phải sẽ đi hay sao?

Cố Chiêu Ninh bất lực nhìn Hoắc Thương Châu, nghĩ trong lòng mà không dám nói ra.

“Đừng nhìn anh như vậy, hãy tin anh, anh sẽ giải quyết tốt mọi chuyện, sau đó đón em về nhà” Hoắc Thương Châu khẽ mỉm cười, ôm cô thật chặt vào lòng.

Lúc này im lặng thảng nhiều lời, Cố Chiêu Ninh tin tưởng anh, anh là người đã nói sẽ làm, trong lòng đầy yên ổn, cô cũng ôm lại anh, chủ động ngăn đầu hôn lên môi anh.

Một ngọn lửa thiêu đốt cơ thể Hoắc Thương Châu, cô chủ động hôn anh, bụi cây đang ngủ say của anh lập tức phản ứng, anh hôn lại cô, thuận thế đè lên thân thể cô.

“Cô bé đáng ghét! Em...” Cố Chiêu Ninh quẩn luyến, rõ ràng ngăn cản anh đi, lúc này đã hoàn toàn bị kích thích, cô thực sự làm anh khổ sở, ngẩng đầu không hề chớp mắt nói với cô.

“Anh mau dậy đi, đừng làm cô ấy đợi quá lâu.” Cố Chiêu Ninh lúc này vẫn thử dò xét.

Hoắc Thương Châu mạnh mẽ dùng chân cưỡng chế tách hai chân Cố Chiêu Ninh đang vắt chéo ra, lúc chạm vào cái mềm mại kia, anh cười tà mị, thản nhiên nói: “Lúc này, không cho em nói về người phụ nữ khác trước mặt người đàn ông của mình.”

Một giây kế tiếp, mang theo sự trừng phạt mạnh mẽ đâm thẳng vào.

104. Q.3 - Chương 106: Người Bí Ẩn

Trong quán café, trước hàng ghế dài trong góc, một cô gái mặc váy trắng, tóc dài xõa đến eo rất dễ nhận thấy.

Cô như có điều suy nghĩ nhìn dòng người cùng xe cộ không ngừng qua lại bên ngoài cửa kính.

Hoắc Thương Châu vừa bước vào liền nhìn thấy Thiên Mộng Tuyết, cô vẫn thế, thích màu trắng, vẫn dịu dàng xinh đẹp, anh mang theo tí ti áy náy đứng tại chỗ hồi lâu, cho đến khi nhân viên cửa hàng hỏi thăm.

“Tiên sinh? Anh có hẹn trước không?” Nhân viên tiếp đón cung kính bên cạnh Hoắc Thương Châu, mặt ửng đỏ hỏi anh. Người đàn ông này thật đẹp trai khiến cho cô tim đập chân run.

Hoắc Thương Châu nhật nhẽo liếc cô một cái: “Có” Sau đó đi về phía Thiên Mộng Tuyết.

Sau khi Hoắc Thương Châu ngồi xuống, Thiên Mộng Tuyết mới thu hồi tầm mắt, cười nhạt, nụ cười khổ sở vẫn giả bộ vui vẻ: “Anh đến rồi à?”. Cô có vẻ khác lạ so với ngày thường, bình thường nếu Hoắc Thương

Châu cả đêm không về, cô đã khóc ầm lên rồi, nhưng hôm nay cô lại không hề, mỗi câu chữ nói ra đều bình thản.

Điều này khiến Hoắc Thương Châu nghi hoặc, anh nhìn Thiên mộng Tuyết khẽ mỉm cười: ‘Ừ’. Anh không biết nên nói thế nào, cũng không biết cô sẽ phản ứng ra sao.

Hai người không ai chủ động nói chuyện, gọi café rồi chờ café được bưng lên, Hoắc Thương Châu quyết định phá vỡ không khí lúng túng, anh mở miệng trước: “Mộng Tuyết, anh tìm em...”

“Em biết rồi, anh rất bận phải không. Không quan trọng, về sau em sẽ ngoan ngoãn chờ anh, sẽ không làm loạn nữa, được chưa? Cũng không quấy nhiễu anh bằng điện thoại nữa?” Thiên Mộng Tuyết hơi kích động cắt lời Hoắc Thương Châu.

Nhìn bộ dạng kích động của Thiên Mộng Tuyết, Hoắc Thương Châu có vẻ lo lắng, anh biết, cô không thể nào bình thản ngồi đợi như thế, chắc chắn cô đã nhìn ra cái gì? Như thế cũng tốt, đỡ cho anh đột nhiên nói ra Thiên Mộng Tuyết không tiếp thu nổi.

“Mộng Tuyết, có phải em biết anh vì sao không về nhà?” Tay phải Hoắc Thương Châu cầm tay Thiên Mộng Tuyết đặt lên tay trái mình thử hỏi.

Thiên Mộng Tuyết lắc đầu, trong đôi mắt lóe lên một tia khổ sở.

“Em biết, phải không? Buổi sáng lúc em gọi điện, Ninh Ninh đang ở bên anh”

Anh nói rồi, anh rút cuộc vẫn nói ra, mặc dù Thiên Mộng Tuyết đoán được, nhưng từ chính miệng anh nói ra tựa như đột nhiên có sấm sét, khiến cô run rẩy.

“Đúng rồi, chúng ta đi xem lễ phục đi được không? Ngày đính hôn anh định sớm đi. Em không thể chờ lâu hơn được nữa.” Thiên Mộng Tuyết đang giả bộ, trong mắt cô có tia đỏ tươi, nhưng cô không muốn tiếp tục đề tài này.

Nhìn vẻ trốn tránh của Thiên Mộng Tuyết, rõ ràng đã rất khổ sở còn mang bộ mặt bàng quan, Hoắc Thương Châu thực sự nhức đầu, nhưng anh đã quyết định không đổi ý, lần này hẹn cô ra ngoài, chính là để nói rõ sự tình, tránh cho ba người cùng đau khổ.

Hoắc Thương Châu nắm tay Thiên Mộng Tuyết chặt hơn, âm giọng tăng lên, lần nữa mở miệng: “Em rút cuộc có nghe thấy anh nói gì không? Sẽ không có đính hôn nào cả, người anh yêu là Ninh Ninh”

Độc ác, Thiên Mộng Tuyết chỉ cảm thấy Hoắc Thương Châu thật sự rất độc ác, cô đều đã thể hiện bất cần, tại sao còn phải tiếp tục làm tổn thương cô.

Cô im lặng, rút tay lại, cúi đầu, mái tóc dài che khuôn mặt, im lặng nức nở mấy cái, cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Thương Châu: “ Anh đồng ý với em, anh sẽ lấy em, tại sao? Tại sao người đàn bà kia vừa xuất hiện anh đã thay đổi! Tình cảm của chúng ta đã bao nhiêu năm? Chẳng lẽ còn không bằng cô ấy?” Cô không cam tâm, thật không đành lòng.

“Mộng Tuyết, anh hi vọng em hiểu, khoảng thời gian em biến mất, thực sự anh đã từng rất thương tâm khổ sở, nhưng sự xuất hiện của Cố Chiêu Ninh đã phá vỡ tất cả.” Hoắc Thương Châu không hề chớp mắt nhìn Thiên Mộng Tuyết thương tâm rơi lệ, nói đến Cố Chiêu Ninh anh tạm ngừng, thở dài, vẻ mặt cũng dịu dàng hơn, đứng dậy nói tiếp: “Sự xuất hiện của cô ấy không nằm trong kế hoạch của anh, nhưng cũng chính vì như vậy, cô ấy lại ngay lập tức bước vào cuộc sống ngổn ngang điên cuồng của anh, cho đến khi cô ấy rời đi 5 năm trước, anh cũng không biết cảm giác của mình như thế nào, nhưng 5 năm qua, anh lúc nào cũng nghĩ đến cô ấy.”

“Đừng nói nữa!” Thiên Mộng Tuyết hét lên, cô không muốn nghe, không muốn nghe.

Buổi sáng, quán café căn bản không có khách, trừ nhân viên phục vụ nhìn một cái, còn lại không ai chú ý.

“Lần này cô ấy trở về, lòng anh bị dao động mạnh, anh không thể mất đi cô ấy, anh cũng thấy rất có lỗi với em, nếu cứ tiếp tục thế này, cả ba người đều sẽ bị tổn thương, em hiểu không?” Hoắc Thương Châu không dừng lại, tiếp tục nói hết lời.

“Ha ha ha! Hoắc Thương Châu, 8 năm trước, anh chưa biết em sống chết ra sao, sau 3 năm, em mang theo bao nhiêu thương nhớ xuất hiện trước mặt anh, khi đó em biết anh đã thay đổi, nhưng em không muốn thừa nhận, sau khi Cố Chiêu Ninh đi, 5 năm qua, anh trốn tránh thế nào em cũng nhẫn nhịn, em chỉ muốn giữ anh bên cạnh, em yêu anh bao nhiêu chẳng lẽ anh không biết? Tại sao anh lại tàn nhẫn như thế. Tại sao chúng ta không thể trở lại như ngày xưa?” Thiên Mộng Tuyết mắt không chế vừa khóc vừa nói, cô khổ sở ôm đầu bày tỏ, đây là những lời từ sâu tận đáy lòng cô trong suốt mấy năm qua.

Những ngón tay Hoắc Thương Châu đan chặt vào nhau, nói thật, anh không đủ độc ác để không quan tâm đến sự đau đớn của Thiên Mộng Tuyết, nhưng lúc này anh không thể vứt bỏ mục đích chính, sự áy náy với Thiên Mộng Tuyết anh có thể dùng cách khác đền đáp, trừ hôn nhân, đời này người làm vợ anh chỉ có Cố Chiêu Ninh, trước kia cũng thế, sau này cũng vậy.

“Thật xin lỗi, chỉ cần em nói ra điều kiện, ta nhất định sẽ cố gắng đáp ứng em”. Lời nói của Hoắc Thương Châu như một kẻ bạc tình, mọi thứ trong đầu Thiên Mộng Tuyết sụp đổ, cô khốn khổ cầu khẩn, đến tự ái cũng không cần, cô nhẫn nhịn đến như vậy tại sao vẫn không tránh nổi tổn thương.

“Điều kiện? Trừ cưới em ra, những thứ khác em đều không cần” Thiên Mộng Tuyết nói xong, đột nhiên đứng lên, nhìn Hoắc Thương Châu bằng ánh mắt thù hận, xách túi chạy như bay ra khỏi quán café.

Hoắc Thương Châu thở dài thườn thượt, không nghĩ chuyện lại trở thành thế này, không thể không thừa nhận, trong thương trường anh oai phong lẫm liệt, nhưng lại gặp phải vấn đề tình cảm nan giải như thế.

Cùng lúc đó, từ bên ngoài quán café, một người đàn ông đi tới, anh ta đeo một đôi kính mát to, áo sơ mi đen, phóng khoáng mở hai cúc cổ, bên ngoài mặc vest trắng, vừa vào cửa đã nói nhỏ với nữ nhân viên phục vụ.

Hắn đi tới trước quầy rượu, gọi một ly café mang đi, trong lúc chờ đợi, hắn lơ đãng chứng kiến cảnh một cô gái mặc váy trắng thở phì phò quát tháo người đàn ông đối diện sau đó xách túi bỏ chạy.

Đang cười hắn đột nhiên cảm thấy cô gái này trông rất quen, nhìn lại thì người đàn ông kia cũng thế, vì vậy, hắn nói với phục vụ vài câu rồi đi về phía Hoắc Thương Châu.

Đang trong lúc Hoắc Thương Châu vô cùng khổ sở, một bóng đen bao phủ lấy anh, theo bản năng ngẩng đầu, anh giật mình.

“Sao cậu lại tới đây?” Hoắc Thương Châu như gặp ma, thấy người đàn ông đứng sau giật mình gặng hỏi.

“Sao mình lại không thể tới?” Bạch Hiên Dật sau khi ngồi xuống, bỏ kính nhíu mày có chút đùa giỡn nhìn vẻ chán chường của Hoắc Thương Châu, lười biếng tựa vào ghế salon vắt chân cười tà mị.

Hoắc Thương Châu gượng cười, đấm một phát vào Bạch Hiên Dật.

“Thế nào? Tình cảm có vấn đề à? Cô gái kia là ai? Vợ cậu đâu?” Bạch Hiên Dật như pháo liên tiếp oanh tạc.

“Cậu thấy rồi à?” Hoắc Thương Châu vừa tốt lên một chút, nghe thấy Bạch Hiên Dật nói lại sa sầm, Bạch Hiên Dật biết Thiên Mộng Tuyết, khoảng thời gian đó anh chán chường, Bạch Hiên Dật còn đánh anh bắt dừng lại.

“Không phải chứ, là cô ấy sao?” Bạch Hiên Dật gạt đầu thừa nhận, bưng ly café lên uống chờ câu trả lời của Hoắc Thương Châu.

“Ừ.” Hoắc Thương Châu không hề giấu giếm, lúc này anh cũng muốn có người bày tỏ.

“Phụt” Hoắc Thương Châu vừa nói, Bạch Hiên Dật ở tại chỗ khiếp sợ, một người đã chết sao có thể sống lại? Nhất thời không hiểu, ngụm café vừa uống phụt một cái phun hết ra ngoài, còn ho sặc sụa.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, anh đi 5 năm, 5 năm qua cố thử quên Cố Chiêu Ninh, anh không liên lạc với Hoắc Thương Châu không phải vì hận mà là vì sợ sẽ nhớ tới cô. Đến hôm nay, anh biết mình đã có thể từ bỏ, đúng lúc có một show trình diễn thời trang trong nước, nên mới trở về, thuận đường qua thăm lại nơi này, không ngờ lại đụng phải một chuyện tình oái oăm như vậy.

“Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Cố Chiêu Ninh đâu? Cô ấy đang ở đâu?” Bạch Hiên Dật lúc này nghiêm túc, nói như vậy, Hoắc Thương Châu hẹn hò với người yêu cũ, vậy Cố Chiêu Ninh thì ở đâu? Cô có biết chuyện này không, cô ấy có đau khổ không?

“Đừng kích động, cậu không cần kích động như thế” Nghe Bạch Hiên Dật quan tâm đến Cố Chiêu Ninh, anh nổi cơn ghen, trợn mắt nhìn Bạch Hiên Dật rồi tựa vào ghế nói một cách thần nhiên.

“Cậu nói luôn đi! Cho cậu biết, nếu cậu làm tổn thương Cố Chiêu Ninh, mình sẽ không bỏ qua.” Bạch Hiên Dật không thua kém gì Hoắc Thương Châu, ai cũng sợ anh, trừ Bạch Hiên Dật.

“Lộn xộn quá” Hoắc Thương Châu lạnh lùng nhìn anh.

“Cảm ơn!” Bạch Hiên Dật nói, đúng lúc café được bưng lên, anh nhìn Hoắc Thương Châu, không biết là cảm ơn người phục vụ hay cảm ơn Hoắc Thương Châu “khích lệ”

Cô phục vụ đỏ mặt, vội vàng cầm khay chạy ra ngoài.

“Cậu mặt ngày càng dày, trở về cũng không thèm nói câu nào” Hoắc Thương Châu tâm tình có vẻ tốt hơn một chút, liếc nhìn Bạch Hiên Dật.

Bạch Hiên Dật nhún vai bĩu môi: “Cậu cần gì vợ, chui ra chui vào bụi hoa như vậy, không sợ bị gai đâm, nào dám thông báo cho cậu.” Thật ra anh không muốn thông báo với Hoắc Thương Châu, nghĩ đến bộ dạng ngọt ngào của Cố Chiêu Ninh bên cạnh Hoắc Thương Châu, anh thấy đau khổ. Không nghĩ được đi ngang đường mua một cốc café cũng đụng phải Hoắc Thương Châu, càng không thể tưởng tượng người bên cạnh hẳn lại là Thiên Mộng Tuyết, chẳng phải 8 năm trước cô ta chết rồi sao? Tại sao còn sống lại? Chẳng lẽ lại có người giống cô ta đến thế?

Hoắc Thương Châu nghe Bạch Hiên Dật nói trở nên mất tự nhiên, một người luôn trầm ổn như anh cũng biểu hiện ra vẻ khổ sở, không nhìn cũng biết Bạch Hiên Dật đang nghĩ gì, những lời này chẳng phải đang khiêu khích anh. Hoắc Thương Châu cầm cốc café khuấy nhẹ, mặc dù café đã nguội lạnh, một người luôn uống café nóng như anh cũng cầm lên uống một hớp.

“Chắc chắc! Xem ra lúc này cậu đang bối rối, café lạnh cũng có thể uống được rồi?” Hoắc Thương Châu luôn nhạy cảm với café, tan nhanh quá không uống, ... ngọt không uống, lạnh càng không thèm liếc mắt nhìn, nhưng Bạch Hiên Dật lại thấy anh uống café lạnh, đủ biết lúc này anh đang có tâm sự. Bạch Hiên Dật tựa vào ghế salon lắc đầu cười nhạo báng.

“Là người đều có thể thay đổi, lúc này mình thấy café lạnh mùi vị cũng không đến nỗi, sao? Không được à?” Ý thức được hành động của mình quá mức lộ liễu, anh cười nhạt nhìn Bạch Hiên Dật.

Ngoài cửa kính, mặt trời đã lên cao, đang tỏa sáng rực rỡ, lúc này tâm tình con người đáng ra phải tốt, nhưng hai người đàn ông ngồi trong quán café này tâm trạng đều rối bời.

Hoắc Thương Châu đương nhiên bất mãn với Bạch Hiên Dật vừa về tới đã để ý đến Cố Chiêu Ninh, đó là người phụ nữ của anh, tại sao có thể chấp nhận việc thăng bạn tốt lại cứ nhớ thương.

Bạch Hiên Dật thấy Hoắc Thương Châu hẹn hò bên ngoài với bạn gái cũ bất bình thay cho Cố Chiêu Ninh, ban đầu anh chủ động rút lui không phải vì đối thủ là Hoắc Thương Châu, mà vì anh muốn Cố Chiêu Ninh hạnh phúc, nhưng nhìn lại, mấy năm qua có lẽ cô không tốt như vậy.

“Được rồi, mình đi trước, có thời gian sẽ gọi điện cho cậu.” Bạch Hiên Dật đột nhiên cáo từ phá vỡ không khí lúng túng, anh nhìn Hoắc Thương Châu cười cười, đeo kính vào rồi rời đi.

Hai người đã từng là bạn bè vô cùng thân thiết, nhưng bây giờ đã lạnh nhạt đi nhiều, rốt cuộc là vì sao? Đáp án không thể nghi ngờ chính là Cố Chiêu Ninh.

Hoắc Thương Châu nhìn chút café còn sót lại trong tách, mím môi lại, sự chấp nhặt của Thiên Mộng Tuyết khiến anh nhức đầu, nếu không giải quyết nhanh chuyện này, Bạch Hiên Dật đã quay về chẳng mấy chốc sẽ biết sự thật mấy năm vừa qua, lúc đó chắc chắn sẽ muốn giành Cố Chiêu Ninh từ tay anh. Không phải anh không tin cô mà sự tồn tại của Thiên Mộng Tuyết làm anh mất lòng tin.

Bạch Hiên Dật trở về công ty, ngồi trong phòng của người đại diện đáng vẻ đăm chiêu, vừa bấm số điện thoại của Cố Chiêu Ninh, hiển nhiên cô đã đổi số. Đột nhiên anh có cảm giác những năm qua đã xảy ra chuyện gì, một linh cảm xấu rất mãnh liệt khiến anh như ngồi trên đồng lửa.

“Kevin, cậu sao vậy? Đang trong thời kỳ nguy cấp, cậu đừng có gây họa đấy.” Đại diện Dương Tả Khán nhìn Bạch Hiên Dật trầm tư như thể không tiêu thụ nổi, bình thường anh mồm mép xông xáo, mỗi lần thấy cô đều bá vai bá cổ chuyện trò rí rít, thế mà sáng ra đi mua một cốc café về lại buồn rầu không thèm nói chuyện, cứ ngồi như thế hơn nửa tiếng rồi, một người bình thường không thích nói chuyện như cô cũng không thể chịu nổi nữa. Huống chi, ngày kia đã là ngày trình diễn, chủ đề còn là Tất ánh mặt trời, trạng thái của Bạch Hiên Dật khiến cô lo lắng.

Bạch Hiên Dật không nói gì, lắc đầu, người đổ về đằng trước, một cánh tay chống lên đùi, những ngón tay mân mê làn môi mỏng như đang nung nấu suy nghĩ.

Chị Dương ngày càng thấy anh bất bình thường, bất đắc dĩ lắc đầu không hỏi han gì thêm, nếu hần muốn nói chắc chắn sẽ tự nói.

Lúc này, có tiếng gõ ngoài cửa, chị Dương để bút xuống hướng ra phía cửa nói một tiếng.

Một nữ sinh gầy nhom xách theo vài bộ đồng phục đi vào, thấy chị Dương khẽ mỉm cười: “Chào chị, em là phụ tá Tiểu Kim của công ty LOVER, đây là trang phục trình diễn của Bạch tiên sinh, chị cho anh ấy mặc thử, nếu có chỗ nào không ổn chúng ta cùng chỉnh sửa.”

“Được, cô vất vả rồi. Cảm ơn”. Chị Dương nhận bộ y phục giơ ra trước mặt Bạch Hiên Dật: “Cậu mặc thử xem”. Giọng như mệnh lệnh không cho phép anh từ chối.

“Không thử đâu!” Bạch Hiên Dật tâm tình không được tốt, lúc này mà phải thử trang phục anh thấy không có tâm trạng, càng không muốn cử động. Lúc này anh chỉ muốn ngay lập tức liên lạc với Cố Chiêu Ninh, nhưng lại không thể đột nhiên chạy đến nhà Hoắc Thương Châu, như vậy sẽ bị người khác hiểu nhầm. Tất cả đều mất liên lạc với cô đều mất khiến anh đau khổ muốn chết.

“Cậu nói cái gì đấy! Công ty LOVER tự cho người mang y phục đến đưa cho cậu, cậu có biết lẽ ra cậu phải tự đến đó mà mặc thử không?” Chị Dương nhìn Bạch Hiên Dật đùa bỡn như đứa trẻ vô cùng tức giận, vốn đã hẹn 10h30 sáng đến LOVER mặc thử đồ, Bạch Hiên Dật lại đi mua café tối tận 12 rưỡi mới thèm quay lại, gọi điện thoại bao nhiêu lần cũng không nhận, cuối cùng còn tắt máy.

Sau khi Bạch Hiên Dật về cô cũng không trách móc, thế nhưng giờ người ta mang đồ tới, hần lại đùa giỡn như thế?

“Ngại quá, Kim tiểu thư có thể đến phòng khách ngồi chờ một chút được không? Cậu ấy mặc thử xong, tôi sẽ gọi cô tới xem.” Chị Dương lúng túng nhìn Tiểu Kim đang đứng sững sờ, lập tức mỉm cười xin lỗi.

“Không sao, không sao, em đợi được. Đây là thư mời của tổng giám đốc bên em, cảm ơn anh Kevin nhận lời diễn trang phục của chị ấy.” Tiểu Kim liếc Hiên Dật choáng váng, bị chị Dương nhìn tới liền đỏ mặt khoát tay, đem thư mời đưa vào tay chị Dương rồi vội vã ra khỏi phòng làm việc của cô.

Chị Dương lúc này đứng ở cửa không giữ nổi bình tĩnh, chống nạnh ném thư mời đến trước mặt Bạch Hiên Dật quát lên: “Kevin! Tôi luôn coi cậu như em trai, có nhiều việc không cần nói tôi cũng đứng về phía cậu! Nhưng lần này thật là quá đáng! Cậu đã 28 tuổi rồi, cũng chỉ ở trong giới người mẫu được vài năm nữa, lần này công ty LOVER có lòng tốt mời cậu là cơ hội hiếm có, cậu không phải không biết thực lực của LOVER chứ? Mặc dù mới phát triển ở thị trường trong nước, nhưng sức ảnh hưởng không thể coi thường.” Chị Dương lầm nhảm dạy dỗ Bạch Hiên Dật một trận, cô đi qua đi lại giằng giãi, không phát hiện ánh mắt trống rỗng trên bộ mặt sa sầm của Bạch Hiên Dật tựa như một chữ cũng nghe không lọt.

“Này, lời tôi nói cậu có nghe không đấy?” Chị Dương nói xong mới quay lại nhìn thái độ của Bạch Hiên Dật không một chút phản ứng như đàn gảy tai trâu, cô không thể duy trì hình tượng thực nữ, đi lên hung hăng nắm cổ áo Bạch Hiên Dật.

“Cậu cuối cùng”. Bạch Hiên Dật lúc này vẫn có thể đùa giỡn, thật khiến chị Dương vừa bực vừa buồn cười.

“Đừng làm loạn nữa! Xem thư mời đi, nhà thiết kế này cũng không thường đâu, cô ấy cũng là tổng giám đốc chi nhánh trung quốc, 2 năm đạt được rất nhiều giải thưởng lớn nhỏ, mới về nước nhận chức chưa đầy một tháng, lần này cô ấy nể mặt cậu lắm đấy.” Chị Dương nói xong mở thư mời ra.

Bạch Hiên Dật bị ép buộc đọc nội dung thư mời, liếc mắt dừng dừng, nhìn đến một chỗ khiến ánh mắt anh kinh ngạc.

“Chị Dương! Cảm ơn chị! Moah” Bạch Hiên Dật kích động đứng dậy ôm chầm lấy chị Dương, sau đó hôn lên mặt cô, cầm thư mời chạy như bay ra khỏi phòng làm việc của đại diện.

“Này, tên tiểu tử! Trang phục còn chưa thử, đi đâu thế? Quay lại đây cho tôi!” Chị Dương lúc đầu ngăn người, lúc Bạch Hiên Dật chạy đi mới phục hồi tinh thần, nhìn theo bóng lưng gào thét, nhưng Bạch Hiên Dật đã sớm chạy mất.

Lần này cô thử rồi, buổi trưa mới gọi điện xin lỗi LOVER, may sao người ta dễ tính còn sai người mang trang phục đến tận nơi. Thế mà giờ đã ngồi chờ bao lâu trong phòng khách, Bạch Hiên Dật lại bỏ chạy, xem ra cô lại phải nói dối rồi.

Chị Dương cảm thấy làm người đại diện của Bạch Hiên Dật đúng là nghiệp chướng từ kiếp trước, thở dài lắc đầu ra khỏi phòng làm việc định đi giải thích với người của công ty LOVER.

Bạch Hiên Dật lên xe, nhanh chóng biến mất khỏi cửa công ty, cầm tờ thư mời màu tím trong tay, nhìn phần tên tuổi ‘Cố Chiêu Ninh’, không biết thế nào anh định ninh cái cô Cố Chiêu Ninh này chính là người anh muốn tìm, anh luôn nghĩ đến cô, rất muốn có được cô, dù đã cố gắng quên cô bằng mọi cách, nhưng cứ nghĩ đến cô những năm vừa qua phải chịu uất ức, nghĩ đến người con gái cuộn tròn trong ngực mình khóc thút thít ở bệnh viện, Bạch Hiên Dật lại cảm thấy đau lòng.

Anh rất nỗ lực, từng tự nói với mình chỉ cần cô hạnh phúc là được, 5 năm qua, bên cạnh anh cũng không thiếu phụ nữ, nhưng cũng chỉ như phù du, đều bị anh bỏ rơi.

Anh không thiếu phụ nữ, nhưng người duy nhất anh nhớ thương lại chỉ có vợ thằng bạn, mặc dù biết thế chẳng ra thể thống gì, nhưng vừa nghĩ tới Hoắc Thương Châu đối xử không tốt với Cố Chiêu Ninh, anh lại có cảm giác muốn giết chết anh ta.

Đúng thế, nếu anh xác nhận được những năm qua Cố Chiêu Ninh sống khổ sở, anh nhất định sẽ hung hăng đánh cho Hoắc Thương Châu một trận rồi mang Cố Chiêu Ninh đi.

Xe dừng ở cửa LOVER, không để ý người trông xe đang gào thét, cứ thế đi lên tầng.

“Phòng làm việc của Cố tổng ở đâu?” Cô bây giờ đã thành đạt, nghĩ tới những lời Chị Dương nói, cô mới từ nước ngoài trở về không lâu, vậy chẳng lẽ những năm qua cô ở nước ngoài? Anh không thể chờ đợi để gặp được Cố Chiêu Ninh, đeo kính đen thật to đến bàn lễ tân dò hỏi.

“Xin chào, anh có hẹn trước không?” Cô lễ tân lễ phép cười ngọt ngào.

“Cứ nói là Kevin”. Xem ra Cố Chiêu Ninh cũng không biết anh là Bạch Hiên Dật, vẫn như ngày xưa, cô chẳng quan tâm đến những minh tinh như anh, không hiểu sao cô có thể ngồi lên ghế nhà thiết kế? Điểm này anh rất nghi ngờ.

“Thưa anh, Cố tổng nói anh có thể lên, tầng 26 ạ”. Vừa nghe thấy tên Kevin, cô lễ tân cười như hoa, vội vàng gọi điện xác nhận.

Cố Chiêu Ninh! Anh tới đây! Bạch Hiên Dật gật đầu với cô lễ tân, sau đó bước dài về phía thang máy, khoe miệng nở một nụ cười bí hiểm.

105. Q.3 - Chương 107: Tình Nhân Bí Mật

Cố Chiêu Ninh đang bận túi bụi trong phòng làm việc, ngày kia là buổi trình diễn thời trang đầu tiên của cô ở trong nước, chủ đề lần này là Bộ trang phục đạo phổ phong cách châu Âu của các cặp tình nhân. Bên phía Châu Âu đã gửi hình người mẫu chính sang, buổi sáng cô đi họp chưa kịp nhìn, chỉ biết người mẫu nam là Kevin, nữ là Josie Josie.

Lúc này đã tạm xong việc, cô mới lấy ảnh ra xem lại phát hiện sao người mẫu nam này nhìn quen thế, mặc dù trong hình trang điểm rất đậm, nhưng cô vẫn nhận ra, đây không phải là Bạch Hiên Dật sao? Bạch Hiên Dật là Kevin?

Đang suy nghĩ thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Cố Chiêu Ninh thu mấy cái ảnh lại, tư thế ngồi đoan chính nhìn ra cửa nói: “Mời vào”. Cô nghĩ là thư ký hoặc nhân viên nào đó, nhưng người đang đi vào khiến cô kinh ngạc.

Bạch Hiên Dật vội vã muốn gặp Cố Chiêu Ninh cho nên động tác gõ cửa cũng có phần thô lỗ, nhưng khi nghe âm thanh phát ra có vẻ xa lạ, anh hơi sợ, chẳng lẽ không phải cô ấy? Do dự mấy giây, anh vẫn quyết định vào nhìn xem.

Đẩy cửa ra, anh thấy Cố Chiêu Ninh đang ngồi sau bàn làm việc cười vui vẻ, là cô ấy, thực sự là cô ấy.

“Sao anh lại tới đây?” Cố Chiêu Ninh không biết nói gì, đã nhiều năm không gặp, dù sao lúc Bạch Hiên Dật thích cô cô cũng biết cho nên lúc gặp lại anh cô có vẻ hơi xấu hổ.

Thật ra, việc này ngoài dự tính của cô, nếu nhìn ảnh sớm hơn một chút, có lẽ cô còn chuẩn bị một chút xem phải làm gì, nói gì, bây giờ cô mới hối hận sao mình lại không thêm quan tâm tới mấy tạp chí lá cải.

“Em nói thử xem. Tốt quá, đổi số điện thoại cũng không cho anh biết một tiếng, quên anh thật rồi à?” Bạch Hiên Dật cười tiến đến, ngồi trên ghế salon làm tư thế anh yêu thích nhất lười biếng tựa vào lưng ghế nhưu mày nhìn về phía Cố Chiêu Ninh. “Em thật lợi hại, ngày trước anh lại không nhận ra em lại có tiềm năng thế này.” Anh chỉ vào tủ kính phía sau bày đầy các loại huy chương, cúp lớn nhỏ mà cảm thán.

“Anh cũng thấy rồi đấy, em chẳng có gì mới.” Sau 5 năm gặp lại, lúc cô lúng túng nhìn thấy hành động tự nhiên như thế của Bạch Hiên Dật cũng thoáng thích ứng, có lẽ anh cũng đã từ bỏ.

“Thật là... nếu sớm biết em là nhà thiết kế, anh đã không chút do dự chạy đến, chắc chắn, mất đi một khoảng thời gian gặp mặt”

Cố Chiêu Ninh lần này cười rất tự nhiên, Bạch Hiên Dật vẫn từng từng như thế, điển hình là một công tử phong lưu, lời nói của anh khiến cô rất buồn cười.

“Em cũng vậy, nếu sớm biết người mẫu là anh, em sẽ không do dự đi đón” Cố Chiêu Ninh cũng cười đùa với Bạch Hiên Dật.

Anh vẫn thích mặc áo khoác trắng như xưa, mà thiết kế của cô lần này hầu hết đều là màu trắng, hai người như không hẹn mà gặp, nhưng Bạch Hiên Dật nhận thấy, trong lòng Cố Chiêu Ninh vẫn chưa hoàn toàn lãng quên anh.

Kẻ háo sắc mặc một chiếc áo sơ mi đen để hở hai cúc ngực làm lộ ra làn da lúa mì, như một hoàng tử lo lắng bất ổn cười bí hiểm từ từ tiến về phía Cố Chiêu Ninh.

“Nhóc này! Mấy năm nay ổn không?”

Oạch... cứ tưởng Bạch Hiên Dật lại đang có ý đồ gì xấu, nhưng anh lại tới trước mặt mình nghiêm túc hỏi một câu như vậy, chẳng lẽ... anh biết chuyện giữa cô và Hoắc Thương Châu rồi?

“Rất tốt... Anh không thấy em lúc này rất ổn sao?” Cố Chiêu Ninh né tránh tầm mắt của anh, tránh ra bên cạnh, vòng qua Bạch Hiên Dật ấn một số trên điện thoại nội bộ: “Cho tôi hai cốc café, một cốc thêm hai thìa đường và một viên kẹo.” Sau đó cô đi thẳng ra ghế sofa ngồi xuống.

“Hóa ra em vẫn nhớ.” Nụ cười của Bạch Hiên Dật sâu hơn, Cố Chiêu Ninh vẫn nhớ rõ thói quen uống café của anh, điều này khiến anh bất ngờ.

“Dĩ nhiên, trí nhớ của em rất tốt”. Cố Chiêu Ninh nhún nhún vai chờ đợi café, vì câu hỏi của Bạch Hiên Dật khiến cô mất tự nhiên, cầm đại một quyển tạp chí lên liếc nhìn.

Bạch Hiên Dật mỉm cười, đến ngồi bên cạnh, vòng tay để lên thành ghế sau lưng cô, cảm giác này như thể Cố Chiêu Ninh tựa vào ngực khiến anh thích thú dù hiện tại anh không thể làm thế.

“Bây giờ đã nói với anh được chưa?”

Quả nhiên, cô vẫn không thể tránh được, sau khi thư ký bưng café vào, Bạch Hiên Dật phá vỡ không khí yên lặng, tiếp tục hỏi.

“Em đã trả lời rồi còn gì.”

“Anh muốn hỏi cuộc sống hôn nhân của em”

Anh nói cuộc sống hôn nhân, xem ra là anh chưa biết.

Đợi một lúc lâu không thấy Cố Chiêu Ninh trả lời, Bạch Hiên Dật nghiêng người áp đảo Cố Chiêu Ninh, anh vây cô trong hai cánh tay, chống người nhìn cô: “Em giấu giếm anh phải không? Em không nói anh cũng biết, em không vui vẻ! Rất buồn bã!” Anh như phát khùng, hung hăng nhìn chăm chăm Cố Chiêu Ninh, trong đáy mắt hiện lên tia lo lắng, đau lòng.

Nếu hôm đó thấy Hoắc Thương Châu ở cùng với Thiên Mộng Tuyết, anh thấy lo lắng cho Cố Chiêu Ninh, thì hôm nay, vẻ giấu giếm của Cố Chiêu Ninh, rõ ràng trên mặt viết đầy chữ tổn thương vẫn giả bộ rất tốt khiến anh tức giận.

Thấy biểu hiện kích động của Bạch Hiên Dật, Cố Chiêu Ninh biết anh đang lo lắng ỉn.

Ban đầu cô tưởng rằng Bạch Hiên Dật chỉ là nhất thời hứng khởi, nhưng bây giờ nhìn lại thì không phải, Bạch Hiên Dật thật sự rất quan tâm đến mình.

Một người đàn ông rõ ràng bị từ chối, sau 5 năm vẫn quan tâm đến cô trước sau như một, vậy mà Hoắc Thương Châu mang đến cho cô những gì? Chỉ toàn là đau khổ.

Trong tình cảnh này, mọi sự nguy trang đều biến mất, cô không phản kháng, cũng không giận dữ mắng mỏ Bạch Hiên Dật xen vào việc của người khác, ngược lại cô bật khóc, rất thương tâm.

Bạch Hiên Dật trong nháy mắt ngây người, lần đầu tiên thấy cô khóc là lúc mẹ gặp nguy kịch, khi đó anh yên lặng khóc cùng cô; lần thứ hai là trong lễ tang mẹ cô, anh núp trong một góc nắm chặt quả đấm nhìn, có cảm giác muốn xông đến ôm chặt cô vào lòng nhưng Hoắc Thương Châu đang ở bên cô, một người ngoài như anh có thân phận gì mà xuất hiện? Bây giờ, cô lại lần nữa khóc thút thít trước mặt mình, vì Hoắc Thương Châu, vì thằng bạn tốt của anh.

Có câu nói vợ bạn không thể cướp, nhưng lúc này anh không quan tâm.

Anh ôm chặt Cố Chiêu Ninh vào ngực, y như lần đầu tiên, anh nguyện ý làm bến đỗ của cô, chữa trị lúc cô bị thương, anh dừng một lúc, nhẹ nhàng nghịch ngợm mái tóc của cô, nói dịu dàng: “Em biết anh sợ nhất gì không?”

Cố Chiêu Ninh đang khóc thút thít trong ngực anh lắc đầu một cái.

Bạch Hiên Dật đặt cằm lên đỉnh đầu Cố Chiêu Ninh, lưu luyến chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cười: “Em sợ nhất là thấy em khóc, cả đời anh ghét nhất là thấy phụ nữ khóc, chỉ có em, anh không chịu nổi, không phải ghét mà tan nát cõi lòng.” Những lời anh nói là thật lòng, ngay từ lần đầu tiên gặp anh đã thích cô gái liễu lĩnh này, anh thích sự hồn nhiên của cô, như thể không gì đánh đổ nổi cô. Nhưng lần đầu tiên thấy cô khóc, anh đã biết anh yêu cô rồi, không thể tự kiềm chế được.

“Bạch Hiên Dật”. Cố Chiêu Ninh nghe thấy anh nói vậy, trong lòng áy náy, một công tử vốn lì lợm bướng bỉnh, lúc này lại dịu dàng khiến người ta kinh ngạc. Cô khóc nức nở rúc vào ngực khẽ kêu tên anh.

“Ừ?” Bạch Hiên Dật khẽ mở mắt, không buông cô ra, anh biết cô chỉ là cảm kích, cho nên anh tự cười giễu cợt mình: “Anh ngốc không? 5 năm, anh nghĩ đã có thể từ bỏ em, nhưng khi nhìn thấy Thương Châu ở cùng với Thiên Mộng Tuyết, anh lại cảm thấy vui mừng.” Cảm thấy người trong ngực đột nhiên cứng đờ, anh nói tiếp: “Em không phải kinh ngạc, anh tức giận vì thằng nhóc kia không quý trọng em, anh vui mừng vì sẽ lại có cơ hội. Nhưng bây giờ anh biết rõ, bất kể anh làm gì, vị trí trong trái tim em đều không dành cho anh.” Nói xong, khóe mắt anh cũng lặng lẽ nhỏ một giọt lệ, anh sợ cô nhìn thấy, liền ngẩng đầu lên, mang mấy thứ nước mắt bất lực kia nuốt lại.

“Bạch Hiên Dật... Chúng ta mãi mãi là bạn phải không? Tình bạn là bền vững nhất, em không muốn mất anh, vì vậy cả đời này chúng ta làm bạn của nhau được không?” Nghe anh nói Hoắc Thương Châu và Thiên

Mộng Tuyết ở cùng nhau cô không hề ngạc nhiên, chỉ có một chút thất thần, với sự thẳng thắn của Bạch Hiên Dật, cô thấy bất lực, cả cuộc đời này, nếu có một người bạn tri kỷ như anh là cô thỏa mãn rồi, mất mát quá nhiều khiến cô lo sợ, để không gặp lại cảm giác này, cô đành lựa chọn làm bạn Bạch Hiên Dật, mặc dù cô không biết anh có chấp nhận hay không.

“Anh không còn lựa chọn không phải sao?” Ngầm đồng ý với lời Cố Chiêu Ninh, lời nói của Bạch Hiên Dật có chút đùa cợt.

Cuối cùng tảng đá trong lòng Cố Chiêu Ninh đã được gỡ xuống, cô đẩy Bạch Hiên Dật ra, lấy một mảnh khăn giấy trên bàn trà lau nước mắt.

Lúc Cố Chiêu Ninh đứng dậy, Bạch Hiên Dật cũng vội vàng buông tay xoa xoa mặt, anh không muốn cô thấy bộ mặt buồn cười của mình, không muốn cô thương hại.

“Em mời anh ăn cơm nhé?” Cố Chiêu Ninh cảm thấy không khí này thật ảm đạm, ình một ít thời gian lắng đọng, sau đó tươi cười nói: “Coi như ăn mừng trước cho sự thành công của buổi trình diễn! Cũng coi đón tiếp anh trở về, còn muốn cảm ơn anh vì có thể làm mẫu nam chính cho em.”

“Oa oa, em keo kiệt quá đi, gộp mấy bữa làm một thế à?” Không hổ danh là giới nghệ sĩ, Bạch Hiên Dật ngụy trang khiến Cố Chiêu Ninh không thể nhận ra, lúc này nghiêm nhiên là một bộ dạng lưu manh, cười cợt lắc đầu.

“ha ha ha, em vốn keo kiệt thế, anh giờ mới biết à?”

“Được rồi, được rồi, đi đâu đây?”

“Phải rồi... Ở nhà hàng lần đầu tiên anh mời em đi”

“Hả?”

“Đi thôi đi thôi”

Hai người giống như quên đi hiện tại, trở về thời điểm ngày xưa cãi nhau âm ỉ, hihi ha ha rời khỏi trụ sở LOVER.

Lên xe của Bạch Hiên Dật, Cố Chiêu Ninh còn nghe anh kể chuyện cười bậy, liền tức giận nắm một cái vào bả vai anh, Bạch Hiên Dật giả vờ đau đón xoa vai, sau đó ôm lấy cô sầm sỡ.

“Buông ra! Đồ quỷ háo sắc” Cố Chiêu Ninh đẩy Bạch Hiên Dật, cô biết anh đùa giỡn, cho nên cũng không tức giận, chỉ cố ý kéo dài thanh âm mắng anh.

“Được rồi, được rồi, dưới hoa mẫu đơn, quỷ cũng đa tình! Anh làm quỷ cũng được, nhưng là quỷ đẹp trai” Bạch Hiên Dật thì thảo bên tai Cố Chiêu Ninh.

“Lái xe đi” Cô lập tức liếc anh một cái.

Bạch Hiên Dật cười cười, nổ máy xe.

Cảnh này đều rơi vào mắt một người ngồi trong một chiếc xe màu đen thời thượng cách đó không xa.

Hoắc Thương Châu không nghe thấy họ nói gì, nhưng nhìn hai người công khai thân mật, giữa đường giữa chợ liếc mắt đưa tình trong lòng ghen tức, tay nắm chặt tay lái, răng cũng cắn hệt, ánh mắt hung ác như lang sói nhìn hai người ngồi trong xe cách đó không xa.

.....

Trong căn phòng u ám

Thiên Mộng Tuyết bò từ trên giường xuống đất, nhặt quần áo mặc vào, làn da trắng nõn dưới ánh đèn mờ làm nổi bật màu phấn, không khó nhận ra, cô vừa trải qua việc gì.

Thiên Mộng Tuyết mặc nốt chiếc quần dài trên đồng quần áo đàn ông mặc lên người.

Trên giường, người đàn ông kia tựa vào đầu giường đốt một điếu thuốc, nhìn bóng lưng lạnh lùng của Thiên Mộng Tuyết đùa giỡn: “Sao phải về gấp vậy?”

Thiên Mộng Tuyết căn bản không muốn quan tâm đến người đàn ông kia, chỉ dừng lại một chút sửa sang tóc tai rồi lại tiếp tục.

“Chắc chắc, nếu Hoắc Thương Châu biết vài ngày nay cô làm những gì, không biết cô còn lãnh đạm được như thế không.” Người đàn ông kia khinh thường nhìn cô.

Thiên Mộng Tuyết sững sốt sau đó xoay người nhìn bộ mặt cười gian tà của người đàn ông, khuôn mặt vốn dịu dàng trở nên ác độc, giọng nói lạnh lùng: “Tôi cảnh cáo anh! Giữa chúng ta có hợp đồng! Nếu anh dám làm gì, hãy coi chừng” Trong tay cô cũng có chuỗi của người đàn ông này, giữa hai người chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, một khi kẻ nào phá vỡ luật chơi, sẽ trả giá nặng nề!

Người đàn ông đột nhiên cười thành tiếng, sau đó di điều thuốc, xuống giường đến trước mặt, ôm hông Thiên Mộng Tuyết: “Anh cũng chỉ đùa một chút, nhìn em sợ chưa kìa, Hoắc Thương Châu sao lại tốt số như vậy? Em lại một lòng một dạ với hần”. Nói đến đây, trên mặt hần rõ ràng có tia ác độc, dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra câu cuối cùng.

“Hừ! Anh vĩnh viễn không thể so sánh với anh ấy” Thiên Mộng Tuyết khinh thường liếc nhìn người đàn ông, cười một tiếng khinh miệt rồi quay đầu đi. Cô căm ghét người đàn ông này, nhưng bây giờ lại cần anh ta, cô không thể không thừa nhận, người này trên giường khiến cô vui vẻ, nhưng xuống khỏi giường lập tức thấy ngứa mắt.

Người đàn ông vươn tay nắm cằm Thiên Mộng Tuyết, hung hăng cắn lên miệng cô, Thiên Mộng Tuyết rên lên một tiếng, đôi lông mày đen rậm nhíu chặt quật cường ngăn đầu nhìn hần.

“Dừng cổ tình chọc giận anh! Em sẽ phải trả giá cao đấy” Hần vỗ vỗ vào mặt Thiên Mộng Tuyết, nói xong đẩy cô ra, xoay người mặc quần áo lạnh lùng nói: “Cút”

106. Q.3 - Chương 108: Kế Hoạch Bản Thủ

Sau khi ăn cơm, Bạch Hiên Dật đưa Cố Chiêu Ninh về nhà, thấy chỗ ở mới của Cố Chiêu Ninh, anh gần như đã hiểu ra, cô và Hoắc Thương Châu đã không còn ở cùng nhau. Nhưng anh không nói gì, anh tôn trọng sự im lặng của cô.

“Em về nhé, bái bai!” Cố Chiêu Ninh xuống xe, cúi xuống cửa kính vẫy tay với Bạch Hiên Dật.

Anh gật đầu mỉm cười: “Nghỉ ngơi sớm đi, ngày kia gặp lại” Nói xong anh nổ máy rời đi, lưu luyến qua gương chiếu hậu nhìn bóng dáng đang nhỏ dần, cười như mếu.

Nhìn chiếc xe mỗi lúc một xa, Cố Chiêu Ninh thở dài, Bạch Hiên Dật là mẫu đàn ông lý tưởng trong lòng bao nhiêu phụ nữ, nhưng lại đi thích một người mà trong lòng đã có người đàn ông khác. Cô có cảm giác mình như nữ chính trong tiểu thuyết, với nam chính mãi mãi có một khoảng cách còn nam phụ lại luôn ở bên mà không thể tiếp nhận, đầu có chết cũng muốn trở về bên nam chính.

Lên đến tầng, mở cửa bật đèn lên, cô nhìn thấy Hoắc Thương Châu đang ngồi trên ghế salon nhìn mình không chớp mắt, cô khẽ mỉm cười sau đó vào phòng bếp rót nước uống.

Hoắc Thương Châu nhìn đồng hồ, 10 giờ, anh đã đợi 4 tiếng đồng hồ, đứng dậy vào phòng bếp ôm lấy Cố Chiêu Ninh từ sau lưng.

Cố Chiêu Ninh ngăn người rồi đặt cốc nước xuống, đặt tay lên bàn tay đang ôm eo mình nhẹ nhàng hỏi: “Sao thế?” Hôm nay anh không phải đi gặp Thiên Mộng Tuyết sao? Thế... kết quả thế nào? Cố Chiêu Ninh muốn hỏi nhưng lại không dám, cô sợ câu trả lời sẽ khiến mình thất vọng.

“Hôm nay em làm gì mà về trễ như vậy?” Hoắc Thương Châu không trả lời câu hỏi của cô, anh dịu dàng nhắm mắt, tựa đầu vào cổ hít hà mùi hương của cô.

Cố Chiêu Ninh không biết sao anh lại đột nhiên hỏi câu này, cô cười, gỡ tay anh ra xoay người lại, ôm chặt cổ anh: “Đi hẹn hò”. Cô nửa đùa nửa thật như muốn trêu chọc anh.

Anh mím môi nhìn cô, tay đặt trên eo cô vuốt ve: “Hả? Với ai?”

“Với người yêu”. Cố Chiêu Ninh tiếp tục đùa cợt, nói xong cô buông tay cầm cốc nước lên uống.

Hoắc Thương Châu dứt tay vào túi, dựa vào cạnh cửa, hồi lâu mới nói: “Cùng Bạch Hiên Dật sao.”

“Phụt! Anh theo dõi em?” Ngụm nước vì lời nói của Hoắc Thương Châu mà phun ra ngoài, cô chùi miệng, mặt kinh ngạc nhìn anh, nếu không theo dõi thì sao biết cô đi với Bạch Hiên Dật, cô tin là không phải Bạch Hiên Dật nói.

Cho dù Hoắc Thương Châu có biết rõ thì cũng không có vấn đề gì, cô với Bạch Hiên Dật chỉ là bạn bè. Chỉ là lúc đầu Bạch Hiên Dật thích cô, anh biết và vừa rồi cô lại đùa giỡn với anh ta như vậy nên có chút luống cuống, nhìn Hoắc Thương Châu đang nhếch mép giận dữ, cô biết mình đã gây họa lớn rồi.

“Anh không làm việc đó, chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy.” Hoắc Thương Châu gãi gãi lông mày thản nhiên nói.

“Anh nhìn thấy? Ở đâu?” Cố Chiêu Ninh mở to mắt chớp chớp kinh ngạc.

Ở đâu? Ở công ty em! Ở trong xe Bạch Hiên Dật! Thấy em thân thiết liếc mắt đưa tình với hán ta! Làm anh bức mình!

Trong lòng Hoắc Thương Châu nghĩ vậy nhưng không thể nói ra, anh tin tưởng Cố Chiêu Ninh nhưng không tin Bạch Hiên Dật, dù sao làm bạn với Bạch Hiên Dật nhiều năm như vậy, tình cảm của hán đối với Cố Chiêu Ninh thế nào, anh biết, một người không hề nghiêm túc như Bạch Hiên Dật lại nghiêm túc với Cố Chiêu Ninh, điều này khiến lòng anh chua chát.

“Được rồi, anh đói quá, nấu cho anh ăn đi.” Anh đợi từ 6h đến giờ, ngay cả nước cũng không uống..., ngu ngốc ngồi chờ cô, cô lại vui vẻ cười đùa ăn uống đến giờ mới về. Hoắc Thương Châu bỏ qua chủ đề này, nói một câu với cô rồi xoay người ra phòng khách.

“Ồ...” Định nói tiếp hưng nhìn thấy bóng lưng Hoắc Thương Châu cô lại không nói được gì, hôm nay anh rất kỳ lạ, từ ánh mắt đến cử chỉ đều kỳ lạ. 10h. Cô liếc ra bên ngoài, đã 10h rồi còn chưa ăn cơm? Vì vậy cô bận rộn nấu nướng.

Nửa giờ sau, Cố Chiêu Ninh bưng bữa điểm tâm lên bàn, cô ngồi đối diện Hoắc Thương Châu, nhìn anh: “Trong nhà không có đồ gì, anh ăn đi”. Nhìn cơm rang trứng trên bàn, Cố Chiêu Ninh khẽ mỉm cười với anh.

“Ừ, trông cũng ngon đấy”. Anh xúc một thìa hít hà, không biết là đói quá hay sao mà cảm thấy cơm này thật thơm, trước giờ chưa từng được ăn, ăn một miếng, lông mày anh nhếch lên: “Không tệ, rất ngon”.

“Ngon hả? Sau này ngày nào em cũng nấu cho anh ăn.” Cố Chiêu Ninh nghe lời khen của Hoắc Thương Châu, vô cùng hài lòng, vui vẻ cười nói. Sau đó lại nhanh chóng nghiêm túc nhìn anh đang cầm cúi ăn: “Ngày kia Hợp báo show thời trang của em, anh có đến không?”

Hoắc Thương Châu ngẩng đầu suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Ngày kia không có việc gì, anh sẽ đến”.

“Vậy... Thiên Mộng Tuyết có đến không?” Cô tự mang miền phức ỉn, nhưng anh chỉ muốn nghe anh nói sẽ không mang theo cô ta.

Nhưng mà...

Hoắc Thương Châu ngừng ăn, đặt thìa xuống, cầm giấy ăn lau miệng, nghĩ ngợi nửa ngày rồi nghiêm túc nói với cô: “Có”

Nụ cười cứng ngắc, cô không nghĩ rằng anh lại dứt khoát nói như vậy, cô tan nát cả cõi lòng, vẫn gượng cười giả bộ thản nhiên nói: “À, vậy tốt rồi, em sẽ để chỗ cho hai người” Nói xong, cô đứng dậy chạy đi.

“Em không định nghe anh nói hết à?” Hoắc Thương Châu biết cô nhất định lại hiểu lầm.

Cố Chiêu Ninh dừng bước, đôi tay siết chặt, còn gì để nói nữa, không phải đã nói xong rồi hay sao?

“Anh dẫn cô ấy đi cùng là vì em”. Hoắc Thương Châu thấy cô chịu nghe mình nói, chậm rãi đi tới.

“Vì em? Hoắc Thương Châu, sao anh có thể nói những lời như thế?” Cố Chiêu Ninh đã cố nén giận, nhưng cô đang nghe anh hùng hồn nói mang theo Thiên Mộng Tuyết là vì cô? Đây chẳng phải quá nực cười ư? Vỡ

cũ, bạn gái hiện tại gặp nhau không phải quá lúng túng? Không bận tâm Hoắc Thương Châu níu kéo, cô ra sức hất tay anh đi về phía phòng ngủ.

“Em nghe anh nói hết rồi tức giận cũng không muộn.” Hoắc Thương Châu sải bước lên kéo lại, rất nghiêm túc nhìn cô.

“Hoắc Thương Châu! Anh còn muốn em phải thế nào? Anh đi đi, em không muốn nói chuyện bạn gái với anh, em còn rất nhiều việc làm không hết.” Cố thoát khỏi cánh tay Hoắc Thương Châu, cô không quay đầu lại, hung hăng lao vào phòng ngủ, bỏ nhào xuống giường.

Hoắc Thương Châu không đuổi theo, đứng tại chỗ nhíu chặt lông mày, anh mang Thiên Mộng Tuyết đi là có nguyên nhân, tất cả đều là muốn tốt cho bọn họ.

Cố Chiêu Ninh, anh rốt cuộc phải làm gì với em bây giờ.....

Hoắc Thương Châu kéo lê thân thể mệt mỏi ra khỏi nhà Cố Chiêu Ninh.

Nghe tiếng sập cửa, Cố Chiêu Ninh tựa cửa phòng ngủ không chịu nổi ức chế òa khóc.

Từ lúc nào cô trở nên yếu ớt, mít ướt như vậy, Hoắc Thương Châu đều tại tên khốn kiếp nhà người! Khốn kiếp.

Điện thoại đổ chuông, Cố Chiêu Ninh cầm lên, là Hứa Cần Dương, trong phút chốc đầu óc cô trống rỗng, thời gian này cô như ném Hứa Cần Dương vào quên lãng.

Suy nghĩ một hồi, cô bấm nút trả lời: “Alo”

“Em rốt cuộc cũng nghe điện thoại? Gần đây có phải mệt quá không? Nghe giọng em có vẻ không tốt.” Hứa Cần Dương mấy ngày nay gọi liên tục nhưng điện thoại của Cố Chiêu Ninh đều bận, hoặc đang nói chuyện hoặc không thèm nghe. Anh như đứng trên đồng lửa, ôm hi vọng mong manh ẩn lại dây số một lần, và cô đã nhận.

“Vâng, dạo này em rất bận.” Cố Chiêu Ninh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

“Ừ, được rồi, em nghỉ ngơi đi, anh không quấy rầy em.” Hứa Cần Dương mấp máy môi, hồi lâu mới nói được một câu.

“Vâng, hẹn gặp lại”

Cô đang buồn rầu chưa biết phải xử lý thế nào với quan hệ của mình và Hứa Cần Dương, di động lại một lần nữa kêu lên, một tin nhắn, là của Bạch Hiên Dật.

Cố Chiêu Ninh, bất kể em nghĩ thế nào, anh cũng đồng ý cả đời làm bạn của em, không bao giờ bỏ rơi, luôn đứng phía sau em, bất cứ khi nào em mệt mỏi, anh sẽ mở rộng cánh tay của mình cho em tựa vào, tin nhắn này vĩnh viễn có hiệu lực.

Thật phiền quá!

Cố Chiêu Ninh ném điện thoại, nhảy lên giường, trùm chăn kín đầu la lối rữ bỏ mọi phiền não trong lòng.

Ba người đàn ông, nhưng lòng cô chỉ có một. Nhất định phải làm tổn thương hai, cô lựa chọn Bạch Hiên Dật và Hứa Cần Dương, nhưng sao lòng đầy áy náy, không biết phải xử lý thế nào với mấy dây gai này.

.....

Thiên Mộng Tuyết ngồi trong bồn tắm, ra sức kỳ cọ, cô thấy mình thật bẩn, hơi nóng mù mịt trong phòng tắm, u mê trước mặt, hòa cùng với nước mắt của cô.

Cô biết mình điên rồi, chỉ vì muốn ở cùng Hoắc Thương Châu, cô đã tự hủy hoại mình, Thiên Mộng Tuyết đơn thuần lương thiện không buồn không lo ngày nào đã chết, bây giờ cô thấy sợ chính mình.

Quấn một chiếc khăn tắm, cô đứng trước gương nhìn một khuôn mặt trắng nõn, rõ ràng vì dòng máu đang sôi sục mà vết sẹo trở nên hồng, cô cười, khổ sở, bộ mặt trong gương trở nên dữ tợn, lòng thầm nhủ: “Cố Chiêu Ninh, tôi sẽ khiến cô phải trả giá đắt! Thương Châu vĩnh viễn là của tôi! Vĩnh viễn!”

Tại buổi trình diễn thời trang, mọi người đều đang bận rộn, sắp xếp những việc cuối cùng.

Hệ thống đèn, sàn catwalk, Cổ Chiêu Ninh nhìn tờ giấy bộ phận kiểm tra vừa đưa tới, giống hệt một người chỉ huy oai nghiêm.

Nhóm người mẫu đang đi thử, Cổ Chiêu Ninh giơ cánh tay chỉ vào ba chỗ trên sân khấu, cẩn thận xem có nguy hiểm với các người mẫu hay không.

Người mẫu quốc tế nổi tiếng Wilas lần này cũng được mời tới trước hỗ trợ, cô đứng bên cạnh Cổ Chiêu Ninh cùng thảo luận những tình huống có thể gặp phải.

Lúc Bạch Hiên Dật đi ra, bên cạnh là người hợp tác với anh Josie, một đôi vừa oai phong vừa mềm mại, chậm rãi đi về phía hai người, Cổ Chiêu Ninh ngẩng người, đây là một sự phối hợp tuyệt vời, nhất là khoảnh khắc họ xoay người chào khán giả, Cổ Chiêu Ninh nhạy cảm nhận ra ánh mắt khác thường của Josie đang liếc Bạch Hiên Dật.

Cổ Chiêu Ninh mỉm cười, vì Bạch Hiên Dật đang nhìn cô không rời làm cô có vẻ mất tự nhiên, cô tránh ánh mắt anh, nói nhỏ bên tai Wilas.

Không biết Cổ Chiêu Ninh nói gì, Bạch Hiên Dật thấy Wilas nhìn cô với một ánh mắt tán thưởng, còn dứt khoát gật đầu, sau đó nhìn về phía mình, chắc chắn là có liên quan đến mình.

Luyện tập tới trưa, rốt cuộc mọi việc đã ổn thỏa. Đầu giờ chiều buổi diễn sẽ bắt đầu, Bạch Hiên Dật thay quần áo xong, liền tìm kiếm bóng dáng Cổ Chiêu Ninh, cô đang phụ trách việc phát cơm hộp, cùng phụ tá Tiểu Kim giờ lên túi lớn túi nhỏ.

Bạch Hiên Dật vội vàng tiến đến, nhận đồ trong tay Cổ Chiêu Ninh: “Tôi đến đây”. Anh không nghĩ động tác đơn giản này lại khiến nhiều người nhìn với ánh mắt kinh ngạc.

Cổ Chiêu Ninh trợn mắt, nhất thời không biết phản ứng thế nào, người mẫu nổi tiếng thế giới đấy! Ngang nhiên cướp một hộp cơm, anh điên rồi à? Cổ Chiêu Ninh không chút suy nghĩ, vội vàng cướp cái túi lại, cố ý nói to: “Kevin, cảm ơn anh, lần này anh đảm nhiệm vị trí người mẫu chính không phải là quyết định của tôi, vì vậy không cần cảm kích.” Nói xong, cô cũng đỏ mặt hơi lạnh.

Bạch Hiên Dật nhìn cô một lúc mới phản ứng được, hóa ra cô để ý, cố tình giữ khoảng cách với mình, vì vậy anh rút tay về nhét vào túi quần, cười nhếch: “Thiết kế Cổ đã nói vậy khiến tôi xấu hổ rồi? Đám lao phải theo lao thôi.”

“Cảm ơn” Cổ Chiêu Ninh gương gao nói một câu rồi vòng qua Bạch Hiên Dật tiếp tục phát cơm.

“Ừ ừ ừ, thấy không? Có chuyện!” Một người mẫu vừa trang điểm vừa “buôn” với người bên cạnh. Để giữ dáng vóc, họ không dám tùy tiện ăn uống đồ bên ngoài, vì đồ này quá nhiều dầu mỡ, cho nên họ thà nhịn để tranh thủ trang điểm, dù sao khách khứa hôm nay đều là người giàu có, nếu được nhìn trúng, thì cả đời không cần lo cơm áo.

“Ừ, thấy rồi, không biết lai lịch cô Cổ thiết kế này thế nào? Kevin lại ân tình với cô ta như vậy, xem ra không đơn giản.” Một người mẫu khác cũng nói theo.

“Khụ khụ” Hai người đang hăng say nói, một tiếng ho nhẹ sau lưng cắt đứt câu chuyện, hai người đồng thời quay đầu lại, hoảng hốt.

“Á... đi thôi, chúng ta ra sau sân khấu chuẩn bị.” Hai người mẫu nghe có tiếng sau lưng, quay đầu lại là Josie, vội vàng cúi đầu tránh xa, Josie là nhân vật không nên chọc vào, không nói đến bối cảnh gia thế mạnh, trong giới người mẫu cô cũng thuộc hạng đứng đầu, những điều này họ không thể không biết, hơn nữa Bạch Hiên Dật cũng có scandal với cô, ai chẳng biết cô thích Bạch Hiên Dật. Họ “buôn bán” sau lưng như vậy, nhờ Josie truy cứu, họ sợ không còn đường mà sống trên sàn catwalk.

Josie thấy hai cô người mẫu bỏ đi, ném cho họ một cái liếc khinh miệt, sau đó đưa tầm mắt về phía người họ bàn tới, Cổ Chiêu Ninh, cô rất nể phục Cổ Chiêu Ninh, tuổi còn trẻ mà đã thành công như vậy, bại dưới một người con gái như thế cô cũng không tiếc nuôi gì. Cô không vì những lời của hai người kia mà ghen ghét Cổ Chiêu Ninh, thậm chí còn muốn làm bạn với cô, bởi vì ở cái xã hội thực dụng này, giữ được một nụ cười tinh khiết như thế quả thực rất hiếm.

Nghĩ vậy, cô nện giày cao gót về phía Cố Chiêu Ninh, hào phóng vươn tay: “Xin chào, Cố thiết kế, tôi là Josie, rất hân hạnh được biết cô”

Cố Chiêu Ninh đang thu dọn đồ đạc, nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Josie liền ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt cô.

Lúc này cô mới nhìn rõ, làn da của Josie rất đẹp mà vừa rồi bị ánh đèn sân khấu làm lóa, trong nghề này còn giữ được làn da hoàn mỹ đến vậy thật sự không nhiều, Josie cũng mang lại cho người khác cảm giác thân thiện, không có dáng vẻ của đại minh tinh, so với cô, Josie cao hơn nửa cái đầu, vóc người cũng không thể đẹp hơn, Cố Chiêu Ninh thật sự hâm mộ.

“Xin chào, tôi cũng vậy, rất hân hạnh được biết cô” Cố Chiêu Ninh nở một nụ cười duyên duyên, đôi mắt trong suốt như hồ nước, không một chút gợn sóng.

Hai người bắt đầu nói chuyện.

Tiếp xúc với Josie, Cố Chiêu Ninh mới biết hóa ra làng giải trí cũng không đến nỗi phức tạp như cô tưởng, lại có một cô gái không có tâm địa gì như vậy, thoải mái trò chuyện, Josie không có gì che giấu, bối cảnh gia đình, vì sao giới người mẫu đều nể mặt, so với sự cởi mở của Josie, lúc này cô có chút trầm lặng, có nhiều chuyện cô không nói, bởi vì cảm thấy không cần thiết.

Sau bữa trưa, thời gian trôi thật nhanh, hiện trường đã được dọn dẹp xong xuôi, nhân viên phụ trách bố trí đã kiểm tra lại một lượt ghế ngồi, xem có dán thiếu hay dán nhầm tên khách không.

Lúc này khách khứa cũng lũ lượt kéo vào hội trường, nhân viên lễ tân niềm nở tiếp đón.

Phía sau sân khấu cũng đang bận rộn chuẩn bị, Cố Chiêu Ninh đang trao đổi với người mẫu bên trong, thời gian đã đến.

Mọi thứ đã sẵn sàng, âm nhạc nổi lên, các màn trình diễn chính thức bắt đầu.

Với vai trò nhà thiết kế, Cố Chiêu Ninh đứng sau sân khấu giúp người mẫu sửa sang lại trang phục, không một chút kiêu ngạo, khiến các người mẫu đều quý mến.

Hoắc Thương Châu dẫn theo Thiên Mộng Tuyết xuất hiện ở hội trường, quản lý của LOVER thấy Hoắc Thương Châu vội vàng nghênh đón nhiệt tình.

Hoắc Thương Châu lễ phép chào hỏi với anh ta, rồi nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng Cố Chiêu Ninh, đứng bên cạnh Thiên Mộng Tuyết hận trong lòng, sắc mặt sầm xuống rồi lại nhanh chóng sáng ra, giật giạt tay Hoắc Thương Châu nói nhẹ: Chúng ta qua đó đi, sắp bắt đầu rồi.”

107. Q.3 - Chương 109: Kế Hoạch Mập Mờ

“Ừ”, Hoắc Thương Châu gật đầu, tới bên ghế có dán tên họ ngồi xuống.

Show thời trang đã diễn ra 2h đồng hồ, Bạch Hiên Dật cùng Josie sóng đôi bước ra trong trang phục tình nhân màu trắng hạ màn cho buổi trình diễn. Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, các người mẫu lần lượt trở lại xếp thành hai hàng dọc sân khấu, đi cuối là Cố Chiêu Ninh lúc này cũng đã đứng trên sàn.

Phía dưới, tiếng vỗ tay không ngừng, có người nói nhỏ vài câu bên tai Hoắc Thương Châu, anh gật đầu đứng dậy, không nói gì với Thiên Mộng Tuyết, vòng qua cô lên sân khấu, nhận một bó hoa tươi từ nhân viên phục vụ đi lên.

Lúc này, dưới sân khấu đột nhiên tĩnh lại, tiếng nhạc cũng nhỏ dần.

Cố Chiêu Ninh nhìn thấy Hoắc Thương Châu cũng kinh ngạc hốt hoảng, việc tặng hoa bình thường không phải là việc của nhân viên bọn họ sao? Thế nào... Hoắc Thương Châu lại xuất hiện khiến Cố Chiêu Ninh bất ngờ, nhưng khi thấy anh ôm bó hoa đến, cô lại không thể không nhận, đành nở một nụ cười gượng gạo.

Những người khác không hiểu chuyện này là thế nào, lúc Cố Chiêu Ninh nhận hoa xong nói cảm ơn, Hoắc Thương Châu cũng ôm cô, người khác cho rằng đây là một loại lễ nghi thông thường, nhưng có vài người

biết là không phải. Đó chính là bản thân Hoắc Thương Châu và Cố Chiêu Ninh, còn có Bạch Hiên Dật và Thiên Mộng Tuyết.

Bạch Hiên Dật đang thất thần nhưng thấy tiếng vỗ tay vang lên cũng vỗ tay theo, cuối cùng anh vẫn không thắng nổi Hoắc Thương Châu, 5 năm trước cũng vậy mà 5 năm sau vẫn thế.

Thiên Mộng Tuyết ngồi bên dưới, nhìn hai người ôm nhau, ngón tay bấu chặt quần, hàm răng cũng phát ra tiếng kèn kẹt, cô không hiểu, tại sao! Rốt cuộc chuyện này là thế nào! Chẳng lẽ hôm nay anh mang cô tới để xem cái màn này?

Cô không thể không thừa nhận, màn biểu diễn của Hoắc Thương Châu thực sự là tốt quá rồi, đổi lại nếu là quá khứ, cô đã tức giận bỏ đi, đoạn tuyệt quan hệ với Hoắc Thương Châu, nhưng bây giờ, cô không thể làm vậy, cái gì càng khó có được cô càng cố gắng, huống hồ Hoắc Thương Châu là của cô, cô tuyệt đối không để Cố Chiêu Ninh cướp đi anh dễ dàng như vậy.

Hoắc Thương Châu càng như vậy, Thiên Mộng Tuyết càng hận Cố Chiêu Ninh, cô hận quãng thời gian mình đang chịu đựng tủ nhục còn cô ta lại một mình hưởng thụ trọn vẹn người đàn ông của mình, cô hận là trái tim thuộc về cô đã bị Cố Chiêu Ninh ngang nhiên cướp mất.

Khi Hoắc Thương Châu kết thúc một cái ôm lưu luyến không rời, anh không hề báo trước nói nhỏ bên tai Cố Chiêu Ninh: “Anh yêu em”. Nói xong, anh đẩy Cố Chiêu Ninh bắt tay cô một cái, kèm theo một nụ cười tình quái.

Cố Chiêu Ninh hoàn toàn bối rối, mặt đỏ bừng, may là cô có trang điểm nếu không đã dễ dàng bị nhận ra, cô cũng cười cười với Hoắc Thương Châu ánh mắt mang tia cảnh cáo.

Mạc Nhan đang đi làm cũng lén chạy ra khỏi công ty để chạy tới tham dự buổi họp báo của Cố Chiêu Ninh, nhưng cô đến trễ 2h, nhưng thôi không sao, đến chúc mừng một cái cũng được, xuống xe cô vội vã chạy lên tầng.

“Aizz” Sợ ý, hai người đang chen chúc vào thang máy đâm sầm vào nhau, kết quả không ai vào được. Mạc Nhan nấn nấn bả vai bị đau, hung hăng quát kẻ đụng vào mình: “Anh không có mắt à, anh!...” Vừa nhìn mặt người đàn ông này, cô cứng họng.

“Ngại quá, Mạc tiểu thư, vừa rồi tôi không để ý” Lôi Ảnh cũng vội vã chạy đến, anh thay Hoắc Thương Châu tham gia hết một cuộc họp liền vội vã chạy đến chúc mừng Cố Chiêu Ninh, không ngờ va phải Mạc Nhan.

“Là anh à... Anh đẹp trai! Anh cũng đến muộn thế à? Ai da, thôi không nói nữa, đi nhanh nào.” Mạc Nhan vô tư vỗ vai Lôi Ảnh, đột nhiên nhớ ra thời gian gấp gáp, vội vã lôi anh vào thang máy.

Cô gái này... Đúng là có điểm giống thiếu phụ nhân năm đó, Lôi Ảnh buồn cười, lần đầu tiên gặp cô là trong lễ cưới của thiếu gia, khi đó bọn họ là phù rêu phù rở, cô gái này không ngừng tìm anh nói chuyện khiến anh mệt muốn chết, lần thứ hai là ở Thăng Thiên, anh tuân lệnh đưa cô say gần chết về nhà, suốt dọc đường đi cô nói luôn mồm, nhai đi nhai lại chuyện mình thất tình rồi người đàn ông kia đều cẳng ra sao.

Tóm lại, mỗi lần gặp phải cô gái này Lôi Ảnh đều thấy nhức đầu, nhưng 5 năm không gặp, anh ngược lại cảm thấy cô đã thay đổi, còn thay đổi chỗ nào thì anh cũng không rõ.

Lúc chạy đến hội trường, màn Hoắc Thương Châu tặng hoa rồi ôm Cố Chiêu Ninh không qua nổi mắt hai người.

Mạc Nhan ột cùi chỏ vào sườn Lôi Ảnh, tầm mắt không rời sân khấu: “Uy, Hoắc Thương Châu rốt cuộc có ý tứ gì? Sao anh ta lại tới trêu chọc Ninh Ninh”.

Vấn đề này... sao lại hỏi anh?

Lôi Ảnh cứng họng, câu hỏi này không trả lời có được không? Hơn nữa, anh là người của thiếu gia, con nhỏ này ngang nhiên nói xấu thiếu gia trước mặt mình, không sợ chết hay sao?

Đổi lại, nếu là người khác nói Hoắc Thương Châu như vậy, Lôi Ảnh đã tuyệt đối không khách sáo dạy dỗ cho cô im mồm hoặc cảnh cáo một phát, nhưng lúc này anh lại không làm thế, anh nghĩ rằng là người quen

của Cố Chiêu Ninh nên không so đo. Liếc nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Mạc Nhan ngẫm nghĩ.

“Cô hỏi thiếu phu nhân đi” Lôi Ảnh nói giọng mềm nhũn rồi đi về phía sân khấu, lúc này show thời trang đã kết thúc, đèn cũng được bật sáng.

“Lôi Ảnh, anh đến rồi”. Cố Chiêu Ninh thấy Lôi Ảnh thì nhiệt tình chào hỏi, sau đó thấy Mạc Nhan xuất hiện sau lưng anh không khỏi kinh ngạc: “Hai người...”

“Ngẫu nhiên thôi.” Hai người trăm miệng một lời cũng nói xong cùng kinh ngạc nhìn nhau.

Cố Chiêu Ninh thấy dáng vẻ đáng ngờ của hai người mỉm cười: “Sao giờ mới đến, tiếc quá.” Cô kéo Mạc Nhan sang rồi nói với Lôi Ảnh, trong lời nói này rõ ràng còn có ý tứ khác.

“Ày da! Mình bận chết đi được! Hơn nữa, cậu thiết kế, mình muốn xem lúc nào chẳng được.” Mạc Nhạc vội vàng kéo tay Cố Chiêu Ninh vung vẩy làm nũng, Lôi Ảnh đứng một bên có vẻ không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng nhắc nhở sự có mặt của mình.

“Tôi...” Mạc Nhan như định nói gì với Lôi Ảnh, nhưng thấy cách đó không xa có hai người đi tới không thèm nói nữa, Tiểu Tam lộng hành. Đây là ý tưởng lóe lên trong đầu cô, thấy Thiên Mộng Tuyết cô có cảm giác hận nghiêng răng nghiêng lợi, cô chỉ muốn tặng ụ đàn bà ngạo mạn kia hai cái bạt tai.

Cố Chiêu Ninh và Lôi Ảnh cũng thuận thế nhìn lại, thấy Hoắc Thương Châu, Lôi Ảnh khom người đi về phía sau lưng anh, còn Cố Chiêu Ninh rất mất tự nhiên đứng yên một chỗ không biết phải phản ứng ra sao. Đi không được ở lại không xong, toàn bộ ánh mắt đổ về phía Hoắc Thương Châu mang theo tức giận và bất mãn.

Ngược lại, Thiên Mộng Tuyết lại có vẻ ung dung tự tại, nhìn Cố Chiêu Ninh cười khinh miệt, nụ cười này không ai thấy, cô thu hồi tầm mắt nhìn Hoắc Thương Châu, anh xem ra nhìn thấy ánh mắt tức giận của Cố Chiêu Ninh nhìn Thiên Mộng Tuyết, định mở miệng, nhưng Thiên Mộng Tuyết đã tranh nói trước: “Cố tiểu thư, thật hâm mộ, show thời trang hôm nay rất đặc sắc, chúc mừng cô.” Thiên Mộng Tuyết thể hiện rất tốt khí phách của một thiên kim tiểu thư, uyển chuyển cười đưa bàn tay ngọc ngà ra trước mặt Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh cũng không thể hiện là căm ghét cô ta, tươi cười vương tay: “Cảm ơn Thiên tiểu thư, hôm nay cô bớt thời gian đến đây, đúng là ngoài dự tính của tôi.” Lời đánh như thép của Cố Chiêu Ninh khiến Thiên Mộng Tuyết mất mặt. Trong nháy mắt, Cố Chiêu Ninh có cảm giác nhìn thấy một tia ác động trong mắt Thiên Mộng Tuyết khiến cô rung mình, nhưng ngay lập tức cô ta lại uyển chuyển nhìn mình cười, Cố Chiêu Ninh tự cho là mình thấy ảo giác nên cũng không để bụng.

Thiên Mộng Tuyết cử động khóe miệng, con ngươi cũng lộ ra sắc lạnh, thu tay lại khinh bỉ nhìn Cố Chiêu Ninh: “Haizz, cả ngày tham gia những show thời trang lớn, tôi cũng thấy vô nghĩa, đến đây xem có gì vui không.” Cô không nhịn được nữa, không lo người khác nghĩ gì chỉ cần trêu chọc được Cố Chiêu Ninh.

Những lời này, không khó nhìn ra, show diễn của Cố Chiêu Ninh chẳng qua là trò hề, căn bản không trèo qua khỏi mặt bàn.

Hoắc Thương Châu hắng giọng một cái, cau mày liếc Thiên rồi lạnh lùng nói: “Để Lôi Ảnh đưa em về.” Vốn chỉ muốn để Thiên Mộng Tuyết hiểu rằng anh và cô không thể ở bên nhau, không nghĩ là cô ta lại ngang nhiên làm tổn thương Cố Chiêu Ninh như vậy. Anh làm sao có thể để cô tiếp tục ở lại đây, nếu không vì Cố Chiêu Ninh lại trở nên mù quáng.

“Thương Châu... Chúng ta còn chưa nói xong...” Nói được một nửa, bị ánh mắt của Hoắc Thương Châu chặn lại, cô biết mình không thể tiếp tục, liên tiếp hạ bậc thang đều không được, vì vậy cô hít một hơi, ngạo mạn sửa lại tóc: “Vây cũng được, em về trước, anh nhớ đừng về quá muộn.” Lúc nói lời này, rõ ràng ánh mắt rất mập mờ, cô muốn Cố Chiêu Ninh hiểu lầm, khiến cô ta không được thoải mái.

Chờ Lôi Ảnh đưa Thiên Mộng Tuyết đi, Mạc Nhan cảm thấy mình đứng đây cũng không thích hợp, vì vậy nói nhỏ vài câu bên tai Cố Chiêu Ninh rồi rời đi.

Nhìn hội trường vẫn còn nhiều nhân viên đang làm việc, Cố Chiêu Ninh không được tự nhiên, lúc này Bạch Hiên Dật và Josie cũng đã thay xong trang phục đi về phía bọn họ.

“Đại thiết kế Cố... đừng có bỏ chạy, tối nay cô phải mời khách đây.” Bạch Hiên Dật biết Cố Chiêu Ninh đang lúng túng, mặt rất cợt nhả đến bên cạnh Hoắc Thương Châu, ôm vai hai người nhạo báng.

“Phải đấy, cô cũng thấy hôm nay tôi bỏ công sức thế nào, trời ơi mệt chết đi được, cô phải bồi thường đi.” Josie cũng sớm phát hiện ra sự gượng gạo của 2 người, nghe Bạch Hiên Dật nói xong cũng hòa theo.

“Tối nay tôi mời! Nhất định rồi” Cố Chiêu Ninh bị hai người cùng chọc cười, cô không để ý Hoắc Thương Châu chỉ nhìn Josie, hai người vừa quen nhau mà như bạn thân nhiều năm, Cố Chiêu Ninh có cảm giác rất thoải mái.

“Hôm nay mọi người cực khổ rồi, buổi tối công ty tổ chức lễ chúc mừng, lúc đó quản lý từ sẽ dẫn mọi người đi ăn, cảm ơn mọi người đã cố gắng.” Cố Chiêu Ninh đột nhiên cầm ống nghe trên ghế lên, nói với các nhân viên đang thu dọn đồ đạc trong hội trường.

Mọi người nghe thấy vậy cũng ồ lên vui vẻ.

Sau đó, Hoắc Thương Châu đi cùng Bạch Hiên Dật còn Cố Chiêu Ninh đi cùng Josie rời khỏi hội trường.

Bốn người tới Ngọc Sáng, lần này Hoắc Thương Châu cố ý tới đây, anh làm sao lại để Cố Chiêu Ninh mời, anh lấy lý do mừng thành công của Cố Chiêu Ninh, sau đó Cố Chiêu Ninh có cố chấp cũng bị 3 người mãnh liệt lôi đến khách sạn Ngọc Sáng.

Trong căn phòng rộng rãi chỉ có 4 người khiến không khí có vẻ lạnh lẽo, Cố Chiêu Ninh suy nghĩ thế nào vẫn cảm thấy kỳ cục, liền gọi điện bảo Mạc Nhan tới.

Hoắc Thương Châu thấy Mạc Nhan tới cũng gọi điện cho Lôi Ảnh, lần này anh có mưu đồ, 3 cặp vừa đủ, phòng trừ Cố Chiêu Ninh mượn cơ cùng Mạc Nhan chạy mất, nhắc tới cô Mạc Nhan này cũng thấy kỳ cục, không chịu nổi sự đả kích của người khác bị hấn quật ngã, cuối cùng lại ngoan ngoãn để Lôi Ảnh kéo về nhà, chỉ là... đáng thương cho Lôi Ảnh.

Mạc Nhan tới không lâu thì Lôi Ảnh cũng đi ào, mấy người ngồi ổn định rồi Hoắc Thương Châu liền mở miệng: “Để chúc mừng buổi họp báo thành công của Ninh Ninh, chúng ta cùng nâng ly.”

“Ninh Ninh, Ninh Ninh, gọi thân thiết quá thể” Mạc Nhan ngồi bên cạnh Cố Chiêu Ninh, rùng mình một cái, cô không tin nổi những lời này lại được thốt ra từ miệng Hoắc Thương Châu, thật không tương xứng với diện mạo của hắn.

Cố Chiêu Ninh buồn cười nhìn Mạc Nhan, sau đó cầm ly đứng dậy.

Nghe Hoắc Tổng gọi Thiết kế Cố là Ninh Ninh, Josie giờ mới hiểu, hóa ra họ là một đôi, thảo nào chả trách vừa rồi ở hội trường cô cố ý giữ khoảng cách với Bạch Hiên Dật, điều này càng làm cho Josie thích Cố Chiêu Ninh, quả là một cô gái yêu ghét rõ ràng, nghiêm túc trong chuyện tình cảm, tuyệt đối không ướm ất bần thủ.

Sau khi uống một ly với mọi người, Hoắc Thương Châu nháy mắt với Lôi Ảnh, Lôi Ảnh hiểu ý, đứng lên cầm ly rượu nói với Mạc Nhan: “Mạc tiểu thư, hôm nay ngại quá va vào cô, cho tôi chuộc lỗi.” Nói xong, uống một hơi hết ly rượu.

Mạc Nhan tính tình vốn cởi mở, mặc dù thích uống vang đỏ, nhưng thấy Lôi Ảnh uống 1 hơi hết ly Bạch Cửu, cô cũng nâng chén, mặc kệ Cố Chiêu Ninh ở bên cạnh lôi kéo, nói với Lôi Ảnh: “Rất có dáng đàn ông, hôm nay tôi cũng hơi lỗ mắng, coi như bỏ qua.” Làm một hơi, trong ly không còn giọt rượu nào.

Bạch Hiên Dật vừa rồi cũng nhìn thấy Hoắc Thương Châu nháy mắt với Lôi Ảnh, sao anh lại không hiểu có ý gì, dù sao cũng cùng nhau lớn lên. Thật ra, lúc ở hội trường, lúc chuẩn bị đi ra Bạch Hiên Dật thấy Hoắc Thương Châu và Thiên Mộng Tuyết đi tới trước mặt Cố Chiêu Ninh, câu chuyện của họ anh nghe thấy cả, anh biết Hoắc Thương Châu thật lòng với Cố Chiêu Ninh, ngay cả Thiên Mộng Tuyết, người con gái anh từng vì cô sống khốn khổ cũng nhìn với ánh mắt khinh thường, Bạch Hiên Dật hiểu đã đến lúc anh phải thoát ra, là bạn của Cố Chiêu Ninh và Hoắc Thương Châu anh cũng không thể ngồi không mà nhìn, vì vậy, suy nghĩ một hồi anh cũng hướng về phía Mạc Nhan: “Vị này chính là Mạc tiểu thư phải không? Tôi đã nghe Cố Chiêu Ninh nói về cô, lần đầu gặp mặt, cạn một ly.”

Hoắc Thương Châu và Lôi Ảnh ngạc nhiên tại chỗ, ngay cả Cố Chiêu Ninh cũng vậy, hôm nay không phải ăn mừng cho cô hay sao, thế nào lại đều nâng ly với Mạc Nhan.

Tửu lượng của Mạc Nhan không tốt, chén vừa rồi quá mạnh, lại pha lẫn rượu, đầu óc hơi choáng váng, nhưng thấy thần tượng Bạch Hiên Dật lại mời rượu mình, cô kích động không phân biệt đông tây nam bắc, vội vàng một hơi hết ly Bạch Cừu.

“Nhan Nhan! Đừng uống nhiều như vậy.” Cố Chiêu Ninh định gọi Mạc Nhan để sau còn có hướng thoát thân, nhưng cô nốc rượu như thế này, có khi lại phải lôi về nhà.

“Không sao! Bạch Hiên Dật, à, Kevin! Tí nữa anh phải ký tên cho tôi nhé” Mạc Nhan rượu vào sẽ lời ra, đây là đặc điểm của cô.

Lúc này còn chưa say đã không kiềm chế được.

Vì vậy... Trên bàn rượu, Mạc Nhan bị chuốc cho nằm lên bàn, ai cũng tốt tốt, một phụ nữ ba đàn ông, kết quả làm sao khác được.

“Được rồi, đằng nào cũng đã ăn xong, Lôi Ảnh đưa Mạc Nhan về nhà.” Hoắc Thương Châu đắc ý cười, sau đó nghiêm túc đứng dậy tuyên bố kết thúc bữa cơm, nhìn trộm cô gái đang gục trên bàn cười trộm.

“Không cần không cần, tôi đưa cô ấy về được rồi.” Cố Chiêu Ninh vội vàng khoát tay, sao cô lại không hiểu ý Hoắc Thương Châu, nhưng trong tình hình này, cô không biết phải định nghĩa quan hệ của hai người là gì, trừ khi anh giải quyết xong chuyện với Thiên Mộng Tuyết.

“Xem cô kia, Thương Châu sao có thể yên tâm để một người phụ nữ đưa một người phụ nữ sau lưng về nhà?” Bạch Hiên Dật cũng đứng lên hòa vào.

“Thiếu... Cố tiểu thư, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa Mạc Nhan về nhà an toàn.” Thói quen gọi Cố Chiêu Ninh là thiếu phu nhân đến bây giờ Lôi Ảnh vẫn chưa sửa được, thấy mình nói lung tung vội vã sửa lại.

Được rồi, cô biết kết quả thế nào cũng như thế này.

Cố Chiêu Ninh cũng không cố chấp nữa, sau khi mấy người rời đi, Josie lên xe Bạch Hiên Dật, Mạc Nhan bị lôi vào xe Lôi Ảnh, cô đành ngoan ngoãn ngồi vào xe Hoắc Thương Châu, không cam tâm ngồi xuống.

Suốt dọc đường đi, cô không nói câu gì chỉ nhìn ra ngoài cửa xe.

“Sao? Em định không thèm để ý đến anh thế à?” Hoắc Thương Châu không nhịn được nữa, sự bướng bỉnh này khiến anh phát điên. Anh không thể chịu nổi bộ dạng cô phớt lờ mình.

“Không có, chỉ cảm thấy anh quá đáng thôi.” Cố Chiêu Ninh vẫn đang tức giận, cô giận anh mang Thiên Mộng Tuyết đi, giận anh tạo cơ hội cho Thiên Mộng Tuyết nhục mạ cô trước mọi người.

“Không ngờ em cũng nhanh mồm nhanh miệng như vậy.” Lời nói của Cố Chiêu Ninh nhắc nhở anh, rõ ràng người khơi mào chiến tranh là cô, thế mà lại nói như vậy, điên rồi, lúc đó anh thậm chí còn thấy Thiên Mộng Tuyết thiếu nước vỡ mạch máu.

“Bạn gái anh lợi hại hơn em nhiều.” Cô cố ý chêm vào mấy chữ bạn gái.

“Em nhất định phải nói thế với anh à? Em không biết suy nghĩ của anh thế nào sao? Anh muốn đưa cô ấy đi vì cái gì! Chẳng lẽ em không hề biết?” Hoắc Thương Châu đột nhiên quặt tay lái, dừng lại ven đường, nổi giận khóa Cố Chiêu Ninh giữa hai tay mình, nhìn cô không chớp mắt.

“Buông em ra! Em không muốn tiếp tục như vậy nữa, anh không có cách nào rũ bỏ trách nhiệm, em hiểu, cho nên... chúng ta kết thúc đi.” Cô tưởng rằng Hoắc Thương Châu nhắc nhở cô nhớ những lời anh nói lúc đầu, khi đó anh nói rõ ràng phải có trách nhiệm với Thiên Mộng Tuyết, không thể rũ bỏ.

Bụp! Đấm một phát vào ghế sau lưng Cố Chiêu Ninh ngăn cô nói tiếp. Đôi mắt anh lúc này hằn tia máu trừng trừng nhìn như muốn nuốt sống cô. Hai chữ kết thúc như một quả bom nổ tung trong đầu anh, hô hấp ngày càng gấp rút, chậm rãi áp lại gần Cố Chiêu Ninh, nhìn cô đang cắn chặt môi.

108. Q.3 - Chương 110: Vụng Trộm

Cố Chiêu Ninh bị làm cho hết hồn, cô chưa từng thấy bộ mặt đáng sợ như vậy Hoắc Thương Châu. Cô mở to cặp mắt, sợ hãi nhìn anh.

“Nói lại lần nữa!” Hoắc Thương Châu như rít qua kẽ răng, cả người tức giận đến run rẩy, nắm chặt hai quả đấm, khớp xương vì dùng sức quá mạnh phát ra tiếng răng rắc, anh không thích Cố Chiêu Ninh nói câu này, không hề thích.

“Em... chúng ta chia tay.” Cố Chiêu Ninh do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nói lại lần nữa. Cô không thể để Hoắc Thương Châu kim kẹp, cô phải có chủ kiến của mình, đây là lời nói thật lòng của cô, bất kể cô yêu anh đến đâu, cũng chính vì như vậy, mới không thể tiếp nhận một tình yêu không hoàn chỉnh, người thứ 3 bây giờ có lẽ không phải là Thiên Mộng Tuyết mà chính là cô.

Hồi tưởng lại những chuyện đã qua, từ lần gặp đầu tiên trong lễ cưới, cho đến khi ký giấy ly hôn, cô chưa từng cúi đầu.

Quá khứ cũng vậy, hiện tại cũng thế, cô không phải là người có thể chịu cúi đầu.

Nếu bây giờ, Hoắc Thương Châu bảo đảm với cô sẽ không qua lại với Thiên Mộng Tuyết nữa, không gánh vác cái trách nhiệm chết tiệt nào đó nữa, cô cũng không rõ, rốt cuộc người đàn ông này nợ Thiên Mộng Tuyết gì, tại sao vẫn không thể nói với mình chuyện quá khứ của bọn họ.

Cố Chiêu Ninh ghen tỵ, quá khứ giữa cô và Hoắc Thương Châu dường như chẳng có gì đáng để nhớ...

Trong đôi mắt tức giận của Hoắc Thương Châu thoáng một tia tổn thương, Cố Chiêu Ninh hơi bối rối, nhưng vẫn quật cường trừng mắt nhìn anh.

Anh không phát nổ, hít một hơi thật sâu nén cơn giận, nhẹ nhàng nói với cô: “Cố Chiêu Ninh! Anh cho em biết, trong đời anh, chưa từng có ai nói đến hai chữ này, em là người đầu tiên! Nhưng... cũng là người cuối cùng”.

Sự bình tĩnh quá đáng của anh khiến cô hơi sợ, trong lòng vốn căng thẳng lúc này tim càng đập loạn lên như muốn nhảy ra ngoài, thấy Hoắc Thương Châu càng lúc càng áp sát đến mình, cô cảm giác thời gian như dừng lại, cô không thể làm được gì, thậm chí quên cả phản kháng, dường như còn mong đợi động tác tiếp theo của anh, đối mặt với người đàn ông mình yêu trong khoảng cách thân mật gần gũi như thế, cơ thể cô cũng sinh ra phản ứng, dần dần mềm nhũn.

“Dừng” Lúc Hoắc Thương Châu sắp hôn xuống, cô đột nhiên quay đầu, tuy đã say mê nhưng thời khắc mấu chốt lại nghĩ tới ánh mắt giễu cợt của Thiên Mộng Tuyết, còn câu nói ‘em ở nhà chờ anh, đừng về quá muộn’ của cô ta, Hoắc Thương Châu cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, những năm qua, anh và Thiên Mộng Tuyết không thể nào trong sạch, ý này của cô ta rất rõ ràng, kẻ ngu nghe cũng hiểu, huống chi là cô.

Mặc dù biết một người đàn ông ưu tú như Hoắc Thương Châu không thiếu gì phụ nữ vây quanh, nhưng chỉ nghĩ đến Thiên Mộng Tuyết cô đã thấy Hoắc Thương Châu thật dơ dáy, cô không muốn anh đụng vào mình.

Hoắc Thương Châu dừng lại, chậm rãi vươn người, kẹp chặt quả đấm, nhìn cái cổ rỗng nỗng của cô, anh nhẹ nhàng vuốt ve: “Tại sao em muốn hành hạ anh như vậy? Em thật nhẫn tâm rồi bỏ anh sao?” Lời nói mang theo khổ sở, anh cảm giác trong lòng rỉ máu, anh đang cố gắng xử lý cho tốt chuyện với Thiên Mộng Tuyết, cố gắng trở về quá khứ với Cố Chiêu Ninh, nhưng tối nay Cố Chiêu Ninh làm anh có cảm giác đơn phương chiến đấu, không thể chịu nổi sự đả kích như vậy, sắp đến đích thì cô lại rút lui.

Thế thì, những việc anh làm còn có ý nghĩa gì nữa?

Anh thật muốn nổi điên với cô, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của cô, cơn giận của anh lại tan biến, từ khi gặp Cố Chiêu Ninh, anh trở nên hỉ nộ vô thường, cô luôn khiến anh dễ dàng nổi giận, cũng trong nháy mắt làm tan hỏa khí của anh.

“Phải! Ít nhất em sẽ vui vẻ hơn bây giờ”. Cô không quay mặt lại. Sự va chạm da thịt quen thuộc kia khiến cô đỏ mặt, cắn môi mặc cho Hoắc Thương Châu vuốt ve, cô đã bị cái suy nghĩ yêu hay là không hành hạ

đủ rồi, càng thêm thời gian bên Hoắc Thương Châu cô càng khổ sở.

“Đây là mong muốn thật lòng của em sao? Hả?” Hoắc Thương Châu lại nổi điên, vẫn nhìn thẳng vào mặt cô, Cố Chiêu Ninh không dám nhìn anh, đứng ra là đang che giấu, có lẽ cô đang nói dối, biết rõ cô là người anh tin tưởng, nói như vậy hoàn toàn là vì Thiên Mộng Tuyết.

Thời gian lại lần nữa ngưng đọng, Cố Chiêu Ninh không nói gì, bị Hoắc Thương Châu nói trúng tim đen, cô cảm thấy đau. Cô giơ tay đẩy cánh tay Hoắc Thương Châu, một tay mở cửa chuẩn bị bỏ đi, nhưng anh nhanh hơn một bước, khóa cửa xe lại.

“Muốn chạy trốn? Nếu không nói rõ ràng, em không thể đi được.” Giọng anh dịu dàng nhưng vẫn có chút độc tài, đầy mắt hơi gợn sóng, một tay kéo Cố Chiêu Ninh lại, không hề báo trước hôn lên đôi môi ửng hồng của cô.

Không một chút thương tiếc, anh từ dịu dàng bình tĩnh trở nên ngang ngược đòi lại hương vị thuộc về mình.

Cố Chiêu Ninh máy móc nhắm mắt, hưởng thụ sự trừng phạt của anh, giữa răng môi đau đớn đã sớm không để ý, trong lòng rõ ràng đang giãy giụa, cô rất mâu thuẫn, nụ hôn này cô rất muốn, nhưng rốt cuộc có nên đáp lại không?

Nếu như chịu sự kìm kẹp này, những lời nói vừa rồi đều trở thành vô nghĩa, sau này cô sẽ lại tiếp tục đau khổ.

Quyết định, cô hung hăng cắn một cái.

“Á...” Lưỡi Hoắc Thương Châu đột nhiên đau đớn khiến anh kêu lên, nhưng cũng không lập tức đẩy Cố Chiêu Ninh ra, mà giữ nguyên đầu cô từ từ rút đầu lưỡi về.

Mùi máu tươi xộc trong môi miệng cô, cô khóc, những giọt nước mắt nóng bỏng làm tổn thương anh, anh không muốn thấy nhất chính là nước mắt của Cố Chiêu Ninh, trước kia là thế, bây giờ vẫn vậy.

Anh thì trán lên trán Cố Chiêu Ninh, chop mũi cũng chạm mũi cô, đợi đến lúc tâm tình ổn định mới mở miệng: “Nếu đây thật sự là điều em muốn, anh đồng ý với em. Nhưng, anh muốn cho em biết một chuyện, một chuyện đã từ lâu chôn trong lòng anh, em có muốn nghe không?” Hoắc Thương Châu chuẩn bị đem mọi chuyện kể cho Cố Chiêu Ninh, nếu nói xong cô vẫn kiên trì rời khỏi mình, anh cũng sẽ không cưỡng ép nữa.

Một chuyện chôn trong lòng anh từ lâu...

Hoắc Thương Châu sẽ nói với cô chuyện gì? Cố Chiêu Ninh không biết, nhưng cô muốn biết nên gật đầu.

Hoắc Thương Châu cười cười, buông cô ra ngồi thẳng, nổ máy xe, biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Đến nhà Cố Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu kéo cô vào phòng ngủ, ôm lấy cô đặt lên giường, anh ôm lấy cô từ đằng sau, ghì trong khuỷu tay mình, một tư thế cực kỳ ám muội.

Cố Chiêu Ninh giãy giụa, không phải kể chuyện cho cô sao? Nhưng cái tư thế này của hai người chẳng phải là quá kỳ quái à?

“Anh buông ra! Hoắc Thương Châu! Tôi cảnh cáo anh...” Cố Chiêu Ninh giãy giụa, cô phải nghe Hoắc Thương Châu nói xem chuyện gì, chứ không phải nằm như thế này cho anh ta được lợi.

“Đừng động đây! Để cho anh ôm em, anh sẽ không làm gì, chỉ kể chuyện xưa với em.” Hoắc Thương Châu nắm chặt cánh tay, khóa chặt Cố Chiêu Ninh, cảm thấy người trong ngực không còn giãy giụa, anh mới nhìn ngọn đèn bàn leo lét bắt đầu kể lại chuyện cũ....

Thiên Mộng Tuyết gọi điện cho Hoắc Thương Châu nhiều lần nhưng không thể liên lạc được, cô nổi điên đi đi lại lại trong phòng, mồm môi, kéo cằm.

Cố Chiêu Ninh Cố Chiêu Ninh Cố Chiêu Ninh! Vĩnh viễn đều là Cố Chiêu Ninh! Đều là con mụ đàn bà nội trợ học, nửa tiếng sau gặp nhau”

Cúp điện thoại, Thiên Mộng Tuyết cầm túi xách lên, giận dữ ra khỏi phòng.

Trong căn phòng u ám, nh trắng yếu ớt soi bng dáng cao lín của một người đàn ông bên cửa sổ, điều thuốc cháy dở bốc khi mịt mù, lúc cửa phòng bị đẩy ra, anh ta đi tắt điều thuốc, xoay người ngồi trên ghế salon, ta thể lờ biếng vệt chân nhìn người đang đứng ở cửa.

“Đã trễ thế này còn đến, không phải là mun tôi chứ?” Hắn nhạo bống.

Thiên Mộng Tuyết không c về mặt gì mun nhận hắn, giận dữ đến ngồi xuống giường, móc một điều thuốc trong hộp ra châm, tay run rẩy hít hai hơi.

“Phụ nữ có thai không nên hút thuốc”. Hắn lần nữa mở miệng, con người đen sì hiện rõ nét khinh miệt.

Thiên Mộng Tuyết như bị hắn nhắc nhở, quay ra dập tắt điều thuốc, hung hăng quay lại trợn mắt nhìn hắn: “Làm sao anh biết tôi mang thai? Anh tự tin với năng lực của mình quá đấy”

Cô muốn mang thai, nhưng không phải là đứa con của người đàn ông này, mà là của Hoắc Thương Châu, nhưng cô không có cơ hội, cho nên chỉ có thể nghĩ ra cách này để trói buộc Hoắc Thương Châu, cũng biết rõ giấy không bao giờ bọc được lửa, nhưng cô đã nghĩ xong đường lui, hơn nữa... không chê vào đâu được!

Nghĩ lại, cô cùng người đàn ông này lén lút quan hệ với nhau đã 20 ngày, sớm có thai thì 28 ngày có thể test ra, cô không biết rốt cuộc có hay chưa, gấp quá rồi.

“Ha ha! Năng lực anh thế nào... chẳng lẽ em chưa thử?”

“...” Thiên Mộng Tuyết cứng họng.

“Em tới... chẳng lẽ còn có yêu cầu gì với anh? Không phải em lưu luyến cùng anh... lên giường ... chứ?” Người đàn ông cười khinh miệt, kéo dài giọng điệu lạnh lùng nhạo báng.

“Ha ha! Anh yên tâm, chúng ta chẳng qua là giao dịch tiền bạc, anh có mục đích của anh, tôi có mục đích của tôi, xong việc ai đi đường nấy, không liên quan gì đến nhau.” Thiên Mộng Tuyết vừa nói vừa đứng dậy cởi cúc áo ngực, cô mặc một chiếc váy trắng, sau khi cởi cúc liền tháo thắt lưng, cả chiếc váy tụt xuống lộ ra thân thể hoàn mỹ.

“Chắc chắc! Phải công nhận em quả thật là báu vật, đáng tiếc...” Nói xong, hắn đứng lên, cởi áo sơ mi, kéo khóa quần, tháo thắt lưng. Sau khi đã lột sạch, hắn đến trước mặt Thiên Mộng Tuyết thì thầm: “Đáng tiếc, cô quá... rẻ tiền!” Nói xong đẩy Thiên Mộng Tuyết ngã xuống giường, hắn cũng đè lên, không một chút âu yếm, không màn đạo đầu, đột nhiên dùng sức triệt tiêu toàn bộ chương ngại của Thiên Mộng Tuyết.

“Á...” Sự đau đớn khô khốc khiến cô kêu lên một tiếng, nhưng hắn căn bản không quan tâm, chỉ đơn giản giống như đang làm cho xong nhiệm vụ, ra sức mà làm, nước mắt Thiên Mộng Tuyết thì nhau rơi xuống.

“Thế nào? Rốt cuộc tôi hay hắn lợi hại hơn?” Hắn lúc này như một tên mãnh thú, hung hăng đoạt lấy con mồi, tuyên bố lãnh thổ của mình.

“Ừm...” Đau đớn dần dần biến mất, tiếp đó là tận hưởng thụ, Thiên Mộng Tuyết không trả lời, hắn nói không sai, cô đúng là rẻ tiền, rõ ràng yêu Hoắc Thương Châu, nhưng lại đang lên giường cùng một người đàn ông khác, cảm giác nhục nhã vây lấy trái tim cô.

“Được! Gan lì đi! Tôi làm cô nói mới thôi!” Nói xong, hắn càng thêm ngang ngược.

Từng đợt thở dốc, từng trận uể oải chiếm lĩnh cả một đêm.

Vẫn như thế, kết thúc trận đùa giỡn, Thiên Mộng Tuyết và hắn cũng không lảng nhảng gì thêm, cô nhanh chóng mặc quần áo, xách túi bỏ đi, đi được vài bước như nhớ ra cái gì, quay đầu lại nhìn hắn: “Anh xem chừng người đàn bà của anh đi”.

“Ha ha! Cô nói là cô sao?” Hắn tiếp tục nhạo báng, như thể không nghe thấy lời cô.

“Đừng ra vẽ hồ đồ, anh biết tôi nói ai! Anh với tôi làm vụ giao dịch này, chẳng gì khác là anh giành được cô ta, đuổi Hoắc Thương Châu đi hay sao?” Thiên Mộng Tuyết xoay người nhắc nhở người đàn ông bộ dạng lạnh lùng bất cần đời.

“Tôi làm thế nào là việc của tôi, cô... không có tư cách.” Hấn gầy gầy khóe môi, con người lạnh lùng lóe một ánh đùa giỡn, không hề chớp mắt với Thiên Mộng Tuyết: “Bây giờ cô nên làm gì? Không cần tôi phải nhắc nhở chứ?” Hấn nhấn mạnh, có vẻ không nhịn được nữa.

Thiên Mộng Tuyết là người thông minh, lúc này cái gì nên nói cái gì không, cô rất rõ, sửa sang lại váy áo, cô nhìn hấn: “Vậy thì tốt! Hi vọng chúng ta đều có được thứ mình muốn! Chỉ có điều... người đàn bà của anh quá gây chú ý, cẩn thận một chút.” Nói xong, chưa kịp quay đầu lại đã bước đi, cô không muốn ở bên cạnh hấn thêm giây phút nào nữa.

Sầm một tiếng, cửa phòng hung hăng bị sập lại.

Trên giường, hấn trần trụi, lồng ngực màu đồng phập phồng, hấn thở dài thườn thượt dướn vào đầu giường từ từ vịn đèn.

Người đàn bà của hấn....

Phải, đó là người đàn bà của hấn, cho dù bây giờ chưa phải, nhưng sau này chắc chắn.

Ánh đèn mỗi lúc một sáng, ngọn đèn vàng nhạt soi hình dáng u ám của anh ta....

109. Q.3 - Chương 111: Thì Ra Là Thế

Sau khi nhận được một cú điện thoại, Cố Chiêu Ninh từ từ gỡ tay Hoắc Thương Châu đặt trên eo mình ra, đứng dậy vào phòng vệ sinh, sau 10p, cô đã rửa xong mặt mũi vẫn thấy Hoắc Thương Châu ngủ say, không nhần tâm đánh thức anh dậy.

Tối hôm qua, cô nghe toàn bộ câu chuyện quá khứ của anh và Thiên Mộng Tuyết.

Nghe xong, lòng cô trở nên mềm lại, cô thông cảm với Thiên Mộng Tuyết, thì ra cô ta đã có nhiều oan ức với Hoắc Thương Châu như vậy, cô thấy mình lúc này có phần được ưu ái hơn.

Cô cũng đã hiểu vì sao Hoắc Thương Châu luôn nói rằng không thể rũ bỏ trách nhiệm với Thiên Mộng Tuyết.

Nếu... đổi lại là cô, có lẽ cô cũng như vậy.

Đã hiểu rõ ngọn ngành, cô lựa chọn im lặng, tối hôm qua, khi anh kể xong, cô òa khóc nức nở, không phải vì bản thân mình, mà vì đoạn ái tình đẹp đẽ kia, không phải là ghen tỵ mà là hiểu rõ cái cảm giác không còn được yêu nữa là như thế nào.

Vì vậy, cô đã quyết định...

“Chúng ta chia tay thôi.” Cô bình tĩnh nghiêng mặt tì vào ngực Hoắc Thương Châu nói thản nhiên.

Đột nhiên, Hoắc Thương Châu giữ chặt lấy cô, ánh mắt đầy mất mát: “Tại sao em vẫn còn nói vậy? Anh nói những điều này không phải để em rời xa anh mà muốn em hiểu, tin tưởng anh sẽ xử lý tốt mọi chuyện.” Nói xong, giọng anh cũng trở nên dịu dàng, chậm rãi cúi đầu.

Cố Chiêu Ninh cảm giác có gì đó rơi trên ngực mình, cô biết là nước mắt của anh.

Anh khóc, cô đau lòng...

Anh đau khổ, cô thấy còn đau hơn chết...

Chính vì thế này, cô mới hiểu đối với Thiên Mộng Tuyết Hoắc Thương Châu quan trọng đến thế nào, mà anh lại nợ cô rất nhiều. Cho nên cô không còn cách nào khác ngoài rút lui.

Chậm rãi vươn tay, vuốt ve khóe mắt đẹp đẽ của anh, nhẹ nhàng lau khô những giọt nước: “Em biết rõ, em cũng không muốn thế, nhưng... chúng ta nợ Thiên Mộng Tuyết quá nhiều, không thể tiếp tục làm tổn

thương cô ấy, cô ấy quá mức yêu anh.” Nói xong câu này, Cố Chiêu Ninh cũng không hiểu cảm giác trong lòng mình như thế nào, chua chat, ê trề, hít thở không thông.

Cô yêu anh, vượt xa cả Thiên Mộng Tuyết.

Nếu cô là Thiên Mộng Tuyết, ngược lại sẽ không đòi hỏi gì ở anh.

Nhưng mà, cô không nói, tình yêu này chỉ cần mình cô khắc cốt ghi tâm là đủ rồi.

“Đừng! Em biết không? Anh đã thử rất nhiều lần, muốn gánh vác trách nhiệm, quên em, nhưng 5 năm qua, từ đầu đến cuối không quên nổi em, với những người phụ nữ khác không hề hứng thú, kể cả Thiên Mộng Tuyết. Anh cũng không biết mình bị làm sao, rất khổ sở phức tạp. Lúc em trở về, em không biết anh vui mừng kinh ngạc thế nào, nhưng thấy em bên cạnh Hứa Cần Dương, anh bị lòng ghen tị che mắt, anh không phải muốn giữ khoảng cách với em, chỉ sợ em không muốn nhìn mặt anh.”

Hoắc Thương Châu nói vậy khiến Cố Chiêu Ninh cũng căng thẳng muốn chết, những lời thế này, kể từ khi biết Hoắc Thương Châu, đây là lần đầu tiên cô thấy anh nói nhiều như vậy. Nếu là lúc khác, cô kkkhoong do dự mà sà vào ngực anh, ra sức gật đầu, ra sức cảm động khóc nức nở.

Nhưng lúc này, cô chỉ có thể nhịn, nhịn đến bóp chết tim mình.

“Thương Châu, chúng ta không thể ích kỷ như vậy.” Cô vuốt ve, đau lòng nâng khuôn mặt anh lên, buộc anh nhìn vào mắt mình.

“Anh không ích kỷ, anh có thể cho cô ấy bất kỳ thứ gì cô ấy muốn, kể cả mạng sống, chỉ trừ... chỗ này, không được.” Bàn tay cô bị anh đặt trên ngực mình, gần trái tim, cô có thể cảm thấy từng nhịp đập nóng bỏng tác động lên tay mình, đâm vào lòng mình.

Cô cũng không khống chế nổi nữa, đối mặt với Hoắc Thương Châu như vậy, cô không còn sức cự tuyệt.

Gật đầu chấp nhận lời nói của Hoắc Thương Châu, vòng tay lên cổ anh, chủ động tặng cho anh nụ hôn của mình.

Hai người yêu nhau, lúc này không cần quá nhiều ngôn ngữ, một chút đụng chạm da thịt là có thể tóe lên ngàn tia lửa. Hai thân thể nóng bỏng quấn chặt lấy nhau, tình yêu cộng hưởng với nhau thành những nốt nhạc.

Ngừng suy nghĩ, Cố Chiêu Ninh thấy Hoắc Thương Châu tựa mình, liền lau nước mắt đi ra khỏi phòng ngủ.

Hoắc Thương Châu mở mắt thì đã không thấy người bên cạnh, cô đi từ lúc nào rồi? Anh không hề biết gì, đột nhiên ngồi dậy nhìn đồng hồ, đã 9 rưỡi.

Anh nhớ đêm qua đã nói chuyện với cô đến rất khuya, lại làm tình đến sáng sớm, anh có cảm giác chưa ngủ được chút nào, trong mơ còn lưu lại nụ hôn của cô.

Anh sờ lên gò má, cảm giác ấm áp quen thuộc vẫn sót lại.

Anh cười, vì Cố Chiêu Ninh đã đồng ý không rời bỏ anh, đã chứng minh bằng hành động, họ đã quấn quýt miên man thật lâu chẳng phải sao?

Anh cũng nhớ đêm qua đã nói bao lời gan ruột.

Sauk hi thổ lộ, anh ôm chặt Cố Chiêu Ninh như sợ tuột mất cô.

Đã bỏ lỡ một lần, anh không muốn lại mất cô lần nữa, anh nhất định phải xử lý xong việc với Thiên Mộng Tuyết. Lần này bất kể thế nào, anh quyết không nuốt lời.

Cố Chiêu Ninh ngồi trên ghế dài trong công viên, gió vi vu thổi tung mái tóc cô.

5 năm trước, lần đầu tiên thấy Thiên Mộng Tuyết cô đã biết, người con gái này khác với người Hoắc Thương Châu đã từng dẫn về, theo trực giác cô cũng biết đây chắc chắn là người quan trọng đối với sinh mệnh của anh.

Sau đó, cô lại vô tình thấy nhật ký của Hoắc Thương Châu và một tấm ảnh chụp chung của họ, cô hiểu rằng mặc dù trong nhật ký cũng không có những lời giống như những gì anh đã nói đêm qua, nhưng cô biết đây mới là người con gái anh thích nhất.

Vì vậy, cô chấp nhận ký vào đơn ly hôn, rời ra tổ quốc.

Cô bắt đầu nuôi tóc dài, vì cô biết Hoắc Thương Châu thích.

Vẫn nuôi đến tận bây giờ.

“Cô đến lâu rồi à?” Một bóng đen phủ lên người cô che mất ánh mặt trời.

Cố Chiêu Ninh bị một câu nói kéo về thực tại, nhìn cô gái cũng có mái tóc bồng bênh giống mình trước mặt, cô nở một nụ cười ấm áp: “Không, tôi cũng vừa tới thôi.” Cô dịch người, chừa cho Thiên Mộng Tuyết một chỗ ngồi.

Thiên Mộng Tuyết không nghĩ rằng Cố Chiêu Ninh sẽ cười với mình, cô không biết phải đáp ứng thế nào, ngồi xuống bên cạnh.

“Lúc này cô ổn chứ.” Cố Chiêu Ninh biết hai người bây giờ đều khó xử, hỏi một câu chẳng liên quan.

“Phải, vẫn tốt”. Thiên Mộng Tuyết cũng nói theo, thuận tiện lấy tay che ánh mặt trời ngửa cổ lên: “Vạn dặm không một bóng mây, bầu trời trong xanh khiến người ta ghen tỵ”.

Cố Chiêu Ninh hiểu hàm ý của Thiên Mộng Tuyết, cô cười: “Bầu trời trong xanh cũng có lúc bị mây đen che phủ, khi đó, sẽ có biến cố.”

Thiên Mộng Tuyết ngơ ngẩn, sau đó quay sang nhìn khuôn mặt tươi cười của Cố Chiêu Ninh: “Cô quả nhiên là người thông minh, khó trách vì sao lại nhanh chóng thay thế được vị trí của tôi.” Những lời chua xót ra khỏi miệng Thiên Mộng Tuyết mang theo cả sự bất lực, cô đã không ít lần tưởng tượng đến cảnh cùng ngồi với Cố Chiêu Ninh, có cái vã, chửi bới, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến Cố Chiêu Ninh lại bình tĩnh gặp cô như vậy, hơn nữa... Lời nói kia rõ ràng là đang nói ra lòng cô, bây giờ Thiên Mộng Tuyết mới hiểu người con gái trước mặt đáng sợ thế nào.

“Hôm nay... Tôi hẹn cô ra ngoài, là vì...”

“Tôi biết, là vì Hoắc Thương Châu”.

Thiên Mộng Tuyết chưa nói xong đã bị Cố Chiêu Ninh cắt lời, cô biết Thiên Mộng Tuyết hẹn cô ra đơn giản chỉ vì Hoắc Thương Châu, nếu là trước đêm qua, cô sẽ không chút do dự nói những lời vô tình rồi hất tay bỏ đi, nhưng lúc này, cô không thể làm vậy.

Cố Chiêu Ninh xoay lại, nhìn vẻ mặt thương tổn của Thiên Mộng Tuyết, cô thấy cảm thông, đều là phụ nữ, cô cũng biết mất đi người mình yêu còn đau khổ hơn cái chết.

“Thiên tiểu thư, cô tìm tôi cũng vô ích, tôi có thể rút lui, nhưng... Hoắc Thương Châu không chịu.” Cô nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Thiên Mộng Tuyết, nói dịu dàng.

Những lời của cô xuất phát từ trái tim, không hề muốn khiêu khích, nhưng Thiên Mộng Tuyết nghe cũng thấy chói tai, cô cảm thấy Cố Chiêu Ninh đang khoe khoang, giễu cợt trước mặt mình.

Cô cũng tự giễu cợt bản thân, kéo khóe miệng nở ra một nụ cười đau khổ sau đó nhìn mặt Cố Chiêu Ninh, cô muốn thử một lần, chỉ cần Cố Chiêu Ninh rút lui, cô có thể bỏ ra bất cứ giá nào.

Vì vậy... Bùm!

Cố Chiêu Ninh kinh ngạc thấy Thiên Mộng Tuyết quỳ trước mặt mình, tuy buổi trưa, trong công viên cũng vắng người, không ai nhìn thấy, nhưng Cố Chiêu Ninh cảm thấy rất khó chịu, cô vội vã ngồi xổm xuống kéo Thiên Mộng Tuyết dậy, nhưng cô ta như đã hạ quyết tâm, không hề nhúc nhích. Cố Chiêu Ninh đành bất đắc dĩ quát lên: “Cô làm cái gì vậy? Cô cho rằng làm thế này có thể lấy lại được trái tim Hoắc Thương Châu sao? Thiên Mộng Tuyết! Tôi tưởng rằng cô là một người phụ nữ ngạo mạn đến tận xương tủy, không ngờ! Cô cũng...” Cô không thể hình dung nổi, một người luôn ung dung tự đắc không ai bì nổi, mỗi lần gặp đều ra vẻ kiêu ngạo khó gần, hôm nay lại quỳ gối trước mặt cô.

“Tôi biết thế! Nhưng tôi thật sự không thể mất đi Thương Châu, tôi biết ban đầu sự xuất hiện của cô là ngoài ý muốn, suốt 5 năm qua, không có cô chúng tôi vẫn rất tốt.” Nói xong cô nghẹn ngào, khóc nức nở: “Tôi hi vọng cô hãy đi đi, bất kể phải làm gì cũng được, tôi cũng không thể để mất Thương Châu, tôi van cô.” Đây là lần đầu tiên Thiên Mộng Tuyết mở miệng cầu xin ai đó, kể cả khi bị bắt cóc, dao kề bên cổ cô cũng không nói một lời nhẹ nhàng, nhưng lúc này, cô cũng không hiểu nổi mình, rõ ràng căm thù người phụ nữ trước mặt, nhưng lại hèn mọn quỳ gối, cầu xin sự bố thí của cô ta.

“Cô đứng lên đi. Ra đi... tôi không làm được”

“Tại sao? Nếu cô không đáp ứng tôi sẽ không đứng lên” Thiên Mộng Tuyết ngược mắt nhìn Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh thở dài, cô móc khăn giấy ra đưa cho Thiên Mộng Tuyết rồi chậm rãi nói: “Công ty tôi ở đây, không phải tôi muốn đi là đi ngay được, cô làm thế không có tác dụng gì. Tôi đồng ý với cô sẽ cố gắng tránh mặt Thương Châu, phần còn lại ra sao là việc của cô.” Cô cuối cùng vẫn thỏa hiệp, tối qua cô còn hứa với Thương Châu sẽ vĩnh viễn không rời bỏ anh, nhưng đối mặt với người phụ nữ này, trên khuôn mặt kia vẫn ẩn hiện vết dao hồng hồng, Cố Chiêu Ninh không giữ nổi trái tim sắt đá.

Trong tình yêu, mặc dù anh yêu cô không ít hơn Thiên Mộng Tuyết, nhưng dù sao người kia đã từng suýt vì Hoắc Thương Châu bỏ mạng, lại là người đến trước, cho nên cô cam tâm tình nguyện từ bỏ.

“Có điều... Tôi chỉ đồng ý với cô, nếu cô có thể khiến Hoắc Thương Châu tiếp tục yêu mình, tôi nhất định sẽ ra đi, nhưng nếu anh ấy không muốn tiếp tục với cô, tôi cũng không còn cách nào.” Đúng vậy, cô có thể làm theo ý mình, chứ không quản được Hoắc Thương Châu, không phải cô ra đi thì anh lại một lòng với Thiên Mộng Tuyết, thay vì vật vã với cô sao không về mà cố gắng cho Hoắc Thương Châu hồi tâm chuyển ý.

Nhìn bộ dạng của Cố Chiêu Ninh, lòng Thiên Mộng Tuyết tràn đầy thù hận, nhất cử nhất động của cô ta đều là cố ý khoe khoang thể hiện, ánh mắt cầu xin của cô lúc Cố Chiêu Ninh quay đi lại biến thành hung ác, cô không thể tiếp tục như vậy, cô phải tìm biện pháp, hoàn toàn tách Cố Chiêu Ninh ra khỏi Hoắc Thương Châu.

“Được, tôi hiểu rồi, Cố tiểu thư, tôi hi vọng cô giữ lời hứa ngày hôm nay, hết sức tránh xa Thương Châu, được không?” Trong nháy mắt, cô thể hiện bộ dạng đáng thương, vừa được Cố Chiêu Ninh kéo dậy, cô vừa đứng lên vừa nói.

“Được, tôi đồng ý với cô.” Lời nói của Thiên Mộng Tuyết khiến Cố Chiêu Ninh đau lòng, cảm giác mang chính tình yêu của mình chôn vùi khiến cô bất lực, cô lùi hai bước, hít một hơi thật sâu rồi cười ầm áp với Thiên Mộng Tuyết.

Cố Chiêu Ninh ôm Thiên Mộng Tuyết như cảm phục vừa như thương hại.

Nụ cười của Thiên Mộng Tuyết lúc này lộ rõ sự nham hiểm, đối phó xong với Cố Chiêu Ninh, chỉ cần cô ta ra đi là được, cô không vội vàng, một ngày nào đó, cô sẽ khiến cho Hoắc Thương Châu vĩnh viễn đuổi cô ta ra khỏi tái tim anh.

Khi Cố Chiêu Ninh về đến nhà, Hoắc Thương Châu đã đi rồi. Hôm nay là thứ 7, thời gian vừa rồi, cô đã đủ bận, hôm nay nên nghỉ ngơi xả láng, vì vậy... cô gọi điện cho Mạc Nhan, định hẹn cô ấy ra phố đi dạo, xả stress.

“Alo...” Giọng Mạc Nhan thì thào.

Cố Chiêu Ninh cảm thấy hơi lạ, nghĩ ngợi một lúc cô hỏi: “Nhan Nhan, cậu đang làm gì đấy?”

“Mình... Có chuyện gì không?” Mạc Nhan ngập ngừng, sau đó hỏi lại.

“Ừ, đi dạo phố với mình một chút đi, mình đang phiền lòng đây.” Cố Chiêu Ninh không tiếp tục truy vấn.

“Được... Một tiếng nữa, ở Bách Đại Môn nhé”

Mạc Nhan rất nhanh cúp điện thoại, không đợi cô nói gì thêm, Cố Chiêu Ninh nhìn điện thoại tự lẩm bẩm: “Thật kỳ quái”. Suy nghĩ hồi lâu, không hiểu sao Mạc Nhan lại khác thường như vậy, cô bắt đầu tìm quần áo thay để ra ngoài.

Đến Bách Đại Môn, Mạc Nhan đã đứng ở đó, Cố Chiêu Ninh cười chạy lại trêu cô: “Này, hôm nay cậu hơi khác thường đấy? Có phải đã làm chuyện gì không phải không? Thành thật khai mau.”

Cô không ngờ, vừa trêu một câu mặt Mạc Nhan đã đỏ bừng, ấp a ấp úng không nói nên lời, phản ứng này ngoài dự tính của cô.

“Không phải chứ? Cậu có bạn trai rồi? Là ai? Sáng nay anh ta đang ở bên cạnh phải không?” Cố Chiêu Ninh lại dồn dập hỏi, mấy năm nay, Mạc Nhan đã có kinh nghiệm, vô cùng kén chọn bạn trai. Cho nên thấy vẻ mặt xấu hổ của cô, Cố Chiêu Ninh không nhịn được tò mò.

110. Q.3 - Chương 112: Mạc Nhan Và Lôi Ảnh

“Làm gì có... Mình có bạn trai chẳng lẽ không nói với cậu? Há há, chúng ta đi thôi, nóng quá đi”. Mạc Nhan cười quái quỷ, lôi Cố Chiêu Ninh vào trong khu buôn bán, cô không cần nhìn cũng biết là đang giấu diếm gì rồi.

Cả ngày mưa đồ không nghỉ, xong thì trời cũng đã chạng vạng tối, đưa đồ về nhà, hai cô lại tiếp tục đi xoa đêm.

“Này, Ninh Ninh, cậu và Hoắc Thương Châu thế nào rồi? Nghe Lôi Ảnh nói...” Mạc Nhan đột nhiên bịt miệng, mở to mắt nhìn Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh nghe ra đầu mối, cười xấu xa nhìn Mạc Nhan: “Cậu nghe Lôi Ảnh nói? Hình như tối qua cậu uống say không biết gì, sao nghe được Lôi Ảnh nói?” Đại khái đoán được, Cố Chiêu Ninh ôm vai Mạc Nhan gỡ cái tay đang bịt miệng của cô ra.

“À... chính là cái lúc say rượu đó đó..., mình mơ mơ màng màng hỏi, rồi hình như mơ màng thấy anh ấy nói.” Mạc Nhan rất gượng gạo che giấu, con người đảo loạn xạ.

“À? Ra vậy? Con nhóc quái quỷ này! Có phải đã có quan hệ tốt với Lôi Ảnh rồi không?” Tay cô nhẹ nhẹ gõ đầu Mạc Nhan.

“Ây da,... mình đói quá, chúng ta đi ăn đi”. Việc đã đến nước này, cô còn nói được gì nữa, lúc này im lặng là vàng, Mạc Nhan lôi Cố Chiêu Ninh thật nhanh đến phố đối diện.

“Két” Một tiếng phanh rít lên.

Hai cô gái bị dọa chết, chiếc xe màu đen dừng trước mặt thiếu chút nữa thì đâm vào họ.

Nhìn lại thấy không sao cả, Cố Chiêu Ninh thấy Lôi Ảnh từ buồng lái đi xuống, cô nhìn qua cửa kính Hoắc Thương Châu đang ngồi ở ghế sau cười với cô.

Xong rồi, lại gặp phải.

“Thiếu phu nhân”. Lôi Ảnh đầu tiên nhìn Mạc Nhan một cái, Cố Chiêu Ninh phát hiện ra, anh tự nhiên đỏ mặt, mà Mạc Nhan cũng thẹn thùng quay đi không nhìn anh, đúng là hai người này thật sự có cái gì rồi.

Một câu “Thiếu phu nhân” làm Cố Chiêu Ninh giật mình, đã ly hôn rồi còn gọi như thế, cô nhìn Lôi Ảnh bật cười: “Anh gọi tên tôi thôi”. Cô không còn nghe quen kiểu xưng hô này nữa, cũng không chuẩn bị đảm nhận tiếp vai thiếu phu nhân này.

“À, ... Cố tiểu thư” Lôi Ảnh cảm giác mình nói sai, gượng cười, gọi lại.

“Ừm, chúng tôi có việc đi trước nhé” Cố Chiêu Ninh biết lần này chỉ trùng hợp chạm mặt, hiện tại cô muốn tránh, lẩn ra xa xa, không dám nhìn Hoắc Thương Châu ngồi trong xe, gật đầu với Lôi Ảnh một cái, kéo Mạc Nhan chuẩn bị qua đường.

“Ninh Ninh”. Lúc này, từ phía sau cô giọng Hoắc Thương Châu cất lên, anh đã bước xuống khỏi xe, Cố Chiêu Ninh không quay đầu lại, chỉ đứng bước, hít sâu một hơi sau đó tươi cười xoay người: “Em còn có việc, đi trước đã”. Lần này lẩn lại với Hoắc Thương Châu.

Sự khách sáo của Cố Chiêu Ninh khiến anh tức giận, cô gái này không hiểu thế nào cứ thay đổi xoành xoạch, đến sáng nay vẫn còn tốt thế, lúc này đã lại thay đổi rồi. Cố Chiêu Ninh đang trốn tránh anh, Hoắc Thương Châu liếc một cái cũng nhận ra, vì vậy, anh bước nhanh đến kếp Cố Chiêu Ninh, mặc kệ cô gào thét nhét cô vào trong xe.

Mạc Nhan liếc nhìn Lôi Ảnh, cúi đầu đỏ bừng mặt, đứng tại chỗ không biết nên phản ứng thế nào.

Lôi Ảnh cũng gượng gạo mở miệng: “Lên xe thôi”

Những lời này phá vỡ sự lúng túng của Mạc Nhan, cô khẽ gật đầu, ngồi vào ghế lái phụ.”

“Hoắc Thương Châu! Sao anh lại kỳ cục như vậy! Em muốn đi ăn cơm với Mạc Nhan” Cố Chiêu Ninh hất tay Hoắc Thương Châu, không biết lấy đâu ra dũng khí, tóm lại chỉ cần nhìn thấy anh đã muốn nổi giận.

“Anh biết rồi, đi thôi, anh cũng đang đói bụng”

“ ... ”

“Mạc tiểu thư không ngại ăn cơm cùng nhau chứ?” Hoắc Thương Châu quay mặt lại nói với Mạc Nhan.

“À? Không, dĩ nhiên là không.” Mạc Nhan không nghĩ Hoắc Thương Châu sẽ hỏi mình, vội vã quay đầu, nhanh chóng phản bội, liên tiếp khoát tay với anh, lại đồng thời bắt gặp ánh mắt như muốn ăn thịt của Cố Chiêu Ninh.

“Vậy thì tốt, Lôi Ảnh, lái xe đi” Hoắc Thương Châu không hỏi Cố Chiêu Ninh, trực tiếp ra lệnh cho Lôi Ảnh.

Xe nhanh chóng đỗ ở cửa Ngọc Sáng, Hoắc Thương Châu xuống xe mở cửa cho Cố Chiêu Ninh.

Lại Ngọc Sáng, Cố Chiêu Ninh trở lại chốn cũ n lần, mỗi lần tới đều không có chuyện gì tốt đẹp, cô còn biết làm sao, chỉ hận nửa đường sao lại đụng phải Hoắc Thương Châu.

Lôi Ảnh vào khách sạn trước, chỉ đạo vài câu với quản lý sau đó trở lại phòng bao riêng xa hoa của Hoắc Thương Châu.

Bữa cơm hôm nay rất yên tĩnh, không có quá nhiều đề tài, cũng không có ai rót rượu cho Mạc Nhan, mọi người cứ ăn cho đến khi kết thúc.

Cơm nước xong, Lôi Ảnh vẫn phụ trách đưa Mạc Nhan về nhà, mà lần này kỳ lạ, Mạc Nhan hoàn toàn tỉnh táo lại đương nhiên đồng ý không chút do dự, Cố Chiêu Ninh có cảm giác mình bị bạn xấu nộ mạng.

“Tại sao lại tránh anh?” Bọn họ không đi xe vì Cố Chiêu Ninh nói muốn tản bộ, cho nên Hoắc Thương Châu đưa xe cho Lôi Ảnh chở Mạc Nhan về. Hai người đi tới một cây cầu, Cố Chiêu Ninh dừng bước, nắm lan can nhìn ánh sáng bạc lấp lánh trên mặt hồ. Lúc này Hoắc Thương Châu mới mở miệng hỏi.

“Không có, em đâu có tránh” Cô cũng không biết nên nói thế nào, có lẽ không nên nói gì, chỉ cần từ từ xa lánh là được rồi, giữa hai người có quá nhiều trở ngại, không thích hợp đi chung một con đường, nhưng trong lòng Cố Chiêu Ninh vẫn không từ bỏ được, rõ ràng đã quyết định, nhưng thấy Hoắc Thương Châu lòng cô lại đau đớn.

“Có thật không? Sáng nay em đi đâu?” Hoắc Thương Châu cảm thấy từ buổi sáng Cố Chiêu Ninh bỏ đi, không còn giống nữa, anh mơ mơ màng màng hình như nghe thấy điện thoại của cô đổ chuông, bây giờ nghĩ lại, sau khi nhận điện thoại cô đi mất, là ai gọi? Bạch Hiên Dật? Hứa Cần Dương? Anh cũng không biết.

“Không có gì... Có chút việc, nên em không đánh thức anh”. Vừa nói ra những lời này, cô thấy đỏ mặt, nghĩ đến chuyện tối hôm qua cô không tránh được, vừa rồi lại nói như thế, nghe rất áy náy.

“ha ha...” Hoắc Thương Châu thấy Cố Chiêu Ninh đỏ mặt bật cười, sau đó anh xoay người cô lại để cô nhìn thẳng vào mình, âu yếm nói: “Bất kể có chuyện gì, anh chỉ hi vọng em sẽ tin tưởng anh, đừng hành hạ anh, anh không chịu nổi sự hờ hững của em.” Anh ôm eo Cố Chiêu Ninh, lồi cô gần sát lại mình.

“Thương Châu... Em...” Cô muốn nói chuyện sáng nay gặp Thiên Mộng Tuyết với anh, nhưng liệu anh có tức giận chạy đi tìm cô ta không, nếu vậy, cô khác gì một con đàn bà hư hỏng? Rốt cuộc có nên nói hay không đây?”

111. Q.3 - Chương 113: Lại Một Khúc Trầm Luân

Anh nói, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng vĩnh viễn đừng rời bỏ anh.

Lời vừa đến khoe miệng, Cố Chiêu Ninh bị ý nghĩ này làm cho cứng họng, cô biết một khi nói ra, Hoắc Thương Châu sẽ phản ứng khiến cô không cách nào tiếp nhận.

Mâu thuẫn, vô cùng mâu thuẫn...

Một cơn gió nhẹ đi qua, thổi tung tóc cô.

“Muốn nói gì? Hử?” Hoắc Thương Châu vuốt lại tóc cô, giọng nói cứng chiều.

Đột nhiên, Cố Chiêu Ninh không biết phải nói tiếp thế nào, cô khẽ nghiêng mặt sang một bên không dám tiếp tục nhìn anh, cô chỉ sợ mình không nhận được nhào vào ngực anh mà khóc nức nở, cô hít mũi một cái rồi thản nhiên nói: “Không có gì, anh đưa em về đi”

“Ừ” Hoắc Thương Châu có một linh cảm mãnh liệt là chuyện xấu, nhưng Cố Chiêu Ninh không muốn nói, anh sẽ không hỏi, anh không muốn buộc cô làm bất kỳ điều gì cô không muốn, trừ chuyện... rời bỏ anh.

Đưa Cố Chiêu Ninh về nhà, Hoắc Thương Châu lưu luyến không muốn rời, anh biết Cố Chiêu Ninh không muốn giữ mình lại, thôi được, anh sẽ cho cô chút không gian riêng.

Đến khi Cố Chiêu Ninh đóng cửa lại, Hoắc Thương Châu mới từ từ rời đi, xuống dưới tầng, anh lấy điện thoại gọi Lôi Ảnh.

Bên kia.....

Lôi Ảnh theo lệnh đưa Mạc Nhan về nhà, dọc đường đi hai người đều ngượng ngùng

“Anh....”

“Em...”

Như không hẹn mà gặp lại cùng nhau mở miệng, rồi lúng túng cùng cười, Lôi Ảnh bảo “Em nói trước đi”

“Ừm... Không sao, em quên mất rồi.” Mạc Nhan cúi đầu, ngón tay không ngừng vẽ vòng tròn lên đùi. Từ sau tối hôm qua, cô không tự tin đối mặt với Lôi Ảnh nữa, luôn đỏ mặt khiến cô khó chịu.

“Ừ... anh định hỏi, em có đói bụng không?” Lôi Ảnh tay cầm lái đầy mồ hôi, anh cũng không biết làm sao, lúc này chỉ thấy lúng túng.

Nghe thấy câu này, Mạc Nhan nở nụ cười, ngược mắt nhìn Lôi Ảnh: “Chúng ta vừa ăn rồi mà.” Cũng không đói được đề tài sao? Ngốc thế.

Thôi rồi, anh căng thẳng đến nỗi ăn nói không mạch lạc được, đúng là họ còn vừa ăn cơm với nhau, sao lại còn hỏi câu ngớ ngẩn như vậy.

Đang lúc Lôi Ảnh không biết phải làm sao thì điện thoại đổ chuông, như chết đuối vớ được cọc, vội vàng nghe điện thoại: “Alo, thiếu gia” Không biết Hoắc Thương Châu bên kia nói gì, lông mày Lôi Ảnh nhíu lại sau đó tỏ lời: “Vâng, được, tôi hiểu rồi”

Cúp điện thoại, anh liếc nhìn Mạc Nhan, sau đó nhìn về phía trước: “Đến nhà rồi, em vào đi”. Xe này đi không thể chậm hơn, vốn chỉ mất nửa tiếng, Lôi Ảnh đi mất một giờ.

Mạc Nhan gật đầu xuống xe, xoay người khom lưng nói với Lôi Ảnh: “Đi đường cẩn thận, hẹn gặp lại”. Nói xong chưa kịp quay đầu đã chạy vào trong nhà.

Lôi Ảnh nhìn theo bóng lưng đang chạy trốn chết mỉm cười, một câu nói quan tâm hiển lòng anh lâng lâng, nổ máy đi về phía nhà Cố Chiêu Ninh.

Lúc Lôi Ảnh đến nơi, Hoắc Thương Châu đang đứng ở bên đường nhỏ hút thuốc, Lôi Ảnh cho xe dừng ngay bên cạnh, Hoắc Thương Châu mở cửa xe ngồi lên.

“Lôi Ảnh, điều tra giúp tôi một người”. Hoắc Thương Châu vươn người về đằng trước, nói nhỏ bên tai Lôi Ảnh, nghe xong Lôi Ảnh gật đầu nổ máy xe rời đi.

3 ngày sau

Lôi Ảnh cầm hóa đơn điện thoại đi vào phòng làm việc của Hoắc Thương Châu, đưa ra trước mặt anh: “Chủ tịch, đây là thứ anh muốn”. Lúc nói chuyện, thần sắc cũng không được tốt, anh biết thế nào cũng sắp có giông bão.

“Là cô ấy?...” Hoắc Thương Châu lẩm bẩm như tự nói với mình, lông mày chụm lại nhìn số điện thoại 3 ngày trước.

“Chủ tịch... Còn có việc này, tôi không biết có nên nói hay không?” Lôi Ảnh vẻ mặt hơi nghi ngại, do dự không biết có nên nói không.

“Nói đi” Hoắc Thương Châu lạnh lùng nói một câu khiến Lôi Ảnh không thể im lặng, anh đi tới bên cạnh ghé vào anh Hoắc Thương Châu thì thầm. Những lời này khiến Hoắc Thương Châu chân chừ nhìn anh, anh gật đầu lại.

“Đừng nói cho ai biết, mình tôi biết là được rồi” Nói xong, anh vò hóa đơn điện thoại ném vào thùng rác, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng làm việc.

“Chủ tịch, cục quy hoạch gửi thông báo tới, thứ 7 tuần sau tổ chức đấu thầu, anh nhất định phải tham gia” Thư ký vừa định vào phòng Hoắc Thương Châu thì thấy anh mở cửa đi ra, cô vội vàng cầm tập văn kiện và bút cho Hoắc Thương Châu khẩn cấp nhờ anh ký tên.

Hoắc Thương Châu không có biểu cảm gì, nhận lấy bút, rồng bay phượng múa ký tên sau đó đưa lại cho thư ký: “Tôi biết rồi, thông báo cho các phòng chuẩn bị sẵn sàng, lần đấu thầu này không được thất bại”

“Vâng” Thư ký nhận lấy văn kiện, sau đó trở lại vị trí bắt đầu truyền lệnh chủ tịch.

“Thiếu gia, có vẻ lần này Hứa Thị cũng tham gia đấu thầu, anh cảm thấy...” Vào thang máy, Lôi Ảnh bần khoản hỏi.

“Không phải lo lắng, chỉ cần tôi muốn có, không ai có thể tranh giành”. Một lời như đinh đóng cột, anh chính là như vậy, trong cái xã hội cá lớn nuốt cá bé này, có thể đi được đến ngày hôm nay, đứng ở vị trí này, có thể nói, anh căn bản không có đối thủ, có một số việc anh không muốn làm, nhưng một khi anh đã để mắt tới, đối thủ sẽ chết thảm.

Điều này, Hứa Cần Dương cũng biết rõ.

Hứa Cần Dương ngồi trong phòng làm việc, nhìn công văn mời đấu thầu, giao phó cho các phòng chuẩn bị còn anh hơi bất an ngồi trên ghế hút thuốc.

5 năm một lần cục hoạch định quốc gia kêu gọi đầu tư, đây không phải vì tiền mà tham gia, chủ yếu là mua danh, lần trước, bị Hoắc Thương Châu chiếm đoạt, lần này không thể thua tiếp, sau 5 năm phát triển, Hứa Cần Dương hiện tại hoàn toàn đủ năng lực chống lại Hoắc Thương Châu nhưng trong lòng vẫn còn nghi ngại, dập tắt điếu thuốc, anh nhắc điện thoại lên.

“Tôi muốn gặp cô, chỗ cũ” Cúp điện thoại, Hứa Cần Dương lười biếng tựa vào ghế salon, khước miệng tạo thành một nụ cười bí hiểm.

Trong căn phòng mờ tối, Thiên Mộng Tuyết nghe điện thoại xong lập tức chạy tới, cô vừa vào cửa liền nhìn thấy Hứa Cần Dương vẫn như mọi ngày ngồi trên ghế salon đang cười nhìn mình.

“Tìm tôi có chuyện gì, nói nhanh đi, tôi không có thời gian ở cùng với anh”. Thiên Mộng Tuyết vút túi lên giường, khoanh tay trước ngực đứng cách ghế salon không xa nói với Hứa Cần Dương.

“Chắc chắn, chưa gì đã muốn phủi sạch quan hệ với tôi rồi sao? Thiên Mộng Tuyết, cô là ả đàn bà không có lý trí.” Hứa Cần Dương đứng lên, đôi tay nhét vào túi quần, đùa cợt với Thiên Mộng Tuyết.

“Có nói hay không? Tôi có lý trí hay không khỏi cần anh nhắc nhở, quan hệ của chúng ta là đôi bên cùng có lợi thôi, thế nào? Chẳng lẽ anh không bỏ được tôi? Hơn nữa... anh nghĩ tôi thế nào?” Thiên Mộng Tuyết

đưa ngón tay ngọc ngà cởi 2 cúc áo ngực của Hứa Cần Dương để lộ ra bộ ngực kiêu tráng hoàn mỹ, đưa tình khiêu khích anh.

“Những lời này tôi nên hỏi cô mới đúng chứ? Cô đang ở đây... câu kéo tôi à?” Hứa Cần Dương tóm tay Thiên Mộng Tuyết, tay kia đột nhiên ôm ngang eo, kéo cô lại sát mình, cười xấu xa với cô.

Thiên Mộng Tuyết biết mình không phải là đối thủ của Hứa Cần Dương, vì vậy giễu cợt, khề đầy anh ra hỏi: “Nói đi, tôi biết anh hôm nay tìm tôi không phải vì chuyện ‘này’.

“Cô nói không sai, vẫn còn có đầu óc.” Hứa Cần Dương cười cợt nhả, lùi về sau ngồi trên ghế salon, cầm ly rượu đỏ sóng sánh uống một hơi rồi nhìn Thiên Mộng Tuyết nói: “Giúp tôi một việc”

“Giúp anh một việc?” Thiên Mộng Tuyết nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề, Hứa Cần Dương và Hoắc Thương Châu là hai kẻ đối đầu, chuyện này ai cũng biết, ban đầu Hứa Cần Dương tìm được cô, chỉ cho cô thấy Hoắc Thương Châu và Cố Chiêu Ninh ở cùng nhau, bị choáng váng đầu óc nên mới làm ra chuyện như vậy, lúc này, Hứa Cần Dương lại đương nhiên nhờ cô giúp anh làm việc, đầu óc anh ta bị hỏng rồi sao? Cô vẫn còn là người của Hoắc Thương Châu.

“Dĩ nhiên, có cần thiết phải kinh ngạc đến thế không?” Hứa Cần Dương nhún nhún vai, mặt không hề để ý, nhàn nhả nói.

“Chuyện gì?” Thiên Mộng Tuyết hỏi, vẻ mặt khinh thường ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh.

“Copy lại đề án đầu thầu của Hoắc Thương Châu cho tôi”. Anh làm việc cũng không thích lè mề, cũng không thích đánh một trận hòa, anh có đầy đủ khả năng khiến Thiên Mộng Tuyết đồng ý làm thay anh chuyện này.

Thiên Mộng Tuyết nghe xong quả nhiên giật mình nhảy dựng: “Anh điên rồi! Đừng có mơ! Tôi không giúp được anh chuyện này” Thiên Mộng Tuyết nhìn vẻ tự tin của hắn trong lòng sợ hãi, người đàn ông này quá kinh khủng, cô đã làm những gì lại đi chọc vào Hứa Cần Dương.

“Hô? Là tôi mơ sao? Vậy tốt thôi, cô không làm, tôi cũng không miễn cưỡng.”

Hứa Cần Dương có thể thoải mái bỏ qua cô như vậy khiến cô bất an, nghi hoặc nhìn Hứa Cần Dương, cô nói: “Chỉ đơn giản thế thôi sao?”

“Ha ha, cô thật thông minh, làm sao bây giờ? Tôi hình như không bỏ được cô rồi.” Hứa Cần Dương kéo tay Thiên Mộng Tuyết, lôi cô ngồi lên đùi mình, sờ điều khiển trên ghế salon, ấn về phía TV: “Xem cái này chút nhé” Anh quay đầu Thiên Mộng Tuyết đang nhìn ra chỗ khác về phía TV.

Trong màn hình TV, một cảnh tượng không chịu nổi, còn có tiếng rên rỉ của cô, cô đau nhói, sớm đã nghĩ Hứa Cần Dương không phải dạng vừa, nhưng không nghĩ được hắn lại ghi lại toàn bộ những cảnh giường chiếu của bọn họ.

“Tắt đi” Cô không muốn nhìn nữa, cả thân người run rẩy vì sợ, cuối cùng cô đã tự phá hủy bản thân, phá hủy thân thể cũng phá luôn cả danh dự của mình.

Lúc này, cô có lựa chọn thế nào thì Hứa Cần Dương cũng sẽ khiến cô tan xương nát thịt.

“Thật ra thì... rất đẹp mắt, cô không thấy thế sao? Cô biểu diễn khá lắm, Hoắc Thương Châu mà nhìn thấy chắc chắn sẽ thích.” Lời uy hiếp của hắn trần trụi, cô không còn sự lựa chọn nào khác, bằng không cuốn băng này sẽ lập tức xuất hiện trước mặt Hoắc Thương Châu.

Cô làm được không? Đôi tay run rẩy bóp chặt, khớp xương trắng bệch, móng tay bập vào thịt đau nhói. Sắc mặt Thiên Mộng Tuyết trở nên trắng bệch, môi run run đáp ứng: “Tôi đồng ý! Nhưng... anh phải đưa toàn bộ đồng băng đĩa này cho tôi.”

Cô không tự cướp đoạt, vì cô biết, nếu Hứa Cần Dương cho cô xem cái này, nghĩa là hắn đã sao ra một bản, cô bắt mình tỉnh táo để đàm phán với hắn.

Hứa Cần Dương có được điều mình muốn vỗ vỗ vào má Thiên Mộng Tuyết: “Thế này mới ngoan. Thật ra thì... Hoắc Thương Châu vẫn luôn không thêm sớ đến cô phải không? Bởi vì... Cô rất chặt?” Những lời khó

nghe vang bên tai Thiên Mộng Tuyết, cô trừng mắt trước tên khốn kiếp, cô hận không thể bóp chết hắn ngay lập tức.

“Tôi quả nhiên đoán không sai, chắc chắn, tốt lắm, cho cô 5 ngày, đủ chứ?” Hứa Cần Dương cười cợt, khẽ đẩy Thiên Mộng Tuyết, hắn xoa xoa mông cô rồi bắt đầu trượt xuống.

Sỉ nhục! Hưng phấn! Hai loại cảm giác mâu thuẫn ập vào đầu Thiên Mộng Tuyết, Hứa Cần Dương đang khiêu khích cô, cô có cảm giác đôi tay không an phận của hắn cách một lớp tất mỏng đang kích động phần nhạy cảm của mình.

“Chắc chắn, quả nhiên là , nhìn xem,nước nhiều thế này.” Hắn rút tay ra, nhấn tâm đẩy ngã Thiên Mộng Tuyết trên ghế salon, tiếp tục nhào tới.

Không có tiếng phản đối, thân thể cứng nhắc của cô lần nữa tiếp nhận thân thể cường tráng của Hứa Cần Dương, lần này cũng không khác gì lần trước, hắn không hề thương tiếc chiếm đoạt, nhưng khác ở chỗ cô không có cảm giác tổn thương mà lại thấy thỏa mãn mãnh liệt.

Cổ họng Hứa Cần Dương giật giật, động tác vẫn không ngừng, hắn ngẩng đầu, con mắt khát máu nhìn Thiên Mộng Tuyết: “Nói đi, người cô yêu là tôi! Không phải Hoắc Thương Châu”.

Thiên Mộng Tuyết biết, Hứa Cần Dương lại xem cô như Cố Chiêu Ninh, tại sao! Tại sao tất cả đàn ông đều vây quanh Cố Chiêu Ninh, tại sao cô đều phải đóng vai kẻ thay thế.

Cô lắc đầu, cắn chặt môi không cho phép mình phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng cô càng như vậy, Hứa Cần Dương càng hành hạ cô, hắn dừng động tác, nhẹ nhàng hơi hột cọ xát ở một nơi nào đó.

Thiên Mộng Tuyết là một người sinh lý bình thường, cảm giác đột nhiên bị rút ra khiến cô khó xử, cô giãy giụa cơ thể, cố gắng để tiếp tục cái cảm giác hưng hực ấy, nhưng Hứa Cần Dương cố tình không để cô được như ý, hắn vẫn hung hăng nhìn cô bằng ánh mắt say mê: “Nói mau! Nếu không, tôi hành hạ cô đến chết”. Vừa nói hắn vừa cầm một ly rượu đỏ trên khay tưới lên người cô.

Bị lạnh đột ngột, Thiên Mộng Tuyết kêu a lên một tiếng, cảm giác lạnh vừa có thể hóa giải vừa khiến cô đau khổ.

“Đừng”. Thiên Mộng Tuyết cảm thấy đầu lưỡi mềm mại liếm trên cơ thể khiến cô co quắp, hắn cố ý, hắn muốn dùng cách này hành hạ cô, để cô phải thừa nhận mình chính là kẻ buông thả.

“Đừng? Vậy cầu xin tôi...!Mau!” Hứa Cần Dương nói xong tiếp tục liếm trên người cô, từng chỗ, từng chỗ thưởng thức hương vị rượu đỏ.

“Đừng! Đừng! Anh thả tôi ra đi! Hứa Cần Dương! Đừng đối xử với tôi như vậy.” Thiên Mộng Tuyết không cách nào nói lời trái với lương tâm, bởi vì Hứa Cần Dương xem cô như Cố Chiêu Ninh, điều này khiến cô càng nhục nhã, cô không cần, không muốn làm vật thay thế đi cầu xin Hứa Cần Dương.

Liếc nhìn người đàn bà vẫn còn mạnh mẽ, Hứa Cần Dương tiến đến bông hồng sung mãn phía trên, nụ hoa chớm nở kia đã sớm chờ đợi hắn tới hái. Hắn hé miệng, đón xuống mãnh liệt không hề báo trước khiến cơ thể Thiên Mộng Tuyết khẽ run lên.

“Tôi yêu anh! Tôi yêu anh! Anh đừng hành hạ tôi”. Thiên Mộng Tuyết đã rơi vào tay giặc, cô bỏ qua cả sự kiêu ngạo cuối cùng, cố nén sự chua xót, rơi nước mắt lên tiếng.

Hứa Cần Dương buông cô ra, nhìn bộ dạng điềm đạm đáng yêu của Thiên Mộng Tuyết, lòng hắn không có lấy một chút thương hại, hắn không lau nước mắt cho cô, vẫn nhìn cô chăm chăm, hung hăng chiếm đoạt.

“Nói đi! Cô sẽ rời bỏ hắn! Sẽ đến bên tôi”. Hắn lại dùng sức một lần nữa, con mắt như sói trừng mắt nhìn cô, lúc này hắn không thấy Thiên Mộng Tuyết, mà là Cố Chiêu Ninh.

“Á! Đừng đừng” Thân thể đau đớn như tê liệt khiến Thiên Mộng Tuyết toát mồ hôi hột, cô không chịu nổi, Hứa Cần Dương đã nổi điên rồi, hắn thật đáng sợ, cô lắc lư cái đầu, mái tóc như thác nước xòa trên mặt đất, cô mở miệng cầu xin: “Tôi sẽ rời bỏ anh ta! Tôi sẽ! Sẽ đến với anh.” Thiên Mộng Tuyết muốn làm Hứa Cần Dương tỉnh lại, đành phải làm theo ý hắn, trái với lòng mình, một tia mắt mát xoẹt qua tim, nhục nhã, nước mắt cô đã ướt nhẹp ghế salon.

“Ặc...” Thấy Thiên Mộng Tuyết lại lần nữa cầu xin, Hứa Cần Dương rớt cuộc phóng ra, hấn ôm chặt cô, như đang ôm Cổ Chiêu Ninh của hấn, ngửi mùi hương dịu dàng trên mái tóc, hấn thì thầm bên tai cô: “Anh biết ngay, em nhất định sẽ đến với anh, anh đợi em, đợi em trở lại bên anh.”

Đoạn tử tình này, khiến Thiên Mộng Tuyết đang nằm trong lòng hấn ngẩn người, tại sao, Cổ Chiêu Ninh luôn dễ dàng làm động lòng đàn ông, ngay cả một kẻ độc ác như Hứa Cần Dương cũng có thể nói ra những lời động tình như vậy.

Hứa Cần Dương có thể không thiếu thủ đoạn có được Cổ Chiêu Ninh, nhưng hấn không dùng, hấn một mực bảo vệ cô, một mực mong chờ Cổ Chiêu Ninh yêu hấn, cam tâm tình nguyện ở bên hấn.

Những điều này càng làm Thiên Mộng Tuyết hận cô hơn.

Tỉnh khỏi cơn mơ, Hứa Cần Dương đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nhìn Thiên Mộng Tuyết rồi xoay người ôm quần áo vào phòng tắm, trước khi đi còn ném lại một câu lạnh lùng: “Nhớ là 5 ngày”. Nói xong cũng không thèm quay đầu lại bước đi.

Thiên Mộng Tuyết lê thân thể đau nhức chậm chạp mặc quần áo, nhưng nước mắt không sao cầm nổi, thi nhau rơi.

Cổ Chiêu Ninh! Cô muốn vui vẻ, được, tôi sẽ lập tức cho cô ném thử hương vị như tôi ngày hôm nay! Sẽ khiến cô cả đời nay không thể quên.

Mặc quần áo tử tế, cô xách túi, kìm nén thân thể khó chịu, như chưa hề xảy ra chuyện gì, đi ra khỏi căn phòng mà cả đời cô cũng không thể nào quên.

Đứng dưới vòi hoa sen Hứa Cần Dương ngắt đầu cho nước sôi vào khuôn mặt tuần tú của mình, vẽ độc ác thâm thúy trên mặt được thay bằng nét u sầu. Mỗi khi gặp phải chuyện có liên quan đến Cổ Chiêu Ninh, hấn đều không biết phải làm sao.

Thật ra, hấn không ít hơn một lần tự hỏi mình thích Cổ Chiêu Ninh ở điểm nào, nhưng đến cuối cùng lại phát hiện không còn là thích mà đã là yêu sâu đậm, một cái nhẩn mày, một nụ cười, mọi cử động của cô đều khiến tim hấn rung lên, cô buồn cũng khiến hấn khổ sở. Yêu một người sao lại khổ như vậy, nếu có thể, hấn muốn mình sẽ không bao giờ biết đến cô gái này.

Cầm khăn bông lau khô nước trên mặt, hấn chống tay nhìn mình trong gương, ngay cả bản thân mình hấn cũng không còn nhận ra nữa.

Choang! Tiếng kính vỡ, đắm tan khuôn mặt cười độc ác trong gương thành trăm nghìn mảnh.

112. Q.3 - Chương 114: Chủ Động Dâng Hiến

Thiên Mộng Tuyết về đến nhà vẫn không thấy bóng dáng Hoắc Thương Châu, hơi chột dạ, cô quên cả mở đèn, đi thẳng lên tầng, rón rén vào thư phòng của Hoắc Thương Châu.

Lật tới lật lui cả ngày cũng không thấy cái gì gọi là đề án đầu thầu mà Hứa Cần Dương muốn.

Vội vàng sắp xếp lại giá sách vừa lật tung sau đó cô nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Dĩ nhiên cô không tìm thấy bởi vì 1 tuần sau mới tiến hành đấu giá mà hôm nay cũng vừa mới được thông báo, Hoắc Thương Châu cũng đang bù đầu ở công ty chuẩn bị mới chưa về nhà.

Hôm nay anh mời cơm mấy quan chức chính phủ, một bữa cơm tẻ ngắt cùng mấy lão hồ ly, dù sao cũng đã thăm dò được giá thầu thấp nhất lần này, Hoắc Thương Châu hàn huyên qua loa rồi sai Lôi Ảnh tìm mấy tiểu thư phục vụ các lão già trong những phòng được sắp xếp sẵn của Ngọc Sáng.

Hoắc Thương Châu ra khỏi nhà hàng, đưa mắt nhìn mấy lão hồ ly rời đi, thở dài ngao ngán.

“Đưa tôi về nhà.” Anh ngồi lên xe nói với tài xế. Lôi Ảnh còn phụ trách mấy lão hồ ly kia ở khách sạn Ngọc Sáng. Anh cảm thấy nhức đầu nên về nhà trước.

Dọc đường đi, gió tấp vào mặt khiến đầu óc hơi say cũng tỉnh táo lại nhiều, lần ra giá này có tính quyết định, cũng là để tranh giành với Hứa Cần Dương, hẳn lần này vụng trộm động thủ không phải là anh không biết, chẳng qua là không đáng để anh quan tâm, lão hồ ly Hứa Thiên lúc này còn đang dưỡng lão ở nước ngoài, giao công ty cho kẻ lòng lang dạ sói Hứa Cần Dương, đối với Hoắc Thương Châu, so với hẳn, lão già kia có vẻ dễ đối phó hơn.

“Thiếu gia, anh có vẻ không vui.” Lôi Ảnh chưa bao giờ nhúng vào chuyện của Hoắc Thương Châu như hôm nay, nhưng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, bộ dạng gần đây của Hoắc Thương Châu khiến anh lo lắng.

Có lẽ, anh cần một người để trút bầu tâm sự, Lôi Ảnh tình nguyện làm kẻ lắng nghe.

“Phải... còn anh, gần đây có vẻ rất vui.” Hoắc Thương Châu gạt đầu rồi xoay sang nói chuyện của Lôi Ảnh. Lôi Ảnh hôm nay luôn miệng cười khúc khích, bộ mặt thể hiện rõ là đang yêu, Hoắc Thương Châu phát hiện đạo này quan hệ giữa hai người có vẻ xa cách, không được như trước nữa. Ngày trước, Lôi Ảnh mặc dù vẫn xem anh như thiếu gia, nhưng họ rất thân thiết, cùng ăn cơm, cùng chơi bóng. Có lẽ vì sự xuất hiện của Cố Chiêu Ninh, quan hệ của họ dần thay đổi, nhưng bây giờ, Lôi Ảnh hình như thích Mạc Nhan, điều này khiến cho tảng đá đè nặng trong lòng Hoắc Thương Châu như được gỡ bỏ.

“Không có gì...hihi” Bị Hoắc Thương Châu đột ngột hỏi, Lôi Ảnh hơi thẹn thùng lắc đầu cười khan hai tiếng, trông lại rõ ràng như thế sao? Chẳng qua là... một niềm vui bất ngờ nho nhỏ thôi. Mọi việc xảy ra tối qua giống như nằm mơ, Lôi Ảnh cũng không dám nghĩ, anh và Mạc Nhan lại có thể tóe lửa như vậy, cô gái say nhè kia cứ liều mạng quấn lấy anh không chịu rời khiến anh tự nhiên phát sinh phản ứng. Mạc Nhan cũng không biết say hay tỉnh, tự nhiên lại hôn anh, nụ hôn này vừa bắt đầu, Lôi Ảnh cũng biết khó mà kết thúc, vì vậy... chuyện không nên xảy ra đã xảy ra.

“ha ha, anh cũng bắt đầu suy nghĩ chuyện lớn cả đời được rồi”. Trước kia, Lôi Ảnh thích Cố Chiêu Ninh, điều này Hoắc Thương Châu cũng biết, khi đó anh vẫn chưa yêu cô, nhưng ánh mắt Lôi Ảnh nhìn cô khiến anh không thoải mái, thậm chí có khoảng thời gian giữa anh và Lôi Ảnh ngoài chuyện công việc không còn gì để nói với nhau nữa.

Bây giờ, anh thích người khác, Hoắc Thương Châu cũng vui vẻ thay anh.

“Không vội, chưa báo thù xong, tôi sẽ chưa làm việc đó”. Cái chết của cha mẹ mãi mãi là niềm đau đối với Lôi Ảnh, anh thề sẽ có một ngày đưa thủ phạm ra ánh sáng, tự tay lấy mạng hắn.

“Hai đối tượng này không liên quan, tôi chỉ đề nghị thế thôi, anh tự tính toán.” Hoắc Thương Châu cười, đến bây giờ, Lôi Ảnh vẫn đặt việc trả thù ở vị trí ưu tiên số 1, điều này anh không thể phủ nhận, có lẽ anh vẫn chưa yêu đủ sâu, trước đây anh vốn cũng có thù phải trả, nhưng sau khi Cố Chiêu Ninh xuất hiện, anh dần dần phát hiện ra mình bị ảnh hưởng bởi sự lương thiện của cô, trở nên bao dung, thậm chí nhẫn nhịn, nhưng kẻ nào dám mơ tưởng đến Cố Chiêu Ninh chỉ chuốc lấy cái chết.

Lôi Ảnh không nói gì thêm, đắm chiêu nhìn về phía trước, không liên quan ư? Thật sự có thể thế sao?

Tất cả những gì xảy ra năm đó, đến giờ anh vẫn không thể nào quên, anh cũng từng có lúc hận cha mình, hận ông sao lại dính vào xã hội đen, làm liên lụy tới cả gia đình, tại sao không thể sống một cuộc sống bình thường, để anh không trở thành trẻ mồ côi, không có tự tin yêu ai.

Cũng chính vì điều này mà anh không dám đảm bảo lúc nào có thể an toàn, lúc nào sẽ không bị ra tay ám sát, anh không muốn dùng đôi tay dính máu ôm người mình thích, thật ra, anh thích Mạc Nhan, điều này anh mới phát hiện từ đêm qua, nhưng cũng chưa phải là yêu, anh không muốn vì một phút ngẫu hứng mà làm hại Mạc Nhan, làm hại chính mình.

Anh không muốn mình giống Hoắc Thương Châu, vì tình yêu mà cả ngày bị hành hạ, không tập trung được tinh thần, đây là điều cấm kỵ nhất của anh, anh không thể bị thứ gọi là tình yêu này làm ê muội, bởi vì anh còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Hoắc Thương Châu về đến nhà, Lôi Ảnh cũng lập tức lái xe đi, khi anh mở cửa, phát hiện đèn chưa bật, anh cảm thấy hơi kỳ lạ, bình thường về đến nhà, đèn luôn được bật sáng, Thiên Mộng Tuyết cũng không bao giờ đi ngủ sớm như vậy.

Chẳng lẽ cô không có ở nhà?

Đóng cửa lại, anh đi lên tầng, cửa phòng ngủ khép hờ, lọt ra ánh sáng vàng ảm, Hoắc Thương Châu biết cô ở nhà, vì vậy nhẹ nhàng bước đến cửa, nhìn qua khe cửa vào bên trong.

Cô ấy đang làm gì? Anh thấy cô đang ngồi trước gương điên cuồng xoa bóp cổ với cánh tay. Anh tưởng cô lại đang tự làm khổ mình, vội vã đẩy cửa sải bước đi vào: “Em làm cái gì thế?” Anh tóm tay cô, nhìn làn da trắng nõn lộ ra khỏi chiếc khăn tắm đang quấn trên người có nhiều vết thâm, chân mày nhăn lại, sau đó buông cô ra xoay người hít một hơi: “Đừng tự ngược đãi mình như thế.”

Thiên Mộng Tuyết không nghĩ là Hoắc Thương Châu lại đột nhiên xông vào như vậy, cô khiếp sợ tưởng anh quan tâm đến mình, không đợi cô mở miệng, anh lạnh lùng buông cô ra, không muốn nhìn cô lâu hơn xoay người bỏ đi.

Thiên Mộng Tuyết tự cười nhạo mình, ngồi trước gương nhắm chặt hai mắt: “Anh quan tâm đến em sao? Trong lòng anh vẫn còn có em sao?” Âm thanh càng nói càng nhỏ, càng nói càng nghẹn ngào.

“Mộng Tuyết... Anh...” Vừa nói đến vấn đề này, Hoắc Thương Châu rất muốn nói thật lòng mình, xoay người thấy bộ dạng Thiên Mộng Tuyết như vậy lại không nói được gì.

Thiên Mộng Tuyết cởi khăn tắm, trần truồng đứng trước mặt Hoắc Thương Châu, cô không tin anh lại không có chút phản ứng nào với mình.

Thiên Mộng Tuyết có một vóc dáng hoàn hảo, một người đàn ông nghị lực kiên cường đứng trong trường hợp này cũng khó mà kiềm chế phản ứng. Nhưng Hoắc Thương Châu làm được, nhìn thân thể anh đã từng si mê, lúc này không một chút cảm giác, anh bình tĩnh xoay người lạnh lùng nói: “Mặc quần áo vào.”

“Thương Châu... Anh biết không? Em từ lần đầu gặp mặt đã thích anh rồi, khi đó anh không chịu nói chuyện với em, nhưng em biết trong lòng anh cũng không ghét, sau đó em rút cuộc cũng được làm bạn gái anh như ước nguyện, ba mẹ em mất đi, chỉ còn anh với em, anh là người quan trọng nhất đối với em, vì anh, em có thể hy sinh tất cả, nhưng tại sao mọi chuyện lại thay đổi? Anh đã từng thề thốt với em, tất cả đều là giả sao?” Thiên Mộng Tuyết chậm rãi đi về phía Hoắc Thương Châu, ôm chặt anh từ phía sau.

“Em biết rõ, anh đối với Cố Chiêu Ninh em chỉ là một phút xao lòng, em đã nói sẽ đợi anh, sao đến giờ anh vẫn chưa chịu quay về.” Cô càng ôm chặt anh, cô nghĩ Hoắc Thương Châu lúc này như kẻ đói khát sẽ kéo cô lại ăn tươi nuốt sống. Nhưng cô đã lầm, Hoắc Thương Châu không một chút đáp lại, chỉ đứng yên không hề nhúc nhích.

Sự nhẫn nại của Hoắc Thương Châu cũng có giới hạn, lần này Thiên Mộng Tuyết lại nhắc lại những gì cô đã phải bỏ ra, sự thương hại cuối cùng dành cho cô đã hoàn toàn biến mất, anh tức giận kéo tay Thiên Mộng Tuyết, đẩy cô lên giường, còn mình cũng theo quán tính ngã xuống.

Thiên Mộng Tuyết cho rằng Hoắc Thương Châu đã bị kích động, cô nhắm mắt chờ đợi nụ hôn của anh.

Hoắc Thương Châu lấy chân đạp kín lên người cô, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Nghe thấy tiếng cửa sập lại, mọi sự kiêu ngạo, ngụy trang bị Thiên Mộng Tuyết vứt hết, cô trằm chằm lên đầu nức nở khóc.

11 năm yêu nhau, cuối cùng thành tro tàn, cô đã thua, thua bởi Hoắc Thương Châu, nhưng cô không thừa nhận mình đã thua Cố Chiêu Ninh.

“Tại sao? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?” Thiên Mộng Tuyết gào lên trong căn phòng vắng lặng, những năm qua, cô một lòng ở bên cạnh Hoắc Thương Châu, nhưng anh cũng không muốn đụng tới mình, mỗi lần say rượu, anh lại coi cô như Cố Chiêu Ninh, cô cũng đành tự an ủi mình, nói... về sau anh sẽ từ từ quên, nhưng những lúc mấu chốt, anh lại tỉnh ra, ánh mắt tình tứ trong nháy mắt biến thành lạnh băng.

Hoắc Thương Châu đi vào thư phòng, anh cảm nhận được chỗ này đã bị ai lục lọi, là ai? Trừ Thiên Mộng Tuyết, anh không nghĩ được ai khác, tại sao cô đột nhiên lại chạy vào thư phòng của mình, hơn nữa lại lục lọi không ít. Nhìn những dấu vết còn lưu lại, anh nheo mắt lại.

Anh đến trước bàn đọc sách, kéo ngăn kéo ra, quả nhiên, chỗ này cũng bị động vào, nhìn kiểu lục lọi này cũng thấy cô đang tìm kiếm cái gì, sau đó định sắp xếp lại như cũ, xem ra cô đang che giấu anh điều gì.

Nghĩ đến đây, anh mơ hồ đoán ra điều gì, những biểu hiện khác thường gần đây của Thiên Mộng Tuyết lần lượt hiện về trong đầu anh, còn cả cú điện thoại kia, cô đã gọi điện cho Cố Chiêu Ninh, kể từ sau cuộc điện thoại đó, Cố Chiêu Ninh cố tình trốn tránh anh, tất cả đều do Thiên Mộng Tuyết làm, anh hiểu nhưng không muốn làm rõ, anh muốn lưu lại một chút ân tình cuối cùng.

Nhưng, Thiên Mộng Tuyết rút cuộc đến thư phòng anh tìm kiếm cái gì? Chỗ này có cái gì mà cô đang muốn?

113. Q.3 - Chương 115: Đoán Ra Được (1)

Thời gian thấm thoát đã 2 ngày trôi qua, Thiên Mộng Tuyết mỗi ngày lòng đều như lửa đốt, muốn tìm được bản đề án cũng không phải chuyện dễ dàng, thời gian cô gặp Hoắc Thương Châu mỗi ngày đều có hạn, thậm chí cả thời gian nói chuyện cũng không có, mà giấy tờ quan trọng Hoắc Thương Châu hình như cũng không mang về nhà, còn cô không thể vô duyên vô cớ chạy đến công ty anh, thế khác gì tự chui đầu vào rọ?

5 ngày đã sắp hết 1 nửa, cô có thể tưởng tượng được 5 ngày sau cái đĩa kia xuất hiện trước mặt Hoắc Thương Châu thì cô sẽ chết thảm đến thế nào.

Đang lúc cực kỳ gấp gáp, không biết nên làm thế nào, Hoắc Thương Châu đột nhiên xuất hiện, hơn nữa... anh còn làm việc ở nhà, chuyện trước giờ chưa từng thấy. Cô phát hiện, hôm nay, Lôi Ảnh không ngừng ra vào thư phòng của Hoắc Thương Châu, hơn nữa tay cầm một túi giấy màu vàng, trông đáng vẻ rất cẩn thận, cô len lén đến cửa, áp sát tai nghe ngóng.

“Thiếu gia, hồ sơ đã được chỉnh sửa hoàn chỉnh, các phòng đều đã nộp lại.” Thiên Mộng Tuyết nghe được câu nói của Lôi Ảnh, mặc dù rất nhỏ, nhưng vì cả căn phòng đều yên tĩnh, cho nên cô vẫn nghe được, câu nói này khiến cô vừa mừng vừa sợ.

Sau đó, là giọng Hoắc Thương Châu ...

“Được, tôi biết rồi, chỉ còn 5 ngày nữa tiến hành đấu thầu, khoảng thời gian này thông báo cho các phòng ban không được buông lỏng cảnh giác, tiếp tục tăng cường công việc.” Xem ra, đây chính là đề án đấu thầu, vậy nhất định sẽ có mức giá.

Thiên Mộng Tuyết như được tiếp một tia hi vọng, khẽ mỉm cười. Nhưng, cô làm thế nào mới xem được? Ngộ nhỡ, ngày mai Hoắc Thương Châu lại mang đến công ty thì việc của cô sẽ hỏng bét.

“Còn nữa... hai ngày tới tôi sẽ làm việc ở nhà”

Anh sẽ làm việc ở nhà? Thiên Mộng Tuyết lúc này thật sự thấy hi vọng lớn, trong đầu thoáng qua một luồng ánh sáng, rón rén ra khỏi cửa thư phòng Hoắc Thương Châu.

Hoắc Thương Châu và Lôi Ảnh đang bàn chuyện trong thư phòng, nghe tiếng gõ cửa, không đời anh trả lời cửa đã mở ra.

Thiên Mộng Tuyết bưng hai cốc café nóng, không Cần Hoắc Thương Châu cho phép đã đi vào, thực ra là cô cố ý, vừa vào đến nơi, cô thấy Hoắc Thương Châu đang đóng ngăn kéo bên trái, liếc mắt một cái cô niềm nở bưng café tới: “Em nghĩ... Các anh đang vội, nên pha hai cốc café”. Đặt café lên bàn, Thiên Mộng Tuyết quay ra cười ngọt ngào với Hoắc Thương Châu, mắt không nhìn được liếc qua ngăn kéo.

Hoắc Thương Châu không trách cô, khẽ gật đầu: “Em vất vả rồi, đi ra ngoài đi, anh với Lôi ảnh còn có chuyện quan trọng cần bàn”. Anh không nhíu lại nhưng phản cảm với cái nhìn của Thiên Mộng Tuyết.

“Thiên tiểu thư” Lôi Ảnh lễ phép gật đầu một cái, trên mặt hiện rõ một tia lúng túng.

Thiên Mộng Tuyết cười cười với anh, sau đó nhìn Hoắc Thương Châu nói “Vâng”. Nói xong, cô xoay người, ra khỏi thư phòng, trong thoáng chốc đóng cửa, cô lại liếc nhìn về phía ngăn kéo.

Trở lại phòng ngủ, Thiên Mộng Tuyết một tay kéo cầm, tay kia đỡ khuỷu tay ấy, bắt an đi đi lại lại.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Rút cuộc làm sao thì mới tách được bọn họ ra, làm sao mà sờ được vào cái đề án kia?

Đột nhiên, cô nghĩ tới Cố Chiêu Ninh, lợi dụng cô ta để kéo Hoắc Thương Châu ra ngoài có lẽ là một cách không tệ. Nhưng mà, lấy lý do gì đây? Ngộ nhỡ bị Hoắc Thương Châu phát hiện, như vậy... cô sẽ bị bại lộ.

Trong hành lang truyền đến tiếng bước chân, Thiên Mộng Tuyết nhìn về phía cửa, là bọn họ. Trễ thế này, họ đi làm gì? Thiên Mộng Tuyết vội vàng chạy ra mở cửa, đúng lúc Hoắc Thương Châu và Lôi Ảnh đi qua.

Cô biết mình đang rất vội vàng, vì vậy tự trấn an mình, miễn cưỡng nở một nụ cười: “Đã muộn thế này, anh đi đâu?” Cô đang hỏi Hoắc Thương Châu, đồng thời nhìn trong tay hai người đều không cầm gì cả, cô biết bộ văn kiện kia vẫn còn ở chỗ cũ.

“Bọn anh ra ngoài có chút việc, chắc muộn mới về, em cứ nghỉ ngơi đi, không phải chờ anh.” Hoắc Thương Châu thản nhiên nói, mắt không thấy một tia ý tứ nào.

“Vâng...” Đây chính là một cơ hội tốt, Thiên Mộng Tuyết không hỏi gì nữa, rất muộn mới về? Như vậy, cô có thời gian để lấy bộ đề án kia.

Lúc hai người xuống cầu thang, Thiên Mộng Tuyết trở lại phòng ngủ, nằm trên ban công, theo dõi xe của Hoắc Thương Châu đi xa dần, cho đến khi không nhìn thấy mới cuống quýt chạy ra khỏi phòng ngủ, đi vào phòng Hoắc Thương Châu.

Cửa... quả nhiên lại quên khóa, Thiên Mộng Tuyết kinh ngạc, chẳng lẽ ông trời lại thương tình cô, cho cô cơ hội tốt như thế này.

Giờ phút này, cô mang tâm lý phản bội ném sau lưng, chỉ còn lại những lời uy hiếp của Hứa Cần Dương, cô không để hấn có cơ hội này, Hoắc Thương Châu có nhiều tiền rồi, quyền thế cũng có rồi, lần này có thất bại cũng không tổn thất gì nhiều, cô tự an ủi trong lòng, như thế chỉ có cách đó mới đen cảm giác tội lỗi chôn vùi đi.

Run rẩy đến trước bàn đọc sách của Hoắc Thương Châu, mặc dù biết bọn họ đã đi rồi, nhưng vì có tật giật mình cô vẫn nghe thấy tiếng tim mình đập loạn xạ, cô lo lắng đến nỗi mồ hôi tay ướt nhẹp, sắp thở không ra hơi.

Cô hít một hơi thật sâu, nhìn chiếc ngăn kéo, chậm rãi đưa tay phải run run ra, lúc chạm vào ngăn kéo lạnh như băng, cô sợ tới mức rút tay lại, cô không nên làm thế! Không được! Đó là người đàn ông cô yêu nhất, sao lại có thể phản bội lại Hoắc Thương Châu. Ở thời khắc mấu chốt, cô dường như nhớ đến những thứ này, trong lòng căng thẳng, do dự.

Nhưng mà... so với việc được ở bên cạnh Hoắc Thương Châu, những thứ này có đáng gì đâu? Phải nhớ rằng, một khi cô không đưa cho Hứa Cần Dương thứ hấn muốn, thì kết quả của cô sẽ bị thảm thế nào cô biết, ngay cả ánh mắt khinh thường cùng những lời nói kinh tởm của Hoắc Thương Châu cô cũng tưởng tượng được ra.

Vì vậy... Cô lại lần nữa vươn tay, càng thêm run rẩy, lần nữa chạm vào tay cầm, từ từ kéo ra, như không muốn nghe thấy âm thanh nào cả. Cho đến khi... nhìn thấy túi hồ sơ màu vàng.

Không còn sự do dự hòa hoãn, lúc này động tác của cô rất nhanh, run rẩy lấy đồng hồ sơ, mở ra, chụp lại, sau đó rút lại tử tế, thả vào ngăn kéo.

Vội vàng nắm chặt điện thoại, cô tắt điện thư phòng, đóng cánh cửa tội ác này lại.

Tất cả những hành động này, không lọt khỏi ánh mắt của một người, không ai khác là ... Hoắc Thương Châu.

“Thật sự là cô”. Hoắc Thương Châu tự lẩm bẩm, giọng bất lực, lông mày nhíu chặt, hai tay đan nhau đặt trên khoe miệng, mắt thoáng hiện một tia hung dữ.

Quả nhiên anh đã đoán không sai...

Đêm qua, sau khi phát hiện thì phòng bị xo trộn, anh nghĩ nửa ngày cũng không hiểu Thiên Mộng Tuyết muốn tìm cái gì.

Nhưng buổi sáng đến công ty, thư cục giấy bị anh vô tình ném trong sọt rác, một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu.

“Chủ tịch! Sao anh biết đ lad Thịn tiểu th?” Lai Ảnh sau khi chứng kiến, kinh ngạc nhn Hoắc Thương Châu. Anh không th lý giải vì sao Hoc Thương Chu tự nhiên gọi anh v Hoắc trạch, sau đ lại đem giấy tờ quan trọng nh vậy đi trong nh, chẳng lẽ lad... anh đã sm biết? Tất cả chẳng qua l có ý lm vậy?

“Anh có nh ham anh ni cho tới việc đ không?” Ngy mà Li Ảnh đưaa ha đơn điện thoại cho anh, Lai Ảnh còn ghé tai ni một câu khiến anh nghi ngờ, cũng khng phải vợ tờ ha đơn.

Sáng nay, nhn thấy tập hồ sơ, anh đột nhin nghĩ đến câu ni của Lai Ảnh: “Tì thấy Thịn Tiểu Th ngồi lên xe Hứa Cần Dơng.” Lúc nghe câu ni náy, anh cũng khng thấy c gì nặng n.

Nhưng Hứa Cần Dơng vá Thịn Mộng Tuyết vẫn chẳng quen nhau, cấ ln xe của hăn lm gì? Anh cũng khng đi ý chỉ suy đơn một chút.

Những ngày vừa qua, lin tiếp chuyện nọ chuyện kia kéo đến, khiến anh không có cách nào lý giải, thì ra, Thiên Mộng Tuyết đã nói giáo cho Hứa Cần Dươg.

Vì vậy, anh đã hành động, lắp camera tiên tiến nhất ở một vị trí khó phát hiện trong thư phòng của mình, lại nhìn rất rõ mọi sự việc xung quanh bàn đọc sách.

Anh không thể ngờ, Thiên Mộng Tuyết lại làm ra chuyện như vậy, anh thật không muốn nhìn thấy mặt ác độc đó của Thiên Mộng Tuyết, anh phát hiện ra cô ngày càng khiến anh không thể chịu nổi.

“Chẳng lẽ... Thiên tiểu thư lại... cùng với Hứa Cần Dươg?” Lôi Ảnh như bưng tỉnh, lúc này anh đã hiểu vì sao chủ tịch lại đột nhiên muốn đem tài liệu quan trọng như vậy về nhà, chẳng qua là muốn đánh răn động rừng.

Lôi Ảnh nhìn lên màn hình đã không còn bóng người nào, thở dài sâu xa, như vậy một cô gái si tình cuối cùng vẫn cứ không có đường quay trở lại.

“Được rồi, đừng nói chuyện này với ai, tôi sẽ tự xử lý.” Hoắc Thương Châu tắt màn hình trong xe, tựa vào ghế ngồi nhắm mắt lại như vô cùng mệt mỏi: “Đưa tôi đến Ngọc Sáng”

“Vâng” Lôi Ảnh nhận lệnh, nổ máy xe, đi về hướng Ngọc Sáng.

.....

“Cố tổng, hôm nay chúng tôi nhất định phải làm thật cô, buổi trình diễn lần trước thành công như vậy, cô lại ngang nhiên bỏ chạy, thật không quân tử.” Tiểu Kim cùng một nhóm đồng nghiệp đi theo Cố Chiêu Ninh ra khỏi quán nhậu, thấy cô chuẩn bị chạy mất liền quây lại.

“Đúng vậy đúng vậy, đêm nay không say không về, Cố tổng cũng đừng chạy nữa.” Trưởng phòng thiết kế Lý Nhiên cũng hùa theo, cùng với Tiểu Kim kẻ tung người hứng không chê vào đâu được.

Cố Chiêu Ninh bắt đắ dĩ lắ đầu, đã chui vào hang sói, cô cũng biết mình không chạy không thoát, cớ m no rượu say rồi mà mấy tên quỳ này vẫn không tha cho cô.

Nhưng thế cũng tốt, cô về nhà cũng không biết làm gì, rồi lại vô công rồi nghề nhớ đến những chuyện không vui, thà ở đây điên điên khùng khùng với bọn họ, tìm lại cảm giác thanh xuân, thực ra cô mới 24 tuổi, nhưng lại không hề giống những người cùng trang lứa, Tiểu Kim cũng bằng tuổi nhưng nói thế nào cô cũng có vẻ già dặn hơn.

“Được được được! Đồng ý với mọi người, chỉ lần này thôi nhé, không có lần sau đâu đấy, cho nên hãy nắm cơ hội mà chém tôi đi”. Cố Chiêu Ninh nặng nề gật đầu.

“Đương nhiên rồi! Phải chém đẹp.”

“Đúng đúng đúng” Những người khác thấy Cố Chiêu Ninh đáp ứng, cũng vui vẻ ồ ào theo Tiểu Kim.

Vì vậy, Cố Chiêu Ninh như bị nhét vào taxi, vừa rồi cô có uống một chút rượu, sau khi lên xe Tiểu Kim và Lý Nhiên để cô nhắm mắt một chút, đến nơi sẽ gọi dậy.

Cố Chiêu Ninh cũng không biết mấy người này định đi đâu, nhưng cô cũng đoán được chắc là muốn đến KTV hát Karaoke, cô cũng không hỏi, họ đã chuẩn bị sẵn rồi thì mình cứ yên tâm làm theo thôi.

Xe taxi nhanh chóng dừng lại, Cố Chiêu Ninh bị Tiểu Kim đánh thức, lúc xuống xe thấy hai chữ Ngọc Sáng cô ngăn người, đây không phải là địa bàn của Hoắc Thương Châu sao? Mọi thứ đều nhắc đến Hoắc Thương Châu khiến cô lại xao lòng, cô vẫn nhớ lần đầu tiên đến đây là để đưa áo cho Bạch Hiên Dật, khi đó cô vẫn ngu ngơ không biết chỗ này chính là Hoắc Thương Châu mở.

Sau này cô mới biết thì ra khách sạn Ngọc Sáng và CLB đêm Ngọc Sáng là một chủ.

“Đi chỗ khác chơi được không?” Cố Chiêu Ninh kéo tay Tiểu Kim.

“Ày za, Cố tổng? Đau lòng rồi? Cô xem mấy tay đàn ông đã vào rồi, bây giờ chúng ta không vào có phải là mất hứng quá không?” Tiểu Kim hồn nhiên không hiểu ý Cố Chiêu Ninh, tưởng cô xót tiền cổ ý trêu chọc.

“Cố tổng! Nhanh lên một chút”. Lúc này mấy tên đàn ông đã vào đến cửa đang gọi họ.

Cố Chiêu Ninh ngẫm nghĩ, thôi, là anh ta mở nhưng chắc không đến nỗi ở đây 24/24 chứ, hôm nay coi như cô đến làm khách, dù sao những người ở đây cũng không biết cô, thôi kệ.

“Đi thôi” Cố Chiêu Ninh lôi Tiểu Kim, Lý Nhiên vào trong Ngọc Sáng.

“Phòng riêng, 7 người” Cố Chiêu Ninh ở quầy rượu nói với nhân viên lễ tân.

Lễ tân kiểm tra trên máy tính, tươi cười nói với Cố Chiêu Ninh: “Ngại quá, hôm nay phòng nhỏ cũng hết mất rồi.”

“À? Vậy phòng trung bình đi.” Cố Chiêu Ninh không nghĩ là Ngọc Sáng lại kinh doanh tốt như vậy, cô suy nghĩ một chút rồi đưa ra đề nghị với lễ tân.

“Xin lỗi cô, phòng trung bình cũng hết rồi, hiện tại chỉ còn phòng VIP hạng Kim Cương, xin hỏi cô có thể VIP không?” phòng VIP là phòng sang trọng nhất của Ngọc Sáng, thẻ kim Cương phải có tối thiểu 5 vạn tiền mặt, bởi vì phí bao phòng đắt dọa người.

“Không có... không có” Cố Chiêu Ninh lắc đầu.

Mọi người đứng đó cũng hơi thất vọng, Cố Chiêu Ninh cảm thấy hơi ngại.

Khi Cố Chiêu Ninh xuất hiện ở lễ tân để hỏi phòng, Lý Kinh Lý vô tình đi ngang qua đã nhìn thấy, liếc mắt một cái là nhận ra cô, anh cũng dự tiệc cưới của Chủ tịch, khi đó vì tò mò không hiểu một phụ nữ như thế nào có thể làm vợ Chủ tịch nên đặc biệt ấn tượng với Cố Chiêu Ninh. Lúc vừa thấy cô xuất hiện ở đây anh hơi kinh ngạc.

Nói vài câu với thuộc hạ bên cạnh, anh vội vàng đi tới đằng trước.

Thuộc hạ sau khi nhận lệnh, đi về hướng Cố Chiêu Ninh, giao một tấm thẻ cho Lễ tân, nói với cô: “Mở phòng kim Cương cho tiểu thư này.”

Cố Chiêu Ninh liếc mắt thấy một người mặc vest đen, cảnh giác xem xét kỹ lưỡng người đàn ông này.

“Ngại quá, cô khỏe chứ, tôi là quản lý ở đây, tối nay cô là vị khách số 168 may mắn, cho nên, chúng tôi phục vụ miễn phí ọi người.” Thấy Cố Chiêu Ninh nghi ngờ, người đàn ông kia liền mang thẻ nhân viên của mình cho cô xem, nhân tiện sáng tác lời nói dối, khiến cho nhân viên lễ tân há hốc mồm.

“Thật không? Vậy thì tốt quá” Tiểu Kim và nhóm đồng nghiệp đều tưởng thật, phòng VIP đấy, họ chẳng biết phải để dành lương bao lâu mới được bước vào đây một lần, lần này không ngờ lại may mắn đến thế, được miễn phí.

Cả đám tính toán, tối nay sẽ hoành tráng một bữa.

Cố Chiêu Ninh tự nhiên không tin lắm, cô vội vàng quay đầu nhìn một lượt xung quanh, cô nghĩ là Hoắc Thương Châu nhìn thấy cô nên mới sai người làm thế nhưng nhìn một vòng cũng không thấy anh.

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Thấy cô nửa ngày không lên tiếng, người đàn ông kia vội vã gọi.

“À, ngược quá, chúng tôi không chơi nữa.” Cố Chiêu Ninh cầm lại chứng minh thư, lôi bọn Tiểu Kim đi.

“Đừng thế mà...” Mấy người kia không chịu đi, gặp chuyện may như vậy, sao lại đi chứ, bọn họ thì nhau lôi kéo Cố Chiêu Ninh, cầm thẻ phòng lễ tân đưa cho, bắt cóc Cố Chiêu Ninh vào thang máy.

Cố Chiêu Ninh có nỗi khổ mà không dám nói ra, đây là nơi chồng cũ làm chủ, là anh ta giúp cô mở phòng VIP, không phải nực cười quá à? Cố Chiêu Ninh không dám để ai biết.

Cố nén phiền não, Cố Chiêu Ninh không nói gì, nghe mọi người liên thoắng không ngừng, vui vẻ không biết trời dâu đất dẫu, cô cũng thấy buồn cười.

Thay máy lên tầng 36, phục vụ viên dẫn họ đến phòng bao, cô không biết phòng bên cạnh chính là phòng của Hoắc Thương Châu, mà người có thể đến được tầng này chắc phải có thân phận vượt xa tưởng tượng của cô.

Hoắc Thương Châu mang một bụng tâm sự đến Ngọc Sáng, điện thoại để chế độ silent nên anh không biết Lý Kinh Lý gọi, khi anh và Lôi Ảnh chuẩn bị vào thang máy thì nghe tiếng Lý Kinh lý hỗn hển gọi với theo.

“Chủ tịch! Chủ tịch! Đợi đã...” Lý Kinh Lý gọi điện thoại nhiều lần cho Hoắc Thương Châu nhưng không được, chuyện của Cố Chiêu Ninh và chủ tịch anh cũng biết tương đối, vì Thiên Mộng Tuyết luôn ở bên chủ tịch, mấy năm gần đây không thấy Cố Chiêu Ninh xuất hiện, trong khoảng thời gian đó, Chủ tịch rất chán chường. Anh biết Hoắc Thương Châu lụy tình, có lần, Hoắc Thương Châu uống rượu say anh còn nghe thấy anh ta không ngừng lải nhải một câu: “Tại sao lại đi, tại sao rời bỏ anh.” Xem ra, trong lòng Hoắc Thương Châu, Cố Chiêu Ninh vô cùng quan trọng.

Cho nên lúc nhìn thấy Cố Chiêu Ninh anh rất kinh ngạc, anh cũng không biết Hoắc Thương Châu đã nhìn thấy cô chưa.

“Chuyện gì mà vội vàng hấp tấp thế”. Lôi Ảnh biết hiện tại tâm trạng Hoắc Thương Châu không được tốt, vì vậy, anh sải bước lên phía trước, nhìn Lý Kinh Lý mặt nghiêm túc chạy tới, đường đường là một quản lý mà bộ dạng thế này là sao?

“À không... tôi... tôi nhìn thấy... phu nhân chủ tịch”. Lý Kinh Lý thở không ra hơi. Anh không biết nên nói thế nào, bởi vì Chủ tịch đã ly hôn thật anh chưa anh cũng không rõ, đành gọi là phu nhân chủ tịch.

Hoắc Thương Châu vốn không nhìn Lý Kinh Lý, nghe thấy nời này đột nhiên quay lại nhìn anh.

114. Q.3 - Chương 116: Lại Bị “làm Thệt”

“Anh nói ai?” Hoắc Thương Châu đương nhiên biết Lý Kinh Lý đang nói đến ai, nhưng anh nghi mình nghe nhầm, anh ta lại có thể nhìn thấy Cố Chiêu Ninh? Chẳng phải anh ta luôn ngồi ở bên trong Ngọc Sáng sao? Nhìn thấy cô ấy khi nào?

“Cố ... Cố tiểu thư!” Anh nhất thời không biết Hoắc Thương Châu là có ý gì, ánh mắt như muốn xoi mói anh, tưởng mình nói sai, vội vàng đổi lại cách xưng hô.

“Ở đâu?” Hoắc Thương Châu vội hỏi.

“Bây giờ đang ở trong Cảnh Thiên, cùng mấy người khác... Cô ấy muốn thuê một phòng, nhưng đã kín phòng, cho nên... Tôi vội nói dối, tối nay cô ấy là khách hàng may mắn, để quản lý Lưu mở phòng cho cô ấy.” Lý Kinh Lý thuật lại toàn bộ sự việc, anh cũng không biết mình làm thế có đúng không, không biết quan hệ giữa hai người bây giờ là thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt Hoắc Thương Châu lúc này, anh hơi sợ, chẳng lẽ lại xen vào chuyện của người khác rồi?

Hoắc Thương Châu mím môi nhìn Lý Kinh Lý hồi lâu, Lôi Ảnh cũng đứng đó nhìn anh.

Hoắc Thương Châu đột nhiên vươn tay đập lên bả vai Lý Kinh Lý, nở một nụ cười: “Tốt lắm, tháng này tiền lương tăng gấp đôi.” Việc này Lý Kinh Lý xử lý không tệ, anh rất hài lòng, cứ nghĩ đến khuôn mặt

nuối tiếc vì không thuê được phòng của Cố Chiêu Ninh là anh thấy khó chịu, cô nhóc này sao lại không gọi điện ình.

Lý Kinh Lý tưởng mình nghe nhầm, há hốc miệng nhìn Hoắc Thương Châu đi vào thang máy rồi mới lẩm bẩm: “Mình không nghe nhầm chứ?”

Lôi Ảnh cười cười, đi đến bên cạnh Lý Kinh lý: “Anh nghe không nhầm đâu.” Sau đó đi vào thang máy.

Được Lôi Ảnh khẳng định lại, Lý Kinh Lý mới hồi phục tinh thần, xem ra anh thực sự đã làm đúng, vui vẻ vào thang máy khác, tối nay anh sẽ chiêu đãi những vị khách kia thật xứng đáng.

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, khói thuốc mù mịt khiến Cố Chiêu Ninh hít thở không thông, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, cô chạy vào phòng vệ sinh nôn khan, lúc ăn cô có uống một chút rượu, lúc này lại ngửi mùi thuốc lá nhiều quá, cộng với tiếng nhạc ồn ào khiến dạ dày cô không thoải mái, cho dù là vậy cô cũng không hề nói ra.

Vã nước vào mặt, cô ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, cô phát hiện dạo này mình có vẻ béo ra. Không suy nghĩ nhiều, cô rút khăn giấy lau khô mặt rồi ra khỏi phòng vệ sinh.

Nhìn mấy đồng nghiệp đang hào hứng, như bị điện giật gào khóc thảm thiết, cô thật không chịu nổi nơi này, muốn đi ra ngoài hít thở một chút.

Lúc cô mở cửa phòng, không ai phát hiện ra.

Ngoài hành lang yên tĩnh hơn rất nhiều so với bên trong, chỗ này cách âm quả thật rất tốt. Cố Chiêu Ninh cảm thấy mình không còn hơi sức, chỉ muốn đi ngủ, vừa đi vài bước lúc đến căn phòng ngay sát Cảnh Thiên, đột nhiên bị một người kéo vào trong.

“Á! Ai đó! Cút đi! Thối tha...” Chưa kịp nói nốt hai chữ Lưu manh, cô liền nhìn thấy người kéo mình, chẳng phải ai khác, chính là Hoắc Thương Châu đang tươi cười nhìn mình.

Cố Chiêu Ninh hơi đỏ mặt, vội vàng đẩy Hoắc Thương Châu, tức giận chất vấn: “Anh có ý gì? Dọa người cũng tốt đấy” Cô cứ nghĩ mình gặp phải kẻ xấu, bây giờ tìm vẫn đập loạn xạ, còn Hoắc Thương Châu mặt như thực hiện xong âm mưu, nhìn cô cười cợt.

Cô cảm thấy người đàn ông này đúng là ma quỷ.

“Có ý đấy... Anh thấy em chơi rất hăng hái, quên cả thời gian?” Hoắc Thương Châu nhét tay vào túi, cười với Cố Chiêu Ninh đang đỏ mặt.

“Anh thành kẻ ba hoa từ khi nào? Đúng rồi! Phòng kia là anh sắp xếp đúng không? Em phát hiện...”

“Không phải! Là cấp dưới phát hiện ra em nên tự sắp xếp. Thế nào. Đãi ngộ dành cho phu nhân chủ tịch có tốt không?” Hoắc Thương Châu kéo Cố Chiêu Ninh vào ngực, ngắt lời cô..., từ sau lưng ôm ấp, đầu tựa vào cổ, lưu luyến hít hà hương thơm của cô.

Trong căn phòng u ám, yên tĩnh đáng sợ, hai người lại thân mật như vậy làm Cố Chiêu Ninh nghĩ đến những hình ảnh kia, cô đỏ mặt, như học sinh cấp hai đẩy Hoắc Thương Châu ra, nhưng anh biết thế nào cô cũng làm thế, đã sớm chuẩn bị, hai tay ôm chặt bụng cô.

“Anh buông tay ra! Em muốn về phòng, hôm nay cảm ơn anh, bây giờ còn phu nhân chủ tịch gì nữa, họ nhận nhầm người rồi.” Cố Chiêu Ninh gỡ cánh tay Hoắc Thương Châu, cô ý xa lánh anh. Cuối cùng vẫn nói một câu khiến anh nhăn trán.

Hoắc Thương Châu biết Cố Chiêu Ninh đang ra ám hiệu ình, có ý nhắc nhở người phụ nữ hiện tại của anh là Thiên Mộng Tuyết, nghĩ đến đây anh tức trong bụng, dám giấu anh đi gặp Thiên Mộng Tuyết còn chưa tính sổ, rõ ràng đã hứa không rời bỏ anh, nhưng bây giờ còn quá, so với rời bỏ còn hành hạ anh hơn, đứng trước mặt anh như người xa lạ, cô ý xa lánh, làm anh không thể chấp nhận được.

Một tay ôm lấy Cố Chiêu Ninh, vòng qua khu hát Karaoke, đẩy ra một cánh cửa.

Cố Chiêu Ninh lúc này mới phát hiện ra, trong phòng này còn có một gian nữa, sau khi vào đó cô còn ngạc nhiên hơn nữa, ở đây trừ giường ra không còn gì khác.

Thôi xong, cô lại chọc vào Hoắc Thương Châu rồi.

Quả nhiên cô đoán không sai, Hoắc Thương Châu ném cô lên giường rồi đè lên.

Cố Chiêu Ninh né tránh, quay sang một bên, nhưng lại bị Hoắc Thương Châu ôm từ sang lưng, cô không thể chạy trốn. Đúng là gặp ma.

“Muốn chạy à? Anh sẽ cho em thấy, chọc giận anh phải gánh hậu quả thế nào!” Hoắc Thương Châu cười nham hiểm, bàn tay bắt đầu không an phận trên người cô, cù cho Cố Chiêu Ninh cười một hồi.

“Nhột quá, đừng chọc vào đó, thật là... ha ha ha... Buông em ra!” Hoắc Thương Châu không ngừng cù vào nách cô, khiến Cố Chiêu Ninh cười chảy nước mắt.

“Cầu xin anh đi... Anh sẽ buông ra”. Hoắc Thương Châu nhìn Cố Chiêu Ninh bắt lực giãy giụa, giọng trầm ấm hơi khàn khàn, bất kể Cố Chiêu Ninh có làm gì, luôn khơi lại nỗi đau anh muốn chôn vùi.

“Xin anh... em xin anh, ha ha... Đừng cù nữa” Cô cười sắp chết rồi, Hoắc Thương Châu học đâu ra cái trò này, làm thế nào với anh ta đây.

Hoắc Thương Châu quả nhiên dừng lại, anh đặt Cố Chiêu Ninh nằm ngay ngắn lại, tràn trề sinh lực chống người bên trên, nhìn cô không chớp mắt: “Biết anh muốn phạt em cái gì chưa?”

Cố Chiêu Ninh xoa xoa nước mắt, tư thế này cô cũng đã quen thuộc, nhưng lúc này vẫn thấy ngại ngùng, bắt lực lắc đầu, nhìn Hoắc Thương Châu rất vô tội: “Không biết, anh đứng dậy được không?”

115. Q.3 - Chương 117: Ai “làm Thật” Ai

“Bởi vì... em không ngoan”. Anh thuận thực cởi áo sơ mi của mình, lộ ra bộ ngực chắc nịch, dưới ánh sáng mờ mờ phập phồng càng thêm mê hoặc.

“Đừng như vậy...” Cố Chiêu Ninh nhìn người đàn ông trước mặt đã cởi áo, vóc dáng hoàn hảo không tì vết hiện ra trước mắt, cô cảm thấy mình cũng bắt đầu nóng lên.

“Như nào? Như thế này à?” Hoắc Thương Châu ánh mắt mê muội từ từ cúi người ôm lấy cô, bàn tay không an phận vuốt ve bộ phận mẫn cảm nhất của cô.

Vốn chỉ định dạy dỗ cô một chút để cô nhớ lâu, đừng có đem anh hiến tặng cho Thiên Mộng Tuyết, không cần phải lương thiện như thế, làm tổn thương mình, tổn thương người khác.

Nhưng giờ khắc này, Hoắc Thương Châu phát hiện, có lẽ anh quá khao khát Cố Chiêu Ninh rồi, thậm chí không thể khống chế nổi, nhìn cơ thể cô dần dần biến đổi, anh mỉm cười.

“Đừng... Đừng đụng vào! Hoắc Thương Châu... Anh, đồng nghiệp của em còn ở sát vách!” Bàn tay nhỏ bé của cô như nhũn ra bắt lực tóm lấy cái tay không an phận của anh trên bộ phận mẫn cảm của mình, lắc lắc đầu, thân thể dịch chuyển, cố gắng thoát khỏi cái tay làm cô bất an kia.

Hoắc Thương Châu cũng không vì những lời này của cô mà ngừng lại, chỉ thì thầm bên tai cô bằng một giọng hết sức cương chiêu: “Không phải lo lắng, khả năng cách âm ở đây ngoài tưởng tượng của em.” Những lời ám muội nói ra từ miệng Hoắc Thương Châu khiến cô đỏ mặt, tên quỷ này, sao luôn tự mình quyết định như vậy, đáng hận là cô thậm chí lại chờ đợi chuyện xảy ra tiếp theo, đôi tay nhỏ bé bị Hoắc Thương Châu cố ý hạ xuống càng trở nên bất lực như thể một chút hơi sức cũng không còn, từ từ đuối thẳng.

“Thân thể của em thành thật hơn em nhiều” Hoắc Thương Châu nói xong, bắt đầu giúp cô cởi quần áo.

Cô quên cả giãy giụa, quên cả phản kháng, như bị điểm huyết không cách nào nhúc nhích, đành trơ mắt nhìn anh cởi quần áo của mình. Hơi thở của cô trở nên dồn dập, cổ họng cũng khô lại, một cảm giác lạnh băng chạy khắp người cô, cô biết mình đã hoàn toàn trần truồng trước mặt Hoắc Thương Châu, lúc này mới bắt lực mở miệng: “Em rốt cuộc đã làm gì? Sao anh làm thế này.” Cô rất muốn mắng anh là cái đồ ăn cướp còn la làng, rõ ràng là sói đội lốt cừu còn làm bộ trừng phạt cô đã làm sai.

Những lời Cố Chiêu Ninh nói ra khiến bàn tay không an phận của Hoắc Thương Châu thoáng chốc dừng lại, sau đó bóp một cái vào đôi gò bồng đảo cao vút mềm mại của cô.

Nhìn lông mày Cổ Chiêu Ninh khẽ nhíu, cắn đôi môi hồng hồng, quả là biểu hiện có tính sát thương nhất đối với anh, anh cũng không khống chế nổi nữa, không trả lời câu hỏi của cô, cúi người ngậm lấy môi cô, tha hồ gặm cắn, mang theo cả mùi vị trừng phạt, sức lực cũng không ngừng tăng lên.

Cổ Chiêu Ninh không biết rốt cuộc Hoắc Thương Châu thế nào, tối nay lại cực kỳ hung mãnh, không giống anh bình thường.

Tình quá sâu đậm, đối mặt với người mình yêu nhất, Cổ Chiêu Ninh cũng khống chế không nổi nữa, không giãy giụa không bất an, cô vươn tay ôm cổ Hoắc Thương Châu, bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Cho cô được ích kỷ một lần đi, chỉ cần một lần này cũng được.

Hai người không so đo gì nữa, nếu có trừng phạt sẽ cùng nhau gánh, Cổ Chiêu Ninh đáp lại tấm lòng ấm áp của Hoắc Thương Châu, anh ôm cô càng chặt, chuyện đã đến nước này, không gì có thể ngăn cản được.

Luống cuống cởi nốt vật trở ngại cuối cùng trên người.

Cổ Chiêu Ninh cũng không biết mình rốt cuộc thế nào, dù sao lúc này cô cũng muốn Hoắc Thương Châu, mặc kệ lý trí của anh, vừa hôn triền miên, Cổ Chiêu Ninh vừa đưa tay đặt lên hông anh, lục lọi đến mở khóa thắt lưng, bắt đầu cởi ra một cách không thuận thực.

Dưới sự giúp đỡ của Hoắc Thương Châu, rốt cuộc hai người hoàn toàn không một mảnh vải che thân, cô cũng như đã chuẩn bị tâm lý, chất lỏng như mật tuyên bố khát vọng của mình.

Hoắc Thương Châu vắt hai chân cô lên eo mình, ôm chặt lấy cô thì thầm: “Anh muốn em...”

Cổ Chiêu Ninh căng thẳng, nhưng cuối cùng cũng thư giãn, cô xấu hổ gật đầu ngằm đồng ý, ôm chặt lấy cổ Hoắc Thương Châu, không tự chủ đẩy cao hai chân trên hông Hoắc Thương Châu.

Cảm giác căng đau khiến Hoắc Thương Châu không thể chờ đợi, nhận được tín hiệu đồng ý, anh lần nữa hôn lên môi cô, bộ phận nào đó đâm sâu hung ác, xuyên thấu hai linh hồn.

Cảm giác sung sướng quá mức quen thuộc khiến hai người cùng phát ra âm thanh rên rỉ, cảm giác cực hạn thoải mái dễ chịu khiến họ dính chặt vào nhau, từng tế bào trong cơ thể đều ngân nga, nhắc nhở bọn họ làm nhiều hơn thế.

Trong căn phòng, ngoài tiếng thở, những tiếng rên rỉ, còn thêm tiếng giường kéo kẹt liên hồi như cuồng phong vũ bão, trong khi đó ở một gian phòng khác như đang nổ tung.

“Không phải chứ? Điện thoại di động tắt, không có chuyện gì chứ?” Tiểu Kim vò đầu, nhìn điện thoại không có ai trả lời, vừa rồi họ thực sự là chơi hơi quá mức, ngay cả Cổ Chiêu Ninh ra ngoài lúc nào cũng không biết, vừa rồi định nâng chén ăn mừng vì cô đã phát hiện c đã mất tích, nhng túi xách của c vẫn còn đây?

Nghĩ l cô ra ngoi hadng mt, nhưng đã 1 tiếng đồng hồ cũng chưa quay lại, bọn họ bắt đầu lo lng.

“Hay lad... chúng ta ra ngoi tìm xem?” Một nam đồng nghiệp ni với Tiu Kim.

“Chúng ta đi tìm, ngộ nhỡ C tổng quay lại không thy ai thì sao?” Tiu Kim liếc mắt nhn hần, quệt mồm.

“Hay l... thế này đi, my ông con trai ra ngoi tìm cây, ti với Tiu Kim ở lại đây chờ điện thoại lin lạc.” Lý Nhiên nghĩ ra cch này.

“Độc! Đi thôi!” Chơi cũng nhieu rồi, giờ đi ra ngoài hng mắt một chút cũng tt, huống hồ bọn họ cũng lo lắng nhỡ C tổng xảy ra chuyện gì ngoi ý muốn. Họ cầm o khóa đi ra khỏi phòng, lúc đi qua cửa phòng bn cạnh cũng không pht hiện ra, trong đó, C tổng của bọn họ đang trình diễn một mn nóng bỏng.

Hai ngời mồ hôi nh tì, cui cùng Hoắc Thương Châu rn nhẹ kết thúc, anh thở hổn hển, vẫn m chặt cad nh chân mun rời ra, đầu tựa lên cổ c.

“Hoắc Thương Châu... Anh... đứng ln đi”. Cảm thấy con vật khổng lồ kia đang mm oặt lại có du hiệu trong lên, C Chiêu Ninh sợ tới mức vội vàng đẩy người trong ngực ra.

“Đừng động đây nếu không muốn anh không thể cầm cự nổi thì đừng động đây”. Cô nhóc này đến điều này cũng không hiểu, càng động chạm thân thể, anh càng không thể kiềm chế nổi, anh cần từ từ bình tĩnh lại.

Cố Chiêu Ninh sợ tới mức không dám cử động nữa, chỉ hơi bất mãn nhìn trần nhà: “Hoắc Thương Châu, kiếp trước em nợ gì anh à?” Cô hỏi, cô vẫn luôn cảm thấy như vậy, trước kia cô không như thế, mấy năm gặp phải Hoắc Thương Châu sao lại chật vật như vậy, cô đã khóc vì ai? Trừ cha mẹ mình, cũng chỉ có Hoắc Thương Châu.

“Ừ? Chắc là vậy” Anh rời khỏi người Cố Chiêu Ninh, đến bên cạnh ôm cô vào lòng.

“Anh không biết xấu hổ à?” Cố Chiêu Ninh ôm cổ, rất nghiêm túc nhìn anh.

Hoắc Thương Châu vừa đi về phía phòng tắm vừa cười, anh đẩy cửa phòng tắm, bế Cố Chiêu Ninh vào bồn xả nước, anh ngồi trên bồn nhìn đôi mắt to tròn long lanh có hình ảnh mình bên trong cười cười: “Cảm ơn em khích lệ, anh không biết xấu hổ”. Chỉ cần Cố Chiêu Ninh vui vẻ, anh có thể làm bất cứ cái gì, cho nên trước mặt cô, anh như tên vô lại, tán thưởng lời nói của cô.

Cố Chiêu Ninh nhăn trán, ngẩng đầu lên thở dài, như nghe được mệnh lệnh, lần nữa nhào vào ngực anh, hết sức dịu dàng: “Hoắc Thương Châu... Em không muốn rời bỏ anh.” Đây là những lời chôn sâu trong đáy lòng cô, cuối cùng cô vẫn không thể khống chế được mà nói ra.

Hoắc Thương Châu lùi lại phía sau một bước, cùng cô ngã vào bồn tắm, nước tràn ra sàn, anh ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng lau đi những dấu vết sau cuộc vật lộn yêu đương, khẽ mỉm cười âu yếm nhìn cô: “Ai cho em rời bỏ anh? Anh không cho em đi, biết vì sao không?” Anh sờ sờ mũi cô, nói giọng cưng chiều.

“Có được không? Em có thể ích kỷ làm như vậy được không?” Cô rưng rưng tựa vào ngực anh, nước thì ấm mà sao lòng cô lại lạnh như vậy.

“Bất kể Thiên Mộng Tuyết nói gì với em, em phải tin anh, anh sẽ không rời khỏi em” Hoắc Thương Châu ôm Cố Chiêu Ninh để cô cảm nhận được hơi ấm của mình, cầm đặt trên đỉnh đầu cô không ngừng cọ xát.

Cố Chiêu Ninh nghe thấy vậy giật mình, cuống quýt ngẩng đầu nhìn anh: “Anh cũng biết rồi à?”

Cô rất ngạc nhiên tại sao anh lại đề cập đến Thiên Mộng Tuyết, như thể anh đã biết chuyện hai cô gặp nhau.

“Bé ngốc ạ! Em có chuyện gì giấu được anh? Sau này không được làm thế nữa, em làm như vậy không thấy tàn nhẫn với anh à?” Anh cười nhạt, có thể nghĩ được phản ứng của cô như vậy, cánh tay dài ôm chặt, đặt lên má cô một nụ hôn.

Cố Chiêu Ninh khẽ vuốt cằm, cô biết, trong tình yêu, luôn có sự ích kỷ, nhưng nghe được câu chuyện quá khứ của Thiên Mộng Tuyết khiến cô nhất thời choáng váng, nhường Hoắc Thương Châu cho cô, hành động này cũng rất tàn nhẫn với cô, lúc này nhìn ánh mắt thương tổn của Hoắc Thương Châu, hóa ra với anh còn tàn nhẫn hơn.

Sau này... sẽ không, bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần Hoắc Thương Châu không rời bỏ cô, cô sẽ luôn ở bên anh.

Hai khuôn mặt lại tiến sát vào nhau, một nụ hôn triền miên lại tái diễn, có một số việc, một khi bắt đầu không có cách nào dừng lại được, giống như lúc này, hai người đều không thể đẩy đối phương ra, tiếp tục ở trong phòng tắm diễn cảnh khiến người ta đỏ mặt...

Dường như lê bước chân, Cố Chiêu Ninh mới cùng Hoắc Thương Châu tiến ra khỏi phòng, đến cửa, cô dừng bước lại nói với anh: “Đồng nghiệp của em chắc là phát điên rồi, em... đi trước nhé” Cố Chiêu Ninh vẫn còn chút xấu hổ nói lời tạm biệt.

Hoắc Thương Châu vuốt mái tóc anh vừa giúp sấy khô, gật đầu: “Lát nữa xong, gọi điện cho anh, anh đưa em về nhà”.

“Vâng”. Nói xong, cô xoay người đi về phòng bên cạnh, không quay đầu lại cũng có thể cảm nhận đôi mắt nóng bỏng kia đang nhìn mình, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Vừa đến cửa thì từ bên trong mở ra, Cố Chiêu Ninh thấy Tiểu Kim cùng Lý Nhiên vô cùng gấp gáp đang nói gì đó, lúc nhìn thấy cô, mặt hai người mừng rỡ hẳn.

“Cố tổng! Cô đi đâu vậy? Chúng tôi tìm cô muốn chết, bọn Tiểu Lữ cũng ra ngoài tìm rồi, chúng tôi cứ tưởng cô xảy ra chuyện gì, điện thoại di động cũng tắt máy”. Tiểu Kim thấy Cố Chiêu Ninh bình yên vô sự đứng trước mặt, kích động kéo cô nói liên thoắt.

Cố Chiêu Ninh không nghĩ là mình ra ngoài lại khiến đồng nghiệp lo lắng đến thế, cô trách cứ nhìn Hoắc Thương Châu vẫn đang đứng ở cửa phòng bên cạnh nhìn mình.

Hoắc Thương Châu nhún vai một cái, đẩy cửa phòng đi vào.

Tiểu Kim nhìn theo hướng mắt Cố Chiêu Ninh, thấy hành lang trống không, cũng không thèm để ý nữa, nói tiếp với Lý Nhiên: “Mau gọi điện cho bọn Tiểu Lữ đi, bảo Cố tổng về rồi.”

Lý Nhiên gật đầu, đi vào trong phòng gọi điện.

Cố Chiêu Ninh quay mặt về phía Tiểu Kim cười cười: “Vừa rồi uống nhiều quá, hơi đau đầu, đi ra ngoài dạo một lúc, không cần phải hoảng sợ như thế chứ tiểu quý”. Cô giả bộ nhức đầu, ôm trán thở dài.

“Một lúc? Từ khi nào 1 lúc thành 3 tiếng đồng hồ!! Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Tiểu Kim giắt mình kêu lên, bộ dạng ầm ĩ này khiến Cố Chiêu Ninh không nhận được ôm miệng cười, tranh thủ lôi cô vào phòng.

Trời ơi! 3 giờ đồng hồ, cô ngang nhiên trong lúc vô tình ở cùng với Hoắc Thương Châu khiến họ đợi cả buổi tối, với giọng nói high-decibel của Tiểu Kim, cô không dám đảm bảo Hoắc Thương Châu không nghe được, vì cô cảm thấy cửa phòng Hoắc Thương Châu cũng chưa khóa.

“Muốn chết à? Ầm ĩ quá, 3 tiếng thì 3 tiếng chứ sao” Cố Chiêu Ninh ở chỗ riêng tư, như bạn bè với Tiểu Kim, Lý Nhiên, cho nên khi cô buông tay liền gào lên với Tiểu Kim.

“Á... Cố tổng, giọng cô còn to hơn cả Tiểu Kim đấy” Lý Nhiên ngạc nhiên, cô để điện thoại xuống, bất bình thay Tiểu Kim.

Cố Chiêu Ninh ý thức được mình vừa rồi hơi mất bình tĩnh, hắng giọng một cái: “Tôi tỉnh rượu rồi, vừa rồi tôi có một bài chưa hát, nào, chúng ta hát tiếp đi, bọn Tiểu Lữ về chưa?” Cô nhất quyết chuyển đề tài, cô phải bảo vệ bản thân không để họ tiếp tục nghi vấn, tìm ra bằng được chỗ nào cô vừa mới đi.

Thừa dịp Tiểu Kim không đặt câu hỏi, Cố Chiêu Ninh vội vàng bỏ qua hai người đến bấm số bài hát.

Tiểu Kim và Lý Nhiên nhìn nhau, không hiểu nổi tình huống là thế nào, họ ngồi trên ghế salon bắt đầu thưởng thức giọng hát của Cố Chiêu Ninh.

Không lâu sau, bọn Tiểu Lữ 4 người đàn ông quay lại, họ tiếp tục ngồi trên ghế salon uống rượu buôn chuyện còn Cố Chiêu Ninh tự nhiên đứng hát, trong khi đó phục vụ không ngừng bưng lên hoa quả, còn cả những loại rượu tây rất quý. Mấy tên đàn ông toàn diệt coca, đi đâu tìm được một cơ hội tốt như thế này.

Vì vậy, sau một đêm, 4 người đàn ông say mèm cùng Cố Chiêu Ninh, Tiểu Kim, Lý Nhiên 7 người ra khỏi Ngọc Sáng. Bắt xe cho 4 tên đàn ông, Tiểu Kim và Lý Nhiên phụ trách đưa họ về, Cố Chiêu Ninh lại kiểm có đầu vẫn hơi đau, từ chối lên xe, mà thật ra, cũng không chen được lên xe nữa.

Nhìn chiếc xe rời đi, Cố Chiêu Ninh hít thở sâu một cái, đột nhiên, một lồng ngực vững vàng bao lấy cô. Cố Chiêu Ninh không cần suy nghĩ cũng biết là ai, cô dán vào ngực anh, hạnh phúc mỉm cười: “Làm gì vậy, em muốn về nhà”. Trên đường, rất nhiều người nhìn họ, Cố Chiêu Ninh thấy không được tự nhiên, Hoắc Thương Châu quả là bắt mắt quá đi, cô lắc lư người nói với người đàn ông đứng đằng sau.

“Anh đưa em về”

Nụ cười của Cố Chiêu Ninh cứng đờ, đây... không phải là Hoắc Thương Châu! Cô lập tức quay đầu lại, đột nhiên bắt gặp nụ cười đẹp lạnh lùng của Hứa Cần Dương, mặt cô xanh mét, biết mình nhận nhầm người, cô vội vã đẩy Hứa Cần Dương ra, lúng túng: “Sao lại là anh...”

“Sao thế? Anh tưởng em biết là anh” Hứa Cần Dương vẫn duy trì nụ cười, nhưng Cố Chiêu Ninh không phát hiện ra, lúc cô hỏi câu đó, mắt Hứa Cần Dương lóe lên một tia độc ác.

“Ha ha... sao anh lại ở đây.” Cố Chiêu Ninh nhớ Hứa Cần Dương cũng có một CLB giải trí, tại sao vào thời gian này lại xuất hiện ở Ngọc Sáng mà không phải Thắng Thiên? Cô nghi ngờ hỏi.

“Cùng mấy người bạn đi qua đây, gặp em và bạn đứng cùng nhau nên không quấy rầy, bây giờ phải về à, anh đưa em về.” Anh bịa chuyện thế, thực ra lúc trước thoáng nhìn thấy cô, ma xui quỷ khiến thế nào đứng chờ 6 tiếng đồng hồ, anh không biết mình đợi gì ở đây, có lẽ đợi một câu trả lời, anh nghĩ Cố Chiêu Ninh vẫn tiếp tục với Hoắc Thương Châu, mặc dù có cảm giác vô cùng ghen tị, nhưng lúc nhìn thấy Cố Chiêu Ninh, mọi tức giận đều biến mất.

“Thôi, em tự về được rồi”. Cô còn chưa gọi điện cho Hoắc Thương Châu, anh nói sau khi chơi xong gọi điện cho anh, lúc này lại đứng ở cửa Ngọc Sáng, nhớ bị Hoắc Thương Châu nhìn thấy, cô lại sợ xảy ra chuyện như trước. (Chuyện đánh nhau ý các bạn – bienxuanhuong)

Vì vậy, cô vội vã từ chối Hứa Cần Dương, liền tiếp khoát tay với anh.

“Sao em cứ trốn tránh anh như vậy, chẳng phải chúng ta đang qua lại với nhau sao? Hay là... em quên rồi?” Hứa Cần Dương nhét tay trong túi quần, vẫn duy trì nụ cười thản nhiên với Cố Chiêu Ninh.

Lúc này cô mới nhớ đến hôm đó trên bờ biển đã đồng ý với lời nói của anh, cô lắc đầu: “Em chưa”. Đang định nói thêm, cô liền nhìn thấy Hoắc Thương Châu đứng sau lưng Hứa Cần Dương.

Hoắc Thương Châu nhận được thông báo từ quản lý, nói Cố Chiêu Ninh và các bạn đã ra khỏi phòng, vì vậy anh không yên lòng đi xuống tầng, không nghĩ vừa ra đến cửa lại thấy Hứa Cần Dương ở đây, hơn nữa Cố Chiêu Ninh đang nhìn anh ta, không để ý đến sự xuất hiện của anh. Hoắc Thương Châu sợ Hứa Cần Dương giở trò gì, nên tiến thêm vài bước.

Đúng lúc nghe được đoạn đối thoại kia, Hứa Cần Dương đang qua lại với Cố Chiêu Ninh? Cô còn ngang nhiên thừa nhận, như vậy... Cô vừa mới làm gì? Vừa rồi trong phòng, mọi hình ảnh vẫn còn khắc sâu trong đầu anh.

“Thương... Thương Châu”. Cố Chiêu Ninh ấp úng gọi tên anh, cô nhất thời sơ suất, chỉ nghĩ xem phải giải thích với Hứa Cần Dương thế nào, không để ý Hoắc Thương Châu xuất hiện, những lời vừa rồi, anh có nghe thấy hay không? Anh ấy nghe được có hiểu lầm hay không?

“Ồ, chủ tịch Hoắc, thật tình cờ, giới thiệu một chút, đây là bạn gái tôi.” Hứa Cần Dương nhìn thấy Hoắc Thương Châu chau mày, cười nham nhở, sau đó đến bên cạnh Cố Chiêu Ninh đang đứng chờ, tự nhiên ôm vả vả cô nhìn Hoắc Thương Châu như không có chuyện gì xảy ra.

Trong đầu Cố Chiêu Ninh nghĩ ra vô số lời giải thích, nhưng không sao nói ra được, cô lúc này chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn Hoắc Thương Châu lắc đầu một cái, cô muốn nói, chuyện với Hứa Cần Dương không phải như vậy, cô rất muốn nói mà không nói ra được.

“Hứa Cần Dương, buông cô ấy ra”. Hoắc Thương Châu trừng mắt nhìn Cố Chiêu Ninh, tầm mắt từ từ chuyển qua cánh tay Hứa Cần Dương đang khoát trên vai cô, ánh mắt thoáng thô bạo, trầm giọng gầm nhẹ.

Hứa Cần Dương không vì lời nói của Hoắc Thương Châu rút tay về, ngược lại còn ôm Cố Chiêu Ninh chặt hơn, như người yêu vô cùng thân mật, thì thầm vào tai Cố Chiêu Ninh.

Hoắc Thương Châu lần đầu tiên thấy mắt Cố Chiêu Ninh có vẻ thống thiết, đoán không ra được.

Sau khi nghe xong, Cố Chiêu Ninh vội vàng sải bước lên trước, ngăn Hoắc Thương Châu: “Anh về trước đi! Em có chuyện muốn nói với anh ấy”. Cố Chiêu Ninh nháy mắt với Hoắc Thương Châu, miệng mấp máy vài câu không thành tiếng.

Hoắc Thương Châu vốn đề nén tức giận định không thỏa hiệp, nhưng thấy vẻ cầu xin của Cố Chiêu Ninh lại không nỡ nhẫn tâm, vì vậy mềm giọng: “Em có nghĩ nên giải thích với anh không?” Giọng nói này đủ làm Cố Chiêu Ninh sợ hãi, như lời chất vấn của vua chúa khiến cô hốt hoảng.

Nhưng Hứa Cần Dương nói câu đó khiến cô không thể phớt lờ, cô lắc đầu với Hoắc Thương Châu, nói nhỏ đủ cho anh nghe được: “Hãy tin em.” Nói xong cô xoay người đi về phía Hứa Cần Dương, mở cửa xe anh ta, Hứa Cần Dương nở một nụ cười khinh khỉnh với Hoắc Thương Châu rồi cũng ngồi vào xe.

Xe nổ máy, Cổ Chiêu Ninh nhìn qua kính chiếu hậu thấy bóng dáng kia dần dần nhỏ lại thở dài, quay mặt lại nhìn Hứa Cần Dương ngồi bên cạnh: “Anh có gì nói đi.” Vừa rồi Hứa Cần Dương thì thầm bên tai, nói có việc quan trọng phải nói với cô, nếu cô không nghe nhất định sẽ hối hận.

Cổ Chiêu Ninh bị nắm đúng huyết, mọi chuyện liên quan đến Hoắc Thương Châu cô đều muốn biết, cho nên, khi nghe Hứa Cần Dương nói câu đó, cô không chút do dự lên xe của hắn, nhưng nghĩ đến bộ dạng gập đứ vừa rồi của Hoắc Thương Châu, trong lòng cô lại bất an.

“Đừng nóng vội, rồi em sẽ biết.” Hứa Cần Dương xem ra vì câu nói liên quan đến Hoắc Thương Châu mà Cổ Chiêu Ninh trở nên vội vàng như vậy, hắn cảm thấy ghen tức, cô càng như vậy, hắn càng muốn nhấn chìm Hoắc Thương Châu. Chỉ cần không có Hoắc Thương Châu, hắn sẽ có được Cổ Chiêu Ninh.

Cổ Chiêu Ninh thấy hắn thần thần bí bí cũng không nói gì nữa, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không nói chuyện với hắn nữa, cô không thích cái cảm giác phát hiện ra Hứa Cần Dương bên cạnh trở nên đáng sợ, ánh mắt luôn phóng ra những tia nhìn ác độc, khiến cô sợ hãi. Hứa Cần Dương lại cho là cô không biết.

Lòng tham không có đáy, ham muốn cá nhân luôn đẩy bộ não con người, khiến người ta vì đồ kỵ, vì bị phản bội mà tự hủy diệt bản thân mình, cho dù biết rõ đây là con đường không lối về, nhưng vẫn không thể nào quay đầu lại được.

Hứa Cần Dương chính là như vậy, mà Thiên Mộng Tuyết cũng thế...

116. Q.3 - Chương 118: Sấm Sét Giữa Trời Quang

Rất nhanh, xe dừng ở trước một khu biệt thự, Hứa Cần Dương xuống xe, mở cửa cho Cổ Chiêu Ninh. Cô liếc nhìn căn biệt thự, nghĩ thầm sao hắn lại mang mình tới đây, chỗ này là chỗ nào? Đã đâm lao phải theo lao, cô bước xuống xe, vẫn không nói gì.

Cô đi theo sau Hứa Cần Dương vào trong nhà.

Trong nhà xa hoa lộng lẫy cũng không mấy bất ngờ, Hứa Cần Dương dẫn cô vào phòng khách, sai người rót trà. Cổ Chiêu Ninh không thể tiếp tục ngồi im: “Hứa Cần Dương, tôi không đến để uống trà, rốt cuộc anh muốn nói điều gì?” Cổ Chiêu Ninh nóng nảy nhìn anh ta cứ lảng tránh, không đi vào vấn đề.

“Tất nhiên... Anh có thứ muốn cho em xem, cứ uống trà trước đã, không phải vội.” Hứa Cần Dương cười cười, nhún mày với cô rồi vỗ tay ba tiếng.

“Đừng thừa nước đục thả câu, tôi thật sự có việc gấp, anh muốn cho tôi xem cái gì?” Cổ Chiêu Ninh đâu còn tâm trạng ngồi nữa, lúc này cô nóng nóng không biết phải làm thế nào với Hoắc Thương Châu, cô còn phải về giải thích với anh.

Hứa Cần Dương thấy cô gấp gấp như vậy hơi mất hứng, nhưng hắn cũng không để lộ ra, chỉ nói với Cổ Chiêu Ninh giọng nhạo báng: “Em phải gấp gấp trở về với hắn như vậy sao? Em cũng đừng quên còn đang qua lại với anh.”

Anh không thể hiểu, rốt cuộc Hoắc Thương Châu tốt ở chỗ nào, so với hắn, anh cũng chẳng thua kém gì, về diện mạo, anh thậm chí còn có dáng dấp hoàn hảo hơn, nhưng tại sao tất cả phụ nữ đều trao trái tim cho hắn, nhất là Cổ Chiêu Ninh, anh không thể chịu nổi trước mặt mình cô lại có thể vội vàng vì hắn như vậy.

Cổ Chiêu Ninh bị lời nói của Hứa Cần Dương nhắc nhở, phải, vừa rồi cô cũng muốn giải thích rõ chuyện này với hắn, nhưng Hoắc Thương Châu đột ngột xuất hiện khiến cô rối loạn, cho nên cũng quên mất, lúc này chỉ có 2 người cũng là cơ hội tốt, chỉ có điều nói ra có khiến hắn bị tổn thương quá không, Cổ Chiêu Ninh hơi băn khoăn, hai tay cô bóp chặt lấy nhau trên đùi, không ngừng vịn vịn, hơi cup mắt không dám nhìn thẳng vào hắn ta.

Sau khi người giúp việc bưng trà tới rồi tránh đi, cô mới mở miệng.

“Thật ra thì... Tôi cũng muốn nói chuyện này với anh” Cô nhỏ giọng, cũng không quá lo lắng. Ngay từ đầu cô đã sai lầm, cho rằng để có thể quên được Hoắc Thương Châu, cô đã lợi dụng Hứa Cần Dương, cô biết thế là không phải, nhưng chính hắn đã nói rằng cũng lợi dụng mình để quên người trong lòng hắn.

Thỏa thuận yêu đương này còn chưa bắt đầu đã kết thúc, tuy vội vàng nhưng Cố Chiêu Ninh lại thở phào trong lòng.

“Em định nói gì, nói với anh rằng em không thể nào quên Hoắc Thương Châu, không thể cùng anh tiếp tục ư?” Hứa Cần Dương như đang cười nhạo chính mình nhìn Cố Chiêu Ninh, nhưng cô không biết, nụ cười đó vô cùng khổ sở.

Hắn biết, Cố Chiêu Ninh căn bản không có cách nào quên được Hoắc Thương Châu, nhưng vị trí của cô trong lòng hắn không hề thay đổi, ngược lại càng ngày hắn càng lên cơn nghiện với cô, không chạm vào vẫn gây nghiện, đó chính xác là thứ có tên gọi tình yêu.

Yêu càng đậm sâu càng rước nhiều thương tổn, hắn không nhớ được đã nghe thấy câu này ở đâu, ban đầu thấy thật buồn cười, nhưng bây giờ hắn phải thừa nhận nó khắc họa chính xác lòng mình.

“Anh cũng biết rồi, vậy thì tôi cũng không có gì phải giấỵ giếỵ, đúng vậy, tôi không thể quên anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, cho nên...” Cố Chiêu Ninh hơi xấu hổ nhìn tay mình, giọng càng nói càng nhỏ.

“Em thực sự cho rằng hắn yêu em sao? Em nghĩ vậy ư?”

Vì những lời này, cô đột nhiên ngừng lại, giống như một đòn cảnh cáo, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn về tự tin, trấn tĩnh của hắn, trong lòng vô cùng căng thẳng, toàn thân cô bắt đầu run rẩy, tim cũng đập nhanh hơn, một lúc lâu mới mở được miệng: “Có phải anh biết điều gì không? Tại sao lại nói vậy?” Trục giác mách bảo cô hôm nay Hứa Cần Dương nhất định muốn cho cô biết chuyện liên quan đến Hoắc Thương Châu, bằng không hắn đã không nói câu ‘không nghe em sẽ thấy hối hận’.

“Tất nhiên, có thể em không tin nhưng anh biết rất rõ”. Hứa Cần Dương cũng không nói thẳng ra, nhún vai, nhắc ly tã trên bàn lên uống một hớp, nhìn Cố Chiêu Ninh cười cười.

Quả nhiên, trong lời nói của hắn có điều gì, xem ra cô khó mà tiếp thu nổi chuyện này.

“Có phải là tò mò rồi không?” Hứa Cần Dương thấy cô không nói gì, tiếp tục bổ sung.

Cả gian phòng tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe rõ, cô nhìn hắn cười nhưng trong lòng đã bắt đầu bất an, các khớp xương ngón tay vì nắm quá chặt mà trở nên trắng bệch, cô lấy hết dũng khí: “Tôi rất ngạc nhiên, rốt cuộc có chuyện gì lại khiến anh bận tâm đến vậy, tôi thừa nhận, ban đầu là tôi không tốt, không nên lợi dụng anh, nhưng Hứa Cần Dương, tôi thật lòng muốn trở thành bạn anh, còn yêu anh, đời này tôi không làm được, thật xin lỗi! Tôi biết là lúc này không nên bỏ anh, nhưng...”

Nghe đến đoạn này, khuôn mặt tươi cười của Hứa Cần Dương như đông lại, sau đó trở nên khó coi.

“Đừng nói nữa” Hứa Cần Dương quát lên tức giận cắt đứt lời cô, có lẽ nhìn thấy cô sợ hãi, hắn cố nén tức giận đến bên cạnh kéo Cố Chiêu Ninh: “Đi theo tôi”

Cố Chiêu Ninh nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, đây là lần đầu tiên hắn quát tháo cô như vậy, ánh mắt đỏ ngầu, mặc cho hắn lôi đi, cô ngơ ngác chạy theo.

Lên đến tầng hai, đi một đoạn hành lang mà Cố Chiêu Ninh lại có cảm giác quá lâu, như đi về phía vực sâu, không biết cái gì đang chờ đợi cô, không thể phủ nhận, lúc này cô rất căng thẳng, đến mức bước đi cũng trở nên khó khăn.

Hứa Cần Dương kéo cô đến cuối hành lang, mở cửa một căn phòng bên trái khiến Cố Chiêu Ninh đột nhiên dừng bước, hắn quay lại liếc nhìn cô: “Sao? Sợ ư? Yên tâm, tôi không phải loại người như vậy.” Hắn là loại người kia, nhưng lúc này hắn không nói dối, kể từ khi phát hiện mình yêu Cố Chiêu Ninh, hắn không hề muốn dùng những thủ đoạn hèn hạ, không muốn cưỡng bách cô, cô không giống loại phụ nữ hắn chỉ vui đùa một chút rồi quăng ột tấỵ ngân phiếu không bao giờ muốn gặỵ lại, hắn muốn nhiều hơn, muốn cô mãi mãi ở bên cạnh mình, chỉ cần yêu một chút thôi mà sao cũng khó như vậy.

Cố Chiêu Ninh lắc lắc đầu, cắn chặt môi, điều hòa nhịp tim của mình rồi mới theo hắn vào phòng.

Hứa Cần Dương bật đèn, trong nháy mắt cả căn phòng bừng sáng, lúc này Cố Chiêu Ninh mới biết hắn đưa cô vào thư phòng, là cô cả nghĩ rồi, lúc này lòng mới đỡ thấp thỏm một nửa, nửa kia vẫn ở cái bí mật lơ lửng mà cô cảm thấy mỗi lúc một gần mình.

Hứa Cần Dương buông tay Cố Chiêu Ninh, đến bên bàn đọc sách, lấy từ trong ngăn kéo ra một cái đĩa, quay lưng về phía cô, hắn nhìn cái đĩa cười ảm đạm, quay mặt lại đã là khuôn mặt tươi cười trong sáng. “Đây, tất cả những gì em muốn biết đều nằm ở đây, em xác định muốn xem nó chứ?” Hắn quơ quơ cái đĩa trước mặt mình.

Cố Chiêu Ninh nhìn cái đĩa có thể mở ra bí mật, hăng hái gật đầu, cô đã tới đây, nghĩa là không thể lùi bước. Chiếc đĩa dưới ánh đèn trở nên chói mắt, Cố Chiêu Ninh nheo mắt lại tránh thứ ánh sáng kia.

Hứa Cần Dương gật đầu, nhét đĩa vào laptop, sau đó... hắn xoay người đến bên cạnh Cố Chiêu Ninh, vỗ vỗ bả vai cô: “Tự mình xem đi, tôi ở bên ngoài chờ cô.”

Cố Chiêu Ninh nghe tiếng cửa đóng lại, lê bước chân nặng nề đến trước bàn đọc sách, ngồi xuống nhìn đồng file không tên, tay cô run rẩy cầm chuột double – click.

Chỉ sau một phút, cô xây xẩm mặt mày, cả người bắt đầu run lên! Cô mỗi lúc một run bần bật, sắc mặt trở nên tái nhợt, cô không ngờ Hứa Cần Dương lại có thứ này, những hình ảnh ử khiến cô không thở nổi, nhì lại thời gian của chiếc đĩa, cô có cảm giác như có người cầm thanh kiếm rì rạch từng nhát lên ngực cô, sự hung bạo này khiến trái tim cô phun trào đầm đìa máu tươi. Nỗi đau này không thể nào chịu đựng.

Hứa Cần Dương đứng ở cửa, đốt một điếu thuốc, nghe những âm thanh trong phòng vọng ra, hắn nhếch miệng cười lạnh, lá bài này chẳng lẽ không đủ để Cố Chiêu Ninh rời xa Hoắc Thương Châu? Hắn ích kỷ, lựa chọn nói chuyện này với cô vào lúc này, đơn giản là để chuẩn bị cho việc giật gói thầu sắp tới, mặc dù hắn tin rằng Thiên Mộng Tuyết có thể sao chép được đề án, nhưng để phòng trừ, hắn muốn Hoắc Thương Châu chịu một đả kích trí mạng, hắn không tin rằng, thời điểm Hoắc Thương Châu thương tích đầy mình, hắn lại không thể lật đổ Hoắc Thị.

Một kế hoạch tham lam nảy sinh trong đầu Hứa Cần Dương, một mũi tên trúng hai đích đã là kế hay, huống hồ lần này mũi tên lại trúng nhiều đích.

Đầu óc đang mơ màng thì bị tiếng mở cửa kéo về, hắn vứt tàn thuốc xuống đất, tàn nhẫn di chân, xoay mặt lại nhìn về mặt ủ rũ không còn giọt máu của Cố Chiêu Ninh.

“Anh biết từ khi nào? Vì sao anh lại có vật này?” Cố Chiêu Ninh bắt lực mở miệng hỏi.

Hứa Cần Dương không nghĩ được lúc này Cố Chiêu Ninh vẫn bình tĩnh được như vậy, nhưng hắn cũng đã sớm chuẩn bị, không thể để lại một sơ sót nào.

Đôi tay ôm lấy bả vai Cố Chiêu Ninh, cúi thấp đầu nhìn cô: “Nói ra... thật sự cũng là ngoài ý muốn, tôi ngẫu nhiên có được, không dám nghĩ, Hoắc Thương Châu lại có niềm đam mê này...”

Những gì Hứa Cần Dương nói, Cố Chiêu Ninh không còn nghe được nữa, trong đầu cô lần lượt từng cảnh từng cảnh vừa xem hiện lên, cô không muốn tin, cũng không dám tin, nhưng sự thật sờ sờ trước mắt, cô lại không thể không tin, chẳng lẽ... Hoắc Thương Châu vẫn luôn lừa gạt cô? Anh đã sớm chuẩn bị mọi thứ tốt như vậy?

Cố Chiêu Ninh cảm thấy thế giới này thật giả dối, người nào cũng giả dối, người thân thích cũng vậy, Hoắc Thương Châu cũng thế, đều là ... một lũ dối trá!

“Ninh Ninh? Ninh Ninh?” Hứa Cần Dương nhìn Cố Chiêu Ninh mất hồn có chút bận tâm, lúc này hắn mới phát hiện, Cố Chiêu Ninh căn bản không chịu đựng nổi việc này, trong lòng lại có cảm giác hối tiếc.

“Dù thế nào cũng cảm ơn anh, cảm ơn đã cho tôi thấy rõ sự thật, tôi biết mình phải làm thế nào rồi, phiền anh đưa tôi về.” Cô trở nên bất động, lúc này nếu không có Hứa Cần Dương đỡ, chắc cô đã ngã xuống, đã ngồi bệt trên đất, bắt lực ngẩng lên khuôn mặt tái nhợt cổ nén bật khóc, cô vẫn nhìn được, cô không thể khóc, cô đã không còn là Cố Chiêu Ninh trước đây, cô phải kiên cường, đây là lời thề của cô lúc mẹ qua đời.

“Em không cần như vậy, nếu biết là sẽ thế này, anh sẽ không để em biết chân tướng sự việc.” Hứa Cần Dương ân cần ôm Cố Chiêu Ninh vào ngực, chống đỡ cô khỏi ngã xuống, Cố Chiêu Ninh như vậy làm hắn

thấy sợ, động cơ của hắn chỉ là để cô bên cạnh mình, tất nhiên cũng bao gồm đánh bại Hoắc Thương Châu, nhưng hắn không nghĩ đến đáng về này của cô, lúc này hắn hơi hối hận, nhưng không có cách nào quay lại rồi.

Có một số việc khi bắt đầu rồi sẽ không thể dừng lại, tội ác một khi đã bị chôn chặt thì kẻ đầu sỏ gây nên không thể nào tự đi vạch trần chân tướng.

“Cảm ơn anh, anh đã làm đúng, nếu không nhờ anh, không biết tôi sẽ còn bị lừa tới khi nào.” Cố Chiêu Ninh nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ tràn ra. Cô thật hối hận đã biết tất cả, nhưng lúc này, cô lại thấy may mắn vì đã biết sự thật, mâu thuẫn này thật rối rắm! Lòng cô tan nát, tim như ngừng đập, chỉ còn lại một cái xác không hồn.

“Vẫn còn anh... em còn có anh, rời bỏ hắn đi, anh đã nói rồi, hắn không xứng đáng với em, rời bỏ hắn, đến với anh, anh sẽ đối với em thật tốt, anh bảo đảm rằng cả thế giới có thể phản bội em, nhưng Hứa Cần Dương sẽ không.” Một đoạn tỏ tình nồng nàn khiến cho cơ thể Hứa Cần Dương căng lên, đây là lần đầu tiên hắn thổ lộ với một cô gái, nói lên nội tâm bất an của mình, hắn mong mỗi, thế thốt.

Mọi sự tốt đẹp của Cố Chiêu Ninh như rơi xuống vực sâu, cô không leo lên được nữa, sao còn dám hi vọng vào lời thề của Hứa Cần Dương? Cô không xứng với hắn, cô cũng không có cách nào đáp lại, mở đôi môi trắng bệch: “Tôi không đáng đâu, Hứa Cần Dương, anh bảo tôi ngu cũng được, đàn cũng được, nhưng cho tôi tận lúc này, khi đã nhìn rõ chân tướng, tôi vẫn còn yêu anh ta, yêu đến tận xương tủy, lòng tôi cũng không còn chứa nổi bất kỳ ai khác.”

Cảm giác thất bại lần tức giận nhất thời khiến Hứa Cần Dương như muốn nổ tung, hắn không nghĩ được người con gái trong ngực mình lại quyết cường đến vậy, thà yêu Hoắc Thương Châu như vậy còn hơn chấp nhận hắn, rốt cuộc là vì sao? Hắn bắt lấy hai bàn tay Cố Chiêu Ninh, đẩy cô ra để cô nhìn thẳng vào mắt mình, về mặt hắn tổn thương nhìn cô: “Em nhất định không rời bỏ hắn sao? Tại sao! Tại sao? Em biết không? Tôi yêu em! Em không nhớ bên bờ biển hôm đó tôi đã nói tôi bị thương rồi sao? Vết thương của tôi là do em gây ra! Em không chút nào nhận thấy ư? Tại sao hết lần này đến lần khác đem tình cảm của tôi ra giẫm đạp, mặc kệ nó rơi lệ chảy máu?” Hắn kích động chất vấn Cố Chiêu Ninh, hoàn toàn không bận tâm đến cảm nhận của cô lúc này.

Hoàn toàn không nghĩ đến, cô vẫn nhớ rõ nhưng lời Hứa Cần Dương nói bên bờ biển, thì ra là... Người con gái trong lòng hắn lại chính là mình, khó trách hắn ngay lập tức nói muốn thử qua lại với mình để quên đi quá khứ, lúc này suy nghĩ lại thì ra cô đúng là ngu dần rồi.

“Tôi... tôi rất xin lỗi.” Ngoài xin lỗi ra, cô không biết phải nói gì nữa, không biết bao nhiêu lần trong lòng nói xin lỗi Hứa Cần Dương, bất kể thế nào, ngay từ lúc bắt đầu cô đã không thể tiếp nhận hắn.

“Em vừa xin lỗi ư? Tôi không cần xin lỗi! Tôi chỉ muốn em!” Hắn đã hoàn toàn mất lý trí, một tay đẩy cô sát vách tường, hôn lên đôi môi tái nhợt của cô, trắng trợn cướp đoạt vị ngọt lành của cô.

Lúc kịp thời phản ứng, Cố Chiêu Ninh đã không thể né tránh, cô bây giờ bất lực không thể ngăn cản sự chiếm đoạt của Hứa Cần Dương, đành nhắm mắt, cắn chặt môi cứng ngắc đứng tại chỗ, không phản ứng cũng không phản kháng.

Một sự sỉ nhục to lớn khiến Hứa Cần Dương nổ tung, so với một cái tát, sự cứng đờ của cô còn khiến hắn khổ sở hơn, điều này có nghĩa là cô đang chịu đựng ư? Chẳng lẽ mất đi Hoắc Thương Châu cũng có nghĩa là cô đã chết, mặc cho ai chém giết cũng không quan tâm sao?

“Tại sao? Có phải là tôi có làm cái gì, em cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái, có phải không? A...! Em nói đi!” Hứa Cần Dương nổi điên lắc lắc vai Cố Chiêu Ninh, tim hắn đã tan nát đến mức không sao cứu chữa, ánh mắt tổn thương cùng tức giận đỏ ngầu, hắn rốt cuộc nên đoạt lấy cô, nếu là người phụ nữ khác đứng trước mặt hắn, hắn sẽ khiến cho cô ta sống không ra sống mà chết cũng không ra chết! Nhưng đây lại là Cố Chiêu Ninh, hắn không thể làm thế.

“Hứa Cần Dương... Tôi là của anh rồi... Tùy anh thôi.” Cô chậm rãi nhắm hai mắt, nước mắt tuôn rơi, chẳng phải Hứa Cần Dương muốn có mình sao, vậy thì cho hắn, dù sao cô lúc này cũng chẳng còn là gì.

Một đón cảnh cáo, Hứa Cần Dương không nghĩ là Cố Chiêu Ninh sẽ nói như vậy, không phải hấn nên vui về sao? Nhưng tại sao ngược lại tìm hấn lại đau như cắt.

“Cô...” Nhất thời Hứa Cần Dương không biết phải làm gì, hấn lùi lại mấy bước, tựa vào bức tường lạnh như băng nhìn người con gái đối diện đã từ bỏ tất cả như tro bụi, hấn khốc.

Thì ra... có một số việc không phải nghĩ thế nào sẽ thành thế ấy, ví dụ như... lúc này, cảnh tượng này vượt xa mức tưởng tượng của hấn.

Cầm thấy người trước mặt đã buông tay, Cố Chiêu Ninh mới chậm rãi mở mắt nhìn người đàn ông đối diện đang dựa vào tường, cô cười khổ, vươn tay bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, vừa cởi vừa nói: “Thế nào? Đàn ông các người chẳng phải đều muốn có thứ này sao? Tôi lúc này đáp ứng anh, cũng chỉ là thay đổi gương mặt, tôi thấy không thành vấn đề.”

Hứa Cần Dương nhìn bộ dạng này của Cố Chiêu Ninh, thậm chí hơi sợ, nếu là trước đây, hấn sẽ không do dự đáp lại, sau đó đẩy cô lên giường, có thể còn khen ngợi cô là kẻ thức thời.

Lúc Cố Chiêu Ninh cởi chiếc cúc thứ hai, Hứa Cần Dương sai bước đến cầm tay cô tức giận: “Đừng cởi nữa! Tôi không có chút hứng thú nào với cô!” Cởi cúc áo vào cho cô, cơn giận của hấn vì sự oan ức của cô cũng biết mất tương đối, hấn chậm rãi: “Tôi đưa cô về nhà”

Nói xong, hấn nắm tay Cố Chiêu Ninh đi về phía hành lang.

Trên xe, Cố Chiêu Ninh thiếp đi, có lẽ quá đau khổ, Hứa Cần Dương thấy cô tuy ngủ say lòng mảy vẫn cau lại, còn thì thoảng than thở.

Hấn nắm chặt tay lái nhìn thẳng về phía trước tự nhủ: “Tôi phải làm gì với em bây giờ?”

Cố Chiêu Ninh không nghe thấy những lời này, cô chỉ hơi cựa mình rồi vẫn say sưa ngủ.

Lúc xe dừng dưới nhà Cố Chiêu Ninh thì cô cũng tỉnh, thấy Hứa Cần Dương đang nhìn mình, cô nghĩ đến chuyện vừa xảy ra ở nhà hấn cảm thấy xấu hổ, lấy áo khoác từ trên người trả lại cho hấn rồi mở cửa xe xuống.

“Về nghỉ ngơi cho tốt, không nên suy nghĩ nhiều, đừng quên, bờ vai của anh luôn sẵn sàng cho em mượn.” Hứa Cần Dương cũng xuống xe đứng ở cửa nói với cô.

Cố Chiêu Ninh gật đầu, lê bước chân nặng nề đi vào nhà.

Hoắc Thương Châu chạy xe hết tốc độ trên lối đi bộ, mắt không ngừng nhìn xung quanh, anh đã qua Thắng Thiên, đã đến nhà Cố Chiêu Ninh, nhưng không tìm được cô, anh lo lắng Hứa Cần Dương sẽ giở trò gì với Cố Chiêu Ninh, như lúc đầu ở Thắng Thiên, nhưng Cố Chiêu Ninh không nghe điện thoại, anh hỏi A Đông, thậm chí động thủ với hấn, nhưng hấn thực sự không biết gì, vì vậy anh và Lôi Ảnh chia nhau, anh quyết định quay về nhà Cố Chiêu Ninh, nếu cô thực sự chưa trở về, anh sẽ lật tung Thắng Thiên lên! Không tin là Hứa Cần Dương sẽ không xuất hiện.

Anh bây giờ cảm thấy hối hận, sao ở ngay cửa Ngọc Sáng lại để cho Cố Chiêu Ninh đi.

“Chết tiệt! Cố Chiêu Ninh! Em đừng xảy ra chuyện gì! Nếu không...” Nếu không cái gì? Nếu quả thực xảy ra chuyện gì thì anh phải làm sao?

Lúc đến đầu đường, xe anh rẽ trái, cùng lúc, xe Hứa Cần Dương cũng rẽ phải ra khỏi khu nhà.

Hai xe không gặp nhau, Hoắc Thương Châu dừng xe bên dưới thấy tầng nhà Cố Chiêu Ninh sáng đèn, trong lòng anh căng thẳng, vừa vui vừa sợ, không thêm đóng cửa sổ xe, anh nhanh chóng nhảy xuống chạy lên lầu.

Hoắc Thương Châu tự dùng chìa khóa mở cửa, trong phòng không thấy bóng dáng Cố Chiêu Ninh, anh đi tới phòng ngủ, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, anh đi ra ban công, ngắm người trước bầu trời đầy sao, đốt một điếu thuốc, đứng lặng lặng hút chờ Cố Chiêu Ninh ra ngoài cho anh một lời giải thích.

Nhưng chờ thật lâu, tiếng nước chảy cũng không ngừng, Cố Chiêu Ninh cũng không ra ngoài, anh đột nhiên có linh cảm xấu, vội vàng vút điều thuốc chạy đến cửa phòng tắm dồn dập gõ, không ai đáp lại, anh gọi to: “Ninh Ninh? Có nghe thấy anh nói gì không? Trả lời anh!” Trong phòng tắm vẫn chỉ có tiếng nước chảy, không ai trả lời.

“Ninh Ninh! Mở cửa ra” Anh gọi một lần nữa vẫn không có âm thanh nào, không thể chờ đợi thêm nữa, anh vịn thử tay nắm cửa, bên trong khóa trái, anh lùi lại mấy bước, ỳnh, một cước đá văng cửa phòng tắm.

117. Q.3 - Chương 119: Giấy Xét Nghiệm

Khi đập được cửa phòng tắm, Hoắc Thương Châu nhìn thấy Cố Chiêu Ninh nhắm tịt mắt nằm trong bồn tắm không hề nhúc nhích, anh kinh hoàng chạy đến lắc lắc cô: “Ninh Ninh! Ninh Ninh!” nhưng cô vẫn không hề có phản ứng gì. Anh nhanh chóng ôm cô ướt đầm dề từ trong nước lên, đặt trên giường, lau khô rồi mặc một bộ quần áo sạch. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, lòng anh cũng thất lại, làm sao cô lại trở thành thế này, rốt cuộc Hứa Cần Dương đã làm gì cô?

Sau khi mặc xong quần áo, anh vội vàng bế cô sải bước ra cửa.

Ngoài cửa phòng cấp cứu, Lôi Ảnh nhận được điện thoại của Hoắc Thương Châu lập tức chạy tới, Mạc Nhan cũng đi theo anh.

“Sao rồi? Ninh Ninh đâu?” Mạc Nhan nhìn thấy Hoắc Thương Châu, vội vàng hỏi thăm. Cô nhìn anh với ánh mắt oán hận, người đàn ông này hô mưa có mưa, gọi gió có gió, tại sao hết lần này đến lần khác làm tổn thương Cố Chiêu Ninh, tại sao không thể đối xử tốt với cô ấy, càng nghĩ càng tức, thấy Hoắc Thương Châu như xác chết không trả lời câu hỏi của cô, Mạc Nhan nổi điên: “Hoắc Thương Châu! Anh có phải là đàn ông nữa không? Anh biết Ninh Ninh yêu anh bao nhiêu không? Lúc ly hôn với anh nó đã đau khổ bao nhiêu lâu, vất vả lắm mới quên được anh, tại sao anh còn xuất hiện trước mặt nó, còn đối xử với nó thế nào? Anh xem anh hại nó thành cái gì rồi?” Mạc Nhan tức giận nói một thôi một hồi.

Lôi Ảnh thấy cô to tiếng, tiến lên kéo tay: “Mạc Nhan! Đừng làm ồn!” Anh liếc nhìn Hoắc Thương Châu, hần vẫn ngồi trên ghế cúi đầu không nói lời nào, thật ra anh biết, người khó chịu nhất lúc này là Hoắc Thương Châu.

“Tôi làm ồn? Được... Lôi Ảnh, anh lại còn giúp hắn? Đang nằm trong kia là bạn thân nhất của tôi! Đàn ông các người đều là đồ đểu” Mạc Nhan hất tay Lôi Ảnh, gầm lên.

Thấy mũi nhọn lại chĩa về mình, Lôi Ảnh nhất thời cứng họng, bảo sao phụ nữ đều phức tạp, chỉ trong một giây đã thiên biến vạn hóa, lúc này anh đang lãnh đủ, quả nhiên... chộc ai chứ đừng chộc vào phụ nữ.

“Ầm ỉ gì thế? Đây là bệnh viện! Xin giữ yên tĩnh cho” Một y tá từ trong phòng làm việc thò đầu ra không vui vẻ gì nhắc nhở Mạc Nhan.

Cô trừng mắt liếc y tá, không nói thêm gì nữa, tức giận ngồi xuống ghế đối diện Hoắc Thương Châu, nhìn trừng trừng cả anh lẫn Lôi Ảnh đang đứng bên cạnh.

Không bao lâu, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ gỡ khẩu trang: “Ai là người nhà bệnh nhân?”

“Là tôi” Hoắc Thương Châu đứng bật lên khỏi ghế, sải bước đến trước mặt bác sĩ.

Bác sĩ gật đầu nói với anh: “Bệnh nhân bị thiếu máu nghiêm trọng, thời gian này lại làm lụng quá sức, về sau nên chú ý, đừng kích động cô ấy, chú ý bổ sung thêm dinh dưỡng, bây giờ sẽ chuyển sang phòng bệnh thường, ngày mai có thể xuất viện.” Nói xong, ông lễ phép gật đầu với Hoắc Thương Châu rồi quay lại phòng.

Hoắc Thương Châu lúc này mới thở phào, nhưng... tại sao cô lại bị thiếu máu nghiêm trọng...

Hai y tá đang từ từ đẩy Cố Chiêu Ninh ra ngoài, Mạc Nhan vội vàng tới trước giường bệnh nhìn sắc mặt tái nhợt của cô đau xót, cô không mồn khóc nhưng nhìn bộ dạng này không kìm được nước mắt, vừa khóc vừa nói: “Con nhóc chết tiệt này! Tại sao lại hành hạ mình đến vậy, khỏe nhanh lại ỳnh, sau đó chúng ta cùng đi! Đến một nơi khác sống, cả đời đừng quay lại đây nữa.”

Nghe thấy những lời này, Hoắc Thương Châu vô cùng căng thẳng, Lôi Ảnh cũng vậy.

Hoắc Thương Châu đứng bên kia giường bệnh, nắm lấy bàn tay cô trong tay mình khẽ vuốt ve, nhìn người mình yêu thành ra thế này, anh đột nhiên tự trách. Mạc Nhan nói đúng, nếu anh không xuất hiện trong cuộc đời Cố Chiêu Ninh, cô sẽ không thành ra thế này, đây tất cả là do anh gây ra, anh là người chẳng có năng lực gì hết.

Cố Chiêu Ninh được đẩy vào phòng bệnh, Hoắc Thương Châu vào theo, Mạc Nhan định đi vào liền bị Lôi Ảnh kéo ra ngoài.

“Anh làm gì thế?” Mạc Nhan vẫn còn tức giận Lôi Ảnh vừa rồi bao che cho Hoắc Thương Châu, cô hất tay anh ra. Đàn ông đều giống nhau, Lôi Ảnh lại càng lớn lên với Hoắc Thương Châu, vật cùng loài sống cùng nhau, lúc này cô thấy Lôi Ảnh và Hoắc Thương Châu chẳng khác gì nhau, cô cũng không muốn sau này lại giống bộ dạng Cố Chiêu Ninh bây giờ.

Đừng tưởng Cố Chiêu Ninh mặt ngoài kiên cường, thực tế cô chỉ ra vẻ, tự nguyện trạng ỉn như thế mà thôi.

So với Cố Chiêu Ninh, Mạc Nhan đúng là kiên cường hơn, cô dám yêu dám hận, làm việc gì cũng quả quyết, cô vĩnh viễn không thể vì đàn ông mà thương tích đầy mình như Cố Chiêu Ninh.

“Em vừa nói những điều đó là có ý gì? Cái gì mà đi? Cái gì mà vĩnh viễn không trở lại?” Lôi Ảnh sầm mặt, nhìn khuôn mặt giận dữ của Mạc Nhan.

“Đi là đi, không trở lại là không trở lại, nghe không hiểu à? Không hiểu thì thôi!” Mạc Nhan ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Lôi Ảnh.

“Vậy còn anh?” Đây là lần đầu tiên anh hỏi một người con gái như thế.

Mạc Nhan trợn mắt, nhất thời không biết nói gì với anh, nhìn ánh mắt mong đợi của anh, cô hơi hoảng hốt, đây là Lôi Ảnh lạnh lùng ư? Sao chẳng thấy giống.

“Anh... chuyện liên quan gì tới anh! Tôi vào đây!” Mạc Nhan không biết trả lời thế nào, hét lên.

Lôi Ảnh sao để cho cô cứ thế mà đi. Hoắc Thương Châu vẫn còn ở trong đó, nên để cho họ một chút không gian riêng, với lại cô ta vẫn còn chưa ỉn một câu trả lời, sao có thể dễ dàng cho đi như vậy.

“Đi theo anh”. Lôi Ảnh lôi Mạc Nhan đi, mặc kệ cô gào thét giãy giụa, đến một nơi an toàn.

Trong phòng bệnh, từng giọt từng giọt dung dịch truyền hòa vào máu Cố Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu cảm thấy thời gian trôi đi thật chậm, anh chờ cô tỉnh lại, dù chỉ để nhìn anh một cái.

Anh cầm bàn tay xanh xao lạnh toát của Cố Chiêu Ninh áp lên môi mình, ủ ấm trong lòng bàn tay anh.

Trên vách tường, kim đồng hồ lách cách nhích từng giây, anh cảm thấy mình như đang lặn lộn trong chảo dầu, vô cùng đau đớn, tối nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cô ngất xỉu, thiếu máu chỉ là một phần, chắc chắn là cô đã bị kích động.

Cố Chiêu Ninh mơ màng cảm thấy bàn tay mình đang có người nắm chặt, sự ấm áp ấy làm cô lưu luyến, chậm rãi mở mắt, trần nhà trắng toát, mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi làm cô ngồi bật dậy, vì quá đột ngột mà cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

“Tỉnh rồi à? Bác sĩ nói em cần nghỉ ngơi, nằm xuống đi đã đừng kích động, cẩn thận lệch kim tiêm.” Hoắc Thương Châu đứng khỏi ghế bên cạnh, ôm lấy tay Cố Chiêu Ninh đang vuốt huyệt thái dương.

Sao mình lại ở trong bệnh viện? Mình nhớ đang ở nhà tắm cơ mà... Sao Hoắc Thương Châu lại xuất hiện ở đây, ai đưa mình đến? Còn nữa... sao mình phải truyền nước biển?

“Bỏ ra”. Cố Chiêu Ninh nói 2 chữ lạnh lùng.

Hoắc Thương Châu sững sốt, sau đó buông tay, hai tay nắm bả vai cô dịu dàng: “Em sao vậy, tối nay đã xảy ra chuyện gì?” Vốn định đợi cô nghỉ ngơi khỏe hẳn rồi mới hỏi, nhưng thấy cô đột ngột tỏ thái độ với mình như vậy, trong lòng anh bất an.

“Sao nào? Hoắc Thương Châu...Người tôi không muốn thấy nhất bây giờ chính là anh! Đừng giả vờ tốt bụng nữa, không cần tiếp tục đùa cợt trước mặt tôi” Cố Chiêu Ninh cười lạnh, khuôn mặt tái nhợt vì tức giận mà ửng hồng. Lúc này, nhìn thấy Hoắc Thương Châu, cô chỉ nghĩ đến dối trá.

“Anh nghe không hiểu! Anh diễn kịch? Cố Chiêu Ninh.... Em nói rõ ràng ra đi.” Hoắc Thương Châu bị sự nghi ngờ hành hạ, trong lòng bất mãn, cô có thể mắng anh nhưng không được vu oan cho anh.

Cố Chiêu Ninh không thêm để ý, tựa đầu xuống gối nhắm mắt lại.

“Có phải Hứa Cần Dương đã làm gì em không? Hắn nói gì? Rốt cuộc vì sao em lại thế?” Hoắc Thương Châu nắm cầm Cố Chiêu Ninh, xoay gương mặt bướng bỉnh của cô đối diện với mặt mình.

Cố Chiêu Ninh đột nhiên mở mắt, một ngọn lửa bùng lên từ con ngươi âm đạm, lạnh lùng hất tay anh ra: “Anh ta không làm gì tôi, anh đừng tưởng ai cũng giống anh, đồ ngụy quân tử”.

Ngụy quân tử? Thật khiến người ta tổn thương, lần này, Hoắc Thương Châu đã hoàn toàn hiểu, nhất định Hứa Cần Dương đã nhúng mũi vào, nếu không Cố Chiêu Ninh sẽ không đột ngột thay đổi như vậy.

“Hắn rốt cuộc đã nói gì với em!”

“Sao phải kích động như thế? Chột dạ ư? Anh cũng không cần tức giận như thế, anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.” Cố Chiêu Ninh thấy anh nổi giận, cảm thấy anh đang cố che giấu sự thật, cô chẳng qua là một thứ đồ chơi trong tay anh, cần gì phải tốn công sức? Lúc này anh chỉ cần ngoảnh mặt bước đi, cần gì phải diễn đến mức này, thật nực cười.

Hoắc Thương Châu càng lúc càng thấy lời của Cố Chiêu Ninh khó hiểu, anh thật không biết mình đã sai cái gì, tối thiểu đối với cô anh không hổ thẹn với lương tâm.

“Nói mau! Nếu không anh sẽ ngay lập tức san bằng Thắng Thiên.” Anh không nhịn được, Cố Chiêu Ninh lại ngang nhiên che chở cho kẻ không đội trời chung Hứa Cần Dương, cảm giác này khiến anh phát điên.

Cố Chiêu Ninh ngỡ ngác, Hoắc Thương Châu trước mặt làm cho cô sợ, cô có một thoáng cảm thấy phải chẳng chuyện vừa xảy ra ở Hứa gia chỉ là một giấc mộng, nhưng một khi tỉnh mộng, cô có thể chấp nhận thực tế này không?

“Trừ uy hiếp ra anh có làm được việc gì khác không? Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi! Anh đi ngay đi” Cố Chiêu Ninh nhắm mắt lại, cô cảm thấy lúc này nói thêm câu gì nữa với anh đều là nhắm nhĩ.

“Được... em nghỉ đi. Chờ em khỏe lại, chúng ta nói tiếp.” Ý thức được vừa rồi mình hơi kích động, dù sao cô vẫn còn là bệnh nhân, bác sĩ cũng đã dặn để cô nghỉ ngơi, anh đành kìm nén tức giận, đắp chăn cho cô rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Đúng lúc gặp Mạc Nhan và Lôi Ảnh đi vào, Mạc Nhan vẫn trừng mắt liếc anh một cái, Hoắc Thương Châu không để ý, chỉ nói với Lôi Ảnh: “Ra ngoài, tôi có chút việc cần nói.”

“Vâng” Lôi Ảnh đi theo Hoắc Thương Châu ra khỏi phòng.

.....

Thiên Mộng Tuyết lo sợ mang tài liệu đến nhà Hứa Cần Dương, vào đến cửa cô dừng lại, do dự rốt cuộc mình có nên làm như vậy không, nhưng vừa nghĩ đến chiếc đĩa có thể rơi vào tay Hoắc Thương Châu cô đã thất sợ, không suy nghĩ gì thêm cô ấn chuông.

Trong một căn phòng trên gác, Hứa Cần Dương đã nhìn thấy Thiên Mộng Tuyết đỗ xe bên dưới, hắn cười nham hiểm châm một điếu thuốc, chờ Thiên Mộng Tuyết đến tìm mình, nghe thấy tiếng chuông cửa, hắn càng cười man rợ hơn.

Thiên Mộng Tuyết đi thẳng vào căn phòng quen thuộc, nhất thời một cảm giác ghê tởm nảy sinh, gian phòng này là nơi cô và hắn ta gian dối, thứ mùi vị quen thuộc thậm chí vẫn gợi nhớ đến hai chữ tình dục, cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo.

Cảm giác ghê tởm nhanh chóng qua đi, Thiên Mộng Tuyết soi gương, nhanh chóng lau miệng rồi ra trước mặt Hứa Cần Dương.

“Mang đến à?” Hứa Cần Dương cũng không quan tâm cô thế nào, trực tiếp đi vào vấn đề.

Thiên Mộng Tuyết chua xót trong lòng, gật đầu, ném điện thoại cho Hứa Cần Dương.

Hứa Cần Dương nhìn những hình ảnh kia hài lòng gật đầu, cười hô hố: “Ha ha... nhanh hơn một ngày so với tưởng tượng của tôi, Thiên Mộng Tuyết... cô quả nhiên là một nhân tài.” Hứa Cần Dương gửi ảnh sang điện thoại của hắn, sau đó trả lại cho cô, đột nhiên như nhớ ra điều gì, quay về phía cô hỏi: “Cô mang thai phải không” Trong ánh mắt hắn thoáng một tia sắc lạnh.

Bị lời nói của Hứa Cần Dương nhắc nhở, Thiên Mộng Tuyết mới phát hiện, hai ngày nay dạ dày cô như đầy hơi, ăn không vào, nôn không ra, rất khó chịu, tính toán một chút cũng một tháng rồi, thế nghĩa là... cô có thể đã có thai?

Trong lòng mừng rỡ, nhưng mặt lại tỏ vẻ lạnh lùng nhìn Hứa Cần Dương: “Việc của tôi đã xong, đưa đồ đây!” Thiên Mộng Tuyết làm sao quên được chuyện cái đĩa? Đó là mạng sống của cô! Không thể để cho hắn nắm trong tay.

“A phải rồi! Xem tôi chỉ lo quan tâm đến cô, quên cả việc chính” Hứa Cần Dương gõ gõ ngón tay, cười nham hiểm với Thiên Mộng Tuyết, nói xong hắn đứng dậy, mở ngăn tủ đầu giường lấy đĩa đưa cho cô.

Thiên Mộng Tuyết vẫn hoài nghi liếc nhìn hắn, nhưn mày: “Chỉ có thế này?”

“Vậy cô muốn mấy? Tin tôi đi. Chỉ có thế thôi.”

Thấy bộ dạng Hứa Cần Dương không giống đang lừa gạt mình, cô ngừng một chút rồi nói tiếp: “Còn file trong máy tính?”

“Xóa rồi!” Hứa Cần Dương thần nhiên.

Thiên Mộng Tuyết biết, cô có hỏi nữa cũng vô ích, một khi hắn muốn chinh, cô không thể thoát được.

“Tốt nhất là tiền bạc đã thỏa thuận xong, hi vọng sau này chúng ta sẽ không gặp mặt nhau nữa.” Thiên Mộng Tuyết nhét đĩa vào túi mình, nghi ngờ nói với Hứa Cần Dương rồi quay mặt bước đi.

Hứa Cần Dương cười khế, nói một câu cợt nhả khiến Thiên Mộng Tuyết sau này cũng đứng ngồi không yên: “Tôi cũng hi vọng thế, nhưng trong bụng cô lại náu kéo tôi, không phải cô sẽ độc ác không để tôi nhìn thấy con chứ?” Hắn vừa nói vừa nhìn theo lưng cô.

Quả nhiên, cô đã sai lầm, ngay từ đầu không nên tìm đến Hứa Cần Dương, đàn ông vô kể, tại sao lại cùng Hứa Cần Dương làm việc này, đây quả là một quyết định khiến cô hối hận cả đời.

“Dừng ngay cái tư tưởng ác độc đó lại! Đứa bé này không có nửa xu quan hệ với anh! Nhớ kỹ cho tôi! Nó mang họ Hoắc Thương Châu!” Sờ sờ bụng, đối với phụ nữ cái cơ bản nhất chính là tình mẫu tử, cô muốn con mình mang họ Hoắc chứ không phải là họ Hứa. Cô không cho phép hắn xuất hiện trong quãng đời sau này của mình.

“Được thôi, tôi cũng chỉ nói lung tung như vậy, con của cô... tôi không quan tâm, hi vọng cô sau này đừng khóc lóc bắt tôi chịu trách nhiệm.” Hứa Cần Dương vỗ tay một cái, đến bên cạnh Thiên Mộng Tuyết, một tay nhét trong túi quần, tay kia vuốt ve khuôn mặt cô.

Thiên Mộng Tuyết hờ hững nhìn hắn, cười lạnh né sang bên cạnh tránh bàn tay kia: “Điều này giám đốc Hứa yên tâm, vì căn bản đứa con này cũng không phải của anh.” Lần trước bị gài bẫy một lần, cô vẫn chưa thể quên, không thể không giấu, sợ Hứa Cần Dương lại giở ra chiếc máy theo dõi nào...

“Chắc chắn, cô trở nên thông minh rất nhanh, được rồi, cô đi đi, giao dịch của chúng ta đến đây là chấm dứt.” Hứa Cần Dương nở một nụ cười giễu cợt, lộ ra vẻ mặt tàn ác, nói xong hắn quay người nhắm mắt lại, trong lòng gợn lên một chút chua xót. Hắn không biết cảm giác này nói lên điều gì, hiện tại không thể biết.

Thiên Mộng Tuyết không nói gì nữa, cô ước gì có thể bỏ đi sớm hơn, sau khi Hứa Cần Dương dứt lời, cô nện bước chân dồn dập ra khỏi căn phòng đối với cô như địa ngục.

.....

Cố Chiêu Ninh truyền một ngày trong viện, hôm sau cô có thể về nhà, từ sáng sớm đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, cô không muốn chờ Hoắc Thương Châu tới đón, không muốn nhìn thấy anh ta một giây nào nữa.

Đang quay lưng về phía cửa phòng, cô nghe thấy tiếng giày cao gót, ngỡ là Mạc Nhan, lúc cử vừa mở cô nói: “Nhan Nhan, sao lại tới sớm vậy, mình đã nói sẽ tự về rồi mà?” Tiếng bước chân sau lưng dừng lại, Cố Chiêu Ninh không nghe thấy tiếng trả lời, bỏ quần áo trong tay ra quay người lại.

Nhìn thấy người quen khiến cô kinh ngạc: “Thiên tiểu thư? Tại sao lại là cô?” Không thể ngờ Thiên Mộng Tuyết lại xuất hiện ở đây, cô vẫn mặc một chiếc váy màu trắng như mọi ngày, khuôn mặt cao ngạo lại có phần oan ức đứng trước mặt mình.

“Cố tiểu thư... Tôi... Có thể nói chuyện một chút với cô không?” Thiên Mộng Tuyết lấp lỏ, mắt khép hờ.

Cố Chiêu Ninh đại khái đoán được cô ta muốn nói gì, cô gật đầu bảo cô ta chờ mình bên ngoài. Thiên Mộng Tuyết ra khỏi phòng, sau khi sắp xong đồ, Cố Chiêu Ninh cũng đeo túi lên vai ra khỏi phòng.

“Đi thôi.” Cô nói với Thiên Mộng Tuyết đang tựa trên tường, rồi đi trước.

Hai người đến công viên, vẫn ở vị trí cũ, lúc này trong lòng Cố Chiêu Ninh không rõ là cảm thấy gì.

Thiên Mộng Tuyết chờ một hồi lâu mới mở miệng: “Cô xem cái này đi”. Hoàn toàn không biết chuyện Hứa Cần Dương đã làm gì cô, lúc này cô lại hạ thấp bản thân đi cầu xin Cố Chiêu Ninh, đưa cho cô một tờ giấy xét nghiệm.

Thật ra, cô cũng chỉ vô tình biết Cố Chiêu Ninh nằm viện, lúc sáng vào làm xét nghiệm, trong lúc chờ kết quả, cô nghe được đoạn nói chuyện của hai y tá.

“Haizzz! Sao lại có người tốt số thế chứ, chủ tịch Hoắc của Hoắc Thị đấy... lại có thể đến trông cô ấy cả đêm.”

“Ừ, đúng, Cố tiểu thư thật tốt số, tôi chỉ cần kiếm được 1 anh bằng nửa chủ tịch Hoắc là ngon rồi.”

“Cô đừng có nằm mơ”

“Stop! Nằm mơ cũng không được à...?”

Hai cô y tá cứ tự nhiên đi ngang qua, nói một thôi một hồi khiến cô kinh ngạc, cùng lúc này, bác sĩ gọi tên trả tờ giấy xét nghiệm cho cô.

Nhìn tờ xét nghiệm kết luận có thai, trong lòng cô không biết cảm giác thế nào, nghĩ Cố Chiêu Ninh cũng ở đây, cô chạy đến lễ tân hỏi thăm phòng bệnh, sau đó ... chính là cảnh vừa rồi.

Cố Chiêu Ninh đôi tay hơi run rẩy, cô không đọc được những chữ rờn bay phượng múa kia, nhưng ở ô kết luận đập vào mắt cô mấy chữ: ‘Đương tính, có thai 28 ngày’, Thiên Mộng Tuyết mang thai, buồn cười nhất là cô ta lại vội vàng cầm tờ giấy này đến gặp mình, cái này chẳng lẽ là mấy trò khoe khoang trong tiểu thuyết đây sao? Cố Chiêu Ninh thật sự không chấp nhận nổi, nắm chặt tờ giấy.

Lần này cô đã hoàn toàn tin, bọn họ đã có con, ha ha ha... Mình vẫn như kẻ ngu, Cố Chiêu Ninh cố nén nước mắt, trả lại giấy xét nghiệm cho Thiên Mộng Tuyết, cười gượng: “Chúc mừng cô”

Một cơn gió thổi qua, cô thấy mình như sắp chết, mầm sống kia vẫn còn là giọt máu.

“Cảm ơn... Tôi muốn nói... Cô có thể rời xa Hoắc Thương Châu, chúc phúc cho chúng tôi được không.” Thiên Mộng Tuyết nhận lại tờ giấy xét nghiệm, nhìn Cố Chiêu Ninh bằng một ánh mắt cầu xin.

Cố Chiêu Ninh không hiểu Thiên Mộng Tuyết rốt cuộc là có ý gì, người Hoắc Thương Châu luôn yêu chẳng phải là cô ta hay sao? Tại sao cô ta lại còn phải đi cầu xin mình, thật nực cười. Hay là cảm thấy cô lúc này vẫn chưa đủ thảm hại, muốn bồi thêm một ít?

“Cô không cần phải cầu xin tôi, các người cứ ở bên nhau, để tôi đi! Xem như tôi cầu xin cô.” Cố Chiêu Ninh không hề chớp mắt, khuôn mặt vô cảm.

Những lời này khiến Thiên Mộng Tuyết bối rối, chuyện gì đang xảy ra?

“Thiên tiểu thư, những gì cần nói tôi đã nói rồi, các người có cần phải diễn kịch kẻ hát người khen hay trước mặt tôi không, tôi không biết mục đích của các người là gì, nhưng các người thắng rồi, đã đạt được mục đích rồi, cầu xin các người sau này đừng tới làm phiền tôi nữa, chuyện tình của các người không có nửa xu quan hệ với tôi, tha cho tôi được không?” Nói xong, Cố Chiêu Ninh cũng không nhận được nữa, nước mắt tràn ra, cô giữ lại chút tự trọng cuối cùng ình, đành hoàng quay mặt bước đi.

Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Thiên Mộng Tuyết không hiểu nổi, một câu cũng nghe không hiểu, tại sao đột nhiên cô ta lại nói như vậy, rốt cuộc là như thế nào?

Cố Chiêu Ninh cũng không biết mình về nhà bằng cách nào, vừa vào tới cửa Hoắc Thương Châu gọi điện tới, cô kiên quyết không nhắc máy, điện thoại lại lần nữa đổ chuông, Cố Chiêu Ninh giận giữ ném điện thoại vào góc tường, vỡ tan.

Tới lúc này cô mới hiểu rõ, ngay từ đầu cô chẳng qua cũng chỉ là vật thay thế, mọi biểu hiện của Hoắc Thương Châu với cô chẳng qua là ngụy trang. Khi thực tế từng ly từng tý chạy qua trước mắt, cô không thể nào tiếp tục bình tĩnh, cô sắp điên rồi, cô muốn đi khỏi đây! Vĩnh viễn không muốn trở lại nữa.

118. Q.3 - Chương 120: Hoắc Thanh Lăng Xuất Hiện

Sáng sớm Hoắc Thương Châu đã chạy tới bệnh viện, nhưng đẩy cửa phòng bệnh đã thấy không còn ai, con bé đáng chết kia! Nói đi là đi!

Hoắc Thương Châu đấm một phát vào cửa, lọt vào mắt một nữ y tá, cô hắng giọng sau lưng anh: “Tiên sinh... Đây là cửa công, xin anh đừng vô cớ phá hỏng”

Hoắc Thương Châu vốn đã tức giận, lại có kẻ chọc tức, anh điên tiết quay người nhìn cô y tá, chỉ cái nhìn này đã khiến cô ta giật mình.

“Anh?...” Hoắc Thanh Lăng thấy Hoắc Thương Châu, vui vẻ nhảy lên 3 thước, ôm ghì lấy anh.

“Lăng nhi? Em... sao lại ở đây?” Hoắc Thương Châu kinh hãi, mặt đầy vẻ khó tin đẩy cô nhóc này ra.

Hoắc Thanh Lăng là em con chú, kém anh 7 tuổi, năm nay đã 22, bảy tám năm không gặp, trông cô bây giờ đã lớn, trông ra dáng một đại cô nương yêu kiều, nếu không phải cô mở miệng, anh cũng không dám nhận.

“Haizz... việc này dài dòng lắm, để sau hãy nói, anh đến đây làm gì?” Hoắc Thanh Lăng nghịch ngợm đảo mắt, chuyện này thật không biết phải bắt đầu từ đâu, dù sao cô về nước, cha mẹ và bà nội Hoắc nội cũng không biết, nên có thể xem như bỏ nhà ra đi, nguyên nhân thì rất phức tạp, cô sợ Hoắc Thương Châu nhất thời không chấp nhận nổi, ha ha!

“Không có gì, bệnh nhân phòng này đâu rồi?” Hoắc Thương Châu lắc đầu, vạ bất đắc dĩ, lúc này cũng chẳng biết nói thế nào, ngộ nhỡ lại tới tai bà nội, anh sẽ khó mà trả lời, 5 năm nay, lần nào sang Anh bà nội cũng hỏi Ninh Ninh đâu? Lần nào anh cũng nói dối là cô bận học, càng ngày càng không dám sang bên đó, anh không biết phải nói dối thế nào cho tròn vẹn.

“Ài... Em hôm nay cũng vừa đến đây làm, không biết gì, em thông báo xong rồi, đi! Chúng ta ra ngoài tán gẫu!” Hoắc Thanh Lăng kéo tay Hoắc Thương Châu ra ngoài.

Hai người đi ăn cơm xong, Hoắc Thanh Lăng còn nói vừa về nước không mang theo nhiều quần áo, sau đó lôi Hoắc Thương Châu với bộ mặt ỉu xiu đi dạo phố, cô thì rạng rỡ còn anh tâm sự nặng nề chạy theo cô trả tiền.

Rốt cuộc, con nhóc này đi cũng biết mệt, hai người tìm được một cửa hàng đồ uống ngồi xuống.

“Anh... Anh biết không? Em có nhiều điều không biết suy nghĩ của anh thế nào!” Hoắc Thanh Lăng uống một hớp nước chanh, mở to đôi mắt đen tròn khoa chân múa tay nhìn Hoắc Thương Châu.

Hoắc Thương Châu quá hiểu cô em gái này, ngay từ bé đã nghịch như quỷ, Lôi Ảnh cũng bị nó giày vò không ít, bình thường nếu cô ăn nói khoa trương như vậy chắc chắn là lại muốn cầu cạnh gì anh. Hoắc Thương Châu làm bộ trịnh trọng vui vẻ gật đầu nhìn cô: “Nói nhanh đi, có phải lại gây họa gì rồi không? Muốn cầu cứu anh?”

Thấy mình bị nhìn thấu gan ruột, cô làm mặt cười với Hoắc Thương Châu, cho ống hút vào mồm rít vài hơi, đột nhiên như nhớ ra điều gì nhìn anh nói: “Anh! Chị dâu đâu? Em nghe bà nội nói chị dâu rất tốt, em ghen tị lắm đây”. Cô nhóc quệt mồm, lúc nào cũng nói chuyện oang oang thẳng thừng như thế.

Điểm này, Hoắc Thương Châu lại thấy cô rất giống Cố Chiêu Ninh ngày xưa.

Anh khẳng định, nếu hai cô nàng này gặp nhau, nhất định sẽ thành một phe, kẻ hay bắt bẻ người khác Hoắc Thanh Lăng chắc chắn sẽ thích Cố Chiêu Ninh.

“Em cứ nghỉ ngơi cho khỏe xong anh sẽ dẫn em đi gặp cô ấy.” Hoắc Thương Châu lúc này không thể đưa cô đi gặp Cố Chiêu Ninh, phải chờ giải quyết xong mọi chuyện mới được, cho nên đành dùng kế hoãn binh.

“Nhớ nhé... Được rồi, thực sự em cũng mệt quá, nếu không... em đến chỗ anh ở nhé.”

“Không được”

“À, anh trai, anh không phải yêu quý em à?” Hoắc Thanh Lăng thấy Hoắc Thương Châu không thêm nghĩ ngợi đã phản đối tức giận chu miệng làm nũng.

Hoắc Thương Châu vừa rồi theo bản năng cự tuyệt, không phải anh không muốn cho cô ở nhờ, chỉ có điều cô đến đó sẽ gặp Thiên Mộng Tuyết, một khi gặp rồi thì mọi chuyện sẽ hỏng bét, anh vẫn nhớ rõ năm đó anh và Thiên Mộng Tuyết ở với nhau, con nhóc này vừa nhìn thấy cô đã núp sau lưng anh, mặc dù lúc đó Thiên Mộng Tuyết rất khéo chiều lòng người, nhưng Hoắc Thanh Lăng đơn giản là không thích cô.

Khi đó Hoắc Thanh Lăng mới 12 tuổi, vẫn còn trẻ con, bây giờ mới thấy anh đúng là không nhìn xa bằng cô nhóc này, bởi vì Thiên Mộng Tuyết bây giờ quả thật là đáng sợ.

“Được rồi, thật ra em cũng biết thừa..., anh chỉ muốn thế giới ngọt ngào chỉ có hai người, há há! Em đùa thôi, em có chỗ ở rồi.” Hoắc Thanh Lăng cười nghịch ngợm, nhướn mày nói với Hoắc Thương Châu.

“Em ở đâu? Có quen không? Có muốn anh...”

“Anh! Đừng coi em là trẻ con nữa! Em đã 22 tuổi rồi! Đã thoát khỏi tuổi vị thành niên! Em ở nhà trọ với một cô y tá nữa, rất ổn, em cũng muốn có cuộc sống riêng của mình, cho nên anh không cần chăm lo quá mức”. Hoắc Thanh Lăng đột nhiên nghiêm túc nói với Hoắc Thương Châu, cô cũng không muốn vừa thoát khỏi tầm mắt của bố mẹ lại bị Hoắc Thương Châu săm soi như trẻ con, cô chỉ muốn tự do.

Xem ra, đứa trẻ này đã lớn thật rồi, đã thích bay nhảy, Hoắc Thương Châu có vẻ đã hiểu vì sao Hoắc Thanh Lăng lại bỏ Anh quốc mà chạy đến đây. Chú anh ở ngoài rất tao nhã lịch lãm, trong công việc kinh doanh cũng rất có danh tiếng, chỉ riêng đối với Hoắc Thanh Lăng lại quản giáo nghiêm ngặt, chỉ cho cô học trường nữ sinh, từ cấp 1 đến đại học đều nhốt cô trong trường, chính vì thế mà mấy lần anh đến Anh thăm bà nội đều không gặp cô.

Hoắc Thanh Lăng vẫn nghe lời cha, nhưng lúc 13 tuổi, Hoắc Thương Châu đã biết, cô nhóc này ngoài mặt rất ngoan ngoãn, nhưng thực ra vô cùng phản nghịch.

Chuyện này phải kể đến 9 năm trước, năm ấy anh 19 tuổi, đến nhà chú ở Anh, vừa là để học hỏi cách thức quản lý công ty, vừa để thăm cô em gái này.

Anh vẫn nhớ rõ... Đó là một buổi trưa mặt trời rực rỡ, Hoắc Thanh Lăng đi học về trễ 1 tiếng đồng hồ, bị chú phạt úp mặt vào tường, còn bắt cô viết bản kiểm điểm, khi đó Hoắc Thanh Lăng chỉ nhìn anh một cái, sau đó ngoan ngoãn vâng lời cha lên phòng.

Sau đó, đến bữa tối Hoắc Thanh Lăng cũng không xuống ăn cơm, anh muốn đưa cơm vào cho cô, dù sao anh đã mở miệng, chú cũng không phản đối.

Anh vừa vào phòng đã phát hiện một chuyện...

Con nhóc này đang cầm cúi viết, sức lực khiến người ta kính nể, Hoắc Thương Châu vừa tới nhìn, đã thấy cô đang viết thư kháng nghị! Con đề nghị! Trả lại chủ quyền cho con.

Chuyện này bị Hoắc Thương Châu lôi ra cười nhạo nhiều năm, bây giờ anh vẫn nhớ rõ khi tờ giấy này bị chú phát hiện, vẻ mặt chú đỏ khốc đỏ cười.

“Được, nếu Lăng nhi đã đủ lông đủ cánh, vậy anh cũng không cần quan tâm nhiều nữa, nhưng em phải nhớ kỹ, làm việc gì cũng đừng quá sức”. Hoắc Thương Châu gật đầu, mặt tỉnh bơ nói với Hoắc Thanh Lăng.

“Biết rồi biết rồi! Anh kết hôn xong em thấy thật đáng ghét! Em thích anh trai lạnh lùng trước đây hơn!” Cô bảo trước kia, hay là tại trước khi quen Cố Chiêu Ninh, khi đó mặc dù quan tâm đến cô nhưng chỉ giới hạn ở hành động, cũng không nói với cô nhiều lời vô nghĩa, thiếu nữ chỉ ưa tình cảm thôi! Dĩ nhiên thích loại đàn ông lạnh lùng đó.

Nhìn lại ông anh họ lúc này, Hoắc Thanh Lăng thấy có phần lạ lẫm, tình yêu này quả thật vĩ đại! Cô cũng muốn có một tình yêu oanh liệt như thế.

Đúng rồi! Hoắc Thanh Lăng đột nhiên nhớ đến một chuyện, sau đó lấy lại tinh thần chậm rãi nhìn Hoắc Thương Châu: “Anh Ảnh đâu?” Nói đến Lôi Ảnh, Hoắc Thanh Lăng mặt hơi đỏ lên, Lôi Ảnh và Hoắc Thương Châu cùng tuổi, khi đó Hoắc Thương Châu đi đâu Lôi Ảnh đi đó, hai người giống nhau, đều không khéo mồm, nhưng đối với Lôi Ảnh, ngay từ lần đầu gặp mặt Hoắc Thanh Lăng đã có một tình cảm khác, chân tình không ai biết, đến tận bây giờ cũng không thể quên.

“Khụ khụ” Hoắc Thanh Lăng đột nhiên nói đến Lôi Ảnh, Hoắc Thương Châu đang uống café phát sắc, vội vàng nhận khăn giấy cô đưa che miệng ho một tràng, xong mắt anh lơ đãng nhìn cô gái vui vẻ, thẹn thùng Hoắc Thanh Lăng khiến anh thấy mờ mờ.

Trước đây, anh cứ nghĩ Hoắc Thanh Lăng đối với Lôi Ảnh cũng giống như đối với anh, xem như anh trai, nhưng từ sau 16 tuổi, câu đầu tiên mỗi khi gặp anh là Lôi Ảnh đâu? Lúc đó anh đã cảm thấy không bình thường, bởi vì đang giữa tuổi thanh xuân, cứ nhắc đến Lôi Ảnh, Hoắc Thanh Lăng lại tỏ ra mất tự nhiên cùng mong đợi, đôi mắt cũng thấy rõ sự chân tình đắm đuối.

“Làm gì vậy? Anh không sao chứ?” Hoắc Thanh Lăng đứng sang bên cạnh vỗ vỗ lưng anh hỏi rất quan tâm, cô bắn khoắn, chẳng qua mình chỉ hỏi xem Lôi Ảnh đâu mà lại dọa anh ấy ra thế này sao? Chẳng lẽ... anh ấy nhìn ra cái gì?

Hoắc Thương Châu tất nhiên không dám chắc chắn bây giờ Hoắc Thanh Lăng vẫn nhớ đến Lôi Ảnh, mà trong lòng Lôi Ảnh đã có người khác rồi, nếu cứ thế này rồi thì Hoắc Thanh Lăng sẽ lại chạy đến khóc lóc ăn vạ với anh, bắt anh ra lệnh cho Lôi Ảnh phải cưới cô, mà Lôi Ảnh quả thật anh nói gì cũng nghe, Hoắc Thương Châu sẽ kẹt ở giữa chẳng biết phải ứng xử ra sao, lúc đấy mới gọi là nhức đầu.

“Không sao không sao” Hoắc Thương Châu vất vả lắm mới dừng ho khan, lắc đầu kéo Hoắc Thanh Lăng ngồi xuống cạnh mình, có một số việc anh thấy lúc này nên báo trước cho cô thì tốt hơn, dù sao cũng để cho con nhóc này có tâm lý chuẩn bị.

“Anh hỏi thật, có phải em thích Lôi Ảnh không?”

Nhìn anh hỏi nghiêm túc như vậy, Hoắc Thanh Lăng cười yếu ớt cúi đầu, cô cũng không dám khẳng định có phải là tình yêu hay không, nhưng chắc chắn là cô thích Lôi Ảnh, đây cũng là lý do vì sao cô chạy khỏi Anh quốc về đây, bất chấp khả năng có thể bị anh họ bắt trở về Anh, phần lớn cũng là vì Lôi Ảnh.

Hoắc Thanh Lăng khẽ gật đầu, lần này khiến Hoắc Thương Châu đau đầu hơn, anh nâng trán thở dài, sau đó nghiêm túc nhìn cô: “Em thích ai cũng được, trừ Lôi Ảnh! Em và anh ấy vĩnh viễn không thể đến với nhau, hiểu không?” Những lời này không hẳn chỉ vì trong lòng Lôi Ảnh đã có người khác mà còn vì anh là thuộc hạ của mình, chú nhất định sẽ không đồng ý, phải biết rằng, Lôi Ảnh lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, nghề này cũng không khác gì mấy sát thủ hộ vệ trong phim ảnh... đằng sau cái sự oai phong là đầu rơi máu chảy.

“Tại sao? Anh. Có phải anh Lôi Ảnh đã thích người khác rồi không?” Hoắc Thanh Lăng đứng bật dậy, tức giận nhìn Hoắc Thương Châu, cô không thích cũng không cho phép anh nói như vậy.

Phải biết là, những năm qua, cô từ chối không biết bao nhiêu nam sinh theo đuổi, bởi vì trong lòng đã có người đàn ông kia.

“Đừng hỏi tại sao, nếu không muốn anh đưa em về Anh, thì phải ngoan ngoãn nghe lời.” Hoắc Thương Châu không thể nói rõ, mới chỉ không cho thích Lôi Ảnh, con nhóc này đã nổi trận lôi đình rồi, nếu nói chuyện Lôi Ảnh cùng Mạc Nhan, còn không biết cô sẽ làm ra những trò táo bạo nào nữa. Đến lúc đó không riêng gì hai người kia, đến anh cũng gặp nạn.

“Anh nói cho em biết đi. Có phải trong lòng Lôi Ảnh đã có ai không?” Hoắc Thanh Lăng quyết không buông, tiếp tục truy vấn, hoàn toàn không bị câu bắt về Anh của anh uy hiếp.

“Không có... Em vẫn còn nhỏ, không nên suy nghĩ đến mấy chuyện này.” Anh né tránh ánh mắt của cô, bưng chén café lên uống.

Hoắc Thương Châu cướp chén café của Hoắc Thanh Lăng, đặt phịch lên bàn, chống nạnh nhìn anh, hoàn toàn không thèm để ý toàn bộ khách khứa trong cửa hàng đều đang đổ dồn anh mắt về phía họ.

“Đừng lộn xộn nữa! Mọi người đang nhìn em đấy, giữ thể diện chút đi, bỏ tay xuống”. Quả thật giống mấy bà cô danh giá, còn biết chống nạnh nữa. Hoắc Thương Châu nhẹ nhàng liếc mắt nhìn bốn phía, mặc dù anh không quan tâm nhưng cũng lo lắng không biết người khác sẽ nói cô thành cái gì.

“Nhìn cái gì? Không uống thì về tắm một cái rồi ngủ đi!” Hoắc Thanh Lăng quay đầu lại nhìn một vòn, chỉ vào những kẻ như đại biểu đại hội kia mà quát, quả nhiên lập tức có tác dụng, mọi người đều thu hồi tầm mắt, như chưa thấy gì, tiếp tục uống nước nói chuyện. Hoắc Thanh Lăng hài lòng quay đầu lại, nhíu mày ngạo mạn nói: “Anh thấy chưa? Ai dám nói em? Kẻ nào dám em cho biến thành thái giám!”

Những lời này... nghe quen quen, anh nhớ năm đó Cố Chiêu Ninh tự ý bố trí lại căn phòng, anh ra lệnh cho thuộc hạ đưa cô ra khỏi phòng, Cố Chiêu Ninh cũng giống Hoắc Thanh Lăng lúc này, không sợ bố con thẳng nào, ăm ỉ với anh.

“Được rồi, em tiếp đi”. Hoắc Thương Châu nhún vai nhìn Hoắc Thanh Lăng.

Hoắc Thanh Lăng thấy anh họ không thèm phản ứng với mình nữa, xem ra chiêu này vô dụng, sau đó cô cúi người, ngồi xuống tựa vào vai Hoắc Thương Châu dai dẳng đeo bám: “Anh... không phải anh hiểu em nhất sao? Sao anh lại làm thế... Anh nói cho em biết đi? Có phải trong lòng Lôi Ảnh đã có người khác không?”

Hoắc Thương Châu nhắm hai mắt, mặc cho Hoắc Thanh Lăng không ngừng lắc lắc tay mình anh cũng không có phản ứng gì, trong lòng đang nghĩ phải đối phó với cô thế nào thì điện thoại di động rất đúng lúc đổ chuông.

119. Q.3 - Chương 121: Là Hiểu Lâm U?

Hoắc Thương Châu liếc nhìn Hoắc Thanh Lăng, chớp mắt ý muốn cô ngoan ngoãn ngồi vào phía đối diện, cô không cam tâm ngồi xuống, vẫn thờ phỉ phỉ nhìn chằm chằm vào anh, anh bất đắc dĩ lắc đầu nhấc điện thoại.

“Ừ... cái gì? Ở đâu?... Được, tôi lập tức đi ngay!” Cúp điện thoại, vẻ mặt Hoắc Thương Châu vô cùng khó coi, cũng không thèm nói gì với Hoắc Thanh Lăng, đứng dậy đi ra cửa.

Hoắc Thanh Lăng mù mờ xách túi chạy theo anh, được nửa đường, phục vụ gọi lại: “Tiểu thư, tiểu thư, cô chưa trả tiền.”

Hoắc Thanh Lăng móc tiền từ trong túi nhét vào tay người phục vụ rồi tiếp tục chạy cũng không quan tâm người này kêu la đằng sau rằng cô chưa lấy tiền thừa.

Hoắc Thương Châu ngồi trên xe vừa định nổ máy thì cửa ghế lái phụ mở ra, chưa kịp nhìn thì cô đã trèo lên xe, anh lập tức nghiêm túc nói: “Em về trước đi, anh có việc!”

Hoắc Thanh Lăng chẳng có ai quen biết ở đây, hơn nữa anh còn chưa nói chuyện Lôi Ảnh cho cô, cô biết vừa rồi là Lôi Ảnh gọi, cô nhất định phải đi theo anh, thế là gặp được Lôi Ảnh. Cho nên lời Hoắc Thương

Châu nói không có tác dụng gì, cô nhúu mày nói với anh: “Hôm nay anh đi đâu em theo đó, đừng hòng bỏ rơi em!” Cô vươn tay ôm chặt cánh tay anh, con mắt nhìn anh tinh quái.

Lúc này, Hoắc Thương Châu không còn hơi sức giằng co với con nhóc này, không đi ngay sẽ không kịp, lập tức đạp chân ga.

Lôi Ảnh ở sân bay, tìm nửa ngày cũng không thấy Cố Chiêu Ninh, buổi trưa anh nhận được điện thoại của Mạc Nhan, nói là Cố Chiêu Ninh vừa nói với cô toàn những lời kỳ quái, đầu óc ngay thẳng của cô không hiểu nổi lời nào, vì vậy sau khi nghe cô tường thuật lại, anh lập tức nghĩ đến cảnh cô đột nhiên biến mất 5 năm trước, không chút suy nghĩ, anh đến LOVER thì được tin cô đã chuyển đi, 4 rưỡi chiều nay lên máy bay về Milan, sẽ không bao giờ trở lại.

Lôi Ảnh vừa nghe, không còn nghĩ gì thêm, bây giờ đã 3 giờ rồi, chạy đến sân bay tối thiểu mất nửa tiếng, vì vậy anh vừa lái xe vừa gọi điện cho Hoắc Thương Châu, lúc anh đến nơi vẫn chưa thấy Hoắc Thương Châu đến. Lôi Ảnh bắt đầu tìm kiếm một bóng người không xác định trong biển người đông nghịt.

Hỏi được phòng chờ chuyển bay tới Milan, Lôi Ảnh vội vàng chạy đến, nhưng vẫn không thấy Cố Chiêu Ninh, đang vô cùng lo lắng thì thấy bóng dáng Hoắc Thương Châu, đồng thời... còn có một cô nhóc trông rất quen nhưng không dám nhận.

Hoắc Thanh Lăng nhìn thấy Lôi Ảnh vô cùng vui vẻ chạy đến ôm cổ anh: “Lôi Ảnh! Em nhớ anh muốn chết”

Sự thẳng thắn của cô khiến anh giật mình, hai tay giơ lên nghi ngờ liếc nhìn Hoắc Thương Châu, nhưng lúc này Hoắc Thương Châu không còn tâm trí quan tâm đến bọn họ, cần nhanh chóng tìm được Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh, em lại muốn chạy trốn nữa sao? Rốt cuộc em muốn mất tích bao nhiêu lần mới hài lòng đây.

Hoắc Thương Châu lòng như lửa đốt, Lôi Ảnh cũng lo lắng không kém, anh đẩy Hoắc Thanh Lăng ra, nhìn kỹ cô: “Đây là Thanh Lăng tiểu thư ư?” Hoắc Thương Châu cô gật đầu, anh cười cười: “Thiếu gia hiện đang rất gấp, trước tiên em đứng chờ ở đây, đừng chọc anh ấy biết chưa?” Lôi Ảnh nói rất nhỏ với cô, sau đó lôi cô đến chiếc ghế dựa bên cạnh cho ngồi xuống.

Hoắc Thanh Lăng nhìn thấy Lôi Ảnh tựa như hoàn toàn thay đổi, anh nói gì cô nghe đấy, mỉm cười e thẹn gật đầu với anh, sau đó quan sát hai người bộ dạng gấp gáp không giải thích nổi. Rốt cuộc đang có chuyện gì, cô chưa từng thấy anh họ lại căng thẳng như vậy.

Hai người tìm một vòng, thấy không còn nhiều thời gian, nói với nhau vài câu rồi chia nhau tìm kiếm. Hoắc Thanh Lăng lấy tai nghe trong túi say sưa nghe nhạc.

Cô không để ý tới một người có vẻ lịch sự ngồi sau lưng, đang thò tay như muốn cầm lấy túi xách của cô.

Cố Chiêu Ninh vừa ra khỏi toilet, quay lại phòng chờ lơ đãng nhìn thấy cảnh này, vốn là người có tính thần tượng nghĩa, cô không thể im lặng, nhưng những năm qua cô đã trưởng thành lên nhiều, nếu là trước đây cô sẽ kêu toáng lên ăn trộm, sau đó hung hăng đập cho hắn mấy phát, nhưng lúc này cô không muốn làm thế nữa, suy nghĩ một lúc, tiến lên kéo Hoắc Thanh Lăng, tỏ vẻ vui mừng: “A! Tại sao lại là cô? Thật đúng lúc”

Hoắc Thanh Lăng ngơ ngác, trừng mắt nhìn Cố Chiêu Ninh, cô không biết người này, bị bệnh à? Nhưng... trông cô ta hơi quen, hình như đã gặp ở đâu?

Thấy kẻ trộm lườm cô một cái rồi buông tay, cô thở phào nhẹ nhõm buông Hoắc Thanh Lăng ra, khẽ mỉm cười: “Ngại quá, có làm cô sợ không? Vừa rồi tôi thấy có người muốn trộm đồ của cô, cho nên...” Cố Chiêu Ninh thấy vẻ kinh ngạc của Hoắc Thanh Lăng vội vàng giải thích.

“Á...” Hoắc Thanh Lăng nhìn chiếc túi của mình bị kéo ra, kiểm tra thấy không mất gì mới hiểu vì sao vị tiểu thư này lại làm như vậy, mặt nhìn Cố Chiêu Ninh có vẻ hối lỗi: “Thật cảm ơn cô, tôi tên là Hoắc Thanh Lăng, còn cô?” Cô hào phóng vươn tay muốn làm quen với Cố Chiêu Ninh.

Cố Chiêu Ninh nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ, cô lịch sự bắt tay Hoắc Thanh Lăng cười nói: “Cố Chiêu Ninh... Tôi không còn thời gian, đi trước nhé” Cô gật đầu với Hoắc Thanh Lăng, sau đó ra xếp hàng soát vé.

Hoắc Thanh Lăng có cảm giác cái tên này sao quen thuộc, như đã nghe thấy ở đâu, nhưng cũng không muốn đứng dậy, cau mày liếc nhìn bóng lưng Cố Chiêu Ninh, nghĩ mãi không ra cô lại lần nữa nhét ống nghe vào tai chuẩn bị ngồi lại chỗ cũ chờ hai người kia quay lại. Cô đột nhiên nghĩ được điều gì, vội vàng dừng bước, quay đầu lại thấy Cố Chiêu Ninh đang gơ vé ra, tình thế cấp bách, cô cũng chẳng quan tâm hình tượng, sải bước xông lên tóm lấy Cố Chiêu Ninh thở hổn hển: “Chị không đi được, chị dâu! Chị không thể đi!” Cô ra sức kéo Cố Chiêu Ninh ra ngoài.

Cố Chiêu Ninh nhìn lại cô nhóc này, cái gì mà chị dâu? Trời ạ, không cần như vậy chứ, cô chỉ là tốt bụng giúp đỡ cô ấy một chút, tại sao lại muốn gây phiền phức cho cô. Máy bay đã sắp cất cánh rồi!

“Tiểu thư tiểu thư, cô bỏ tay ra, tôi không có thời gian, chắc cô nhận nhầm người rồi.”

Hoắc Thanh Lăng vừa rồi đã bất chấp như vậy, sững sốt giữ chặt Cố Chiêu Ninh không buông tay, Cố Chiêu Ninh thấy đằng sau còn mấy người xếp hàng, vì vậy đứng ra bên cạnh để cho họ soát vé trước.

Hoắc Thanh Lăng cũng căng thẳng đến mức toát mồ hôi, Hoắc Thương Châu với Lôi Ảnh đi đâu rồi? Chẳng phải bọn họ đang tìm chị dâu sao, nếu không thì sao anh lại gấp gáp như thế, đang liều mạng giữ Cố Chiêu Ninh, cô thoáng thấy bóng dáng hai người vẫn đang tìm kiếm xung quanh, lần này cô nôn nóng, cất giọng thiếu chút nữa ngang loa phát thanh: “Anh trai!!! Chị dâu ở đây!!!”

Tiếng gọi này thu hút Hoắc Thương Châu và Lôi Ảnh, những người khác thì kinh ngạc nhìn cô, một con nhóc có cái giọng kinh khủng như thế, quả là có tiền đồ.

Hoắc Thương Châu nhìn về hướng có tiếng gọi, thấy Cố Chiêu Ninh đang bị Hoắc Thanh Lăng giữ lại, trong nháy mắt anh thấy thực sự may mắn vì đã mang cô tới, con nhóc này vẫn có chỗ dùng được.

Một câu anh, một câu chị dâu, Cố Chiêu Ninh hoàn toàn bối rối, nhưng khi nhìn thấy Hoắc Thương Châu và Lôi Ảnh, cô mới hiểu được, cô nhóc này hình như lúc này giới thiệu mình là Hoắc Thanh Lăng, Hoắc ... Hoắc Thương Châu lúc nào thì có em gái, sao cô lại không biết. Thấy việc có vẻ không ổn, Hoắc Thương Châu mỗi lúc một đến gần, Cố Chiêu Ninh nhân lúc Hoắc Thanh Lăng sơ hở, rút vội tay về đi đến cửa soát vé.

“Cố Chiêu Ninh! Em đứng lại đó cho anh!” Hoắc Thương Châu gọi, anh nhảy một bước kéo Cố Chiêu Ninh, hung hăng kèm ý trừng phạt cắn lên môi cô, Hoắc Thanh Lăng đứng cạnh lè lưỡi.

Từ trừng phạt gặm cắn biến thành nụ hôn dịu dàng triền miên, đến khi cô bé trong ngực dần thôi giãy giụa Hoắc Thương Châu mới lưu luyến đẩy cô ra, âu yếm nói: “Tại sao phải đi? Chẳng lẽ em không muốn nhìn thấy anh nữa?” Hoắc Thương Châu không hiểu, tại sao cô đột nhiên nói đi là đi luôn, có chuyện gì đã xảy ra anh cũng không biết, nhưng có thể đoán được tám chín phần.

“Hoắc Thương Châu! Anh thả tôi ra có được không? Bất kể trước đây tôi đã làm gì sai với anh, nhưng bây giờ tôi đã đẩy mình thương tích rồi, sao anh còn chưa chịu tha cho tôi, tôi rất cuộc đã làm gì có lỗi với anh?” Cố Chiêu Ninh lắc đầu, mặt đầy tổn thương nhìn Hoắc Thương Châu mở miệng cầu xin, tại sao cô lại thấy bộ dạng của anh luôn tỏ ra là yêu thương cô, nếu vậy, chiếc đĩa kia phải giải thích thế nào?

“Không được! Anh sẽ không tha cho em! Anh không biết rất cuộc có chuyện gì, nhưng em phải tin tưởng anh, cho anh thời gian, anh sẽ xử lý” Hoắc Thương Châu lại cho là cô phát tâm lương thiện, muốn chúc phúc cho anh và Thiên Mộng Tuyết.

Hoắc Thanh Lăng nghe những lời này thấy rất mù mờ, cô yên lặng đến bên cạnh Lôi Ảnh nhỏ giọng hỏi: “Chị dâu với anh trai làm sao thế?”

Lôi Ảnh không biết trả lời thế nào, hắng giọng nói với cô: “Tiểu thư, tôi đưa cô về trước”

Hoắc Thanh Lăng vừa nghe Lôi Ảnh muốn đưa mình về, tạm thời bỏ Hoắc Thương Châu sang một bên, cô muốn gặp Lôi Ảnh lâu lắm rồi, lúc này chính là cơ hội tốt, vì vậy không suy nghĩ gì cô gật đầu đi theo Lôi Ảnh ra ngoài.

Hoắc Thương Châu buông cánh tay Cố Chiêu Ninh, cầm vé máy bay của cô xé nát, nắm bả vai cô: “Cùng anh trở về, anh nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm, chờ giải quyết xong, em muốn đi cũng chưa muộn.”

Lời nói của anh thức tỉnh Cố Chiêu Ninh, trước đến giờ cô chỉ nghe Hứa Cần Dương nói, nghe Thiên Mộng Tuyết nói, nhưng lại chỉ có lời của Hoắc Thương Châu là không nghe, thế thì chuyện có phải thật như thế không, hay giống như anh nói chỉ là hiểu lầm? Suy nghĩ một chút, cô im lặng gật đầu, theo Hoắc Thương Châu đi ra.

120. Q.3 - Chương 122: Sự Thật (1)

Bị Hoắc Thương Châu cứng rắn lôi về Hoắc Trạch, những cảnh quen thuộc rơi vào tầm mắt Cố Chiêu Ninh, lúc đầu cô kinh ngạc, nghĩ vì sao anh muốn đưa cô tới đây, nhưng cô chưa kịp mở miệng đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ trên cầu thang đi xuống.

Thiên Mộng Tuyết nhìn thấy cô cũng ngẩn ra, sau đó miễn cưỡng nở một nụ cười đi xuống, Cố Chiêu Ninh có thể thấy rõ cô ta không muốn nhìn thấy mình, nhưng không phải là cô muốn tới mà vì Hoắc Thương Châu không cho cô chút thời gian nào để tiêu hóa việc này, đang lúc không khí càng lúc càng lúng túng, Hoắc Thương Châu đặt tay lên eo cô, căng thẳng nói.

“Mộng Tuyết, mọi việc chắc không cần tôi phải nói lại lần nữa chứ?” Hoắc Thương Châu lạnh lùng nhìn cô ta, lúc này đối với cô ngoài chán ghét anh không còn bất kỳ cảm giác gì nữa.

Nụ cười của Thiên Mộng Tuyết cứng đờ trên mặt, cô đưa bàn tay run run vuốt vuốt tóc mình, sau đó mở miệng: “Không cần, nhưng... em muốn cho anh xem một thứ.” Thấy tiếng mở cửa cô vô cùng vui vẻ, tính đem chuyện mình mang thai nói với Hoắc Thương Châu, nhưng không ngờ anh lại xuất hiện cùng Cố Chiêu Ninh, hơn nữa còn thân mật trước mặt cô, không phải cô không hiểu ý của anh, nhưng cô đã bỏ ra nhiều như vậy, đã đi trên một con đường không lối về, cô không tin lại không thể giữ được Hoắc Thương Châu.

Lông mày Hoắc Thương Châu nhíu chặt, nghi ngờ nhìn Thiên Mộng Tuyết, thấy trên tay cô cầm một tờ giấy, còn chưa mở miệng thì người trong tay anh đã lùi hai bước, anh vội vã dùng cánh tay kéo chặt cô vào trong ngực, như thể nếu không cần thận cô sẽ ngã quỵ ngay lập tức.

“Chính là cái này...” Thiên Mộng Tuyết đưa tờ giấy xét nghiệm đến trước mặt Hoắc Thương Châu, khuôn mặt ẩn chứa một nụ cười nhàn nhạt, liếc nhìn Cố Chiêu Ninh.

Hoắc Thương Châu nghi ngờ nhìn kết quả xét nghiệm, chẳng những không căng thẳng, ngược lại thở phào nhẹ nhõm quơ quơ tờ giấy trước mặt Thiên Mộng Tuyết: “Chính là vì cái này? Cô đã nói... đứa bé này là của tôi phải không?”

Nhất thời, cả Cố Chiêu Ninh cũng kinh ngạc, tại sao biểu hiện của Hoắc Thương Châu lại không giống cô tưởng tượng chút nào, cô cứ nghĩ anh sẽ hưng phấn nhảy dựng lên, sau đó tự nhủ mình thật có lỗi, không ngờ anh lại nhìn cô ta với ánh mắt đầy khinh thường như thế.

Thiên Mộng Tuyết hết sức căng thẳng, thiếu chút nữa ngồi bệt trên đất, nhưng cô vẫn liều mạng kiềm chế sự hoảng hốt của mình, không nhúc nhích trước câu hỏi của Hoắc Thương Châu. Sự việc này cô không hề dự đoán trước, Hoắc Thương Châu lại tuyệt tình không nhận. Biết mình mang thai vẫn ôm Cố Chiêu Ninh giấu cột lại mình.

“Tôi vốn nể tình quá khứ, muốn cho cô một con đường sống, nhưng Thiên Mộng Tuyết, cô đã không biết quý trọng, hết lần này đến lần khác làm tổn thương Ninh Ninh, hết lần này đến lần khác gạt tôi, cô cảm thấy tôi rất dễ gạt đúng không? Được lắm, vậy tôi cũng cho cô xem cái này.” Hoắc Thương Châu nheo mắt nhìn chằm chằm Thiên Mộng Tuyết, anh nghĩ cô có độc ác thể nào đi nữa thì cũng chỉ như thế, có điều Cố Chiêu Ninh gần đây luôn khác thường khiến anh hoài nghi, lúc cô nằm trong bệnh viện, anh đã sai Lôi Ảnh điều tra việc này.

Lôi Ảnh làm rất nhanh, ngày thứ 2 đã cho anh một kết quả, cái kết quả làm anh kinh hãi, này chính là... Thiên Mộng Tuyết! Cô nhiều lần ra vào Hứa Trạch, mỗi lần ở đó khoảng 2 tiếng trở lên, thực ra biết được việc này cũng không phải là do trùng hợp, lần đó khi Lôi Ảnh nói với anh Thiên Mộng Tuyết đi cùng Hứa

Cần Dương, anh liền cho người theo dõi cô, không ngờ kết quả lại như vậy, anh có chết cũng không nghĩ được cô dám làm những chuyện như thế, lại còn đem đứa bé kia đổ lên đầu anh.

Hoắc Thương Châu vào phòng bếp lấy một cái hộp nhỏ ở nóc tủ bát, đó là thuốc mê mà Thiên Mộng Tuyết chưa kịp xử lý.

Thấy anh lấy ra cái bọc thuốc lòng cô vô cùng lo lắng. Trời ơi, thuốc mê này chẳng phải cô đã vứt đi rồi sao? Nhìn cái hộp, Thiên Mộng Tuyết nhận ngay ra là thứ cô mua từ một nhà thuốc bất chính về.

Đầu Cổ Chiêu Ninh mê muội, nhưng cô biết sự thật sẽ được tiết lộ hết, cho nên ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon chăm chú xem màn kịch này.

“Cô vẫn nhớ cái này chứ?” Hoắc Thương Châu mở cái hộp ra, bốc một nắm, bột thuốc từ lòng bàn tay anh rơi rơi ra ngoài. Hoắc Thương Châu thần nhiên nhìn Thiên Mộng Tuyết đã căng thẳng chống hai tay trên bàn nhưng vẫn giả bộ không liên quan, khiến anh buồn cười.

“Em... em không biết anh đang nói chuyện gì!” Thiên Mộng Tuyết đương nhiên không thừa nhận, có lẽ là anh chỉ muốn thử dò xét mình? Cô nhớ rõ ràng đã ném gói thuốc vào thùng rác bên ngoài, tại sao nó còn nằm ở trong tủ này.

“Vấn giả bộ? Được thôi, tôi lại cho cô xem một thứ khác”. Anh bình tĩnh vòng qua cô đến bên cạnh Cổ Chiêu Ninh, dịu dàng nói với cô “Ninh Ninh”. Anh vươn tay về phía cô khẽ mỉm cười.

Nụ cười đầy ma lực của anh làm cô hồn siêu phách lạc, như ma xui quỷ khiến vươn tay ra, thậm chí quên mất là còn đang cãi nhau với anh, dưới sự dẫn dắt của anh hai người đi lên tầng, được nửa đường, Hoắc Thương Châu xoay người lại nhìn Thiên Mộng Tuyết vẫn đứng sững sờ tại chỗ lạnh lùng nói: “Không muốn tiếp tục sao? Vẫn còn có sức để nói thì theo tôi trước đã.” Nói xong, anh ôm Cổ Chiêu Ninh từng bước hướng đến sự thật.

Thiên Mộng Tuyết nén nước mắt, thở mạnh quay đầu, hung dữ nhìn bóng lưng hai người nở một nụ cười nham hiểm, cô rất hận! Cô hận Hoắc Thương Châu, càng hận Cổ Chiêu Ninh! Cũng không biết sẽ ra sao, sự việc đã đến nước này, dù cô nghĩ Hoắc Thương Châu đã biết tất cả, vẫn theo anh lên tầng, có lẽ, đây chính là giây chết.

Tới thư phòng, nhìn Hoắc Thương Châu và Cổ Chiêu Ninh đang ngồi bên máy tính, Thiên Mộng Tuyết hồi hộp, con người hết phóng đại lại thu nhỏ, nện từng bước chặt vật đi vào.

Hoắc Thương Châu mở một file trong laptop quay ra cho Thiên Mộng Tuyết nhìn, anh cũng kéo Cổ Chiêu Ninh vẫn im lặng không nói gì đến ghế sofa để xem đĩa.

Căn phòng tối om nhanh chóng sáng đèn, một cái bóng màu trắng xuất hiện, không cần đoán Cổ Chiêu Ninh cũng biết đó là Thiên Mộng Tuyết, mặc một bộ quần áo trắng, tóc đen dài, có điều cô thấy kỳ quái tại sao trong video, Thiên Mộng Tuyết lại vội vàng đến thế, đang lúc chưa hiểu gì, cô thấy Thiên Mộng Tuyết đến bên bàn đọc sách, lật qua lật lại, rồi một lúc sau lấy một cặp hồ sơ màu vàng từ trong ngăn kéo ra, dùng điện thoại chụp ảnh lại.

Trong lúc Cổ Chiêu Ninh còn đang kinh ngạc thì Thiên Mộng Tuyết hét lên: “A! Tại sao! Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Hoắc Thương Châu! Rốt cuộc tôi đã có lỗi gì với anh? Chuyện này là tôi làm! Nhưng cũng là do chính anh ép tôi.” Thiên Mộng Tuyết nổi điên ôm đầu, sau đó xông lên ôm chiếc laptop ném xuống đất, ngăn không cho những hình ảnh kia tiếp tục hiện ra trước mắt mình, cô tức giận quát lên với Hoắc Thương Châu đang ngồi trên ghế salon, nếu không phải vì anh ta, cô cũng không đi đến bước thế này.

“Vậy sao! Thực ra cô có thể diễn giống hơn một chút, chuyện này... thật ra cũng như 8 năm về trước, có đúng không?” Hoắc Thương Châu nhíu mày, anh tức giận, tuy vẫn nhẫn nhịn nhưng anh rốt cuộc đã hiểu rõ, năm đó, cái chết của cha mẹ mình là có liên quan đến Thiên Mộng Tuyết! Khi biết được việc này, anh không thể tin nổi, những ngày qua anh không nói vì cho là cần phải tính toán suy nghĩ cho thấu đáo sau đó mới hành động, nhưng chỉ một tờ xét nghiệm đã lòi hết đuôi ra. Ngày trước cũng chính vì chiêu này của cô mà cha mẹ anh chết oan uổng.

Ầm ầm! Những lời này nổ tung trong đầu cô, 8 năm trước, nhìn Hoắc Thương Châu nói ra hết sức nhẹ nhàng, cô nghĩ hẳn anh đã biết từ lâu, 8 năm trước vẫn như một cơn ác mộng đeo bám cô đến tận bây giờ.

“Hoắc Thương Châu! Rốt cuộc anh đang nói cái gì? Chẳng lẽ anh cho rằng chuyện 8 năm trước là do tôi làm sao?” Thiên Mộng Tuyết vì chột dạ không thể ngồi yên, cô thậm chí bắt đầu nói lung tung, mà chính cô cũng không ý thức được những lời này càng khẳng định mọi suy đoán của anh.

“Tôi còn chưa nói... Cô đã thừa nhận! Cô quả thật là một con đàn bà lòng lang dạ sói” Hoắc Thương Châu như nghiêng răng nghiêng lợi.

Cố Chiêu Ninh cảm thấy chuyện trở nên phức tạp, nhẹ nhàng đặt tay mình lên cánh tay Hoắc Thương Châu, nắm chặt, lúc anh nhìn cô, cô như muốn dung ánh mắt cầu xin anh đừng nói, nữa, những lời anh nói quá mức tàn nhẫn, ngay cả cô nghe cũng không lọt, bất kể trước đây đã xảy ra chuyện gì, cô cảm thấy chuyện đã qua không cần bới móc lại, truy cứu rồi lại làm việc ác, ân oán chẳng biết khi nào mới dừng, những điều này cô luôn cảm thấy đúng.

Giống như Thiên Mộng Tuyết vì sao phải đi đến bước đường này, cô biết, hơn nửa nguyên nhân là do Hoắc Thương Châu, yêu một người không sai, nhưng cách làm không đúng nên cuối cùng lại tự phá hủy tất cả, Thiên Mộng Tuyết chính là như vậy.

Cố Chiêu Ninh vẫn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, cô lập tức thấy mình thua thiệt, cô ấy xinh đẹp trang nhã, từ đầu đến chân đều không thể so sánh nhưng nhìn Thiên Mộng Tuyết trước mặt không khác gì một oán phụ, một mẹ đàn bà chanh chua, Cố Chiêu Ninh cảm thấy tiếc thay cho cô.

Hoắc Thương Châu vuốt ve mu bàn tay lạnh như băng của Cố Chiêu Ninh, muốn mang lại cho cô một chút ấm áp, lại vỗ vỗ trên đó như muốn trấn an cô, xoay mặt nói giọng đùa cợt với Thiên Mộng Tuyết: “Không có lời nào để nói nữa sao? Trong bụng cô không thể mang đứa con của tôi, cô nghi ngờ đó phải con của Hứa Cần Dương phải không?” Anh cười, nhạt toẹt và khinh miệt.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Chuyện 8 năm trước là thế nào? 8 năm trước chẳng phải là Thiên Mộng Tuyết bị mất tích sao? Còn đứa bé trong bụng, cô vẫn nhớ rõ ràng cô ta nói là con của Hoắc Thương Châu, từ lúc nào cô ta lại có con với Hứa Cần Dương, Cố Chiêu Ninh cảm thấy sự thật này thật đáng sợ, không biết đến cuối cùng còn phải trả giá thế nào.

121. Q.3 - Chương 123: Sự Thật (2)

“Chẳng phải cô nên nói tiếp hay sao?” Hoắc Thương Châu đổi tư thế, anh buông Cố Chiêu Ninh ra, lười biếng tựa vào ghế salon nhìn Thiên Mộng Tuyết như tra khảo phạm nhân khiến cô ta dựng tóc gáy.

Ánh mắt này của anh, cô bắt gặp nhiều rồi, chỉ có điều không phải nhìn cô mà là nhìn những kẻ anh hận, trong con người đen thâm thúy tỏa ra thứ ánh sáng trí mạng, khiến Thiên Mộng Tuyết toàn thân óa đã, không giây giụa cũng không thể nhúc nhích.

Cô khẽ nhếch khóe miệng, nở một nụ cười khổ sở, nuốt mất nặng hạt lệ đã rơi xuống, cô đưa tay xoa xoa bụng mình, trong đó có một sinh mạng, mới được 1 tháng, thậm chí chưa kịp mi mắt, cô hỏi: “Anh bắt đầu biết mọi chuyện từ khi nào, sao anh biết đứa bé này không phải con anh? Thứ thuốc kia nói lên điều gì? Chuyện 8 năm trước có quan hệ gì đến tôi? Tôi mới là người bị hại.” Cô đem mọi thắc mắc trong lòng hỏi anh, tới lúc này cô vẫn ngang ngạnh không chịu khuất phục, mặc kệ Hoắc Thương Châu phớt lờ mọi thứ vẫn không cúi đầu thừa nhận.

Thế là vì... cô vẫn còn cố chấp.

Hoắc Thương Châu vuốt mặt, không chớp mắt nhìn Thiên Mộng Tuyết ngã ngồi trên ghế ngay trước mặt, người con gái anh đã từng yêu, đã từng cho rằng cô là người con gái dịu dàng lương thiện nhất thế giới, cuối cùng mới phát hiện ra tất cả chỉ là cái vỏ bọc nguy trang mà thôi.

Cuộc nói chuyện này với Thiên Mộng Tuyết khiến Cố Chiêu Ninh vô cùng kinh ngạc, cô quả thật đã hiểu lầm Hoắc Thương Châu, mặc dù Thiên Mộng Tuyết vẫn còn cố chấp nhưng cô biết đó chính là sự thật, đứa con cô ta mang là của Hứa Cần Dương, điều này có nghĩa là cái đứa Hứa Cần Dương cho cô xem cũng là

giả? Không phải không có khả năng này, Cố Chiêu Ninh bây giờ mới nghĩ ra, mình thật là hồ đồ, ở cái thế giới này, PS có thể tạo nên tất cả, huống hồ là một đoạn phim.

“Cô muốn biết? Được, vậy tôi nói lại từ đầu.” Hoắc Thương Châu lạnh lùng hỏi, xong liếc nhìn Cố Chiêu Ninh đang nắm chặt tay mình, anh biết cô lương thiện, đến lúc này vẫn không muốn làm tổn thương Thiên Mộng Tuyết, nhưng Hoắc Thương Châu không làm được, cha mẹ anh bị cô ta hại chết không nói, nhưng đến nước này cô ta vẫn ra vẻ son sắt thề thốt chuyện không liên quan đến mình, sao cô ta có thể như vậy được? Tại sao có thể không màng mọi chuyện vẫn quay về nói yêu mình sâu đậm, cô ta thật đáng sợ.

Thấy Thiên Mộng Tuyết ngầm đồng ý, Hoắc Thương Châu nắm chặt tay Cố Chiêu Ninh, bắt đầu nói: “Thật ra lúc đầu tôi cũng không để ý, lúc cô xuất hiện tôi cũng không hề nghi ngờ, nhưng ngày hôm đó về nhà, cô cho tôi uống một bát canh tôi liền hiểu ra, những năm qua chẳng phải tôi không động tới cô sao? Lần nào cũng là cô cho tôi uống cái gì đó rồi ngủ mê man, đến khi tỉnh dậy thì cô nằm bên cạnh, tôi tự nhiên cho rằng mình có quan hệ với cô, cô luôn khiến tôi hiểu lầm vì sợ tôi không có trách nhiệm với cô.” Nói đến đây, anh ngừng lại vì bất gặp ánh mắt kinh ngạc của Cố Chiêu Ninh, cười cười với cô rồi anh tiếp tục: “Cô biết tôi cũng không vào bếp, sau khi bà nội và vú Vương đi, trong nhà cũng không thuê ai nữa, cô... đã sai sót ở chỗ này, đem thuốc giấu trong bình đặt trên tủ bát, lần cuối cùng xong lại mang ném ra thùng rác, không may bị Lôi Ảnh phát hiện”

Ngày đó, Lôi Ảnh đem chiếc bình giao cho Hoắc Thương Châu, anh lập tức cảm thấy có vấn đề, mang đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói đó là thuốc mê, là một loại thuốc cấm, chỉ những cửa hàng kinh doanh bất chính mới bán, sau đó Lôi Ảnh lục lọi tìm ra cửa hàng này, vì nơi bán những thứ như thế không nhiều, nên không khó khăn tìm ra nơi Thiên Mộng Tuyết đã mua. Bởi vì cô quá đẹp nên chủ quán chỉ liếc nhìn ảnh đã nhận ra cô đến mua thuốc đã lâu rồi.

Hoắc Thương Châu lập tức hiểu ra, tại sao mỗi lần ngủ cùng Thiên Mộng Tuyết anh đều không nhớ nổi là chuyện xảy ra thế nào, một người đàn ông lại không hề có ấn tượng gì với chuyện này thật khiến người ta nghi ngờ.

“Cô biết không? Buồn cười nhất không phải là thứ này, mà là trên người cô có một bí mật, chuyện này cũng xui xẻo bị tôi phát hiện. Năm đó lần đầu tiên đến nhà chúng tôi, quả thật tôi bị cô hấp dẫn, cô luôn quần quýt tôi, thật ra trong lòng tôi cũng rất vui vẻ, cho đến khi cha mẹ cô qua đời, cô sống nhờ ở nhà tôi, lúc đó cô hận cha mẹ tôi lắm sao? Cô cảm thấy là họ đã hại cha mẹ cô ư?” Hoắc Thương Châu thở dài, nói đến cha mẹ anh cảm giác tim mình đau nhói, lúc đó còn yêu hung thủ sát hại cha mẹ mình, bây giờ nghĩ lại như một cơn ác mộng không thể tưởng tượng nổi, anh đã điều tra nhiều lần, nhưng chưa bao giờ hoài nghi Thiên Mộng Tuyết! Một cô gái 19 tuổi không ngờ lại độc ác như thế.

“ha ha... đó là vì bọn họ đáng chết” Thiên Mộng Tuyết đột nhiên cười, sau đó nhìn Hoắc Thương Châu.

bằng ánh mắt hung ác, mặt cô cau có hiện rõ vẻ thù hận, cô vốn chẳng phải là một Thiên Mộng Tuyết thiện lương thuần mỹ gì cả.

“Tại sao cô lại ác độc như vậy! Cô biết họ vô tội! Vẫn còn muốn hại chết họ! Tôi thật sự không hiểu nổi! Ban đầu sao cô còn ôm tư tưởng cùng chung sống với tôi?” Hoắc Thương Châu nghe Thiên Mộng Tuyết nói vậy, tức giận đứng bật dậy sải bước đến nắm cầm cô, bắt cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt mình, anh cũng muốn xem, cô ta vẫn còn nói tiếp được gì.

“Thương Châu... Buông cô ấy ra đi! Nghe cô ấy nói xong đã! Anh đừng kích động.” Cố Chiêu Ninh vội vàng đứng lên, nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin, kéo cánh tay anh ra, cô liếc mắt nhìn Thiên Mộng Tuyết, cũng không phải cô thông cảm cho cô ta, mà chỉ lo nhờ may Hoắc Thương Châu không nhịn được mà giết cô ta, trong bụng cô ấy còn có một đứa bé, đây là một người hai mạng đấy.

Hoắc Thương Châu quả nhiên nghe cô..., anh từ từ buông tay, chân mày vốn đang nhíu chặt cũng giãn dần hòa hoãn, lần nữa kinh ngạc trở lại ngồi trên ghế salon nghe Thiên Mộng Tuyết nói tiếp.

“Tôi ác độc ư? Anh biết không? Ác độc nhất chính là cha anh! Ông ta biết rõ sáng sớm đi công tác rất nguy hiểm mà lại muốn cha tôi đi. Hơn nữa còn mang theo mẹ tôi. Tôi thành bộ dạng như thế này là do ai! Đáng hận hơn là, ngay khi tôi ở cùng với anh, cha anh sống chết không đồng ý. Lúc anh 17 tuổi chúng ta nắm tay nhau bị cha anh phát hiện, sau đó tìm tôi, muốn cho tôi một khoản tiền để tôi rời xa anh! Nói

rằng đời này không thể để tôi chung sống với anh! Tôi hận ông ta! Hận đến chết!” Thiên Mộng Tuyết càng nói càng kích động, tay nắm chặt, nước mắt ngân ngấn, những việc đã qua lại như lần nữa hiện ra trước mặt cô.

Hoắc Thương Châu hiển nhiên sững sốt! Anh quả thật không biết việc này, mặc dù cha anh đã cảnh cáo không cho anh đến gần Thiên Mộng Tuyết, nhưng chẳng phải sau đó đã ngầm cho phép sao? Bây giờ anh mới biết, thì ra đó không phải ngầm cho phép mà ông đã chuẩn bị kỹ càng để cô ta rời đi.

Đối với việc này, anh thấy thông cảm với cô, trong nháy mắt, rồi sau đó rất nhanh bị chôn vùi, bất kể cha anh đã làm gì, nhưng cái chết của cha mẹ cô xác định là không phải do ông làm, chuyện này ông đã từng nói đến.

“Thiên Mộng Tuyết, hôm nay tôi sẽ cho cô biết nguyên nhân cái chết của cha mẹ cô.” Hoắc Thương Châu nghiêng răng nghiêng lợi, dừng lại vài giây rồi tiếp tục: “Năm đó, cha cô không nghe lời cha tôi, sát hại một thuộc hạ của bang Hứa Thiên, cha tôi muốn để cha cô đi trốn nên mới bảo ông ta ra ngoài, nhưng... không hiểu vì sao, bang Hứa Thiên biết tin tức, nửa đường sát hại cha mẹ cô, tất cả là vì đã chọc đến đầu sỏ xã hội đen, cô không nên đổ lỗi cho cha tôi, mà hãy đổ lỗi cho con trai của hắn – Hứa Cần Dương.” Hoắc Thương Châu luôn cho rằng Hứa Cần Dương từ nhỏ đã ác độc có tiếng.

Sau khi nghe những lời này, Thiên Mộng Tuyết không thể tin nổi ngược đôi mắt đầm lệ nhìn Hoắc Thương Châu, nửa ngày không nói nổi một câu.

Hứa Cần Dương! Cha của đứa con trong bụng cô, lại là hung thủ sát hại cha mẹ cô, tất cả những cái này chẳng phải là quá nực cười ư?

“Nếu không tin, cô chỉ cần hỏi Hứa Cần Dương năm đó đã làm gì!” Hoắc Thương Châu giật giật khóe miệng cười lạnh.

“Cô vì chuyện này mà cấu kết với một kẻ không nên cấu kết để hại chết cha tôi, cô cảm thấy tôi có thể bỏ qua được không?” Hoắc Thương Châu nói lại, chuyện cô cấu kết với Hứa Cần Dương không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện này lúc còn mơ hồ đã như một lưỡi dao xọc qua ngực anh, sự đau đớn rồi rầm khiến anh không thở nổi.

“ha ha ha ha. Hoắc Thương Châu ... anh thật buồn cười, anh nói vài câu như vậy là có thể che giấu đi tội ác của cha anh năm đó? Anh tưởng tôi dễ gạt lắm sao? Anh tưởng tôi ngu lắm à?” Thiên Mộng Tuyết không thể chấp nhận, lúc cô 18 tuổi, Hứa Thiên tìm gặp nói cho cô biết, cha mẹ cô là do cha mẹ Hoắc Thương Châu hại chết, đến bây giờ cô vẫn không quên cái cảm giác mâu thuẫn khi nghe chuyện đó, sự cô đơn khiến cô không còn sức lực để suy nghĩ, cho đến một ngày Hoắc Hành Bác tìm cô, muốn cô rời xa con trai ông ta, khi đó cô khẳng định Hoắc Hành Bác là người tàn nhẫn đến mức nào, rồi cuộc đến một ngày Hoắc Hành Bác và vợ ra ngoài đi chơi, cô vội vã tìm Hứa Thiên, đó cũng là lần đầu tiên cô gặp Hứa Cần Dương, chính là anh ta giúp cô thiết kế việc ngoài ý muốn này khiến cha mẹ anh chết y như cách của cha mẹ cô.

Choang!

Hoắc Thương Châu cầm ly trà trên khay ném mạnh xuống đất, cái chén mỏng vỡ tan tành.

Cổ Chiêu Ninh nghe những lời đó không biết phải làm sao, những sai lầm của Thiên Mộng Tuyết quá nhiều, ngay cả cô cũng bắt đầu cảm thấy khinh bỉ, huống hồ là Hoắc Thương Châu, cảm giác bị chính người yêu mình hãm hại mà không hề biết gì thật khó chịu, cho nên cô nhất định im lặng ngồi trên ghế theo dõi nhất cử nhất động của anh không dám ngăn cản.

“Cô tin thì tin, không tin thì thôi, tôi cũng không có nghĩa vụ phải giải thích! Cô từ đầu đến cuối đã đi lệch đường! Chuyện cô bị bắt cóc 8 năm trước chẳng phải cũng là do đám người kia làm hay sao? Thật khéo diễn trò! Vết sẹo trên mặt cô cũng là thật, 5 năm trước cô xuất hiện cũng không phải trùng hợp, mà là có kẻ cố ý sắp xếp cho cô phải không? Chắc chắn! Đến giờ tôi mới nhìn rõ, gò má căng mìn của cô mới xấu xí làm sao!” Hoắc Thương Châu từng chút từng chút vạch trần sự thật, chuyện đến mức này khiến anh khó mà không chế, mặc dù không muốn tin tưởng, nhưng thực tế như vậy, anh không làm sao xóa bỏ được.

Không ngờ Hoắc Thương Châu lại biết tất cả mọi chuyện, Thiên Mộng Tuyết run rẩy ngược nhìn: “Làm sao anh biết?” Chuyện này, đúng là năm đó cô hồ đồ, Hứa Cần Dương nói muốn cô giúp một chuyện, sẽ không

làm tổn thương đến Hoắc Thương Châu, dĩ nhiên anh ta uy hiếp cô không thể chối từ, nếu không nghe lệnh mọi việc sẽ bị hấn ta vạch trần.

Không nghĩ đến Hứa Cần Dương lại muốn hại chết Hoắc Thương Châu, khi đó cô luống cuống muốn phản kháng, ra sức ngăn chặn hành động của hấn không ngờ bị con dao sắc bén rạch vào mặt. Hấn cũng không buông tay, trối cô lại làm con tin tới uy hiếp Hoắc Thương Châu.

Ngay lập tức, Hoắc Thương Châu liều giết Hứa bang khiến cô sợ quá hôn mê bất tỉnh, không ngờ khi mở mắt đã bị Hứa Cần Dương đưa ra nước ngoài điều trị, ở đó mỗi ngày cô đều tự trách bản thân, cô rất hối hận, không biết Hoắc Thương Châu thế nào, khi đó bác sĩ chẩn đoán vết thương của cô sẽ để lại di chứng, cô không muốn mang dáng vẻ đó xuất hiện trước mặt Hoắc Thương Châu, cho nên đã đợi suốt 3 năm, 1 ngày 5 năm trước Hứa Cần Dương cho người đến đón cô, nói rằng Hoắc Thương Châu đã kết hôn, bảo cô hãy đòi lại thứ thuộc về mình.

Cô quay về...

Bây giờ mới nghĩ, nếu biết sự việc sẽ thành thế này, cô thà ở nước ngoài vĩnh viễn không bao giờ trở về.

“Thế nào? Động vào nỗi đau của cô rồi à? Cô rốt đạt được tâm nguyện gì? Rõ ràng là tính toán với tôi, khiến tôi luôn tự trách, sau đó trở lại ôm tôi khóc lóc, biến đổi chuyện trở thành tôi nợ cô, nói thật, những chuyện này đáng ra tôi cũng không thể biết, nhưng chính cô lại tiếp tục giúp Hứa Cần Dương, cô phải biết, một khi tôi đã nghi ngờ thì nhất định phải biết rõ mọi việc.” Hoắc Thương Châu nheo mắt đỏ mặt nhìn Thiên Mộng Tuyết.

Anh quả thật đã mất không ít thời gian, từ khi biết Thiên Mộng Tuyết có liên hệ với Hứa Cần Dương, anh bắt đầu điều tra, chỉ có điều không biết phải gắn kết sự việc thế nào cho đúng, cho đến khi cô cầm tờ giấy xét nghiệm đưa ra trước mặt anh, lúc ấy anh mới thông suốt được mọi việc.

Cô ta thực sự quan hệ như vậy với Hứa Cần Dương, sự nghi ngờ đã được làm sáng tỏ, vốn tưởng cô dù thế nào cũng sẽ ở cùng một chỗ với hấn, giờ nghĩ lại, để giữ được anh, cô ta có thể bán cả thân thể, đây không phải là yêu mà là điên cuồng, chiếm đoạt.

“Không! Không phải như vậy đâu! Em yêu anh! Em vẫn xem anh là tất cả của em” Mặt Thiên Mộng Tuyết vốn đang rối rắm trong nháy mắt trở nên dịu dàng, cô nhìn ánh mắt khinh thương của Hoắc Thương Châu, bắt đầu sợ, cô đứng lên khỏi ghế nhưng đứng không vững, ngã xuống đất, chập vạt bỏ mấy bước đến nắm chặt gấu quần Hoắc Thương Châu, cô không muốn mất anh, cho dù là lúc này cô vẫn không thể từ bỏ anh.

Cùng là phụ nữ, hướng hồ Thiên Mộng Tuyết còn đang có bầu, Cố Chiêu Ninh thật sự không đành lòng nhìn như vậy, thấy Hoắc Thương Châu thờ ơ, cô không nhìn được vội ngồi xổm xuống trước mặt Thiên Mộng Tuyết chuẩn bị đỡ cô dậy: “Thiên tiểu thư, cô đừng như vậy, đứng lên đi.”

Trong mắt Thiên Mộng Tuyết, Cố Chiêu Ninh làm như thế chẳng qua là diễn trò, cô tức giận nhìn Cố Chiêu Ninh, hung hăng hất tay cô ra, lạnh nhạt rít lên: “Đồ tiện nhân! Nếu không phải vì cô! Thương Châu sẽ không rời bỏ tôi! Cút đi! Tôi không cần cô giả nhân giả nghĩa! Cút”

Cố Chiêu Ninh cắn môi lắc đầu, nhìn khuôn mặt dữ tợn của Thiên Mộng Tuyết cô cũng không sợ, chẳng qua là thấy đáng buồn cho cô ta đến lúc này vẫn đổ tội cho người khác, đúng là không còn thuốc chữa.

Hoắc Thương Châu giật chân hất Thiên Mộng Tuyết ra, vội vàng ngồi xuống đỡ Cố Chiêu Ninh dậy, đúng lúc này anh thấy dưới chiếc váy trắng của Thiên Mộng Tuyết nhuộm màu đỏ tươi.

Cố Chiêu Ninh cũng nhìn thấy, cô biết đây là dấu hiệu sảy thai, mặc cho người lớn sai lầm thế nào, nhưng trẻ con luôn vô tội, cô vội vã kéo tay Hoắc Thương Châu cầu xin: “Nhanh! Nhanh gọi 120 đi”

Nhìn người phụ nữ trên đất có chút khổ sở, đang ôm bụng kêu thảm thiết, Hoắc Thương Châu cũng không phải là tảng đá, anh cũng có trái tim, dù sao cũng là người mình từng yêu, mặc dù những gì cô làm khiến anh hận thấu xương, nhưng nhìn bộ dạng của cô như vậy cũng không đành lòng, đáp ứng lời nói của Cố Chiêu Ninh, anh bấm 120.

Xe cứu thương đến rất nhanh, Thiên Mộng Tuyết được đưa lên băng ca, Cố Chiêu Ninh muốn đi theo đến bệnh viện, Hoắc Thương Châu mâu thuẫn cũng không thể làm gì khác đành đi theo.

Đứng ngoài cửa phòng cấp cứu, Cố Chiêu Ninh tựa trên người Hoắc Thương Châu, nghĩ đến mùi máu tanh vừa rồi, cô cảm thấy buồn nôn. “Oe” Cố Chiêu Ninh ôm miệng chạy ra một góc nôn thốc nôn tháo.

Hoắc Thương Châu chạy theo cô, đứng đằng sau vỗ nhẹ vào lưng, quan tâm hỏi cô: “Sao thế? Em không sao chứ?”

Cố Chiêu Ninh lắc đầu, đợi hết cảm giác buồn nôn, cô ngẩng đầu lên, mỉm cười ngọt ngào với anh: “Em không sao”. Cô rất vui vẻ, rốt cuộc những chuyện này cũng được giải quyết, nhưng để có được kết quả này, không ngờ lại trải qua nhiều bi thảm đến thế, cô cảm thấy đau lòng. Khi đó Hoắc Thương Châu mới 18 tuổi, đã đau khổ mất đi cha mẹ, lúc này Cố Chiêu Ninh mới hiểu, tại sao lúc đầu nhìn Hoắc Thương Châu, anh không cười, nếu đổi lại là cô cũng không thể nào cười nổi.

Nghĩ tới đây, cô cảm thấy đau lòng, yên lặng dựa vào ngực Hoắc Thương Châu, chủ động ôm lấy anh.

Hoắc Thương Châu không nghĩ Cố Chiêu Ninh lại đột nhiên ôm lấy mình, hơi sửng sốt, sau đó dang tay ôm thật chặt cô, anh vẫn sợ cái buổi chiều hôm đó, thấy có thể mất cô khiến anh sợ hãi, anh chỉ muốn ôm lấy cô, bất kể tương lai như thế nào, chỉ cần có cô bên cạnh là được rồi.

“Thương Châu... em sẽ không phản bội anh”. Có lẽ vì chuyện của Thiên Mộng Tuyết, Cố Chiêu Ninh đột nhiên muốn nói một câu như vậy, giọng cô rất nhỏ, nhưng Hoắc Thương Châu nghe rõ.

Anh cười, một nụ cười từ trong tim, chuyển động cảm trên đỉnh đầu Cố Chiêu Ninh, một tay vuốt mái tóc dài, dịu dàng nói với cô: “Anh thích mái tóc quăn của em”. Phải, anh từng thích mái tóc dài đen nhánh của Thiên Mộng Tuyết, nhưng từ khi biết Cố Chiêu Ninh, anh thích mái tóc dài hơi xoăn của cô, không ngờ, khi trở về cô lại thay đổi kiểu tóc, những lời này vẫn luôn chôn vùi trong lòng, hôm nay anh mới nói ra được.

Cố Chiêu Ninh dấn vào lồng ngực anh, vì câu nói này mà cười thỏa mãn, trước tới giờ cô đều thay đổi bản thân thành dạng mà anh thích, kể cả trong 5 năm bỏ đi, cô vẫn luôn làm vậy.

Bây giờ anh lại nói không thích mái tóc dài đen, anh thích tóc xoăn, cô vui vẻ hơn cả trúng thưởng, tối thiểu cô cũng biết là anh yêu cô, về sau cô sẽ tuyệt đối không nghi ngờ, tuyệt đối không để kẻ khác kích bác.

“Đồng ý với em, bất kể như thế nào, cũng đừng làm tổn thương Thiên Mộng Tuyết nữa được không? Chuyện gì đã qua hãy để cho nó qua đi, em không muốn anh phải sống trong thù hận.” Cố Chiêu Ninh nghĩ đến Thiên Mộng Tuyết như vừa rồi trong lòng cảm thấy chua xót, một cô gái kiêu ngạo phải rơi vào hoàn cảnh này, tuy là gieo gió phải gặt bão, nhưng khiến người ta đau lòng, Cố Chiêu Ninh vẫn tin tưởng một câu nói, người tốt có phúc, cô muốn Hoắc Thương Châu tha thứ, cô muốn anh biết thật ra có những việc có thể cười cho qua.

Động tác trên tay Hoắc Thương Châu dừng lại, anh nghĩ mình không thể làm được, báo thù cho cha mẹ vẫn luôn là động lực chống đỡ cho anh, lần này Hứa Cần Dương đã phơi bày tất cả trước mặt anh, anh không thể coi như không có chuyện gì mà cười cho qua, với Thiên Mộng Tuyết, anh cũng không thể quên được cô ta đã suýt chút nữa làm anh mất đi người quan trọng nhất, còn hại chết cha mẹ anh, anh nhất định phải khiến họ trả giá đắt.

“Đồng ý với em được không?” Cố Chiêu Ninh thấy anh không trả lời, khẽ đẩy anh ra, vẻ mặt cầu xin.

Hoắc Thương Châu cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi cô, thản nhiên nói: “Được... anh sẽ cố”. Anh chỉ có thể trả lời như thế.

Cố Chiêu Ninh cười, anh chịu nhường một bước là tốt rồi, cô nhất định phải dùng cơ hội này để cải tạo anh, cô tin một ngày nào đó anh sẽ hiểu cô chỉ muốn tốt cho anh mà thôi.

Rất nhanh, cửa phòng cấp cứu mở ra, Cố Chiêu Ninh đẩy Hoắc Thương Châu vội vàng chạy đến trước mặt bác sĩ, ân cần hỏi: “Bác sĩ! Cô ấy thế nào?”

Hoắc Thương Châu cũng đi theo, từ phía sau ôm Cố Chiêu Ninh, anh căn bản không quan tâm Thiên Mộng Tuyết thế nào, anh ở đây chẳng qua là vì Cố Chiêu Ninh.

“Ai là chồng bệnh nhân?” Bác sĩ liếc nhìn hai người.

“Chồng cô ấy có việc không tới được, ông cứ nói với chúng tôi là được.” Cố Chiêu Ninh lúng túng liếc nhìn Hoắc Thương Châu.

Bác sĩ định nói rồi lại thôi, sau đó làm cho Cố Chiêu Ninh và Hoắc Thương Châu tại chỗ khiếp sợ...

122. Q.3 - Chương 124: Một Sợ Hai Một Vui Mừng

Bác sĩ nhìn lướt qua hai người, sau đó đẩy mắt kính, giọng nói có vẻ nặng nề: “Đứa bé không giữ được, hơn nữa... sau khi kiểm tra chúng tôi phát hiện bệnh nhân bị ung thư tử cung giai đoạn đầu, cần nằm viện điều trị, mọi người đi làm thủ tục nhập viện cho cô ấy.” Bác sĩ rất thông cảm với bệnh tình của Thiên Mộng Tuyết, nói xong thở dài xoay người rời đi.

Cố Chiêu Ninh sững sờ tại chỗ, rất lâu vẫn chưa hoàn hồn, một sinh mệnh còn chưa thành hình đã chết chưa nói, ngay cả Thiên Mộng Tuyết cũng không tránh được vận rủi, ung thư? Chẳng lẽ đây gọi là báo ứng ư? Lúc vừa nghe được tin tức này, lòng cô sụp đổ, lúc này cô chỉ cảm thấy thông cảm mà không thể hận cô ấy nữa.

Hoắc Thương Châu cùng Cố Chiêu Ninh làm thủ tục nhập viện cho Thiên Mộng Tuyết, vừa đi đến cửa phòng bệnh, Cố Chiêu Ninh đột nhiên dừng bước, cô xoay người đối mặt với Hoắc Thương Châu.

Cô ngược mắt nhìn anh, vẻ mặt vừa cương nghị vừa dịu dàng, môi mím chặt, lông mày cau lại, không hề lo lắng, dù sao cũng là người anh từng yêu, cô cũng có thể hiểu, cô vuốt ve lông mày anh, cười nhạt: “Đừng lo lắng, bác sĩ nói là thời kỳ đầu thôi, sẽ không có chuyện gì.”

Hoắc Thương Châu sững sốt mấy giây sau đó đôi môi đang mím chặt mở ra chậm rãi nói: “Có phải em thấy anh rất vô dụng không? Đáng lẽ anh không nên lo lắng cho cô ấy, nhưng đã nhiều năm, có lẽ từ lúc nhỏ, cô ấy luôn dựa dẫm vào anh, đây không biết có phải là cảm giác của người thân không? Anh không ngờ cô ấy lại làm ra nhiều chuyện sai lầm như vậy, lúc biết được anh thật sự không muốn chấp nhận, nhưng không có cách nào, sự thật không thể thay đổi, anh muốn tống cô ấy vào ngục, muốn dùng rất nhiều cách trả thù cô ấy, nhưng... bây giờ cô ấy lại bị bệnh như thế này.”

Giọng nói lạnh lùng của anh rót vào tai Cố Chiêu Ninh, thấm vào lòng cô, sự giãy giụa khổ sở của anh cô biết hết, nhìn anh bất lực đắm vào bức tường lạnh băng, Cố Chiêu Ninh cũng thấy đau lòng.

“Đừng nói nữa... vào xem cô ấy thế nào” Cố Chiêu Ninh không muốn nhìn thấy bộ dạng này của Hoắc Thương Châu, chuyện đã đến nước này, không ai có thể thay đổi hiện tại trở về quá khứ.

“Em thì sao?” Hoắc Thương Châu dừng động tác, quay đầu nhìn Cố Chiêu Ninh, ánh mắt như sợ cô lại sắp nói muốn rời bỏ anh.

Cố Chiêu Ninh biết anh đang lo lắng điều gì, cười cười: “Cô ấy chắc không muốn nhìn thấy em, em ở đây chờ anh.”

Câu nói của cô khiến anh yên tâm, anh miễn cưỡng cười gật đầu, hôn một cái lên má cô rồi đi về phía phòng bệnh.

Trong hành lang đầy mùi thuốc, Cố Chiêu Ninh lại có cảm giác buồn nôn, cô ôm miệng nhanh chóng chạy về phía nhà vệ sinh, đứng trong đó nôn thốc nôn tháo. Thật kỳ quái, cô cũng không ăn gì, tại sao cứ cảm thấy buồn nôn liên tục, Cố Chiêu Ninh súc miệng, rửa sạch mặt, nhìn mình trong gương, đột nhiên nghĩ đến chuyện Thiên Mộng Tuyết mang thai, chẳng lẽ... cô cũng có thai?

Cố Chiêu Ninh mang theo suy đoán đi khám phụ khoa, rốt cuộc cũng có kết quả.

“Cố Chiêu Ninh, mời vào”. Y tá mở cửa gọi to tên cô.

Nghe thấy tên mình, Cố Chiêu Ninh lo sợ bất an đi vào phòng khám...

Bên này, Hoắc Thương Châu vào phòng bệnh thì Thiên Mộng Tuyết vẫn đang ngủ mê man.

Nhìn người phụ nữ tái nhợt trên giường bệnh, sự tức giận của anh cũng có phần hòa hoãn, anh đến bên cạnh giường ngồi xuống, vươn tay vén mái tóc xộc xệch của cô, tâm tình rất phức tạp, đối với người phụ nữ

đã hại chết cha mẹ mình, hôm nay rơi vào cảnh này, anh cũng có trách nhiệm, có đúng là nên bỏ qua quá khứ không nên truy cứu nữa? Như vậy cha mẹ anh dưới suối vàng có yên lòng không?

Từng chút từng chút hiện lên trong đầu óc, anh thừa nhận, là anh đã thay lòng trước, anh nợ cô quá nhiều, nhưng anh cũng không chấp nhận nỗi thực tế này, ít nhất tới bây giờ anh cũng không thể nào quên.

Cố Chiêu Ninh nói đúng, ân oán cứ truy cứu biết khi nào dừng, nhưng khi chuyện rơi vào đúng đầu mình, anh không cách nào xem như chưa hề có chuyện gì.

Sắc mặt Hoắc Thương Châu nặng nề nhìn Thiên Mộng Tuyết trên giường bệnh, phát hiện trên khóe mắt cô có nước mắt, cô trong mơ cũng khóc, Hoắc Thương Châu rút khăn giấy lau cho cô, định rút tay về thì bị Thiên Mộng Tuyết tóm lấy.

Cô chậm rãi mở mắt, không còn kích động như lúc này, cũng không khóc lóc, chỉ im lặng nhìn anh, ánh mắt vô cảm, anh ngơ ngẩn rút tay về, gượng gạo đứng lên nói: “Cô đã tỉnh, vậy tôi đi trước.” Anh nói không nhìn cô.

“Anh rất hận em phải không?” Cô vô cùng bình thản, mắt không một tia gợn sóng, giọng run run, cánh tay bị anh hất ra đang túm chặt góc giường chờ đợi câu trả lời của anh.

“Phải! Tôi hận cô” Anh không muốn giấu giếm, mặc dù tình hình của cô lúc này hơi phức tạp, nhưng anh không muốn lừa dối, anh hận cô muốn chết, nếu là trước đây anh sẽ khiến cô còn khổ sở hơn cả chết.

Thiên Mộng Tuyết cười khổ, sục sục mũi một cái nói: “Em hiểu rồi”

Một câu nói đơn giản bao hàm bao nhiêu chua xót, Hoắc Thương Châu cũng không biết rốt cuộc tâm tình của cô lúc này ra sao, chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi xoay người đi ra.

Lúc cửa phòng bệnh đóng lại, Thiên Mộng Tuyết khóc nức lên, đôi tay bình thản đặt trên bụng, xoa xoa nơi bào thai chưa kịp thành hình đã mất đi, cô thật hối hận, vô cùng hối hận...

Nếu thời gian có thể quay lại, cô cũng có thể cười nói với Hoắc Thương Châu: “Chúc anh hạnh phúc” Nhưng điều đó là không thể, làm ra tất cả những điều này chính là cô, sai lầm nối tiếp sai lầm, từ lúc cô hại chết cha mẹ Hoắc Thương Châu đã không có đường rút lui.

“Cô ấy thế nào?” Cố Chiêu Ninh thấy Hoắc Thương Châu ra ngoài, vội vàng từ ghế dài đứng dậy, kéo cánh tay anh.

Hoắc Thương Châu cười cười với cô, cô bé này chính là người lương thiện như thế, lúc nào cũng nghĩ cho người khác, điều này cũng khiến anh vừa yêu vừa hận, tay xoa xoa đỉnh đầu cô dịu dàng nói: “ Cô ấy không sao, em thế nào? Sắc mặt không tốt lắm, có phải là mệt quá không?” Cố Chiêu Ninh sắc mặt hơi vàng, đôi môi cũng khô, Hoắc Thương Châu nhìn thấy mà lo lắng.

Cố Chiêu Ninh miễn cưỡng lắc đầu, trong lòng giữ một bí mật.

Mới vừa rồi, bác sĩ thông báo với cô một tin động trời, cô mang thai, đứa bé này làm cô vừa vui vừa sợ, nhưng lúc này, cô không biết phải mở miệng nói với Hoắc Thương Châu thế nào, trong kia Thiên Mộng Tuyết sảy thai, nếu cô lại đứng đây bảo mình có thai, có được không...

“Em sao vậy? Nghĩ gì thế? Mặt đỏ lên rồi.” Hoắc Thương Châu thấy cô mặt hồng, cười đùa cợt.

“Không có... Không có gì, chúng ta đi thôi” Cô kéo Hoắc Thương Châu, không muốn tiếp tục đề tài này với anh, chuyện này cô cần tìm thời cơ để nói, muốn cho anh một niềm vui bất ngờ.

123. Q.3 - Chương 125: Lôi Ảnh Và Hứa Cần Dương

Lôi Ảnh không dễ dàng thoát khỏi sự đeo bám của Hoắc Thanh Lăng, lên xe nổ máy rồi biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Nửa đường, anh nhận được một cú điện thoại, nghe xong tâm trạng vô cùng phức tạp.

Trong đại sảnh khách sạn, Hứa Cần Dương nhàn nhã ngồi trên ghế salon đang nhả khói thuốc mịt mù, không nhanh không chậm, không hề bồn loạn. Khi Lôi Ảnh đi vào, Hứa Cần Dương dập tàn thuốc, khước miệng khẽ nhếch lên một nụ cười gian ác.

Sau khi nhận được điện thoại, Lôi Ảnh vội vàng chạy tới, vì Hứa Cần Dương nói sẽ cho anh biết nguyên nhân cái chết của cha mẹ anh. Thật ra, Lôi Ảnh không định đến, nhưng cú điện thoại này có sức mê hoặc quá lớn, anh không thể cự tuyệt.

Lôi Ảnh đi tới về mặt không biểu hiện gì, nhìn bốn phía xung quanh, không thấy A Đông, chỉ có mình Hứa Cần Dương, xem ra hẳn không có vẻ đùa cợt với anh, vì vậy Lôi Ảnh đứng cách hẳn 3m, nhặt nhẹo nói: “Tổng giám đốc Hứa có thể nói rồi”.

Hứa Cần Dương nhếch mép đứng dậy, đến trước mặt Lôi Ảnh trừng mắt với anh vài giây rồi mở miệng: “Không phải vội, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. “Anh kéo Lôi Ảnh đến ghế salon, ấn anh ngồi xuống, sau đó ngồi vào phía đối diện, bàn tròn lớn chỉ có hai người trong căn phòng vắng vẻ, nhiệt độ thoáng chốc như tụt xuống khiến người ta phát lạnh, nhân viên phục vụ đi tới cũng không có can đảm phá vỡ không khí quái dị này, chỉ vội vàng đặt đồ ăn rồi nhanh chóng quay đi.

Hứa Cần Dương giờ ly rượu lên, Lôi Ảnh không có ý phối hợp với ngồi yên như cũ, hẳn cười cười rồi uống một hớp.

“Lôi Ảnh, không cần căng thẳng như vậy, anh là một nhân tài, đi theo Hoắc Thương Châu thực sự là phí, đến bây giờ vẫn chẳng khác gì một tên chạy việc, chỉ bằng đến làm cho tôi, bảo đảm, tôi sẽ đối với anh tốt hơn Hoắc Thương Châu nhiều.” Ngày mai chính là ngày diễn ra đấu thầu, Hứa Cần Dương không hề căng thẳng, bởi vì trong tay hẳn có mức giá của Hoắc Thương Châu, lần này hẳn nắm chắc phần thắng trong tay. Hẳn tìm Lôi Ảnh chẳng qua là muốn lôi kéo anh, chặt đứng cánh tay phải của Hoắc Thương Châu, đến lúc đó, Hoắc Thương Châu bị hai tầng đá kích, việc ra tay với Hoắc Thị sẽ đơn giản hơn nhiều.

Lôi Ảnh vẫn im lặng, ngồi đó nhìn Hứa Cần Dương không chớp mắt, anh đối với mấy lời kia không hề hứng thú, đến đây chẳng qua muốn xem hẳn rốt cuộc muốn gỡ trò gì. Muốn theo đi theo hẳn ư? Đờm hòng!

Hứa Cần Dương thực ra rất coi trọng Lôi Ảnh, hẳn cũng hâm mộ Hoắc Thương Châu có được một cánh tay đắc lực như thế, so với anh, A Đông chỉ là một cây gỗ mục không biết động nào... cả đời chỉ có thể làm tay chân.

Hắn chống hai khuỷu tay lên bàn, chấp tay trước ngực, đôi môi mím lại thành một đường thẳng chăm chú quan sát về mặt Lôi Ảnh.

Một hồi lâu, Lôi Ảnh đổi tư thế, tựa lưng vào ghế ngồi, thờ ơ nói: “Tổng giám đốc Hứa không cần mất thời gian vào tôi, tôi có thể phản bội cả thế giới, trừ... thiếu gia!”. Mỗi chữ như kim găm vào lòng Hứa Cần Dương, khiến hẳn há hốc mồm.

Hắn khinh khỉnh lắc đầu rồi buông một câu nhạt nhẽo: “Vậy sao, hi vọng là thế, mong rằng sau khi nghe xong chuyện, anh vẫn có thể nói như vậy.” Hẳn không tin, khi Lôi Ảnh biết sự thật vẫn còn một lòng một dạ với Hoắc Thương Châu được.

“Hừ. Tổng giám đốc Hứa... Hôm nay anh không mang theo hộ vệ, anh không sợ... tôi sẽ giết anh sao?” Đến giờ, Lôi Ảnh vẫn biết, kẻ giết cha mẹ anh chính là Hứa Thiên, cha Hứa Cần Dương, đời cha ăn mặn đời con khát nước, đạo lý này Lôi Ảnh không quên, Hứa Thiên đã nghỉ hưu, không còn lộ diện, món nợ này anh nhất định khiến Hứa Cần Dương trả giá, chỉ có điều trước giờ chưa có cơ hội, bây giờ ngồi đối mặt với hẳn, bên cạnh không một bóng người, quả là cơ hội tuyệt vời.

“Anh sẽ không làm thế...” Hứa Cần Dương vẫn kiên định nụ cười ác độc lắc đầu nói một cách chắc chắn.

“Anh tự tin quá đấy”. Vừa nói Lôi Ảnh vừa dời tay đến bên hông, nắm khẩu súng lục lạnh toát.

“Tất nhiên, nếu không vì sao tôi có thể một thân một mình tới gặp anh? Lôi Ảnh, chúng ta đều không còn trẻ con, có một số việc cần tỉnh táo suy nghĩ rồi mới quyết định.” Hứa Cần Dương thấy tay Lôi Ảnh di chuyển hẳn hiểu rõ nhưng không hề phản ứng gì, chỉ bóng gió nhắc nhở anh đừng làm loạn.

“Hừ. Tổng giám đốc Hứa chắc chắn quá nhỉ? Vậy hôm nay tôi phải khiến anh thất vọng rồi!”. Đường như cùng lúc, khẩu súng giảm thanh đã gắn ngay giữa trán Hứa Cần Dương, mắt lui ánh phủ một tầng thâm độc, mặt vẫn vô cảm tiếp tục bổ sung lời nói: “Hôm nay tôi thật cảm ơn anh đã cho tôi một cơ hội tuyệt hảo.”

Hứa Cần Dương cũng không sợ hãi như dự đoán, ngược lại còn ngửa đầu cười lớn, nói với anh: “Anh nghĩ rằng cha mẹ mình chết đơn giản như thế sao? Lôi Ảnh... anh không hề thay đổi gì so với lúc còn bé, tư tưởng vẫn đơn giản như vậy.” 8 năm trước, Hứa Cần Dương và Lôi Ảnh luôn như hình với bóng, sau biến cố của Lôi gia, hai người cũng thành thù địch, từ khi đó, Hứa Cần Dương cũng không thấy Lôi Ảnh, cho đến một ngày hắn thấy anh xuất hiện bên cạnh Hoắc Thương Châu, ngoắt một cái đã thành cánh tay đắc lực của anh ta, khi đó hắn ý thức được nguy cơ, bởi vì ánh mắt Lôi Ảnh nhìn hắn tràn đầy thù địch.

Cũng như lúc này, Lôi Ảnh dí súng vào mặt hắn, mặt căm hận.

“Những lời này của anh có ý gì!”. Ngón tay Lôi Ảnh trên cò súng hơi bóp lại, đầy hoài nghi nhìn Hứa Cần Dương, hắn không hề thay đổi, lúc nhỏ luôn dẫn anh đi chơi cùng, cũng luôn vu oan giá họa cho anh, vì thân phận thấp kém, anh cũng chỉ có thể theo sau chịu tiếng ác cho người khác, ai bảo hắn là thiếu gia.

Lôi Ảnh căn bản không thể tin tưởng lời nói của Hứa Cần Dương, dừng một chút lại nhắm thẳng súng giữa mi tâm hắn, mặc dù cách một cái bàn, nhưng khả năng bắn súng của anh là thiện xạ số 1, hắn biết.

“Không gì... Tôi chỉ không muốn để anh nhận giặc làm cha, anh tưởng Hoắc Hành Bác vì thực xem anh như con trai mà dạy dỗ nhiều như thế sao? Anh lầm rồi! Cho tới nay, anh chẳng qua là một con cò trong tay hắn, là một cái bia đỡ đạn cho Hoắc Thương Châu mà thôi.” Hứa Cần Dương cầm ly rượu lên hướng về phía Lôi Ảnh nhú mày thờ ơ nói, thấy anh có phần lơ đãng, khoe môi hắn nhếch lên, tiếp tục: “Hắn dạy anh nhiều như thế chẳng qua là để đền bù cho sai lầm của mình năm đó mà thôi.”

Lôi Ảnh từ từ hạ súng, ánh mắt trở nên mơ hồ, anh không biết có nên tin những lời vừa nghe hay không, nhưng dường như anh đã không còn đường lui, bất lực nói: “Anh tiếp tục đi...” rồi ngồi xuống ghế.

124. Q.3 - Chương 126: Mập Mờ...

Trong đêm tối, Lôi Ảnh kéo lê thân thể mệt mỏi, bước chân hơi say loạn choạng đi về phía nhà Mạc Nhan.

Mạc Nhan vừa nằm lên giường chuẩn bị ngủ thì nghe tiếng chuông cửa, không hiểu muộn thế này còn ai đến? Nhìn qua mắt mèo cô thấy Lôi Ảnh có vẻ đang say liên mở cửa phòng. Lôi Ảnh lảo đảo suýt ngã, Mạc Nhan vội đỡ anh, vất vả chống đỡ cơ thể anh, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô nhăn mày quan tâm: “Anh làm sao vậy? Đã uống bao nhiêu rồi?” Vừa nói vừa vất cánh tay Lôi Ảnh qua vai, dìu anh vào phòng ngủ đặt lên giường.

Miệng Lôi Ảnh không ngừng lẩm bẩm một câu, Mạc Nhan cũng không nghe rõ, chỉ có điều nhìn bộ dạng anh như vậy, cô cảm thấy đau lòng, bình thường, anh luôn luôn tỉnh táo, không hiểu chuyện gì có thể khiến anh trở nên thế này?

Cởi giày tất Lôi Ảnh xong, Mạc Nhan vào phòng tắm lấy một cái khăn.

Trên giường, hô hấp của anh dần dần đều đặn, Mạc Nhan nhíu mày, duỗi ngón tay anh vuốt ve, cô chưa bao giờ thấy bộ dạng anh như thế này, cũng chưa bao giờ cảm thấy đau lòng đến thế, chiếc khăn bông lạnh toát ngăn cách tiếp xúc giữa hai người nhưng không ngăn cách được cảm giác lạnh lẽo.

“Tại sao... tại sao...” Có lẽ chiếc khăn lạnh làm anh thức tỉnh, chân mày anh chau lại, khổ sở nhắc đi nhắc lại câu nói ấy.

Anh đột nhiên động đậy, Mạc Nhan vội vàng rút tay lại, ngưng mắt nhìn anh.

Giữa bọn họ chưa bao giờ bắt đầu, nhưng lại có tiếp xúc da thịt, Lôi Ảnh chưa bao giờ cho cô một lời hứa, chưa bao giờ nói một câu ngọt ngào, nhưng khi anh say rượu lại tìm đến cô đầu tiên, Mạc Nhan cảm thấy trong lòng ấm áp.

Cô không phủ nhận đã yêu người đàn ông này... Cái gương mặt luôn lạnh lùng của anh làm cho tim cô đập mạnh.

“Lôi Ảnh... anh thấy khó chịu à?” Thấy anh vất tay lên trán, miệng không ngừng lẩm bẩm, Mạc Nhan quan tâm hỏi.

Trong lúc mơ màng, nghe thấy một giọng nói quen thuộc, anh có chút ý thức, chậm rãi mở đôi mắt say lơ đãng, một bóng dáng mơ hồ xuất hiện trước mắt, là Mạc Nhan ư? Anh định hỏi nhưng không phát ra được âm thanh nào, lòng đau nhói.

“Lôi Ảnh”. Thấy anh mở mắt nhìn mình, mặc dù chỉ hé hé, nhưng Mạc Nhan có thể cảm giác được sự nóng bỏng trong ánh mắt đó, cô mỉm cười với anh, vươn tay đặt lên trán anh, dùng khăn lau đi những giọt mồ hôi trên đó.

Lôi Ảnh lúc này mới nhìn rõ, đúng là Mạc Nhan, tại sao anh lại ở đây, trí nhớ của anh chỉ dừng lại trong căn phòng khách sạn cùng Hứa Cần Dương.

Hứa Cần Dương thấy anh không tin lời nói của mình, âm thầm cười, sau đó vỗ tay một cái, cửa phòng vệ sinh mở, một người từ bên trong bước ra, quen thuộc mà xa lạ.

“Tiểu thiếu gia!” Người đàn ông đi tới, đứng sau lưng Hứa Cần Dương, xấu hổ gọi Lôi Ảnh.

Một câu tiểu thiếu gia khiến suy nghĩ của anh dần dần minh mẫn, ông ta là Hoài Thúc.

Cha Lôi Ảnh là thuộc hạ của Hứa Thiên, cũng là một trong ba bang xã hội đen lớn nhất thời đó, ông có một trợ thủ đắc lực, chính là Hoài Thúc. Khi anh còn bé, người này luôn đặt anh lên đỉnh đầu chạy khắp nơi nhưng sau khi cha anh mất, ông ta cũng mất tích. Lôi Ảnh vẫn cho rằng ông ta chính là người đã bán đứng cha mình, cho nên khi anh xác định chính là Hoài Thúc lập tức giơ súng chỉ thẳng vào ông ta.

“Đừng kích động... Lôi Ảnh, để cho ông ta nói hết đã.” Hứa Cần Dương lập tức ngăn anh lại, nghe mấy lời đó, sự kích động của anh giảm đi một chút, thả tay súng xuống lạnh giọng nói: “Tốt nhất hãy nói cho tôi nghe một lý do để không giết ông.”

Nghe thấy mệnh lệnh, Hoài Thúc vốn luôn đứng thẳng lưng vì năm tháng đã hơi còng xuống, trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn, thở dài kể lại toàn bộ nguyên nhân bố mẹ Lôi Ảnh bị giết. Nghe xong, anh vẫn thấy nghi ngờ, nhưng ông ta lại lấy ra một vật, nhìn thấy nó, anh không còn gì để nói, hoàn toàn sụp đổ...

“Lôi Ảnh? Anh sao vậy? Anh đang nghĩ gì thế?”

Câu nói của Mạc Nhan đột nhiên khiến anh dừng suy nghĩ, nhìn cô hồi lâu rồi nhẹ nhàng mở miệng: “Không có gì.” Nói xong, anh chống người chuẩn bị xuống khỏi giường.

Mạc Nhan thấy vậy vội vàng đỡ anh: “Anh làm gì thế? Anh uống nhiều rồi! Hôm nay ngủ ở đây đi!” Lời vừa nói ra, Lôi Ảnh ngẩn mặt sau đó nghi hoặc nhìn cô, Mạc Nhan đỏ bừng mặt, lời nói đó rõ ràng... này... không phải là... khụ khụ.

Mạc Nhan vội vàng buông tay, cầm chiếc khăn trên đầu giường chạy như bay vào nhà tắm, trước khi đi vẫn không cam lòng nói thêm: “Tối nay anh ngủ ở đây, tôi ra phòng khách.”

Lôi Ảnh nhẹ nhàng cười, đứng dậy, cởi áo vest, lần lượt cởi cả cúc áo sơ mi...

Mạc Nhan đứng soi gương trong phòng tắm đỏ mặt, hề đứng trước mặt Lôi Ảnh là cô không thể nào làm ặt không đồ, tim không đập loạn, cô cũng không hiểu nổi mình, trước đây trong phương diện tình cảm, cô luôn là kẻ chiếm ưu thế, nhưng trước Lôi Ảnh cô còn không bằng một cô bé con, cảm giác ấy khiến cô vừa hạnh phúc vừa xấu hổ.

Không thể cứ đứng trong phòng tắm chờ chết chứ? Mạc Nhan quay một vòng, suy nghĩ định đành hoàng bước ra nói một tiếng rồi về phòng khách ngủ. Nở một nụ cười khích lệ chính mình trong gương, miễn cưỡng ra khỏi phòng tắm, nhưng vừa bước đến giường cô liền hối hận.

Lôi Ảnh say rượu mặt hơi đỏ, lúc này trên người không một mảnh vải, chần chập hờ hững, tựa vào đầu giường nhìn mình không chớp mắt, cô không còn là nữ sinh, cũng đã từng xảy ra quan hệ với anh, cho nên nhìn thấy tình cảnh này cô nuốt nước bọt, mặt nóng ran, không biết phải nói cái gì.

“Tới đây.” Rất nhanh, cô lại nghe thấy Lôi Ảnh gọi một tiếng, giọng nói cực kỳ dịu dàng như thấm vào gan ruột, khiến cô không thể cưỡng lại, ma xui quỷ khiến thế nào lại làm theo lời anh.

Vừa tới bên giường, Lôi Ảnh thuận thế kéo tay, cô ngã trên người anh, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách quá gần, cô cảm thấy... chuyện này không thể được, ít nhất cô không thể lại để rơi vào tay giặc... Lúc này không thể, bởi vì anh chưa hề xác minh quan hệ giữa hai người.

Vừa định đứng dậy, cô cảm thấy tay Lôi Ảnh nắm chặt eo mình, cô cứ dính chặt trên người anh như thế, bị ép buộc nhìn thẳng vào anh...

125. Q.3 - Chương 127: Anh Yêu Em

“Y! Anh bỏ tay ra!” Mạc Nhan bắt lực giãy giụa, tư thế này quá kỳ quái đi, không khó nghĩ được tiếp tục sẽ xảy ra chuyện gì, cô đỏ mặt đầm bùm bụp vào ngực anh.

Lôi Ảnh giận quá hóa cười, ôm chặt Mạc Nhan, vùi đầu cô vào cổ mình, hết sức dịu dàng nói: “Đừng cử động... Anh chỉ muốn ôm em một lát thôi.” Anh nhắm hai mắt lại, ngửi mùi hương thơm ngát tỏa ra từ mái tóc, lưu luyến hít hà.

Mạc Nhan bất động, không thể phủ nhận cô rất thích cái ôm này, mặc dù giữa hai người cách một lớp vải vóc, nhưng cô vẫn dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể anh, ngấm thẳng vào tim cô.

“Mạc Nhan...” Lôi Ảnh khẽ gọi tên cô, ánh mắt trìu mến.

“Vâng?” Mạc Nhan đáp lại, chờ anh nói tiếp.

“Không có gì” Anh đổi tư thế, kéo Mạc Nhan vào trong chăn, xoay người ôm chặt lấy cô, vùi đầu cô vào lồng ngực mình để cô cảm thấy tiếng tim anh đang đập thình thịch, lời muốn nói chưa thốt lên được đành dùng một câu chống chế.

“Anh rốt cuộc sao thế? Hôm nay anh rất lạ” Mạc Nhan nhắm hai mắt, tựa sát vào lồng ngực ấm áp, trên người anh thoang thoang mùi thuốc lá cùng hơi rượu khiến cô say mê, sắp chìm vào giấc mộng, giọng nói nhẹ nhàng có chút bất lực.

Lôi Ảnh biết cô mệt mỏi, không nói gì thêm, tắt đèn rồi nằm xuống, để Mạc Nhan gối trên tay mình, nhờ ánh sáng trầm ngâm khuôn mặt xinh đẹp, lông mi rất dài dính trên đôi mắt đang nhắm, nghe tiếng thở đều đều, anh biết Mạc Nhan đã ngủ thiếp đi.

Chỉ khi cô đã ngủ, anh mới nói được những lời trong lòng mình.

Vươn tay vuốt ve gò má nhẵn nhụi, ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ như có điều trần trở, đột nhiên một âm thanh rất nhỏ phá vỡ không gian tĩnh lặng, dưới ánh trăng, một giọt nước mắt rơi xuống gối, âm thanh này chỉ có anh nghe thấy nhưng nó vẫn dọa được anh, vội vã lau nước mắt, không dám gây ra động tĩnh nào, sợ đánh thức Mạc Nhan.

Nhưng, trái tim anh không thể yên lặng, cứ nhìn Mạc Nhan như thế đến nửa đêm, anh cũng không làm sao ngủ được, trong lòng đã hạ quyết tâm anh cũng không biết đúng hay sai, nhưng sau ngày mai, liệu anh có thể ôm Mạc Nhan được như thế nữa không, có lẽ đến lúc đó, đến nhìn anh cô cũng không muốn.

Ngẫm nghĩ nửa đêm, cuối cùng anh quay về phía Mạc Nhan nói rất nhỏ nhưng tràn đầy tình cảm: “Anh yêu em.” Anh hoàn toàn nhìn thấu tim mình, bởi vì khi hạ quyết tâm, anh chỉ quan tâm Mạc Nhan sẽ nghĩ về anh thế nào, anh cũng định bỏ qua, nhưng cho dù có yêu Mạc Nhan đến xương tủy, anh cũng không thể quên được những hận thù năm đó.

Trận này không có máu tanh, nhưng có thể ép đối phương vào đường cùng, anh cảm thấy có chút khó khăn... Dù sao, đó cũng là người anh tôn trọng nhất, là người bạn anh tin tưởng nhất cho tới giờ.

Khi mặt trời lấp ló, ánh sáng vàng ấm áp rọi vào phòng, Lôi Ảnh lưu luyến rút cánh tay tê cứng, hôn lên má Mạc Nhan rồi đứng dậy mặc quần áo.

Mặc quần áo mất chừng 20p, nhưng anh vẫn cảm thấy sao quá nhanh, như thể mới 2p, anh không muốn đi chút nào, một chút cũng không muốn rời Mạc Nhan.

Cuối cùng vẫn bước ra khỏi nhà cô, không một lời từ biệt.

.....
Cổ Chiêu Ninh đêm đó về nhà cũng không nói với Hoắc Thương Châu chuyện mình mang thai, bởi vì gần đây anh rất mệt mỏi, hôm nay còn có một cuộc đấu thầu, Cổ Chiêu Ninh sợ nếu anh biết chuyện sẽ rối loạn tâm trí, cô không muốn vậy, không muốn anh phải lo lắng cho cô, cô phải trở thành hậu phương vững chắc của anh.

Thức dậy thật sớm, cô đứng trong bếp loay hoay một hồi, làm một bữa sáng phong phú, nhìn tác phẩm của mình, cô hài lòng cười thầm, liếc mắt qua phòng ăn cô cười tươi hơn: “Anh dậy rồi à? Sao không ngủ thêm chút nữa?” Tối qua sau khi trở về, trong lúc cô đi rót chén nước, Hoắc Thương Châu đã ngủ thiếp đi, cô biết anh nhất định là quá mệt, cứ thế mà ngủ được, liền cởi giày tất cho anh, trước đây ngay cả lúc cô đi ra khỏi giường rất nhẹ nhàng anh cũng phát hiện, như thế này chắc là mệt quá rồi.

Nhìn đồng hồ mới 6h30, anh đã dậy, sợ rằng anh ngủ không ngon nên cô mới hỏi thế.

Vì phòng ăn thông với phòng bếp, nên anh đứng ở cửa phòng ăn cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ bận rộn của cô, từ lúc cô dậy anh cũng đã tỉnh, tắm nhanh một cái rồi cứ đứng đó ngắm nhìn cô, như một đôi vợ chồng bình thường, nhìn cô bận rộn anh vừa đau lòng lại vừa vui mừng, cô vốn không được nuông chiều nên đều muốn ăn thứ mình tự làm, cô còn nói, làm xong ăn mới thấy ngon.

Nghĩ lại, anh hình như chưa từng chung đụng với cô như vậy, khoảng cách giữa hai người cho đến tận tối hôm qua mới dỡ bỏ được, tảng đá lớn trong lòng anh cũng xem như được gỡ xuống.

Gật đầu, đi tới, từ phía sau ôm lấy cô vẫn đang nấu nướng, ngửi mùi cháo gà thơm phức, anh tán dương: “Trình độ của vợ anh thật cao, giun dưa trong bụng anh cũng mọc cả lên rồi.”

Ai nói trên thế giới này có người đàn ông lạnh lùng như băng? Đó là vì họ chưa gặp được ngọn lửa có thể làm họ tan chảy, Hoắc Thương Châu đã sớm bị ngọn lửa Cổ Chiêu Ninh làm cho tan chảy hoàn toàn rồi.

Cổ Chiêu Ninh gỡ tay anh ra, cười đến phát ghen: “Anh tốt nhất đừng nói những lời như thế, nghe rất không phù hợp với anh.” Đúng là cô nghe không lọt, cô chỉ có thói quen cãi vã cả ngày với anh, đã lâu rồi không cãi cọ, cô đột nhiên lại nhớ đến những ngày xa xưa.

“Em có ý gì? Vậy cái gì mới hợp với anh?” Hoắc Thương Châu mỉm cười, cố ý ôm sát thì thầm bên tai cô, làm cô cười khúc khích.

“Được rồi được rồi em đầu hàng, đi ra ăn nhanh nào.” Cổ Chiêu Ninh vội vàng để cái muôi xuống giơ tay đầu hàng, thật là nhột quá đi, cô nắm tay anh xoay người, như đỡ trẻ con ra ngoài ăn cơm.

Hoắc Thương Châu hôn trộm một cái lên môi cô rồi đi ra khỏi phòng bếp, ngồi trước bàn ăn hưởng thụ bữa sáng ngon lành.

Cổ Chiêu Ninh vặn nhỏ bếp, sau đó ra ngồi đối diện với Hoắc Thương Châu.

“Em muốn đi thăm Thiên tiểu thư.” Cổ Chiêu Ninh cười cười, nhắc tới Thiên Mộng Tuyết ánh mắt vẫn toát lên một sự thông cảm. Chuyện đã đến nước này, bên cạnh cô ấy không còn một người thân, Hứa Cần Dương chắc hẳn cũng không đến chăm sóc cô ấy, cho nên cô muốn đến xem cô ấy ra sao, đây cũng là nguyên nhân vì sao cô dậy sớm. Cô nấu cháo cho Thiên Mộng Tuyết, dù sao không có ai đưa cơm vào viện cho cô ấy, đồ ăn trong đó cũng khó nuốt, cô cảm thấy lo cho cơ thể Thiên Mộng Tuyết.

Hoắc Thương Châu bưng cốc sữa đậu nành, bị lời nói của Cổ Chiêu Ninh khiến anh không kịp uống mà dừng, đặt lại cốc lên bàn nhìn cô: “Em không nợ gì cô ấy, có cần thiết phải quan tâm như thế không?”

Cổ Chiêu Ninh thấy sắc mặt anh không tốt, định nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn đành mở miệng: “Thương Châu, đây không phải vấn đề nợ hay không, chuyện đã qua rồi hãy để nó qua đi, Thiên Mộng Tuyết cũng đã bị báo ứng, em chỉ đáng thương thay cô ấy, vừa mất đi đứa con...” Nhắc tới đứa con, Cổ Chiêu Ninh liền

ngẫm đến trong bụng mình cũng đang mang một sinh mệnh, tay bắt giắc đặt trên bụng, cảm nhận sự vui mừng của một người mẹ.

Hoắc Thương Châu không nhận ra sự khác thường của cô, anh không muốn cô như vậy, quá lương thiện cũng không tốt, như bản thân anh lúc trước.

“Không cho em đi” Hoắc Thương Châu lạnh lùng quăng lại những lời này ra khỏi phòng ăn.

Nhìn Hoắc Thương Châu tức phần nộ bỏ đi, Cố Chiêu Ninh cũng không giận, anh bực là vì cô, cô biết, anh đã chịu quá nhiều đau khổ, cô cũng biết, nhưng anh không thể mang theo thù hận cả đời, huống hồ anh sắp làm cha rồi.

Thu dọn bát đĩa xong, Cố Chiêu Ninh múc cháo gà vào bình giữ nhiệt, nghe tiếng bước chân, cô ra khỏi phòng bếp, Hoắc Thương Châu chuẩn bị đi, cô tiến đến không nói gì, chỉ sửa sang lại cà vạt khẽ mỉm cười với anh: “Em chờ anh về ăn cơm.” Như một người vợ hiền tiền chồng.

Hoắc Thương Châu cũng cảm thấy vừa rồi mình hơi nóng, thấy Cố Chiêu Ninh sắc sảo như vậy, trong lòng áy náy, cuối cùng giọng cũng mềm nhũn ra, ôm eo cô nói giọng cưng chiều: “Đi cũng được, nhưng đừng ở đó quá lâu, có gì thì gọi điện cho anh, đừng để anh lo lắng.” Mặc dù biết Thiên Mộng Tuyết lúc này nằm trên giường bệnh không làm được gì, nhưng anh cũng thấy không nỡ, cứ có cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì khiến anh bất an.

“Em biết rồi! Anh mau đi đi” Cô mỉm cười, nói xong hôn lên má rồi đẩy anh ra ngoài.

Hoắc Thương Châu lưu luyến nhìn cô rồi mới xoay người đi.

Đứng bên cửa sổ, cô nhìn xe anh đi xa rồi mới thay quần áo, cầm bình cháo gà ra khỏi cửa.

Hoắc Thương Châu ngồi trên xe, gọi điện cho Lôi Ảnh mãi không được, thật kỳ quái, Lôi Ảnh không bao giờ tắt máy, hôm nay có việc quan trọng như vậy anh không thể quên được, rốt cuộc có chuyện gì?

Bên này, Lôi Ảnh ngồi trong xe, lòng ngổn ngang, ngay cả đèn đỏ cũng không để ý, anh cho số điện thoại của Hoắc Thương Châu vào blacklist, cho nên dù Hoắc Thương Châu có gọi cả ngày thì điện thoại của anh luôn ở trạng thái tắt máy, nghĩ lại những ngày qua đã xảy ra bao nhiêu chuyện, anh băn khoăn làm như vậy rốt cuộc có đúng không, dù sao Hoắc Thương Châu cũng không hề biết gì về chuyện này, hơn nữa ngay từ đầu Hoắc gia nhận nuôi dưỡng anh cũng là để hỗ trợ cho Hoắc Thương Châu.

Anh không thể nào quên được ngày đó, sau khi tan học, về gần đến nhà thì thấy một vũng máu, nhà anh là kiểu biệt thự nhỏ độc lập, vì cha ở trong giới xã hội đen, cho nên xung quanh tương đối vắng vẻ, rất ít người biết nhà anh ở đây, chính vì thế ngay ngay khi nhìn thấy những tay xã hội đen ra vào nhà mình, theo bản năng anh trốn vào bụi vậy, không biết vì sao anh cảm thấy bọn họ không phải người tốt, cũng mơ hồ cảm thấy có chuyện xảy ra với cha mẹ mình.

126. Q.3 - Chương 128: Ai Chết Trong Tay Ai

Những ký ức lũ lượt kéo về khiến Lôi Ảnh cảm giác như vừa mới xảy ra ngày hôm qua, anh dường như đã quên những hình ảnh đó, khi đám người kia đi khỏi, anh chạy vào nhà, nhìn thấy cha mẹ bất động máu chảy đầm đìa, mặc cho anh kêu gào, họ không có một chút phản ứng, anh mơ hồ hiểu rằng cha mẹ đã chết, chỉ còn lại anh cô đơn trên cõi đời.

Báo cảnh sát, cảnh sát cũng đã điều tra nhưng vẫn không ra hung thủ là ai.

Chỉ trong một đêm, anh trưởng thành hơn hẳn.

Cảnh sát thấy anh còn nhỏ, lại không có người thân thích nên giúp đỡ anh chôn cất cha mẹ, anh không nói gì cũng không biết đi đâu về đâu, nhà ư, không được, trường học cũng không thể đến, bởi vì anh biết, đám cừu kia chắc chắn không bỏ qua cho anh.

Mưa xối xả tấp vào cơ thể nhỏ bé của anh, chạy vô định trên đường, lúc qua đường suýt bị xe tông phải, bước xuống xe, anh vẫn còn nhớ rất rõ về mặt Hoắc Thương Châu nhìn anh lúc đó.

Không phải lần đầu tiên họ gặp nhau, lúc đầu cha Lôi Ảnh, cha Hứa Cần Dương và cha Hoắc Thương Châu là ba người bạn tốt, sau khi Hứa Thiên giở mặt với Hoắc Hành Bác, anh không gặp lại Hoắc Thương Châu nữa, lần đó hơi đột ngột, Lôi Ảnh cũng không biết phản ứng thế nào.

Không như dự đoán, Hoắc Thương Châu đưa tay ra, kéo anh ướt đầm đang ngồi dưới đất lên, sau đó đưa anh về nhà, chính vì sự kiên trì của Hoắc Thương Châu, anh mới được Hoắc Hành Bác giữ lại, từ đó về sau, trở thành bạn của Hoắc Thương Châu, được hưởng mọi quyền lợi như anh.

Thật ra... Hoắc Thương Châu gần như là ân nhân của anh, nhưng khi Hứa Cần Dương phơi bày thực tế trước mặt, anh băn khoăn đến cùng cũng không biết phải phản ứng thế nào.

Tốc độ xe không hề giảm ngược lại tăng vọt trên lối đi bộ, tâm trí Lôi Ảnh không biết đã bay đi đâu.

.....

Lần đầu thâu này mang tầm cỡ quốc gia, vì thế các nhà thâu đều đã qua lựa chọn cẩn thận.

Không liên lạc được với Lôi Ảnh, Hoắc Thương Châu một thân một mình tới, ngồi ở hội trường, từng đôi thủ cạnh tranh lần lượt xuất hiện, Hoắc Thương Châu vẫn giữ thái độ lạnh nhạt như thế.

Thời gian sắp đến Hoắc Thương Châu lần nữa gọi điện cho Lôi Ảnh, nhưng vẫn tình trạng tắt máy như thế, Hoắc Thương Châu thầm rửa một câu chết tiệt! Anh không biết Lôi Ảnh đang làm cái trò gì, lúc quan trọng thế này lại tự nhiên mất tích.

Mọi cử động của anh không thoát khỏi ánh mắt Hứa Cần Dương, khi thấy Hoắc Thương Châu trở nên nóng nảy, trong lòng hân mừng thầm. Hôm nay hẳn phải dạy cho Hoắc Thương Châu biết mùi vị của mất mát, của phản bội.

Ngồi xuống dãy ghế trước mặt Hoắc Thương Châu, Hứa Cần Dương quay đầu cười cười với anh, nụ cười có vẻ tự tin quá mức.

Hoắc Thương Châu lạnh lùng nhìn hân rồi quay đầu đi chỗ khác.

Rất nhanh, buổi đấu thâu bắt đầu...

.....

Cố Chiêu Ninh ôm bình giữ nhiệt đến cửa phòng Thiên Mộng Tuyết, do dự hồi lâu, cô không biết đi vào sẽ gặp phải cái gì, dù sao người cô ta không muốn nhìn nhất lúc này chính là cô.

Cho đến khi bác sĩ từ bên trong đi ra, Cố Chiêu Ninh cũng đứng lúc chạm mặt Thiên Mộng Tuyết, lúc này, cô không muốn cũng phải vào.

Cô có thể thấy rõ vẻ mặt chán ghét của Thiên Mộng Tuyết, tâm tình hơi lo sợ bất an, cô nhắm mắt đi vào. Đóng cửa lại, trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh. Đặt bình cháo gà lên tủ đầu giường, ngồi xuống ghế, thực ra lúc này cô rất lúng túng, vì Thiên Mộng Tuyết căn bản không xem như có sự tồn tại của cô.

Cô hắng giọng, phá vỡ không khí yên lặng: “Cô thấy đỡ hơn chưa?” Thiên Mộng Tuyết nghe những lời này thấy rất giả tạo, nhưng Cố Chiêu Ninh là thật lòng, trải qua mọi chuyện, không phải cô không hận, Thiên Mộng Tuyết không chỉ một lần muốn phá cô và Hoắc Thương Châu, lại hại chết cha mẹ anh, nhưng là một người phụ nữ, lại rơi vào tình cảnh này, Cố Chiêu Ninh không thể nào không thông cảm với cô.

Thiên Mộng Tuyết khinh khỉnh liếc nhìn cô, tầm mắt rơi vào chiếc bình giữ nhiệt cô mang tới, sau đó lại lẳng lặng quay đầu ra cửa sổ, khuôn mặt đã gầy gò vì về tái nhợt lại thấy càng gầy hơn. Cô cứ nhìn ra cửa sổ như thế không để ý tới Cố Chiêu Ninh, như thể cô không hề tồn tại.

Cũng không hẳn là không để ý, chỉ có điều cô không biết trả lời ra sao, lúc này, Cố Chiêu Ninh vẫn có thể rộng lượng đến thăm cô, chẳng phải cô đã làm nhiều việc sai trái sao? Hơn nữa còn dùng con người khác ép cô phải ra đi, nhưng cô ta lại không cười nhạo, nhục mạ mình như trong tưởng tượng, đối lại còn mang cơm ỉn, cô biết trả lời thế nào, cô bây giờ đã khó chịu, mà Cố Chiêu Ninh còn lương thiện trước mặt mình, cô càng không chịu nổi.

“Tôi biết là cô không muốn gặp tôi, thực ra tôi cũng không muốn đến thăm cô.” Cố Chiêu Ninh cười cười, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Thiên Mộng Tuyết. “Dù sao chúng ta cũng đều là phụ nữ, tôi biết cô vì quá yêu nên lời làm thế, thật ra tôi cũng không có tư cách ở đây nói những lời này, nhưng tôi muốn cô hiểu, sự thật là... yêu một người không cần phải chiếm đoạt, nếu Thương Châu thực sự yêu cô, tôi sẽ ra đi, nhưng anh ấy không yêu cô, tôi mong rằng cô sẽ sớm hồi phục, cô còn trẻ, tương lai còn dài, có lẽ những lời này cô cũng không muốn nghe.” Thấy Thiên Mộng Tuyết không có phản ứng gì, Cố Chiêu Ninh nói xong đứng lên: “Cháo gà nguội rồi, tôi đã ninh vài tiếng, cô uống nhanh đi, sau này tôi sẽ không tới quấy rầy cô nữa.” Cô như thế cũng là quan tâm hết mức rồi, về sau chỉ có thể nhìn Thiên Mộng Tuyết tự lựa chọn, sẽ đi đến cùng hay làm lại từ đầu, những thứ này không còn liên quan đến cô nữa.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng bệnh chỉ còn tiếng nước nở của Thiên Mộng Tuyết.

Cô khóc, khi Cố Chiêu Ninh nói xong nước mắt cô cũng không ngừng được chảy xuống. Phải! Cô đã làm nhiều việc ngu ngốc trong quá khứ, khiến cô bây giờ không có đường về, cô thừa nhận, những lời của Cố Chiêu Ninh làm cô xúc động, cô cũng không còn hận cô ấy, chỉ hận mình quá nhỏ nhen, ích kỷ.

Vì vậy... Cô âm thầm hạ quyết tâm, cô không thể tiếp tục làm lỗi nữa.

.....

Cửa hội trường mở ra, mọi người ùn ùn vây quanh Hoắc Thương Châu, cận vệ ngăn không xuể, thái độ của anh vẫn trước sau như một, vẻ mặt vô cảm, các ký giả theo tới cùng, không biết hôm nay ai chết trong tay ai.

Sau khi Hứa Cần Dương ra ngoài, lại một nhóm người vây lấy hắn.

“Xin hỏi tổng giám đốc Hứa, lần này kết quả đấu thầu có làm anh hài lòng không? Cuối cùng là ai chiến thắng?”

“Tôi ở hãng thông tấn XX, xin hỏi tổng giám đốc Hứa, vẻ mặt của anh có phải muốn nói lên rằng lần này không ngờ lại trúng thầu mảnh đất này?”

“Đúng vậy đúng vậy, nét mặt vừa rồi của Tổng giám đốc Hứa so với lúc này hoàn toàn khác nhau, có phải không...?”

Các ký giả thi nhau hỏi, nét mặt của Hứa Cần Dương xem ra cũng không dễ nhìn, hắn trừng trừng nhìn Hoắc Thương Châu, trong khi đó Hoắc Thương Châu nở một nụ cười nhạo báng. Hứa Cần Dương hận nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt quả đấm, cả người run lên, ném một ánh mắt cảnh cáo cho lũ ký giả cứ bám lấy mình không buông, không nói lời nào, kéo theo thuộc hạ bỏ đi.

C-H-O-A-N-G!

Hứa Cần Dương trở lại phòng làm việc, hất tung toàn bộ đồ đạc trên bàn xuống đất, hai tay chống nạnh, nhìn mấy người quản lý đứng trước mặt, hung hăng khiển trách: “Tôi nuôi các anh để làm ăn kiểu gì thế không biết? Hừ! Lại dám để chuyện bại lộ như vậy? Có phải các anh muốn chết rồi không?”

Một trong số đó nghe Hứa Cần Dương nói xong, oan ức thanh minh: “Tôi đã sớm nhắc nhở anh, mức giá đó nhất định là có vấn đề, nhưng... anh nói cứ làm theo anh bảo là được.” Hắn làm theo điều chỉnh cuối cùng của Hứa Cần Dương, lúc này lại đem mọi chuyện đổ lên đầu bọn hắn, thật không chấp nhận được.

Hứa Cần Dương sững sốt, đúng vậy, là mức giá Thiên Mộng Tuyết lấy được có vấn đề, một con đàn bà lại dám đùa giỡn hắn, giỏi lắm. Hứa Cần Dương nheo mắt, mím môi âm thầm gặt đầu, lần này Thiên Mộng Tuyết lừa hắn, hậu quả là gì hắn sẽ cho cô ta thấy. Lạnh lùng liếc nhìn tất cả, hắn nổi giận quát lên: “Tất cả rút hết ra cho tôi.”

Mấy tên thuộc hạ sợ tới mức cụp đầu chạy hết.

A Đông đứng sau mấy người lúc này mới tiến lên một bước, đứng sau lưng nói với Hứa Cần Dương: “Thiếu gia, anh xem...” A Đông hiểu rõ Hứa Cần Dương, mức giá thầu này là Thiên Mộng Tuyết đưa, món nợ này chắc chắn phải tính sổ với cô ta.

Hứa Cần Dương vuốt mặt một cái, tâm tình kích động đã phục hồi mới nói: “A Đông, theo dõi thật chặt cô ta! Tôi sẽ khiến cô ta đau đến không muốn sống nữa.” Cô ta dám phản bội hắn, Thiên Mộng Tuyết lại dám làm như vậy? Trong lòng Hứa Cần Dương như có hàng vạn kiến đốt, hắn không hiểu, tại sao ngay cả Hoắc Thương Châu cũng không muốn cô ta, mà cô ta lại một lòng một dạ như vậy.

Thật ra hắn cũng không biết, Thiên Mộng Tuyết không gạt hắn, mà chỉ là Hoắc Thương Châu có động tay động chân chút thôi.

Hứa Cần Dương lại nghĩ đến Lôi Ảnh, ít nhất trong tay hắn vẫn còn vũ khí này, nếu hắn không chiếm được mảnh đất kia, thế thì hắn muốn cướp Hắc bang, một khi mất đi Hắc bang, Hoắc Thương Châu sẽ mất đi thứ hộ thân, chết lúc nào cũng không biết.

Trong lòng cười thầm, hắn cầm điện thoại đi ra ngoài: “Alo, Lôi Ảnh, anh đang ở đâu?” Hứa Cần Dương nhìn ra cửa sổ cười gian ác, không biết Lôi Ảnh nói gì, nụ cười của hắn càng khả ố hơn, mặt hầm hầm sát khí: “Được, tôi biết rồi, anh cố gắng một chút, hôm nay để tên tiểu tử Hoắc Thương Châu được như ý... Ừ, cứ như vậy.”

Sau khi cúp điện thoại, Lôi Ảnh thở phào nhẹ nhõm, những lời này là vì Hoắc Thương Châu hay vì chính anh? Ngồi trong xe, Lôi Ảnh không biết mình nên đi đâu, có điều... lúc này anh phải về bên cạnh Hoắc Thương Châu.

127. Q.3 - Chương 129: Có Chuyện Gì Lừa Dối Tôi Phải Không

Đi trong hành lang vắng vẻ, mỗi bước tiến gần đến phòng làm việc của chủ tịch, Lôi Ảnh lại càng căng thẳng hơn, anh không biết lúc này phải dùng thái độ gì đối mặt với Hoắc Thương Châu, một ngày quan trọng như hôm nay, anh lại biến mất, lại còn cho số điện thoại Hoắc Thương Châu vào blacklist, mặc dù đã tìm rất nhiều lý do để gạt, nhưng anh không dám đảm bảo có thể diễn kịch trôi chảy trước mặt Hoắc Thương Châu, dù sao anh ta cũng quá sắc bén, anh chưa từng dám nói dối qua.

“Trợ lý Lôi Ảnh, chủ tịch ở trong đó chờ anh đã lâu”. Thư ký thấy Lôi Ảnh, trong mắt thoáng một tia lo lắng, cô vội vàng tiến lên nói với anh, thật ra cô lo sợ cả buổi chiều, chủ tịch từ lúc quay lại chỉ nói đúng một câu, Lôi Ảnh về lập tức bảo anh ta vào đây, cô làm thư ký đã lâu, chưa từng thấy chủ tịch nói đến Lôi Ảnh mà tức giận như thế, cô mơ hồ cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng, cho nên không một chút chậm trễ, thông báo ọi người nếu thấy Lôi Ảnh thì báo ngay cho cô, không ngờ vừa buông điện thoại thì Lôi Ảnh xuất hiện.

Lôi Ảnh ừ một tiếng, nhìn lướt qua thư ký, nhẹ nhàng gật đầu rồi đi vào phòng làm việc của chủ tịch.

Hít một hơi thật sâu, anh không gõ cửa mà vịn dầm cửa đi vào.

Vào trong, Hoắc Thương Châu đang quay lưng về phía anh, đứng ở cửa sổ hút thuốc, trong cái gạt tàn đầy đầu lọc, Lôi Ảnh biết, trong lòng Hoắc Thương Châu không bình lặng, chỉ những lúc như thế anh mới không ngừng đốt thuốc mong hóa giải nội tâm.

Anh đi tới, đứng sau lưng Hoắc Thương Châu gọi: “Thiếu gia.” Anh khẽ cúi đầu, nhìn cái bóng dưới đất giật giật, anh biết Hoắc Thương Châu xoay người.

Hoắc Thương Châu vốn vô cùng tức giận nhưng nhìn thấy Lôi Ảnh thì bớt vài phần, giống như thở phào nhẹ nhõm, dập tàn thuốc, giọng nói kiên nghị: “Đi đâu?”

Trong nháy mắt Lôi Ảnh không biết trả lời thế nào, một lúc sau mới mở miệng, anh không dám nhìn vào mắt Hoắc Thương Châu, sợ sợ ý một chút sẽ bị anh nhìn thấy, vẫn cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Tôi xin lỗi, tôi quên mất hôm nay là ngày đầu thâu, tôi sai rồi, xin hãy trừng phạt tôi đi.”

Thật ra Hoắc Thương Châu cũng không quan trọng việc Lôi Ảnh có đến buổi đầu thâu hay không, bởi vì kết quả sẽ không thay đổi, chỉ có điều anh tắt máy 1 ngày, khiến Hoắc Thương Châu lo lắng, tức giận cũng không phải vì trách anh, mà vì lo lắng cho anh, thế nhưng anh dường như không hiểu, Hoắc Thương Châu mím chặt môi, do dự hồi lâu, đến trước mặt đặt tay lên vai Lôi Ảnh, sức lực không lớn, nhưng mang rất nhiều lời muốn nói.

Buông tay ra, anh tới bàn làm việc, ngồi xuống bắt đầu xử lý hồ sơ.

Lôi Ảnh thấy Hoắc Thương Châu không nói gì, nhất thời không hiểu nổi suy nghĩ của anh, chẳng lẽ không cả một câu trách cứ? Rốt cuộc là anh đang nghĩ điều gì? Nhìn đôi lông mày nhíu chặt của Hoắc Thương Châu, lòng Lôi Ảnh rối như tơ vò...

“Thiếu gia, hôm nay đầu thầu...”

“Ta thắng...” Giọng nói bình thản nhưng vô cùng tự tin, từ trước tới nay anh luôn như vậy, chính anh từng nói qua, anh sẽ không tham gia trận chiến nếu không cảm chắc chiến thắng.

Lôi Ảnh không biết phải nói tiếp gì nữa.

Hoắc Thương Châu để bút xuống, vuốt mặt một cái, dăm chiêu nhìn Lôi Ảnh, sau đó bằng một giọng trầm ấm hỏi anh: “Có phải anh có chuyện gì gặt tôi không?”

Nhanh như vậy đã bị anh nhìn ra, Lôi Ảnh cũng không thấy có gì lạ, thật ra, lúc chuẩn bị nói dối, anh đã biết Hoắc Thương Châu sẽ sớm nhận ra. Nhưng anh có nên hỏi hay không, hỏi rồi thì được cái gì? Suy nghĩ hồi lâu, anh cảm thấy không thể nói nên trả lời “Không có”

“Lôi Ảnh... tôi hi vọng anh sẽ không gặt tôi.” Hoắc Thương Châu khẽ gật đầu, chỉ một câu khiến tim Lôi Ảnh như sắp ngừng đập.

“Không có”. Lần này so với lúc nãy đỡ căng thẳng hơn, nhưng là anh cố nén, cắn chặt răng để không bùng phát lửa giận.

Chỉ một dấu hiệu mờ ám rất nhỏ, Hoắc Thương Châu thấy hai nắm đấm Lôi Ảnh vừa siết chặt, chỉ có điều lập tức buông lỏng. Nhất định là có chuyện lừa gạt anh, hơn nữa chuyện không nhỏ, thấy Lôi Ảnh không muốn nói, Hoắc Thương Châu đành giữ lại suy đoán trong lòng, không hỏi nhiều nữa, nói với Lôi Ảnh: “Anh về nghỉ ngơi đi, trông anh rất mệt mỏi, sắc mặt không được tốt.”

“Vâng” Lôi Ảnh cũng không thể đợi thêm, nghe Hoắc Thương Châu nói vậy lập tức bước đi thật nhanh ra khỏi phòng làm việc của anh, thậm chí mang theo một luồng gió qua bàn thư ký, cô nhìn bóng lưng anh dần biến mất mà đầu óc mờ mịt.

Chạy thẳng một mạch về nhà, Lôi Ảnh ngồi trong căn phòng vắng vẻ, mở ngăn kéo lấy một tấm ảnh anh chụp chung với cha mẹ khi còn bé, trong ảnh anh mới 6 tuổi, đó là ngày sinh nhật của mình, anh cười rất vui vẻ, chỉ có khuôn mặt cha anh không hề cười, Lôi Ảnh lúc nhìn thấy tấm ảnh còn ngây thơ hỏi cha vì sao không cười.

Bây giờ nghĩ lại, mình chẳng phải cũng không cười, làm những việc này, tay dính đầy máu, trái tim từ lâu đã giá lạnh.

Ôm tấm hình vào trong ngực, anh đau khổ dựa vào đầu giường, dưới ánh đèn yếu ớt gò má anh cương nghị, khuôn mặt điển trai, sống mũi cao gầy và còn... một giọt nước mắt đã rơi mất trong nháy mắt.

Anh nhớ, hôm đó hẹn Hứa Cần Dương trong khách sạn, vốn không tin lời hắn nói rằng cha mẹ mình bị cha Hoắc Thương Châu là Hoắc Hành Bác hại chết, cho đến khi Hoài Thúc lấy ra một vật. Ngày đó anh chạy vào nhà, cha anh lúc chết còn nắm trong tay một nửa miếng ngọc vỡ, anh cũng không hiểu đó là cái gì, khi Hoài Thúc nói đó là chiếc nhẫn ngọc của Hoắc Hành Bác thì anh như bừng tỉnh nhớ ra, anh đã từng nhìn ảnh Hoắc Hành Bác mà Hoắc Thương Châu cho xem, anh còn thấy chiếc nhẫn ngọc này nhìn quen quen, không ngờ chính là miếng ngọc cha anh nắm trong tay lúc chết.

Anh như bị sét đánh tại chỗ, bất lực dựa vào ghế, Hoài Thúc còn nói, lúc đầu ông bỏ đi vì bị Hoắc Hành Bác đuổi giết, khiến ông phải trốn chui trốn lủi suốt 20 năm.

Anh không thể cũng không muốn chấp nhận, mặc dù chuyện đã qua lâu nhưng khi biết được sự thật anh chỉ mong là mình chưa hề nghe thấy gì, như thế anh còn mang theo mối hận mà sống, nhưng bây giờ, anh không biết phải làm sao, Hoắc Hành Bác đã chết, chẳng lẽ lại đổ tất cả lên đầu Hoắc Thương Châu ư? Nhưng anh lại không thể nào tiếp tục bên cạnh Hoắc Thương Châu như trước kia nữa.

128. Q.3 - Chương 130: Thiếu Chút Thì Lộ Ra

Một tin nhắn cắt đứt suy nghĩ của Lôi Ảnh, cầm điện thoại thấy tên người gửi là Mạc Nhan, anh khẽ cau mày, hôm nay Mạc Nhan đã gọi anh rất nhiều lần, anh đều ko nghe, lúc này mới gửi tin nhắn, anh cũng không dám mở ra xem, sợ mình sẽ dao động. Một hồi lâu mới mở tin nhắn: Lôi Ảnh, cho dù có chuyện gì xảy ra, em cũng luôn ở sau lưng anh, đừng quên, chỉ cần quay lại, anh sẽ nhìn thấy em.

Một đoạn tin nhắn khiến anh càng thêm rối rắm, Mạc Nhan, người con gái này không biết từ khi nào đã in sâu trong tim anh, so với người cầu thả như Cố Chiêu Ninh thì cô còn điên cuồng hơn nhiều, tin nhắn này như thể nhìn thấu linh hồn anh, anh không muốn cô vì anh mà lo lắng, thực ra, anh còn lo lắng cho cô, yêu anh có lẽ là một quyết định sai lầm.

Mạc Nhan khư khư nhìn màn hình di động không hề thấy Lôi Ảnh hồi âm, cô hơi thất vọng đặt điện thoại ở đầu giường, vặn tối đèn bàn, nằm trên giường lại tiếp tục nhìn chăm chăm di động, cô mong mỗi 1 tin nhắn trả lời.

Buổi sáng Lôi Ảnh đi lúc nào cô không biết, tỉnh lại đã thấy không có ai bên mình, ngơ ngác nhìn chiếc gối vắng lặng bên cạnh, một vài vệt nước còn vương lại, cô biết đó là nước mắt, thì ra tối qua cô không hề mơ, trong ánh trăng mờ cô dường như nghe thấy lời tỏ tình của Lôi Ảnh, còn nghe thấy tiếng anh khóc khe khe, nhưng cô cho là mình đang mơ, đắm chìm trong 3 chữ kia, hạnh phúc đến chết đi sống lại.

Một linh cảm không tốt khiến Mạc Nhan phát điên, nhưng suốt cả ngày, cô liên tục gọi điện thoại mà không có người nghe, cô băn khoăn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô sẵn sàng ở bên cạnh, dù chỉ yên lặng đứng nhìn bóng lưng anh, như thế cũng đủ rồi.

Thời gian như nước lặng lặng trôi, không thể nào trở lại.

Lôi Ảnh cũng nghĩ vậy, nếu có thể quay ngược thời gian, anh thà không biết Mạc Nhan, ít nhất lúc này sẽ không đau khổ như vậy, yêu mà không dám thừa nhận, vô cùng nhớ nhung mà lại phải ra về chẳng hề để ý, anh cũng là một đứa trẻ ra đời trong một gia đình bình thường, ít nhất cũng phải có quyền được yêu, nhưng mà, bây giờ anh không thể...

Không biết Mạc Nhan gửi bao nhiêu cái tin nhắn, Lôi Ảnh đều nhấn phím xóa, bỏ đi có lẽ sẽ đỡ thương nhớ.

.....

Khi Hoắc Thương Châu ôm một bụng tức về đến nhà, Cố Chiêu Ninh đã ngủ thiếp trên sofa, anh nhẹ nhàng đóng cửa, nhìn đồng hồ đã 10 giờ, khó trách cô không ngủ, cô bé ngốc này, không đợi được thì cũng phải biết về phòng mà ngủ chứ.

Đau lòng ôm lấy Chiêu Ninh, nhẹ nhàng bế về phòng ngủ, đặt lên giường đắp chăn cho cô, thấy cô thoải mái lật người, anh cười, chỉ cần nhìn thấy Chiêu Ninh, mọi phiền não của anh đều tan biến.

Khi Cố Chiêu Ninh lảo lộn, một phần ngực nòn lộ ra khiến Hoắc Thương Châu thít chặt cổ họng, cảm thấy nòn nóng, chỉ muốn chạm vào cô, đến tận bây giờ anh vẫn luôn cảm thấy, bên cô không bao giờ một mồi. Anh kéo kéo cà vạt, cố gắng để hít thở bình thường, nhưng chẳng có tác dụng gì, đành cởi áo vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy làm cho Cố Chiêu Ninh tỉnh khỏi giấc mộng, liếc mắt nhìn quanh, cô về phòng ngủ từ lúc nào? Ý nghĩ đầu tiên là Hoắc Thương Châu đã về, nghe kỹ đúng là có tiếng nước chảy, cô xoa xoa đôi mắt cho tỉnh táo đi ra khỏi phòng, trong phòng bếp vẫn còn nồi canh để phần Hoắc Thương Châu, đoán là hôm nay anh không thể ăn cơm cho ngon, cô thấy đau lòng nên đã hầm một nồi canh xương mà anh thích nhất. Ném một chút, cô hài lòng nhìn kiệt tác của mình mỉm cười, nhưng nụ cười đột nhiên dừng lại, cảm giác buồn nôn xộc đến, cô vội vã đặt muôi xuống, không kịp chạy vào phòng vệ sinh, nôn khan vào bồn rửa bát, cô không biết mang thai lại khổ như vậy, nhưng sao cô mới có thai một tháng đã ghén như vậy rồi?

Hoắc Thương Châu từ phòng tắm đi ra không thấy Cố Chiêu Ninh, không biết cô đi đâu, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng động trong phòng bếp, anh lo lắng chạy tới thì nhìn thấy cô đang nôn thốc nôn tháo, vội

và vỗ nhẹ sau lưng cô: “Em sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái à?” Anh rất nôn nóng, không muốn thấy cô mệt mỏi.

Cố Chiêu Ninh khoát tay áo, đợi đến khi cảm giác buồn nôn qua đi mới ngồi thẳng lên, mím môi hồi lâu không nói gì, vẻ mặt còn có chút xấu hổ.

Hoắc Thương Châu nhìn thấy chén canh xương anh thích nhất trên bàn, cảm thấy lòng ấm áp, ôm Cố Chiêu Ninh vào ngực, âu yếm vỗ về: “Lần sau đừng vất vả như thế nữa, nghe không? Anh sẽ thuê giúp việc, không cho em phản đối.” Anh biết cô không thích có người lạ trong nhà, trước kia có vú Vương cũng tốt, sau khi vú Vương đi với bà nội, cô không cho anh thuê người khác, chỉ mời giúp việc về dọn dẹp theo giờ, thức ăn tự cô nấu nướng, bây giờ nhìn thấy cô như vậy, anh thấy mình sơ xuất, anh mắc nợ cô quá nhiều, không muốn người phụ nữ của mình phải làm những việc như thế.

“Vâng được” Cô tựa trong ngực anh, lẳng lặng đáp.

Hoắc Thương Châu nghi ngờ lỗi tai mình có vấn đề, Cố Chiêu Ninh lần đầu tiên không phản đối khiến anh hơi kinh ngạc, nhìn lại thấy cô như muốn nói gì lại thôi, còn có vẻ xấu hổ, anh nhất thời bối rối, cô nhóc này thế nào vậy.

“Anh đừng nhìn em như thế...” Cố Chiêu Ninh bị anh nhìn đến ngượng, đẩy ra, bưng bát canh trên bàn đưa tới trước mặt anh khẽ mỉm cười: “Uống đi, vẫn còn nóng, cả ngày hôm nay chắc không ăn bữa nào ngon miệng? Nhìn sắc mặt anh rất tệ”

“Đừng lảng tránh, có phải em có gì giấu anh không?” Hoắc Thương Châu biết thần kinh của mình quá nhạy biết làm thế nào, tại sao hôm nay đều thấy ai cũng đang có chuyện giấu mình, Lôi Ảnh cũng thế, Cố Chiêu Ninh cũng vậy.

Cố Chiêu Ninh không để ý đến anh, bưng bát canh ra khỏi phòng bếp đặt lên bàn ăn, kéo một cái ghế ngồi xuống cúi đầu cười khúc khích, Hoắc Thương Châu cảm thấy kỳ lạ, từ lúc nào Cố Chiêu Ninh lại biết xấu hổ như vậy?

Nghi ngờ, anh kéo một cái ghế ngồi đối diện với cô, lẳng lặng nhìn chờ câu trả lời.

Cố Chiêu Ninh thấy Hoắc Thương Châu cứ nhìn mình, thầm nghĩ lần này không thể lừa gạt anh được nữa, đành phải nói thôi.

Nhưng cô vừa định mở miệng thì điện thoại của anh đổ chuông... Lời chưa kịp nói ra dừng ngay ở cửa miệng.

Đã muộn thế này rồi còn ai gọi điện? Hoắc Thương Châu móc điện thoại ra, chân mày nhíu lại.....

129. Q.3 - Chương 131: 131: Ngủ, Chứ Em Nghĩ Làm Gì?

“Alo”

Cố Chiêu Ninh thấy Hoắc Thương Châu vốn đang rất bình tĩnh lúc này đột nhiên trở nên căng thẳng, điện thoại bên kia còn chưa nói gì, anh đã khẽ liếc qua cô một cái sau đó che che giấu giấu đứng dậy ra khỏi phòng ăn, Cố Chiêu Ninh không đi ra cùng, cô cảm thấy đã lựa chọn ở bên nhau thì nên tin tưởng anh. Xoa xoa bụng, cô nghĩ thầm: Bảo bối, nhịn thêm chút nữa, ba sắp biết sự tồn tại của con rồi. Nghĩ đến đứa con, mặt cô rạng rỡ đầy hạnh phúc.

Hoắc Thương Châu đi ra ban công, nói vào điện thoại: “Anh chắc chắn chứ?”

Không biết đầu bên kia nói gì, chân mày Hoắc Thương Châu khẽ nhíu lên, khóe miệng cong cong: “Được, tôi biết rồi.” Nói xong, cúp điện thoại trở lại phòng ăn.

“Anh uống nhanh đi, sắp nguội rồi.” Cố Chiêu Ninh vừa thấy anh quay lại, vội vàng chỉ vào bát canh.

Sau khi nhận điện thoại, Hoắc Thương Châu rất vui vẻ, ngồi xuống mỉm cười với Cố Chiêu Ninh, sau đó bưng bát canh lên uống hết. Cố Chiêu Ninh ngồi đối diện, hai tay ôm mặt nhìn anh hài lòng.

“Thương Châu, chúng mình đi nước ngoài du lịch đi...”. Kể từ khi kết hôn đến giờ, họ chưa từng đi chơi, sau lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, đến giờ cô cũng chưa thực hiện được nguyện vọng này. Từ nhỏ cô đã

hi vọng có một ngày được cùng với người mình yêu đi du lịch vòng quanh thế giới, mặc dù khi đó ước mơ này đối với cô quá xa vời, nhưng bây giờ đã khác, cô không còn muốn đi khắp thế giới, chỉ muốn cùng Hoắc Thương Châu đi đâu đó giải sầu, một mặt vì chuyện của Thiên Mộng Tuyết và Hứa Cần Dương gần đây, mặt khác cô đã có thai, sợ mấy tháng nữa không thể đi được, mà sinh con xong lại vướng bận con, cho nên lúc này là cơ hội tốt nhất để thực hiện nguyện vọng.

Hoắc Thương Châu uống nốt ngụm canh cuối cùng rồi bỏ bát xuống, rút khăn giấy lau miệng rồi mở to mắt nhìn Cổ Chiêu Ninh, anh hiểu ý của cô, nhưng lúc này, anh có nhiều thứ không thể bỏ được, sợ phải từ chối cô, nhưng thấy vẻ mặt đầy hi vọng anh lại không đành lòng cự tuyệt, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu cô rồi âu ếm nói: “Hai ngày tới em ở nhà nghiên cứu xem muốn đi đâu? Chờ anh hết bận sẽ đưa em đi.”

“Anh hứa nhé?” Cổ Chiêu Ninh vui vẻ, như trẻ con giơ ngón tay út ra

“Hứa” Hoắc Thương Châu hứa hẹn, lần đầu tiên làm cái hành động con nít này, không phải, là lần thứ hai, lần đầu tiên là lúc 11 tuổi, anh và Lôi Ảnh đứng thể nghiệm dưới gốc cây...

“Lôi Ảnh... chúng ta suốt đời là anh em!”. Lúc đó Hoắc Thương Châu rất cởi mở, cùng Lôi Ảnh bắt chước trong phim, đứng dưới gốc cây cổ thụ kết nghĩa anh em, sau khi lạy xong, anh chủ động móc tay với Lôi Ảnh.

Lôi Ảnh xấu hổ không nói gì chỉ cười nhẹ, đưa tay ra nói được.

Trải qua nhiều năm rồi, anh vẫn không thể quên, chuyện năm đó...

“Sao thế? Anh nghĩ gì vậy?”

Giọng Cổ Chiêu Ninh đưa anh trở về thực tại, anh cười rút tay về: “Khuya rồi, đi ngủ thôi”

Ánh mắt Hoắc Thương Châu khiến Cổ Chiêu Ninh kinh ngạc, cô cảm thấy câu nói này rất có hàm ý, bất giác nổi hết da gà, vội vàng khoát tay: “Anh đi ngủ trước đi, em rửa bát.” Nói xong, cầm bát lên chuẩn bị chuồn mất.

Nhưng cô quá khinh thường Hoắc Thương Châu rồi, cô vừa đi được 2 bước đã bị anh ôm lại từ phía sau, cô sợ tới mức kêu lên: “Hoắc Thương Châu, anh làm gì thế?”. Anh không nói gì cướp lại cái bát từ trong tay cô đặt lên bàn, chưa kịp mở miệng lại bị anh dùng đôi môi mềm mại chặn lại, lúc tạm dừng còn cười rất gian ác thì thào: “Ngủ, chứ em định làm gì?” Nói xong, tiếp tục kẹp chặt môi cô.

Cô muốn từ chối, nhưng nụ hôn của anh mỗi lúc một mãnh liệt, thế nào cũng không đẩy ra nổi.

Hoắc Thương Châu vừa lưu luyến hôn, vừa ôm lấy cô xoay một cái chạy thẳng về phòng ngủ, cũng chẳng thèm để ý trên đường đã phải bao nhiêu thứ, một đường thẳng mang cô đến đẩy mạnh cửa phòng ngủ.

Tay cũng không hề nhàn rồi, thuần thục cởi chiếc váy ngủ, vật che chắn duy nhất trên người cô tụt xuống, bàn tay không an phận đột kích trên người cô, anh rất muốn cô, vô cùng muốn, hôm nay nhất định không cho phép cô cự tuyệt.

Cổ Chiêu Ninh cũng có cảm giác mình sắp không hít thở nổi, cô mở to mắt nhìn anh với vẻ cầu xin, lúc này cô không thể, nhưng cơ thể dường như lại không nghe sai bảo, không một chút khống chế, thậm chí còn chờ đợi, sự biến hóa ở cơ thể khiến cô đỏ mặt, thôi nốt lần này đi, một tháng, chắc là không có vấn đề gì, nghĩ vậy cô dang tay ôm lấy cổ anh, đáp lại nụ hôn nồng nàn.

Thấy cô phối hợp, hai người cùng ngã xuống giường, anh nhanh chóng cởi áo ngủ của mình, một tay ôm lấy gáy cô để nụ hôn của hai người càng thêm ngang ngược, một tay khác cảm nhận được sự ẩm ướt phía dưới, anh cảm giác mình sắp nổ tung, máu cả người dồn vào cùng một bộ phận.

“A...” một cử động, vô cùng ấm nóng khiến toàn thân anh run lên, khẽ ngẩng đầu, nhắm mắt lại chờ sự thích ứng của cô.

“Thương... Châu... ừm... nhẹ một chút.” Sợ ảnh hưởng tới em bé, nhưng nếu bây giờ cô nói ra, Hoắc Thương Châu nhất định sẽ lập tức dừng lại, cô không muốn anh phải chịu đựng, hơn nữa bản thân cũng không muốn nhịn, đành phải dùng cách này để phòng.

“Ừm... em rất đẹp, anh không thể nhìn được.” Cặp mắt tuyệt đẹp của anh trì mền nhìn cô, thân thể cũng không hề ngừng động tác, ngược lại còn tăng tốc độ.

“Ừm...”. Đầu óc cô hỗn loạn, toàn thân bị cảm giác tê dại xâm chiếm, thân thể cũng theo anh dần dần nâng cao, dùng tư thế thoải mái để tiếp nhận anh.

Hoắc Thương Châu mỉm cười, cô nhóc này chỉ luôn mạnh miệng, rõ ràng rất thích thú còn không chịu thừa nhận, đầu khẽ nhai mồ hôi, anh dần dần ngưng động tác, càng lúc càng chậm, phải cho cô một sự trừng phạt nho nhỏ.

Đột nhiên cảm giác trống rỗng khiến cô kêu nhẹ một tiếng, cô không còn suy nghĩ được nữa, cắn chặt môi dưới giữa cơ thể, cố gắng không chế cảm giác ấy, mái tóc dài tán loạn trên chiếc gối trắng tinh, khuôn mặt nhỏ xinh lúc này đỏ ửng, dưới ánh đèn vàng nhạt càng vô cùng hấp dẫn.

Hoắc Thương Châu cảm giác mình tự mang phiền toái đến ỉnh, bị Cố Chiêu Ninh làm cho không nhìn nổi, dùng sức tấn công vào sâu bên trong, giọng khàn khàn: “Cô bé tiểu yêu này”

Sau đó, anh hoàn bồng phát, cảm giác rất thỏa mãn, kích động từng bộ phận trên cơ thể cô, mỗi tế bào đều kêu gào, anh muốn yêu cô thật hung hãn, mạnh mẽ.

“Ừm... em... a” Cô định nói gì đó, nhưng anh dường như không cho cô cơ hội, rằng không ngừng gặm gặm vành tai, khiến cảm giác tê rần chạy khắp cơ thể.

Hoắc Thương Châu ngẩng đầu nở một nụ cười gian trá, Cố Chiêu Ninh cũng vô cùng thỏa mãn, cùng anh soạn lên một bản nhạc trữ tình...

Nhiệt độ trong phòng dần dần lên cao, trên giường là một màn tuyệt đẹp...

130. Q.3 - Chương 132: Anh Nhìn Thấy Ma Hả?

Sau một hồi mây mưa mãnh liệt, cuối cùng kết thúc vì lời cầu xin của Cố Chiêu Ninh, Hoắc Thương Châu ôm cô nằm trên giường, khẽ vuốt ve, lưu luyến hít hà mùi hương trên tóc cô.

Cố Chiêu Ninh nhắm mắt lại cảm nhận mùi thuốc lá nhẹ nhàng vương vấn trên người anh, cảm thấy hơi mệt, mơ màng hỏi: “Chúng ta sinh một đứa con được không?”

Hoắc Thương Châu dừng động tác, anh cũng mong đợi, nhưng tự dưng nghe thấy hai chữ đứa con lại thoáng một tia do dự, lúc này anh muốn có con không? Trong hoàn cảnh này ư?

“Sao vậy?” Cố Chiêu Ninh hé mắt, hỏi như không còn tí hơi sức.

Anh rút tay về, tựa vào đầu giường, châm một điếu thuốc, nhưng vừa đốt lên đã bị Cố Chiêu Ninh nhấn tâm cườp lấy dập tắt, anh mỉm cười, kéo cô vào ngực, tưởng rằng vì mình không trả lời mà cáu giận: “Được, nhưng chờ thêm một thời gian, ít nhất ... lúc này chưa được”

Câu nói này như một gáo nước lạnh dội cô từ đỉnh đầu xuống, lạnh thấu gan ruột, anh không muốn có con ư? Trong mắt cô có một vẻ thất vọng, cười đau khổ, khẽ ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Anh nghĩ, anh muốn có con, nhưng lúc này quá nhiều trở ngại, không đảm bảo được an toàn cho cô, nếu lại có một đứa trẻ, có lẽ cô sẽ hận anh, hận anh không thể bảo vệ được đứa con của họ.

Chính vì những lời này của Cố Chiêu Ninh, anh quyết định phải giải quyết mọi việc thật nhanh, cho cô một cuộc hôn nhân hoàn chỉnh, một gia đình đầm ấm, đến lúc đó, anh sẽ mang theo vợ con, muốn đi đâu thì đi, đây mới là cuộc sống mà anh mong muốn.

Hai người không tiếp tục đề tài này nữa, Cố Chiêu Ninh giả vờ ngủ, khi Hoắc Thương Châu tắt đèn, bên mặt cô có một vũng nước mắt, đứa bé này không được chào đón, cô phải làm sao?

.....

“Lôi Ảnh” Hoắc Thanh Lăng nhảy ra hù Lôi Ảnh rồi cười xấu xa nói với anh: “Há há, vui không?”

Vừa ra khỏi cửa nhà Lôi Ảnh sợ hết hồn, anh trừng mắt không biết phải nói gì, sao cô lại biết nhà anh, sao lại xuất hiện vào lúc này? Rất nhiều nghi vấn không biết phải hỏi thế nào.

“Sao? Nhìn thấy em không vui à?” Hoắc Thanh Lăng thất vọng chớp chớp đôi mi dài.

Lôi Ảnh không biết nên làm gì với cô gái đơn thuần này, anh lắc đầu: “Sao thế được, Thanh Lăng tiểu thư sao lại ở đây?” Lời nói của anh không được tự nhiên, đối với người của Hoắc gia, lúc này anh không biết phải đối mặt thế nào.

“À... cái này là em vô tình biết nơi anh ở, quan tâm nên chạy đến.” Cô cúi đầu mân mê ngón tay, như một nữ sinh xấu hổ không dám nhìn anh. Thực ra đúng là cô vô tình biết được, nhưng cũng do đặc biệt hỏi thăm, trước kia cô cũng quen biết bạn bè của anh họ, tối hôm qua cô trực, gặp phải một người, đột nhiên nghĩ đến Lôi Ảnh cô liền đến hỏi thăm, người kia cũng còn nhớ cô, nhìn thấy đã thân mật chào hỏi rồi nói địa chỉ Lôi Ảnh cho cô biết, sáng sớm hết ca trực, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại chạy ngay tới đây, vừa định gõ cửa thì đã nghe thấy tiếng lạch cạch mở cửa, do đó cô núp vào một chỗ, cửa mở một cái liền nhảy xổ ra.

“Tiểu thư, cô về đi, lần sau không cần quan tâm đến tôi nữa.” Lôi Ảnh nhú mày, trước kia Hoắc Thanh Lăng rất vui vẻ quần lấy anh, nhưng khi đó cô còn bé, anh cũng tự nhiên để cô ấy chạy theo, nhưng bây giờ đã 20 tuổi rồi, không còn là con nít nữa, thế này bị người khác nhìn thấy, không biết phải giải thích thế nào. Còn nữa, tình cảm của cô anh cũng biết, từ ngày gặp ở sân bay, anh đưa cô về nhà, suốt đường đi cô đều hỏi han cuộc sống riêng của anh, người nhạy cảm như Lôi Ảnh không thể không nhận ra, cô nhóc này có ý tứ với mình.

Nhưng trong lòng anh đã có Mạc Nhan, không thể tiếp nhận người nào khác, kể cả không có Mạc Nhan cũng không thể là Hoắc Thanh Lăng, rất đơn giản vì cô là người của Hoắc gia.

Anh tỏ ra quá mức lạnh nhạt, kể cả không thích, từ chối cô cũng không cần phải biểu hiện rõ ràng như vậy chứ? Hoắc Thanh Lăng bỗng dưng muốn khóc, giận dữ nhìn Lôi Ảnh, anh lại quay đi không thèm nhìn cô, cô cảm thấy mình lúc này như một tên hề, chủ động làm cho người ta cười nhạo, quay người đi, nước mắt cũng tranh nhau chảy xuống cô chạy nhanh như bay không muốn để anh nhìn thấy.

Lôi Ảnh nhìn theo bóng lưng cô có chút áy náy, nhưng cái đó không quan trọng, quan trọng hơn là món nợ của cha mẹ rất cuộc phải làm thế nào...

Ngồi trong xe taxi, Thanh Lăng khóc thảm thiết, tài xế cũng bối rối không biết làm gì, tiểu thư này lên xe cũng không nói đi đâu, vừa mở cửa lên xe đã ngồi khóc nức nở, đã chở rất nhiều người nhưng tài xế chưa gặp ai như cô, hần sợ qua chỗ đèn xanh đèn đỏ cánh sát dễ bắt hần dừng lại kiểm tra quá.

Hoắc Thanh Lăng từ bé tới giờ chưa từng đau khổ như vậy, mặc dù Lôi Ảnh không nói gì, nhưng ánh mắt ấy rõ ràng rất ghét, còn cả giọng nói lạnh như băng kia nữa rõ ràng để cô dừng bao giờ tới đó. Cô không hiểu rốt cuộc mình có điểm nào không tốt, gia thế, tướng mạo đều không thua kém ai! Tại sao anh không chịu nhìn cô kỹ một chút, chỉ coi cô như một đứa con nít mà thôi.

Con nít? Đột nhiên cô nghĩ đến một nơi để đi, ngừng khóc, cô nức nở nói với tài xế: “Đến khu vui chơi.”

“Được”. Tài xế thấy cô nương này rốt cuộc đã chịu nói nơi muốn đến cảm thấy vui vẻ, vòng vo một hồi cũng đến được khu vui chơi.

Đã xui xẻo đến đâu cũng xui xẻo, Hoắc Thanh Lăng vừa bước xuống xe đã gặp ngay phải người không muốn gặp nhất.

“Hơ? Minh hoa mắt hay sao ấy nhỉ, để tôi nhìn cô một chút xem nào.” Về mặt rất lưu manh Bạch Hiên Dật gỡ kính xuống nhìn một lượt Hoắc Thanh Lăng.

Hoắc Thanh Lăng cũng thấy, đây chẳng phải Bạch Hiên Dật hay sao? Cũng may mà tránh xa được hần, người nhà đó ai cũng như ai, nói đi nói lại thấy ghét, liếc liếc Hiên Dật rồi lạnh lùng: “Anh nhìn thấy ma hả?” Cô đã bực mình sẵn, hần còn muốn va vào hống hống.

Sau đợt trình diễn thời trang cho Cố Chiêu Ninh, anh đột nhiên nhận được điện thoại của gia đình, liền chạy về, không ngờ là bị gọi về xem mắt, trời đánh, đối tượng hẹn hò chẳng phải ai khác chính là cái cô

nàng ngạo mạn vô lễ trước mặt, em họ Hoắc Thương Châu, Hoắc Thanh Lăng.

Càng khiến anh bất ngờ, cô nàng này ngang nhiên chạy trốn trước mặt anh, tốt xấu gì thì anh cũng phải chịu trận, kết quả bị một đòn cảnh cáo, anh lại bị một con nhóc chơi xỏ? Bạch Hiên Dật rất hận. Đời này anh chưa biết thất bại là gì, dĩ nhiên, trừ Cố Chiêu Ninh thì cô nàng này là thứ hai.

Thành ra, Hoắc gia nhìn cha mẹ anh bằng ánh mắt mất thiện cảm, Bạch Hiên Dật cũng đành hoang tuyền bố với cha mẹ đừng để anh mất mặt như thế nữa. Nghỉ ngơi vài ngày, anh chạy trốn về nước, hôm nay cũng tình cờ tới đây, thấy trong khu vui chơi có nhiều cảnh đẹp để chụp ảnh, vừa xong, ra đến cửa thì gặp phải cô nàng làm cho anh hận nghiêng răng nghiêng lợi Hoắc Thanh Lăng này, mà anh cũng không ngờ là, cô nhóc này ngang nhiên không coi anh ra gì. Thật thiếu lễ phép! Dù sao thì anh cũng coi như... nhìn cô lớn lên.

Càng nghĩ càng bực, Bạch Hiên Dật muốn trêu chọc cô một trận, đi theo sau Hoắc Thanh Lăng lại đi vào cái sân chơi mà anh ghét nhất.

Hoắc Thanh Lăng cũng không hề ngốc, dọc đường đi đều cảm giác thấy có người theo mình, hơn nữa, cô có thể nhìn được cái bóng, đây chẳng phải là bóng của cái tên gian tà đáng ghét kia sao! Đúng là âm hồn không tan.

Hoắc Thanh Lăng đột nhiên dừng bước, quay đầu lại.

Bạch Hiên Dật cũng đứng sững, nhún nhún vai buông thong tay.

“Anh rốt cuộc định làm gì... hả?” Hoắc Thanh Lăng nói bằng chất giọng high-decibel, đâm xuyên qua lỗ tai Bạch Hiên Dật, anh bịt tai cắn răng về mặt đau khổ, trước đây đã từng được thưởng thức một lần, khi đó cô mới lớn, sao đến tận bây giờ, giọng vẫn chưa như vậy.

Đợi đến khi cô ngừng nói, anh mới thận trọng bỏ tay ra, nhìn một lượt xung quanh, nơi này nhiều khách đến vậy, khó đảm bảo là không ai nhận ra anh, vội vàng lấy tay đẩy gọng kính lên: “ Đây cũng không phải của nhà cô, tôi muốn làm gì kệ tôi.” Càng ngày anh càng cảm thấy cô nhóc này thú vị, hình như hơi liều mạng giống Cố Chiêu Ninh năm đó, anh chỉ có hứng thú với những người thú vị, cô nhóc trước mắt này đã hoàn toàn khơi gợi hứng thú của anh.

“Được! Chỗ này không phải của nhà tôi, tôi không có quyền quan tâm anh đi đâu, nhưng tôi cảnh cáo, anh đừng có mà đi theo tôi, nếu không tôi sẽ mách anh họ. Xem anh ấy xử lý anh thế nào.” Hoắc Thanh Lăng giận dữ, đã bực mình thì chớ lại còn bị cái tên Bạch Hiên Dật này trêu chọc, không muốn sống nữa thì nói ra đi.

“Được... Cô nói đi... Hay tôi trực tiếp nói với Thương Châu, nói là... cô trốn về, bởi vì phải xem mắt tôi.” Bạch Hiên Dật khom lưng, thân hình cao lớn bất giác chắn ánh mặt trời trước mặt Hoắc Thanh Lăng, khiến cô bị bao phủ bởi một bóng ma. Anh thật có hứng... uy hiếp, phải không sai, là uy hiếp.

“Anh...” Cô không sợ anh ta nói với Hoắc Thương Châu mà sợ Hoắc Thương Châu sợ gia đình lo lắng sẽ lôi cô về nhà, đến lúc đó thì cô thật thảm. Được rồi, cô tạm thời chịu thua đi, hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Hiên Dật rồi quay người bỏ đi. Chẳng thêm chơi nữa, về ngủ cho xong, nghĩ một lúc cô lại cảm thấy không cam tâm cứ bị điều khiển như vậy, nở một nụ cười giả tạo, xoay người lại nụ cười càng sâu sắc hơn nhìn Bạch Hiên Dật đang đứng với vẻ mặt tiểu nhân đắc chí, cô tiến lại gần chậm rãi nói: “Anh Bạch...gặp lại... sau” Lời cuối cùng như chui từ kẽ răng ra.

“Ái ôi” Chân Bạch Hiên Dật bị chịu trận, con nhóc này, lại dám giở chiêu này, dám giẫm lên chân anh? Nhìn cô ngạo mạn bỏ đi, Bạch Hiên Dật bực mình kêu lên! Nếu không phải là em họ Hoắc Thương Châu, anh đã sớm cho cô biết thế nào là lễ độ.

Hoắc Thanh Lăng thấy thoải mái hẳn, như thể mọi tức giận biến mất, ngâm nga một câu hát, thanh thoi bước đi, thật ra, thất tình cũng chẳng có gì ghê gớm lắm.

.....

Lúc Bạch Hiên Dật tới công ty Hoắc Thương Châu cũng thấy có điều gì là lạ, cụ thể chỗ nào thì không rõ lắm, chỉ cảm giác có cái gì đó không bình thường, dọc đường đi thấy nhân viên tùm tùm ba không hiểu nói những gì, khi anh bước tới, họ lập tức dừng lại quay người đi! Thật kỳ quái.

“Này, Hoắc Thương Châu. Nhìn thấy bạn mà không có tí biểu cảm nào thế?” Bạch Hiên Dật đẩy cửa phòng làm việc của Hoắc Thương Châu, thấy anh chỉ nhìn mình một cái, chẳng có biểu hiện gì là vui vẻ, anh bực mình đến gõ gõ bàn làm việc của anh bất mãn hỏi.

“Cậu muốn biểu cảm gì? Đợi đó đi” Hoắc Thương Châu không thích nhiều lời, anh cũng đang không rảnh rồi, chỉ chỉ ghế salon bên cạnh, ý bảo hắn đừng lăm lăm lời ngồi xuống chờ đi.

Bạch Hiên Dật rốt cuộc cũng hiểu vì sao lại kỳ lạ rồi. Anh thở dài, nhàm chán ngồi vào ghế salon, liếc mắt nhìn Hoắc Thương Châu đang vui đầu làm việc, bất đắc dĩ bấu môi cầm đại một cuốn tạp chí trên bàn lên xem.

“Uầy uầy uầy... Hoắc Thương Châu, cậu thật trâu bò... Cuộc đấu thầu lớn như vậy cậu cũng dành được? Nghe nói lần đầu thầu này, các công ty hàng đầu cả nước đều tham gia.” Bạch Hiên Dật bình thường cũng không quan tâm mấy cái chuyện này, nhưng cuộc đấu thầu này là cái lớn nhất trong 5 năm qua, hôm qua đến công ty cũng nghe nhiều người nhắc đến chuyện này, nhưng lúc đó anh không để tâm, cũng không rảnh rồi mà nghe, cũng không biết nó quan trọng đến thế, lại không biết hoa rơi trúng đầu Hoắc Thương Châu, không phải anh không tin năng lực của Hoắc Thương Châu, chỉ là thấy tin ngay trang nhất thì quá kinh ngạc.

Hoắc Thương Châu lạnh lùng quét mắt qua anh một cái như nói rằng anh quá nhiều lời rồi.

Nhận được ánh mắt của Hoắc Thương Châu, vốn có nhiều câu muốn hỏi, đành khoát tay: “Biết rồi, biết rồi, mình im lặng... im lặng.” Cột nhả nói xong tựa vào ghế salon không nói gì tiếp tục lật giở cuốn tạp chí.

Hoắc Thương Châu đọc lại văn kiện một lần cuối rồi ký tên mình sau đó đứng dậy, cầm áo trên mắc mặc vào, vòng qua bàn làm việc đến cạnh Bạch Hiên Dật nói: “Đi thôi, cùng ăn trưa.” Nói xong, xoay người đi, không cần biết Bạch Hiên Dật có vui hay không.

Bạch Hiên Dật đã quen thấy Hoắc Thương Châu như vậy, bất đắc dĩ gấp tạp chí lại đứng dậy đi theo anh, đã là bạn bè nhiều năm, Hoắc Thương Châu mặc dù mặt lạnh lùng nhưng tâm lại nóng bỏng, Bạch Hiên Dật biết, cái khuôn mặt lạnh kia chẳng qua là ngụy trang, cuộc sống có nhiều cạm bẫy, giống như anh, thích dùng nụ cười để che dấu sự u buồn.

Hai người ngồi vào một khách sạn bên cạnh, Bạch Hiên Dật mới phát hiện ra điều kỳ lạ nằm ở chỗ nào, từ lúc anh ới, không thấy Lôi Ảnh đâu, người mà ngày nào cũng ở cạnh Hoắc Thương Châu như hình với bóng, giờ đâu rồi?

“Lôi Ảnh đâu?” Bạch Hiên Dật hỏi Hoắc Thương Châu.

Hoắc Thương Châu bóp chặt thực đơn trong tay, sau đó buông lỏng, thờ ơ nói: “Tôi cho anh ta nghỉ phép vài ngày, ăn gì, cậu chọn đi.” Anh ném thực đơn cho Bạch Hiên Dật.

Bạch Hiên Dật biết nhất định có chuyện gì, nhìn biểu hiện của Hoắc Thương Châu là biết, mặc dù khuôn mặt chẳng mấy thay đổi, nhưng anh hiểu quá rõ, chỉ cần một chi tiết đơn giản cũng biết là trong chuyện này có gì mờ ám.

“Có phải hai người xảy ra chuyện gì rồi không? Cậu rất lạ” Bạch Hiên Dật bỏ cái vẻ cột nhả vốn có, lật giở đại cuốn thực đơn, tầm mắt không hề rời khuôn mặt của Hoắc Thương Châu.

Hoắc Thương Châu không hề chớp mắt nhìn Bạch Hiên Dật, đắm chiêu suy nghĩ, cuối cùng nói một câu khiến anh suýt hộc máu: “Cậu có thể phản bội mình không?”

Mẹ nó! Những lời này khiến Bạch Hiên Dật tức suýt ngất, anh gấp thực đơn lại vứt qua một bên, nghiêm túc nhìn Hoắc Thương Châu: “Rốt cuộc thế nào? Sao cậu lại hỏi thế?” Anh biết là Hoắc Thương Châu sẽ không vô duyên vô cớ hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy.

“Trả lời mình đi.” Hoắc Thương Châu lặp lại.

Bạch Hiên Dật mím chặt môi, hồi lâu nhìn anh khẳng định “Không”. Đúng vậy, anh sẽ không, mặc dù không làm cùng một lĩnh vực với Hoắc Thương Châu, nhưng nếu hắn cần thì có thể tin anh, kể cả lên núi đao xuống biển lửa anh cũng nguyện ý, ngược lại, Hoắc Thương Châu cũng sẽ như vậy thôi.

Hoắc Thương Châu gật đầu, như thể rất hài lòng với đáp án này cười với anh: “Gọi thức ăn đi đã.”

Bạch Hiên Dật thấy Hoắc Thương Châu nhất định không nói, anh khẳng định chuyện này tương đối phức tạp, không sao, một ngày nào đó nếu Hoắc Thương Châu muốn nói sẽ tự nói cho anh biết, cầm thực đơn lên, Bạch Hiên Dật bắt đầu suy nghĩ trưa nay nên ăn gì.

.....

Hai ngày nay Lôi Ảnh tự mình nghỉ phép, một mặt là muốn nhìn cho rõ suy nghĩ của mình, mặt khác tỉnh táo cân nhắc, cảm giác là nguyên nhân cha mẹ anh chết cũng không đơn giản như vậy.

Nói từ những việc cơ bản, sau khi an táng cha mẹ, anh biết rõ là mình bị những người kia truy đuổi, không dám về nhà, nếu quả thật Hoắc Hành Bác gây nên, vậy thì lúc anh xuất hiện trước mặt, ông ta việc gì phải đồng ý với Hoắc Thương Châu chữa chấp mình, huống hồ còn dạy dỗ anh thành một tên sát thủ, ông ta có thể chẳng cần tốn sức giết ngay được anh.

Nghĩa là, chỉ còn một khả năng, đó là Hứa Cần Dương đang nói dối.

Còn Hoài Thúc? Chẳng lẽ bị Hứa Cần Dương mua chuộc? Thật ra cũng không loại trừ khả năng này, ban đầu ông ta biến mất dễ dàng như vậy, bây giờ lại xuất hiện có thể nào là Hứa Cần Dương giả trò?

Cho nên, những ngày qua Lôi Ảnh âm thầm điều tra.

Ban đầu bên cạnh cha anh còn có một người, đối đầu với Hoài Thúc, cũng là người trung thành nhất với ông. A Đường thúc! Trong ký ức mơ hồ của anh đột nhiên lại toát ra hình ảnh A Đường thúc, anh nhớ, bình thường ông không thích nói chuyện, luôn giữ một khuôn mặt lạnh lùng nhìn rất đáng sợ, vì vậy từ bé anh đã thích Hoài Thúc với khuôn mặt luôn tươi cười hơn cho nên ký ức về ông chỉ có một chút.

A Đường thúc là một nông dân của B thị, những thứ này là kết quả điều tra nhiều ngày của anh, cầm tờ giấy ghi địa chỉ không dễ tìm, Lôi Ảnh thấp thỏm lên đường, bất luận thế nào, anh cũng phải tự tay vạch mặt hung thủ đã giết cha mẹ mình.

131. Q.3 - Chương 133: Tự Làm Tự Chịu

Thiên Mộng Tuyết mơ thấy mình bị người khác bóp cổ không thể thở được, cảm giác mình sắp chết đến nơi thì đôi tay kia đột nhiên buông ra.

Cô ho mấy cái, mở mắt ra thì thấy một bóng đen đứng trước mặt cô mới biết không phải là mơ, sờ sờ cổ, theo bản năng xoay người về phía bóng đen nói: “Anh là ai?” Cô kinh hoàng nhìn bóng đen không hề nhúc nhích rất quen thuộc...

Tạch, tiếng đèn bàn bật lên, cô ở phòng đơn do Hoắc Thương Châu đặt cho, không biết người nào đêm hôm khuya khoắt như ma xuất hiện, cũng không hiểu mình đã thành như thế này rồi còn đắc tội với ai nữa.

Lúc đèn chiếu sáng cả căn phòng, Thiên Mộng Tuyết mới nhìn rõ người trước mặt khiến cô ngẩn người, kẻ vừa bóp cổ cô không ai khác chính là Hứa Cần Dương.

“Anh... sao lại ở đây?” Cô vô cùng kinh ngạc, không biết anh ta đến đây vì cái gì, không lẽ đến để cười nhạo cô? Nhưng không giống, anh ta rõ ràng vừa rồi bóp cổ cô, cho tới lúc này vẫn cảm thấy rất đau.

Ảnh mắt hần vô cùng đáng sợ, nụ cười trên tức, trừng mắt nhìn khiến cô dựng tóc gáy, giao dịch giữa họ không phải đã xong rồi sao? Tại sao anh ta còn đến đây tìm cô.

“Tôi vì sao ở đây? Chắc chắn, cô đã quên tôi đang làm gì, có người tôi muốn mà không tìm được, quả thật là hồ đồ rồi.” Hứa Cần Dương ghé đầu, giữ cầm Thiên Mộng Tuyết, buộc cô nhìn thẳng vào con mắt ác độc của mình.

Ánh mắt kia quả thật đáng sợ, cô không hiểu ý hấn là gì, hấn không phải vì mất đi đứa con mà tức giận đến thế chứ? Thiên Mộng Tuyết bị chính ý nghĩ của mình hù dọa, Hứa Cần Dương là ai? Ác độc! Sắc bén! Làm sao có thể để ý đến con của cô, khả năng này hoàn toàn không có thể, vậy thì... Đúng là có chuyện gì khác?

“Tôi không biết anh muốn tới làm gì, tôi bây giờ đã thành ra thế này, anh nghĩ thế nào?” Cô khó khăn phát ra vài âm tiết mơ hồ, ánh mắt có chút hoảng sợ nhìn chằm chằm Hứa Cần Dương.

Hấn giễu cợt cười một tiếng, không thềm để ý cô ta đang ở tình huống nào, cũng không muốn biết, điều hấn quan tâm là cô đã lừa gạt hấn, coi hấn như một thằng hề. Vậy hấn cũng muốn xem một chút, rốt cuộc ai mới là kẻ thâm hiểm.

“Cô rốt cuộc có mấy mạng? Dám chơi tôi? Hả?” Hứa Cần Dương tăng thêm lực, mặt đỏ ửng, đời này hấn hận nhất là bị kẻ khác lừa, con người này lại dám va vào họng súng, khiêu chiến giới hạn cuối cùng của hấn, vậy thì hấn sẽ cho cô thật vui vẻ.

Một cảm giác vô cùng đau đớn, cô biết, chỉ cần Hứa Cần Dương dùng lực thêm một chút, cằm cô sẽ vỡ, lồng mày nhú chặt, hai tay túm lấy góc chăn, kiên cường không thốt ra một lời cầu xin nào, cô tự trấn an, cấn rằng chịu đựng sự hành hạ, hết hơi nặn ra mấy chữ: “Tôi không biết... anh ở đây nói... cái gì!”

Hứa Cần Dương cười, khinh thường nhìn lướt qua cô, sau đó mặt khuôn mặt âm trầm rút gần khoảng cách với khuôn mặt cô, hung hăng cấn một cái lên môi cô, mùi máu tươi trong miệng khiến hấn càng thêm điên cuồng, sau một hồi mãnh liệt, hấn ngẩng đầu buông tay lạnh lùng nhìn Thiên Mộng Tuyết đang vô cùng khổ sở: “Bây giờ cô đã biết chưa? Còn muốn rước lấy cái chết?”

Cô thật sự không hiểu, không biết Hứa Cần Dương đang nói cái gì, cô rước lấy cái chết là sao? Để bảo vệ mình khỏi bị hấn xâm phạm, cô cuộn tròn vào đầu giường, bờ môi đau rát đã sớm tê liệt, cô không nói được ra lời, chỉ biết lắc đầu, cô thực sự không biết, đó là tất cả những gì có thể nói.

“Vẫn mạnh miệng?” Hứa Cần Dương cười vô cùng kinh khủng, giống như là cười để tuyên bố muốn lấy mạng cô, hấn đốt một điếu thuốc thông thả hít vài hơi, không hề chớp mắt nhìn người phụ nữ đang cuộn tròn trên giường, tim thoảng đập rộn, nhưng lập tức khôi phục sự lạnh lùng, phun một làn khói, hấn dập điếu thuốc, lạnh lùng nói với cô: “Hồ sơ đầu thầu đã xảy ra chuyện gì?” Hấn như nhắc nhở cô, đây là cơ hội cuối cùng, nếu không biết đường nắm lấy, cô sẽ không có cơ hội nhìn mặt trời mọc ngày mai.

Đầu thầu? Thiên Mộng Tuyết hoàn toàn bối rối, cô thoảng buông lỏng cơ thể, nhìn Hứa Cần Dương mờ mờ nói: “Anh có ý gì? Đề án đầu thầu không phải đã chụp cho anh rồi sao?”

“Còn giả bộ? Cô cho tôi đề án giả, đừng nói là cô không biết chứ? Hay là... ngay từ lúc bắt đầu, cô đã liên kết với Hoắc Thương Châu để hãm hại tôi?”

Giả? Đột nhiên nghĩ đến, ngày đó Hoắc Thương Châu cho cô xem cảnh ghi lại, chẳng lẽ không phải là anh vô tình phát hiện mà là sớm đã biết ý đồ của cô nên cài bẫy khiến cô mắc câu sao?

Quay lại thêm một chút, ngày Hoắc Thương Châu và Lôi Ảnh cùng nhau rời đi, cuối cùng cô đã thấy một ý đồ rõ ràng, hóa ra lúc đó anh ta đã nhắc nhở, ỉnh một cơ hội, nhưng cô lại không nắm lấy, tự nhảy vào cái hố mà Hứa Cần Dương đã đào sẵn. Thì ra tất cả đều là chính cô tạo nên, để mọi chuyện đi tới nước này chính là do cô, bất lực mím chặt môi, cô thật sự hối hận, rất hối hận.

Người đàn ông trước mắt này, mặc dù mặt mũi không hề thua kém Hoắc Thương Châu, nhưng trái tim lại đen tối, mà từ nhỏ cũng đã biết, mặc dù biết họ không có tình cảm nhưng cũng có quan hệ xác thịt với nhau, chí ít cũng là một loại quan hệ, thế nhưng hấn ngồi đó không thềm hỏi cô một câu xem cô bị làm sao, mà vì một cái đề án đã có thể nghĩ là sẽ giết cô.

“Thế nào? Không nói được?” Hứa Cần Dương thấy cô rất lâu không nói gì, còn dùng ánh mắt căm ghét nhìn hấn không thôi, hấn ghét cái loại ánh mắt tuyệt vọng này, ghét bộ dáng đáng thương của cô.

“Tôi chỉ có thể nói...Tự làm! Tự chịu” Cô hận! thật hận! Tất cả thù hận cũng đặt lên người đàn ông trước mặt, chính hấn đã phá hủy cuộc đời cô, tình yêu của cô.

Khuôn mặt tươi cười của Hứa Cần Dương bỗng chốc cứng đờ, trở nên u ám, con mắt phóng ra ánh sắc lạnh khiến nhiệt độ trong phòng giảm đột ngột, hắn đứng dậy, tiến hai bước đến bên giường cô, tóm tóc Thiên Mộng Tuyết, hung hăng giật về phía sau khiến cô phải nhìn thẳng vào mắt hắn, cặp mắt nheo lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cô nói lại lần nữa xem”. Dám làm phản! Dám nguyên rửa hắn!

Lúc này Thiên Mộng Tuyết không hề sợ nữa, cũng không thấy đau, da đầu sắp không còn cảm giác, đột nhiên cười điên cuồng: “Ha ha ha ha! Anh vĩnh viễn không thể thắng nổi Hoắc Thương Châu! Vĩnh viễn” Ánh mắt cô cũng biến thành hung ác, cô biết Hứa Cần Dương sẽ không bỏ qua ỉn, cô cũng không chuẩn bị để từ chối, dù sao sớm muộn cũng chết, chết sớm hay chết muộn cũng thế mà thôi. Cảm thấy người đàn ông kia ngẩn ra, cô càng cười lớn tiếng, nhân lúc Hứa Cần Dương không chú ý, chậm rãi đưa tay xuống gối.....

132. Q.3 - Chương 134: Chết Cũng Muốn Kéo Cái Đệm Lưng

Cô lấy ra một cái kéo dưới gối đã trộm được của y tá, vốn định dùng để tự sát nhưng không có dũng khí, hôm nay có lẽ phải dùng tới.

Chiếc kéo lao thẳng về phía Hứa Cần Dương...

“Này cô... cô muốn chơi trò này với tôi? Còn non lắm!” Hứa Cần Dương tóm được đôi tay tái nhợt, cười gian ác, con mắt phủ một tầng thâm độc, người muốn giết hắn không thiếu, nhưng hắn không phải vẫn sống khỏe mạnh đến tận bây giờ ư, thủ đoạn của Thiên Mộng Tuyết, ngay từ lúc cô đưa tay xuống dưới gối hắn đã phát hiện ra.

Sự cảm hận, tức giận khiến hai con mắt Thiên Mộng Tuyết đỏ ngầu, cô không thể giết được hắn, cô thật vô dụng, thế thì, cô biết rằng mình chỉ còn một con đường, đó là bị Hứa Cần Dương giết chết. Đôi mắt tuyệt vọng nhắm lại, những giọt nước mắt hối hận từ khóe chảy ra...

Cây kéo sắc bén phát ra một ánh sáng lạnh chói mắt bị Hứa Cần Dương dí ngược lại vào cổ họng cô, nhìn cô nhắm chặt hai mắt, rõ ràng rất sợ, hai tay siết chặt ga giường, đôi môi run rẩy nhưng vẫn làm ra vẻ gan dạ.

Rầm... Cánh cửa trong tích tắc bị đẩy ra, Hứa Cần Dương phản ứng rất nhạy bén, giấu chiếc kéo vào trong ống tay áo, giữ chặt tay Thiên Mộng Tuyết, nhìn từ phía sau, cử chỉ của hai người trông hết sức thân mật, người không biết còn tưởng họ đang...

Cô y tá từ đằng sau ho nhẹ hai tiếng: “Phòng 103, Thiên Mộng Tuyết?” Cô nhìn chai nước biển truyền trong tay xác nhận lại tên bệnh nhân.

Hứa Cần Dương nhìn Thiên Mộng Tuyết bằng ánh mắt cảnh cáo, sau đó dùng một khuôn mặt tươi cười quay ra hướng cô y tá nói “vâng”

“Được rồi, đặt cô ấy nằm thẳng xuống, tôi truyền nước biển”. Cô y tá không chút thay đổi, Hứa Cần Dương cảm thấy cô ta hơi quen mặt, nhưng không nghĩ được đã gặp ở đâu, xoay người lại cười gian ác với Thiên Mộng Tuyết vẫn đang nhìn cô y tá với vẻ mặt ngây ngốc, rồi đặt cô nằm xuống, dùng một chất giọng vô cùng dịu dàng: “Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai... anh lại đến thăm em.”

Nói xong, lập tức ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi Hứa Cần Dương đi, Thiên Mộng Tuyết thở phào nhẹ nhõm, thư giãn thân thể, chiếc kim truyền đâm thủng tĩnh mạch, một chất lỏng lạnh lạnh chảy vào máu cô, nhìn cô y tá bận rộn một hồi lâu không nói gì, đến khi cô ấy chuẩn bị xoay người đi mới đột nhiên gọi: “Thanh Lăng!”

Hoắc Thanh Lăng, cô y tá này là Hoắc Thanh Lăng, ngay từ lúc nhìn thấy cô đã nhận ra, mặc dù gần 10 năm rồi chưa gặp, nhưng diện mạo của cô gần như không thay đổi, vẫn là khuôn mặt của một cô bé 17,18 tuổi

Hoắc Thanh Lăng không thích Thiên Mộng Tuyết một chút nào, từ trước vẫn thế mà bây giờ anh họ cô và cũng ta cũng không còn quan hệ gì, cô càng không cần phải tỏ vẻ miễn cưỡng thích cô ta. Không biểu cảm gì, Thanh Lăng quay lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thiên Mộng Tuyết, cũng hơi hồi hộp, từ lúc xem bệnh án, cô đã băn khoăn liệu có phải trùng tên không, cũng vì ba chữ Thiên Mộng Tuyết mà cô mới xem, xảy thai lại ung thư, mặc dù không thích nhưng nhìn bộ dạng người không ra người, ma chẳng ra ma của Thiên Mộng Tuyết lúc này, trong lòng cô cũng có một chút thương hại.

“Thanh Lăng? Em còn nhớ chị đúng không?” Giọng Thiên Mộng Tuyết yếu ớt, cuộc vật lộn vừa rồi khiến cô cảm thấy thân thể không còn là của mình, ngay cả nói chuyện cũng thấy khó khăn.

“Xin lỗi, tôi không nhớ lắm, cô nghỉ ngơi đi, nếu cần gì thì nhấn chuông.” Nói xong, cô bê khay ra khỏi phòng bệnh

Cô lúc này làm cho ai cũng ghét sao? Tại sao ánh mắt mọi người đều tỏ ra căm ghét cô, Hứa Cần Dương muốn giết cô, Hoắc Thương Châu hận cô, đứa con đã mất, người còn mang bệnh ung thư, cô không biết mình còn sống vì cái gì.

Nhưng mà, cho dù chết cô cũng muốn kéo cái đệm lưng.

Cô đột nhiên cười, trên mặt đầy nước mắt, nụ cười làm da cô nhăn lại, mang theo tuyệt vọng, hạ quyết tâm không cho hấn được như nguyện...

.....

Lôi Ảnh chạy đến quê của A Đường thúc, nhìn phong cảnh sơn thủy hữu tình, đường hẹp quanh co, mỗi tác đất lũy lội đều thơm mùi bùn đất sau cơn mưa. Trong lòng Lôi Ảnh vô cùng phức tạp, anh không biết một khi lấy được câu trả lời từ A Đường thúc thì sẽ thế nào, năm đó, ông ta đã làm những gì? Tại sao ông ta lại đột nhiên biến mất, những câu hỏi liên tiếp khiến anh muốn lập tức biết kết quả.

Bước qua con đường nhỏ bùn lầy, Lôi Ảnh rút cuộc cũng nhìn thấy một nông trang, đáp án đang nằm ở đó! Nghĩ tới đây, bước chân anh nhanh hơn hẳn, chạy thẳng về phía nông trang.

Hỏi thăm vài lần, cuối cùng anh cũng đến được nhà của A Đường thúc.

Ôm bao hi vọng, anh gõ cửa, nhưng rất lâu cũng không thấy có động tĩnh gì, nhìn kỹ một chút mới phát hiện...

Nhìn từ bên ngoài, căn nhà cũ nát, tay nắm cửa phủ một lớp bụi dày, cửa sắt hoen rỉ loang lổ, đầu tường mọc đầy cỏ dại, xem ra từ lâu không có ai ở đây. Vậy A Đường thúc đã đi đâu?

Đúng lúc có người đi qua, Lôi Ảnh vội vàng tiến lên chào hỏi người đàn ông trung niên: “Chào chú, làm ơn cho hỏi Hạc Minh Đường có phải ở đây không?” Lôi Ảnh nhìn người đàn ông, chòm râu dơ dáy, chiếc áo sơ mi trắng đã mặc thành màu đen, chiếc quần đùi cộc, đi một đôi dép bần thủ, vừa nhìn đã là kẻ tham ăn lười lao động.”

Người đàn ông nhìn lên nhìn xuống Lôi Ảnh một hồi, ngạo mạn ngẩng đầu, nhàn nhã vươn tay.

Lôi Ảnh biết ông ta có ý gì, xem ra ông ta biết nơi A Đường thúc ở, đúng là mèo mù vớ cá rán. Không chút suy nghĩ, anh móc ví, đưa cho ông ta một tệp tiền rồi nói: “Có thể nói cho tôi chứ?”

Người đàn ông liếc xấp tiền trong tay, lại liếc nhìn Lôi Ảnh, lập tức đổi một khuôn mặt tươi cười, cọt nhả ôm lấy tiền, hôm nay hấn gặp may rồi, vốn định về nhà lấy ít đôm không ngờ đụng phải người muốn tìm A Đường, hấn chính là em trai của ông ta.

“Đến đây, bên này bên này”. Vốn định lừa mấy trăm đồng, nhưng nhìn xấp tiền phải đến vài ngàn, hấn lập tức xem Lôi Ảnh như thành, vội vàng gạt đầu dẫn đường.

Lôi Ảnh đi theo hấn một đoạn đường dài, đang nghi ngờ liệu người đàn ông trước mặt có phải đang lừa gạt mình không: “Ông định dẫn tôi đi đâu vậy?”

“Anh cứ đi theo tôi! Tôi là em trai ông ấy, anh tìm đúng người rồi.” Người đàn ông quay đầu lại khom lưng cúi đầu cười cười, trong lòng vẫn đang tính toán làm sao lừa được thêm một ít tiền.

Lôi Ảnh vừa nghe thấy là em trai Hạc Minh Đường mới tạm yên lòng, nhanh chân bước theo ông em trai này lên núi.

133. Q.3 - Chương 135: Gặp Lại A Đường Thúc

Đi một vòng đường núi, trong một thung lũng, Lôi Ảnh nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ, phòng ốc sơ sài ngay cả xi măng cũng không có, chỉ là dùng gạch ghép lại mà thành.

Em trai A Đường gõ cửa, như một loại ám hiệu, bên trong cửa từ từ mở ra.

Lôi Ảnh vẫn mơ hồ nhớ khuôn mặt này, một vết sẹo dài ngang mặt, một con mắt bị mù, tóc mai hai bên đã bạc, nhiều nếp da nhăn nheo, đây là A Đường thúc ư?

Người đàn ông nhìn thấy anh rõ ràng sửng sốt, nhưng ánh mắt lập tức cảnh giác, như thể không biết anh, Lôi Ảnh vừa định hỏi đã nghe thấy giọng ông ta.

“A Thát, ai đây?” Giọng nói có vẻ già nua, khàn khàn cố ý đè thấp, mặt nghiêm túc nhìn em trai vẻ trách cứ.

“Anh... người này đến tìm anh, đúng lúc gặp được em, há há, nên em dẫn đến.” A Thát nghĩ đến số tiền kia, đủ cho hắn đánh một cuộc (cờ bạc), nghĩ tới đã vui vẻ, quên cả lời ông anh đã dặn.

Lôi Ảnh thấy sắc mặt A Đường thúc tối sầm lại, tức giận nói quát em trai mình: “Tôi đã nói với chú thể nào? Chẳng lẽ chú không biết tình cảnh của chúng ta bây giờ thế nào! Người nào cũng tùy tiện dẫn đến.”

Lôi Ảnh ho nhẹ hai tiếng, chậm rãi mở miệng: “A Đường thúc, chú còn nhớ Hắc Ứng không?”

A Đường thúc? Hắc Ứng? Nghe thấy hai cái tên này, A Đường vô cùng căng thẳng, cảnh giác nhìn một lượt từ đầu đến chân người đàn ông đứng trước mặt, càng nhìn càng giống... Ông thực sự không thể tin nổi đây chính là con trai Hắc Ứng.

Lôi Ảnh thấy ông vẫn còn nghi ngờ, bổ sung thêm: “Cháu là tiểu Ảnh”

Tiểu Ảnh, cách xưng hô này A Đường cả đời không thể quên, khi đó Lôi Ảnh còn nhỏ, ông chỉ gọi cậu đúng một lần, đó là Tiểu Ảnh, nhưng Lôi Ảnh không hề thích, nói cái tên này nghe nữ tính quá, ông đã thấy Lôi Ảnh thật đáng yêu, tuy nhiên ông chưa bao giờ cười với cậu, bởi vì ông không muốn cho Lôi Ảnh nhiều hi vọng.

Mặc dù Lôi Ảnh là con của đại ca, nhưng ông luôn xem cậu như con mình, cho nên luôn hà khắc, nghiêm nghị.

“Cậu thật sự là Tiểu Ảnh?” Ánh mắt ông đột nhiên ươn ướt, ông không nghĩ rằng trước lúc chết còn nhìn thấy đứa bé này, cứ tưởng rằng cậu sẽ không thoát khỏi bị truy giết, thế mà không những còn sống, xem cách ăn mặc còn sống không tệ, sự áy náy nửa đời của A Đường xem như được gỡ bỏ.

“Vâng...” Lôi Ảnh gật đầu.

“A Thát! Nhanh đi mua rượu với đồ ăn về đây!” A Đường trong lòng rất vui vẻ, xoa xoa đôi mắt ửng đỏ, dặn dò A Thát.

“Anh... không có tiền.” Hắn đời nào chịu khai ra số tiền Lôi Ảnh đưa, thế nào anh hắn cũng đánh chửi bắt hắn trả lại.

Lôi Ảnh nhìn lướt qua A Thát, thấy hắn chột dạ né tránh ánh mắt của anh, dường như hiểu được, anh móc ví, lấy thêm mấy tờ tiền to đưa cho hắn.

“Tiểu Ảnh! Đừng làm thế...”

“A Đường thúc, chú đừng từ chối, cháu đến vội vàng, cũng không kịp mua cái gì, coi như là một chút lòng thành của cháu.” Lôi Ảnh biết A Đường thúc luôn rất nghiêm khắc, chỉ đứng ngoài cửa cũng nhìn thấy bên trong bày biện sơ sài, ngay cả TV cũng không có, trong lòng anh nhất thời chua xót, người một đời tài giỏi nhưng đến già lại phải chịu cảnh thế này.

A Đường thở dài, A Thất đã sớm nhận tiền chạy, ông kêu Lôi Ảnh vào nhà ngồi.

Mùi nấm mốc xộc đến, gian phòng này ở trong lòng núi, cả ngày không có ánh sáng mặt trời, khó tránh khỏi thứ mùi này, anh không thấy ghê, nhưng nghĩ A Đường thức lại sống ở một nơi như thế này, chẳng phải trong nông trang có nhà đầy thôi? Tại sao không ở đấy, điều này khiến anh tò mò, liền hỏi: “A Đường thức, những năm qua chú thế nào? Tại sao lại ở đây, ở chân núi cũng có nhà mà.”

A Đường rót một chén nước đặt trên chiếc bàn gỗ nhỏ trước mặt Lôi Ảnh, sau đó ông cũng ngồi xuống, thở dài náo nức: “Aizz, chuyện này nói ra dài lắm, đúng rồi, sao cháu tìm được ta?”

Lôi Ảnh cười, để đĩa chỉ lên bàn: “Cháu tìm rất lâu, cuối cùng tìm được một thuộc hạ trước kia của chú, là người cùng thôn với chú, nên ông ấy cho cháu địa chỉ.”

Khó khăn đến mức nào, Lôi Ảnh không muốn lại, những ngày qua anh không thể nào ngủ nổi, toàn bộ hi vọng đều đặt vào cuộc gặp gỡ này.

A Đường gật đầu, ông biết là ai, nhưng việc này không quan trọng, quan trọng là vì sao Lôi Ảnh phải tìm ông, đột nhiên, ông nghĩ vài người đã tìm ông trước đó, vội vàng mở miệng hỏi: “Có phải cháu xảy ra chuyện gì không?”

Lôi Ảnh hiển nhiên bị những lời này làm cho kinh ngạc, anh để chén nước xuống nhìn A Đường thần sắc có chút căng thẳng: “A Đường thức, cháu tìm đến đây là muốn hỏi chú năm xưa rốt cuộc bố mẹ cháu đã chết như thế nào.”

Hạc Minh Đường vừa nghe Lôi Ảnh nhắc đến chuyện này, khuôn mặt hiện rõ biểu cảm không muốn nhắc lại, nhưng cậu ta lặn lội nghìn dặm xa xôi đến đây để hỏi việc đó, nhất định là có nguyên nhân, ân oán của đời trước, ông không muốn lại đổ lên đầu đời sau, nhìn Lôi Ảnh lúc này rất tốt, tảng đá trong lòng ông cũng coi như được gỡ bỏ, ông không muốn Lôi Ảnh đi tiếp con đường của cha cậu năm đó, đây là một con đường không có lối về. Lúc đó tuổi còn trẻ, giờ đã già, cũng nhìn rõ nhiều việc, chỉ có điều không gỡ bỏ được ân oán, không tha thứ được cho kẻ thù.

“A Đường thức, cháu hi vọng chú sẽ không nói dối cháu, cháu biết vết sẹo trên mặt chú chắc chắn là do năm đó để lại phải không?” Lôi Ảnh thấy ông không có ý định nói, hơi nóng nảy, tự mình phải mò mẫm bao lâu mới tìm được đến đây hi vọng có một đáp án, nhưng lại có nguy cơ không được biết, anh nhất định không thể từ bỏ, bất luận thế nào, hôm nay anh cũng phải biết bằng được.

A Đường tâm trạng nặng nề, nhận điều thuốc Lôi Ảnh đưa cho rít liền mấy hơi, nói rất ý nhị: “Tiểu Ảnh, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, đừng tiếp tục sống trong thù hận, chú A Đường không hi vọng cháu lại bước đi trên con đường không lối về này.”

Đúng vậy, quá khứ nên để cho nó đi qua, những lời này Lôi Ảnh cũng hiểu, nhưng một khi chuyện xảy ra với mình, thử hỏi có mấy người có thể cho qua, mấy ai cam tâm? Dù thế nào thì anh cũng không làm được.

“Không được! Cháu không thể để cha mẹ ra đi mãi mãi không nhắm mắt, cháu đã nhìn 20 năm, không thể nhìn hơn nữa, cháu muốn biết ngay bây giờ! A Đường thức, nếu chú thực sự muốn tốt cho cháu, vì cha mẹ đã chết của cháu, hãy cho cháu biết đi.” Lôi Ảnh nắm hai cánh tay A Đường thúc kích động.

Thù hận là một con dao hai lưỡi, lúc đâm vào người khác cũng đồng thời đâm trúng mình.

Những lời này không hề sai, A Đường thấy Lôi Ảnh kích động như vậy, ông càng không thể nói rõ sự thật cho cậu, nếu như cậu biết sẽ liều chết đi tìm kẻ thù đòi nợ, cậu không thể thành phạm nhân, không thể khiến đời sau duy nhất của Hắc Ứng cũng không còn.

Ông lắc đầu, một chữ cũng không nói.

134. Q.3 - Chương 136: Sự Thật (1)

Lôi Ảnh buông thông tay, từ từ đứng dậy khỏi ghế sau đó quỳ xuống, đây là lần đầu tiên anh quỳ trước mặt người khác, từ trước tới giờ anh chưa từng thấy mình thảm hại như vậy, nhưng hôm nay, anh cam tâm tình

nguyện, chỉ cần biết được nguyên nhân cha mẹ bỏ mạng, lúc này muốn anh chết cũng được. Về mặt vẫn kiên định như cũ, nhưng ánh mắt có phần cầu xin, nhìn chăm chăm A Đường thúc đã có phần lúng túng.

A Đường không thể ngờ Lôi Ảnh lại quỳ trước mình như vậy, vội vã vứt tàn thuốc, đỡ anh dậy: “Con trai, mau dậy đi! Cậu đang làm gì vậy?” Với ông, một nam tử hán không thể tùy tiện quỳ trước mặt người khác, Hắc Ứng luôn tự hào về người con trai này, nếu dưới tuổi vàng biết được hôm nay cậu ấy phải quỳ chỉ vì ông không nói ra chuyện năm ấy, A Đường không biết Hắc Ứng có trách ông không.

“A Đường thúc, chú nói ngay cho cháu biết đi! Thật ra cháu không muốn nói dối chú, cháu đã biết là ai, chỉ không chắc chắn, cho nên muốn đến tìm chú xác nhận lại, nếu chú không muốn thấy cháu đi báo thù nhằm người thì hãy nói đi.” Lôi Ảnh dùng chiêu khích tướng, đúng là anh không xác định được rốt cuộc ai mới là người giết cha mẹ anh, cho nên anh mới quỳ xuống, chỉ để biết rõ sự thật.

A Đường có thể nhận ra tính cách Lôi Ảnh không khác gì Hắc Ứng năm đó, rất quật cường, cũng không chịu cúi đầu, cũng vì cái tính này mới đắc tội người khác rồi bị chết thảm.

Chỉ có điều Lôi Ảnh có vẻ chừng chạc hơn cha anh rất nhiều, A Đường trong lòng cảm thấy vui mừng thay Hắc Ứng.

Có lẽ... đây là số mệnh, phải nói thôi, nếu không đứa nhóc này sẽ không bỏ qua mà cả đời ông cũng sống không yên ổn, ông không ép Lôi Ảnh nữa, buông ra để anh quỳ, còn bản thân thì thở dài: “Aizz! Chuyện ... Là như vậy.”

Nói đến chuyện năm đó, A Đường thúc cười gượng một cách khó khăn.

Khi đó Hắc Ứng, Hắc Ảnh, Hắc Thiên, 3 người oai phong lẫm liệt trong giới xã hội đen, cũng là những bảo kiếm của lão bang chủ, lại là anh em tình sâu nghĩa nặng, nhưng sau đó, khi bệnh tình của lão bang chủ nguy kịch cũng là lúc xảy ra chuyện.

Hắc Ảnh, chính là cha của Hoắc Thương Châu Hoắc Hành Bác, năm đó kết hôn với mẹ Hoắc Thương Châu. Thích thị năm ấy vô cùng hùng mạnh, trên thương trường có địa vị, Thích Ngôn lại là mẫu tình nhân lý tưởng, vừa xinh đẹp lại có khả năng giao tiếp.

A Đường nhớ lần đầu tiên gặp bà là vì Thích thị đắc tội lão bang chủ, trước khi chết muốn giữ thể diện nên ra lệnh bắt con gái Thích Viễn Dương là Thích Ngôn về.

Cũng chính vì điều này, Hắc Ảnh và Hắc Thiên trở nên xa cách, còn cha Lôi Ảnh đã có người trong lòng nên không can dự vào.

Sau đó một thời gian, lão bang chủ qua đời, trong bang cần có chủ mới, cha Lôi Ảnh là người không thích nhiều lời lại có gia đình nên không có ý định tiếp nhận vị trí này, cũng muốn từ từ thu tay lại nên không tham gia lựa chọn, những người còn lại chính là Hoắc Hành Bác và Hứa Thiên.

Hai bên lập tức chia rẽ, bao năm hữu nghị chỉ vì một cú hích mà tan thành, ở cùng với Thích Ngôn bị nhốt vài ngày, Hoắc Hành Bác đã dần dần yêu bà, thậm chí mạo hiểm cả tính mạng để đưa bà ấy đi.

Nhược điểm này bị Hứa Thiên nắm được, lấy quy định của bang đuổi Hoắc Hành Bác đi, Hoắc Hành Bác hung hãn tự đâm vào mình một phát thề từ đó không còn liên quan gì đến bang nữa.

Cha Lôi Ảnh thấy huynh đệ vốn đồng tâm hiệp lực bỗng chốc trở nên như vậy, trong lòng cũng đau khổ thất vọng, A Đường là người duy nhất khi đó Hắc Ứng có thể tâm sự, những điều này đều là ông nghe nói, vì Hắc Ứng biết ông chân thành và ông ấy cũng chỉ chân thành với mình ông.

Cuối cùng bang phái thay tên đổi chủ, thành Hứa bang, Hắc Ứng cũng bị Hứa Thiên ép thành tay chân. Một ngày nọ, họ đọc báo thấy tin con gái Thích gia kết hôn, chú rể là Hoắc Hành Bác.

Hứa Thiên vốn là kẻ tâm tình đổ kỵ, thấy Hoắc Hành Bác cưới được một người vợ tốt, không cam lòng, A Đường ngày nào cũng bên cạnh Hắc Ứng, có thể dễ dàng nhìn từ ánh mắt Hứa Thiên biết hẳn yêu Thích Ngôn, muốn ra tay với người phụ nữ này.

Hoắc Hành Bác là người có năng lực, trong nửa năm ngắn ngủi đưa Hắc Ảnh đi lên, mặc dù thế lực ban đầu còn yếu, nhưng ông không ngừng âm thầm khuếch đại, cho đến một ngày có thể chống lại Hứa bang.

“Sau đó thế nào?” Thấy A Đường dừng lại, chỉ than thở, Lôi Ảnh mơ hồ biết một chút, anh nghĩ rốt cuộc sau đó cũng chỉ vì hận thù mà tự giết lẫn nhau.

A Đường xoay người kéo Lôi Ảnh lên cùng ngồi rồi tiếp tục thở dài: “Aizz, Sau đó Hứa Thiên trở thành người mà chính bọn ta cũng không nhận ra, hắn bắt cóc Thích Ngôn, muốn biến bà thành người phụ nữ của mình, cha cậu không nhịn nổi, len lén thả Thích Ngôn, Hứa Thiên biết được đã trừng phạt cha cậu, nếu không phải là một nhóm thuộc hạ vào sinh ra tử của cha cậu phản đối, thì hắn đã sớm giết chết cha cậu.” Nhắc tới Hứa Thiên, mặt A Đường thúc lộ rõ sự tức giận. Lôi Ảnh đại khái hiểu, nhưng anh còn muốn biết chuyện sau đó, anh cảm thấy, A Đường thúc không chỉ biết nguyên nhân cái chết của cha mẹ anh mà ngay cả cha mẹ Hoắc Thương Châu cũng biết.

A Đường tiếp tục nói: “Chuyện cứ thế trôi qua 9 năm, thời gian này mỗi người cũng đã có con riêng của mình, cậu và Hoắc Thương Châu cùng ra đời một năm, Hứa Cần Dương kém các cậu một tuổi, khi cậu 8 tuổi, nó 7 tuổi nhưng đã hung ác hơn cả cha mình, chính mắt ta đã thấy nó đem một con chó con đã chơi chán dí xuống nước cho đến khi chết đuối, khi đó ta đã cảm thấy đứa nhỏ này không phải là một người hiền lành. Sau đó, cha cậu vì muốn rút khỏi bang phái bị Hứa Thiên hiểu lầm thành gian díu với Hoắc Hành Bác cho nên không hề chuyện trò khuyên bảo, lập tức sai người giết ông ấy.

Ngày đó ta cũng có mặt, A Hoài cũng vậy, cha cậu vốn biết không đủ sức chống lại, đã bảo mẹ cậu vội vàng thu xếp hành lý, chờ cậu hết giờ học sẽ bỏ trốn, nhưng có một điều mà ta mãi không hiểu được là Hứa Thiên đột nhiên sai người đến, đi vào không hề nói gì, rút dao ra chém, ta trong lúc bối rối che chắn ẹ cậu cũng lãnh một dao trên mặt, nhưng vẫn không thể bảo vệ được, trong lúc máu tươi phun ra không nhìn thấy gì, đã nghe tiếng kêu thất thanh của bà ấy, lúc ta mơ hồ nhìn ra thì mẹ cậu đã ngã trước mặt.”

“A Đường... Bảo vệ... cho tốt”. Ánh mắt cầu xin của bà ấy chính là hướng về con trai. A Đường vội vàng rút dao sau lưng bà ấy ra, đâm thẳng vào ngực đối phương, nhìn lại đã thấy Hắc Ưng bị đâm nhiều nhất, trước khi chết vẫn nhìn ông, ánh mắt không khác gì ánh mắt mẹ Lôi Ảnh.

Ông biết rằng họ muốn ông chạy đi, bảo vệ cho con trai họ, A Đường không có cách nào, ngay lập tức từ bên ngoài lại có một nhóm người xông vào, A Đường đành nhảy ban công chạy trốn.

Lôi Ảnh nghe đến đoạn này, trong lòng nghi ngờ, không phải Hoài thúc cũng ở đó sao? Hắn đã chạy ư?

135. Q.3 - Chương 137: Sự Thật (2)

“Anh... Nhìn xem em mua thức ăn ngon, rượu ngon này.” A Thất đẩy cửa giờ giờ một tay cầm chai rượu, tay kia cầm túi thức ăn.

Lôi Ảnh lấy lại tinh thần, chuyện thế là đã rõ, cũng không cần gấp gáp, quan trọng là anh đã biết hung thủ giết cha mẹ mình, như thế là đủ, mớ bong bóng trong lòng anh cũng được gỡ bỏ.

Anh đứng lên, khom người cúi một cái trước A Đường thúc: “A Đường thúc, tạm thời chú chịu khổ rồi, chờ xử lý xong chuyện này, cháu sẽ sắp xếp lại cho chú.” Đối với người tận tâm và trung thành với cha mình như A Đường thúc, sau khi xử lý xong mọi chuyện sẽ bố trí cho ông một cuộc sống tốt suốt nửa đời còn lại, cũng coi như là một chút đền bù.

A Đường biết giờ không thể quay đầu, đã nói ra thì ông cũng biết Lôi Ảnh sẽ hành động, nhưng ông vẫn muốn nhắc nhở anh một câu. Gật đầu chậm rãi đứng lên, đôi tay già nua vỗ vỗ vai Lôi Ảnh: “Tiểu Ảnh, chuyện đời trước cũng đã qua rồi, chuyện ân oán cũng không trách được, A Đường thúc hi vọng cháu sẽ không dẫn thân vào con đường của cha cháu, làm người tốt, đừng báo thù nữa.”

Lôi Ảnh khẽ dừng, khuôn mặt đang mỉm cười trở nên tăm tối, không phải anh không muốn làm vậy, nhưng chuyện đã đến nước này, anh cũng không thể rút lui.

“A Đường thúc, cháu biết chừng mực, chú phải chịu khổ một thời gian rồi.” Nói xong, anh xoay người, nhìn A Thất đang đứng đực không hiểu chuyện gì nói: “Về sau chú đừng tùy tiện dẫn ai đến đây, nếu không muốn chết.”. Nói xong, anh đưa cho A Đường thúc một chiếc thẻ, thấy ông không nhận, anh nói: “Đây là một chút thành ý của cháu, chú còn nhớ ngày sinh nhật của cháu không?”

A Đường dường như hiểu ý anh, không thể trách Lôi Ảnh đối với A Thất không biết trên dưới, em trai ông là một con ma cờ bạc, chơi bởi lêu lổng, chỉ có dựa vào mấy công việc vặt vãnh của ông để duy trì cuộc sống, A Đường cả đời chưa lập gia đình, em trai ông cũng thế.”

A Đường miễn cưỡng đón lấy rồi gật đầu với Lôi Ảnh: “ A Đường thúc vẫn phải nói một câu, hãy cẩn thận, Hứa Thiên đã gặp báo ứng, từ khi đi Châu Âu đã gặp tai nạn xe, trở thành người tàn tật.”

Sự căng thẳng trong tâm tâm Lôi Ảnh cũng giảm đi, hóa ra là vậy, chẳng trách Hứa Thiên lại vội vàng bàn giao công việc cho Hứa Cần Dương, đến tận giờ cũng không ra mặt, nghĩ đến đây anh hừ lạnh một tiếng trong lòng.

.....

“Thiếu gia, không tìm được” A Đông đứng sau lưng Hứa Cần Dương, hắn không liên lạc được với Lôi Ảnh, xem ra rất bức tức, đi đi lại lại trong phòng làm việc, A Đông không hiểu hắn gấp gáp cái gì, báo cáo với hắn bằng giọng rất nặng nề.

“Không tìm được? Ai? Lại gọi điện đi.” Hứa Cần Dương giận dữ, chuyện của Thiên Mộng Tuyết đã khiến hắn thêm phần cảnh giác, đối với con cá lớn Lôi Ảnh, mất không ít công sức mới khiến anh dao động, thời điểm mấu chốt thế này, hắn không thể từ bỏ. Sự biến mất của Lôi Ảnh chính là một đòn nặng đối với Hứa Cần Dương, vài ngày nữa, có một số hàng phải đi qua địa bàn của Hoắc Thương Châu, chuyện này nhất định phải do Lôi Ảnh tự làm, nếu không mấy chục triệu tiền hàng kia sẽ đổ xuống sông xuống biển. Vì Lôi Ảnh đồng ý hắn mới mạo hiểm đi đường này nhưng đến lúc quan trọng thì anh lại biến mất?

A Đông thấy tâm tình Hứa Cần Dương không tốt cũng không tiện nói là điện thoại tắt máy, chỉ đáp một tiếng rồi đi ra ngoài, không ngờ vừa mở cửa phòng lại gặp Lôi Ảnh, trông anh hơi tiêu tụy nhưng hắn chẳng quan tâm.

A Đông nhìn Lôi Ảnh như thấy kẻ địch, liếc anh một cái rồi nói: “Ông chủ ở trong phòng tìm anh đã lâu.” Nói xong, hắn lách qua Lôi Ảnh đi ra.

Lôi Ảnh không biết sẽ phải tỏ thái độ thế nào với Hứa Cần Dương, anh gõ cửa rồi đi vào.

“Lôi Ảnh?” Hứa Cần Dương hỏi một câu như không thể tin nổi.

Nhìn sắc mặt anh không tốt, cũng không biết vì sao, Hứa Cần Dương cũng giống A Đông, không quan tâm, điều hắn quan tâm lúc này là đồng hàng kia có thể thuận lợi đưa tới đây không, phải biết rằng, Lôi Ảnh đứng thứ hai ở Hắc Ảnh, nhưng Hoắc Thương Châu luôn ở ngoài cả ngày thì anh chính là kẻ đứng đầu.

“Ngại quá, giám đốc Hứa, những ngày qua vì phải chuẩn bị mọi việc trong bang để lo cho đám hàng kia nên tôi không tiện nhận điện thoại của anh.” Lôi Ảnh ngụy tạo lý do, mặt rất thần nhiên.

Hứa Cần Dương nghe vậy thì khuôn mặt xanh mét cũng nở một nụ cười: “Ha ha ha, Lôi Ảnh, chuyện này tôi yên tâm 100%”

“Chỉ có điều... thời gian nhận hàng phải thay đổi so với dự kiến.” Lôi Ảnh có tính toán riêng, muốn chôn đồng hầy này, anh nói xong quan sát thái độ của Hứa Cần Dương.

Đầu tiên hắn nghi ngờ sự sống, sau đó tính toán một hồi, nhìn Lôi Ảnh rất bình tĩnh không hề có dấu hiệu gì bất thường, hắn gật đầu: “Cũng được, thời gian thì anh sắp xếp xong báo lại cho tôi, thế nào, phía Hoắc Thương Châu... không nghi ngờ gì chứ?” Hắn cũng thử dò xét Lôi Ảnh, cố gắng bối lung tìm vết trong nhất cử nhất động của anh, từ trước đến nay hắn luôn không tin tưởng bất kỳ kẻ nào, y như cha hắn, trên con đường của bọn họ không có huynh đệ vĩnh viễn, chỉ có kẻ địch vĩnh viễn, hắn và Lôi Ảnh cũng chỉ là quan hệ lợi dụng, đối với một công cụ lợi dụng như vậy, càng không thể tin tưởng, hắn chỉ muốn thấy ích lợi.

“Tạm thời chưa thấy gì, tôi sẽ cẩn thận.” Vừa nhắc tới Hoắc Thương Châu, trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ, Hoắc gia đối với anh ân trọng như núi, chỉ vì một vài lời của Hứa Cần Dương mà mất đi lòng tin, anh còn là người sao?

Từ Hứa thị đi ra, Lôi Ảnh về phía chân trời xa xa, ánh mặt trời chiếu vào mắt anh đau nhói, theo bản năng lấy tay che đi, cũng lơ đãng nhìn thì thấy một chiếc xe quen thuộc.

Chiếc xe đỗ ở bên đường, cửa kính từ từ được mở xuống, Hoắc Thương Châu quay mặt mỉm cười với anh, khoảng cách tuy xa, nhưng Lôi Ảnh có thể nhìn thấy rõ nụ cười ấy, thì ra từ đầu Hoắc Thương Châu đã biết.

Anh bước về phía xe Hoắc Thương Châu.

Lên xe, chưa kịp nói gì, tài xế đã đưa 2 người về Hắc Ảnh, Lôi Ảnh vẫn còn ở sau lưng Hoắc Thương Châu, không biết phải mở miệng thế nào, quan hệ anh em liệu có thể duy trì nữa hay không.

Hoắc Thương Châu vào thư phòng, câu nói đầu tiên là: “Điều tra rõ ràng rồi chứ? Còn nghi ngờ tôi sao?” Anh cười nhạt mang theo một chút thất vọng, phải, khi anh biết Lôi Ảnh gặp Hứa Cần Dương, đã thấy thất vọng, tình cảm bao nhiêu năm như vậy mà không thắng nổi vài lời của Hứa Cần Dương. Dù sao cũng là huynh đệ, Lôi Ảnh cũng không vì kích động mà ra tay với anh, cuộc đấu thầu là một ví dụ, cho nên anh vẫn tha thứ đón nhận, chỉ cần... Lôi Ảnh quay đầu lại là tốt rồi.

136. Q.3 - Chương 138: Chúng Ta Cười Lại Đi

“Thật xin lỗi...” Hoắc Thương Châu thậm chí không hề trách cứ, ngược lại còn nhẹ nhàng cười với mình, Lôi Ảnh cảm thấy vô cùng xấu hổ, tay khẽ xoa cằm, lông mày nhíu chặt, lần này anh đã sai lầm, nhất thời hồ đồ, thậm chí chút nữa đã bán đứng Hoắc Thương Châu.

Nụ cười của Hoắc Thương Châu càng rạng rỡ hơn, vỗ nhẹ hai cái lên bả vai Lôi Ảnh, những lúc như thế này im lặng vẫn có giá trị, một cái vỗ vai an ủi hơn rất nhiều lời vô nghĩa.

Chỉ có điều, chuyện tiếp theo không liên quan đến Lôi Ảnh nữa mà là bản thân anh sẽ phải tính toán rõ ràng với Hứa Cần Dương, giải quyết hết nợ cũ thù mới, đây cũng là lý do vì sao anh lại do dự chuyện con cái mà Cố Chiêu Ninh nhắc đến, có quá nhiều thứ anh không thể trì hoãn, không giải quyết xong kẻ phiến toán Hứa Cần Dương, anh và cô đều không yên bình.

Lôi Ảnh nhìn dáng vẻ suy tư của anh cân nhắc có nên nói chuyện của Hứa Cần Dương ra không, anh không muốn nói cũng là có nguyên nhân, anh muốn tự mình giải quyết, đồng thời báo thù cho vợ chồng Hoắc Hành Bác. Một người hi sinh còn hơn hai người liên lụy, anh không muốn thấy Cố Chiêu Ninh đau khổ, mặc dù trong lòng anh Cố Chiêu Ninh chỉ còn là quá khứ, nhưng dù sao cũng là người đầu tiên khiến anh rung động...

Sau bữa cơm chiều, Hoắc Thương Châu trở về nhà, mặt mày hớn hởi, tay ôm một bó hoa to vào nhà, lần đầu tặng hoa cho người khác, ít nhiều cũng có chút xấu hổ, trước đây nghĩ trò này là lừa gạt phụ nữ, nhưng hai ngày nay đã hồi thuộc hạ làm cách nào cho phụ nữ vui, thuộc hạ của anh nén cười đến suýt nghẹn xong lại ra vẻ rất nghiêm túc trả lời, khiến cho anh ngơ ngác, nói đi nói lại đều là tặng hoa, vậy cũng chẳng còn biện pháp nào, để cho Cố Chiêu Ninh vui vẻ, anh đành gắng gượng.

Cố Chiêu Ninh không có trong phòng khách, phòng bếp cũng không, đẩy cửa phòng ngủ thì thấy cô đang thiêm thiếp, anh đang nghĩ sao hôm nay cô lại ngủ sớm thế, đem hoa đến đặt trước mũi cô, cô lại cau mày lật người, anh đem để hoa ra một chỗ, cởi áo khoác chui vào chăn ôm lấy cô từ phía sau.

Vì đôi tay ôm chặt làm Cố Chiêu Ninh bừng tỉnh, cô cười nhạt: “Anh về rồi à.”

“Ừ...” Anh nhắm hai mắt chìm đắm trong mùi hương tỏa ra từ tóc cô, như bị say, chỉ cần mỗi ngày về nhà nhìn thấy cô là mọi mệt mỏi tan biến, đây quả là ma lực của Cố Chiêu Ninh, luôn cho anh một cảm giác an toàn, một gia đình ấm cúng.

Cô xoay người lại, thấy bộ mặt trẻ con của anh không nhịn được cười, cô đùa cợt bằng một giọng đã lâu không dùng đến: “Y, bộ dạng anh lúc này trông rất ghét.” Cô ngừng cười, nói tỉnh bơ, trong đó còn có nét nghiêm nghị, khiến người khác tưởng thật.

Hoắc Thương Châu ngẩn ra, đưa mắt nhìn cô hồi lâu, không biết phản ứng thế nào với câu nói này.

Cố Chiêu Ninh trừng mắt nhìn, cô thật sự là không nhịn nổi nữa, phì cười, vừa cười vừa che miệng: “Anh làm em cười chết mất.” Giống như lại tìm được cảm giác ngày xưa, không buồn không lo, cả ngày chảnh chọe với Hoắc Thương Châu.

Hoắc Thương Châu càng choáng váng, cô gái này nói thế nào cũng thay đổi thật rồi, đúng là 5 năm đã qua? Mặc dù anh chưa quen, thỉnh thoảng vẫn hoài niệm cuộc sống trước kia, nhưng lúc này cô như người hai mặt, làm anh không kịp phòng ngự.

“Được lắm... em dám trêu anh? Xem anh làm gì em!” Hoắc Thương Châu nhú mắt nhìn cô rất thâm hiểm, bàn tay bắt đầu quậy dưới nách cô, vừa nói xong lập tức phản kích, cù cô không ngừng.

“ha ha ha ha, Hoắc Thương Châu! Anh là tiểu nhân! Dám đánh lén em?” Cố Chiêu Ninh có máu buồn, cười chảy nước mắt, miệng không ngừng van xin.

Hoắc Thương Châu cũng như lên cơn nghiện, không ngừng thay đổi các kiểu, vừa cù vừa nói: “Thế nào? Sợ chưa? Sợ thì cầu xin đi, gọi một câu chồng yêu... anh sẽ tha cho em”

Cố Chiêu Ninh không chịu khuất phục, vừa cố tránh né vừa lăn lộn cười: “ha ha... Em mà sợ? Hoắc Thương Châu, anh có muốn thử một chút không...” Nói xong, cô đột nhiên hôn lên môi anh.

Hoắc Thương Châu bị đánh úp đột nhiên dừng lại, hưởng thụ nụ hôn chủ động của cô.

Cố Chiêu Ninh thì mưu mô, thoát khỏi ma chướng liền xoay người đứng ở bên giường, chống nạnh chỉ vào anh: “Thua chưa? Xem ai sợ ai.” Nói xong, cô vội vã chạy trốn.

Hoắc Thương Châu trợn tròn mắt, ngẩn người đến 15s, Cố Chiêu Ninh hình như hơi khác thường... Cho đến khi cửa phòng bị đóng lại, anh mới phục hồi tinh thần, vội vã đuổi theo, lại thấy Cố Chiêu Ninh núp trong phòng bếp khóc, anh lặng im đi tới, không nói gì chỉ lặng lẽ ôm cô từ phía sau.

Cô xoay người, ôm lấy anh khóc khế, cô không biết có nên nói không, nếu đứa bé này không được chào đón, thì cô sao dám nói, nhưng cũng không thể bỏ mặc nó, đây là kết tinh tình yêu giữa cô và anh, lại không muốn anh miễn cưỡng chấp nhận, rốt cuộc phải làm thế nào.

“Chúng ta cưới lại đi.” Hoắc Thương Châu dịu dàng nói trên đầu cô, anh tưởng là cô muốn như vậy. Thật ra lúc này anh chưa muốn, bởi vì có quá nhiều việc dang dở chưa thể nói ra, thôi thì cứ giải quyết chuyện này trước, để cô yên tâm, anh cũng có thể bắt tay vào làm chuyện khác.

“Thật không?” Cô ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của anh mới tin là thật.

“Tất nhiên... Anh không thể lừa gạt em, người anh quan tâm nhất trên đời là em, hai năm nữa, chúng ta sẽ sinh con, chờ anh chuẩn bị thật tốt cho con đã.” Anh có nỗi khổ tâm riêng, cũng suy nghĩ kỹ mới nói, nhưng anh không biết vì những lời này, cô lại lần nữa bị đá kích nặng nề.

Anh nói... hai năm nữa, vậy đứa bé làm sao bây giờ? Anh nói... muốn chuẩn bị tốt cho con, còn phải chuẩn bị gì nữa?

“Nếu như... em đã có?” Cô thử dò xét.

“Em có?” Hoắc Thương Châu có chút vui vẻ, lại hơi lo lắng, nhất thời không biết phải biểu đạt thế nào, vẻ mặt cô cũng không lấy gì làm vui sướng.

Cố Chiêu Ninh cố giấu nỗi buồn, cười mỉm: “Không, em chỉ nói nếu như thôi.”

Cô nói nếu như, nếu như thì phải trả lời thế nào, anh cũng không biết, chưa hề có kinh nghiệm, anh không biết phải thể hiện ra sao trong tình huống này.

Cố Chiêu Ninh đang mong đợi câu trả lời, nhìn dáng vẻ rối rắm của anh, tim đập thình thịch, anh sẽ trả lời thế nào? Cô làm sao chịu đựng đây.

137. Q.3 - Chương 139: Chuyện Gì Phải Đến Sẽ Đến

“Tiểu thư! Tiểu thư! Cô chưa thể ra viện được.” Y tá ngăn Thiên Mộng Tuyết đang thu dọn đồ đạc, thể trạng cô lúc này không hề có chuyển biến nào tốt, tế bào ung thư đã di căn, cô không những không phối hợp điều trị còn phản đối truyền dịch, kiên quyết ra viện. Y tá vừa đến thì thấy Thiên Mộng Tuyết đang thu dọn đồ, mặc dù đã nói chưa thể ra viện nhưng cô bảo bất luận thế nào hôm nay cũng phải ra khỏi cái địa ngục này.

Thiên Mộng Tuyết không thêm để ý, dọn đồ xong cũng không biết lấy đầu hơi sức, đẩy y tá ngã lăn ra đất, cô có chút hối hận, nhưng nghĩ tới việc phải rời khỏi đây, nhân lúc y tá chưa kịp ngồi dậy, cô tông cửa xông ra.

Trên đường, cô va phải một người, chỉ nghe người kia kêu lên một tiếng, cô cũng không quan tâm còn chạy nhanh hơn.

Hoắc Thanh Lăng đang chuẩn bị quay lại phòng bệnh thay chai truyền, thì bị va phải rơi hết đồ xuống đất, đang nghĩ kẻ nào không có mắt, vừa thu dọn vừa thăm chửi, cũng may bình dịch bây giờ không dùng loại thủy tinh, nếu không bị vỡ hết thì tha hồ phiền toái.

Vừa đứng dậy đã gặp đồng nghiệp đang chạy ra từ phòng Thiên Mộng Tuyết, đang vội vã nhìn khắp xung quanh, Hoắc Thanh Lăng vội vàng hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì à?” Tưởng Thiên Mộng Tuyết xảy ra chuyện gì, còn liếc nhìn vào bên trong, không có ai...

“Haizzz, bệnh nhân trong phòng bỏ chạy!” Mặc dù đã thanh toán, nhưng cũng là bệnh nhân được dặn dò phải chăm sóc kỹ, bây giờ cô ta bỏ chạy thì biết làm thế nào, y tá đổ đầy mồ hôi.

Cô ấy bỏ chạy? Nghĩ ra người vừa va phải mình, Hoắc Thanh Lăng mới nhớ tới đáng người rất quen kia là Thiên Mộng Tuyết, cô ấy sao phải chạy, bệnh tình của cô ấy...

“Sang phòng bên cạnh thay chai dịch giúp em, chuyện này cứ để em.” Cô cuống quýt giao khay đồ cho đồng nghiệp, vừa chạy vừa móc di động ra gọi.

“Alo, anh à! Thiên Mộng Tuyết ra viện rồi!” Cô gọi điện cho Hoắc Thương Châu, vì không đành lòng, không biết cô ta định làm gì, chẳng lẽ nghĩ không thông? Thế thì...

“Vâng, em biết rồi, vâng” Cúp điện thoại, cô thở dài một cái, một người phụ nữ từng kiêu ngạo như thế, giờ lại rơi vào hoàn cảnh này.

Hoắc Thương Châu đang họp, vốn không định nghe điện thoại nhưng nhìn người gọi là Hoắc Thanh Lăng nên đành nghe, vừa thấy nhắc đến Thiên Mộng Tuyết, anh giơ tay tạm dừng cuộc họp, mọi người thấy sắc mặt chủ tịch đột nhiên trở nên khó coi, ai cũng suy đoán xem có chuyện gì, chẳng lẽ là vụ hợp tác làm ăn nào đó đổ bể?

Nghĩ tới đây, họ chỉ im lặng nhìn nhau không dám thở mạnh.

Cúp điện thoại, Hoắc Thương Châu nói nhỏ với Lôi Ảnh mấy câu, Lôi Ảnh nghiêm túc gật đầu, sau đó đi ra khỏi phòng họp, Hoắc Thương Châu lúc này mới mở miệng: “Tiếp tục”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục báo cáo.

Lôi Ảnh gọi mấy thuộc hạ, sau khi giao phó vài câu, họ bắt đầu chia ra hành động.

Thiên Mộng Tuyết có thể đi đâu? Liệu có về nhà không, Lôi Ảnh đi về phía ấy.

Gõ cửa nửa ngày không thấy ai, Lôi Ảnh xuống hỏi bảo vệ, không thấy cô ấy trở về, Lôi Ảnh cho bảo vệ số điện thoại, dặn nếu cô ấy trở về lập tức thông báo cho anh.

Thật ra, Hoắc Thương Châu lo lắng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn Lôi Ảnh lại sợ Thiên Mộng Tuyết nhất thời kích động đi tìm Hứa Cần Dương, khi đó kế hoạch của anh sẽ bị lỡ dở.

Anh vội vã nhưng cũng không thể cứ ngồi chờ được, anh nghĩ có khi nên đến gần chỗ Hứa Cần Dương ngồi chờ có khi tốt hơn.

Thiên Mộng Tuyết như vô hồn không biết nên đi đâu, nhà thì khẳng định không thể, một khi bị Hoắc Thương Châu phát hiện sẽ bị bắt trở lại bệnh viện, nhưng với thân thể bệnh tật này cô có thể đi đâu? Cô ôm cái túi nặng nề, bước từng bước khó nhọc, mặt cắt không còn giọt máu, khiến không ít người phải liếc nhìn.

Lúc này Hoắc Thương Châu không có ở nhà, cô nghĩ tới Cố Chiêu Ninh, muốn đi tìm, không phải định gây chuyện, chỉ muốn nói xin lỗi thôi.

“Cộc cộc cộc”

Cố Chiêu Ninh nghe thấy tiếng gõ cửa, bỏ chiếc đĩa trong tay, nghĩ là Hoắc Thương Châu về vội vàng ra mở: “Không phải anh có...” Hoắc Thương Châu có chìa khóa, cô nghĩ là anh lười mở, vừa định nói có chìa sao không mở thì thấy khuôn mặt tái nhợt, mái tóc xộc xệch của Thiên Mộng Tuyết, cô kinh ngạc, sao cô ấy biết chỗ này.

Trước đây Thiên Mộng Tuyết đã được Hứa Cẩn Dương đưa đến đây, đó là vào đêm ư, Cố Chiêu Ninh và Hoắc Thương Châu đứng ôm nhau giữa đường khiến cô tức phát điên, nhưng lúc này, cô xuất hiện ở đây, lòng lại chỉ có áy náy.

“Mau vào đi” Cố Chiêu Ninh kéo Thiên Mộng Tuyết vào phòng, nhưng cô ta lại đứng tại chỗ cúi đầu không hề nhúc nhích, Cố Chiêu Ninh không thấy nét mặt của cô, không hiểu cô ấy đang nghĩ gì.

“Thật xin lỗi...” Cô nói rồi, rốt cuộc đã nói được ra, cô chỉ muốn đến đây để nói ra lời này, hôm nay cô tình cờ nghe bác sĩ thảo luận tình trạng của mình, biết được tế bào ung thư đã di căn cô vô cùng tuyệt vọng.

Cô làm quá nhiều chuyện sai lầm, đây chính là ông trời trừng phạt, mọi người đều nói, người sắp chết đều trở nên lương thiện, quả thật cô nói ra những lời này từ trái tim mình.

Tay run run giữ chặt túi, không dám ngẩng đầu nhìn Cố Chiêu Ninh, đó là lòng tự trọng ít ỏi cuối cùng cô muốn giữ lại ỉnh, không biết lúc này Cố Chiêu Ninh đang cười nhạo cô hay làm gì, tóm lại cô không dám nhìn.

Cố Chiêu Ninh không nghĩ là Thiên Mộng Tuyết sẽ xin lỗi mình, trong nháy mắt, mọi oán giận đều hóa thành đồng cảm, người phụ nữ này đã thay đổi, không còn là một Thiên Mộng Tuyết ngạo mạn, xảo trá, sự khổ hạnh của cô khiến người ta cảm động, Cố Chiêu Ninh cảm môi cười nhẹ: “Chuyện đã qua rồi, không ai có lỗi với ai, chỉ là cách làm khác nhau, tôi biết là cô yêu Thương Châu, nhưng yêu phải xuất phát từ hai phía, sau này cô sẽ gặp được một người quý trọng cô, cô nhất định phải sống thật tốt.” Khi nói những lời này, khóe mắt Cố Chiêu Ninh hơi đỏ, cô không biết có phải những người mang thai đều dễ xúc động hay không nhưng nhìn Thiên Mộng Tuyết như vậy, cô cũng không nén được.

Thiên Mộng Tuyết lắc đầu, lúc tuyệt vọng nghe thấy những lời này càng thêm tuyệt vọng, cô còn được người khác yêu nữa sao? Người không thể chịu nổi, một người khổ sở, một kẻ sắp chết, còn có thể hy vọng những thứ xa với này sao?

“Có, nhất định sẽ có.” Cố Chiêu Ninh thấy cô lắc đầu, vẫn khích lệ thêm một câu.

“Tôi đi đây...” Cô không thể tiếp tục như thế, cứ như vậy cô sẽ không nhận được ôm lấy Cố Chiêu Ninh mà khóc thật to, cho nên cô đành chọn cách chạy trốn, đây cũng là lòng tự trọng cuối cùng của cô.

Vừa quay người, cô lập tức kinh ngạc, chuyện gì phải đến sẽ đến.

138. Q.3 - Chương 140: Vô Tình Làm Hại Người Khác

Thiên Mộng Tuyết thấy thuộc hạ của Hoắc Thương Châu đi về phía mình, hốt hoảng không biết phải làm sao.

Cố Chiêu Ninh vốn đã nghi ngờ không hiểu vì sao Thiên Mộng Tuyết lại đến đây, lúc này thấy thuộc hạ của Hoắc Thương Châu đến càng nghi ngờ hơn, đang định ra hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì thì một việc ngoài ý muốn đã xảy ra.

Cô vừa đặt tay lên vai Thiên Mộng Tuyết muốn hỏi cô ấy xem thế nào, nhưng chưa kịp nói ra thì đã ngã lảo đảo xuống bụng đập ngay phải bậc tam cấp trước cửa, cô cảm thấy vô cùng đau đớn không thể nói nên lời, đầu nhỏ mồ hôi hột, một linh cảm xấu nảy sinh, theo bản năng cô kêu lên: “Cứu cứu... cứu con tôi.” Thứ linh cảm này ngày càng rõ, cô thấy có một thứ dịch âm ẩm chảy xuống chân, không dám nhìn nhưng lại muốn nhìn, thấy một dòng máu đỏ tươi, cô ngất đi.

Thiên Mộng Tuyết không hề nghĩ đến, cô không có ý, vừa rồi cô hơi vội vã sợ bị bắt về bệnh viện tiếp tục điều trị, cô muốn chạy trốn, đúng lúc Cố Chiêu Ninh đột nhiên xuất hiện đằng sau, cô giật mình tưởng bị người khác bắt, cho nên đẩy một cái, nhìn về đau khổ của cô ấy, Thiên Mộng Tuyết sửng sốt tại chỗ không

còn nghĩ được gì, câu nói của Cố Chiêu Ninh càng làm cô dựng tóc gáy, Cố Chiêu Ninh mang thai! Dòng máu không ngừng chảy kia là dấu hiệu cô đã hại chết đứa bé! Cô thật sự không hề cố ý.

“Tôi không phải cố ý... không cố ý...” Cô phát điên tự lẩm bầm một mình, không ngừng lắc đầu lùi về phía sau, sững sờ, áy náy nhìn Cố Chiêu Ninh đang ngất trên mặt đất.

Hai hộ vệ cũng giật bắn mình, vừa nghe lời nói của Cố Chiêu Ninh lập tức tiến đến, bọn họ không phải không biết tầm quan trọng của Cố Chiêu Ninh đối với chủ tịch, lần này thực sự phiền toái rồi, con của chủ tịch bị mất, một người bé lấy Cố Chiêu Ninh, người kia chạy như bay về phía xe mở cửa, không ai còn bận tâm đến sự tồn tại của Thiên Mộng Tuyết, đặt tất cả sự quan tâm lên Cố Chiêu Ninh.

Thiên Mộng Tuyết phát điên, không ngừng tự giạt tóc mình, cô thật sự không cố ý, đây là điều duy nhất cô nghĩ đến cũng là câu nói duy nhất lặp đi lặp lại trên môi.

Nghĩ người hộ vệ kia sẽ đến bắt mình, cô vội vã chạy trốn, cô đã dùng tất cả sức lực để chạy, nước mắt vỡ òa không thể ngừng chảy.

“Đi nhanh lên! Không còn thời gian nữa.” Một hộ vệ khác ngồi ghế sau nhìn Cố Chiêu Ninh, lòng cũng bất an gọi đồng nghiệp, bây giờ không phải là lúc đuổi theo Thiên Mộng Tuyết, cứu người mới quan trọng.

Người kia nghe thấy thế vội vàng lên xe.

.....

Điện thoại lần nữa vang lên, Hoắc Thương Châu liếc mắt nhìn, ấn phím giữ im lặng, nhưng chưa đầy hai phút chuông lại tiếp tục đổ, thấy số cuộc gọi nội bộ, anh cau mày trả lời, chưa kịp khiển trách đã nghe thấy một câu đập tan sự giận dữ của anh: “Cái gì?! Ở đâu” Anh lập tức đứng dậy, đắm một phút xuống bàn, tất cả mọi người sợ tới mức muốn chết cũng không dám ra ngoài hỏi xem có chuyện gì, bọn họ chỉ biết chủ tịch đang rất tức giận, hơn nữa chưa từng tức giận như thế.

Cúp điện thoại, anh lạnh lùng nói một câu: “Tan họp”

Khi Lôi Ảnh nhận được điện thoại của thuộc hạ, sợ ngây người, anh không ngờ được là Thiên Mộng Tuyết lại nhanh hơn bọn họ một bước đến nhà Cố Chiêu Ninh trước, thật ra thì anh không nghĩ cô ta lại biết nhà Cố Chiêu Ninh, đây đúng là sơ sót, vốn chỉ định phái hai thuộc hạ đi xem qua, nhưng sự khinh suất này lại làm cho Cố Chiêu Ninh mất đi đứa con “Đáng chết!” Lôi Ảnh nặng nề đập lên tay lái, anh kiên trì ngồi đây đợi, cho rằng cô ta sẽ tìm đến Hứa Cần Dương, nhưng lại uống phí thời gian, còn hại đến Cố Chiêu Ninh...

Ở cửa phòng mổ, ba gã đàn ông vẽ mặt đều sứt ruột, Mạc Nhan chạy từ cửa vào, vô cùng lo lắng. Nhận được điện thoại của Lôi Ảnh chưa kịp vui mừng vì nghĩ Lôi Ảnh đã thông suốt nên gọi cho cô, ai ngờ lại là tin Cố Chiêu Ninh có chuyện.

“Cô ta đâu?” Hoắc Thương Châu phát điên vô đầu, túm lấy cổ áo còn dính máu của tên hộ vệ đưa Cố Chiêu Ninh đến bệnh viện, con người thâm độc như muốn giết người khiến người ta run sợ, hại anh có thể, nhưng động đến Cố Chiêu Ninh, anh nhất định không bỏ qua! Thiên Mộng Tuyết! Hết lần này đến lần khác khiêu chiến anh, lần này còn làm tổn thương Cố Chiêu Ninh, anh không thể tiếp tục nương tay, anh muốn cô phải trả giá thê thảm.

“Cô ấy... cô ấy... chạy rồi.” Hộ vệ run rẩy nói.

“Chạy? Các người làm ăn kiểu gì thế! Lập tức đi tìm về cho tôi! Có phải lật tung cả Trung Quốc lên cũng phải tìm cho ra! Nhanh cút đi.” Anh gầm lên hừ sư tử làm người ta sợ hãi.

Hộ vệ liên tục gật đầu, lúc bị Hoắc Thương Châu đẩy ra, hai chân nhũn ra suýt ngã, lão đảo giạt lùi mấy bước rồi vội vàng vâng lệnh chạy đi.

Bạch Hiên Dật cũng tình cờ đến bệnh viện tìm Hoắc Thanh Lăng, nhưng lại đụng phải Hoắc Thương Châu, hỏi thì hần chẳng thêm để ý đến mình, vì vậy anh đi theo, không ngờ chuyện lại thế này vô cùng tức giận, Hoắc Thương Châu hết lần này đến lần khác khiến Cố Chiêu Ninh lâm vào đường cùng, lần này anh không nhìn được, tiến lên giáng một cú đấm nặng nề vào Hoắc Thương Châu, Hoắc Thương Châu không hề chuẩn bị linh đủ, khóe miệng chảy máu nhưng không hề nổi giận.

“Tránh ra”. Bạch Hiên Dật quát lên với Lôi Ảnh đang cố ngăn cản mình, tức giận nhìn Hoắc Thương Châu đang cúi đầu bên tường: “Cậu chăm sóc cô ấy kiểu gì? Đây là kiểu yêu của cậu đấy à? Hết lần này đến lần khác làm cô ấy tổn thương, làm cô ấy đau khổ. Hoắc Thương Châu! Cậu có còn là đàn ông nữa không? Đến người phụ nữ của mình cũng không thể bảo vệ! Thế này mà còn là người à?”

Bạch Hiên Dật không hề sai, anh quả thật đã khinh suất, không nghĩ rằng Thiên Mộng Tuyết sẽ tìm đến Cố Chiêu Ninh, đáng lẽ anh phải nghĩ ra, nhưng lại... Không bảo vệ được Cố Chiêu Ninh, và... con của họ. Con? Đây là nỗi đau lớn nhất của anh, Cố Chiêu Ninh đã mấy lần hỏi anh có muốn sinh con, năm lần bảy lượt dò xét anh, thế mà anh lại nói những điều như vậy, tại sao cô ấy lại không nói mình đã có thai? Chẳng phải vì những lời nói của anh ư? Bạch Hiên Dật đánh là đúng, anh không phải là người, anh không xứng với Cố Chiêu Ninh, anh chính là tên đầu sỏ giết chết chính con mình.

“Các anh đừng làm ồn nữa!” Mạc Nhan hét lên, người bên trong còn chưa biết thế nào, mấy người này còn ở đây cãi nhau, cô không thể chịu nổi.

Lôi Ảnh liếc nhìn Mạc Nhan, không nói câu gì, Bạch Hiên Dật tức giận đến bên cửa sổ hít thở không khí, Hoắc Thương Châu vẫn sững sờ tựa vào bên tường.

Đền phòng mổ vụt tắt.....

139. Q.3 - Chương 141: Tình Thế Căng Thẳng

Cố Chiêu Ninh cảm thấy toàn thân mệt mỏi, cả người đau nhức, khó nhọc mở mắt, màu trần nhà trắng toát đập vào mắt, mùi thuốc khử trùng xộc thẳng vào mũi, lan ra từng tế bào.

Con...! Cô sờ sờ bụng mình, cảm giác không giống lắm, con không còn nữa sao?

“Ninh Ninh... em tỉnh rồi?” Hoắc Thương Châu ngồi ở ghế cạnh giường, thấy Cố Chiêu Ninh mở mắt vui mừng nắm lấy tay cô, thấy tay kia của cô đặt trên bụng, vẻ mặt đau thương, anh cảm thấy như có một lưỡi dao từ từ đâm vào tim mình, mỗi lúc đều đau đến tê tái.

Mạc Nhan đang ngồi cùng Lôi Ảnh và Bạch Hiên Dật ở ghế salon, nghe thấy vậy đều vội vã đứng lên chạy tới, đứng bên giường nhìn sắc mặt tái nhợt, nén nước mắt giọng cười của Cố Chiêu Ninh không cầm lòng được: “Cảm thấy thế nào?”

Rất đau, đau lắm, thân thể đau không bằng nỗi đau trong lòng, nhìn thấy nhiều người quan tâm đến mình như vậy, cô phải tỏ ra kiên cường, không khiến họ lo lắng, cô nặn ra một nụ cười, thều thào: “Không sao, mình rất khỏe.”

Cô càng như vậy, trong lòng Hoắc Thương Châu càng đau, cô gái này luôn luôn nguy trang mình bằng một bề ngoài có vẻ kiên cường, nhưng anh biết ở trong lòng cô khổ sở hơn bất cứ ai, buông tay cô, anh không nói câu gì, xoay người ra khỏi phòng bệnh, anh không thể đợi thêm nữa, cứ như thế anh sẽ phát điên mất, không khí trong phòng khiến anh không thở nổi, anh phải ra ngoài hít thở một chút.

“Miệng anh ấy bị sao thế?” Ngơ ngác nhìn Hoắc Thương Châu đóng cửa, Cố Chiêu Ninh hỏi Mạc Nhan, cô thấy khóe miệng anh dính máu, đánh nhau với ai sao?

Mạc Nhan ậm ừ nửa ngày rồi đổi chủ đề: “Có gì đâu, cậu đói không? Mình đi mua chút gì cho cậu ăn nhé, bây giờ cần bồi bổ cơ thể, dù sao vừa mới...” Chưa nói xong, cô lập tức ý thức được mình nói sai, vội vàng che miệng. Lúc này không nên nói đến, không thấy Cố Chiêu Ninh đang cố gắng giả vờ rất đau khổ ư? Thế này khác gì xát muối lên vết thương của cô ấy.

Bạch Hiên Dật đứng một bên, nụ cười vẫn đẹp như thế, chỉ có điều hôm nay hơi miễn cưỡng, anh đi tới, hai tay nhét túi quần nhìn Cố Chiêu Ninh: “Em vừa mới tỉnh dậy đừng nói nhiều như thế, nghỉ ngơi thật tốt, bọn anh ra ngoài để em được yên tĩnh.” Thật ra mà nói, Bạch Hiên Dật rất hiểu cô, lúc này cô không cần mọi người vây quanh, điều đó chỉ làm cho cô thêm khổ sở, có mọi người ở đây cô không dám khóc, còn cố tỏ ra cười vui, chỉ khi đã đi hết, cô mới có thể gỡ lớp nguy trang, khóc một hồi, phải trút hết ra thì cô mới thấy đỡ đau lòng.

Mạc Nhan gạt đầu, Lôi Ảnh vẫn mang theo áy náy không hề nói câu gì, chỉ khẽ gạt đầu mỉm cười với Cố Chiêu Ninh, sau đó cùng hai người đi ra.

Phòng bệnh trở nên yên tĩnh, Cố Chiêu Ninh cũng không kìm nén nổi nữa trùm chăn lên đầu òa khóc.

Hạnh phúc, luôn xa vời không thể với tới, ngay cả lúc nghĩ rằng chỉ cần giờ tay là có thể chạm vào sẽ lại phát hiện đó chỉ là ảo ảnh, sờ tới liền biến mất.

Tâm tình Hoắc Thương Châu lúc này đã xuống tận cùng, vô cùng tức giận mà không có chỗ nào để xả, không biết làm gì khác đành núp ở cuối hành lang.

Hoắc Thanh Lăng định đến xem Cố Chiêu Ninh một chút, vừa đến khúc quanh thì nghe tiếng rầm rầm điếc tai, nhìn lại là Hoắc Thương Châu không ngừng đâm vào tường, tay đã rỉ máu, cô liền vội vàng đến kéo anh: “Anh! Anh làm gì thế? Anh làm vậy giải quyết được cái gì? Đừng trẻ con như vậy.” Cô cau mày, như một người lớn nghiêm nghị dạy dỗ Hoắc Thương Châu, đây là lần đầu tiên cô như vậy.

Hoắc Thương Châu ngây ngốc đứng tại chỗ, hít một hơi sâu: “Anh không xứng đáng có được cô ấy, vì anh cô ấy đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, mà anh chỉ mang lại cho cô ấy những đau đớn tận cùng.” Anh nghẹn ngào.

Hoắc Thanh Lăng tưởng mình nghe lầm, đột nhiên cô phát hiện anh trai mình từ khi nào trở nên yếu ớt khổ sở như thế, một người luôn tự tin kiêu ngạo như anh chưa từng thấy tuyệt vọng như thế này bao giờ, nếu bà nội biết, chắc sẽ đau lòng lắm.

Cô thở dài: “Anh... đừng cưỡng ép bản thân, cuộc sống không thể lúc nào cũng như ý, phải chấp nhận thực tế, xem em đi, bị mọi người hành hạ mà trưởng thành thế này, em cũng không biết mình có thể lợi hại đến vậy, thế mới là cuộc sống.” Cô vì muốn để Hoắc Thương Châu vui vẻ mà tự nhạo báng mình.

Hoắc Thương Châu cười khổ sở lắc đầu: “Cuộc sống là do con người mà thay đổi, có lúc quá quan tâm lại có thể mất đi, anh rất sợ mất cô ấy, Thanh Lăng, có phải anh chẳng có hi vọng gì không?”

“Không biết... nhưng anh trai em là người đàn ông đẹp trai lại có khả năng nhất trên đời này.” Cô mỉm cười, không còn âm ỉ như ngày thường, bất chợt lại như một người trưởng thành chín chắn.

“Anh muốn đưa cô ấy ra nước ngoài, tiện thể đi thăm bà nội.” Hoắc Thương Châu nhìn ra cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Hoắc Thanh Lăng gạt đầu: “Đi xử lý vết thương trước, nếu không chị dâu sẽ lo lắng, ra nước ngoài cũng tốt, vừa giải sầu mà bà nội ngày nào cũng nhắc đến chị dâu, anh cũng nên sang thăm bà.” Hoắc Thanh Lăng đau lòng kéo tay Hoắc Thương Châu.

“Ừ...”

Bạch Hiên Dật, Lôi Ảnh đứng trong hành lang im lặng không lên tiếng, Mạc Nhan tựa vào tường thỉnh thoảng nhìn Lôi Ảnh, anh ấy bây giờ không phải là một cậu cũng không muốn nói với mình sao, cô không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, tại sao sau đêm đó Lôi Ảnh lại xa lánh cô như vậy, ngay cả nhìn thẳng vào mắt cô cũng không quá 2s, sự tránh né cố ý này khiến cô phát điên.

Điện thoại của Bạch Hiên Dật đổ chuông, anh cầm điện thoại lên nhìn rồi đứng sang một bên nghe.

Lúc này ở cửa chỉ còn lại Lôi Ảnh và Mạc Nhan, cô không nhìn được nữa, giận dữ tới trước mặt Lôi Ảnh ngắc đầu nhìn anh hỏi: “Anh tại sao muốn tránh em?”

Lôi Ảnh nhìn cô, khuôn mặt xa cách nói: “Không có.” Anh biết nói thế nào, chưa báo thù xong, anh không thể lo lắng những chuyện riêng tư, anh không muốn khiến Mạc Nhan giống như Cố Chiêu Ninh.

“Anh còn nói không? Lôi Ảnh rốt cuộc anh có ý gì? Anh lấy em ra làm trò đùa à? Nói đến là đến nói đi là đi! Anh xem em là cái gì? Nếu không yêu em thì nói một lời rõ ràng! Đừng khiến em cả ngày lo lắng cho anh, đừng để em phải suốt ngày tưởng nhớ.” Cô nhìn không được nổi giận, mắng anh một thôi một hồi.

Bạch Hiên Dật định quay lại nói có việc phải đi trước lại nhìn thấy cảnh này, bất đắc dĩ cười cười, không xen vào, xoay người rời đi không chào hỏi.

Hoắc Thanh Lăng bằng bó cho Hoắc Thương Châu xong định cùng anh đến chỗ Cổ Chiêu Ninh, vừa đến chỗ rẽ cũng nghe thấy những lời của Mạc Nhan, cô không có biểu hiện gì chỉ lẳng lặng nhìn hai người.

Hoắc Thương Châu liếc nhìn cô, con nhóc này thì ra cũng hiểu biết, việc này có vẻ đã ngoài tầm kiểm soát.

140. Q.3 - Chương 142: Mất Con

Hoắc Thương Châu ho nhẹ một tiếng muốn đánh động với hai kẻ đang dây dưa với nhau.

Quả nhiên, Lôi Ảnh vội vàng xoay người, nhìn thấy Hoắc Thanh Lăng rõ ràng đang sưng sốt, sau đó lạnh nhạt đi tới bên cạnh Hoắc Thương Châu, còn Mạc Nhan vẫn không hề chớp mắt nhìn Lôi Ảnh.

Hoắc Thanh Lăng quan sát Mạc Nhan, một cô gái bình thường, diện mạo cũng không quá xinh đẹp, so với cô không thể nào so sánh, nhưng biết Lôi Ảnh thích cô gái này có chút không cam lòng, tới bên cạnh Mạc Nhan vươn tay: “Xin chào, tôi là Hoắc Thanh Lăng.”

Mạc Nhan ngỡ ngàng, thất thần nhìn cô y tá này một hồi lâu, nhưng cũng lịch sự đưa tay ra: “Xin chào, tôi là Mạc Nhan”. Hoắc Thanh Lăng? Lúc này cô không phản ứng kịp, có quan hệ gì với Hoắc Thương Châu.

Cô còn chưa kịp phản ứng, Hoắc Thanh Lăng lại tiếp tục: “Tôi là em họ Hoắc Thương Châu, cô với anh Lôi Ảnh quan hệ thế nào? Không phải anh ấy chọc tức cô chứ? Anh ấy là như vậy, rất hay đùa cợt quá mức, chỉ đặc biệt đối xử tốt với tôi, khi còn bé...”

“Hoắc Thanh Lăng!” Hoắc Thương Châu thấy cô em gái này cố ý nói như vậy trước mặt Mạc Nhan, lòng kích thích cô, anh lập tức nghiêm mặt xông tới kéo tay ra: “Đi với anh vào xem chị dâu em thế nào.” Không nói thêm gì liền kéo vào phòng bệnh.

Mạc Nhan cũng không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên hiểu ý Thanh Lăng, nhìn lại Lôi Ảnh, không hề bị kích động, một chút cũng không có ý định giải thích, Mạc Nhan vô cùng tức giận, bỏ lại anh quay người rời đi.

Lôi Ảnh thở dài, hãy tỉnh táo thêm một thời gian nữa, nếu anh còn có thể sống trở lại, nhất định sẽ đối xử thật tốt với Mạc Nhan, nếu mất mạng, thì như bây giờ cũng được, Mạc Nhan nhất định sẽ hận anh, chỉ mong đến lúc đó sẽ hoàn toàn quên anh, đi tìm hạnh phúc cho riêng mình.

Trong phòng bệnh, Cổ Chiêu Ninh đã lấy lại được bình tĩnh, thấy Hoắc Thương Châu dẫn vào một cô gái xa lạ thấy hơi ngỡ ngàng, cô gái này xem ra vẫn còn rất trẻ, mặc một bộ đồng phục, cô nghĩ là y tá, vội vàng ngồi dậy, nghi ngờ nhìn: “Không phải vừa tiêm rồi sao? Không cần làm tiếp được không?”

Cô y tá bật cười, Cổ Chiêu Ninh vẫn chưa phản ứng kịp, Hoắc Thanh Lăng đã vội đẩy Hoắc Thương Châu tới: “Anh... anh còn không giới thiệu đi, chị dâu nhìn thấy em sợ phát khiếp rồi.”

Chị dâu? Anh? Từ lúc nào thì Hoắc Thương Châu có em gái, Cổ Chiêu Ninh nghĩ vừa rồi mình thực sự mất mặt quá, nhất thời đỏ ửng má.

“Ừ... Em cảm thấy người có khỏe hơn không?” Hoắc Thương Châu không vội giới thiệu, lúc này không cần giới thiệu thì cũng biết rồi, ngược lại ân cần dịu dàng quan tâm hỏi thăm Cổ Chiêu Ninh.

“Vâng, không có gì, em rất khỏe.” Cô cũng mỉm cười.

Hoắc Thanh Lăng cảm thấy không khí này hơi kỳ cục, nhất thời không hiểu trong đầu muốn gì, vội vàng nói nhỏ mấy câu vào tai Cổ Chiêu Ninh, ngay lập tức thấy Cổ Chiêu Ninh bật cười.

Hoắc Thương Châu biết, con nhóc này lại nói linh tinh gì rồi.

“Được rồi, em còn phải đi làm việc, chị dâu nghỉ ngơi đi, rảnh em lại đến chỗ chị.” Hoắc Thanh Lăng vỗ tay một cái, cười với Cổ Chiêu Ninh rồi quay ra làm mặt hề với Hoắc Thương Châu mới đi khỏi phòng bệnh, trả lại không gian cho hai người.

Hoắc Thương Châu từ từ đến bên giường Cổ Chiêu Ninh ngồi xuống, nhìn cô rất lâu không nói gì.

“Không phải anh muốn biết em gái nói gì à?” Cổ Chiêu Ninh phá vỡ không khí có phần lúng túng này, cô không muốn biểu hiện với anh là mình đang bị thương, mặc dù trong lòng rất đau.

Anh lắc đầu, kéo tay cô đặt lên môi, hôn một cái, ngược mắt nói với cô: “Tại sao không nói với anh.” Anh không quan tâm Hoắc Thanh Lăng nói gì, chỉ cần cô vui vẻ, kể cả cô ấy có kể xấu anh cũng không sao.

Nụ cười của Cố Chiêu Ninh trở nên cứng đờ, mắt tự nhiên nhìn xuống, thấy tay anh băng bó: “Anh sao thế này? Tại sao lại làm thế với mình?” Vừa rồi anh ra ngoài tay vẫn bình thường, quay lại đã như thế này, không ai có thể làm tổn thương anh ngoài chính bản thân.

“Nói với anh... vì sao em không nói cho anh biết chúng ta có con. Tại sao lại nói dối anh? Em không tin anh ư? Hay là... Em không hề muốn có đứa bé này.” Anh nhìn Cố Chiêu Ninh khuôn mặt như không sao cả, lại nghi ngờ, nhưng ngay sau khi nói xong anh lại thấy hối hận, bởi vì Cố Chiêu Ninh khóc, anh lại làm cho cô khóc.

“Đừng khóc... đừng khóc, anh sai rồi, anh đáng chết... Anh không nên giận dữ với em.” Hoắc Thương Châu kéo Cố Chiêu Ninh vào ngực, cô vừa khóc tim anh đã như muốn tan nát, nếu có thể sớm phát hiện ra sự khác lạ của cô, cũng không khiến cô phải chịu sự đau khổ này, chỉ có điều anh không biết vì sao cô lại không nói với anh, thật ra anh cũng mong chờ họ có con, những điều này Cố Chiêu Ninh cũng biết chứ.

“Vì anh nói... Lúc này anh không muốn có con, là anh! Là anh nói chờ thêm thời gian, anh biết không? Ngay từ lúc biết mình mang thai, em đã rất vui vẻ, nhưng câu nói của anh đã làm em từ thiên đường rơi xuống địa ngục, em phải biết nói thế nào?” Cô vừa khóc vừa gào thét, vốn đã cảm thấy oan uổng, lúc này lại bị Hoắc Thương Châu quát mắng, cô càng cảm thấy uất ức hơn.

Cô nói một hồi khiến Hoắc Thương Châu hận không thể tát vào miệng mình, thì ra cô thực sự bị những lời nói của anh ảnh hưởng, chỉ vì một câu nói vô tâm mà chuyện thành ra thế này. Lòng vô cùng áy náy, anh lẩm bẩm: “Xin lỗi em... tại anh không tốt, xin lỗi em, xin lỗi em.”

Thiên Mộng Tuyết! Anh sẽ không bỏ qua cho cô, mọi thương cảm dành cho cô ta phút chốc hóa thành tro bụi, hơn nữa đây là sự tức giận của một người cha mất con.

Thiên Mộng Tuyết không biết mình đã chạy bao lâu, cuối cùng mệt mỏi dựa vào một bức tường trong một con hẻm nhỏ, cô phải tìm được một chỗ ở trước, sau đó muốn tính sổ rõ ràng với Hứa Cần Dương, hẳn không phải muốn cô chết sao? Cô cũng muốn xem kẻ nào chết trước.

Bộ mặt căm hận trở nên dữ tợn, cô cười, nụ cười mang theo vô tận đau khổ thù hận,

Buổi chiều cùng ngày, cô chạy đến chỗ thuê nhà, tìm được một gian phòng nhỏ bí mật, chỉ có một phòng, chưa bao giờ trải qua sự khó khăn như thế này, cô có phần không thích ứng kịp, đặt đồ xuống, cô đi mua vài bộ quần áo cải trang, cả buổi chiều nhốt mình trong phòng tự hóa trang thử.

Bầu trời tối dần, vẫn là đêm đen như thế, nhưng sau ngày mai, sẽ là vực sâu tội ác tày trời...

141. Q.3 - Chương 143: Không Nhìn Được Thấu Lòng Nhau

“Lôi Ảnh... tôi chuẩn bị đưa Ninh Ninh ra nước ngoài nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này mọi việc giao cho anh.” Hoắc Thương Châu ra khỏi phòng bệnh vỗ vỗ vai Lôi Ảnh, anh tin tưởng, đồng thời mong rằng Lôi Ảnh sẽ không hành động thiếu suy nghĩ để tự phá hủy mình.

Lôi Ảnh chần chừ hồi lâu, anh biết ý của Hoắc Thương Châu, nhưng thù sâu oán nặng không thể vì một hai câu nói mà có thể xóa sạch, anh có thể được như bây giờ chính là nhờ quyết tâm báo thù cho cha mẹ, lúc này không gì có thể ngăn cản, những chuyện khác, sau này hãy nói, nếu anh có thể bình an sống tiếp, anh nhất định sẽ báo đáp ân tình của Hoắc gia.

“Tôi biết... Anh có nhiều việc không thể bỏ được, nhưng hãy chờ tôi về nước rồi nói tiếp được không?” Hoắc Thương Châu thấy anh không nói gì, đành phải nói để anh yên tâm, tính cách của Lôi Ảnh anh biết rõ, mặc dù bình thường ít nói nhưng một khi đã bị chọc giận thì không ai ngăn nổi.

“Được... Tôi biết rồi.” Anh đã đồng ý với Hứa Cần Dương đám hàng kia sẽ chờ thêm hai ngày, anh chắc chắn không thể để hấn được toại nguyện, đành phải xin lỗi Hoắc Thương Châu ở trong lòng. Hoắc Thương Châu

mang Cố Chiêu Ninh ra nước ngoài cũng tốt, nếu không chẳng may lúc đó lại bị cuốn vào việc này, anh sẽ rất ân hận. Vậy thì... hai ngày này anh sẽ tự sắp xếp.

Lôi Ảnh cười với Hoắc Thương Châu, như thể quay lại nhiều năm trước, không phân biệt trên dưới, chỉ có tình anh em.

Hoắc Thương Châu thấy anh đã đồng ý, gật đầu nói: “Mua giúp tôi hai vé ngày mai.” Cơ thể Cố Chiêu Ninh hiện vẫn chưa khỏe hẳn, anh không muốn cô ở lại đây cảm thấy tủi thân, đưa ra nước ngoài nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt, hi vọng sẽ giúp cô quên đi chuyện buồn này.

“Tôi biết rồi... Chuyện Thiên Mộng Tuyết, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ không để cô ta chạy thoát.” Anh biết cái nhú mày của Hoắc Thương Châu là vì Thiên Mộng Tuyết, chuyện này cũng là việc cuối cùng anh muốn làm cho Hoắc Thương Châu và Cố Chiêu Ninh.

Anh em với nhau, sự ăn ý như thế còn có gì hơn? Hai người đàn ông hai bóng cao lớn trên hành lang dài, tung vài cú đấm cũng là một cách biểu đạt sự tin tưởng lẫn nhau, họ cùng cười, trở về những ngày xưa vui vẻ.

Hoắc Thanh Lăng hết giờ làm đến giúp Cố Chiêu Ninh thu dọn đồ đạc, anh trai cô xem chị dâu như bảo bối, cô cũng rất thích Cố Chiêu Ninh, cũng không biết vì sao, mặc dù mới nói với nhau vài câu nhưng cô cảm thấy Cố Chiêu Ninh rất hợp với anh trai mình.

Cố Chiêu Ninh đã thay xong quần áo, Hoắc Thương Châu nói buổi trưa tới đón cô, cho cô một sự bất ngờ, cô còn có gì có thể vui bây giờ? Khoảng thời gian này nhiều chuyện vui, cô có chút chưa tiêu hóa được.

“Thanh Lăng, em có biết anh trai em định cho chị điều bất ngờ gì không?” Cô nhìn Hoắc Thanh Lăng đang dọn đồ giúp mình.

Hoắc Thanh Lăng cười không nói, tới bên cạnh Cố Chiêu Ninh đang tựa bên cửa sổ kéo cô ngồi xuống ghế salon: “Chị dâu... Em không thể tiết lộ, sự bất ngờ của anh trai dành cho chị làm sao em biết được? Mồm em rất rộng, nên anh ấy không bao giờ nói cho em biết cái gì cả.” Hoắc Thanh Lăng cười cười, tiếp tục quay lại giường thu dọn đồ.

Lúc này, cửa được đẩy ra, Lôi Ảnh và Mạc Nhan cùng đi vào, Hoắc Thanh Lăng hơi ngẩn người, sau đó tiếp tục cầm đầu vào thu dọn đồ, Cố Chiêu Ninh khẽ mỉm cười với hai người: “Hôm nay tôi ra viện rồi, hai người tới làm gì?”

Mạc Nhan biết hôm nay Hoắc Thương Châu muốn dẫn Cố Chiêu Ninh đi, Lôi Ảnh nói vậy, mặc dù lúc này đang rất căm ghét anh, nhưng nghe thấy tin đó không nhịn được phải hỏi vài câu, cô và Cố Chiêu Ninh đã xa cách lâu như vậy, khó khăn lắm mới lại có thể ở gần nhau, chưa được vài tháng lại muốn đi nữa, Mạc Nhan cảm thấy không nỡ, nhưng Lôi Ảnh đã nói tạm thời đừng nói với Cố Chiêu Ninh nên cô đành nhịn.

Đến ngồi cạnh bên Cố Chiêu Ninh, cô tựa vào bả vai ôm lấy cô ấy cười nhẹ: “Mình nhớ cậu... Hôm nay phải đi công tác, sắp tới sẽ không được gặp cậu nên tới từ biệt.” Cô nói thật, công ty có một khóa học nhưng không ai muốn đi, tận ở miền Tây xa xôi, nhưng Mạc Nhan không muốn tiếp tục ở đây chờ đợi, muốn mượn cơ hội này ra ngoài giải sầu.

Lôi Ảnh nghe thấy vậy, rõ ràng ngăn ra, sau đó liếc mắt nhìn cô, nét mặt hiện rõ sự mất mát, cô ấy phải đi công tác? Vậy phải mất bao lâu, cũng có nghĩa là anh sẽ không gặp được cô?

Một cảm giác đau lòng lan tỏa, Lôi Ảnh sợ mình không nhịn được sẽ muốn giữ Mạc Nhan lại, vội vã nói với Cố Chiêu Ninh: “Thiếu gia sắp tới rồi, tôi đi ra ngoài xem thế nào.” Nói xong liền xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Hoắc Thanh Lăng tạm ngừng lại liếc nhìn bóng lưng Lôi Ảnh đang dần biến mất, cắn chặt môi, sự lạnh nhạt của anh khiến cô không thể chấp nhận, nhìn thấy cô không khác gì thấy một người xa lạ, cô thấy thật không cam lòng, liếc Mạc Nhan một cái rồi nói: “Chị dâu, em thu dọn xong rồi, em đi thay quần áo để về đây.” Cô không muốn tiếp tục ở cùng với Mạc Nhan, nhìn thật không vừa mắt.

“Nó sao thế? Cậu làm gì nó à?” Cố Chiêu Ninh thấy Hoắc Thanh Lăng liếc Mạc Nhan một cái, nghi ngờ hỏi Mạc Nhan.

Mạc Nhan dĩ nhiên biết Hoắc Thanh Lăng vì sao lại như vậy, hôm đó trên hành lang cô cũng biết cả rồi, nhưng cô không tức giận, cười cười với Cố Chiêu Ninh: “Cô nhóc này đang yêu”

Cố Chiêu Ninh nghĩ đi nghĩ lại một hồi mới hiểu được, trợn mắt nhìn Mạc Nhan: “Hả? Nó... thích... Lôi Ảnh?” Thấy Mạc Nhan gật đầu, Cố Chiêu Ninh cười suýt sặc, cô không ngờ đến điều này, cứ tưởng cô nhóc kia hoạt bát như vậy, sẽ không thích người như Lôi Ảnh, ai dè...

“Đã chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi được chưa?” Hai người đang dở khóc dở cười thì Hoắc Thương Châu đẩy cửa phòng đi vào, Lôi Ảnh theo sau, Cố Chiêu Ninh thấy họ mỉm cười nói: “Xong rồi.”

“Được... Vậy chúng ta đi thôi.” Hoắc Thương Châu đến bên cạnh, âu yếm ôm Cố Chiêu Ninh.

Mạc Nhan đang định xách đồ cho Cố Chiêu Ninh, thì bị Lôi Ảnh lấy lại: “Để anh”

Hai người có vẻ lúng túng, Mạc Nhan không nói gì, đưa các thứ cho anh rồi xoay người đi. Lôi Ảnh theo sau cô, nhìn bóng lưng này không biết trong lòng dâng lên thứ cảm xúc gì.

Đến cổng bệnh viện, Lôi Ảnh để đồ lên xe ngồi vào ghế lái, Mạc Nhan ôm Cố Chiêu Ninh: “Mình đi đây, hãy bảo trọng, lúc quay lại mình không muốn nhìn thấy cậu vẫn gầy thế này.” Cô vén mấy sợi tóc Cố Chiêu Ninh bị gió làm rối, dạn dò như chị gái.

“Không đâu, mình nhất định sẽ ăn ập ra, chỉ sợ lúc đấy cậu lại sợ.” Cố Chiêu Ninh nở một nụ cười vui vẻ.

“Đi thôi.” Hoắc Thương Châu gật đầu với Mạc Nhan, sau đó ôm Cố Chiêu Ninh lên xe, Mạc Nhan liếc nhìn Lôi Ảnh, anh cũng đang nhìn cô, chỉ mấy giây cũng thấy rõ tình cảm nồng nàn, cô không hiểu nổi, ánh mắt của Lôi Ảnh rất lưu luyến, lại không muốn thừa nhận tình cảm của mình, rốt cuộc là có chuyện gì?

142. Q.3 - Chương 144: Sập Bẫy

Đi được nửa đường, Cố Chiêu Ninh tỉnh ngủ, nhìn ra cửa sổ, cô hơi nghi ngờ hỏi: “Chúng ta đi đâu thế?” Cô nhìn thấy cột mốc đường, xe đã ra khỏi thành phố.

Hoắc Thương Châu vuốt mái tóc cô: “Còn mệt không? Ngủ thêm chút nữa, sắp đến rồi.” Lúc Cố Chiêu Ninh ra viện vẫn còn tác dụng của thuốc nên dọc đường đi đều ngủ rất say, anh thích cảm giác này, được ôm chặt lấy cô, thấy cô yên tĩnh say ngủ trong lòng mình.

“Vâng... không mệt nữa, đi đâu thế?” Cô hỏi lại.

“Đi Anh... thăm bà nội.” Anh âu yếm nói với cô, cũng không nói thật là muốn đưa cô đi giải sầu, sợ động vào nỗi đau của cô.

Bà nội? Đúng rồi, đã 5 năm chưa gặp bà nội Hoắc, cô cũng rất nhớ, khẽ mỉm cười: “Vâng, em biết rồi.” Sau đó lại tựa vào vai anh nhắm mắt lại.

Xe nhanh chóng đến sân bay, Lôi Ảnh xách hành lý vào gửi hàng, Hoắc Thương Châu dẫn Cố Chiêu Ninh vào cửa xuất cảnh. Thấy Lôi Ảnh bước đến, Hoắc Thương Châu vỗ vai anh: “Ồ đây giao lại cho anh, mọi việc chờ tôi trở lại hãy nói.” Anh vẫn rất lo lắng, tuy muốn giao công ty cho Lôi Ảnh để giữ anh ấy, nhưng nhìn tâm tình anh gần đây rất tệ, trong lòng cũng căng thẳng.

“Được... hãy bảo trọng.” Lôi Ảnh xưa nay chưa từng vỗ vai Hoắc Thương Châu, quan hệ của họ chính thức trở thành cấp trên cấp dưới, sau này nếu được sẽ trở về quan hệ anh em như xưa, không biết anh có đợi được không.

“Lôi Ảnh... tôi hông biết anh và Nhan Nhan xảy ra chuyện gì, tôi chỉ muốn nói... cô ấy là một cô gái tốt, hãy đối xử tốt với cô ấy.” Cố Chiêu Ninh cũng đi lên bắt lặc nói với Lôi Ảnh, mấy ngày qua, cô cũng nhận ra, Mạc Nhan và Lôi Ảnh cũng giống hệt cô và Hoắc Thương Châu lúc đầu, cô không muốn bạn thân của mình lại đi vào con đường đó, Lôi Ảnh cố ý tránh Mạc Nhan, cô lại không chịu hỏi có chuyện gì, Cố Chiêu Ninh rất lo lắng cho họ, sợ hai người yêu nhau mà không thể đến với nhau.

“Tôi biết rồi.” Anh có thể nói được gì khác? Anh cũng không thể nói không được. Đành nhắm mắt đồng ý.

Tiếng loa thúc giục đến giờ lên máy bay truyền đến, ba người mới tạm biệt nhau xong, Hoắc Thương Châu dẫn Cố Chiêu Ninh về phía cửa boarding, quay đầu lại nhìn Lôi Ảnh đang cười với mình.

Chờ hai người đi vào hắc bên trong, Lôi Ảnh mới rời đi, ra đến cửa sân bay, anh lấy điện thoại ra gọi: “Alo... Bên kia thế nào? Đã tìm thấy chưa?” Lôi Ảnh chừng nào chưa tìm thấy Thiên Mộng Tuyết thì chưa thể yên tâm, cô gái này không biết đi đâu, anh có linh cảm cô sẽ tìm Hứa Cần Dương báo thù. Nếu thế có thể làm hỏng kế hoạch của anh: “Tìm nhanh lên!” Anh cau mày, bên kia vẫn chưa tìm được dấu vết gì, Thiên Mộng Tuyết như thể đã bốc hơi khỏi trần gian.

Sau hai ngày cải trang, Thiên Mộng Tuyết biến mình thành một người đàn ông, cô cắt bộ tóc dài đã nuôi hơn chục năm, để một kiểu tóc ngắn cá tính. Đột nhiên một cơn đau bụng dữ dội, cô biết bệnh lại phát, thời gian qua cô không ngày nào không phải chịu đựng sự đau đớn này, đau tưởng như có thể chết, nếu không động thủ thì không còn kịp, vì vậy... Hôm nay cô phải đi tìm Hứa Cần Dương. Núp sau một bức tường cạnh biệt thự của hắc, cô nghe thấy hắc nói vài câu với thuộc hạ, ngày mai tại địa bàn Hắc Ảnh, tại một kho hàng bỏ hoang có một giao dịch, hàng hóa là một lượng lớn vũ khí.

Thiên Mộng Tuyết chỉ mong ngày mai đến thật nhanh, cô muốn trả lại cho Hứa Cần Dương sự đau khổ mà hắc đã mang tới cho cô.

Rất nhanh... đã đến ngày thứ hai.

Ban đêm, gió hiu hiu thổi, hôm nay nhiệt độ giảm đột ngột không kịp ứng phó.

Mấy tên xã hội đen khiêng một chiếc rương có mặt mã màu đen nhìn xung quanh một hồi mới đi về hướng kho hàng bỏ trống, trước cửa cỏ dại mọc um tùm, tiếng bước chân dồn dập, trong nhà kho tối tăm, sau khi đã xem xét một lượt đèn pin được bật lên.

Một chiếc xe màu đen xuất hiện, cửa mở ra, hai người đàn ông, Hứa Cần Dương và Lôi Ảnh một trước một sau đi xuống.

“Anh khẳng định nơi này an toàn chứ?” Hứa Cần Dương nhìn qua một lượt, hồ nghi hỏi Lôi Ảnh, lần này hắc muốn mượn địa bàn của Hoắc Thương Châu, đầu tiên là để tự vệ, nếu bị phát hiện, hắc có thể đổ mọi tội lỗi lên đầu Hoắc Thương Châu, nhân chứng vật chứng rõ ràng, Hoắc Thương Châu khó mà thoát khỏi có liên quan, thứ hai là tiện cho việc giao dịch, chỗ này vắng vẻ, dễ bề chạy thoát thân.

Không thể phủ nhận Hứa Cần Dương là một tên giao hoạt.

“Tổng giám đốc Hứa, yên tâm, tôi sẽ không khiến mình phải mạo hiểm.” Lôi Ảnh đã chuẩn bị kỹ càng, hôm nay hai người sẽ có một cuộc đọ sức một mất một còn.

Hứa Cần Dương có vẻ yên tâm, gật đầu với Lôi Ảnh sau đó cùng đi vào.

Mấy tên xã hội đen ngồi trong nhà kho chờ đợi vụ mua bán vũ khí. Không lâu sau đã có tiếng xe chạy tới, Hứa Cần Dương gật đầu với mấy tên thuộc hạ, hai bên cửa giờ sẵn sàng mai phục, làm những vụ buôn bán nguy hiểm này không thể không đề phòng, nhưng dù là nguy hiểm, món lợi kếp sù vẫn khiến ấy kẻ tham lam bí quá hóa liều phải mạo hiểm.

Một người đàn ông trung niên hơi mập, bên cạnh là hai tên xã hội đen cùng một nhóm người đứng ở cửa, Lôi Ảnh vừa đi tới, điện được bật lên, tuy ánh sáng yếu ớt nhưng cũng đủ để nhìn rõ.

Đây chính là kẻ buôn bán vũ khí lớn nhất Châu Á, không ai biết tên hắc, mọi người đều gọi hắc là Bàn ca, chỉ biết hắc hơi mập nhưng chưa ai từng thấy bộ dạng thật của hắc, hôm nay hắc lại tự thân đến đây, Hứa Cần Dương hơi ngạc nhiên, nhưng hắc quá tự tin vào bản thân, sau này nghĩ lại mới thấy hối hận.

Hứa Cần Dương tiến lên tươi cười vươn tay: “Anh hắc là Bàn ca? Xin chào...”

Bị gọi là Bàn ca, người đàn ông hơi sững sờ, sau đó một lúc mới vươn tay: “Xin chào... Hứa tiên sinh, ngưỡng mộ danh tiếng của anh đã lâu.” Hắc nói lưu loát một đoạn bằng tiếng phổ thông.

Hứa Cần Dương trong phút chốc cảm thấy có gì kỳ lạ, cảnh giác nhìn lại đằng sau, một người vóc dáng gầy gò thu hút sự chú ý của hắc, người rất thấp, mắt đeo kính, nhìn thế nào cũng không thấy giống đàn ông, nhưng khiến hắc nghi ngờ không phải là điều này... Phải...

“Đừng động đây!” Hấn còn chưa kịp nhớ ra, đã bị Lôi Ảnh dí súng vào gáy, hai thuộc hạ mai phục ở cửa cũng nhanh chóng bị thuộc hạ của Bàn ca khống chế.

“Lôi Ảnh? Anh bán đứng tôi?” Phản ứng đầu tiên của hấn chính là vô cùng tức giận vì bị Lôi Ảnh lừa. Hấn không dám động đây, súng ống không có mắt, lúc nào cũng có thể bị mất mạng, hấn không hiểu, Lôi Ảnh có thể lừa gạt, nhưng còn Bàn ca?

Bọn họ là bạn buôn bán đã lâu, sao lại có thể về một phe với Lôi Ảnh.

143. Q.3 - Chương 145: Con Dao Đó

“Hư!” Lôi Ảnh khinh thường hư một tiếng, khẩu súng trong tay cũng được lên đạn.

“Đừng làm loạn! Lôi Ảnh, chúng ta có hiểu nhầm gì chẳng?” Nói hấn không sợ hãi thì không đúng, nghe thấy tiếng súng được lên đạn, hấn vô cùng căng thẳng.

Không phải Hứa Cần Dương không biết, Lôi Ảnh là một tay thiện xạ, hấn không thể nào cướp súng của anh, bởi vì chỉ cần 1s hấn động đây đã có thể mất mạng.

Hấn nhất định phải trấn an Lôi Ảnh trước mới mong một cơ hội xoay chuyển, đứng im không nhúc nhích, ra vẻ rất trấn tĩnh.

Lôi Ảnh lạnh lùng cười: “Hiểu lắm ư? Những hiểu lầm này chẳng phải là anh cố ý tạo ra hay sao?” Anh nắm chặt súng trong tay, nói bằng giọng khinh bỉ, tất cả đều là món nợ của Hứa gia, chuyện đến nước này, từ kẻ giở trò cho đến thân nhân Hứa gia, Hứa Thiên đã gặp báo ứng, mà hấn Hứa Cần Dương... vẫn còn làm càn.

“Anh nói gì tôi không hiểu.” Hứa Cần Dương nhíu mày, liếc mắt về phía Lôi Ảnh ở sau lưng, Bàn ca trước mặt cũng đã bỏ kính xuống, mạng che mặt được gỡ ra, lớp da nhân tạo cũng bị xé bỏ.

Nụ cười của hấn quá trời mắt, vô cùng giận dữ cùng khinh bỉ, Hứa Cần Dương ngăn người tại chỗ, đây không phải là A Đường đã bị chết trong vụ nổ xe sao?

Trí nhớ của hấn phút chốc bị kéo về 20 năm trước.

Hứa Cần Dương 7 tuổi ngồi trong xe, bên cạnh cha hấn. Cha hấn đã nói, sau này hấn sẽ là người tiếp quản Hứa thị cùng Hứa bang, nhất định phải cho hấn tiếp xúc với việc thật, hấn mong lung hiểu được một chút, đơn giản chỉ là đánh đánh giết giết.

Từ một con phố nhỏ, hấn thấy A Đường thúc bê Bett máu chạy từ phía biệt thự nhà Lôi Ảnh ra, vì còn bé nên hấn rất sợ, không hiểu đang xảy ra chuyện gì, hấn chỉ biết nắm chặt vạt áo, cắn răng nhìn A Đường thúc khó khăn nhảy lên một chiếc xe chạy trốn.

Lúc đó cha hấn cũng không đuổi theo chỉ nói với hấn: “Dương Dương? Thấy không? Một khi ai đó khiến con không thoải mái hoặc đã không còn giá trị lợi dụng, con nên để cho hấn chết một cách khổ sở, đến lúc chết vẫn không hề biết gì.” Giọng Hứa Thiên chắc như đinh đóng cột, chấm đen vừa biến mất kia trong nháy mắt tung, một đám lửa lớn bốc lên trời, sau đó biến thành một đám mây màu xám.

Khi đó, hấn choáng váng, sợ đến ngất người, cái thế giới này vốn dĩ kinh khủng như vậy, còn nhỏ như thế đã bị cha ruột cổ ý cho chúng kiến một màn ám sát, cuối cùng lại không giải quyết được gì.

Chưa kịp hoàn hồn, cha hấn lại nói thêm một câu càng khiến hấn kinh ngạc.

Hứa Thiên cầm dao rạch ngón tay, sau đó đưa lên mồm hấn, Hứa Cần Dương thấy tay rất đau chưa kịp kêu lại nếm được mùi máu tươi mằn mặn khiến hấn nôn mửa, Hứa Thiên lại cười nói: “Nhóc con ngốc, muốn trở thành kẻ thù đoạn, nhất định phải tàn nhẫn! Nếu không bọn chúng hôm nay cũng chính là con ngày mai, cái thế giới này không có bạn bè vĩnh cửu chỉ có kẻ địch vĩnh cửu. Con phải nhớ, tuyệt đối không thể mềm lòng với đối thủ, nhất định không thể!”

Lời của cha, đến bây giờ hấn vẫn nhớ rất rõ, hấn cũng một lòng phát triển theo hướng mà ông kỳ vọng, cho nên từ lúc trưởng thành hấn không hề thua kém cha mình, thậm chí còn ác độc hơn, mới 17 tuổi, hấn đã

lừa Thiên Mộng Tuyết, biến cô thành con tin của mình, sau đó lại tự tay giết chết cha mẹ Hoắc Thương Châu, cảm giác lần đầu tiên được cha tán thưởng thật tuyệt vời. Đã nếm được vị ngọt từ đó hẳn không thể buông tay, cho đến tận lúc này.

Nhìn vết sẹo kinh khủng trên mặt A Đường thúc, cùng một mảng sẹo lớn trên cổ vì vụ nổ xe, Hứa Cần Dương nheo mắt, lạnh lùng nói: “Không ngờ mạng ông lại lớn vậy, đến giờ vẫn chưa chết.”

“Ha ha... Cậu quả thật so với cha còn ác độc hơn nhiều.” Sau khi Lôi Ảnh đi, A Đường thật sự không yên lòng, vì vậy ông sai em trai đi mua một ít quần áo cùng dung dịch hóa trang, rồi cuộc hôm qua đã gọi điện thuyết phục được Lôi Ảnh, ông kiên định muốn tới, mặc dù đã già nhưng vẫn rất bản lĩnh. Trước tiên đưa người Bàn ca phái đến vào khách sạn, bây giờ vẫn đang trối chết ở một chỗ, sau đó cải trang thành Bàn ca buộc tên thuộc hạ kia gọi điện cho Hứa Cần Dương, nói rằng Bàn ca sẽ tự thân đến, cho nên Hứa Cần Dương không hề nghi ngờ gì.

Lúc này Hứa Cần Dương dường như đã hiểu, ngay từ đầu hẳn đã bị vào tròng, hẳn quá ngu mới tin tưởng Lôi Ảnh sẽ phản bội Hoắc Thương Châu, đặc ý cho rằng kế hoạch của mình không thể chệch vào đâu được, chỉ có thể nói rằng, hẳn đánh giá bản thân quá à lại coi thường Lôi Ảnh.

“Lôi Ảnh... anh có phải đã bị ông ta lừa rồi không?” Hứa Cần Dương hơi luống cuống, trán đổ mồ hôi lạnh, lo lắng giải thích với Lôi Ảnh ở sau lưng.

Vừa nghe hẳn nói vậy, Lôi Ảnh ngược lại rất vui vẻ: “Tôi bị ông ấy lừa gạt cái gì? Tôi vẫn chưa hề nói... anh đã tự khai.”

“Anh...” Phát hiện ra mình không nén nổi tức giận, hẳn không nói nên lời.

“Hứa Cần Dương... Cha cậu năm đó làm nhiều việc ác, khiến cho huynh đệ vợ con ly tán, bây giờ đã gặp báo ứng, cậu không nhìn tấm gương đó mà vẫn không ngừng gây tội ác, sợ là hôm nay người không thể chạy thoát.” A Đường thúc móc súng dí vào gáy Hứa Cần Dương.

Lôi Ảnh không nghĩ là A Đường thúc sẽ làm như vậy, vội vàng nổi giận: “A Đường thúc!”. Mối thù này anh phải là người trả.

“Tiểu Ảnh! Đừng nói nhiều, hôm nay cứ để chú tự mình giải quyết thằng ranh này, coi như cho Lôi gia và Hoắc gia một kết cục thỏa đáng, cháu còn trẻ, tương lai rộng mở, không cần thiết phải hi sinh bản thân vì một kẻ thế này.” A Đường thúc quát lại Lôi Ảnh.

Hứa Cần Dương thấy hai người không ngừng tranh cãi, bản thân bị kẹp ở giữa không thể động đậy, biết hôm nay không qua khỏi, đột nhiên cười lớn: “ha ha ha... Đúng thật! Năm đó tôi trở mắt nhìn xe của ông nổ tung, cha mẹ Lôi Ảnh cũng chết trên tay cha tôi, cha mẹ Hoắc Thương Châu lại càng thảm, chết trong tay một kẻ chưa trưởng thành như tôi, chắc chắn. Tôi cũng muốn hỏi, các người kiên quyết coi trọng tình nghĩa, đối lại được cái gì? Không phải chết thì cũng bị thương? Còn sống cũng hết lần này đến lần khác bị tôi lợi dụng? Hôm nay tôi có chết cũng đáng, tôi thiếu các người cũng bại dưới tay tôi.” Hắn đột nhiên không biết sợ là gì, ánh mắt vô cùng thâm độc.

Tại sao bọn họ ai cũng quan tâm đến nhau, câu hỏi phát ra từ trong tim khiến hẳn tức giận. Vì sao hẳn từ lúc 7 tuổi đã không được sống đúng với tuổi của mình. Tại sao từ khi ra đời hẳn đã không có mẹ, mà cha ruột tại sao lại là một kẻ tàn nhẫn như vậy. Hắn chưa từng được hưởng một chút yêu thương, hẳn ghét phải nhìn thấy bộ dạng quan tâm lẫn nhau của họ, cảm thấy thật giả dối.

144. Q.3 - Chương 146: Tất Cả Đều Kết Thúc

“Chết đến nơi rồi vẫn còn lắm nhảm.” A Đường thúc lên đạn khẩu súng lục, hung hãn nhìn Hứa Cần Dương, hướng súng lên đỉnh đầu hẳn. Ông ghét cái bộ dạng điên cuồng giống hệt cha hẳn này, ông không ngờ năm đó Hứa Cần Dương còn nhỏ như vậy đã trở mắt nhìn chiếc xe chở ông nổ tung.

Khi đó ông may mắn đại nạn không chết, vừa chạy ra khỏi nhà Hắc Ứng thì thấy một chiếc xe đỗ ở cửa vội nhảy lên, vừa nghĩ không có chìa khóa thì phát hiện chìa khóa vẫn cắm trên ổ, vì vậy ông cũng không nghĩ ngợi nổ máy xe, thấy không có ai đuổi theo đằng sau, ông mới đột nhiên nghĩ có thể xe có vấn đề, vội vã

nhảy ra ngoài, chưa chạy được vài bước xe đã nổ tung, nhiều mảnh vỡ bay vào người làm cổ và lưng ông bị thương, nhưng vẫn giữ được mạng sống.

Ông chạy đến một khu làng nhỏ, gọi cho em trai, lúc đi tìm Lôi Ảnh thì cậu bé đã mất tích, cho nên đến trước lúc gặp được Lôi Ảnh, sự áy náy vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Tất cả đều do Hứa gia gây nên, vì thế ông đương nhiên muốn báo thù thay cho Hắc Ung và những an hem đã chết.

“Còn vợ chồng Thiên Hoành nữa? Có phải cũng là do cậu hại chết không?” A Đường cũng biết cha mẹ Thiên Mộng Tuyết, năm đó đều là anh em thân tình, cha Mộng Tuyết theo cha Hoắc Thương Châu, còn ông thì theo cha Lôi Ảnh.

“Hả? Ông đều đoán đúng, thật là quá... ngu dốt! Các người không ngừng ra vẻ xunh quanh tôi, nhưng chẳng hề nhận thấy điều gì, chắc chắn, thật quá buồn cười. Thiên Hoành năm đó không biết điều, chúng tôi mời tới Hứa bang, nhưng ông ta lại không chịu, đi theo Hoắc Hành Bác, xem đi kết cục đều chết oan ức, con gái ông ta lại càng buồn cười, xem chúng ta như ân nhân, à phải, Hoắc Hành Bác không phải do tôi hại chết, mà là Thiên Mộng Tuyết! Cô ta ngu ngốc tin vào lời nói của tôi..., tự tay lên kế hoạch, tôi chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền mà thôi, buồn cười nhất chính là cô ta còn lên giường với tôi, có phải quá buồn cười không? Cô ta thật sự là quá ngu.” Nói đến Thiên Mộng Tuyết, trong lòng hắn cũng có chút xiu chua xót, thứ nhất cô đã từng có con với hắn, ngày đó ra khỏi phòng bệnh nghe bác sĩ nói cô ta xảy thai, còn bị ung thư, trong lòng hắn giống như bị đổ dấm sát muối.

A Đường thấy hắn hiên ngang cười nói, không thể kìm chế tức giận, ngón tay giữ chặt trên cò súng sẵn sàng bóp: “Được! Hôm nay tôi sẽ khiến cậu chết một cách nhẹ nhàng! Nể tình cậu năm đó đã gọi ta là chú.”

Lôi Ảnh căng thẳng, vội vàng ngăn lại: A Đường thúc! Đây là chuyện của cháu, chú đừng can thiệp vào.” Anh không muốn liên lụy cho bất cứ ai, A Đường thúc đã chịu khổ cả đời, anh không muốn ông phải sống những năm tuổi già còn lại ở trong tù hoặc phải sống một cuộc sống chui lủi, gia đình anh nợ A Đường thúc quá nhiều, chẳng lẽ anh lại không rõ.

“Tiểu Ảnh! Bỏ súng xuống! Nếu cậu còn muốn gọi tôi là A Đường thúc thì hãy nghe lời ta.”

“Không...”

Trong lúc hai người còn đang tranh cãi, Hứa Cần Dương tranh thủ lấy lại tinh thần, những tên khác đang mãi không chế thuộc hạ của hắn, cho nên nhân cơ hội sơ hở khẩu súng trong người.

“Tiểu Ảnh! Nếu cậu không nghe lời tôi! Coi như tôi đời này chưa từng biết cậu, sau này cũng đừng gọi tôi là chú.”

A Đường đánh đúng tâm trạng của Lôi Ảnh, anh chậm rãi giơ cao súng trong tay lên, nhưng A Đường thúc cũng biết ý định của anh, nên đã ra hiệu cho anh bỏ súng xuống, nhìn ánh mắt kiên định của A Đường thúc, không cho phép cự tuyệt, anh đành thỏa hiệp, nhét súng vào túi, thật ra thì... tay trái anh đã sờ tới hông, ở đó có một con dao mã tấu, Lôi Ảnh luôn thích dao, chỉ không hay sử dụng, cho nên không ai biết trình độ phi đao của anh không thua kém gì dùng súng, anh định cho Hứa Cần Dương mất mạng trước khi A Đường thúc nổ súng.

Đứng sau lưng Hứa Cần Dương, Lôi Ảnh không phát hiện ra hắn lúc này đã dí súng về phía A Đường.

“Pằng”

Lôi Ảnh chỉ nghe thấy hai tiếng súng không kịp quan sát ai là người bắn, vội vàng móc dao phi vào gáy Hứa Cần Dương.

Lúc Hứa Cần Dương từ từ ngã xuống, hắn trợn mắt nhìn không phải là A Đường mà là kẻ sau lưng A Đường, càng lúc càng mờ mờ, khuôn mặt quá mức quen thuộc lại xa lạ: “Thiên... Mộng... Tuyết” Trong lúc giãy chết, hắn vẫn lăm lăm vì nhìn thấy Thiên Mộng Tuyết trong một bộ quần áo đen đeo kính.

Thiên Mộng Tuyết đã sớm muốn rat ay, nhưng nghe xong những lời nói của Hứa Cần Dương, cô cảm thấy mình sao quá ngu ngốc, năm đó cũng vì những lời dụ dỗ của Hứa Thiên, hơn nữa bác trai bác gái luôn yêu thương mình lại phản đối mình và Hoắc Thương Châu, cô đã bị mờ mắt, nảy ra ý định giết hại họ.

Thật mỉa mai, nước mắt cô phủ mờ, nhìn Hứa Cần Dương chết không nhắm nổi mắt, cô điên cuồng ngửa đầu cười to.

20 năm trước, cô đã cùng cha con Hứa thị hại chết cha mẹ Hoắc Thương Châu.

Thời gian qua, cô lại câu kết với Hứa Cần Dương suýt làm hại Hoắc Thương Châu.

Cô căn bản không còn là người, ông trời đúng là có mắt, cô đã gặp báo ứng!

Sau khi thấy Hứa Cần Dương ngã xuống, Lôi Ảnh nhìn A Đường thúc đứng sững tại chỗ rất lâu, rồi máu từ bụng ông phun ra đầm đìa khiến anh run sợ, anh kêu lên như có cả tiếng khóc: “A Đường thúc!!!”

A Đường cười khó nhọc, thấy trước mặt bỗng dưng tối sầm rồi gục xuống.

“A Đường thúc! A Đường thúc! Chú tỉnh lại đi.” Anh vất vả lắm mới tìm được một người thân, anh không muốn lại bị mất đi, anh vẫn chưa thực hiện lời hứa của mình sẽ chăm sóc ông đến tận khi nhắm mắt, ông không thể đi như vậy. Lôi Ảnh khóc, một cách tuyệt vọng.

“Được rồi... con trai... A Đường thúc... báo thù... thay... cha mẹ con... rồi”. Khó khăn nói xong câu đó, ông nhắm mắt.

“A” Lôi Ảnh ngẩng đầu lên trời kêu gào thảm thiết.

Thiên Mộng Tuyết lúc này cũng đau không đứng lên được, cô gơ súng lên dí thẳng huyệt thái dương, từ từ nhắm mắt, bóp cò.

Bên ngoài kho hàng, tiếng còi xe cảnh sát gào rú, một loạt cảnh sát đặc công tràn vào: “Tất cả không được nhúc nhích, bỏ súng xuống.”

Lôi Ảnh vẫn đang đắm chìm trong đau khổ, dờ dẫm ôm A Đường thúc khóc thảm thiết, cho đến khi cảnh sát kéo anh đi, anh vẫn lưu luyến quay đầu liếc nhìn người mình kính nể nhất.

Thiên Mộng Tuyết lại như được giải thoát co giật mấy cái rồi từ từ nhắm mắt, trước khi chết tay vẫn đút trong túi như nắm chặt thứ gì đó không buông.

Tất cả đều kết thúc... Cô không hối tiếc, điều đáng tiếc duy nhất chính là mất đi tình yêu của đời mình.

145. Q.3 - Chương 147: Lôi Ảnh Bị Bắt

Thương Châu, xin lỗi anh... Em không có lời gì khác để nói, em không biết phải làm gì để có được sự tha thứ của anh, em yêu anh, điều này chưa bao giờ thay đổi, có lẽ em đã quá ích kỷ, quá ngu ngốc nên mới bước vào con đường này, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã không cách nào thoát khỏi ánh mắt sát thương của anh. Em biết mình đã làm quá nhiều chuyện sai lầm, hại chết cha mẹ anh, hại chết con anh, em cũng biết không thể có được sự tha thứ của anh, xin lỗi anh... vô cùng xin lỗi anh....

Cố Chiêu Ninh, ngay từ lần đầu tiên gặp, tôi đã không thích cô, tôi ghét ánh mắt trong sáng của cô, ghét khuôn mặt, ghét nụ cười của cô, đáng ghét hơn là cô đã đi vào cuộc sống của Thương Châu, nhưng tôi đấu với cô lâu như vậy, cuối cùng vẫn đau đớn phát hiện ra, tất cả những gì tôi ghét ở cô đều là những thứ tôi không thể có được, cũng chính vì thế mà Thương Châu yêu cô, buồn cười hơn, người cuối cùng đến với tôi cũng chỉ có cô... Tôi không chịu nổi sự lương thiện của cô, sự lương thiện khiến tôi ghen tị đến phát điên ấy cuối cùng cũng khiến tôi phải cảm động, hôm đó những lời xin lỗi của tôi là phát ra từ trái tim, nhưng không ngờ lại vô tình hại chết con của cô, thật xin lỗi... Vạn lần xin lỗi cô! Thật may cho Hoắc Thương Châu, tôi biết anh ấy luôn yêu cô, 5 năm qua, giữa chúng tôi chẳng xảy ra chuyện gì, rất đáng cười phải không? Nhưng đó là sự thật, thân thể anh ấy cũng không muốn phản bội cô, có thể thấy là anh ấy yêu cô đến nhường nào, quý trọng cô đến nhường nào, tôi chúc phúc cho hai người.....

Đọc xong bức thư Mạc Nhan gửi đến, cô khóc không thành tiếng, Mạc Nhan nói đây là bức thư tìm thấy trong túi Thiên mộng Tuyết, Lôi Ảnh đã bị giam, anh ấy là kẻ tình nghi số một, Hứa Cần Dương đã chết thảm, trên người trúng một phát đạn, gáy trúng một dao.

Lúc này Hoắc Thương Châu đã vội quay về, vì cơ thể cô vẫn yếu nên bị Hoắc Thương Châu và bà nội bắt ở lại.

Ngồi trong phòng không một bóng người, nhìn lên bầu trời Anh quốc bao la xanh thẳm, Cố Chiêu Ninh nghĩ lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong vài năm ít ỏi, như một giấc mộng khiến cô khó chấp nhận.

Mặc dù Hứa Cần Dương làm nhiều việc ác, nhưng hắn cũng thật lòng với cô, cô có cảm giác hắn đã trả qua quá nhiều chuyện mà cô không thể tưởng tượng, bởi ánh mắt hắn luôn lừa dối.

“Ninh Ninh à... Hắn con đã thấy, gieo nhân nào gặt quả ấy, có vài người nhất định phải trả giá cao cho những gì họ đã gây ra.” Sau khi biết chuyện, bà nội đã nói với cô như vậy, ngẫm lại quả thật là như vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy thương cảm cho người đã chết.

Nhìn qua video thấy Mạc Nhan tiêu tụy đi rất nhiều, chỉ trong hai ngày mà gầy dọc đi, cô rất lo lắng nhưng cô ấy lại cười nói không sao, Cố Chiêu Ninh lúc này chỉ có thể ngồi đó cầu nguyện, đừng để cho những người này phải đau khổ.

.....

Hoắc Thương Châu vội vã trở về A Thị, máy bay vừa hạ cánh, anh lập tức đến gặp luật sư.

“Thương Châu... cậu không cần nói gì cả, chuyện này tôi sẽ xử lý ổn thỏa, cảnh sát vẫn đang điều tra, trên người Hứa Cần Dương có một viên đạn và một con dao, hắn chết vì vết thương nào vẫn còn chưa xác định. Từ lời khai của các nhân chứng, Lôi Ảnh có phần lợi thế, chúng ta bây giờ đành phải chờ thôi.” Tư Nham Khi đẩy gọng kính màu vàng, chần chừ nói với Hoắc Thương Châu.

Tư Nham Khi, một luật sư giỏi, đã từng bào chữa cho hàng ngàn vụ án giết người, chưa hề thất bại, vì vậy đồng nghiệp cũng tôn anh là luật sư Satan (quỷ sa tăng), các luật sư đấu với anh đều phải chịu áp lực lớn, cuối cùng đều thất bại. Lần này nhận được điện thoại của Hoắc Thương Châu, đang xử lý một vụ án ở Đài Loan, anh vội vàng quay về, không dám chậm trễ chút nào, vì anh nợ Hoắc Thương Châu một mạng sống, từ lúc đó, chỉ cần Hoắc Thương Châu có chuyện gì, anh tuyệt đối không nói hai lời, kể cả vụ án khó thế nào cũng sẵn sàng nhận.

“Chờ ừ? Anh bảo tôi phải chờ thế nào? Người trong đó là anh em của tôi! Chẳng lẽ không thể bảo lãnh ra sao?” Hoắc Thương Châu lo lắng vừa đi vừa nói, anh thật sự không đợi nổi nữa, anh không ngờ Lôi Ảnh lại phụ sự kỳ vọng của anh, tự mình hành động, bây giờ rơi vào tình cảnh này, anh rất đau đầu.

“Bảo lãnh sợ là khó, kể cả con dao kia không phải là nguyên nhân gây tử vong thì cảnh sát cũng có chứng cứ khởi tố anh ta tội cố ý giết người.” Anh biết Hoắc Thương Châu nóng lòng, nhưng điều đó không thể giải quyết chuyện gì, việc duy nhất có thể làm lúc này là tỉnh táo để suy nghĩ kế sách đối phó. Anh kéo Hoắc Thương Châu lại, nghiêm túc nói: “Nếu lúc này anh luống cuống, sau này sẽ gặp nhiều bất lợi! Trước hết, anh cứ xử lý cho tốt chuyện công ty, những việc khác giao cho tôi, hãy tin tôi.” Anh biết Hoắc thị lúc này cũng đang lúc nước sôi lửa bỏng, ai cũng biết Hoắc Thị và Hứa Thị vốn đối đầu từ lâu, hiện tại Tổng giám đốc của Hứa thị bị giết, Lôi Ảnh là trợ thủ bên anh lại là kẻ tình nghi, giới truyền thông lúc này cũng đang âm ỉ suy đoán, kẻ chủ mưu đứng đằng sau là Hoắc Thương Châu, bản thân anh về nước cũng phải tiếp nhận điều tra, vì không có chứng cứ nên hết thời gian đành phải thả người. Hiện tại Hoắc Thương Châu cũng không có tâm trạng xử lý chuyện công ty, anh lo là sẽ có kẻ nhân cơ hội nhảy vào.

“Tôi...”

“Tôi biết là anh lo lắng điều gì, hãy giao cho tôi.” Anh cắt lời Hoắc Thương Châu, bởi anh hiểu rõ sự lo lắng đó.

Hoắc Thương Châu nhìn Tư Nham Khi tự tin gật đầu, cũng đành phải nghe theo anh, thực chất, anh cũng quá nóng vội, gật đầu với Tư Nham Khi một cái, coi như hai người đã thỏa thuận xong.

Những ngày này, Lôi Ảnh bị giam trong ngục, suy nghĩ rất nhiều, luật sư cũng đã hỏi tình hình lúc đó thế nào, thật ra anh nghe tiếng súng rồi mới phi dao, chỉ không biết rốt cuộc Hứa Cần Dương chết có phải là vì vết dao đó hay không, chán chường ngồi bệt dưới đất dựa vào vách tường phòng giam, nhìn song sắt lạnh như băng, anh có phần bất lực.

Cảnh sát định khởi tố Lôi Ảnh tội cô ý giết người, Tư Nham Khi tiến hành đàm phán, bây giờ chỉ có cách khám nghiệm tử thi mới mong có chút hi vọng. Có điều căn cứ vào tổng thể, Lôi Ảnh vẫn có lợi, các nhân chứng đều khai Lôi Ảnh phi dao sau khi nghe thấy tiếng súng, hiện tại chỉ còn chờ kết quả.

Hoắc Thương Châu đã tới công ty tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông, lần này anh không né tránh, muốn cho cả thế giới biết mình không hổ thẹn với lương tâm. Khi mọi người hỏi tình hình của Lôi Ảnh, anh cũng khẳng định là Lôi Ảnh bị oan.

Những ngày này, giới truyền thông ở A Thị thi nhau phân tích mặt lợi mặt hại, nhưng cũng ngại thể lực của hoắc, nên cũng không dám cường điệu mọi chuyện, chỉ viết ở góc độ khách quan, bọn họ cũng không muốn lần nữa bị đập toàn soạn.

Rất nhanh đã đến ngày phán quyết.

Hoắc Thương Châu cùng Tư Nham Khi đến trụ sở cảnh sát...

146. Q.3 - Chương 148: Kế Hoạch Sát Nhập

Phán quyết khẳng định Hứa Cần Dương chết vì vết thương bên dưới, nhưng cảnh sát vẫn khởi tố Lôi Ảnh tội cố ý giết người, dù sao đó cũng là chỗ hiểm, Lôi Ảnh lần này không thể dễ dàng ra ngoài.

Hoắc Thương Châu xem xong phán quyết này thì không còn lo lắng, bởi vì anh tin rằng Tư Nham Khi sẽ biến chuyện nhỏ thành không có cứu Lôi Ảnh ra.

“Nham Khi, lần này nhờ cả vào anh.” Hoắc Thương Châu nói với Tư Nham Khi ngồi bên cạnh trên xe.

Tư Nham Khi chủ động lái xe, anh biết cảm xúc của Hoắc Thương Châu không ổn định, anh cũng không muốn bị chôn cùng. Nghe Hoắc Thương Châu nói vậy, anh cũng cảm thấy không quen tai, Hoắc Thương Châu chưa bao giờ nói với anh những lời như vậy, hầu như chỉ là ra lệnh, nhìn gương mặt mệt mỏi của Hoắc Thương Châu, anh xoay mặt nhìn về phía trước: “Tôi đã nói, tôi nợ anh cả đời này cũng không trả hết, anh không cần phải khách sáo như vậy, hãy coi tôi như anh em thôi.”

Ai đã từng từng tiếp xúc với Hoắc Thương Châu sẽ đều bị anh hấp dẫn, mặc dù trông lạnh lùng nhưng lại có tấm lòng ấm áp, lực hút này khiến người khác rung động, anh không bao giờ tỏ ra tự cao tự đại với những người xung quanh mà lặng lẽ quan tâm.

Tư Nham Khi chính là một trong số đó, biết rõ con người Hoắc Thương Châu, anh đã quyết định cả đời sẽ đồng cam cộng khổ. Huống hồ vụ án này, Lôi Ảnh lại là nghi phạm giết người, cho dù phải dùng mọi thủ đoạn, anh cũng sẽ đưa Lôi Ảnh bình yên ra khỏi đó, kể cả... làm giả bằng chứng.

Những ngày này, Hoắc Thương Châu bắt tay vào việc thu mua Hứa Thị, anh không sợ đứng ở đầu sóng ngọn gió, Hứa Thị lúc này như rắn mất đầu, Hứa Thiên cũng chỉ có một người con trai duy nhất là Hứa Cần Dương, hắn đã chết, Hứa Thiên cũng sống thực vật, ông ta trước cũng là trẻ mồ côi nên không hề có họ hàng thân thích, cũng có vài người thân tín nhưng Hoắc Thương Châu có thể thấy đó chẳng qua là một bầy kiến hôi, giẫm chết bọn họ rất đơn giản.

Hôm nay, Hoắc Thương Châu mang theo một kế hoạch thu mua đã chuẩn bị kỹ càng đến Hứa Thị, anh đã hẹn đàm phán với vài cổ đông lớn ở đây.

Những cổ đông này cũng biết thực lực của Hoắc Thương Châu, kính nể khí phách của anh, trong lúc ở đây những lời đồn đại bay đầy trời, anh vẫn tự tin đi tới Hứa thị, toàn thân phát ra một loại khí phách vương giả, trong nháy mắt bước vào phòng họp khiến nhiệt độ đột ngột giảm xuống.

“Các vị cổ đông của Hứa thị đã đến đông đủ rồi chứ?” Hoắc Thương Châu ngồi xuống, nhìn quanh một vòng phát hiện người đang ngồi ở vị trí của Hứa Cần Dương là A Đông, hắn cười một cách ngỗ ngược, ánh mắt kỳ dị, nhưng Hoắc Thương Châu không để ý, tự nhiên nói tiếp: “Mọi người xem đi, nếu các vị lãnh đạo chuyển nhượng cổ phần cho tôi, tin tưởng Hoắc mô tôi, tôi hứa sẽ không để Hứa thị sụp đổ, ngược lại, sẽ khiến cho Hứa thị phát triển lớn mạnh hơn trước.” Mấy ngày trước anh đã liên lạc với các cổ đông lớn,

họ đã mang đến đây số cổ phần có thể chuyển nhượng, đương nhiên là với giá cao, nhưng cũng chỉ đạt 30%, các cổ đông nhỏ khác vẫn đang đắn đo chưa quyết định.

Hôm nay anh tới đây, một mặt là lên kế hoạch mua lại Hứa Thi, mặt khác là thủ tiêu mấy cổ đông nhỏ đáng nghi, dĩ nhiên, anh cũng không hẳn muốn mở cổ phần đó, bọn họ muốn hưởng lợi nhuận không muốn rút lui, cái này anh hiểu, nhưng để ngồi lên vị trí chủ tịch, phải có đủ số cổ phần, hiện tại đã có 30%, mà 30% của Hứa Cần Dương đã không thể tính toán đến, vì Hứa Thiên không thể đảm đương vị trí chủ tịch, cho nên cái ghế này đương nhiên thuộc về anh. Hiện tại anh chỉ muốn mua lại cổ phần của mấy cổ đông nhỏ, để phòng ngừa có biến cố gì sau này sẽ có người ủng hộ anh, như thế vị trí của anh cũng xem như được bảo vệ.

Nhưng tại sao A Đông lại cười kỳ lạ như vậy?

“Chủ tịch Hoắc, không lẽ ngài đã tính toán nhầm chỗ nào chăng? Trước hết mời ngài xem qua cái này...” Hần và Hoắc Thương Châu ngồi đối mặt, ở giữa là một cái bàn dài, một tờ giấy từ đầu kia được phi tới.

Hoắc Thương Châu không vội vàng nhìn A Đông, sau đó mở tờ giấy trong tay, đó là một tờ chuyển nhượng cổ phần, 30% cổ phần của Hứa Cần Dương chuyển nhượng cho thuộc hạ là A Đông, đây là chuyện gì? Liếc nhìn ngày ký là 1 ngày trước khi Hứa Cần Dương xảy ra chuyện.

A Đông thấy vẻ mặt bất ngờ của Hoắc Thương Châu, hần cười cười, hần không còn là kẻ sợ hãi rụt rè như thường ngày nữa, 10 năm làm tay sai, hiện tại rốt cuộc đã có thể ngẩng đầu mà sống, hần đương nhiên không cần phải che giấu bản thân.

“Anh muốn nói cái gì? Tờ giấy chuyển nhượng này chẳng nói lên điều gì? Có công chứng không? Tôi không cho rằng anh cười đúng lúc.” Hoắc Thương Châu khinh bỉ nhìn hần, bỏ tờ giấy chuyển nhượng trong tay xuống, tựa lưng vào ghế ngồi nhìn thẳng mắt A Đông.

A Đông hơi ngẩn người, sau đó cười nhạt: “Chủ tịch Hoắc hẳn là người thông minh, chẳng lẽ anh không biết, trước khi anh đến, thông qua sự đề cử của các cổ đông, tôi đã ngồi vào vị trí chủ tịch? À phải, còn nữa... tờ giấy chuyển nhượng này có giá trị trước pháp luật.”

Hoắc Thương Châu cười mỉa, ngón tay gõ gõ nhẹ trên mặt bàn: “Hừ? Vậy ư? Nhưng cổ đông lớn nhất là tôi còn chưa đến, anh không cảm thấy những lời nói của mình là vô căn cứ sao? À... còn nữa..., cổ phần của ba vị lãnh đạo công ty đã chuyển sang cho tôi rồi.”

Nghe thấy vậy, nụ cười của A Đông cứng đờ, hần đã lấy được cổ phần từ tay mấy lão hồ ly kia rồi ư?

“Anh!...” Lúc này hần hơi nóng nảy, hần tốn bao nhiêu công sức cũng không lấy lòng được mấy lão hồ ly kia, thế mà tên kinh địch Hoắc Thương Châu lại dễ dàng làm được trước mặt hần, nhìn mấy cổ đông ở đây thì thâm to nhỏ, trong lòng hần càng bối rối, hần không phải không biết thực lực của mấy lão hồ ly kia, lúc này Hoắc Thương Châu ngang nhiên công khai số cổ phần đang nắm giữ, những kẻ nhất gan khác nhất định sẽ cân nhắc ai hơn ai.

“Thế nào? Nếu không còn ai nói gì thì chúng ta bắt đầu.” Hoắc Thương Châu không muốn tiếp tục nói thêm câu nào với hần, tờ giấy chuyển nhượng này anh nhìn một cái đã thấy mờ ám, mà cái chết của Hứa Cần Dương khẳng định là hần không thoát khỏi có liên quan, cho nên anh không muốn tiếp tục đề tài này, những thứ khác anh sẽ điều tra, nhất định sẽ lộ ra sẽ lộ ra chân tướng.

“Trước tiên tôi muốn bàn đến kế hoạch sát nhập, vị trí chủ tịch, chúng ta sẽ bàn sau.” Lời tuyên bố chân thành đáng tin của anh căn bản không cho A Đông cơ hội thở, cuộc họp lập tức bắt đầu, anh biết rõ A Đông ngồi phía đối diện đang hận nghiêng răng nghiêng lợi, hần càng như vậy, anh càng cảm thấy có uẩn khúc, anh sẽ đem bức màn này từ từ vén lên, tính sổ một lượt.

Cuộc họp diễn ra thuận lợi, mọi người đều cảm thấy hứng thú với kế hoạch sát nhập của Hoắc Thương Châu, mặc dù A Đông ở giữa cũng thỉnh thoảng dị nghị, nhưng đều bị những người khác phản bác, cái đám người kia muốn chẳng qua là lợi ích, là đồng tiền, không có lợi bọn họ chắc chắn không theo, hoa hồng hàng năm có thể khiến họ thỏa mãn, vậy còn có thể đề cử ai, thật ra Hoắc Thương Châu cũng tự sắp xếp cho chính mình.

147. Q.3 - Chương 149: Gỡ Bỏ Nỗi Băn Khoản

Ngay khi trở về, Hoắc Thương Châu bắt tay vào điều tra A Đông.

Đang ở phòng làm việc tra xét tài liệu của hắn, thì nghe tiếng gõ cửa, thấy có người đi vào, anh nói theo bản năng: “Lôi Ảnh... có chuyện gì?” Hồi lâu không nghe thấy tiếng trả lời, anh mới không vui gấp lại giấy tờ ngẩng đầu lên, mới nhớ ra đây là trợ lý tạm thời điều tới, không phải Lôi Ảnh, trong lòng nhất thời có cảm giác mất mát, đúng vậy, Lôi Ảnh vẫn còn ở trong tù, anh vẫn chưa quen với điều này.

Hôm qua nói chuyện điện thoại với Cố Chiêu Ninh, cô không ngừng khóc nói rằng thế nào cũng phải đưa Lôi Ảnh ra, anh làm sao không muốn, chỉ có điều phải từ từ, không hiểu phía Tư Nham thế nào.

Anh ra hiệu cho trợ lý chờ, sau đó cầm điện thoại gọi cho Tư Nham.

“Alo, bên đó thế nào?” Tư Nham vừa nhắc máy, anh đã hỏi thẳng vấn đề.

“Vâng... có một chút khó khăn, nhưng không thành vấn đề, yên tâm, cho tôi nửa tháng, tôi sẽ bàn giao Lôi Ảnh nguyên vẹn cho anh.” Đang vội vàng thu thập chứng cứ thì nhận được điện thoại của Hoắc Thương Châu, hơi mệt mỏi xoa mi tâm, chuyện này quả thật hơi khó giải quyết không phải vì bản thân vụ án, mà vì có quá nhiều sự chú ý, thành ra áp lực với anh cũng tương đối lớn.

“Được... vậy tôi chờ tin tức của anh.” Mỗi ngày một cuộc điện thoại đã thành thói quen, mặc dù mỗi lần trước khi cúp máy đều nói câu này, nhưng thực tế ngày nào cũng quấy rầy Tư Nham một lần.

“Anh nói đi”. Cúp điện thoại, Hoắc Thương Châu hít sâu một hơi, sau đó nói với trợ lý đứng cách đó không xa.

Trợ lý gật đầu, đem tài liệu trong tay giao cho Hoắc Thương Châu, sau đó bắt đầu nói: “Đây là kết quả điều tra của chúng tôi mấy ngày qua, A Đông tên thật là Tần Đông, cha hắn trước kia là thuộc hạ của Hắc Ung, chính là cha của Lôi Ảnh”

Một thoáng hồi hộp, Hoắc Thương Châu dường như nhớ ra điều gì, lập tức giơ tay ngăn trợ lý nói tiếp, nghĩ ngợi một hồi anh hỏi: “Là Tần Trung Hoài?”

Trợ lý gật đầu.

Hoắc Thương Châu bây giờ mới hiểu, thì ra A Đông một mực bám lấy Hứa Cần Dương như một con chó không để ý gì đến danh dự hóa ra là muốn một ngày nào đó có thể đánh gục Hứa Cần Dương. Lúc chưa xảy ra chuyện này, anh cũng không biết, nhưng trong cuộc họp mấy ngày trước, nhất cử nhất động của A Đông có vẻ như hắn đã sớm chuẩn bị cho cái chết của Hứa Cần Dương, nếu không, tờ giấy chuyển nhượng kia là cái gì?

Chỉ có điều, vẫn còn một nghi vấn, vì sao Hứa Cần Dương lại ký tên trên giấy chuyển nhượng cổ phần?

“Tôi biết rồi, anh ra ngoài trước đi.” Hoắc Thương Châu gật đầu với trợ lý, sau khi hắn rời khỏi, anh nhíu mày suy nghĩ nguyên do, Lôi Ảnh nhất định biết điều gì...

Hoắc Thương Châu khẩn cấp tìm Tư Nham Khi cùng đi với mình đến sở cảnh sát, anh tìm cục trưởng, ông ta cũng chịu áp lực rất lớn, lần trước chỉ là một quản lý của Ngọc Sáng ông có thể xử lý được, bây giờ là Lôi Ảnh, hơn nữa dư luận đang xôn xao quan tâm, ông mặc dù cấp cao, nhưng trước pháp luật ai cũng bình đẳng, chuyện lần trước không nghiêm trọng như lần này, dù sao Lôi Ảnh cũng bị khởi tố tội cố ý giết người, trước khi mở phiên tòa, trừ luật sư, không ai được phép vào thăm.

Nhưng chính Hoắc Thương Châu ra mặt, không thể để anh mất mát, hơn nữa anh cũng chỉ đơn giản là muốn gặp mặt Lôi Ảnh.

Cho nên cục trưởng dẫn đo nửa ngày cuối cùng vẫn phải đồng ý.

Hoắc Thương Châu cùng Tư Nham Khi cùng đi gặp Lôi Ảnh, trong phòng tiếp khách không có cảnh sát canh giữ, chỉ nhìn qua cửa kính vì sợ bọn họ đưa cho Lôi Ảnh thứ gì.

Hoắc Thương Châu cũng không sợ bọn họ nhìn, bởi anh cũng chỉ muốn biết vài chuyện.

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi rõ ràng của Lôi Ảnh, một đám râu lởm chởm trên cái cằm đã gãy đi anh thấy không đành lòng: “Lôi Ảnh... Tôi khiến anh khổ sở rồi.” Nói ra những lời này anh cũng không rõ trong lòng mình khó chịu đến mức nào.

Lôi Ảnh nhìn thấy Hoắc Thương Châu dĩ nhiên rất vui vẻ, cứ nghĩ ở sân bay sẽ là lần gặp gỡ cuối cùng, lúc này hai người đều mạnh khỏe ngồi đây, anh rất vui, lắc đầu cười cười: “Không có... Chuyện này là tự tôi chuốc lấy, lại khiến anh phải lưu tâm.” Liếc nhìn Hoắc Thương Châu đứng sau Tư Nham Khi, người này anh đã từng gặp qua, là một luật sư trước kia Hoắc Thương Châu đã từng cứu mạng, nghe nói rất nổi danh, lần này Hoắc Thương Châu phải nhờ tới anh ta, cũng biết đây là một vụ khó giải quyết.

Anh tự trách mình lần này anh gây họa, lại còn liên lụy đến Hoắc Thương Châu, cũng không phải hối hận vì đã làm thế, mà vì anh đã không xử lý sạch sẽ, ngược lại còn sơ hở bị dẫn đến đồn cảnh sát, đến bây giờ anh cũng chưa rõ vì sao cảnh sát lại xuất hiện ở đó.

Hoắc Thương Châu biết thời gian có hạn, cảnh sát không cho anh cơ hội để tán gẫu những thứ này, anh lập tức đi vào vấn đề chính: “Lôi Ảnh, hôm nay tôi muốn hỏi anh một chuyện, hãy thành thật nói ra.”

Lôi Ảnh thấy Hoắc Thương Châu hạ thấp giọng, vẻ mặt nghiêm túc, mặc dù không biết là chuyện gì, nhưng nhất định là chuyện quan trọng, vì thế anh gật đầu.

“Trước khi nghỉ ngơi tôi, Hứa Cần Dương đã làm gì với anh?”

Nghe Hoắc Thương Châu nhắc tới chuyện này, Lôi Ảnh có vẻ lúng túng, nhưng anh biết nếu Hoắc Thương Châu đã hỏi, nhất định là có nguyên nhân nên không hề giấu giếm: “Hắn dẫn tôi đến gặp Hoài thúc, là thuộc hạ trước khi của cha tôi.”

Quả nhiên.....

Hoắc Thương Châu đã tháo gỡ được một nỗi băn khoăn, tiếp theo anh hỏi: “Còn A Đường đâu? Lúc nghỉ phép mấy ngày, chẳng phải anh đi tìm ông ta sao?”

Lôi Ảnh gật đầu: “Đúng vậy, tôi đi tìm ông ấy, xác nhận cha mẹ tôi cùng Hoắc Tiên sinh, Hoắc phu nhân đều bị cha con Hứa gia giết hại.”

Điều này, thực ra Hoắc Thương Châu đã sớm nghĩ đến, nhưng lúc Lôi Ảnh nói ra, tim anh vẫn đau như dao cắt, không kịp xử lý vết thương trong lòng, anh lại tiếp tục: “Hoài thúc là người thế nào?”

Lôi Ảnh nhớ, Hoài thúc trước kia đối với anh rất tốt, nhưng ông ta lại làm nhân chứng giả cho Hứa Cần Dương, khiến anh đột nhiên cảm thấy người này rất khó lường, nghĩ ngợi hồi lâu anh nói: “Cái này tôi cũng không rõ lắm, nhưng ông ta đã liên kết với Hứa Cần Dương lừa gạt tôi, ông ta cầm một nửa chiếc nhẫn luôn bên người Hoắc Tiên sinh xuất hiện, nói là chứng cứ cha mẹ tôi đã lấy trước khi chết.” Anh không thể nói tiếp, nặng nề tự trách mình.

Hoắc Thương Châu sau một hồi sững sốt gật đầu.

Lúc này cảnh sát cũng gõ cửa đi vào nói hết thời gian thăm.

Hoắc Thương Châu lễ độ gật đầu với anh ta, sau đó quay lại nhìn Lôi Ảnh: “Anh cứ yên tâm ở lại đây, tôi sẽ không để anh đợi quá lâu.”

Lôi Ảnh tin tưởng Hoắc Thương Châu đã nói là làm, anh cười cười sau đó để cảnh sát dẫn đi.

Nhìn bóng lưng có vẻ sa sút của Lôi Ảnh, Hoắc Thương Châu nheo mắt, mọi thứ đều dần dần nổi lên mặt nước, chỉ còn chờ quãng một mẻ lưới.

148. Q.3 - Chương 150: Bị Xử Tù

Tại Hứa thị, mọi người đều bị Hoắc Thương Châu gọi điện triệu tập, A Đông cũng không ngoại lệ, hắn cũng chẳng coi trọng gì Hoắc Thương Châu, đã nhiều ngày trôi qua, phía Hoắc Thương Châu một chút động tĩnh cũng không có, hiển nhiên là hắn không có cách nào, chớ cùng cảnh cáo cũng vô dụng.

Trong lòng sớm tính toán trước, tựa vào ghế, neho mắt nhìn đám cổ đông đang thì thào ở cửa, đột nhiên khóe miệng nở một nụ cười khó đoán.

9 rưỡi, Hoắc Thương Châu xuất hiện đúng giờ, theo sau anh là trợ lý.

Hoắc Thương Châu vừa xuất hiện, phòng họp lập tức yên tĩnh, anh tới ngồi xuống vị trí của mình, nhìn một lượt rồi cười nhạt: “Lần này tôi gọi mọi người tới là muốn chứng thực việc của Tần Đông tiên sinh.”

Tần Đông... cái tên này vừa ra khỏi miệng Hoắc Thương Châu, A Đông đang rất điềm tĩnh đột nhiên thay đổi ngồi thẳng dậy, gắt gao nhìn anh, mặt đầy vẻ nghi ngờ, mắt neho thành một đường.

Hắn không biết Hoắc Thương Châu muốn làm gì, nhưng mai danh ẩn tích đã lâu, Hoắc Thương Châu tự nhiên lại gọi ra tên hắn ở đây, điều này xem ra không hề tầm thường.

Hoắc Thương Châu lạnh nhạt quét mắt qua hắn một cái, lấy tài liệu trong tay trợ lý, nháy mắt với anh ta, sau đó trợ lý mang tập tài liệu đã được copy sẵn phát cho các cổ đông.

Sau khi các cổ đông đều có trong tay tài liệu, Hoắc Thương Châu mới nói: “Sau khi xem xong hi vọng các vị đã hiểu. A Đông vốn tên là Tần Đông, con trai Tần Trung Hoài, từng là nhân vật nổi tiếng cho Hứa bang, nhưng nghe nói... sau đó bị trục xuất, không đúng, là bỏ chạy khỏi nơi ông ta sống lưu vong suốt 20 năm, sau đó trở lại quê hương, tìm người vợ đã ly hôn, mang đứa con trai đi, đứa bé 5 tuổi bấy giờ hiện nay là A Đông. Tần Trung Hoài huấn luyện con trai thành một tên sát thủ, trong nhiều năm hai cha con họ bày mưu tính kế cướp đi Hứa thị, mà Hứa Cần Dương lại chính là vật hi sinh, ha ha.” Anh dừng một chút, trong tài liệu cũng đã viết rất rõ ràng, không cần anh phải thuyết minh lại.

A Đông đập bàn đánh rầm một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hoắc Thương Châu! Tại sao anh lại ở đây khoa tay múa chân! Âm mưu của tôi? Tôi thấy muốn cướp Hứa thị phải là âm mưu của anh mới đúng! Đừng quên, người giết chết Tổng giám đốc Hứa là Lôi Ảnh.” Hắn thẹn quá hóa giận, các cổ đông cũng nhìn hắn bằng con mắt khác hẳn, hắn cảm thấy ngột ngạt, con mắt không ngừng đảo quanh, trán cũng rịn mồ hôi.

Hoắc Thương Châu khinh thường nhún vai, bình tĩnh nói tiếp: “Chuyện giữa Lôi Ảnh và Hứa Cần Dương là ân oán từ trước, không có liên quan đến những chuyện này, cảnh sát còn không dám phán quyết, lại đến lượt anh nói sao? Được, vậy tôi cho anh xem cái này.”

Pẹt! Một tài liệu được quăng tới trước mặt A Đông, vừa mở ra nhìn chân hắn đã nhũn ra, ngồi phệt xuống, đây là kết quả xét nghiệm DNA giữa hắn và Tần Trung Hoài, tại sao hắn lại có được cái này?

Hoắc Thương Châu thấy hắn không nói gì được nữa, cười lạnh tiếp tục: “Còn muốn xem tiếp không?”

“Đủ rồi!” A Đông có tật giật mình, lập tức gằm lên cắt lời Hoắc Thương Châu.

Đúng lúc này, một nhóm cảnh sát xuất hiện ở cửa phòng họp, một người đến trước mặt A Đông giơ ra lệnh bắt: “Tần Đông tiên sinh, anh bị nghi ngờ là đồng phạm trong vụ mưu sát Hứa Cần Dương, nguyện tạo giấy tờ chuyển nhượng cổ phần, mời anh theo chúng tôi về trụ sở cảnh sát tiếp nhận điều tra.”

A Đông không thể phản bác, chỉ nhìn Hoắc Thương Châu bằng ánh mắt căm hận, không ngờ sau bao nhiêu năm nỗ lực, vì muốn nhận được một lời khẳng định của cha mà không quản ngày đêm luyện tập, để Hứa Cần Dương trọng dụng mà không từ chối bất kỳ công việc mệt mỏi hay bán mạng nào, nhưng tất cả chỉ đổi được kết quả như thế này.

Khi A Đông bị còng tay đưa đi, các cổ đông đều nhìn Hoắc Thương Châu bằng con mắt kính phục.

Hoắc Thương Châu nhìn khung cửa vắng lặng, trong lòng lại có phần chua chát, cuối cùng anh đã thành cổ đông lớn nhất của Hứa Thị, cổ phần của Hứa Cần Dương đương nhiên cũng bị anh thu mua, mà người làm các thủ tục chuyển nhượng này với anh chẳng phải ai khác chính là Hứa Thiên vừa mới tỉnh lại.

Hứa Thiên nói, cả đời ông đã làm việc ác, đã chịu báo ứng, bản thân bệnh tật bên cạnh không một người thân thích, con trai thì mất mạng, vì ông bị liệt nên không cần ngồi tù nhưng sẽ bị cảnh sát canh giữ cả đời.

Ông đem số cổ phần của mình bán lại toàn bộ cho Hoắc Thương Châu, cũng coi như đền bù.

Hoắc Thương Châu cũng không ăn chặn gì mớ cổ phần này, bao bao nhiêu trả bấy nhiêu, không thích dây dưa chuyện nọ sang chuyện kia.

A Đông và Tần Trung Hoài cũng bị bỏ tù, đã khai báo mọi chuyện.

Thì ra, ngày đó kẻ báo cảnh sát chính là bọn họ, thực tế họ đã sắp xếp xong xuôi, nếu Hứa Cần Dương nhất định phải đến kho hàng này, A Đông sẽ mai phục gần đó, kể cả có người giết Hứa Cần Dương hay không hẳn cũng khiến Hứa Cần Dương phải chết, nhưng hẳn không ngờ, Lôi Ảnh lại xuất hiện ở đây nên một mũi tên trúng hai đích, tiếng súng đầu tiên phát ra chính là hẳn núp dưới cửa sổ bóp cò, vì phát súng này mà Hứa Cần Dương bắn A Đường, A Đường cũng vì nghe tiếng súng với bóp cò. Gần như cùng lúc, cả hai người ngã xuống, Thiên Mộng Tuyết cũng nổi điên nhưng súng lại chưa lên cò, bị kịch đã xảy ra như thế.

A Đông bỏ chạy như không hề có liên quan, về tới nơi, hẳn lấy ra tờ giấy chuyển nhượng Hứa Cần Dương đã ký hôm trước.

Thật ra để có được chữ ký này, A Đông đã tốn nhiều công sức, hẳn cho Hứa Cần Dương uống thuốc khiến ý thức của hắn trở nên mơ hồ, do tác dụng của thuốc, Hứa Cần Dương không cần nhìn là tài liệu gì đã ký tên.

Những âm mưu này cuối cùng đều bị phơi bày.

Trước đây A Đông đã bị Hứa Cần Dương sai khiến mọi việc, đã giết mấy mạng người, làm nhiều chuyện ác, cuối cùng lĩnh án tử hình, cha của hắn, sau khi khai báo cũng chịu án 17 năm tù.

Hai kẻ này bị giao nộp cộng với năng lực của Tư Nham Khi, cuối cùng Lôi Ảnh bị xử 4 năm tù.

Tại tòa án, Lôi Ảnh cúi đầu không nói gì, với phán quyết này anh cũng thấy hài lòng, cũng không bị tái xét xử, anh chấp nhận kết quả này.

Khi anh bị còng tay dẫn đi, nghe được lời nói của Mạc Nhan, anh nước mắt giàn giụa cắn răng không chịu quay lại, chỉ đứng yên, không trả lời cô câu gì rồi đi vào trong cánh cửa lớn lạnh lẽo.

Mạc Nhan nghe phán quyết không khóc, khi Lôi Ảnh bị dẫn đi cô không chịu nổi nữa gọi to khiến Lôi Ảnh dừng bước: “Lôi Ảnh! Em chờ anh! Em sẽ đợi anh” Nói xong cô òa khóc, cô phát hiện mình đột nhiên trở nên bất lực, vô cùng bất lực.

149. Q.3 - Chương 151: Tôi Sẽ Đợi Anh Ấy

Hoắc Thương Châu lo xong việc bên này liền đến thăm Lôi Ảnh, Lôi Ảnh nói cảm thấy rất tốt, những chuyện trong lòng cũng đã được buông bỏ, chỉ có một người là không thể bỏ được.

Đứng dưới lầu công ty của Mạc Nhan, Hoắc Thương Châu dựa cửa xe chờ cô, khi nhìn thấy cô ở cửa công ty dáng vẻ trầm lặng không còn thấy nụ cười, anh biết cô vẫn còn đau lòng.

Hôm nay anh tới đây cũng là vì Lôi Ảnh nhờ.

Mạc Nhan nhìn thấy Hoắc Thương Châu có vẻ hơi kinh ngạc, miễn cưỡng cười đi về phía anh: “Anh vẫn chưa đi Anh sao?”

Hoắc Thương Châu không biết có nên nói những lời Lôi Ảnh nhờ chuyển đến cô không..., nhất định cô ấy sẽ khó chấp nhận, nhưng Lôi Ảnh nói cũng đúng, anh ấy có thể chờ đợi, nhưng Mạc Nhan không thể lãng phí, anh nói: “Lôi Ảnh nhờ tôi đến nói chuyện với cô.”

Vừa nghe nhắc đến Lôi Ảnh, trong mắt Mạc Nhan hiện lên chút đau thương, cô đã đến trại giam hai lần nhưng Lôi Ảnh từ chối gặp, cô không hiểu, tại sao anh lại đối xử với cô như thế.

“Vậy ư?” Cô cười khổ sở, nụ cười gượng ép này càng làm Hoắc Thương Châu khó mở miệng.

“Tôi biết đại khái là chuyện gì rồi, xin anh nhẫn với anh ấy, chờ đợi hay không là việc của tôi, anh ấy không cần để ý.” Thấy Hoắc Thương Châu vẫn không nói gì, Mạc Nhan biết nhất định là Lôi Ảnh muốn cô rời bỏ

anh, không thể được, cô thực sự không làm được, Lôi Ảnh đã khắc sâu trong tim cô, không thể moi tìm ra, cũng không thể khiến anh biến mất.

“Tôi biết thế... nên tôi chưa nói.” Anh cười cười, cô gái quật cường này đúng là bạn thân Cố Chiêu Ninh, tính khí giống hệt nhau, anh không nói cũng vì biết điều này, một khi đã quyết định chuyện gì sẽ không bao giờ thay đổi.

Anh rất vui vẻ, Mạc Nhan có thể có tình cảm sâu nặng với Lôi Ảnh như vậy, cũng mừng thay cho anh ấy đã có được một tình yêu đích thực.

Thời gian có thể xóa mờ tất cả nhưng không xóa được tình yêu chân chính, Hoắc Thương Châu biết, thời gian không phải là vấn đề, anh và Cố Chiêu Ninh chia lìa 5 năm, không phải vẫn yêu nhau đến tận bây giờ, kiếp nạn của họ đã qua còn Mạc Nhan và Lôi Ảnh thì mới bắt đầu.

“Vâng... Anh sang đó cho tôi gửi lời hỏi thăm Cố Chiêu Ninh, nói cô ấy có thời gian thì về đây.” Cô vui mừng vì Hoắc Thương Châu chưa nói, anh là người trọng tình nên có thể hiểu được, cô cũng mừng thay bạn mình, đồng thời cũng lo lắng inh.

Hoắc Thương Châu cười gật đầu: “Tôi biết rồi, cô giữ gìn sức khỏe, cô đừng tiếp tục hành hạ mình, hãy vui vẻ chờ anh ấy ra, tôi không hi vọng Ninh Ninh trở về sẽ thấy cô như thế này, cô biết là cô ấy nhất định sẽ đau lòng.”

Đây là lần đầu tiên Mạc Nhan nói chuyện với anh lâu như thế, bỏ qua thành kiến trước đây với Hoắc Thương Châu, bây giờ cô đã hiểu vì sao Cố Chiêu Ninh lại yêu người đàn ông này rồi, lựa chọn của cô ấy là đúng. Cô mỉm cười: “Tôi biết rồi, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Mạc Nhan xoay người đi.

Nhìn bóng lưng gầy gò cô đơn của cô, Hoắc Thương Châu cảm thấy xúc động, thở dài một cái, rốt cuộc anh đã có thể trở về đoàn tụ với Cố Chiêu Ninh, một tháng không gặp nhau, mỗi ngày một cuộc điện thoại không thể làm anh vui nổi nhớ, huống hồ giữa Mạc Nhan và Lôi Ảnh không hề có liên hệ, đã rất lâu chưa nói chuyện với nhau, chuyện của Lôi Ảnh anh vẫn chưa dám nói với Cố Chiêu Ninh, sợ cơ thể yếu ớt của cô lại lần nữa bị đả kích.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện, Tư Nham Khi nói với Hoắc Thương Châu chỉ cần anh gọi anh ta sẽ lại trở về.

Hoắc Thương Châu lập tức mỉm cười, anh không hy vọng sẽ lại nhìn thấy anh ta, vì anh không hi vọng sẽ lại có chuyện gì nữa.

Hai người nhìn nhau cười, một cú chạm nhẹ thể hiện tình nghĩa anh em bền chặt.

Bạch Hiên Dật thì gần đây luôn chạy đến bệnh viện, việc này em gái nói cho anh biết, kêu người bạn của anh thật phiền phức, bắt anh trồng trọt, Hoắc Thương Châu bắt đắc dĩ lắc đầu, bọn họ là đối tượng xem mắt, hơn nữa đều không chờ đến lúc gặp nhau đã bỏ trốn, đúng là một đôi oan gia, anh không muốn nhúng tay vào cuộc chiến này, anh muốn trở về đoàn tụ với Cố Chiêu Ninh và bà nội.

Lúc hạ cánh xuống Anh quốc, trời vừa rạng sáng, về đến nhà, trong phòng rất yên tĩnh, anh không nói trước là mình sẽ về, muốn cho Cố Chiêu Ninh một sự ngạc nhiên.

Đến phòng tắm trước thay quần áo, cạo râu, rồi rón rén bước vào phòng ngủ.

Căn biệt thự này là anh mua khi đưa bà nội đến đây, anh không có thói quen ở cùng gia đình chú, để tiện thăm bà nội, anh đã mua căn nhà này tương đối gần nhà chú.

Bước vào phòng ngủ, Cố Chiêu Ninh đang ngủ say, so với lúc anh đi, khuôn mặt đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn gầy như thế, anh từ từ tiến đến, vuốt ve má cô, lưu luyến nhìn cô say ngủ.

Cố Chiêu Ninh mơ hồ cảm giác có người đi vào, tưởng mình nằm mơ nhưng khi Hoắc Thương Châu chạm vào mặt mình, cô từ từ mở mắt, thấy gương mặt tươi cười dịu dàng của Hoắc Thương Châu, cô đột nhiên

mở to mắt ngồi dậy ôm chầm cổ anh: “Anh về rồi à? Không phải em đang mơ đấy chứ? Tại sao không nói cho em biết?” Câu nói sau cùng như có ý trách móc.

Hoắc Thương Châu thấy cô đã tỉnh, ôm lấy cô, tham lam hôn lên cổ cô, thì thầm: “Anh quá nhớ em, muốn cho em một sự ngạc nhiên.” Đôi tay anh vuốt ve sau lưng cô, chỉ cần đụng vào cô, anh đã không thể kìm hãm được mình, tư tưởng không khống chế nổi.

Cố Chiêu Ninh cũng muốn anh, nhưng cô còn muốn biết một chuyện, vì vậy cô đẩy Hoắc Thương Châu đang nồng nàn hăng hái, nghiêm túc hỏi: “Lôi Ảnh đâu?” Sao anh lại trở về một mình? Chuyện của Lôi Ảnh thế nào? Đã giải quyết ra sao? Cô không gọi được điện thoại cho Mạc Nhan, Hoắc Thương Châu thì nói anh sẽ giải quyết, vậy kết quả như thế nào?

Bị Cố Chiêu Ninh hỏi như vậy, sự nhiệt tình của anh giảm đi chút ít, kéo tay Cố Chiêu Ninh, khép hờ mắt hồi lâu mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô muốn nói lại thôi.

Cố Chiêu Ninh tò mò chờ đợi câu trả lời của anh.

“Ninh Ninh, Lôi Ảnh bị xử 4 năm.” Anh đành phải nói, nhìn ánh mắt chờ đợi của cô, anh không thể giấu giếm, sớm muộn gì cô cũng biết, tốt hơn là anh nên tự nói.

Cố Chiêu Ninh ngây ngẩn cả người, 4 năm không phải dài cũng không phải ngắn, nhưng trại giam là nơi thế nào, Lôi Ảnh sẽ chịu bao đau khổ trong đó, còn Mạc Nhan thì sao?

“Em đừng kích động, đây là quyết định của Lôi Ảnh.” Thấy Cố Chiêu Ninh nhìn anh có vẻ trách cứ, anh vội vã bổ sung.

“Quyết định của anh ấy? Thế còn Mạc Nhan?” Cố Chiêu Ninh nén khóc.

“Mạc Nhan nói... cô ấy sẽ chờ Lôi Ảnh.” Hoắc Thương Châu kéo tay Cố Chiêu Ninh vuốt ve, ngoài mặt cô ấy tỏ ra kiên cường, nhưng cũng là cô gái vô cùng cảm tính, anh không muốn cô vì chuyện của người khác mà lo lắng, dù sao quyền lựa chọn thuộc về Lôi Ảnh và Mạc Nhan, bọn họ không ngăn cản được cũng không có quyền can thiệp.

Cố Chiêu Ninh không cãi nhau với Hoắc Thương Châu như dự đoán hay khóc ầm lên, ngược lại cô gật đầu cười nhạt: “Em biết rồi, nếu họ lựa chọn như vậy, chúng ta đành tôn trọng và chúc phúc cho họ.”

Hoắc Thương Châu thấy cô nói như vậy lập tức ôm cô vào lòng nằm xuống giường: “Ừ, bọn họ cũng sẽ chúc phúc cho chúng ta.” Nói xong, hôn lên môi cô, tham lam hút lấy hương thơm thuộc về anh.

150. Q.3 - Chương 152: Kết Thúc Viên Mãn

Cô có chút say mê, không thể phủ nhận cô cũng tò mò chờ đợi, đáp lại nụ hôn của anh, hai trái tim cuồng nhiệt quấn lấy nhau...

Hoắc Thương Châu đột nhiên nghĩ không biết cơ thể Cố Chiêu Ninh đã có thể chịu đựng được chưa, anh ngừng lại, giọng khàn khàn nhấn nhá: “Tốt nhất em phải nghỉ ngơi, cơ thể không thể đùa được.” Nói xong, anh im lặng nằm xuống cạnh cô.

Cố Chiêu Ninh lại níu chặt cánh tay anh, lần này cô không thèm để ý, chủ động đặt một nụ hôn lên môi anh mời gọi.

Hoắc Thương Châu vốn đã không chịu nổi rồi, Cố Chiêu Ninh còn ngang nhiên dụ dỗ khiến anh hoàn toàn sụp đổ, nụ hôn so với lúc này càng say đắm, anh biết Cố Chiêu Ninh đã chuẩn bị tốt rồi.

Nhưng vẫn có chút không yên lòng, anh dịu dàng nhìn xuống cô, lần nữa xác định lại: “Thật có thể không? Đừng miễn cưỡng mình.”

Cố Chiêu Ninh đỏ mặt, cười lắc đầu không nói gì, nắm chặt cổ tay anh.

“Được...” Anh cười, ôm chặt cô, một tay đặt trên gáy cô, tay kia không an phận vuốt ve cơ thể mềm mại yếu đuối của cô.

Đêm nay vàng trắng trên bầu trời Anh quốc sáng hơn ngày thường, khiến người ta mê mẩn.

Trong phòng, hai người không ngủ đang soạn một bản nhạc yêu đương...

.....

Thấm thoát ba năm rưỡi trôi qua.

Bà nội Hoắc không chỉ cơ thể tốt lên mà tinh thần cũng phấn chấn hơn trước, bởi vì bên cạnh bà có thêm một tiểu đích tôn Hoắc Vĩ Minh, sau đêm ngọt ngào đầu tiên ở Anh quốc, Cố Chiêu Ninh mang thai, bà nội sớm mong có chất trai bây giờ càng yêu thương hết mực.

“Đừng chạy! Cẩn thận ngã.” Bà nội Hoắc cả ngày nhìn chắt, Cố Chiêu Ninh không xen vào được, Hoắc Thương Châu mở cho cô một phòng làm việc, còn thiết kế theo ý thích của cô. Bà nội Hoắc và bảo mẫu cả ngày chăm sóc con cho cô, từ lúc cô mang thai họ cũng trở về.

Tiểu Vĩ Minh đã 2 tuổi rưỡi, so với bạn bè cùng trang lứa cao hơn một cái đầu, mẹ nuôi Mạc Nhan nói cậu là bản sao của cha, cậu cũng không vui bởi vì cậu còn đẹp trai hơn cả cha.

Quả thật, Hoắc Vĩ Minh thừa hưởng mọi nét đẹp của Hoắc Thương Châu và Cố Chiêu Ninh, mọi người đều nói, sau này cậu sẽ lợi hại hơn Hoắc Thương Châu nhiều.

“Cụ nội, con sẽ không ngã đâu..., con không phải trẻ con.” Cậu chống nạnh, dẫu đôi môi nhỏ hồng hào bất mãn nói với cụ, cậu nói chuyện rất rõ ràng, lúc 11 tháng đã gọi được tên nhiều người.

Ai cũng bảo cậu là tiểu thiên tài, Cố Chiêu Ninh dẫn con đi kiểm tra, cậu có IQ của thần đồng, điều này làm cho cha mẹ cậu vừa vui vẻ vừa đau đầu.

Cậu rất tinh quái có thể vạch trần nụ cười âm mưu độc chiếm mẹ mỗi đêm của cha.

Hoắc Thương Châu khổ sở, mỗi ngày đều bị tên tiểu quỷ này giáo huấn, nói là trong đầu cha toàn tư tưởng hư hỏng.

Một thằng nhóc như con biết tư tưởng xấu là gì sao? Không có tư tưởng hư hỏng làm sao có con? Đây là những lời Hoắc Thương Châu muốn nói mỗi khi phải im lặng.

“Được được được, con không phải là con nít, tiểu Vĩ Minh của chúng ta là người lớn.” Bà nội Hoắc lần nào cũng bị bộ dạng tiểu đại nhân của cậu chọc cười, so với cha nó còn bé đúng là thông minh nghịch ngợm hơn nhiều, về sau nhất định sẽ là một nhân vật vĩ đại.

Hôm nay Tiểu Vĩ Minh đòi cha mẹ dẫn ra biển chơi, người cố chấp như Hoắc Thương Châu cũng phải bắt đầu đi ra khỏi thư phòng cùng Cố Chiêu Ninh đưa cậu đi.

Bờ biển mùa thu vắng người, gió thổi từng đợt mát mẻ, tiểu Vĩ Minh rất dẻo dai, chạy tới chạy lui, Cố Chiêu Ninh và Hoắc Thương Châu ngồi trên bãi cát nhìn con nhớ lại tuổi thơ của mình.

Tiểu Vĩ Minh đang vui vẻ nhặt đá ở bờ biển, đi tới một tảng đá lớn thì chợt dừng lại, có một cô bé ngồi sau tảng đá, nhìn qua có vẻ lớn hơn cậu, tính tò mò vẫn là dấu hiệu của trẻ con, Tiểu Vĩ Minh vốn tính tinh hoạt bát, nghi ngờ tiến đến bên cạnh cô bé đang ngồi khóc thút thít, ngoẹo đầu nhìn hỏi: “Bạn làm sao thế? Không tìm thấy cha mẹ à?”

Cô bé từ từ ngẩng đầu, vừa nức nở vừa nhìn tiểu Vĩ Minh, chớp chớp đôi mắt to tròn lác đầu.

Vợ chồng Hoắc Thương Châu thấy tiểu Vĩ Minh hình như đang nhìn cái gì, cũng đi theo tới, thấy đứa bé bọn họ sợ hết hồn, trên người rất nhiều vết tím bầm, trên đầu còn sưng to.

Cố Chiêu Ninh phát tâm của người mẹ, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra cô bé một hồi, cô bé tầm 5 tuổi, trên người rất nhiều vết thương nhìn phát hoảng, cô đau lòng hỏi: “Con làm sao thế? Ai đánh con?”

Cô bé có vẻ nhút nhát, cuộn tròn cơ thể, thận trọng nhìn người trước mặt.

“Được rồi, được rồi, vậy con nói cho cô nghe, ba mẹ con đâu?” Cố Chiêu Ninh thấy cô bé không có gì, hỏi lại.

Cô bé chỉ lắc đầu không nói gì.

Cố Chiêu Ninh liếc nhìn Hoắc Thương Châu, anh cũng bắt đầu di chuyển vai một cái, Cố Chiêu Ninh thở dài kéo cô bé: “Cô dẫn con đi bác sĩ kiểm tra trước, nói cho cô biết điện thoại của ba mẹ con, có được không?” Liếc nhìn bốn phía, không một bóng người, đứa nhỏ này sao lại ngồi một mình ở đây, người nhà cô bé chắc rất lo lắng.

Cô bé thấy người này không có ác ý, mới run rẩy nói: “Con không có cha, mẹ chết rồi, cha dưỡng ngày nào cũng đón con, con không thể về nhà.” Cô bé nói xong khóc toáng lên.

Thật là một đứa trẻ đáng thương, tiểu Vĩ Minh không hiểu gì, chỉ ngơ ngác nhìn cô gái nhỏ.

Cố Chiêu Ninh thở dài nhìn Hoắc Thương Châu, ánh mắt này anh chỉ nhìn cũng đã hiểu.

“Anh biết rồi, em không phải nói, cứ mang cô bé về nhà trước, những thứ khác anh sẽ giải quyết sau.” Ai bảo anh cưới một cô vợ có tình yêu bao la, anh biết Cố Chiêu Ninh muốn nhận nuôi đứa bé này, quả thật rất đáng thương, Hoắc Thương Châu cũng không phản đối có thêm một đứa con gái.

Hết giờ làm Hoắc Thương Châu gọi điện cho Cố Chiêu Ninh, ngày nào anh cũng đi đón cô, hôm nay cũng vậy. Cô gái nhỏ tên là Khả Khả, anh cho bố dưỡng cô bé một khoản tiền, làm thủ tục nhận con nuôi, cô bé mang họ của Cố Chiêu Ninh, gọi là Cố Tư Khả.

Cô bé rất đáng thương, từ lúc sinh ra cha đã bị xử tù 17 năm vì tội gây trọng thương người khác, mẹ cô tái hôn ngay năm thứ 2 chồng đi tù, nhưng cơ thể cũng yếu, lúc cô 4 tuổi thì đã bệnh nặng qua đời, cô sống với cha dưỡng, nhưng ông ta lại căm ghét bảo cô là sao chổi, khác chết mẹ, ông ta cũng không may mắn bị phá sản, cả ngày chỉ biết đánh mắng con, cuối cùng thành bạo lực.

Tiểu Vĩ Minh rất quý Cố Tư Khả, cả ngày vây quanh cô, còn không chịu gọi là chỉ, cô bé cũng rất biết điều khéo léo, có lẽ cuộc sống trước đây quá ám ảnh, đến giờ cô bé vẫn chưa thể thích ứng, cả ngày đều rụt rè giữ ý, nhưng Cố Chiêu Ninh không vội vàng, cô tin rằng sẽ có một ngày cô bé tiếp nhận họ.

Lên xe, Cố Chiêu Ninh vội vàng hôn Cố Chiêu Ninh, vô tình bị cô đẩy ra: “Anh đừng làm trò, cẩn thận em bảo con trai đánh anh.” Lần nào Cố Chiêu Ninh cũng dùng con trai làm bia đỡ đạn, mà lần nào cũng có tác dụng.

Hoắc Thương Châu vừa nghe đến con vội vàng vỗ trán, nói ra không ai tin, trong nhà bây giờ anh là người không có địa vị nhất, bà nội cả ngày nói chuyện với con trai anh, vợ lại có con trai che chở, anh khó mà thân mật. Hiện tại thì tốt rồi, tiểu Vĩ Minh đã có bạn chơi, chính là con nuôi của họ, cả ngày quấn lấy chị hơn mình 3 tuổi, căn bản không còn để ý đến họ nữa, nhưng buổi tối bên cạnh Cố Chiêu Ninh lại có thêm con gái, anh chẳng còn cơ hội tiếp xúc với cô.

“Chúng ta đừng vội về nhà, đến... Ngọc Sáng đi.” Mục đích của anh rất rõ ràng, đã lâu không được gần gũi nhau, anh thật sự rất khó chịu rồi.

Cố Chiêu Ninh bật cười, dí trán anh: “Anh đó! Đi về nhanh”. Cô cười suýt sặc nhìn ngoài cửa xe.

Hoắc Thương Châu biết cô nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, dĩ nhiên không dễ dàng tha cho cô, vì vậy cười nở má xe chạy về Ngọc Sáng.

Sau một hồi mây mưa, Cố Chiêu Ninh dựa vào bộ ngực vẫn đang phập phồng của anh hỏi: “Nghe nói tuần sau Lôi Ảnh được ra tù, lúc đó em và anh cùng đi đón anh ấy nhé.”

Hoắc Thương Châu vuốt vuốt tóc cô, nhẹ nhàng cười: “Đừng... Anh cũng sẽ không đi, người anh ấy hi vọng nhìn thấy nhất sẽ đi.”

Đúng, cho họ chút thời gian để bày tỏ với nhau, đã lâu như vậy, Hoắc Thương Châu vẫn không nói với Lôi Ảnh lời nói kiên định của Mạc Nhan hôm đó, anh không muốn Lôi Ảnh đau lòng, lúc anh được thả, Mạc Nhan nhất định sẽ đến, nếu anh và Cố Chiêu Ninh lại xuất hiện, hai người sẽ lúng túng, những gì muốn nói sẽ giấu ở trong lòng.

Cố Chiêu Ninh hiểu, cô gật đầu, ôm chặt eo Hoắc Thương Châu, cô hi vọng bọn họ cũng sẽ hạnh phúc, sau cơn mưa sẽ có cầu vồng. Bọn họ đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, hiện tại sẽ là những ngày sau tươi sáng.

“Thương Châu, em muốn đến thăm mộ Mộng Tuyết”. Cô gái này mặc dù khi còn sống đã làm nhiều việc sai lầm, nhưng lúc chết, đến một người thăm mộ cũng không có, Cố Chiêu Ninh vẫn cảm thấy cô rất đáng thương, cô muốn đến, như một người xa lạ đến thăm cô ấy.

Ngón tay Hoắc Thương Châu đột nhiên ngừng lại, suy nghĩ một lúc rồi tiếp tục vuốt tóc cô: “Được.” Anh không thể tha thứ, nhưng nếu Cố Chiêu Ninh đã muốn, anh chỉ có thể làm theo, chuyện trước đây đã là quá khứ, anh cũng nghĩ thoáng hơn nhiều, nhưng những gì Thiên Mộng Tuyết làm, anh khó có thể tha thứ, cô ấy hại nhiều người như vậy, thậm chí còn làm Cố Chiêu Ninh mất đi một đứa con, đây đều là những người quan trọng đối với anh, sao anh có thể tha thứ.

Gió thu thổi lá rụng đầy mặt đất, hai người mặc đồ đen đứng trước mộ Thiên Mộng Tuyết, chiếc kính mát không che được khuôn mặt đau thương của Cố Chiêu Ninh, cô đặt bó hoa tươi trước bia mộ, cười nhẹ: “Chúng tôi tới thăm cô.”

Một cơn gió vờn qua, làm rối tung mái tóc Cố Chiêu Ninh.

Hoắc Thương Châu từ phía sau khoác vai cô, vén tóc cho cô, hai người nhìn nhau cười, sau đó quay ra nhìn tấm ảnh có khuôn mặt tươi cười với mái tóc dài bồng bềnh vẫn xinh đẹp như thế...

Kết thúc chuyện.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-quai-quy-xem-ai-so-ai>